

Giới thiệu Cổ Phán Rực Rỡ

Thể loại: Hiện đại, đô thị, thanh xuân vườn trường

Edit+Beta: Cá

Độ dài: 68 chương

Diễn viên chính: Cổ Phán, Trần Thiệu Thần

Phối hợp diễn: Hàn Diệp Hành, Diệp Tử Nhụy, Cao Hi Hi Đăng

Lời của editor: Nhan đề ban đầu mình thấy rất lạ, sau tìm hiểu thì (hình như) là tác giả chơi chữ. Cổ Phán vừa là tên nữ chính, vừa có nghĩa là đôi mắt mình sáng (kiểu hắc bạch phân minh). "Cổ phán sinh huy"《顾盼生辉》là đôi mắt đẹp phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đại từ chỉ người trong truyện sẽ thay đổi tùy cảnh cho phù hợp, tùy theo đó là suy nghĩ của ai thì mình sẽ thay bằng anh/chị/hắn/cô.

Giới thiệu

Một người câm luôn im lặng trầm mặc, một chàng trai lịch sự tao nhã.

Cô vẫn nhớ rõ ngày hôm đó, hoa tuyết bay đầy trời, rét lạnh thấu xương, anh đã nói, "Em ra đây, lẽ ra anh nên hiểu được."

Bắt đầu từ khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh đã quyết định chính mình sẽ bảo vệ cô đến lúc trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bắt đầu từ khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh đã quyết định dùng cách của mình bảo vệ cô đến lúc trưởng thành. —— Suy nghĩ riêng của Trần Thiệu Thần.

Tháng chín, thành phố B, ánh mặt trời nóng rực như lửa, mồ hôi tiết ra như mưa. Hôm nay là ngày đầu tiên tân sinh viên đại học T nhập học, sân trường người đông như kiến, vô cùng náo nhiệt, tiếng ve kêu râm ran.

Sân trường khắp nơi đều treo băng rôn thật lớn, chào mừng các học đệ học muội khóa mới.

Cổ Phán vừa xuống máy bay liền vội vã mở điện thoại di động, tin nhắn âm thanh vang lên liên tiếp năm, sáu lần, tất cả đều là của ba.

"Xuống máy bay chưa?"

"Tôi trường học chưa?"

"Mẹ con rất lo lắng cho con."

...

Lướt qua từng tin nhắn, ba ba chần chẫn là đang lo lắng đứng ngồi không yên. Cô nhanh chóng trả lời lại. "Đã bình an đến nơi, đừng lo lắng." Từ xa nhìn thấy vali 24 tác (1) màu hoa anh đào của mình đang từ từ tiến lại. Lấy hành lý, cô đi về hướng lối ra.

Mua xong phiếu lên xe buýt sân bay. Xe chậm rãi di chuyển, bên tai hoàn toàn là tiếng địa phương xa lạ, nhưng khoe miệng cô vẫn bắt gặp gương lên, mọi tế bào trên cơ thể như đang nhảy liên hồi.

Bên kia, gia đình của cô vừa nhận được tin nhắn liền lập tức trả lời lại, "Chú ý an toàn, có chuyện tìm lão ba."

"Đã biết." Cổ Phán nhanh chóng trả lời lại. Nhìn thấy tin nhắn đã gửi, đầu ngón tay của cô vẫn chần chừ đặt trên màn hình. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ, sau hai năm, cô rốt cục đến rồi.

Chai nước suối của người bên cạnh bỗng rơi xuống đất, lăn tới bên chân cô. Cổ Phán khom lưng nhặt lên.

Chàng trai lễ phép nói tiếng cảm ơn, thanh âm dịu dàng.

Cố Phán thoáng mỉm cười.

"Sinh viên đại học năm nhất ?"

Cố Phán không hiểu nhìn ánh mắt của hắn, thậm chí thắc mắc hắn làm sao đoán được.

Chàng trai xoay hẳn người về phía cô, con ngươi hơi dao động, cất lời "Hôm nay là ngày tân sinh viên đại học T và đại học B đến báo danh, cậu là trường nào ?"

Cố Phán nuốt khế nơi cổ họng, mở điện thoại notepad, đánh ra hai chữ, "T đại." (Đại học T)

Không chút bất ngờ trước ánh mắt kinh ngạc của chàng trai, cô vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt. Đã rất quen với chuyện này.

Chàng trai chỉ ngắc nhiên trong phút chốc, rất nhanh liền lấy lại vẻ mặt ban đầu, cũng không hỏi nhiều cái gì, bình thường đơn giản nói một câu, "Xuống xe tại trạm XX(2), sẽ có các anh chị tới đón." Chàng trai vẫn rất có phong độ.

Cố Phán gật đầu, ngỏ ý cảm ơn.

Cô là một người cảm không biết nói chuyện. A~, không biết rồi đi sự che chở của ba mẹ, cuộc sống mới ở đây của cô sẽ như thế nào. Thiết nghĩ, hắn là sẽ không hỏng bét đi.

Đến khi tài xế sư phụ nhắc nhở đã đến trạm XX, đoàn người lục tục bắt đầu xuống xe. Cô đi theo sau họ, đều là sinh viên kéo vali xách hành lý, nên căn bản không sợ đi nhầm.

Cố Phán một tay kéo vali, sau lưng mang balo rớt cục cũng đã đi vào cánh cổng kia, một khắc đó lòng cô bỗng chốc nhảy lên một nhịp không tên. Nhiệt độ nóng hầm hập phả vào mặt, cô gơ tay che nắng, phóng tầm mắt nhìn biển người, một mảnh bận rộn.

Thanh xuân thật tốt.

Dịu dàng đứng trong đám người, mái tóc dài tới thắt lưng vũ động theo gió. Hình ảnh dường như dừng lại, đẹp như tranh vẽ, tự nhiên không thiếu ánh nhìn chú ý.

Tân sinh báo danh đang chen lấn hùng hục khí thế.

Phụ trách Học viện bên này là một nam sinh, dẫn xung quanh nữ sinh xì xào bàn tán. Trần Thiệu Thần nhẹ nhàng đầu, "Được rồi, đây là đồ của bạn."

Ánh mắt chuyên chú của anh trong lúc lơ đãng nhìn về phía cửa đại sảnh.

"Trần Thiệu Thần, giúp mình ghi vào tài liệu một chút ——" bạn học nữ lời còn chưa dứt, liền thấy ánh mắt Trần Thiệu Thần yên lặng nhìn về phía trước. Cô theo ánh mắt của hắn nhìn tới, chỉ thấy một cô gái nhỏ, một khắc đó cô liền nghĩ tới hai chữ —— linh động, cô gái trong xương lộ ra khí chất khiến người ta khó thể lơ là.

Cô lẳng lặng nhìn vài giây, ánh mắt chậm rãi dời sang trên người Trần Thiệu Thần. Hắn đã từ chỗ ngồi đứng lên, gương mặt anh tuấn có nét căng thẳng, cô thậm chí nhìn thấy hắn âm thầm hít sâu một hơi. Cùng trường hai năm, cô chưa từng gặp qua dáng vẻ luống cuống này của hắn, đây là lần đầu tiên.

Trong đại sảnh đều là người. Cố Phán tìm kiếm địa bàn của Học viện Mỹ thuật, nhìn tới từng cái, Học viện Kiến trúc, Học viện Thủy lợi và Xây dựng dân dụng, Học viện Lý học(3)...

"Bạn học, cậu thuộc học viện nào ?" Một nam sinh đi tới trước mặt cô.

Cố Phán nhìn hắn, cổ họng khô khốc cực kỳ khó chịu, lấy điện thoại di động ra, vẽ khóa màn hình, mở ra notepad ——

Nam sinh kiên nhẫn chờ đợi, "Học viện Mỹ Thuật a ——" giọng điệu lộ ra mấy phần hưng phấn kìm nén.

Hắn còn chưa nói xong, xung quanh tựa hồ phát sinh cái gì, bầu không khí trở nên có phần quái dị.

Cố Phán cảm di động, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Giác quan thứ sáu làm cho cô trong nháy mắt cảm thấy được gì đó, theo bản năng nhìn lại, ánh mắt bỗng dừng ở nơi phía trước cách đó vài thước.

Tiếng người ồn ào huyền ảo. Tại đây một khắc anh và cô, mọi âm thanh như đều biến mất.

Người kia bước từng bước về phía cô, ánh mắt của cô vẫn đang cố định trên người anh, quần đen, áo sơ mi trắng ngắn tay, đơn giản trong sáng.

Gương mặt đó dường như nét càng thêm rõ ràng, cặp mắt bình tĩnh như nước, nhưng lại như đang ẩn dấu cái gì.

Anh từ trong tay cô cầm lấy vali. "Đi thôi."

Cô sững sờ tại chỗ, có chút không dám tin tưởng con mắt của chính mình. Anh tại sao lại ở chỗ này?

Hơn hai năm, hai người gặp lại, câu đầu tiên anh nói với cô, chỉ là đơn giản hai chữ.

Đi thôi ——

Cô bất giác không tự chủ theo sát phía sau anh, là trùng hợp hay đã sắp xếp?

"Này, Trần Thiệu Thần, tân sinh phải lại đây đăng ký, người muốn dẫn tân sinh đi đâu?" Phía sau có người gọi với lên. ——

Trần Thiệu Thần quay đầu lại, âm thanh có chút không tự nhiên, "Cô ấy không phải học viện chúng ta." Ai cũng không có chú ý tới nhân vật lớn(4) đại học T từ trước đến nay gặp chuyện gì cũng không gấp, thế nhưng cũng có lúc khẩn trương, bàn tay nắm chặt vali nổi rõ khớp xương trắng.

Thời gian như dừng lại. Mấy người quản lý học viện ai cũng không thể tin vào mắt mình, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Bốn mắt nhìn nhau.

Cố Phán bình tĩnh dừng lại, thoáng do dự, này hình như không tốt. Anh xuất hiện ở đây chắc chắn là có việc bận rộn. Giả công tể tư(*) không phải là phong cách của anh.

(*): Lấy việc công làm việc tư.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần dừng trên người cô, "Anh dẫn em đi Học viện Mỹ thuật báo danh."

Cô có thể cự tuyệt sao? Đương nhiên không thể. Giương lên một ý cười với anh, ngón tay ra dấu nói, "Cảm ơn anh." Một mối cả ngày hôm nay dường như được bỏ xuống hết.

"Đừng khách sáo, thuận tiện mà thôi." Trần Thiệu Thần quay sang, ngũ quan nhu hòa, chỉ là không dễ phát giác khóe miệng thoáng chốc cong lên.

Một đường thỉnh thoảng có người chú ý, Trần Thiệu Thần dĩ nhiên khôi phục sắc mặt bình thường.

Học viện Mỹ thuật bên này nào có ai không biết Trần Thiệu Thần. Năm ngoái anh dẫn dắt đại học T tham gia giải đấu tranh luận nổi tiếng, cuối cùng đoạt giải quán quân. Tiếng tăm càng lên cao. Chỉ là anh đến học viện mỹ thuật, còn mang theo một bạn nữ sinh. Đây là tình huống kiểu gì?

Cố Phán nhìn thấy biểu ngữ của học viện Mỹ thuật, nhất thời khóe miệng nở ra một nụ cười, căng thẳng xen lẫn hưng phấn.

Xung quanh không dấu vết đánh giá hai người. Cố Phán lấy ra thư thông báo trúng tuyển của mình đưa tới.

"Cố Phán, khoa hội họa —— đây là phiếu ăn và sổ ký túc xá của bạn, bạn kiểm tra một chút, lát nữa đi chụp ảnh cho giấy chứng nhận." Học tỷ nhiệt tình chỉ chỉ phía trước.

Cố Phán nét mặt nhu hòa, khiến người ta nhìn đặc biệt thư thái.

Trần Thiệu Thần cong khóe miệng, "Cảm tạ." Anh rất tự nhiên cầm lấy đồ của cô, nói xong liền dẫn Cố Phán sang bên cạnh chụp ảnh.

"Thật là kỳ quái —— "

"Làm sao?"

"Cũng không biết là nơi nào liền cảm thấy có chút kỳ quái."

"Cậu không phải là bận bịu đến chóng mặt đi? Hay là nhìn Trần Thiệu Thần đến mắt hờn?"

"Cậu đi chết đi." Nữ sinh tiếp tục bắt đầu bận rộn. Hồi lâu, cô cuối cùng cũng nhớ ra chỗ quái dị, con mắt đuổi theo hai bóng người kia. "Minh biết rồi! Bạn tân sinh viên kia nãy chẳng hề nói một câu." Nhưng hồ sơ của cô căn bản không nhắc tới điểm ấy.

Có Trần Thiệu Thần hỗ trợ, thủ tục báo danh rất nhanh đã hoàn thành xong.

Anh nhìn cô, thành phố "B" ngày hôm nay ánh mặt trời rất gắt, gò má của cô đang ửng đỏ nhàn nhạt, "Trước tiên đi ký túc xá cất hành lý."

Cố Phán gật gật đầu, đáy lòng cảm thán, hai năm không gặp, anh càng thêm trưởng thành chừng chạc.

Hai người yên lặng đi tới ký túc xá của Học viện Mỹ thuật, Cố Phán dừng bước, "Minh em đi tiếp là được rồi, ngày hôm nay cảm ơn anh."

Trần Thiệu Thần nhìn động tác tay của cô, ánh mắt nhu hòa, "Đưa điện thoại cho anh."

Cố Phán ngờ ngác đưa di động.

Trần Thiệu Thần nhanh chóng gõ một dãy số trên màn hình, "Đây là số của anh, em lưu lại."

Điện thoại của anh reo lên, vẫn là tiếng chuông mặc định của nhãn hiệu di động, rất phổ thông.

Đang giữa lúc suy nghĩ, Trần Thiệu Thần bỗng lấy ra ví tiền, Cố Phán hơi ngạc nhiên, anh muốn làm gì?

"Em có tiền rồi!" Cô chỉ có thể nghĩ được như vậy. Anh có phải là cho rằng trên người cô không có tiền lẻ a.

Trần Thiệu Thần hơi cúi đầu, khẽ cười thành tiếng, chậm rãi từ trong bao tiền lấy ra —— một tấm hình. "Chúc mừng em, đã đỗ đại học T."

Cố Phán nhìn bức ảnh, ánh mắt lưu chuyển, đây là hình hai người cùng nhau chụp khi anh tốt nghiệp cấp ba, in trên thẻ nhựa. Ngón tay tỉ mỉ vuốt ve, giữa bức ảnh và chính mình dường như cũng không có gì thay đổi. Anh vẫn mang theo bên người sao?

"Đây là quà đến muộn?" Cô hỏi, mỗi một động tác ngón tay đều điều khiển nhịp tim của anh.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần chớp sáng, nhột nhạt lưu động, "Coi như thế đi."

Kỳ thực, cô có thể tới nơi này mới là món quà tốt nhất đối với anh. Nhìn gương mặt đã rất lâu không gặp kia, tay của anh không khỏi siết chặt.

Bất quá, ngày sau còn dài.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Trần Thiệu Thần về đến đại sảnh, ánh mắt mọi người liên tiếp tục chăm chăm nhìn anh. Mặc dù hiểu kỳ, nhưng vì phép lịch sự, lại đối với người nào đó có chút "kính nể", không có ai tiến lên hỏi.

Chẳng qua lúc này anh lại vẫn có thể trở lại làm việc. Trần Thiệu Thần nhìn tài liệu trước mặt, mi tâm giật giật, anh cũng có lúc căng thẳng, anh cũng cần yên tĩnh một chút. Ai bảo bạn học Cố Phán lần nào cũng bất ngờ xuất hiện trước mặt anh chứ?

"Lão đại, sao anh lại trở về rồi?"

Trần Thiệu Thần giương mắt lướt qua hân, ý gì đây, không phải chứ?

"Cùng bạn gái hẹn hò đi a!" Mỗ nam(*) ồn ào lớn tiếng, rõ ràng so với người nào đó còn kích động hơn. Nữ sinh kia là ai vậy? Mau nói cho mọi người biết đi!

(*): chàng trai nào đó

Trần Thiệu Thần hai tay gấp lại tài liệu trước mặt, "Tình lực tốt như vậy?" Anh khẽ mỉm cười.

"Đệt! Lão đại anh cười rất —— xuân tâm đập dòn!"

Ánh mắt Trần Thiệu Thần xoay chuyển, "Tân sinh sẽ tuyển của năm nay, cậu phụ trách."

Ngày đó tân sinh rất nhiều, chuyện khiến người ta ấn tượng sâu sắc cũng rất nhiều. Việc Trần Thiệu Thần đi cùng Cố Phán rất tự nhiên xếp vào loại chuyện này.

Buổi tối, Cố Phán nằm trên giường đệm mới xa lạ, buồn ngủ đến cực điểm, nhưng trước sau vẫn không cách nào ngủ được, đại não vẫn đang hoạt động. Ký túc xá thỉnh thoảng sẽ truyền đến vài tiếng cười, tiếng cười nhẹ nhàng thoải mái.

Ánh trăng từ khe hở rèm cửa sổ mơ hồ chiếu vào, Cố Phán mở to mắt, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện xảy ra ban ngày. Lại có chút cảm giác không thật. Giọng của anh rất êm tai, thanh lãnh nhu hòa, tựa như một ly nước ấm thấm vào lòng người, rất ấm áp.

Bất giác đã đến ba giờ sáng. Ánh sao vẫn đang lấp lánh ngoài cửa sổ, Cố Phán ngáp một cái, tỉnh dậy vào nhà vệ sinh xong, liền không trở lại giường mà gục xuống bàn nằm ngủ.

Phòng ký túc xá đã đến được ba người, hai cô gái kia, một người tên là Đường Đàm, gia đình ở Phúc Kiến, khéo léo đáng yêu, mỗi lần nói chuyện khoe miệng liền lộ ra hai cái lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu, khiến người ta không nhịn được yêu thích. Người còn lại tên là Diệp Từ Nhụy, đến từ Chiết Giang, cao gầy đầy đặn, mái tóc xoăn dài, thành thực quyến rũ.

Lúc Cố Phán gặp hai người, liền đem tờ giấy đã viết một ít thông tin về bản thân giao cho họ.

So với Đường Đàm kinh ngạc, Diệp Từ Nhụy lại bình tĩnh hơn, không hỏi nhiều cái gì.

Chiều hôm đó, nữ sinh cuối cùng của phòng ký túc xá bọn họ rốt cục xuất hiện, tên Kim Nhiễm, người địa phương, sau này thời gian trọ ở trường sẽ không quá nhiều.

Vài ngày sau, huấn luyện quân sự bắt đầu, mọi người cũng dần quen nhau. Huấn luyện quân sự mấy ngày, mấy đại mỹ nữ học viện mỹ thuật đã được phát hiện, Cố Phán cùng Diệp Từ Nhụy bắt ngờ cũng nằm trong số đó.

Thời gian giải lao huấn luyện, nam sinh phía đối diện bắt đầu liên tiếp hướng về bọn họ bên này kéo ca.

Các cô gái ngồi trên mặt đường nhựa, bên tai nghe tiếng hát đơn giản(*) của nam sinh, bất giác bật cười.

(*)hát thô (đơn giản): hát chạy, hát không nhạc.

Đường Đàm nói chuyện với bọn họ, "Thật là có ánh mắt tinh tường, biết mỹ nữ của khoa đều nằm trong hàng 8 chúng ta."

Mấy ngày nay, không chỉ nam sinh để ý Cố Phán với Diệp Từ Nhụy, ngay cả mấy nữ sinh hàng bên cạnh gặp trên đường cũng ngoái nhìn vài lần, hoặc thậm chí nói nhỏ vài câu.

Cố Phán không làm cái gì, nhưng cô gái xinh đẹp vẫn luôn khiến mọi người chú ý. Huấn luyện quân sự, giải lao thì mọi người nói chuyện phiếm, đủ loại đề tài, từ thành tích thi vào đại học đến một vài triển lãm tranh nước ngoài, hoặc về giáo viên bộ môn, Cố Phán đều đóng vai thánh giá.

Những ngày huấn luyện quân sự này thực sự là thống khổ không thể tả, có thể sống lại liền đã sống lại rồi.

Thời gian ba tuần, không dài không ngắn, nhưng cũng đủ khổ cực. Rất đương nhiên, làn da các cô gái đều đỏ sẫm. Điểm này Cố Phán ngược lại khá tốt, trước khi đi mẹ Cố đã chuẩn bị cho cô rất nhiều mỹ phẩm dưỡng da, cô dù lười mỗi ngày cũng sẽ cố gắng sờ đến một lần. Sau khi khóa huấn luyện kết thúc, cũng không bị đen da.

Kết thúc huấn luyện quân sự, chương trình học chính thức bắt đầu, ra khỏi lớp "Lịch sử mỹ thuật Trung Quốc và nước ngoài", Đường Đàm gọi cô đi thư viện tìm chút tư liệu.

Người đi đường đều là sinh viên tan học, xe đạp qua lại không ngừng.

Cố Phán đang suy nghĩ có nên mua chiếc xe đạp thay đi bộ hay không, Đường Đàm bỗng lôi kéo cánh tay cô, "Này, phía trước sáu mét có soái ca."

Cố Phán không chút để ý lướt mắt qua, a, thực sự là soái ca.

"Anh ấy là Trần Thiệu Thần, quản lý học viện, đại học năm ba." Đường Đàm từng chữ từng chữ nhấn mạnh.

Cố Phán lấy điện thoại di động ra, vừa định viết chút gì đó. Một tin nhắn đến, "Anh ở phía trước."

Đường Đàm vẫn còn đang nói, "Mình nghe nói anh ấy được đại học T tuyển thẳng, lúc còn trung học tham gia Olympic Toán quốc gia đạt giải cao, ách, mình nhớ ra rồi, Cố Phán, anh ấy với cậu cùng thành phố, cậu có biết không? Có thể trước đây cũng từng gặp qua đó." Cô cười, rõ ràng là đang đùa giỡn.

Cố Phán ngoác ngoác khóe miệng, "Biết ——" cô gõ một chữ trên notepad.

Lúc này đến phiên Đường Đàm chấn kinh rồi, càng khiến người ta khiếp sợ chính là, Trần Thiệu Thần đang đi về hướng các cô.

Cố Phán căn bản không kịp giải thích, Trần Thiệu Thần đã đến ngay trước mặt, hướng hai người gật đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đường Đàm rõ ràng bị anh cười đến kinh diễm, yết hầu nuốt một cái, "Học trưởng, xin chào."

"Xin chào, anh tìm Cố Phán có chút việc." Anh lịch sự nói.

"Cố Phán, vậy mình đi thư viện trước, hai người cứ nói chuyện." Đường Đàm âm thầm hít một hơi, đại thân ở trước mắt cảm giác chính là khó thở a.

Cô hình như gầy đi một chút, Trần Thiệu Thần mở miệng, "Đồng học cao trung (*) định làm một buổi tụ họp, mời mọi người đến."

(*): Học sinh chung một trường cấp 3

Cố Phán khua tay, "Bao giờ?" Cô nhìn anh, không khỏi mở to hai mắt. "Rất đông sao?"

"Tối ngày mai, đều là vài người quen, chủ yếu là khóa của anh, đám anh chị năm thứ tư hiện đang bận bịu đến không tìm thấy người." Trần Thiệu Thần trả lời.

Ngày mai sẽ là thứ sáu. Chỉ là không có khóa của cô, như vậy khẳng định không quen. "Em có lẽ sẽ không quen ai."

Trần Thiệu Thần nhẹ nhàng nói, "Anh không tính sao?"

Cố Phán ngẩn người, hai gò má dưới ánh mặt trời hơi ửng đỏ, cô yên lặng quay đầu đi. Giữ riêng bức ảnh chụp chung suốt hai năm, chỉ đơn giản là người quen sao?

Trần Thiệu Thần ánh mắt mơ hồ nhìn cô, nhếch nhếch khóe miệng, "Chiều mai em có lớp không?"

"Có ba tiết trên lớp."

"Được, chờ em tan học anh tới đón."

"Học trường, anh đưa địa chỉ cho em, để em tự đi."

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chú, "Làm sao?"

Cố Phán trong lòng lập tức nhảy ra ba chữ, "Tránh nghi ngờ!" Nhưng cô ra dấu nói, "Em biết sinh viên năm ba rất bận, mấy ngày này em đối với xung quanh cũng đã quen thuộc không ít."

Khóe mắt Trần Thiệu Thần đậm ý cười. "Được." Đối với suy nghĩ của cô anh liền ngầm hiểu, "Lát nữa anh đưa địa chỉ cho em." Kỳ thực, tụ họp nguyên bản không có ý gì, bất quá sợ đến lúc xuất hiện người có ý tìm đến cô, anh vẫn nên đưa cô đi thôi.

"Sinh hoạt trong trường đã quen chưa?" Anh trầm giọng hỏi.

Cố Phán gật đầu, "Mọi người đều rất chăm chỉ." Vô hình trung có một loại sức mạnh kéo mọi người chạy theo.

"Ừ, đều như vậy."

"So sánh mà nói, người học viện bọn em có vẻ đặc biệt đứng một mình." Cố Phán cười yếu ớt.

Trần Thiệu Thần khóe miệng hiện nụ cười như có như không, đúng là đặc biệt.

xxxxx

Quay về kí túc xá muộn, vừa vào cửa, Đường Đàm liền nhảy đến, đem Cố Phán uy hiếp ở ngay cửa, đưa lên giấy với bút. "Có cái gì muốn khai báo không?"

Cố Phán không khỏi lắc đầu.

"Trần Thiệu Thần!" Đường Đàm nghiêng răng, từng chữ từng chữ.

Cố Phán viết lên, "Anh ấy với mình là đồng học cấp ba, tìm mình mời tham gia buổi đồng học tụ họp."

Đường Đàm nhú mày. Đương nhiên bọn họ chắc chắn sẽ không tin.

"Chỉ đơn giản như vậy?"

Cố Phán cười yếu ớt.

Lúc này Diệp Từ Nhụy mở cửa đi vào, thấy hai người chặn ở cửa, "Làm sao?"

"Cố Phán a, cậu ấy thật không đơn giản, vậy mà lại quen biết Trần Thiệu Thần!"

"Trần Thiệu Thần? Quản lí học viện ấy à?" Diệp Từ Nhụy dĩ nhiên cũng biết anh.

"Đúng vậy, chính là anh ấy, hôm nay mình còn được nói chuyện cùng. Từ cấu tạo tỉ lệ thân thể mà nói, đại thần ngũ quan đúng là hoàn mỹ."

Cố Phán muốn nói, cậu thối phồng quá mức, tuy rằng sự thực đúng là như vậy.

Cô vẫn duy trì nụ cười yếu ớt. Ánh mắt Diệp Từ Nhụy xẹt qua người cô, "Cố Phán cậu thực sự rất không đơn giản, hôm nào giới thiệu cho bọn mình một chút. Trần Thiệu Thần, nam thần đại học T a." Cô cười, nhưng ý cười không chạm đáy mắt.

Cố Phán im lặng giật mình, nhưng không trả lời.

Ngày hôm sau, sáng sớm, cô từ tủ quần áo chọn một cái váy, tiết thu lạnh liền thêm một cái áo khoác mỏng, vì phớt lờ, không thể làm gì khác hơn là mang vào một đôi giày cao gót.

Mẹ Cố vì cô tỉ mỉ chuẩn bị rất nhiều quần áo, dựa vào ánh mắt chuyên nghiệp của mẫu thân, cô chưa bao giờ cần lo lắng trang phục có vấn đề gì.

"Cố Phán, đi hẹn hò a?" Kim Nhiễm ngập một cái hỏi, "Ăn mặc xinh đẹp như vậy."

"Tự hợp gặp mặt đồng học cấp ba." Cố Phán viết một tờ giấy đưa tới.

"Đầu tiên là gặp mặt sau này chính là hẹn hò."

Cố Phán miễn cưỡng nở nụ cười, không thể nói chuyện, nét mặt nhiều lúc sẽ trở thành

một loại phương thức giao tiếp.

Trần Thiệu Thần nhìn điện thoại di động.

"Trần Thiệu Thần, cậu lần này thế nào lại đến?" Đầu bên kia là một sinh viên cùng khóa với anh.

Trần Thiệu Thần giương mắt, "Đúng lúc rảnh rồi."

Bạn học A cười, "Thực sự là hiếm thấy a, suốt hai năm trước gọi thế nào cậu cũng không tới, lần này lại đến tham gia tụ họp. Bất quá nghe nói, năm nay trường ta đến đây có một bạn tiểu sư muội rất đặc biệt."

Trần Thiệu Thần nhếch lông mày, chờ bạn học A nói hết lời.

Cố Phán từ nhỏ rất ít khi tham gia những hoạt động như thế này, các loại họp mặt từ sơ trung đến cao trung, cô hầu như đều không có tham gia. Một phần vì cô giao tiếp bất tiện, một phần do cô thói quen không thích sinh hoạt bị bên ngoài quấy rầy(*).

(*): thói quen sống khép kín ít tương tác xã hội bên ngoài.

Vì lẽ đó gia đình đối với việc cô chọn học đại học ở thành phố B vẫn luôn không tán thành, thanh âm phản đối mạnh nhất chính là Tổng Hoài Thừa, nhưng cuối cùng ông cũng đồng ý rồi.

Cố Phán dứt khoát kiên quyết ghi danh Học viện Mỹ Thuật Đại học T, cuối cùng lấy thành tích hàng nhất chuyên ngành mà trúng tuyển, không phải vì mẹ cô là họa sĩ.

Tiết ba lớp học ngày thứ sáu, giáo viên có chút kích động, kéo thêm gần mười phút. Cố Phán nghe ý được ý mất.

Đội cô đến được khách sạn, trên đường kẹt xe làm lỡ hơn 20 phút. Nhân viên xinh đẹp dẫn cô vào phòng khách.

Cô đẩy cửa, một chân mới vừa bước vào, lại va phải một người từ bên trong đi ra.

Cố Phán ôm trán, thật đau a.

"Cậu là?" chàng trai trầm giọng hỏi.

Nhưng Trần Thiệu Thần đã đi tới, mi tâm hơi nhăn lại, giúp cô trả lời, "Tần sinh." Nói xong ánh mắt nhìn thẳng Cố Phán, "Lại đây, anh xem một chút, va phải chỗ nào?"

Cố Phán vội vã ra hiệu, em không việc gì.

Trần Thiệu Thần giờ tay vuốt tóc mái bên thái dương cô lên, một màu đỏ. Đầu ngón tay anh mát lạnh, nhưng ôn nhu lạ thường.

Phòng khách to lớn lập tức yên tĩnh. Bạn học A rốt cục phản ứng lại, bạn học Trần Thiệu Thần lần này tham gia tụ họp rõ ràng ý tại ngôn ngoại(*).

(*) "Túy Ông chỉ ý bất tại từ": nghĩa là ý không ở trong lời nói, có dụng ý khác.

Cố Phán nhận ra mọi người đang nhìn, vội vã tách tay anh ra. "Em không có chuyện gì." Cô khoa tay.

"Em là Cố Phán? !" Một nam sinh mở miệng hỏi.

Cố Phán xoay người lại nhìn những người kia, gật đầu, cô mỉm cười với mọi người, lấy ra tờ giấy nhỏ đã chuẩn bị kỹ càng. Đúng lúc cô đưa tay, Trần Thiệu Thần đột nhiên cầm trở lại.

"Cố Phán, thấp hơn chúng ta hai khóa." Ý tứ kia chính là mọi thứ còn lại từ chối trả lời. Khiếp sợ uy quyền người nào đó, xung quanh vài vấn đề muốn hỏi đều bị nuốt vào.

Mọi người có chút suy tư nhìn Trần Thiệu Thần.

Cố Phán tìm một vị trí ngồi xuống, mà Trần Thiệu Thần lại ngồi ngay bên cạnh cô, cũng may những đồng học kia đã tán gẫu sang đề tài khác. Trần Thiệu Thần đưa một cốc nước trái cây cho cô.

Cố Phán khoa tay nói, "Học trường, anh không cần tiếp đãi em, để em tùy ý là được rồi."

Trần Thiệu Thần dựa người vào ghế, "Anh với bọn họ cũng không quen."

Cố Phán: ...

Không quen anh đến làm gì vậy a!! Còn kéo cô!!

Trần Thiệu Thần sâu kín nói, "Một người đến có chút tè nhạt, có em đến nói chuyện sẽ vui vẻ hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Phòng khách ồn ào, chuyện trò vui vẻ.

Cô có thể làm bộ không nghe thấy lời của anh. Kỳ thực bản thân cô rất vô vị, chuyện gì cũng không thể tham gia, tựa như đồ trang trí búp bê vải trong nhà.

Đều là bạn học cao trung, đề tài có thể tán gẫu thực sự rất nhiều. Mấy người đại học năm ba chủ yếu nghiên cứu công việc học viện, năm hai và năm nhất ngược lại rất ung dung.

"Thiệu Thần, cậu cũng tới a." Một thanh âm lơ lửng trên đầu họ?

Cố Phán ngược mắt, chàng trai trước mặt cao to tuấn lãng, ánh mắt còn có mấy phần cảm giác quen thuộc. Bất quá cô xác định mình không quen biết người này.

Chàng trai tùy ý ngồi xuống bên cạnh Trần Thiệu Thần, "Ba ngày nay tôi đều không ngủ đủ giấc. Sao hôm nay người tới lại đông thế, bạn này là sinh viên đại học năm nhất à?"

Cố Phán lễ phép hướng anh gật đầu.

Mắt anh sáng lên, "Thật đáng yêu." Chàng trai tán dương.

Cố Phán sững sờ, ra dấu "Cảm ơn."

Chàng trai ừ một tiếng, sực nhớ ra cái gì đó, trong nháy mắt giật mình, "Em là Cố Phán? Ách, anh là anh họ Hoa Từ, Hoa Từ có nói với anh về em."

Cố Phán mỉm cười, thế giới này thật nhỏ. Hóa ra cảm giác quen thuộc là từ bạn tốt Hoa Từ.

"Hóa ra là em a." Anh mỉm cười, "Anh với Thiệu Thần từ mầm non đã là bạn học, bất quá anh sớm chuyển đến đi học ở thành phố B. Cái người này a ____"

"Hoa Hải!" Trần Thiệu Thần đột nhiên gọi tên hắn, âm vang mạnh mẽ, "Bên kia có người tìm cậu."

Hoa Hải ____

Cố Phán trong nháy mắt có chút lộn xộn, trong đầu cô lập tức hiện ra một thế giới tràn ngập hoa, đầy màu sắc.

Hoa Hải nhướn cặp lông mày rậm lên, "Đã nói gọi tôi là Hải ca." Ai bảo tên của hắn quá không nghiêm túc, với khí chất của hắn rất không hợp. Bên kia thật sự có người tìm, hắn nhanh chóng đi sang.

Hắn vừa đi, Cố Phán nhin không được hé miệng cười, có chút không từ tế.

Trần Thiệu Thần khước miệng kín đáo nhếch lên.

Lúc ăn cơm, Trần Thiệu Thần lại ngồi cạnh Cố Phán.

Đến giữa bữa ăn, mọi người bắt đầu nói sang chuyện những CLB trong trường, một chị gái năm hai bỗng quay sang hỏi, "Cố Phán, em có hứng thú tham

gia clb ngôn ngữ kí hiệu (1) không?"

(*) clb: câu lạc bộ

Không khí bàn ăn hơi lắng xuống, mọi người trên bàn kín đáo quan sát cô. Kỳ thực việc này vốn rất bình thường, chỉ là đối với người không thể nói chuyện như Cố Phán, đối phương hỏi như vậy thật sự rất động chạm.

Cố Phán cầm đũa, ngón tay bắt giác siết chặt.

Trần Thiệu Thần bất động thanh sắc gấp một miếng ngó sen đặt tới chiếc đĩa trước mặt cô, "Món này mùi vị cũng không tệ lắm" Thanh âm của anh nhẹ nhàng khe khẽ, nhưng đủ cho một bàn người đều nghe được.

Cố Phán ngược mắt, bỗng phát hiện ngay lúc này ý tứ trong ánh mắt anh làm cô có chút hoảng hốt không quen.

Trần Thiệu Thần nhướn mày, giương mắt nhìn cô gái kia, ánh mắt lạnh lạnh, "Clb ngôn ngữ kí hiệu?"

"Vâng. Thủ ngữ (*) của Cố Phán tốt như vậy, bọn em bình thường đều tới hoạt động tại viện mồ côi——" dưới ánh mắt áp lực của Trần Thiệu Thần, thanh âm cô gái hơi căng thẳng, lời muốn nói liền tới nghẹn không kể.

(*) ngôn ngữ tay

Cố Phán thở ra một hơi, ra dấu, "Cảm ơn ý tốt của chị, em đã có dự định khác."

Trần Thiệu Thần nheo mắt, "Hừm, đi nơi nào anh cũng thấy đại tài tiểu dụng(2)." Ngữ khí của anh nhàn nhạt, nhưng vẫn gây cảm giác ngọt ngào.

Ách——

Cái này —— sao lại đắc tội với người này a.

Sắc mặt chị gái năm hai kia dần trắng bệch, Cố Phán không đành lòng, muốn giải thích, nhưng lại không biết nên làm cái gì, vậy thì cứ để sự im lặng vùi lấp cả đi.

Bữa cơm kết thúc, mọi người rất tự nhiên đưa số điện thoại lẫn nhau. Cố Phán vẫn luôn trầm tĩnh đợi một bên, bất quá vẫn có nam sinh tới hỏi số điện thoại cô.

Đương nhiên, theo phép lịch sự, cô hoàn toàn không thể từ chối.

Trần Thiệu Thần và Hoa Hải đứng một bên nói chuyện.

Hoa Hải bốn cợt nói, "Em gái này thực sự là nghe đại danh đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng coi như nhìn thấy bộ mặt thật của cậu, đủ rồi đủ rồi."

Trần Thiệu Thần tay cầm bình nước khoáng, không để ý cắt lời, "Hải ca, đây là đang đòi lễ ra mắt à?"

Hoa Hải giật giật khóe miệng, "Lễ vật này đương nhiên phải đưa danh chính ngôn thuận. Minh thấy cậu chắc chắn là cách mạng chưa thành công."

Trần Thiệu Thần híp híp mắt, "Sắp rồi." Không thể quá nhanh. Tiểu bánh mì(3) sẽ có gánh nặng trong lòng.

"Cậu học thủ ngữ từ bao giờ?"

"Trung học."

Hoa Hải nuốt một tiếng, "Bạn học Trần, bạn thật tâm cơ quá sâu. Trung học a!"

Trần Thiệu Thần giật nhẹ khóe miệng, "Biết làm sao được, ai bảo mình lúc đó lại gặp cô ấy."

Hoa Hải nhìn sang bên kia, trong lòng không khỏi có chút tiếc hận. Nếu cô ấy có thể nói chuyện, thì hai người này đúng là một đôi trời sinh hoàn hảo a.

"Không biết có bao nhiêu nữ sinh phải đau lòng." Hoa Hải sờ sờ mũi.

Trần Thiệu Thần thở dài, "Minh hiện tại cũng rất thương tâm a." Anh nhìn những bạn học kia, nói với Hoa Hải, "Chờ một chút."

Từng bước từng bước đi tới.

Cố Phán đang cùng người khác trao đổi số điện thoại.

Mấy nam sinh nhìn thấy Trần Thiệu Thần, "Trần học trưởng ——" một người trong đó vừa đụng vào Cố Phán.

Trần Thiệu Thần gạt đầu, mơ hồ cười cười, ngón tay khẽ động, "Người quen cũ à?"

Vừa xuất thủ ngữ, mấy bạn học đệ kia trong nháy mắt ngừng tranh luận, vô thanh vô tức rời chỗ hai người.

Cố Phán không hiểu tại sao anh đột nhiên dùng thủ ngữ nói chuyện cùng cô, "Bọn họ là học sinh ban khoa học tự nhiên khóa bọn em."

Ánh mắt Trần Thiệu Thần khẽ động, "Chúng ta về trước."

Cố Phán còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã dắt tay cô. Tay của anh rất ấm áp, mười ngón thon dài. Cố Phán nhẹ cúi đầu, kinh ngạc nhìn tay anh.

Một đường ra khỏi phòng khách, mãi đến tận đến cửa khách sạn, anh vẫn còn nắm tay cô.

Cố Phán muốn biểu đạt gì đó, nhưng tay còn ở trong tay anh.

"Tay của anh rất hấp dẫn sao? Sao lại nhìn chăm chăm vậy?"

Cố Phán chớp mắt, không dấu vết rút tay về, "Học trưởng, tay của anh rất đẹp."

"Vậy sao?" Người nào đó nở nụ cười.

"Còn rất ấm áp." Đương nhiên Cố Phán chỉ có thể nói một chút như vậy trong lòng.

"Tình cảm bắt đầu nhiều a!" Trần Thiệu Thần ung dung thông thả nói.

Cố Phán nâng mắt, "Anh hiểu lầm rồi."

"Ừ ——?" tiếng nói của anh giương lên.

"Người kia đang hỏi em số điện thoại Hoa Từ." Cố Phán run run, có phải anh đây là —— ghen.

Trần Thiệu Thần đưa mắt sang chỗ khác, sắc mặt có chút không tự nhiên. "À, Hoa Từ a."

Cố Phán gật đầu liên tục.

"Sao lại không đi hỏi Hoa Hải." Trần Thiệu Thần bật cười.

Ngón tay Cố Phán chậm chậm di chuyển, "Có lẽ do em dễ thương hơn."

Lần này đến lượt Trần Thiệu Thần ngơ ngác.

Ánh trăng mềm nhẹ, hai người thả bộ dọc đường về trường, không nói lời nào, nhưng lại đặc biệt ấm áp. Có lẽ do có người kia đi bên cạnh.

Tim Cố Phán đập thành thịch. Vừa định đứng lại, chuông điện thoại bỗng vang lên. Kỳ thực, bình thường rất ít người gọi điện cho cô. Nhạc chuông là một ca khúc cô yêu thích "Tuế nguyệt như ca".

Vừa nhìn thấy người gọi đến là mẹ, trong nháy mắt nét mặt cô xúc động, mang theo chút yếu ớt của đứa trẻ.

"Phán Phán ——"

Cố Phán gõ gõ vào vỏ điện thoại, miệng vẫn đang cười.

"Không có chuyện gì, chỉ là cha con gần đây thần kinh suy nhược, con thỉnh thoảng nhấn chút tin tức cho ông ấy."

Cố Phán lại gõ gõ vỏ điện thoại.

Không biết đầu bên kia điện thoại nói cái gì, Trần Thiệu Thần chỉ thấy đáy mắt Cố Phán tràn đầy thần thái, anh nhìn đi chỗ khác, ánh mắt hơi trầm xuống.

Cúp điện thoại, Cố Phán quay đầu nhìn anh, không biết nên làm gì phá vỡ sự yên tĩnh này.

Giọng Trần Thiệu Thần thanh nhã vang lên, "Chuông điện thoại rất êm tai."

Cố Phán nhú mày, "Đây là "Tuế nguyệt như ca" của Trần Dịch Tấn, rất kinh điển."

Trần Thiệu Thần ừ một tiếng. "Tuế nguyệt như ca", anh nhớ kỹ.

Cố Phán thoáng trầm mặc, "Vừa rồi là mẹ em gọi, có phải anh cảm thấy cách em gọi điện thoại rất kỳ quái không?" Cô cắn cắn khóe môi, "Lúc em còn nhỏ, mẹ bận rộn kiếm tiền, em rất nhớ bà ấy, sau này em và mẹ liền nghĩ ra cách này để gọi điện"

Ánh trăng thanh tĩnh lan tỏa rực rỡ.

Cô đứng trên đường đi bộ, đôi mắt kia so với sao trên trời không chút thua kém. "Mẹ em là một người phụ nữ rất vĩ đại, không có bà ấy sẽ không có em." Khóe miệng cô vẽ ra nụ cười yếu ớt.

"Học trường, kỳ thực, ngay từ đầu, em cũng không phải là đứa trẻ ba mong đợi." Sắc mặt cô bình tĩnh như thường, thậm chí khóe miệng còn hơi mỉm cười. "Đương nhiên, em là được mẹ em mong đợi."

Trần Thiệu Thần siết chặt tay, tâm giống như nhói lên một cái vô cùng đau đớn.

Cô hơi ngẩng đầu lên, "Không phải tiêu bánh mì Phán Phán, cũng không phải khiên bảo vệ Phán Phán, là mong đợi." (4)

Trần Thiệu Thần giống như bị ánh mắt cô hút lấy, "Anh biết, anh cũng mong đợi." Anh không suy nghĩ hàm hồ nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trần Thiệu Thần giống như bị đáy mắt cô hút lấy, "Anh biết, anh cũng mong đợi." Anh không suy nghĩ hàm hồ nói một câu.

Đầu cô bỗng nổ ầm, trái tim đột nhiên nhảy lên.

Ánh trắng như hoa, như thi như họa. Cố Phán nương theo ánh sáng lặng ngắm nhìn anh. Ánh mắt kia đen như ngọc, tựa hồ cất giấu điều gì, lại mơ hồ muốn thể hiện ra, "Cố Phán ——" thanh âm rung động.

"Tít tít ——" ven đường đột nhiên có xe dừng lại, bóp còi đến mấy lần. "Lão đại ——"

Hai người nghiêng mặt nhìn sang, liền thấy một chiếc xe hiện đại, chỗ tay lái có người nhòai ra, "Lão đại, đúng là anh a."

Cố Phán lơ đãng nhìn mi tâm Trần Thiệu Thần nhẩn lại, tựa hồ có chút khó chịu, lần đầu tiên cô thấy vẻ bức mình này của anh. Cái vẻ mặt này có chút —— đáng yêu a.

Người trên xe nhanh chóng đi xuống, mắt liên tục nhìn chằm chằm vào Cố Phán. "Lão đại, sao anh lại ở đây a?"

Giọng Trần Thiệu Thần trầm xuống, "Đồng học tụ họp."

Người kia "à" một tiếng, ánh mắt liếc ngang dọc trên người Cố Phán, "Đồng học của anh thật xinh đẹp nha, sinh viên trường chúng ta à?"

Cố Phán vẫn nở nụ cười yếu ớt, nhưng nếu tiếp tục bị người này nhìn như vậy, cô thật sự cảm thấy rất không tiện.

Trần Thiệu Thần bước lên một bước, vừa khéo chặn ánh mắt người nào đó, không nhiệt tình đáp một tiếng, "Ừ."

Cố Phán nhìn khóe miệng người kia đột nhiên hiện lên nụ cười có chút gian xảo, "Hai người chắc là về trường chứ? Vừa vặn tiện đường, để em chở." Tin tức trọng đại như vậy bị hắn phát hiện, làm sao có khả năng bị bỏ qua!

Cố Phán chờ Trần Thiệu Thần trả lời.

"Không cùng đường, cậu về trước đi." Trần Thiệu Thần lạnh lùng từ chối.

"A, đây là đường về trường mà?"

Nhưng anh vẫn ung dung thong thả xoay người, "Bọn anh muốn tản bộ. Cậu lái xe cẩn thận."

Cố Phán tắc lưỡi.

Chỉ thấy đàn anh kia nằm ở trạng thái thổ huyết.

Chỉ một lát sau, Cố Phán liền nhìn thấy chiếc xe hiện đại "Vèo" một cái nhanh chóng rời đi.

"Đương Cháp, trong ký túc xá của anh." Trần Thiệu Thần chậm rãi nói.

Cố Phán gật đầu, "Anh ấy rất đáng yêu."

Trần Thiệu Thần cười như không cười, đáng yêu, thực sự là không hợp với hần. "Đi đâu?"

Cố Phán hồi phục, "Đi dạo a?!"

Trần Thiệu Thần không khỏi lại sùng sốt một chút, sóng mắt khẽ động, ánh mắt trở nên ôn nhu như nước.

Chẳng lẽ không đúng sao? Cố Phán giương mắt nhìn anh nghi hoặc.

Tối nay tần suất anh dừng hình có vẻ hơi nhiều. "Gót giày em hơi cao, về trường trước đã." Anh dường như có ý dừng một chút, "Tần bộ sau này cơ hội rất nhiều." Miệng nhếch lên, khắc chế ý cười.

Hai người chậm rãi đi dạo, bước từng bước nhẹ nhàng.

Ánh đèn đường đem bóng anh và cô nhập cùng nhau, Cố Phán đột nhiên cao hứng phác một cử chỉ với cái bóng.

Cô nghĩ anh không thấy, khe khẽ le lưỡi một cái.

Trần Thiệu Thần nháy mắt căng thẳng, giờ tay —— ngăn một chiếc taxi.

Sau khi trở lại ký túc, Cố Phán mới nhớ, lúc đó anh định nói với mình điều gì?

"Cố Phán, hôm nay được tổ tình sao?" Đường Đàm cười hi hi hời.

Cố Phán một tay nâng cằm, lúc đó khả năng là muốn tỏ lộ, nhưng là bị cắt ngang rồi!

"Mình nói này Cố tiểu thư! Thân thể thì đã quay về kí túc rồi, tâm trí còn đang đi theo bạn đồng học nào sao? Để mình nghĩ nghĩ, cậu là đang nhớ ai? Trần học trưởng?"

Cố Phán chớp mắt mấy cái, thờ dài.

Đường Đàm dựa vào cạnh bàn, "Hội học sinh chiêu tân, cậu tham gia không?"

Cố Phán viết lên giấy, "Có thời gian mình sẽ xem."

Đường Đàm lắc đầu một cái, "Mình lại nghĩ cậu chắc chắn sẽ tham gia chứ? Trần học trưởng lần này thế nhưng lại tranh cử chủ tịch hội học sinh. Ứng cử viên hàng đầu nha!"

Cố Phán hơi cười, viết, "Diệp Tử Nhụy đâu?"

"Đi thư viện rồi." Đường Đàm trả lời, "Bạn ấy rất bận, còn đi làm thêm bên ngoài."

Cố Phán rất hiểu, chuyên ngành mỹ thuật thật sự rất đốt tiền, đặc biệt là ở một trường học danh tiếng như thế này.

Trần Thiệu Thần trở lại ký túc xá rất muộn, ba người kia đều có mặt.

"Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến. Trần Thiệu Thần, nghe nói cậu buổi tối đi hẹn hò."

Anh liếc mắt nhìn bạn học nào đó.

Bạn học nào đó trung khí mười phần, "Anh cũng không cho em giới thiệu một chút." Vô cùng oán giận!

Trần Thiệu Thần cười khẽ, "Lo cậu dọa cô ấy sợ."

Một phòng ký túc không kìm được cười rộ lên.

Bất quá mọi người đối với Cố Phán càng thêm hiếu kỳ, đến cùng là cô gái như thế nào, lại có thể làm cho Trần Thiệu Thần lập tức chìm đắm. Chẳng trách hai năm qua, nhiều cô gái ưu tú như vậy trước nay một cơ hội anh cũng không cho. Hóa ra từ lâu đã có người trong lòng.

Bất quá Trần Thiệu Thần là ai, anh không nói, anh sao có thể để bọn họ đào ra cái gì.

Hôm nay, Cố Phán đi thư viện đọc sách, vừa lúc nhìn thấy một bài viết trên báo về mẹ của cô. Trình độ mẫu thân đại nhân, cô có lẽ cả đời đều khó đạt tới.

Rất nhiều người đều nói, qua tác phẩm của Cố Niệm, luôn có thể nhìn thấy rất nhiều thứ, mà sâu sắc hơn, là sự giao thoa rung động của tâm hồn.

Cố Phán đọc xong bài viết ấy, bất giác nở nụ cười. Mẹ của cô a, đã từng trải qua rất nhiều rồi.

Khép lại tạp chí, chuẩn bị trả về chỗ cũ. Ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt người đối diện.

Khóe miệng của anh hơi giương lên, "Xin chào, xem chừng em còn không có quên anh."

Cố Phán đứng ở nơi ấy, chàng trai trước mặt ngũ quan rõ ràng, tuấn lãng thanh tú, anh mặc áo len cổ chữ V màu xám, càng tôn lên vẻ oai nghiêm của anh.

Cố Phán lễ phép gật đầu với anh.

Anh chậm rãi bước lên, "Hàn Diệp Hành, hệ kinh tế."

Cố Phán khi nghe đến ba chữ hệ kinh tế thì nhẹ ngẩn người một chút. Cô viết lên giấy, "Cố Phán, hệ mỹ thuật."

Hàn Diệp Hành đến thư viện tìm tư liệu, từ xa nhìn thấy cô đi vào. Chỉ là cô trong lòng chỉ chuyên chú suy nghĩ của bản thân, xung quanh nhiều ánh mắt như vậy cũng không để ý phát hiện.

Cô bé này không phải cố ý không phát hiện, có thể là thói quen, hoặc căn bản là không thèm để ý.

Cố Phán đem tạp chí trả về. Lại viết một hàng chữ đưa cho Hàn Diệp Hành, "Học trưởng, em về trước."

Hàn Diệp Hành trả lời, "Anh cũng chuẩn bị về, cùng đi đi."

Cố Phán do dự một chút.

Hàn Diệp Hành đã đi tới bên cạnh cô, "Đi thôi."

Hôm nay trường học dọc đường đi đều bị các câu lạc bộ chiếm giữ, Cố Phán vừa đi vừa nhìn.

Hàn Diệp Hành hỏi, "Em định tham gia câu lạc bộ nào?"

Cố Phán suy nghĩ một chút, viết lên notepad, "Câu lạc bộ của học viện chúng em"

"Những câu lạc bộ khác không suy tính một chút à?"

Cô hơi giương khóe miệng, lắc đầu.

Hàn Diệp Hành thoáng chốc bị nét cười của cô làm xao động.

Một khoảng lớn trước cửa nhà ăn đều đã bị hội học sinh chiếm giữ, người ở đó nhiều nhất. Đúng là Hội học sinh, Cố Phán cảm thán!

Hàn Diệp Hành biết rõ, phía trước chính là người đăng ký hội học sinh, sinh viên đại học năm nhất tràn đầy nhiệt huyết nha.

Cố Phán liếc nhìn điện thoại di động. Đường Đàm nói đứng ở đây chờ cô ấy đi căn-tin ăn cơm. Cố Phán giải thích với Hàn Diệp Hành.

Hàn Diệp Hành tựa hồ cũng không hề có ý rời đi, "Anh cũng đang chờ người."

Dương Cháp hôm nay phụ trách hội học sinh chiêu tân, liếc mắt liền thấy Hàn Diệp Hành, lại nhìn, người bên cạnh hắn, không phải đối tượng đi dạo cùng Trần Thiệu Thần hôm trước sao? Hắn ngũ quan nhất thời vận vẹo.

Lấy di động ra, mau mau mật báo!

"Lão đại, đối tượng đi dạo với anh hôm trước đang ở chỗ bọn em!"

Lại nghĩ, Trần Thiệu Thần bình thường hầu như rất ít nhắn tin, vừa mới định gọi điện.

Tin nhắn đến. "Anh đang trên đường đến." Đơn giản mạnh mẽ!

Nhanh như vậy?!

"Dương Cháp, đây là tư liệu của các tân sinh, lát nữa mang về viện... Cậu cười cái gì?"

"Vu Việt, Trần Thiệu Thần một lát nữa sẽ đến, trực tiếp cho hắn là được rồi."

"Hắn tới làm gì?"

"Có chút chuyện quan trọng." Chuyện rất quan trọng!

Bọn người Vu Việt đều là bạn học cùng lớp với hắn, cực kì quen thuộc.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Trần Thiệu Thần đến .

Dương Chấp nhiệt tình tiến lên, "Lão đại, anh phải nhanh lên . Anh xem phía trước —— "

Vẫn chưa nói hết, Trần Thiệu Thần đã trực tiếp đi qua .

Dương Chấp nghĩ muốn tiến lên, nhưng vẫn chỉ là nghĩ muốn.

Vu Việt không lộ vẻ gì ngồi ở đằng kia, Dương Chấp vừa quay đầu lại, cô liền cười cười, "Bạn nữ kia là Cố Phán?"

"Cố Phán? Tên cô ấy là Cố Phán?" Dương chấp kinh ngạc.

Vu Việt không nói gì nữa, "Nhanh lên một chút đi, năm nay người đăng ký hơi nhiều."

Cố Phán nhìn điện thoại di động, căn bản không biết Trần Thiệu Thần lập tức sẽ lại đây. Đường Đàm nói đang đăng ký tham gia câu lạc bộ, năm phút nữa sẽ đến.

Hàn Diệp Hành nhìn thấy Trần Thiệu Thần đi về phía bên này, hơi kinh ngạc.

"Trần Thiệu Thần, cậu đến chiêu tân? Từ lúc nào hội học sinh đến việc này cũng xuất động cả cậu rồi?" Hàn Diệp Hành lên tiếng hỏi.

Hai người không ở chung lớp, bắt quá cùng là "Học viện song hùng", đối với nhau rất quen thuộc.

Cố Phán khi nghe đến ba chữ "Trần Thiệu Thần" nhất thời thân thể cứng đờ, xoay người lại, liền nhìn thấy anh. Vâng, khuôn mặt căng thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị!

Này Cố Phán tâm khe khẽ khẩn trương. Giữa ban ngày ban mặt, cô quả thực không có làm chuyện gì xấu, nhưng lại giống như vừa bị bắt quả tang!

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ánh mắt Trần Thiệu thần lướt qua mặt cô, cuối cùng nhìn Hàn Diệp Hành đang đứng ở một bên. "Đã lâu không gặp."

Hàn Diệp Hành mỉm cười, "Học sinh mới của năm nay có vẻ nhiệt huyết hơn năm trước."

Trần Thiệu Thần sắc mặt không đổi, "Tiếc là cậu hiện tại không ở trong hội học sinh."

Hàn Diệp Hành: "Không phải đã có cậu sao." Hàn Diệp Hành mới vừa cùng giáo sư nghiên cứu từ Thượng Hải trở về, anh lấy ra một mảnh giấy trắng gấp, "Thầy Tàn nói mình chuyển cho cậu."

Hóa ra người Hàn Diệp Hành đợi là anh. Cố Phán không biết tại sao lại nghĩ đến một câu nói "Vốn chuyện xưa chỉ do trùng hợp" .

Trần Thiệu Thần tiếp nhận, "Cảm ơn."

Bầu không khí hơi ngưng trệ.

Cố Phán nuốt một cái, ngón tay khẽ nhúc nhích, "Học trưởng —— "

Thấy cô gờ tay, Trần Thiệu Thần trong nháy mắt thờ ra một hơi, "Đăng ký câu lạc bộ nào rồi?" Thấy trong tay cô cầm vài tờ rơi quảng cáo của các câu lạc bộ.

Cố Phán ra dấu, "Câu lạc bộ hoạt hình."

Trần Thiệu Thần nín cười, câu lạc bộ hoạt hình, cô thực sự là chưa hết tính trẻ con.

Hàn Diệp Hành hơi động mi tâm, "Hóa ra hai người quen nhau à?"

Trần Thiệu Thần bắt động thanh sắc, tựa hồ muốn đem cái vấn đề này để cho người nào đó đáp lại.

Cố Phán gật đầu, ra dấu, "Bọn em là đồng học cao trung." Vừa mới "nói" xong, cô liền sực nhớ, Hàn Diệp Hành hẳn là nhìn không hiểu thủ ngữ.

"Bọn mình là đồng học cao trung," Trần Thiệu Thần đúng lúc phiên dịch nói. Đồng học cao trung!

Hàn Diệp Hành đột nhiên rõ ràng một chuyện. Anh nhớ tới một truyền thuyết liên quan đến Trần Thiệu Thần.

Một cô bé câm đi lạc, Trần Thiệu Thần giúp cô bé tìm được ba mẹ. Ba mẹ đứa nhỏ đúng lúc lại quen một giáo viên trong trường, liền tự mình tới trường học đến cảm ơn hẳn.

Chuyện khi đó cũng âm thầm giải thích cho việc, Trần Thiệu Thần biết thủ ngữ.

Chỉ là chuyện này từ xưa tới nay chưa từng có ai đi chứng thực. Bây giờ xem ra, đúng là sự thật.

Hàn Diệp Hành đã hiểu, "Thì ra là như vậy."

Lúc này rốt cục Đường Đàm cũng đến, nhưng vừa nhìn thấy Trần Thiệu Thần, bên cạnh còn có vị nhân vật phong vân kia, cô có chút không biết làm sao.

"Cố Phán, vẫn đi ăn cơm chứ?" Đường Đàm bắt an hỏi.

Cố Phán liếc mắt nhìn Trần Thiệu Thần.

Trần Thiệu Thần khước miệng hơi động, "Em cứ đi ăn với Đường Đàm trước đi, anh còn có chút chuyện."

Cố Phán sáng bừng mắt, nhanh chóng tạm biệt hai người kia, lại có một loại tâm trạng muốn chạy trốn.

Đường Đàm cầm tay Cố Phán đi nhanh về hướng căn-tin. "Từ xa mình đã nhìn thấy các cậu."

"Sao cậu không tới sớm một chút?" Cố Phán viết trên điện thoại di động.

"Mình —— định không đến." Đường Đàm nhỏ giọng trả lời.

Cố Phán thở dài, về mặt ban nãy của anh thực sự rất xa lạ a.

"Soái ca vừa nãy là ai?" Đường Đàm nhú mày.

"Học hệ khác." Về mặt Cố Phán miễn cưỡng.

"Cố Phán, mình phát hiện mạch quan hệ của cậu thật sự rất rộng, hôm nào giới thiệu cho mình mấy cái đi."

Cố Phán thở dài một hơi, aizz, có lẽ thật sự như anh từng nói, cô hoa đào tung bay a.

Lúc ăn cơm, Cố Phán cùng bạn học đồng tâm hiệp lực, cầm điện thoại di động do dự mãi, soạn một tin nhắn. "Học trưởng, bạn của em muốn gia nhập hội học sinh, cần những điều kiện gì ạ?" Chủ động một điểm, lấy lòng.

Chỉ chốc lát sau tin nhắn đã đến.

"Giúp anh vẽ một bức tuyên truyền quảng cáo."

Cái này không thành vấn đề. Bọn họ là sinh viên mỹ thuật, việc nhỏ như con thỏ rồi.

Cố Phán thầm vui mừng, lại một tin nhắn đến, "Em tham gia đi. Đồng học cao trung, người quen dễ làm chuyện."

Cô lại không muốn vào hội học sinh, tại sao muốn cô đi!

Cố Phán oán giận nhìn Đường Đàm.

"Làm sao?" Đường Đàm thoáng co rúm "Đừng nhìn mình như vậy mình sợ."

Cố Phán đem tin nhắn cho cô xem.

Đường Đàm cười, "Một cái quảng cáo tuyên truyền đối với cậu mà nói còn không đơn giản sao."

Cố Phán vung tay.

"Mỹ nhân không nên tức giận." Đường Đàm động viên nói, "Cậu vào hội học sinh sau này giúp mình canh chừng Trần học trưởng, phạm vi 1 mét tuyệt

không để yêu quái tới gần!"

Cố Phán: ...

Trần Thiệu Thần cảm điện thoại di động, khước miệng hơi giương lên!

Dương Chấp ngó anh, "Bắt được chủ quyền rồi à?"

Trần Thiệu Thần không nhanh không chậm liếc chồng tư liệu thật dày kia nói rõ. "Chủ quyền trước nay không phải vấn đề, vẫn luôn là của tôi."

Dương Chấp cắn răng, ôm lấy chồng tư liệu kia nhanh chóng rời đi. Hẳn hiện tại đã rõ ràng một chuyện, Trần Thiệu Thần là tới kì yêu đương rồi!

Lúc vào lớp, Cố Phán nhặt được một tờ giấy nhỏ, mở ra xem, là chân dung của cô. Cô cẩn thận nhìn, rất giống.

Lập tức viết một hàng chữ lên tờ giấy, đưa cho Đường Đàm, trở lại đường cũ.

Chỉ một lát sau chỗ ngồi phía sau truyền đến một trận huyên nháo.

Giáo viên không tên đi tới, cầm lấy tờ giấy kia.

"Sinh viên mỹ thật chúng ta luôn không thiếu sự lãng mạn. Thi nhân có thể viết thơ bày tỏ tình ý, chúng ta cũng có thể dùng họa đưa tình diễn ý. Thế nhưng trước hết là phải vẽ tốt. Trong bức vẽ này trên tay tôi, không biết là lời bình của bạn học nào, lời bình rất tiêu chuẩn. Không tồi!"

Cả phòng cười phá lên.

Đường Đàm đẩy đẩy tay của cô, "Cậu viết cái gì vậy?"

"Phản ánh bóng sáng tôi còn cần đậm thêm chút nữa. Thỉnh đừng xâm phạm "chân dung quyền" của người khác, cảm ơn!"

Đường Đàm cố nén cười, "Bạn học Cố Phán, mình bái phục chịu thua!"

Cố Phán nhìn giáo viên trên bục giảng, nghe nói thầy vẫn chưa kết hôn.

Vừa tan học, giáo viên đột nhiên nói, "Mời người trong bức họa ở lại một chút."

Phòng học huyên nháo ồn ào bỗng nhất thời lắng xuống, ánh mắt để ý của mọi người không khỏi đổ vào Cố Phán.

Cố Phán ngượng chín mặt.

Phòng học chỉ còn lại hai người. Cô bước tới, đưa tờ giấy nhỏ, "Thầy tìm em có việc gì ạ?"

Thầy giáo nhìn cô, "Em có đôi mắt của mẹ em."

Cố Phán sững sờ.

"Lúc còn trẻ ta và mẹ em cùng đi nước ngoài tham gia hoạt động mỹ thuật." Dừng một chút, "Xem ra, mẹ em cũng không có đề cập tới ta, nếu không nghe người ta nói em đến đại học T, ta còn không biết gì."

Cố Phán thở dài. Cô không hề muốn hiểu rằng, ông đang chờ mẹ của cô.

"Có hứng thú theo ta học tập không?"

Cố Phán mặt hơi động, địa vị của Lí Thịnh ở giới mỹ thuật không ai không biết.

Cố Phán bỗng lo lắng, nếu ba cô biết cô theo tình địch ông học tập, không biết sẽ lại thế nào? Tổng tiên sinh lại muốn xù lông.

Lý Thịnh thấy trong mắt cô lóe lên một tia giao hoạt rồi liền biến mất, mặt không khỏi mềm mại đi mấy phần.

Cố Phán viết một hàng chữ, "Thầy Lý, em sẽ suy nghĩ thêm, dù sao em vẫn còn là sinh viên năm nhất."

Lý do này thực sự có hơi gượng ép.

"Tình độ em tuyệt đối không hề kém những người ta từng dẫn dắt. Lương Cảnh Thâm nếu biết em trước mặt ta khiêm nhường như vậy chắc chắn sẽ rất đau lòng. Hay là đang bận rộn chuyện yêu đương, không có thời gian?"

Cố Phán hết nói.

Lý Thịnh nhìn cô, mỉm cười đầy yêu mến, "Em cứ suy nghĩ thêm đi, nếu em bên này có vấn đề, có lẽ ta nên liên lạc bàn bạc với mẹ em một chút."

Đây là yêu ai yêu cả đường đi trong truyền thuyết sao? Cố Phán oán thầm

Cố Phán sau khi nhận được điện thoại của mẫu thân liền nhanh chóng nghĩ chút tin tức nhấn động viên trái tim yếu đuối của ba ba.

Cố Phán: Ba ba, quốc khánh con sẽ không về , bù lại nghỉ đông con sẽ về sớm một chút.

Tổng Hoài Thừa nhìn thấy tin nhắn này thì cả người đều không tốt . Vốn trong lòng vô cùng chờ mong Quốc Khánh nữ nhi sẽ trở về, lại ngược lại, con gái mấy ngày không liên lạc tin tức đầu tiên báo lại là sẽ không về .

Đòi mạng ông a.

Con gái lớn không dùng được a!

Thư ký thấy ông chủ vẫn thờ dài, quan tâm hỏi một chút.

Tổng Hoài Thừa nói tâm trạng mình với thư ký.

Thư ký cười khẽ, "Cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ, không phải thầy Cố hi vọng Phán Phán có thể giao lưu nhiều bạn bè sao? Cô ấy hiện tại đã có cuộc sống riêng, ngại hẳn nên cao hứng mới phải. Không chừng lúc nào lại mang bạn trai về nhà gặp ngài."

Tổng Hoài Thừa ngậm ngẫn , ông rất khó tưởng tượng nổi cái tình cảnh đó.

Hết thời gian tự học, Cố Phán đến chỗ phụ trách học viện. Trần Thiệu Thần đang ở dưới lầu chờ cô.

Hoàng hôn dần dần bao phủ bầu trời đêm.

"Phải đi mua thuốc màu với Đường Đàm nên mất chút thời gian." Cô giải thích, liếc di động, giờ hẹn đã qua hơn mười phút .

Cô một đường đi nhanh tới, vẫn bị muộn.

"Ừ, không vội." Trần Thiệu Thần từ tốn nói."Anh cũng vừa mới chờ một lúc."

Cố Phán ngẩng đầu, liền gặp một ánh mắt ấm áp. Bàn tay bắt giác co lại một chút.

"Chúng ta đi trước." Trần Thiệu Thần giấu đi tâm tình đang nổi dậy.

Hai người đi tới một gian phòng học. Trong phòng có hơn mười người, mỗi người đều đang bận rộn.

Trần Thiệu Thần đưa cô tới một góc, "Chiều thứ tư tới, cán bộ hội học sinh tranh cử, cần một cái áp phích."

"Em biết rồi." Cố Phán gật đầu."Anh cứ yên tâm."

Anh có gì mà không yên tâm "Anh nghĩ em không muốn đến."

"Em đương nhiên muốn ——" cô gấp gấp kho tay , xong liền hối hận hơn. Không nên luống cuống nôn nóng thế này. Nội liễm a! Rụt rè a! Đều đi chỗ nào rồi!

"Em hiện tại bắt đầu làm luôn sao?." Mặt cúi thấp, loay hoay chọc giấy áp phích.

Trần Thiệu Thần đứng một bên, "Em đồng ý là tốt rồi, anh không làm khó người khác."

Cố Phán tiến lên nhìn tấm áp phích, cô nghĩ đến câu nói của Đường Đàm, "Không phải là làm tấm áp phích sao? Cũng không phải nói cậu lấy thân báo đáp! Mà lấy thân báo đáp thì làm sao? Sau này sẽ có lợi, độc nhất vô nhị ——"

Một lát sau, Trần Thiệu Thần bị người gọi qua.

Cố Phán một mình bận rộn ở chỗ này.

Từ lúc cô vừa bước vào cửa, xung quanh liền không thiếu ánh mắt hiếu kì cũng những lời bàn tán.

"Không thể nói chuyện sao?"

"Thật giống đúng vậy. Thấy bạn ấy vẫn luôn dùng tay nói chuyện với Trần Thiệu Thần."

"Quá đáng tiếc ."

"Thực sự là bạn gái Trần Thiệu Thần à?"

"Không biết."

"Trần Thiệu Thần hoàn mỹ như vậy —— "

Cố Phán thoáng ngáy người, những câu nói kia cô tự nhiên nghe được , mím khóe môi mím lại trầm tư. Nhìn áp phích đã làm được một nửa, Áp phích của hội học sinh phải hoành tráng mạnh mẽ a.

Thế nhưng đầu lại bắt gặp nghĩ đến một đoạn trong "Giản Ái".

"Nếu đã tránh không được, vậy liền cứ chịu đựng đi."

Ngẩng đầu nhìn phía xa, Trần Thiệu Thần đang nói chuyện với hai ba người, vẻ mặt chuyên chú, vàng trán ôn hòa. Anh ở đâu cũng là tiêu điểm chú ý.

Cố Phán chưa từng nghĩ tới, có một ngày, cô gặp lại anh. Một người hoàn mỹ như vậy, mà cô lại ——

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mẫu thân Cố Niệm của Cố Phán là họa sĩ nổi tiếng trong nước, phong cách vẽ tranh của bà đã trở thành một trường phái, năm đó bà dựa vào tác phẩm "Thỉnh Thuyết" nổi tiếng ở cả nước ngoài, đưa bà từ họa sĩ trẻ vô danh ra trước toàn công chúng thế giới. Bất quá Cố Niệm là người khiêm tốn, ít tham gia hoạt động, trong giới mỹ thuật rất nhiều người không nhận ra bà.

Nghe đồn bà kết hôn với một doanh nhân, có một cô con gái đáng yêu, chuyện khác đều không biết, có thể thấy được sự bảo vệ của chồng đối với bà.

Không ai biết mẹ Cố Phán là ai, người quen đại khái chỉ biết mẹ của cô cũng là họa sĩ, chỉ là chưa từng nghĩ tới mẹ cô lại chính là —— Cố Niệm.

Năm đó, Cố Niệm cùng chồng đang phải chấp nhận thực tế con gái không thể nói chuyện, vẫn hao tâm tốn trí dần dần xây dựng tính cách cho con gái, nhiều năm như vậy, Cố Phán một đường lớn lên có thể nói là vô cùng hạnh phúc.

Cô cũng không vì khiếm khuyết bản thân mà trở nên tự ti. Cố Phán học vẽ, một là vì lợi thế gia đình, họ hàng có đến ba người trong ngành này, nghe quen tai, nhìn quen mắt, cô từ lúc rất nhỏ đã cầm bút vẽ nguệch ngoạc . Một lý do khác là bản thân cô, không thể nói chuyện, nên cuộc sống của cô mang đến rất nhiều bất tiện. Không thể cùng bạn bè cùng lứa chơi đùa vui vẻ thoải mái, cô đọc hìu quạnh, vẽ vờ liền trở thành cách giết thời gian duy nhất của cô.

Có thể nói, cha mẹ đã giáo dục cô rất tốt, không kiêu không vội, rất đúng mực.

Khoảng chừng hơn mười giờ, người trong phòng đã về hơn nửa. Áp phích cũng đã gần hoàn thiện, Cố Phán cúi đầu, vẻ mặt chuyên chú động lòng người.

"Giờ mình mới thực sự hiểu , nữ nhân khi nghiêm túc quả thực rất —— mê người. Trần Thiệu Thần cậu nói xem có đúng hay không?" một nhóm trưởng trong hội học sinh nói một cách đầy ý vị sâu xa.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần rơi về phía trước, thấy cô cúi đầu vẽ tranh, anh hơi nhú mày, "Mình qua đó nhìn một chút."

Nhóm trưởng cười khê, "Đi đi, có khi đã xong việc rồi đấy."

"Hôm nay chưa xong cũng không sao, vẫn còn nhiều thời gian." Trần Thiệu Thần liếc nhìn áp phích, sáng mắt lên.

Cố Phán không có ngẩng đầu, khoa tay "Còn có một chút là xong rồi, anh xem cái này đã được chưa? Nếu không được, em sửa lại."

Trần Thiệu Thần đứng ở đó, ánh đèn neon chiếu lên người anh, quanh thân tràn đầy ánh sáng ấm áp rực rỡ."Rất tốt ." Ý là, em làm gì trong mắt anh cũng đều tốt.

Cố Phán nghiêng tay, khóe miệng hơi kéo lên, một ý cười dịu dàng xẹt qua.

Trần Thiệu Thần choáng váng, khoảng cách bên cạnh rất gần, một ý cười này của cô đánh thẳng vào tâm anh.

"Nếu đem ảnh người tranh cử để vào áp phích này, bảo đảm chói mắt hơn bất kỳ loại tuyên truyền nào." Cô khoa tay , có chút trêu chọc, thấy Trần Thiệu Thần thất thần, ánh mắt thâm thúy không thấy đáy.

Cô chậm rãi thả tay xuống, đôi mắt lấp lánh. Kỳ thực anh thật sự rất thu hút ánh nhìn.

Trần Thiệu Thần động động mắt, vẻ mặt khôi phục bình thường, anh lắc đầu, "Ảnh của anh phải là độc quyền." Môi mỏng khẽ mở, lời nói tràn đầy ấm áp.

Cố Phán chẳng qua là cảm thấy lời này có hơi chút vấn đề, giống như thiếu một chủ ngữ.

Tỷ như: Ảnh của anh phải là XX độc quyền.

XX——

Cô thoáng hoảng hốt, Trần Thiệu Thần chậm rãi giơ tay, đầu ngón tay đặt lên má cô, Cố Phán nháy mắt cứng đờ người, gần như nín thở.

Có lẽ bản thân cúi đầu quá lâu, có chút hoa mắt.

"Mọi người——!" Nàng gấp gấp khoa tay .

Trần Thiệu Thần nhìn không được bỗng bật cười khẽ, "Chỗ này dính thuốc màu." Ngón tay mềm mại của anh khẽ sát má cô.

Mặt Cố Phán bỗng đỏ bừng, vừa rồi cô thật sự không nghĩ được gì.

Anh cười ôn hòa, nhưng nụ cười kia trong mắt Cố Phán không hề có ý tốt. anh vừa rồi nhất định là cố ý, cố ý không nói sớm với mình.

Mọi người lục tục ra về .

Mấy bạn gái lại chào Trần Thiệu Thần, "Học trường, bọn em về trước ." Lúc nói chuyện, ánh mắt của các cô không khỏi nhìn thêm Cố Phán vài lần, đối với cô mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Trần Thiệu Thần nói vài câu xã giao, cuối cùng dặn, "Đi đường cẩn thận."

Trong phòng học cuối cùng chỉ còn lại hai người bọn họ. Bầu không khí yên tĩnh, Cố Phán vội làm xong nốt phần cuối cùng. Trần Thiệu Thần bắt đầu giúp cô thu dọn đồ đạc.

"Không cần vội, ngày mai trở lại làm tiếp. Hôm nay em về nghỉ trước đi."

Cố Phán vừa nghe vừa đưa tay xoa xoa cổ.

"Làm sao ?" Trần Thiệu Thần hỏi.

"Giữ nguyên lâu quá nên cổ hơi nhức, sinh viên mỹ thuật bọn em đều gặp phải dạng này."

Trần Thiệu Thần trầm tư, "Như vậy không tốt." anh thoáng nhíu mi suy tư, "Chơi cầu lông có thể tình trạng nhức mỏi vai gáy, nếu rảnh em nên đi chơi cầu lông." anh dừng một chút, "Anh với em "

Anh với em. Khụ khụ ——

Ánh mắt Cố Phán chìm vào mắt anh, chơi cầu lông đương nhiên được , hơn nữa còn là với anh.

Hai người dọn đồ xong, tắt đèn ra khỏi tòa nhà.

Bóng đêm dịu dàng, đèn đường tỏa ra ánh sáng loang loáng. Thịnh thoảng có vài học sinh hò hét đạp xe qua.

Trần Thiệu Thần đi bên phải cô, một đường trầm mặc đến năm phút.

"Cố Phán ——" anh đột nhiên gọi tên cô.

Cố Phán quay đầu, chờ anh.

Trần Thiệu Thần dừng lại, "Anh có một vấn đề —— "

Cố Phán nhìn anh, con ngươi sáng trong. "Vâng?"

Về mặtTrần Thiệu Thần thần nhiên bình tĩnh, hơi nhíu mày. anh không nhanh không chậm giơ tay, "Thế tay này là ý gì?"

Một chút một chút động tác bàn tay ấy, giống như một khung hình quay chậm

Lần thứ hai trong tối nay, đầu cô lại bỗng nổ ầm. "Em — thích — anh." Cô choáng váng, tưởng như khí lực toàn thân thời khắc ấy đều bị rút hết đi.

Trần Thiệu Thần hơi kéo khoe miệng, "Đêm đó, anh thấy em ra dấu." Lại còn ra dấu với cái bóng của anh.

Cố Phán đứng đó, tóc dài tung bay theo gió, kinh ngạc mất đi khả năng phản ứng.

Anh vốn đang căng thẳng lại dần dần thả lỏng, "Em nghe anh nói." anh ra dấu lần thứ hai, "Anh — thích — em." Động tác ưu mỹ của anh giống như múa, mỗi một động tác đều như chất chứa tiếng lòng rung động lòng người.

Mỗi một từ đều khắc thật sâu vào tâm khảm Cố Phán.

"Cố Phán, anh thích em." Thanh âm mượt mà của anh quanh quẩn bên tai cô.

Cố Phán vẻ mặt đại ra, ngây ngốc nhìn anh, ánh mắt đen phủ một tầng sương mù. Một giây hai giây —— thời gian lặng yên trôi qua, này quả thật làm Trần Thiệu Thần có chút luống cuống.

Anh không khỏi tự giễu, trong học tập làm việc anh có thể bày mưu nghĩ kế, nhưng lần đầu tiên tỏ lộ với một cô gái, đến cùng sẽ phản ứng ra sao, kỳ thực anh cũng không biết chắc được.

Kiên nhẫn chờ đợi.

"Cố Phán ——" anh nhẹ giọng gọi, tuyệt không có ý giục.

Tay Cố Phán dừng một chút, mười ngón mới chậm rãi gợn lên. "Học trưởng, anh đây là đang tỏ lộ với em sao?" Cô cũng căng thẳng, bất an, bàng hoàng, đương nhiên còn có vui sướng.

Thực sự là một vấn đề ngây ngốc mà ngọt ngào.

Mi tâm Trần Thiệu Thần hơi động, "Anh không ngại làm lại thế tay kia, cũng không ngại nói lại ý nghĩa của nó."

Cố Phán ngượng chín mặt, lòng bàn tay đầy mồ hôi, lòng đầy hoảng hốt vội vàng nói. "Học trưởng, anh thế này có phải nhanh quá không? Em —— vẫn chưa chuẩn bị tâm lý."

"Vậy làm sao? Chúng ta quen biết cũng đã ba năm. Từ lúc em lớp 10 anh lớp 12 đến khi đại học em năm nhất anh năm ba. Anh đã chuẩn bị kỹ, còn em có thể từ từ cũng được."

Ba năm, hơn một ngàn ngày. Ai nói nhanh?

Em không biết, bản tin ngày hôm đó, anh đã vẫn luôn đứng nơi đó chờ em đến.

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chú, ánh mắt không rời gương mặt của cô, khẽ mỉm cười. "Đi thôi. Từ từ hiểu." anh rất tự nhiên đưa tay nắm lấy tay cô.

Cố Phán nhận ra, tay của anh hóa ra cũng ẩm ướt. Cô không khỏi thoáng cười khổ, nhưng trong lòng lại ầm ầm, rất ầm ầm.

Trần Thiệu Thần đưa cô về ký túc xá nữa. Đoạn đường kia bình thường chỉ cần đi khoảng 15 phút, kết quả buổi tối đó bọn họ đi hơn nửa giờ đồng hồ.

Đến lầu dưới ký túc xá.

Trong lòng Cố Phán bỗng nảy ra một câu thán, nhanh như vậy đã đến rồi à.

"Em lên trước đi." anh nói.

"Học trưởng, tạm biệt." Cô vẫy tay.

Bước vào trước hiên, Cố Phán ngoảnh lại, anh vẫn đang đứng đó nhìn cô.

Cô nở nụ cười thật tươi.

Em hơi cười, không giống anh nói nói cái gì, mà lại cảm thấy, giống như, vì nụ cười ấy, anh đã chờ đợi rất lâu.

Trần Thiệu Thần thở một hơi dài, quả thực anh đã đợi rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cố Phán ở cửa túc xá do dự một chút. Hành lang thi thoảng có người qua lại, cô nhẹ cúi thấp đầu, tới tới lui lui, bóng người gầy gò in trên mặt đất mờ hồ lay động.

Bạn không có quyền lựa chọn điều tốt nhất, nhưng điều tốt nhất ấy lại chọn bạn. Có phải sự tồn tại của mỗi người đều mang ý nghĩa rất đẹp cho bản thân.

Rốt cục chờ sau khi cô bình tĩnh trong lòng, mới lấy chìa khoá mở cửa.

Đường Đàm với Diệp Từ Nhụy đều ở đây, hai người đang cùng cầm một tờ roi gì đó mà nghiên cứu.

Đường Đàm thấy cô trở về, liền hỏi, "Cố Phán, thứ tư tuần tới cao ốc XX có đợt triển lãm tranh, cậu có đi xem không?"

Cố Phán nhìn tờ roi một chút, thời gian thật khéo, lại còn là thứ tư. Cô lắc đầu, viết, "Hôm đó có việc."

"Việc gì?" Đường Đàm hiếu kỳ.

Diệp Từ Nhụy nét mặt không đổi, "Thứ tư tranh cử hội học sinh."

"Ác ——" Đường Đàm thở dài, "Minh cùng quên mất, còn có Trần học trưởng của cậu."

Cố Phán thở ra một hơi, bạn học Đường Đàm cậu hình như cũng đã quên tới nay cũng là mình giúp cậu đi cửa sau a.

Đường Đàm bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Nếu thôi không đi triển lãm tranh, ngược lại sau này còn có cơ hội. Không giống tranh cử hội học sinh, bỏ qua lần này, sẽ không có cơ hội xem nữa đâu a. Nhụy, cậu đi không?"

Diệp Từ Nhụy thoáng trầm mặc, nhìn Cố Phán, "Cố Phán cậu nghĩ sao?"

Cố Phán thoáng suy tư, theo như tình hình hiện tại, cô ấy hẳn là muốn đi. Duy trì cùng cố tình bạn!

Cố Phán gật gật đầu.

Đường Đàm đột nhiên nghĩ đến gì đó, "Đúng rồi, Cố Phán, hôm đó thầy Lý giữ cậu lại làm gì? Có phải cho cậu một bài thuyết giảng với vài con điểm liệt không?"

Cố Phán thả đồ xuống, viết nhanh lên giấy, "Thầy hỏi mình có hứng thú đến phòng làm việc của thầy hỗ trợ không."

Hai người kia thầm hít một hơi, bầu không khí phòng ký túc xá bỗng thay đổi.

"Cậu đúng là cái số chó ngáp phải ruồi? Chỉ vì bức tranh chân dung kia?" Đường Đàm vẽ mặt kích động.

Diệp Từ Nhụy híp híp con mắt, "Là Chu Từ Hằng về."

Cố Phán sững sờ, cô thực sự không biết ai vẽ.

Diệp Từ Nhụy cười khê, "Học trò thầy Lý đều là nghiên cứu sinh." Ngữ khí nhàn nhạt, nhưng mang theo ý vị không nói ra. Lý Thịnh yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, đương nhiên nghiêm sư xuất cao đồ (*).

(*) thầy nghiêm thì trò giỏi

Cố Phán cũng không tiếp tục giải thích gì.

Sau khi rửa mặt, cô ngồi trước bàn dọn dẹp đồ đạc, tiếng tin nhắn di động vang lên, là bạn tốt Hoa Từ nhắn đến. Hoa Từ thi đậu một trường đại học thành phố S, ngang báo chí tuyên truyền. Lúc nghỉ hè thời điểm, hai người đã hẹn cẩn thận, Quốc Khánh Hoa Từ, sẽ đến thành phố B tìm cô chơi.

Khai giảng mấy ngày nay Hoa Từ vẫn rất quan tâm chuyện Trần Thiệu Thần, đương nhiên cũng có thể dò hỏi được một ít tin tức từ anh trai Hoa Hải ở đây của cô.

Hoa Từ: Minh rất hiếu kì, đến cùng mà nói Trần học trưởng rốt cục là người thế nào?

Cố Phán bình thường đều trực tiếp bỏ qua mấy vấn đề này.

Hoa Từ: Nghe anh mình nói, Trần học trưởng ở trường học rất được hoan nghênh.

Cố Phán: ...

Hoa Từ: Nữ sinh đều chủ động tỏ tình với anh ấy, mấy thư tình gì đó đều thường có.

Cố Phán: Mình cũng nhận được này!

Hoa Từ: Phù sa không chảy ruộng ngoài, nhà ven sông được hưởng trước ánh trăng (*). Bạn học Cố Phán cố lên!

(*) Dễ hiểu: Miếng ngon không dành cho người ngoài, gần quan được ban lộc. Vì thành ngữ của tác giả hay nên mình giữ nguyên

Cố Phán thờ dài, bản thân gần như đã chiếm được ánh trăng rồi.

Hoa Từ: Cậu hiện tại thân với Trần học trưởng phải không, có biết anh ấy dùng mạng xã hội gì không?

Theo như quan sát của cô mấy lần gần đây bên cạnh anh, bọn cô dùng gì anh cũng dùng như thế.

Hoa Từ: Có weibo không? Mình cũng theo dõi thử xem.

Cố Phán đem tên weibo của Trần Thiệu Thần gửi qua. Chỉ chốc lát sau, đại khái là Hoa Từ đã thêm bạn.

Hoa Từ: Trần học trưởng fans nhiều như thế! Vậy mà lại chỉ theo dõi hai mươi người! Anh ấy theo dõi cậu kia!

Cố Phán do dự có nên kể chuyện lúc tối cho cô ấy không? Ngẫm lại, vẫn là chờ chút đi. Với cả cô ấy cũng sẽ sớm tới thành phố B. Đang trầm tư, Đường Đàm bên kia bỗng quát to một tiếng.

"Cố Phán!" Thanh âm kia thực sự là kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Cố Phán xoay người lại, không hiểu.

"Cậu mau tới đây!" Đường Đàm chỉ vào màn hình máy vi tính, "Chúc mừng tài tử quản lý kinh tế & tài nữ học viện mỹ thuật nắm tay, đã hơn 300 bình luận rồi!"

Cố Phán lướt nhanh qua từng cái. "Người trường chúng ta bất quá như này sao?"...

"Đại thần Quản lý kinh tế chúng ta lại bị đàn em ngoại hệ bắt làm tù binh, mỹ nữ quản lý kinh tế làm sao chịu nổi!"

"Chủ topic khẳng định tin đúng chứ?"

"Bạn học Trần vẫn rất bình thường, cũng không thể xác định được."

"Bạn học Trần và bạn học Cố đều là người thành phố D, trước đã quen nhau."

Cố Phán ngượng toát mồ hôi, internet thật đáng sợ.

Đường Đàm với Diệp Từ Nhụy đều nhìn cô. "Các cậu thật sự đang quen nhau?"

Cố Phán chớp mắt, cái vấn đề này nên trả lời thế nào đây? Thông báo là chuyện hai giờ trước, cô còn chưa kịp dùng ngôn ngữ chính thức trả lời anh chắc chắn.

"Nghe nói, nữ sinh kia không thể nói chuyện."

Sau bình luận này, topic trong nháy mắt bùng nổ.

Cố Phán giật giật khóe miệng. Tuy nhiên người đại học T tố chất vẫn cao, nếu không chỉ sợ còn thấy nhiều lời khó nghe hơn nữa.

Có lúc từ ngữ vô tri vô giác cũng có thể làm tổn thương người khác.

Đường Đàm nở nụ cười khô khan, "Những người này thật tệ nhạt, điển hình tâm lý cây nho chua(*)."

(*) Cây nho chua là một truyện ngụ ngôn, về một con cáo thấy chùm nho chín mọng trên cao muốn ăn nhưng không với tới, không ăn được nên giả bộ chê bai, luôn mồm nói nho còn xanh còn chua, không thêm ăn.

Diệp Từ Nhụy mở miệng, "Thời gian không còn sớm, nghỉ sớm một chút."

Tắt đèn, mọi thứ chìm vào bóng tối.

Cố Phán nhắm hai mắt không muốn nghĩ tới chuyện topic. Trong không gian yên tĩnh, không hiểu sao cô lại nhớ tới lúc còn nhỏ, ba ba lần đầu tiên biết tình trạng của cô, cũng bị cô làm kinh sợ.

Điện thoại bên gối bỗng kêu, cầm đến nhìn, là tin nhắn, đến từ Trần Thiệu Thần.

"Những người không hiểu nỗi đau của người khác kia, không cần để ý."

Xem ra anh đã thấy topic kia .

Cố Phán nghiêng người sang, mắt cay cay, "Học trường, em biết rồi."

Trong "Thần Khúc" từng có một đoạn thế này:

Tại sao phải dừng lại?

Bọn họ nói chuyện gì cũng không liên quan đến em.

Để bọn họ nói đi,

Em cứ theo sát cạnh bên anh,

Muốn giữ vững niềm tin của chính mình,

Muốn như tháp cao kiên cố,

Không cần vì gió bão mà nghiêng.

Vì dèm pha của người khác mà rời xa người bên cạnh mình là nỗi đang tiếc lớn nhất của đời người,

Hiểu không?

Cố Phán thở một hơi dài an tâm ngủ.

Thế nhưng phòng ký túc của Trần Thiệu Thần lại đang bùng nổ. Ban đầu người mở topic đại khái cũng chỉ muốn tung một tin hù cho mọi người kinh ngạc một chút, không nghĩ tới ánh mắt của mọi người vậy mà lại dừng trên khiếm khuyết của Cố Phán, đủ loại xoi mói.

Thậm chí còn có người viết, "Sao có thể có chuyện đó, Trần Thiệu Thần làm sao sẽ thích bạn kia? Cũng chỉ đẹp để mà thôi, không biết nói chuyện, làm sao tâm tình đây?"

Trần Thiệu Thần nhìn trang web, vẻ mặt lạnh lẽo không chút nhiệt độ, tay phải nhẹ vuốt chuột, tay trái đặt trên mặt bàn.

Dương Chấp với hai người kia đứng một bên, rơi vào trầm mặc. Quen biết Trần Thiệu Thần hơn hai năm, chưa từng thấy qua hấn tức giận. Hiếm thấy!

"Xóa topic không khó, để mình."

"Bất quá có thể nói một chút, chuyện trên topic là có thật không?"

Trần Thiệu Thần nhấc mắt, "Xóa topic." Anh rất nhanh ném ra hai chữ.

"Đợi lát nữa xóa, trước tiên để mình xem bức ảnh một chút."

Trần Thiệu Thần thoáng liếc lạnh lùng, "Không cần nhìn, tấm hình kia chụp chả ra sao, người thật bên ngoài đẹp hơn nhiều."

Thực sự là đủ rồi! Ba người kia khóe miệng giật giật.

Một người trong đó nhất định muốn xem, kết quả sau khi nhìn thấy tấm hình kia, tàn nhẫn đem Trần Thiệu Thần kêu gào một phen, này còn gọi không ra sao! Cậu rốt cuộc muốn loại nào!

Ngày hôm sau khi lên lớp, một đường đều có người chú ý, cô vừa vào phòng bạn cùng lớp đã đồng loạt quay qua nhìn. Từ lúc khai giảng đến nay, cô vốn ít giao lưu với mấy bạn học kia, lại đúng lúc topic kia mở ra, cô đột nhiên trở thành người nổi tiếng, mọi người tho ơ lạnh nhạt cũng là điều dễ hiểu.

Tiết này thầy giáo lại ra bài tập, mọi người bên dưới lại bận rộn.

Chuông tan học vừa vang, mọi người đều tự rời đi. Cố Phán đi cuối cùng, Đường Đàm muốn đưa tin về hội học sinh, đã sớm đi rồi.

Diệp Từ Nhụy cũng vừa thu dọn xong đồ đạc. Nhắc tới cũng rất kỳ quái, Diệp Từ Nhụy với cô tựa hồ vẫn không đi đến cùng nhau.

Cứ tưởng Diệp Từ Nhụy sẽ một mình rời đi, không nghĩ tới cô lại dừng ở cửa. "Cố Phán, cùng đi đi."

"Cố Phán, mình phát hiện cậu thật sự rất lợi hại." Diệp Từ Nhụy đột nhiên nói.

Cố Phán im lặng.

"Ở chỗ thầy giáo mình có nhìn thấy thành tích của cậu , điểm trúng tuyển của cậu vào đại học T cao nhất trong ngành chúng ta." Cô vẫn luôn tưởng Cố Phán là do có chế độ ưu tiên. Topic kia cũng có nói, cô ấy là đặc cách trúng tuyển.

Cố Phán viết lên điện thoại, "Đều là điểm số trước đây, không thể nói được cái gì."

"Thật sao?" Diệp Từ Nhụy lăm lăm. Cô có xem qua mấy bản phác thảo của Cố Phán, tuy rằng đều là phác thảo tùy ý thích, bất quá người trong nghề vừa nhìn liền rõ ràng, cô ấy rất có năng khiếu.

Sáng nay Cố Phán thức dậy răng nhâm nhâm đau, học xong, tình hình nghiêm trọng hơn . Mỗi lần miệng cử động đều mơ hồ đau.

Bất đắc dĩ, cô tới phòng y tế.

Phòng y tế cũng không có nhiều người. Chỉ là cô cũng không nghĩ tới lại gặp phải Hàn Diệp Hành ở chỗ này.

Hàn Diệp Hành nhìn thấy cô cũng là thoáng kinh ngạc. "Cố Phán ——" anh gọi một tiếng tên cô, làm những người trong phòng y tế đều quay lại nhìn cô.

Cố Phán tiến lên, mỉm cười thay chào.

"Em bị làm sao ? Bị bệnh à?" Anh hỏi.

Cố Phán chỉ chỉ quai hàm của mình.

Hàn Diệp Hành hiểu, "Đau răng? Là răng khôn?"

Cố Phán gật đầu. Lúc nghi hè, đột nhiên mọc hai chiếc răng khôn, đã sớm nghe nói răng khôn phát triển rất đòi mạng. Lúc đó cũng không có cảm giác gì, cô đã thầm vui mừng, bây giờ cuối cùng cũng phát tác.

"Răng khôn phải xử lí cẩn thận, nghiêm trọng là phải phẫu thuật."

Cố Phán nhú nhú mày lại, cô sẽ không phải như vậy chứ. "Học trường, anh bị làm sao?"

"Bạn cùng lớp anh bị cảm, anh đến lấy thuốc về cho cậu ta."

Một lát sau đến phiên Cố Phán. Giáo viên y tế là một a di hơn bốn mươi tuổi. "Răng bị ngăn trở nên không mọc ra hoàn toàn, một nửa vẫn còn bị bọc bên trong lợi." Dụng cụ y tế đụng vào lợi, Cố Phán đau tê tê hít một hơi.

"Bạn học, dành thời gian đi bệnh viện kiểm tra một chút, nhỏ hoặc là đem khối lợi này mổ ra để răng mọc."

Nghĩ đến tình cảnh đầy máu tanh kia, mặt Cố Phán dần trắng bệch, quá khủng bố .

Khi nhận được tin nhắn của Trần Thiệu Thần thì cô mới đi ra từ phòng y tế. Vốn hai người đã hẹn cẩn thận làm nốt công việc còn lại của áp phích, bất quá bên kia Trần Thiệu Thần mấy hôm nay giáo viên trong trường tìm anh có chút việc.

Trần Thiệu Thần dành thời gian gửi tin tới: Đang ở đâu?

Cố Phán: Phòng y tế.

Bên kia rất nhanh nhắn lại: Làm sao ? Bị bệnh ?

Cố Phán: Đau răng.

Trần Thiệu Thần cầm điện thoại di động, ngần người, bất đắc dĩ kéo kéo khóe miệng, "Vốn định mời em ăn tối."

Cố Phán cắt điện thoại, gần đây cô đại khái không muốn ăn chút nào.

Lúc chạng vạng, nắng chiều loang khắp mặt đất, trường học phủ thêm một tầng mạng mỏng thánh khiết.

Hàn Diệp Hành chậm rãi bước đi bên cạnh cô, dư quang tình cờ chiếu nghiêng trên gương mặt cô, làn da trắng nõn, đôi mắt sống động, sống mũi thẳng, khuôn mặt không giống nét chữ V hiện đang tràn lan phổ biến, đường nét ôn nhu, ngũ quan dung hợp lại cùng nhau, tinh xảo không nhìn được mà ngắm nhìn.

Hàn Diệp Hành thấp giọng nói, "Anh biết một vị nha sĩ, hàng xóm tốt nghiệp đại học, nếu em muốn đi khám răng thì anh giúp em liên lạc một chút ——"

Cố Phán thoáng trầm mặc, viết lên điện thoại, "Học trường cảm ơn anh, anh cứ nói tên cho em, khi nào em định khám sẽ biết đề tìm"

Khóe miệng Hàn Diệp Hành không khỏi khẽ động, hơi giật. Anh ghi tên đưa qua.

"Cố Phán, hôm qua anh cũng đã xem topic đó."

Cố Phán ngo ngắc.

"Trên thế giới có hai việc khó nhất: Một là đem tư tưởng của bản thân áp đặt vào suy nghĩ người khác, hai là đem tiền của người khác cất vào túi áo mình. Internet vốn là thế giới ảo, em không cần buồn phiền suy nghĩ của những người kia." Hàn Diệp Hành trầm giọng nói.

Cố Phán tắc lưỡi, cô viết nhanh lên điện thoại, "Em không buồn phiền chuyện đó đâu." Tâm tình dần trở nên hơi phức tạp, rặng lại giống như càng lúc càng đau.

Buổi tối, cô sang học viện quản lý kinh tế, vừa vận chạm mặt với Dương Chấp. Dương Chấp đang vội vàng đi về phía trước, nhìn cô một cái, bỗng lập tức dừng lại.

"Hi, đến tìm Trần Thiệu Thần a, cậu ấy ở bên trong." Dương chấp thân thiện nói.

Cố Phán xấu hổ, nghĩ muốn giấu đầu hở đuôi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Cố Phán tiếp tục đi về phía trước, đang là thời gian tự học buổi tối, phòng học an bình yên tĩnh. Mà phòng báo cáo thế nhưng lại vô cùng náo nhiệt, mọi người bận rộn không còn biết trời đất đâu.

Cố Phán thò người ra liếc mắt nhìn, anh đang ở trên sân khấu, quay lưng nói gì đó với một nữ sinh. Ánh đèn trên đài chiếu lên người anh, tô điểm hào quang vốn đã chói mắt của anh.

Cố Phán khiêm tốn ngồi trong góc, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn anh. Anh vẫn đang bận bịu, liên tục không ngừng lại. Trong lúc đó có nữ sinh đưa cho anh một bình nước, song anh không cầm. Cô gái có chút thất vọng.

Trần Thiệu Thần sau khi bàn bạc với bạn xong xuôi, giờ tay nhìn đồng hồ, bảy giờ mười phút. Anh không khỏi nhìn về phía cửa, cho rằng cô không đến, không nghĩ cô thế nhưng lại đang ngồi ở dưới đài.

Anh mắt hai người gặp nhau, vẻ mặt ngây ngốc của cô làm khóe miệng anh nâng lên một chút ý cười.

Cô vẫn giữ vẻ mặt kia, cũng không biết đang suy nghĩ gì, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến mình. Chờ Trần Thiệu Thần đi tới, sắc mặt của cô mới chậm rãi có gọn sóng.

Anh đứng trước mặt cô, "Đến rồi." Ngữ khí bình tĩnh.

Cố Phán có chút lúng túng, con ngươi khẽ động, lảng sang chuyện khác, "Học trưởng, Đường Đàm đâu rồi?"

Còn tưởng rằng nàng đang suy nghĩ ——, kết quả lại là đang nhớ cô bạn cùng phòng kia. "Cô ấy là trợ lý hội sinh viên, đương nhiên là đang đi làm việc của trợ lý."

Cố Phán tắc lưỡi.

Trần Thiệu Thần ngực thoáng phập phồng, "Vừa nãy đang suy nghĩ gì?"

Khóe miệng Cố Phán cong lên mấy độ, suy tư nhìn anh, còn lâu mới nói là vừa nhìn anh đến thất thần.

"Em cảm thấy đại học T thật sự rất tốt." Về mặt cô nghiêm túc.

Đương nhiên Trần Thiệu Thần sẽ không tin giải thích này của cô.

Cố Phán cười mang theo vài phần giao hoạt, thấy khóe miệng anh hơi khô, cô không tự chủ được mà đem nước trong balo đưa tới.

Trần Thiệu Thần sững sờ, nhìn bình nước suối nho nhỏ kia. "Đặc biệt mua cho anh?" Anh nhìn chăm chăm mặt của cô. Quả nhiên, gò má của cô nổi lên chút nhàn nhạt ửng đỏ, rất mê người.

Cố Phán nhanh chóng xua tay, "Là mang cho Đường Đàm."

Trần Thiệu Thần không nói toạc ra, trong balo của cô ít nhất còn có một bình nước suối. Cũng không vạch trần cô. Vặn nắp bình, uống vài ngụm, hôm nay phải nói quá nhiều, có chút khàn giọng.

"Học trường, em đi làm cho xong áp phích."

Trần Thiệu Thần cầm nước suối, hững hờ nói một câu, "Xong rồi."

Cố Phán nhẹ lảng, "A? Ai giúp em làm?"

Trần Thiệu Thần chớp chớp mi, "Anh làm."

Cố Phán không biết nên nói cái gì.

Trần Thiệu Thần đi tới một bên, lấy áp phích tới mở rộng ra, "Trình độ anh khẳng định không sánh được em. Em nhìn một chút xem có được không?"

Cố Phán chăm chú nhìn vài giây, giờ tay nói, "Đẹp lắm. Học trường, anh quá lợi hại, làm cái gì cũng đều dễ dàng như vậy."

Trần Thiệu Thần đem áp phích cuộn lại, vẻ mặt mơ hồ hiện lên chút ý cười, thậm chí mang theo chút bất đắc dĩ. Cố Phán nghĩ rằng mình nhìn lầm.

"Kỳ thực có chuyện đối với anh mà nói cũng không dễ dàng?" Trần Thiệu Thần nói chậm chậm trầm ngâm.

"Chuyện gì?" Cố Phán hỏi tiếp.

Trần Thiệu Thần nhìn cô nở nụ cười, hơi nghiêng người về phía cô, "Cùng em nói chuyện yêu đương." Anh thoáng dừng một chút, "Anh là người mới, kính xin Phán Phán đại sư chăm sóc nhiều hơn." Giọng anh ôn thuận, mang theo ý cười nhân nhật.

Cố Phán trong nháy mắt đông cứng, chìm trong sự thâm tình của anh, 囧囧 không biết làm sao.

Cô cũng là người mới!

Anh không chút biến sắc trở lại vị trí cũ, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô thất thần bày ra vẻ mặt vô tội, anh ngưng ý cười. "Cố Phán ——"

Cô nghiêng đầu.

"Không nên nhìn anh như vậy." Anh mỉm khỏe môi, con ngươi đen lóe sáng hút người, "Em còn nhìn anh như vậy, anh sẽ muốn —— hôn em." Hơi thờ ơ hòa bao quanh cô, khiến cô như đứng trong mây.

Cố Phán cảm thấy ở cạnh Trần Thiệu Thần, gần đây trái tim nhỏ của cô đều đập sai tần suất.

"Răng còn đau không? Bác sĩ nói thế nào?" Lại mở miệng, âm thanh vẫn trầm trầm như vậy, vừa nãy anh không phải nói đùa.

Vào lúc này còn có thể chuyển sang vấn đề này, Cố Phán cũng thật khâm phục anh. Người mới nói chuyện đều trực tiếp như vậy sao?

Bất quá anh sớm giúp cô làm xong áp phích cũng là sáng suốt, không phải vậy lấy trạng thái tinh thần đêm nay của cô khẳng định không hoàn thành.

Sau này, Cố Phán đem chuyện này nói với anh.

Người nào đó bày ra vẻ mặt hiểu rõ. "Chính là sợ em quá kích động, mới giúp em làm xong."

Phán Phán đại sư đối với sự chuẩn bị của anh thực sự là phục sát đất.

Một tiếng sau, Cố Phán lại đang ngăn người, vâng, là nhìn bóng người của anh đến thất thần.

Cô trước giờ chưa từng nói với anh, nhìn bóng lưng của anh, cũng là một chuyện vui vẻ.

Cố Phán tùy ý về nguyền ngoạc lên cuốn sổ gì chép, một tiểu Trần Thiệu Thần liền xuất hiện, còn đáng yêu hơn anh rất nhiều.

Chìm đắm trong suy nghĩ, đột nhiên có người tới bên cạnh cô. Vừa quay đầu lại, liền thấy một cô gái dùng ánh mắt u oán nhìn mình.

"Cô một điểm cũng không xứng với anh! Tự động tránh xa anh ấy đi!" Cô gái lạnh lùng nói.

Cố Phán sắc mặt không thay đổi, cô chỉ đơn giản nhìn lại.

Cô gái bất an cắn môi.

"Này, có nghe không! Anh ưu tú như vậy, hoàn mỹ như vậy, nhưng cô thì sao? Cô là người câm!" Cô gái kích động, âm thanh lại áp lực kiềm chế.

Sắc mặt Cố Phán hơi tái nhợt, hít một hơi. Cô chậm rãi đứng lên, tóc dài khẽ động, khí thế cao ngạo, cô chỉ cầm balo đi bước qua bên người cô gái đi thẳng.

Ra khỏi phòng báo cáo, tựa vào một trụ trên hành lang. Cô nắm chặt điện thoại, khớp xương trắng bệch.

Hàn Diệp Hành tối nay có lớp, đi ra lại vừa đứng thấy cô, mái tóc dài che khuất hơn nửa gương mặt cô, nhưng anh vẫn cảm giác được thời khắc này cô có nét ưu thương, bước chân ngừng lại, nói với bạn học vài câu rồi đi tới. "Cố Phán —— "

Vốn trên mặt cô còn hiện chút tâm trạng, vừa nhìn thấy anh, mọi tâm tình đều thu lại.

Hàn Diệp Hành liếc nhìn phòng báo cáo phía bên phải, hiểu rõ sự xuất hiện của cô ở đây.

"Học trưởng, sao anh lại ở chỗ này?" Cố Phán viết câu hỏi của mình.

"Anh có tiết tối nay." Hàn Diệp Hành trả lời. "Đúng rồi, anh tìm thấy danh thiếp của vị học trưởng kia rồi."

Cố Phán tiếp nhận, "Cảm ơn."

Hàn Diệp Hành cúi đầu nhìn chữ viết trên di động của cô.

Cố Phán đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi, trò chuyện với cách như vậy, lâu dần, người khác nhất định sẽ cảm thấy vô vị.

Một lát sau, Hàn Diệp Hành bị một cú điện thoại gọi đi, Cố Phán nghe được đầu bên kia điện thoại là của âm thanh một nữ sinh.

Từ sau khi Cố Phán về lại phòng báo cáo, cô liền mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nữ sinh kia cũng không nhìn cô. Sắc mặt Trần Thiệu Thần cũng không tốt như vừa nãy.

Chờ sau khi xong xuôi hết mọi việc, hai người cùng trở về. Tuy rằng thói quen yên tĩnh, nhưng một đường anh trầm mặc khiến Cố Phán có chút không thoải mái. Cố Phán cắn cắn môi, tay đụng nhẹ cánh tay anh.

Trần Thiệu Thần dừng bước lại, quay đầu nhìn cô, nhíu mày, "Anh đã nói chuyện với cô gái kia, cô ấy nhờ anh chuyển lời xin lỗi tới em."

Cố Phán biết là anh đã biết chuyện, cô khẽ lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không để ý.

Trần Thiệu Thần thuận thế nắm chặt tay cô, gất gao, "Thực xin lỗi, đều vì anh —— "

Cố Phán hơi dùng lực nắm chặt tay anh, rồi rút ra, "Học trưởng, anh biết tại sao em không thể nói chuyện không?" Đôi mắt cô như ngôi sao xinh đẹp.

"Mẹ em mang thai thì bị bệnh trầm cảm, em đến hơn bốn tuổi vẫn không biết nói. Sau đó gặp ba ba, có một ngày, em đột nhiên mở miệng. Mọi người trong nhà đều đặc biệt vui mừng. Chỉ là không được bao lâu, em bị bệnh một thời gian, sau đó cũng không mở miệng được nữa. Ông trời đúng là đùa giỡn với em." Cô cười. "Mẹ em nói âm thanh của em như một loại tiếng trời, có phải như vậy, ông trời liền muốn thu hồi đi hay không? Em biết, đến nay bà vẫn còn giữ một ít bản ghi âm em nói chuyện lúc còn bé."

Động tác tay của cô không nhanh không chậm, bình tĩnh giống như đang nói chuyện của người khác. Tâm Trần Thiệu Thần bị gì đó siết chặt, hết thấy mọi thứ của cô đều như khắc vào đáy lòng anh, từ nay về sau không thể xóa.

"Tiếc nuôi khẳng định là có, bất quá em cảm thấy, ít nhất em vẫn may mắn, ba mẹ và em vẫn có thể sinh hoạt cùng nhau." Đầu ngón tay cô hơi ngừng lại, "Còn có gặp được anh."

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nụ cười dịu dàng trên gương mặt cô, luôn làm người khác cảm thấy hai loại tính tình nhu hòa lẫn quật cường dung hợp. Cô không thể nói chuyện, nhưng lại có một đôi mắt biết nói, vô thanh thanh hữu thanh.

Tâm tình Trần Thiệu Thần liên tục xoay chuyển, lần đầu tiên anh cảm nhận được, hóa ra một cử chỉ đầu ngón tay so với ngôn ngữ thậm chí còn muốn làm ruột gan người ta căng rồi bời hơn. Hồi lâu, anh thở một hơi dài, "Ừ, anh biết." Ngữ khí của anh nhẹ nhàng, nhu hòa như một loại đồng dao. Anh chậm rãi đưa tay đặt trên vai cô.

Ánh đèn âm u, gió nhẹ khẽ lướt qua mặt.

Khuôn mặt của anh từng chút từng chút tới gần cô, cô ngửi thấy được hương thơm nhàn nhạt trên người anh, không giống mùi nước hoa gì. Cổ Phán mở to mắt nhìn, ánh mắt hơi hoảng hốt, sự ngượng ngùng của thiếu nữ rốt cục làm cho cô nhắm chặt mắt lại.

Khoe miệng Trần Thiệu Thần hiện lên một nụ cười, đưa cô kéo gần vào trong lồng ngực.

"Phán Phán, em hình như rất chờ mong ——" Trần Thiệu Thần buồn bực cười.

Tay phải Cổ Phán đặt ở hông anh, tay nắm chặt lại, cô mới không có!

"Yên tâm, không phải bây giờ." Âm thanh Trần Thiệu Thần truyền tới bên tai cô, "Nếu em như không thể chờ đợi được nữa, chúng ta cũng có thể sớm luyện tập một chút."

Mũi cô tựa vào bờ vai rộng của anh.

May là đang ở trong bóng tối, mặt Cổ Phán nóng hằm hập.

Nam thần chính là đùa giỡn bạn gái tương lai như này sao?

Buổi tối, khó có dịp bốn người trong ký túc xá của cô đều ở đây. Sau khi tắt đèn, Kim Nhiễm đột nhiên hỏi.

"Các cậu nói xem nam sinh nữ sinh cùng nhau bao lâu thì nữ sinh có thể đồng ý nam sinh tiếp xúc thân mật?"

Yên lặng một hồi.

Một lát, Đường Đàm phá vỡ trầm mặc. "Kim Nhiễm, cậu đang nói chuyện yêu đương đấy à?"

"Ừ." Bạn học Kim Nhiễm nhỏ giọng đáp một tiếng. "Học viện Khoa học Tự nhiên." Cô ngồi dậy.

Giường Cổ Phán nối liền với giường cô ấy, giường kéo kẹt kẹt vang lên một lúc. Kim Nhiễm gặp người kia ở thư viện. Bất tri bất giác trò chuyện hơn hai tuần. Vì thuận tiện nói chuyện yêu đương, cô trở về trọ ở trường.

Diệp Từ Nhụy nói, "Trừ nắm tay thì không có vấn đề gì, càng sâu một bước, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ thêm một chút."

Nói xong mọi người đều cười lên. Diệp Từ Nhụy vốn là nghiêm túc, bình thường nghiêm túc thận trọng, có thể tưởng tượng đáng đáp cô nói câu nói này.

"Cổ Phán, cậu nói xem?" Kim Nhiễm mở miệng.

Cổ Phán mở điện thoại di động, viết nhanh một đoạn, "Thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông."

Vài giây yên tĩnh, ba người kia trong nháy mắt cười vang lên.

"Được lắm thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông." Kim Nhiễm bình tĩnh nói, "Cổ Phán, cậu với Trần học trưởng có phải là chính là như vậy?"

Cổ Phán trầm mặc, bọn họ là dạng gì? Dù sao cô bao giờ cũng bị người kia đùa giỡn.

Đường Đàm ho một tiếng, "Mình cảm thấy có thể dùng sáu chữ để hình dung Cổ Phán với Trần học trưởng, "Phát hồ tình, chi hồ lễ" (*)."

(*):Ý nói có tình cảm với người khác phải nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa. Câu gốc hay nên Cá để vậy.

Diệp Từ Nhụy cũng nở nụ cười, "Tổng kết của Đường Đàm rất chuẩn."

Cổ Phán bật cười, Đường Đàm tổng kết tựa hồ không có sai.

Ngày tranh cử Hội sinh viên hội trường lớn tràn đầy người.

Đường Đàm là trợ lý đã đi lo việc từ rất sớm. Khi Cổ Phán với Kim Nhiễm tới thì đã không còn chỗ ngồi.

Hai người thật vất vả mới tìm được mấy bạn cùng lớp, ngồi xuống hàng thứ mười.

"Khung cảnh này cảm giác chính thức thật tốt." Kim Nhiễm cảm thán, "Tính ra không có mấy trường đại học được thế này đâu."

Cổ Phán liếc mắt nhìn điện thoại di động, tin nhắn từ Trần Thiệu Thần, "Nếu không có chỗ ngồi thì tìm Dương Chấp."

Cổ Phán vội vàng nhấn lại: Có rồi, em ngồi với bạn cùng phòng.

Anh sắp tham gia tranh cử, lúc này cũng không thể gọi anh phân tâm.

Kim Nhiễm ghé lại, "Trần học trưởng?"

Cố Phán oán thầm có thể đừng thông minh như vậy không a, sao ai cũng đều biết.

"Cố Phán, người nhà này của cậu quá thất bại, vậy mà cũng không thể xếp chỗ hàng trước. Cậu xem bên kia còn chỗ trống kia? Nhất định là để dành cho người nội bộ."

Cố Phán bị hai chữ "Người nhà" làm thoáng kinh ngạc.

Người nhà a —— trong đầu cô đột nhiên hiện ra một hình ảnh, mắt nhìn thấy phía trước, Trần Thiệu Thần đang cùng lão sư nói cái gì, lão sư vỗ vỗ bả vai của anh, đối với anh vô cùng mong đợi.

"Đó chính là Trần Thiệu Thần của học viện Quản lý kinh tế."

"Xem ra vị trí chủ tịch trừ anh ra không còn có thể là ai khác."

"Đúng đấy, anh ấy quá lợi hại. Mùa hè năm ngoái đại diện cho trường học tham gia cuộc thi hùng biện nổi tiếng lấy một địch bốn, trận đấu kia quá đặc sắc."

"Weibo của anh mấy ngày nay có rất nhiều bình luận, đều là cổ vũ cho anh cố lên."

"Trần Thiệu Thần khắp mọi mặt đều rất ưu tú, ở Đại học T vô cùng nhiều chuyện, còn có một nguyên nhân, khiêm khiêm quân tử, chúc chúc kì hoa (*), nghe đồn, bối cảnh gia đình Trần Thiệu Thần không phải chỉ là loại tốt bình thường."

(*): khiêm khiêm công tử, chúc chúc kì hoa: người khiêm tốn, tài năng rực rỡ. (Câu gốc hay nên Cá muốn để nguyên.)

...

MC trang phục rực rỡ bước lên sân khấu, đàn chị năm ba của học viện âm nhạc Chu Chú.

Một giây trước hội trường còn huyền ảo trong nháy mắt yên lặng như tờ, yên tĩnh lắng nghe lời của MC. "Ngày hôm nay năm người tham gia tranh cử chủ tịch hội sinh viên mỗi người đều là một trong những sinh viên ưu tú nhất Đại học T, tôi cảm thấy chúng ta rất may mắn có một cơ hội có thể chứng kiến phong thái họ hôm nay. Phỏng chừng mọi người cũng giống tôi đều không thể chờ đợi được nữa, bên dưới cho phép xin mời người đầu tiên của ngày hôm nay ——"

Ngày hôm nay có thể đứng ở trên sân khấu đều là người xuất sắc.

Lời nói chậm rãi, hơi thở vững vàng, đã không đủ để hình dung được, trên người họ đều lộ ra tài trí hơn người.

Kim Nhiễm lặng lẽ nói, "Đây đều là những người nào a."

Cố Phán cười cười. Thực lực sinh viên Đại học T đương nhiên không thể coi thường, cộng thêm hai năm năm nhất và năm hai tôi luyện, những người này đều thành tinh rồi.

Trần Thiệu Thần là người thứ ba lên sân khấu. Chính thức xuất hiện, vừa mới lên sân khấu, trên sân khấu liền vang đến tiếng vỗ tay vô cùng chính tề đều đặn.

"Cố Phán, cậu quá thâm, tình địch của cậu thật nhiều." Kim Nhiễm nhún mày nói.

Tài ăn nói của Trần Thiệu Thần Cố Phán đã sớm biết qua. Ba năm trước, lúc anh đang là chủ tịch cao trung, cảnh anh diễn thuyết trên sân khấu vẫn rõ ràng trước mắt, hôm nay tất cả thật giống như tái diễn năm đó.

Anh có tri thức uyên bác, mỗi một câu nói đều khiến người ta có loại cảm giác như gió xuân, thần thái sáng láng, rồi lại khiêm tốn nhã nhặn dễ nghe.

"Quá đẹp trai rồi!" Xung quanh thỉnh thoảng có nữ sinh lên tiếng than thở.

Cố Phán hé miệng nở nụ cười, vẻ mặt Trần Thiệu Thần tự nhiên, ánh mắt vẫn nhợt nhạt lưu động, nhìn dưới sân khấu, tình cờ chớp mắt, tình cờ mỉm cười, tình cờ giống như nhìn chăm chú vị trí của cô.

Anh thế này làm sao sẽ không mê người đây?

Cuối cùng Trần Thiệu Thần tranh cử thành công. Cố Phán còn chưa kịp chúc mừng, liền nhận được tin nhắn của Hoa Tử.

"Weibo Trần học trưởng xảy ra chuyện gì vậy, làm sao thoáng cái nổi lên nhiều bình luận thế này?"

Cố Phán: Anh tranh cử chủ tịch hội sinh viên.

Hoa Từ: Thành công không?

Cố Phán: Làm sao có khả năng không thành công ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Hoa Từ: (#') cậu đây là ở trước mặt mình thể hiện ân ái sao? Có ai như cậu ở trước mặt bạn tốt khoe người nhà vậy?

Cố Phán: ...

Trần Thiệu Thần tranh cử thành công, xung quanh ồn ào chúc mừng đòi đãi khách, Cố Phán đứng ở góc chờ, thờ ơ phía xa.

Anh lại đi tới bên cạnh cô.

Trong lòng Cố Phán có rất rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì.

Trần Thiệu Thần nhìn cô một lúc lâu, tất cả ôn nhu dưới đáy lòng đều bị cô kích chết. Thành công dù sao vẫn muốn chia sẻ cùng người mình yêu thương nhất.

"Ngồi nơi đó thấy rõ không?" Giọng anh trầm thấp khàn khàn.

Cố Phán nuốt nước bọt, lông mi rung động, "Học trưởng phong thái của anh vẫn như trước." Dừng một chút, "Chúc mừng anh."

Về mặt Trần Thiệu Thần rung động, "Hóa ra em vẫn còn nhớ lần kia." Anh nắm thật chặt tay, "Buổi tối cùng nhau ăn cơm?"

Sắc mặt Cố Phán hơi đổi, chỉ chỉ cửa, "Bạn cùng phòng và em đã hẹn nhau rồi, anh không phải ăn cơm cùng bọn họ sao."

Trần Thiệu Thần ừ một tiếng, biết cô là ở kiểm soát, cô chỉ không muốn đi cùng những người kia.

Cố Phán cắn cắn môi, thành thực. "Chỉ là em còn không quen."

"Không sao, vài lần em sẽ quen." Trần Thiệu Thần với cô ra khỏi hội trường, Kim Nhiễm hướng họ phát tay một cái, "Trần học trưởng, Xin chào."

Trần Thiệu Thần mỉm cười, "Là Kim Nhiễm đi."

Kim Nhiễm không nghĩ tới Trần Thiệu Thần sẽ biết cô, "Đúng, học trưởng, hôm nay anh thật lợi hại."

Trần Thiệu Thần nhìn cô, "Cảm ơn sự ủng hộ của em. Cố Phán nói các em còn có việc, hôm nào anh lại mời các em ăn cơm."

Trên mặt Kim Nhiễm tràn đầy ý cười, "Được, học trưởng, bọn em sẽ chờ."

Cố Phán xấu hổ.

Trần Thiệu Thần cũng những người kia ăn ở một nhà hàng gần trường, không biết là ai đột nhiên nói một câu, "Trần Thiệu Thần, cậu xem weibo cậu chút đi, bão bình luận."

Trần Thiệu Thần bình thường cũng không thường dùng weibo, bất quá vẫn đăng kết quả lên weibo. Weibo nhắc nhở bình luận với số trích dẫn, anh nhìn lướt qua con số, sững sờ một chút.

"Cậu xem mấy cái trên đầu đi, hỏi cậu có bạn gái hay không? Mọi người đều rất hứng thú đề tài này a."

Trần Thiệu Thần ánh mắt nhìn chăm chú cái tên weibo kia một lúc "Hoa Hoa Tiểu Từ", anh không khỏi nở nụ cười, chỉ khẽ nhúc nhích, trả lời lại trích dẫn trên weibo.

"Mấy ngày trước vừa kết thúc độc thân, bọn mình đều là sinh viên bình thường, lại đều là người mới, xin mọi người ưu ái nhiều."

Sau mười phút, số bình luận weibo này của anh tính đã vượt qua cả những cái trước.

Trong phòng khách có người gọi.

"Trần Thiệu Thần đến đây giải thích cho bọn mình một chút cái gì gọi là sự nghiệp lẫn tình yêu cùng được mùa. Nắng hạn gặp mưa rào, xa quê gặp bạn cũ. Đêm đồng phòng hoa chúc, là lúc ghi tên trên bảng vàng."

Trần Thiệu Thần như cười như không, anh hắng giọng. "Mình còn có chút chuyện đi về trước, các cậu tiếp tục, hóa đơn mình đã thanh toán."

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cố Phán và bạn cùng phòng đi ăn lẩu ở nhà hàng gần đại học T, mấy người ăn đến đỏ cả mặt.

"Cố Phán, sao cậu không đi ăn mừng với Trần học trưởng?" Đường Đàm chống cằm hỏi.

Cố Phán nhìn đầy nồi nước sôi ừng ục ừng ục, lấy ra giấy với bút, viết một hàng chữ, "Nhà này lẩu ăn rất ngon."

Còn tưởng rằng cô muốn viết cái gì, không nghĩ hóa ra là câu này. Đường Đàm buồn bực làm bộ đánh cô.

Cố Phán né người, cười dịu dàng.

"Thật là một người xấu." Đường Đàm mắng.

Kim Nhiễm cũng cười, chỉ có Diệp Tử Nhụy sắc mặt lạnh lạnh ăn thịt dê chín trong nồi.

"Bất quá nói đi nói lại, ngày hôm nay học tỷ MC thật sự rất có khí chất, đến mình cũng bị mê hoặc." Đường Đàm tỏ rõ vẻ ước ao.

"Chính xác a, đến cả nữ sinh cũng đều yêu thích, chứ nói chi là nam sinh." Kim Nhiễm phụ họa một câu.

Cố Phán ánh mắt vẫn bình thường như cũ.

Vị học tỷ kia đúng là rất ưu tú, đại học T từ không thiếu hụt người như vậy.

Kim Nhiễm nói, "Quốc khánh các cậu nếu không có bận gì, mình bồi mọi người đi tất cả danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở đây, thế nào?"

Đường Đàm mặt mày sáng ngời, "Mình không thành vấn đề, hai người các cậu thì sao?"

Cố Phán viết, "Bạn học mình đến chơi."

Diệp Tử Nhụy đề đề xuống, "Mình mấy ngày đó làm việc ở phòng triển lãm tranh, sợ không có thời gian." Cô nói nhanh. "Các cậu ăn xong chưa? Tính tiền thôi."

Nhân viên cửa hàng đem hóa đơn ra, "286 đồng."

Cố Phán vừa mới chuẩn bị lấy ví ra trả tiền.

Diệp Tử Nhụy nói, "AA đi, mình lượt đầu tiên."

(*) AA: một kiểu share tiền trong một nhóm, trả tiền theo lượt.

Cố Phán đem ví cất lại vào túi, Kim Nhiễm cũng nhìn thấy động tác của cô.

Bốn người thả bước chậm về ký túc xá, đến trước cổng ký túc, Kim Nhiễm ồ một tiếng, "Kia có phải Trần học trưởng không?"

Cố Phán ngẩng đầu neho mắt nhìn, dưới ánh trăng, bóng lưng thon dài của anh đứng trước gió.

"Học trưởng, tìm đến Cố Phán a." Đường Đàm chào hỏi.

Trần Thiệu Thần gật đầu chào các cô, ba người cũng thức thời nhanh chóng lên lầu.

Cố Phán khoa tay, "Học trưởng, sao anh lại đến đây?" Cô nghi hoặc.

Trần Thiệu Thần nhìn thấy vẻ mặt của cô, hơi nhếch khóe miệng, xem ra cô chưa biết chuyện trên weibo. "Bữa tiệc kết thúc sớm, đi ăn cái gì chưa?"

Cố Phán nói gần đây có nhà hàng lẩu rất ngon.

Trần Thiệu Thần gương mặt gọn lên ý cười, chẳng trách sắc mặt cô ửng hồng, đôi môi tron bóng, anh thờ một hơi, "Hoa Từ lúc nào lại đây?"

"Chuyến bay số 2 buổi sáng, chắc buổi trưa sẽ tới. Có việc gì à?"

Trần Thiệu Thần thoáng suy tư, "Không có gì. Lâu rồi không gặp bạn cũ, có chút khẩn trương đi, dù sao cô ấy là bằng hữu tốt của em."

Cố Phán ngẩn người, đây chính là tình tiết ra mắt người nhà sao?

Trần Thiệu Thần ngửa đầu ra ánh sáng dịu dịu, "Chiều nay cùng em đi khám răng."

Cố Phán nhú nhú mày, "Hôm nay uống thuốc không đau nữa, ừ, sẽ không có chuyện gì." Chính là không muốn đi.

"Mẹ anh lúc mang thai anh, răng khôn nhiễm trùng, bởi vì mang thai cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể nhịn đau. Vì thế chuyện răng khôn, có thể nhanh chóng giải quyết liền nhanh chóng giải quyết."

Cố Phán mỉm khoe miệng, "Học trưởng, răng khôn của anh vẫn còn chứ?"

"Năm ngoái đã nhổ. Mẹ để anh đưa bà đi bệnh viện thuận tiện mang anh đi khám nha khoa một vòng kết quả là để anh đi nhổ răng."

Cố Phán nháy mắt, đối với mẹ Trần có chút ngạc nhiên.

Anh đoán được suy nghĩ của cô, "Mẹ anh rất đáng yêu, bà nhỏ hơn cha anh mười một tuổi."

Cố Phán mở to mắt, giơ tay lên chỉ, "Ba thế hệ khác nhau luôn sao."

Trần Thiệu Thần cười khẽ, "Đúng, không cần kinh ngạc, là mười một tuổi, thiếu một chút là được một vòng nhỏ. Hiện tại tính tình bà ấy phân nửa là do cha anh nuông chiều mà thành." Anh cười giảo hoạt, "Nam nhân Trần gia bọn anh đều rất thương yêu lão bà."

Cố Phán:...

Đang lúng túng, di động Trần Thiệu Thần bỗng vang lên, vừa lúc đang nhắc tới mẫu thân đại nhân. Anh nhìn Cố Phán, "Mẹ anh gọi."

"Vậy em đi lên trước." Cố Phán trong lòng dâng lên một cổ căng thẳng không tên, nhưng Trần Thiệu Thần lại kéo tay cô, một bên tiếp điện thoại.

Cố Phán căng thẳng nín thở.

"Mẹ ——" Trần Thiệu Thần nghe máy.

"Thiệu Thần, quốc khánh không về sao?"

"Vâng, có một số việc, không về được."

"Như vậy a, vậy con có thời gian thì nhớ qua chỗ cậu con, bà ngoại đang ở đó."

Ánh mắt Trần Thiệu Thần dán lên mặt Cố Phán, "Con hiểu rồi."

"Đang làm gì đấy?" Từ Thần Hi găm dưa chuột, trong điện thoại phát ra âm thanh lạnh lạnh.

"Hoa tiền nguyệt hạ." Trần Thiệu Thần chậm rãi trả lời.

(*) Hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng. Câu này xuất phát từ thơ Bạch Cư Dị, chỉ những nơi nam nữ nói chuyện tỏ tình, yêu đương.

Đầu điện thoại bên kia sùng sốt, "Trần Thiệu Thần!"

"Từ phụ nhân, nghỉ sớm một chút. Rảnh rồi sẽ lại gọi điện thoại cho mẹ." Trần Thiệu Thần cúp máy.

Cố Phán ngạc nhiên, "Anh cứ như vậy ngắt điện thoại của mẹ?"

"Không sao, cha anh sẽ an ủi được bà." Trần Thiệu Thần khoe môi mang theo ý cười. "Không cần khẩn trương, mẹ anh rất dễ thân cận."

Cố Phán cúi thấp mặt, học trưởng anh nghĩ hơi xa quá rồi.

Trần Thiệu Thần vờ sờ tóc của cô, "Vừa nãy anh nhìn các em trở về, có phải là có chuyện gì không?"

Thực sự là cái gì đều giấu không được anh.

"Học trưởng, anh có bao giờ gặp người thế này chưa, điều kiện kinh tế không tốt lắm, nhưng vô cùng cố gắng, có lúc bọn em muốn giúp đỡ, rồi lại sợ tổn thương tự tôn của cô ấy, anh nói nên làm như thế nào?"

Trần Thiệu Thần nhìn lòng mày cô nhú lại, "Em có suy nghĩ tới chuyện cô ấy rốt cuộc có muốn các em hỗ trợ không?"

Cố Phán trầm tư, Diệp Từ Nhụy ngay cả học bổng cũng không xin.

"Kỳ thực đại học chính mình kiếm lấy học phí cùng sinh hoạt phí cũng không khó, các em phải tin tưởng cô ấy. Anh biết các em đều mềm lòng."

Cố Phán chớp mắt, "Anh đoán được ai sao?"

Trần Thiệu Thần gật đầu, "Nhìn cô ấy là kiểu con gái có lòng tự ái rất lớn, vì thế nếu các em không biết xử lý, đối với cô ấy trái lại không phải là chuyện tốt."

"Em biết, cũng vì vậy nên bọn em rất mâu thuẫn. Đi ra ngoài ăn cơm đều muốn cùng bọn em chia tiền AA, mà vừa quay đầu cô ấy liền chỉ ăn bánh bao." Cô thở dài một hơi.

"Đừng suy nghĩ nhiều quá, có lúc không hề làm gì cũng là một loại tôn trọng với trợ giúp."

Cố Phán nghe anh nói xong đột nhiên giống như đã rõ ràng.

Cố Phán sau khi trở lại ký túc xá vẫn thắc mắc một chuyện, sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở lầu dưới ký túc nữ sinh. Giác quan thứ sáu tự nói với mình, anh nhất định có việc.

Trước khi sắp ngủ, Cố Phán rút cuộc biết chân tướng. Đi một vòng weibo của anh, bị chia sẻ mới nhất trên weibo của anh làm kinh sợ.

"Hôm trước vừa kết thúc độc thân, bọn mình đều là sinh viên bình thường, lại đều là người mới, hi vọng mọi người ưu ái nhiều hơn." Người mà anh trả lời lại chính là Hoa Hoa Tiểu Từ.

Cảm giác buồn ngủ của Cố Phán biến mất trong nháy mắt, trần trọc trở mình trên giường.

Hoa Hoa Tiểu Từ, cô ấy lại đương nhiên đi hỏi cái vấn đề này. Cố Phán trong lòng ngổn ngang. Dưới weibo kia của anh thật sự rất náo nhiệt. Buổi tối anh qua đây có lẽ muốn nói về chuyện này với cô.

Tiếc là cô biết chuyện quá muộn.

Cuối cùng là bỏ qua.

Sau tiết thứ hai của ngày hôm sau, Trần Thiệu Thần tới phòng học của các cô.

Lý Thịnh đang nói chuyện với Cố Phán, "Đây là phòng làm việc của bạn thầy, chủ yếu thầy cảm thấy nơi đó của ông ấy có thể giúp em luyện tập, nếu muốn thì có thời gian đi xem một chút."

Cố Phán suy đi nghĩ lại, viết lên giấy, "Thầy Lý, nếu như em đi có thể đưa bạn học đi cùng không?"

Lý Thịnh nhìn về mặt mong đợi của cô, "Có thể nói cho thầy là ai không?"

"Diệp Từ Nhụy, cô ấy rất ưu tú."

Lý Thịnh cười khẽ, "Tiểu nha đầu với mẹ em giống nhau lấy giúp người làm niềm vui a. Được, có thể đi cùng. Bất quá thầy giúp em một chút, em chùng nào cũng nên tới giúp thầy?" Ông lại như đứa trẻ cò kè mặc cả.

Cố Phán nhìn ông, trong lúc nhất thời không biết nên xử lý như thế nào.

Lúc này Trần Thiệu Thần từ cửa đi tới, thấy cô đang nói chuyện với thầy, anh ngồi xuống hàng ghế bên cạnh.

Lý Thịnh không dấu vết liếc anh vài lần, "Tới tìm em phải không?"

Cố Phán quay đầu lại, về mặt thoáng cảm động, Lý Thịnh làm sao sẽ nhìn mà không hiểu.

Lý Thịnh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, "Hóa ra không tới chỗ thầy thực sự là bạn nói chuyện yêu đương a. Đi nhanh đi nhanh."

Ra khỏi lớp.

Trần Thiệu Thần dắt xe đạp, "Thầy vừa nảy tên là Lý Thịnh?"

Cố Phán gật đầu.

"Anh xem qua giới thiệu về ông ấy trên hành lang viện bọn em, ông ấy rất lợi hại."

"Tranh thủy mặc của thầy Lý ở trong nước vào hàng số một số hai. Em nghe mẹ nói, kỳ thực có mấy trường đại học nước ngoài mời thầy, mà thầy vẫn chọn ở lại trong nước. Thầy Lý đặc biệt lợi hại, người trong giới gọi thầy là tiểu Trần Dật Phi."

Thầy lại nói, thầy chỉ là chính mình!"

(*) Trần Dật Phi: họa sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Trần Thiệu Thần có thể thấy, Thầy Lý kia đối đãi Cổ Phán tựa hồ rất thiên vị. Bất quá anh nhủ mảy lại, ở trước mặt anh cô sao còn có thể tự nhiên mà ca ngợi —— nam nhân khác, tựa hồ chưa hề đặt anh trong lòng. Cái vấn đề này rất nghiêm trọng.

Hai người đến bệnh viện. Xếp hàng đăng ký.

Đến lượt Cổ Phán, Trần Thiệu Thần cùng cô đi vào.

Cổ Phán có chút khản trương, khi còn bé từng nhỏ răng đến giờ vẫn còn ám ảnh. "Bạn học đừng khản trương như vậy, há miệng to —— "

Cổ Phán ngẩng cằm lên cảm giác được bác sĩ cầm dụng cụ y tế nhích tới nhích lui trong miệng cô. "Răng khôn phía dưới bên phải bị lợi bọc lại, hơn nữa răng khôn phát triển có chút lệch, nên nhổ đi."

Mặt Cổ Phán lại bắt đầu nhăn lại.

"Không nhổ có ảnh hưởng gì không?" Trần Thiệu Thần trầm giọng hỏi.

"Bình thường bị lạnh lợi sẽ sưng, chậm thì mấy ngày nhiều thì một tháng."

Trần Thiệu Thần nhìn về phía Cổ Phán, đôi mắt Cổ Phán tràn đầy bất đắc dĩ.

Trần Thiệu Thần thở dài một hơi, "Vậy thì nhổ đi." Cổ Phán ủ rũ ngồi một chỗ.

Bác sĩ liếc mắt nhìn hai người, thực sự là trai tài gái sắc. "Có đang ở kỳ kinh nguyệt không?"

Cổ Phán mặt thoáng đỏ, cô lắc đầu, ánh mắt không dám nhìn chỗ khác.

Bác sĩ nhanh chóng viết hai hàng chữ lên bệnh án, "Bạn trai đi thanh toán viện phí."

Bạn trai rất tình nguyện.

Tiền thuốc tê xong thực sự không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy có đồ vật ở trong miệng nhích tới nhích lui.

Đợi đến lúc bác sĩ nói, "Được rồi, ngậm lấy bông."

Trần Thiệu Thần đỡ cô đứng lên.

Bác sĩ nói, "Muốn giữ cái răng kia không?"

Cổ Phán lắc đầu.

"Ây, lại nhìn cái răng của cô một chút đi, nói lời tạm biệt với nó."

Cổ Phán chỉ cảm thấy cả trong ngoài miệng đều thật khó chịu, viền mắt đã hơi ướt.

Cổ Phán lúc này mới chú ý tới thẻ trên ngực bác sĩ —— Phùng Tấn, hóa ra anh chính là nha sĩ mà Hàn Diệp Hành nhắc cho cô.

Bác sĩ đem bản bệnh án đưa cho cô vừa liếc mắt nhìn tên, "Em là Cổ Phán? Là nữ sinh đi cùng Hàn Diệp Hành lần trước." Nói xong, anh cười cười. "Hai ngày nay nhớ uống thuốc, nếu như có gì không khỏe nhớ đến bệnh viện."

Nửa giờ sau, Cổ Phán cảm thấy khóe miệng bắt đầu tê dại.

Trần Thiệu Thần nói, "Hai ngày nay nghỉ ngơi thật tốt."

Cổ Phán tay phải sờ sờ mặt, "Học trường, bọn họ nói nhổ răng khôn mặt sẽ nhỏ đi."

Trần Thiệu Thần ngắm nghía mặt cô, "Anh hiện tại không thấy nhỏ đi chỗ nào, biến sưng lên mới là thật đấy."

Cổ Phán cả người đều ủ rũ.

Bạn học Hoa Từ bên kia ngày nào cũng hướng Trần Thiệu Thần hỏi tới lui, mà vẫn chưa thấy xuất hiện. Đến Quốc Khánh ngày thứ hai, cô mới chủ động nhắn tin cho Cổ Phán, lặng thinh không đề cập tới chuyện weibo.

Cổ Phán đến bến xe đón cô ấy. Hoa Từ mặc quần bò yếm, đội mũ lưỡi trai, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ. Vừa thấy Cổ Phán liền ôm chầm lấy cô. "Nhớ cậu muốn chết."

Cố Phán nhìn cô, lấy điện thoại di động gõ một hàng chữ, "Minh cứ nghĩ cậu sẽ không đến, hai ngày nay sao đều không liên lạc với mình."

"Bạn quá, thầy giáo giao bài tập." Hoa Từ đang hoàng trinh trọng nói. "Cố Phán, mình phát hiện cậu giống như mập lên, thức ăn Đại học T quả nhiên tốt." Không phải mập, là mặt sưng phù.

Cố Phán đỡ lấy vali của cô, ngăn một chiếc taxi, trước tiên đi khách sạn.

Hoa Từ một đường đều nói chuyện trường học, Cố Phán nghe say sưa. Nhanh đã đến nơi, Cố Phán đột nhiên đưa điện thoại tới trước mặt cô, trên đó viết.

"Trần học trưởng cũng ở đây, anh ấy nói muốn mời cậu ăn cơm, cảm ơn cậu chuyện trên weibo."

Hoa Từ khóe mắt giật giật, "Cái kia a, nhất thời cao hứng thôi, cũng không cần quá khách khí, để anh mình đến trả tiền đi, ông có tiền."

Cố Phán lôi kéo cô xuống xe, Trần Thiệu Thần từ cửa khách sạn đi tới.

Hoa Từ cách anh mấy bước liền vẫy tay, "Trần học trưởng, chúc mừng chúc mừng."

Trần Thiệu Thần bị lời của cô làm cho sững sờ, "Hoa Từ, em xinh đẹp hẳn ra."

"Thật hay giả vậy?" Hoa Từ cười tươi như hoa.

"Là giả." Chớp mắt một cái, Trần Thiệu Thần nhả hai chữ.

Hoa Từ ghé bên tai Cố Phán nói, "Trần học trưởng rất hài hước nha, còn có thể đùa giỡn."

Cố Phán gõ một hàng chữ, "Anh ấy không đùa."

Hoa Từ giận, "Các cậu đây chính là tình nhân hợp tác khi dễ một cô gái yếu đuối như mình sao?"

Cố Phán với Trần Thiệu Thần trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Trần Thiệu Thần sống ở thành phố B hai năm, lần đầu tiên vào vai hướng dẫn viên du lịch, mang theo hai người dạo chơi tất cả những địa điểm nổi tiếng. Mấy ngày liên tục, Hoa Từ vẫn hừng hực khí thế, tinh thần phấn chấn. Cô cũng biết cô đây là hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt của "họ hàng nhà vợ".

Đêm trước ngày Hoa Từ phải đi, Trần Thiệu Thần mang hai người đi ăn vịt nướng.

Hoa Từ một bên quán bánh, một bên khen ngợi nói, "Vịt hoa quế với vịt nướng mỗi thứ mỗi vị, vịt nướng chất thịt mềm mại, bì mà không ngán, vịt hoa quế đậm đà mà không ngấy, mùi vị ngon, đại khái đây chính là khác biệt nam bắc, bất quá đều ngon."

Cố Phán hé miệng cười, đối với đồ ăn nói chung đều thật nhiều lời khen ngợi.

Trần Thiệu Thần ngồi một bên, ngũ quan cực kỳ ôn hòa, anh cẩn thận cuốn hai bánh đem tới đặt vào đĩa trước mặt Cố Phán.

Hoa Từ mắt sắc, thấy vào trong mắt, có chút suy tư, cơm này ăn càng ngày càng thơm nha.

Lúc Trần Thiệu Thần đi tính tiền, trong phòng chỉ còn dư lại hai người.

Tâm tình bất quái của Hoa Từ lập tức nổi lên, "Trần học trưởng động tác này thực sự quá nhanh, đến bây giờ mới hơn một tháng thôi a."

Cố Phán nhiệt tình đưa cô cô một cuốn menu vịt nướng.

Nhưng vẫn không chặn nổi vấn đề của Hoa Từ. "Lấy cái tốc độ này, hai người tới trình độ nào rồi? Nắm tay? Hôn môi?"

Cố Phán bị cô nàng hỏi cho hai má ửng hồng, liên tục xua tay, viết lên điện thoại, "Muốn ăn vịt nướng nữa không? Gói một con mang đi?"

"Lại ăn nữa thì một tuần tới mình sẽ không ăn cơm mất." Hoa Từ chép miệng, "Bất quá nói đi nói lại, Trần học trưởng đúng là nhân gian cực phẩm. Mấy ngày nay theo chúng ta chạy tới chạy lui, mình ngược lại có chút áy náy?"

"Cậu đến bọn mình rất vui."

"Bọn mình?" Hoa Từ cân nhắc nói, khoe miệng lóe lên ý cười ranh mãnh, "Ra là thế."

Cố Phán quyết tâm không trả lời lại.

Lúc này Trần Thiệu Thần đi tới, trong tay còn xách nửa con vịt quay.

Hoa Từ nhìn nửa con vịt quay kia, thờ dài nói, đây chính là có thần giao cách cảm sao? Cô cũng hiểu ý mượn có đi vệ sinh, cho hai người một cái không gian riêng.

Trần Thiệu Thần nghiêng đầu, "Răng còn đau không?"

"Cũng không còn cảm giác gì." Cố Phán gờ tay sờ sờ má.

Trần Thiệu Thần nhìn mặt cô, một lát trầm ngâm nói, "Mặt giống như nhỏ đi một chút." Anh vừa nói vừa đưa tay nâng mặt cô, da thịt nhẵn nhụi trơn bóng.

"Mấy ngày nay có hơi bận rộn." Anh nhẹ nhàng nói, "Chúng ta đều không có nói chuyện cẩn thận."

Cố Phán đã quen bị anh đùa giỡn, cô duy trì ánh mắt nghiêm túc.

"Vốn định dẫn em đi một chỗ."

"Đi đâu?" Cố Phán hiếu kỳ.

Trần Thiệu Thần nở nụ cười, "Lần sau dẫn em đi."

Cố Phán kéo khoe miệng, khó thấy được nụ cười xinh đẹp. Trần Thiệu Thần vì đó ngẩn ra.

Cửa phòng ăn đúng lúc mở ra. Hoa Từ đi vào. Trần Thiệu Thần bắt đầu đi thờ dài một hơi.

Hoa Từ ngồi xuống, uống một ngụm nước trái cây, ngẩng đầu, thấy hai người kia yên tĩnh không nói lời nào, lại thấy cái bộ dạng kia của Cố Phán. Cô hiểu rõ, cười cười nói, "Trần học trưởng, mấy ngày nay cảm tạ anh chiều đãi, thật ngại quá, em như thế lại thành cái bóng đèn lớn sáng giữa anh với Cố Phán, chủ yếu là em không biết hai người lại phát triển nhanh như vậy. Aizz, nam sinh khoa quản lý kỹ thuật nói chuyện yêu đương đều nhanh chóng như này sao?"

Trần Thiệu Thần khoe miệng ần ần cười, cũng khó trách Cố Phán có thể cùng nàng trở thành bằng hữu, cô bạn Hoa Từ này quả thực —— thuần lương. "Không sao, hiện tại bóng đèn đều là loại tiết kiệm năng lượng, ánh sáng không quá mạnh."

Về mặt Hoa Từ nháy mắt đại ra.

Cố Phán mặt tràn ngập ý cười.

Lúc ba người đi ra khỏi nhà hàng, Hoa Từ lặng lẽ lôi kéo Cố Phán, "Cái cấp bậc nhân vật này cậu làm sao có thể ở chung với ánh vậy? Thực sự là một đao giết chết mình rồi!"

Cố Phán cũng không biết nên nói như thế nào, hai người cùng nhau rất tự nhiên, cô đều không cần nghĩ phải làm gì. Cô khoa tay nói, "Hoa Từ, mình nghĩ có lẽ đây chính là thích đi. Mình thích anh ấy."

Có thể dễ dàng nhận ra. Bất quá, trong lòng Hoa Từ cũng mơ hồ có chút bận tâm. Hai người kia đều không phải người bình thường a.

Bảy ngày nghỉ rất nhanh liền trôi qua, gặp nhau ngắn ngủi, rốt cục vẫn là lúc phải tạm biệt rồi.

Sân bay thủ đô, người đến người đi.

Cố Phán một mình đến tiễn Hoa Từ. Hai tiểu cô nương lưu luyến không rời.

Hoa Từ ôm bả vai của cô, "Không sao, bất cứ lúc nào cậu nhớ mình liền đến thành phố S là được rồi."

Cố Phán gật đầu.

Thời khắc tạm biệt luôn đau lòng, cho dù chúng ta đều biết sau này vẫn có cơ hội gặp lại.

"Cố Phán, anh ấy rất tốt, cậu cũng rất tốt." Hoa Từ yên lặng nói rằng,

"Mình biết." Cô nở nụ cười. Một đường trường thành, sâu trong lòng cô vẫn do dự bất an, nhưng, sau khi gặp được anh, cô đang từng chút từng chút bỏ

xuống những gánh nặng kia.

Lý do chỉ là, cô muốn dành toàn bộ tình cảm ám áp cho chàng trai của cô.

————— dài phân cách editor Vàng Vàng xin tiếp tục —————

Một khóa đại học không quá đông, bất quá sinh viên đại học T thích tự do tìm các loại hoạt động phong phú, tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm thực tiễn cho bản thân.

Tương đối trái ngược với mọi người, Cố Phán liền có chút đặc biệt. Cô một lòng chăm chỉ hoàn thành bài tập, đi học, đi phòng vẽ tranh, còn có nói chuyện yêu đương.

Trần Thiệu Thần mấy ngày nay theo thầy giáo ra ngoài nghiên cứu, Cố Phán lại càng nhiều thời gian rảnh rỗi, hôm nay phòng vẽ người không nhiều.

Cố Phán đi sớm, ngồi ở phía sau phòng vẽ, hết gần một ngày sắp hoàn thành một bức tranh sơn dầu. "Hoa hướng dương nở rộ". Cô quơ quơ bả vai nhức mỏi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa ngẩng đầu đã thấy lớp trưởng đứng ngay bên cạnh, "Chẳng trách thầy giáo nói cậu có năng khiếu, tranh cậu vẽ khiến người ta nhìn cảm giác đặc biệt ám áp."

Cố Phán cười cười, khoa bọn họ cao thủ nhiều như mây, tài nghệ của mọi người không phân cao thấp.

Chu Chi Hằng dừng lại bên cạnh cô, hồi lâu không nói một lời. Cố Phán quay đầu liền nhìn thẳng vào cặp mắt sâu thẳm của hắn.

"Cố Phán, mình —— rất thích cậu. Ngay từ lần đầu nhìn thấy cậu." Hắn chân thành nói.

Cố Phán không hề chớp mắt mà nhìn hắn, một lát, Cố Phán dùng thủ ngữ khoa tay.

Chu Chi Hằng lộ vẻ mặt khổ não, "Đây là ý gì? Cậu có thể viết ra không?"

Cố Phán cầm bút, viết lên giấy vẽ, "Cậu không biết mình."

Chu Chi Hằng vội vàng nói, "Thời gian chúng ta gặp nhau quá ít, mình hi vọng cậu có thể cho mình một thời gian để hiểu rõ cậu."

Cố Phán chuyển ánh mắt, có chút khổ não. "Lớp trưởng, cảm ơn cậu. Chỉ có điều, không cần lãng phí thời gian với mình. Mình còn có việc đi trước."

Cố Phán mang theo túi xách rất nhanh hướng về kí túc xá.

Bóng đêm an bình, lúc đi được nửa đường, có người gọi tên cô.

Cố Phán dừng chân, vừa quay đầu lại. Là bạn học của Trần Thiệu Thần.

"Chị vừa nhìn thấy em, em đi nhanh quá, chị không đuổi kịp." Vu Càng nói nói.

Cố Phán cầm điện thoại di động.

"Sao vậy? Sao đi gấp như vậy?" Vu Càng hỏi.

Cố Phán viết lên điện thoại, "Học tử, không có gì. Trên người một thân dính toàn mùi thuốc màu, chuẩn bị trở về tẩy một chút."

Vu Càng nhìn mặt cô, Đại học T xưa nay không thiếu mỹ nữ, nhưng cô chưa từng nhìn thấy cô gái nào có kiểu hấp dẫn như Cố Phán, trên người lộ ra một loại khí chất khó miêu tả, rất thoải mái.

Hai người bước chậm về phía trước.

"Em không tham gia hội sinh viên thực sự là đáng tiếc, lần trước em làm poster, đám người ban truyền thông đặc biệt yêu thích, vẫn muốn đem em kéo vào cho bằng được."

Cố Phán viết lên điện thoại, "Hội sinh viên nhân tài rất nhiều, em không tham gia cũng không phải vấn đề lớn."

"Em khiêm tốn." Vu Càng cười nói, "Em hiện tại cũng là tiểu danh nhân đại học T rồi."

Cố Phán ngoái đầu lại, trong mắt xẹt qua một tia không rõ.

"Mấy người bên học viện bọn chị đối với em chính là "nghe danh đã lâu" đấy." Vu Càng cười.

Cố Phán không nói gì nữa.

Trở lại ký túc xá ba người kia đều trong phòng, trên giường xếp đầy quần áo.

Cố Phán một mặt hiếu kỳ.

Kim Nhiễm kéo cô lại, "Cố Phán, Từ Nhụy muốn tham gia đợt hoạt động của đại học nghệ thuật, cậu nhanh đến giúp tham khảo chuẩn bị quần áo đi?"

Người học mỹ thuật trời sinh rất có năng lực phân biệt nhạy cảm với cái đẹp, mấy bộ đồ bọn họ chọn đều rất đẹp, mấu chốt chính là thích hợp Diệp Từ Nhụy, đưa vóc người thon gọn của cô bày ra không bỏ sót. Cố Phán giờ ngón tay cái lên.

Diệp Từ Nhụy giải thích, "Mình là vì được tiền thưởng mới đi đăng ký. Không bằng ai trong các cậu đi chung với mình đi?"

Kim Nhiễm với Đường Đàm liên tục xua tay, "Bọn mình đương nhiên không thích hợp, nghĩ là biết đều là cao thủ đi, bọn mình mà đi chính là bêu xấu. Không thì cậu hát đi, cậu không chê bọn mình, bọn mình cấp cho cậu bạn nhảy nhé."

Cố Phán cười yếu ớt.

"Được đó, vậy ngày mai theo mình đi đăng ký." Diệp Từ Nhụy nói.

Trước khi ngủ, Trần Thiệu Thần nhắn tin đến. Cố Phán từng chữ từng chữ xem tin nhắn của anh.

Trần Thiệu Thần: Mấy ngày nay thành phố B nhiệt độ giảm, em nhớ mặc nhiều một chút.

Cố Phán: Ân.

Trần Thiệu Thần: Có chuyện gì muốn nói với anh không?

Cố Phán suy nghĩ một chút rồi gửi: Học trường, công việc thuận lợi.

Cô biết lần này anh cùng lão sư đi thành phố G tham gia hội nghị kinh tế, chắc chắn rất nhiều nhân tài kinh tế quốc gia họp lại.

Trần Thiệu Thần thoáng im lặng, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích đặt xuống một hàng chữ ngắn gọn: Bánh mì nhỏ, anh rất nhớ em.

Đêm đó, Cố Phán mất ngủ, đến gần rạng sáng mới ngủ được ba tiếng.

Ngày hôm sau học xong, ba người liền đi học viện âm nhạc cùng Diệp Từ Nhụy đến chỗ ghi danh báo tên.

Người rất nhiều, nữ có nam có.

"Không nghĩ tới nhiều người như vậy." Kim Nhiễm cảm thán.

"Đúng a, mọi người đều tràn đầy hưng phấn." Đường Đàm nói.

Cố Phán nhìn quanh một vòng, bỗng có người đi tới bên cạnh cô. "Cố Phán, cậu cũng tới đăng ký tham gia thi?" Vu Càng tỏ rõ vẻ kinh ngạc. Vị đứng bên cạnh cô kia chính là người tranh cử chủ tịch hội sinh viên lần trước Chu Chú.

"Đề chị giới thiệu một chút, Cố Phán học viện mỹ thuật, đây là Chu Chú học viện âm nhạc."

Chu Chú ánh mắt không dấu vết đảo qua trên người Cố Phán, "Xin chào, em cũng muốn ghi danh sao?"

Cố Phán hướng về hai người khẽ mỉm cười, chào hỏi, động tác trên tay của cô hơi dừng lại, lấy ra giấy với bút, "Em đi cùng bạn học, cậu ấy đi đăng ký."

"Như vậy a." Vu Càng nói nói, "Nếu như em tham gia thi, lần tranh tài này nhất định rất đặc sắc."

Cố Phán cười cười viết lên, "Em chỉ biết vẽ vời một chút, làm sao có thể tham gia thi đấu."

Chu Chú hơi nhún mày, "Lúc nhỏ chị cũng học hội họa, chỉ là sau đó bận học bài vở nên không tiếp tục kiên trì."

Các cô cùng nhau trò chuyện một lúc, đưa tới vài ánh mắt xung quanh, bên kia Diệp Từ Nhụy đã đăng ký xong.

Cố Phán viết xuống cho Vu Càng, Chu Chú, "Học tỷ, bạn học em xong rồi, em cùng cô ấy về trước nha."

"Có thời gian có thể dạy chị vẽ không?" Chu Chú hỏi.

Cố Phán hơi giật mình một chút, gật đầu.

"Số điện thoại di động của em là bao nhiêu?"

Cố Phán gỡ một chuỗi dây số lên điện thoại.

Chu Chú mỉm cười, "Cảm ơn em."

Cố Phán với Diệp Từ Nhụy đồng thời đi ra ngoài, lúc này mấy người xung quanh đột nhiên có một tiếng nói nhỏ. "Không phải cô không thể nói chuyện sao? Làm sao cũng tôi đăng ký thi đấu?"

"Đúng a. Không thể nói chuyện làm sao thi đấu a? Thủ ngữ người bình thường nhìn làm sao hiểu được."

"Phòng chừng như vậy định tranh thủ đồng cảm a."

"Cô với Trần Thiệu Thần không hợp chút nào hết a. Mình vẫn thấy Chu Chú với Trần Thiệu Thần mới là cặp đôi hoàn hảo."

...

Diệp Từ Nhụy dừng chân. Đường Đàm hỏi, "Sao vậy? Còn có việc chưa xong?"

Diệp Từ Nhụy nghiêng đầu nhìn về phía Cố Phán, nhất thời nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt Cố Phán trong vắt, không nói một lời.

"Cố Phán, sao phải để người ta nói cậu như vậy?" Cô hỏi.

Đường Đàm với Kim Nhiễm nhất thời thắm hít một hơi.

Trong lòng Cố Phán rung động liên tục, khóe miệng hơi giật giật, bỗng nhiên nở nụ cười, xoay người, hướng về chỗ đăng ký từng bước từng bước đi tới.

Chu Chú với Vu Càng đang nói chuyện, nhìn thấy cô đi tới, đáy mắt hiện lên chút nghi hoặc. "Cố Phán, sao em quay lại?"

Cố Phán viết lên giấy, "Học tỷ, em định đăng ký."

Một giây kia, vạn vật như dừng lại.

Khóe miệng Cố Phán mang theo nụ cười, như hoa hướng dương nở rộ, hoạt bát tươi sáng.

Chính sự xuất hiện của người kia trong cuộc đời cô, mới làm cô có đủ dũng khí.

Trần Thiệu Thần, em cũng có thể đứng bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Thành phố G gần cạnh biển, khí hậu nóng ẩm.

Chạng vạng tối, ánh mặt trời le lói. Trần Thiệu Thần đi ra từ khách sạn, đi bộ hơn mười phút tới gần cảnh điểm——Sa Diện. Cây cối mọc thành bụi, xung quanh yên tĩnh, kiến trúc theo phong cách phương Tây, vô cùng độc đáo.

Trần Thiệu Thần tiện tay chụp mấy bức ảnh, gửi weixin (*) đi. Sau khi gặp cô, anh cũng bắt tri bắt giác thay đổi, bắt đầu thường sử dụng weixin, weibo.

(*): weixin: một ứng dụng tương tự qq. Weixin là phiên bản gốc của trung quốc, phiên bản ở việt nam là wechat.

Loại thay đổi này chỉ vì một người.

Cố Phán đang cùng bạn ăn cơm tối, điện thoại có thông báo, cô mới cầm lên nhìn.

"Cố Phán, nhìn gì vậy? Cơm cũng không ăn." Đường Đàm nghiêng đầu hỏi.

Cố Phán để điện thoại xuống, xem ra người nào đó đi họp rất thành thạo sao? Cô cười cười.

Đường Đàm chớp mắt, "Là tin nhắn của Trần học trưởng đi. Cũng chỉ có anh ấy mới làm cho cậu cười ngây ngô thế kia."

Khóe miệng Cố Phán không nhịn được cong lên.

Một ngày không gặp như ba năm, đại khái chính là tâm tình của cô bây giờ đi.

Tính toán một chút, chắc là ngày kia anh sẽ trở về.

"Cố Phán, vòng loại ngày mai cậu tính biểu diễn cái gì?" Kim Nhiễm tò mò hỏi.

Lúc đó xác thực có hơi xúc động, nhưng cô cũng sẽ không hối hận. Cô viết lên điện thoại, "Khiêu vũ đi?"

"Cậu cũng học thật nhiều tài a." Kim Nhiễm hơi cao giọng. "Cố Phán, mình cảm thấy cậu thật sự rất lợi hại, khả năng hội họa lại còn tốt như vậy."

Cố Phán nhẹ nhõm cười. Đối với người khác, cô có lẽ là thể hiện đủ loại tài năng, kỳ thực cô bất quá chỉ là do nhàn rỗi nên chọn học thêm vài thứ. Người ngoài vĩnh viễn chỉ nhìn thấy kết quả, không biết đằng sau đó là bao nhiêu khổ cực.

Trẻ con đồng lứa chơi đùa vui vẻ, cô chỉ có thể vẽ vôi, khiêu vũ, đánh đàn... Nói chung, cô chỉ có thể tự vui đùa một mình..

"Khi nhỏ học để giết thời gian." Cô viết.

Kim Nhiễm thoáng trầm mặc, nặng nề nói bốn chữ, "Cố Phán, cậu thật lợi hại."

Đường Đàm lại thắc mắc, "Cậu có nói chuyện tham gia thi với Trần sư huynh không?"

Cố Phán thờ dãi một hơi, có chút buồn rầu, nói rồi sợ anh ấy sẽ suy nghĩ nhiều, bản thân tiếp tục vào đại học vốn đã khiến nhiều người dị nghị, chuyện cô cùng anh cũng bị nhiều người bàn tán. Lúc này anh lại đang tập trung công tác, chuyện tham gia thi đấu chờ anh về rồi nói cũng được.

Ngày hội sinh viên nghệ thuật đại học T khóa mười tám, số lượng thí sinh đăng ký nhiều nhất từ trước đến nay. Chiều thứ sáu chính là vòng loại đầu tiên, diễn ra tại hội trường nhỏ, hình thức tuy rằng không lớn, nhưng cũng hấp dẫn rất nhiều người kéo đến xem.

Hậu trường thí sinh một mảnh lộn xộn.

Số thứ tự của Cố Phán ở phía sau, hiện tại cô đang rất thành thoi chơi "Đuổi hình bắt chữ".

"Cố Phán, lại đây giúp mình một chút." Diệp Từ Nhụy không kéo được khóa kéo phía sau váy.

Cố Phán để điện thoại xuống, giúp cô kéo khóa lên.

Diệp Từ Nhụy một thân đầm trắng, dung mạo cô vốn xinh đẹp, một mái tóc xoăn nhẹ thả xuống, quyến rũ đa tình.

Cố Phán hướng cô cười cười, tỏ ý khen vô cùng xinh đẹp.

Diệp Từ Nhụy cười nhẹ, "Cậu sao chưa thay đồ?"

Cố Phán nhìn đồng hồ, giờ tay ra hiệu một chút với Diệp từ Nhụy, liền đi thay đồ.

Thay đồ xong đi ra, đám Kim Nhiễm cũng tới, Kim Nhiễm mang theo bạn trai Hoàng Vũ đến cổ vũ các cô.

Mấy người nhìn Cố Phán nhất thời ánh mắt dừng lại chăm chú trên người cô.

Cố Phán một thân sắc xanh nhạt, trang phục cổ điển, mềm mại rung động, giống như mỹ nhân đi ra từ phim truyền hình.

Nét mặt Diệp Từ Nhụy mang ý cười, "Cậu đúng là giấu tài, đến khi thi mới cho bọn mình thấy, ở ký túc xá cũng không mặc thử một chút. Đây là dự định làm mình bất ngờ hả?"

Cố Phán ngại ngùng, nguyên bản cô không có chuẩn bị cái gì. Điệu múa này chính là lúc nghỉ hè tập được. Lúc đó mẹ Cố đi tập yoga, cô không có việc rảnh rỗi liền đăng ký học vũ đạo ở phòng múa bên cạnh. Sau khi đăng ký tham gia thi, liền dừng lại, trang phục này cũng là lúc đó tạm thời mua.

Kim Nhiễm vừa muốn nói gì lại thoáng nhìn về mặt bạn trai mình, cô thần nhiên bước tới trước, "Ai nói trang phục dân tộc Hán không đẹp chứ, còn phải xem người mặc. Cố Phán, để mình chuẩn bị tóc cho cậu, đảm bảo kinh diễm động lòng người." Kim Nhiễm kéo cô ngồi xuống.

Cố Phán không để ý để mặc cô dày vò đầu tóc một trận.

Sắp tới lượt Diệp Từ Nhụy, hôm nay cô thể hiện ca khúc "Lúc anh già đi", giọng hát uyển chuyển rung động, đem tình cảm từ tận đáy lòng người nghe khuấy đảo, giúp hình ảnh cô tăng lên không ít.

Cố Phán số thứ tự thứ hai từ dưới lên, hậu trường càng ngày càng ít người.

Cô ngồi trong góc, nhìn tin nhắn trên điện thoại. Lúc này có người nói nhỏ.

"Học tỷ, chị nói xem Cố Phán kia là định khiêu vũ sao?"

"Đúng a."

"Cũng chỉ có khiêu vũ thích hợp, không thì có thể biểu diễn cái gì? Cũng không thể diễn kịch câm đi."

"Em a, dẻo miệng." Tiếng cười cô gái rất êm tai.

"Học tỷ, chị nói xem cô ta có thể vào được chung kết không?"

"Chị không biết cô ấy, bắt quả đại học T thi đấu luôn công bằng."

Cố Phán hơi ngần người, nét mặt khẽ biến. Có vào được chung kết hay không đối với cô thực sự không quá quan trọng. Cô nghịch điện thoại di động, nhìn tin nhắn của Trần Thiệu Thần. Hôm qua hội nghị đã kết thúc, bắt quả giáo sư để cho bọn họ một ngày nghỉ, ngày mai mới trở về. Như vậy cũng tốt.

Đường Đàm từ phía trước chạy tới, "Cố Phán, sắp tới cậu."

Cố Phán gật đầu, giao điện thoại với túi xách cho cô.

"Cố lên!"

Giọng MC lạnh lạnh vang lên, "Kế tiếp là thí sinh đến từ học viện mỹ thuật Cố Phán, cô ấy sẽ mang đến cho chúng ta một điệu múa cổ điển: "Trúc Chi Từ"."

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, màn trường chậm rãi kéo lên, Cố Phán giữ nguyên một động tác duyên dáng, bắt đầu uyển chuyển nhảy múa.

Trên sân khấu chỉ có một mình cô, một cái nhúm mi cũng đầy thần thái, hình dáng ưu mỹ. Âm nhạc tĩnh mịch âm u, nhưng giữa động tác lại mang theo nét nhu nhận rung động. Một khắc đó tất cả mọi người đều bất động, ánh mắt không rời khỏi người trên sân khấu. Tĩnh lặng như trinh nữ, lại như hồng nhan có thể giương cánh bay vút đi bất cứ lúc nào. (*)

(*) Góc: Tĩnh như xử tử, phiên nhược du hồng.

Có một loại cảm giác không ngôn từ nào có thể diễn tả được. Nụ cười của cô, ánh mắt của cô, mỗi một điệu xoay tròn của cô, giống như tinh linh trong rừng.

Một điệu múa này làm cho mỗi người ở đây đều mang một tâm rung động.

Dưới đài, Trần Thiệu Thần ngồi trong góc, anh nghiêm mặt, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía trước. Cố Phán a Cố Phán, em rốt cuộc còn muốn mang đến cho anh bao nhiêu kinh ngạc nữa đây?

Nếu như không phải Dương Chấp nói cho anh cô đăng ký tham gia ngày hội sinh viên nghệ thuật, anh có phải sẽ bỏ qua màn biểu diễn sinh động này không?

"Múa không tệ." Hàn Diệp Hành nhướn mày tán thưởng "Thần thái sử dụng rất chuẩn." Múa cổ đại chú ý chính là lấy dùng thần thái thể hiện tình cảm.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần chớp qua ánh sáng kinh diễm, nhưng nháy mắt liền bị tâm tình khác thay thế.

Hai người buổi sáng cùng nhau lên máy bay trở về từ thành phố G, trên mặt không giấu được nét mệt mỏi.

Dương Chấp một bên còn phối hợp nói, "Cậu xem những người đó vẫn chưa rời mắt nổi."

Trần Thiệu Thần nhíu mày lại, đi về phía trước. Đường Đàm tinh mắt nhìn thấy anh, "A! Trần học trưởng?"

Trần Thiệu Thần quay đầu lại, nhìn đến túi xách của Cố Phán. "Anh đi ra phía hậu trường."

Đường Đàm đưa túi xách của Cố Phán cho anh, "Ác ác, tốt quá, đây là quần áo của Cố Phán."

"Cảm ơn."

Đường Đàm hơi đỏ mặt. Mị lực của nam thần không thể đỡ a.

Diệp Từ Nhụy dịu dàng nở nụ cười, "Thật sự không thể xem thường Cố Phán nha."

Cố Phán —— Cố Phán —— đến từ thành phố C.

Họa sĩ nổi danh giới mỹ thuật Cố Niệm cũng là đến từ thành phố C, đây là trùng hợp sao?

Hoàng Vũ không khỏi than thở, "Công nhận a! Trong cương có nhu, thành công hòa chung một chỗ."

Kim Nhiễm liếc mắt nhìn hắn, "Dáng người cũng rất đẹp." Lời nói lạnh nhạt.

Hoàng Vũ giật giật khóe miệng, không nói gì.

Hàng ghế giám khảo nói nhỏ, "Đây là sinh viên hệ mỹ thuật? Thầy Chu, tôi còn nghĩ mấy người là bên đoàn nghệ thuật đấy."

Thầy Chu lắc đầu một cái, "Thầy cũng biết mà, đại học T cực kỳ ngọa hồ tàng long."

Một khúc kết thúc, Cố Phán đi ra sau hậu trường, trên đài ba phút, dưới đài công sức mười năm. May mắn khi còn nhỏ cô chăm chỉ kiên trì học rất lâu, kỹ thuật không ném đi, không thì liền mất mặt a.

Cố Phán hít một hơi, nhìn quanh không hề thấy bóng dáng Đường Đàm, cô nhìn ngó tứ phía.

Không nghĩ, lại nhìn thấy một dáng hình quen thuộc đi tới, anh mặc áo gió, quần lười, áo phía trước để mở, cảm giác không nói nên lời. Cô dù thế nào cũng không thể nghĩ tới thời khắc này anh xuất hiện trước mặt mình.

Cố Phán mở lớn mắt nhìn, sao anh lại trở về lúc này.

Trần Thiệu Thần đi vào, âm thầm hít một hơi. Trên tay anh là áo khoác của cô, cái gì cũng không nói, trước tiên khoác áo cho cô.

Cố Phán cũng không biết nên bắt đầu "nói" từ đâu. Ánh mắt hướng sang nơi khác.

Yết hầu Trần Thiệu Thần giật giật lên xuống, rốt cục mở miệng nói một câu, "Bộ váy này rất đẹp."

Cố Phán thở một hơi, "Đây không phải váy, chỉ là nhìn như váy." Một tay vừa khoa một tay vừa đề lên góc váy tính nhắc lên, như muốn chứng thực.

Trần Thiệu Thần con người tầm xuống, lông mày nhíu lại, chần chờ một chút giờ tay nắm chặt tay cô, "Trước tiên đi thay đồ đã."

Sau khi Cố Phán thay xong quần áo đi ra thì thấy Trần Thiệu Thần đang ở bên ngoài nói chuyện với Chu Chú. Cố Phán dừng bước.

Trần Thiệu Thần ánh mắt nhìn thấy cô, không biết nói gì với Chu Chú, xoay người đi về phía cô.

Cố Phán với Chu Chú ở hai phía, ánh mắt gặp nhau trong chốc lát, ánh mắt Chu Chú trong trẻo mà lạnh lùng lướt qua.

"Đi thôi." Một tay anh mang theo túi xách của cô.

Ra khỏi hội trường đã chạng vạng, trời tối càng ngày càng sớm.

Thành phố B chênh lệch nhiệt độ lớn, lạnh xuống rất nhanh. Cuối tháng 10, khí trời đã bắt đầu có chút lạnh lẽo.

Cố Phán cúi đầu trầm tư một lúc, ngẩng đầu nhìn anh, khoa tay nói, "Học trường, không phải ngày mai anh mới về sao?"

"Ừ, vừa vận ban sáng có chuyến bay, bọn anh tiện đường mua vé máy bay về luôn." Anh bình thản trả lời, cái loại tiện đường này thật là khéo a. Hướng về trước đi mấy bước, anh bỗng chậm rãi nói, "Kỳ thực —— biết em có tiết mục biểu diễn, không muốn bỏ qua."

Cố Phán hận trên đất không có cái động để cô chui xuống, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống.

"Không nói thời gian trở về cho em là muốn cho em niềm vui bất ngờ, kết quả niềm vui bất ngờ lại là em mang đến cho anh."

Cố Phán đứng ngây ngốc, cho tới nay tính tình của cô cũng không phải quá mức lạc quan. Bắt đầu từ mẫu giáo mỗi lần có ngày hội, nếu như lớp học có hợp xướng, hoạt động đọc thơ diễn cảm, cha mẹ đều phải nhờ giáo viên chuẩn bị cho cô một tiết mục riêng.

Lâu dần, cô cũng rất phiền, nhưng không muốn cha mẹ thương tâm, nên mỗi lần đều mỉm cười thật tươi bước lên sân khấu.

Mãi đến tận sơ trung, chương trình học nặng hơn nhiều, hoạt động giảm ít đi. Cố Phán thờ phào nhẹ nhõm, thực ra cô rất hưởng thụ cuộc sống một mình, yên tĩnh dễ chịu.

Anh nhìn gương mặt cô, đây là lần đầu tiên anh thấy cô trang điểm, lúc ở phía sau hậu trường anh đã rất cố gắng kìm nén xúc động của bản thân, "Vòng chung kết không nên múa nữa, rất mệt."

Có lẽ vậy.

Trần Thiệu Thần đứng đối diện cô, đưa lưng về ánh sáng, về mặt mờ hồ. Anh nhìn cô chăm chú, "Vốn nên là anh độc hường, lại phải để cho những người kia cũng có thể nhìn thấy được." Nói xong xa xôi thở dài một hơi.

Gió thổi động góc áo hai người, Cố Phán dịu dàng ngắm nhìn gương mặt anh, cô khoa tay, "Sau này em lại múa cho anh xem."

Anh khẽ đáp lời, trong lòng lại tràn đầy ảm áp, tranh thủ cho chính mình một cái phúc lợi quả thật không tệ.

Cố Phán mới phát hiện mình bị lừa, sự dịu dàng của anh kì thực vô cùng mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Cố Phán lúng túng đứng một chỗ, thật lâu vẫn không cách nào khiến tim bình tâm lại.

Trần Thiệu Thần nắm tay cô kéo đi, thoải mái thả bước thong thả.

"Đến chỗ của anh đi." Trần Thiệu Thần cất giọng nói.

Cố Phán dừng chân, mờ mịt nhìn anh. "Bây giờ đến ký túc xá nam?"

Trần Thiệu Thần cười khẽ nói, "Không phải ký túc xá nam sinh, mà là nơi anh ở lại mấy ngày nghỉ. Bất quá từ sau khi em đến đại học T, anh cũng chưa có trở lại đó. "

Cố Phán ngây ngốc.

Nơi ở của Trần Thiệu Thần cách đại học T 15 phút, là một chung cư xung quanh nhìn rất tốt.

Lúc hai người đi vào chung cư, bảo vệ nhìn đến mấy lần.

Cố Phán một đường im lặng, rốt cục đến anh cửa nhà, cô căng thẳng mà giờ tay lên ——

"Đang suy nghĩ gì?" Anh lấy chìa khoá ra.

Động tác trên tay Cố Phán chợt ngừng lại "Học trưởng, anh với bảo vệ rất thân à, vừa nãy anh ấy cứ nhìn anh."

Trần Thiệu Thần tiếng cười trầm trầm, "Không!"

Cơ bản là không quen.

"Anh ấy không phải nhìn anh, là nhìn em."

Cố Phán nhìn mũi chân cảm thán, người nào đó nói chuyện đúng là càng ngày càng —— phóng túng. So với sư huynh trầm tĩnh tự tin cô biết lúc cao trung, căn bản không hề giống nhau.

Trần Thiệu Thần hít vào một hơi thật dài, vặn chìa khoá mở cửa. "Cố Phán —— "

Cố Phán ngẩng đầu, rơi vào con người sâu thẳm của anh.

"Chỉ là trở về nghỉ ngơi một lúc, em không cần căng thẳng như vậy."

Ai căng thẳng?! Ánh mắt Cố Phán chớp động, nhấc chân đi vào.

Một phòng khách một phòng ngủ, trang trí theo tông màu trắng đen, đơn giản. Trần Thiệu Thần từ trong tủ lấy ra một đôi dép bông.

Ban đầu, Cố Phán là không có chú ý. Chờ cô ngồi trên ghế salông, ôm lấy cái chén Trần Thiệu Thần đưa cho, ánh mắt mới rơi vào đôi dép trên chân.

Màu hoa anh đào, dép con gái, không lớn không nhỏ.

Rốt cuộc chuẩn bị từ lúc nào a?

Trần Thiệu Thần ngồi một bên, nhìn theo ánh mắt cô, "Lúc Quốc Khánh định đưa em tới, Hoa Từ đến lại làm hỏng kế hoạch ban đầu của anh ——" anh khẽ ho một cái.

Trong lòng Cố Phán nhảy lên, có hạnh phúc ngọt ngào, còn có băn khoăn phức tạp.

"Dép là mua lúc nghỉ hè, lúc thấy ở siêu thị liền cảm thấy rất dễ nhìn." Rất hợp với cô. Anh cười cười, lúc mua, bên cạnh có hai cô bé nhìn anh chăm

chăm

Cô gái nói nhỏ: Chắc chắn là mua cho bạn gái, quá yêu thương rồi!

Trần Thiệu Thần cười cười, khi đó cô còn chưa là bạn gái của anh.

Cố Phán thả chén xuống, khoa tay nói, "Rất vừa, không lớn không nhỏ."

Trần Thiệu Thần dựa vào ghế salông, "Đây là đang khen anh phải không?" Anh cười khẽ, vẻ mặt nhẹ nhõm, ánh mắt vẫn lưu luyến trên người cô, anh nói, "Cố Phán, lại gần đây một chút." Thanh âm hơi khàn.

Cố Phán nhìn anh, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng không thể chống lại sự cám dỗ của anh.

Tôi gần một chút, một chút lại một chút.

Trần Thiệu Thần rút cuộc cũng không cho cô nhiều thời gian, cánh tay dài duỗi ra kéo lại, bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt người kia là hình ảnh chính mình.

"Uh, ngoan ——" hơi thờ lư động."Hôm đó anh nói anh rất nhớ em, em thì sao?" Đôi mắt đen láy tràn đầy ý cười.

Cố Phán không có tiền đồ nuốt nước bọt, tâm nhảy loạn. Dựa vào anh, giờ phút này biểu hiện của cô còn không rõ ràng sao?.

Trần Thiệu Thần tựa đầu vào cổ cô, hô hấp tựa hồ thay đổi. Cố Phán cảm giác khoe môi ấm áp của anh nhẹ nhàng đảo qua da thịt nơi cổ, giống như có luồng điện chạy qua."Bánh mì nhỏ, anh muốn hôn em ——" anh lẩm bầm, nụ hôn rơi xuống khóa lại cánh môi của cô, Cố Phán dĩ nhiên mất đi toàn bộ ý thức.

Bánh mì nhỏ đại khái bị nướng chín rồi.

Cố Phán chỉ biết nhắm mắt kia, đầu óc trống rỗng. Cảm giác được bên hông có một bàn tay đang ôm cô thật chặt, sức mạnh rất lớn, nhưng không hề làm cô cảm thấy một chút đau đớn nào.

Nụ hôn dịu dàng lưu luyến, sự bá đạo của anh, sự nhẫn nhịn của anh, sự cẩn thận của anh, tất cả đều dung nhập vào trong nụ hôn kéo dài này.

Nhiệt độ liên tục không ngừng đánh úp lại, tay cô chậm rãi đặt lên hông anh, đột nhiên cô cảm giác anh bỗng cứng đờ, Cố Phán khẩn trương thu tay về. Trần Thiệu Thần dừng nụ hôn lại, thoáng cái cắn khoe môi cô, rất nhẹ, "Bánh mì nhỏ, anh thích em như thế —— chạm vào anh."

Cố Phán giống như tôm luộc, tùy ý người nào đó xâu xé.

Chờ nụ hôn cuối cùng kết thúc, hô hấp hai người hỗn loạn. Đầu cô vùi vào ngực anh, có thể nhận ra nhịp tim của anh đập rất nhanh.

Tiếp tục im lặng thật lâu, dựa vào nhau.

"Thật là nụ hôn đầu của anh sao?"

Trần Thiệu Thần cân nhắc, "Khi nhỏ cũng bị người thân hôn, chỉ là một chút, rất bị động. Đây hẳn không tính đi." Anh giải thích.

Cố Phán cười khẽ.

Trần Thiệu Thần mất sắc bắt đầu tối lại, "Anh cũng không biết em nhảy múa đẹp mắt như vậy."

Anh hỏi, Cố Phán tự nhiên không thể giả bộ làm rùa nhỏ, hơi giật giật thân mình, ngẩng đầu lên khoa tay nói, "Bởi vì khó giao tiếp cùng các bạn, sau sáu tuổi, mẹ hỏi em có muốn đi học múa hay không, em lúc đó cũng không có ý tưởng khác nên đồng ý. Cha em ban đầu rất không tán thành, học múa thật sự rất mệt, bất quá khi đó em rất vui vẻ, liền tiếp tục kiên trì, học tới sơ trung."

Trần Thiệu Thần đáp một tiếng, "Ba ba rất thương em."

Cố Phán hé miệng cười, mắt sáng lên, "Ba ba rất yêu thương mẹ."

Trần Thiệu Thần cười cười, "Cha anh cũng thế."

Hai người nhìn nhau cười khẽ.

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn dần dần buông xuống.

Trần Thiệu Thần đứng dậy, "Em trước tiên đi tắm đi, anh đi gọi món ăn."

Đi tắm?!

Cố Phán trong nháy mắt đông cứng.

Trần Thiệu Thần tự nhiên nói, "Múa ra nhiều mồ hôi, vừa nãy cũng nóng như thế, đi tắm một chút đi."

Nhắc tới vừa nãy, mặt của cô không cách nào tránh được lại đỏ bừng. Cố Phán nghi hoặc, lẽ nào quần áo thay thế anh cũng chuẩn bị sao?

Trần Thiệu Thần đi vào phòng ngủ, "Đồ thể thao của anh, em mặc tạm đi. lát sau quần áo em khô thì đổi lại."

Cố Phán xấu hổ, "Học trưởng, em cảm thấy kinh nghiệm của anh rất —— phong phú." Đúng là lần đầu nói chuyện yêu đương với cô sao? Sao lại có loại chăm sóc tự nhiên thế này?

Trần Thiệu Thần đầu tiên là sững sờ, suy tư nhìn cô, khóe mắt chậm chạp kéo ra. Anh khoa tay nói, "Đại khái anh xem phim diễn theo hơi đạt, vô sự tự thông đi."

Cố Phán ngây ngốc nửa nhịp.

Cố Phán xoay người tiến vào phòng tắm. Cô hít vài hơi thật sâu, nhìn mình trong gương, bừng tỉnh nhớ ra mình chưa tẩy trang. Không thể không đi ra, Trần Thiệu Thần thật đang cầm điện thoại di động, "Sao vậy?"

"Không có nước tẩy trang(*)." Cô chỉ chỉ mặt mình.

(*): Dung dịch chuyên dụng dùng để tẩy sạch lớp trang điểm, bạn nào hay trang điểm sẽ biết.

Trần Thiệu Thần bật cười, "Em chờ một chút, dưới chung cư có cửa hàng tiện lợi." Anh vừa nói vừa cầm ví tiền đi xuống lầu.

Cố Phán ngồi ở trên ghế salông, mờ ti vi, lại là lúc phát bản tin thời sự. Điện thoại thoáng vang lên, là tin nhắn của Hoa Từ.

Hoa Từ: Học sinh bây giờ thật coi mở a, vừa nãy mình đi thư viện liền nhìn thấy một đôi đang hôn nhau ở đó.

Cố Phán: Tình cảm đến lúc thì không tự kìm hãm được.

Hoa Từ: Aizz, giới trẻ bây giờ a.

Cố Phán: Cậu biết hôn môi là cảm giác gì sao?

Bên kia không lập tức trả lời, sau một hồi lâu, Hoa Từ mới gửi đến một đoạn tin.

"Mình làm sao biết được? Mình lại không có bạn trai. Cậu có bạn trai, cậu nói một chút xem cảm giác gì?"

"A! Cố Phán, các cậu không phải hôn rồi chứ?"

"Cố Phán!"

"Phán Phán!"

Cố Phán: Ân. Hôn.

Hoa Từ cầm điện thoại di động một tiếng kêu gào, kích động hỏi: Cảm giác làm sao?

Cố Phán: Rất tốt.

Hoa Từ: Cho phép mình quan tâm hỏi một chút —— có thiệt hôn sao?

Cố Phán mặt đỏ như muốn nhỏ máu, vừa nãy là anh tiến tới, cẩn thận ôn nhu, cô hoàn toàn là theo cảm giác bị anh dắt đi a. Cho nên nói, anh căn bản là không giống lần đầu? Cô xoa xoa mặt, nếu như ba ba biết đến chuyện này này sẽ phản ứng ra sao?

Hình ảnh kia Cố Phán đã không dám nghĩ.

Cửa lớn mở ra. Trần Thiệu Thần đi tới, "Nhân viên bán hàng đề cử loại dầu này."

Cố Phán nhìn vào túi to, nước dầu tẩy trang, sữa rửa mặt, nước với sữa đều có. Nhân viên bán hàng nhất định là nữ.

Cô đi vào phòng tắm, mới vừa cởi áo khoác, trên cửa vang lên âm thanh. Cố Phán sững người căng thẳng.

"Cố Phán, máy sấy ở ngăn kéo phía dưới bồn rửa mặt."

Cố Phán đưa tay gõ lên cửa ba cái, biểu thị "Biết rồi".

Tắm rửa sạch sẽ, cả người thực sự thoải mái rất nhiều, tóc thổi gần khô, cô mới đi ra. Trên người trùm quần áo thể thao của anh, chớp mũi ngập hương thơm nhàn nhạt, rất thoải mái.

"Tầm 15 phút nữa, cơm tối mới giao lại đây." Trần Thiệu Thần nhẹ nói "Điện thoại của em hình như có tin nhắn."

Cố Phán vội vàng cầm lên, Hoa Tử gửi đến hơn 10 tin nhắn, hỏi han vấn đề càng ngày càng sâu.

"Sao vậy?" Trần Thiệu Thần thấy cô nhú mày.

Cố Phán xua tay, "Không có chuyện gì, tin nhắn của ba ba." Mới không nói là Hoa Tử gửi đến các loại tra hỏi đầy lưu manh!

Trần Thiệu Thần đứng thẳng một bên, tư thái nhàn nhã, anh cũng không nói lời nào, nhắm chú nhìn cô. Đuôi tóc còn nhỏ nước, quần áo thể thao của anh mặc trên người cô, rất lớn, bắt quả lại có hương vị khó tả.

So với cao nhất (lớp 10), cô cao lên một chút, học sinh năm đó không nhiều đứa cao lớn, cô cũng đã từng vô cùng trầm tĩnh, bây giờ linh động xinh đẹp hơn nhiều, mà những chuyện này chỉ có anh biết.

Anh biết cô tươi đẹp đến mức nào, đối với Trần Thiệu Thần mà nói, cô là một người đặc biệt.

"Biệt hiệu của ba ba em cũng rất thú vị, Hoa Hoa ——" anh cười cười nói.

Về mặt Cố Phán vô cùng đặc sắc, sắc mặt càng thêm hồng hào. Anh đã nhìn thấy tin nhắn, thể diện cô cũng vứt xuống sàn nhà rồi.

May là, người giao bữa tối đến, để Cố Phán rút cuộc thoát khỏi lúng túng.

Đèn treo phòng ăn tỏa ra tia sáng ấm áp, hai người yên tĩnh dùng cơm.

Sau khi ăn xong, Cố Phán nằm ỏ trên ghế salông, lười biếng như con mèo nhỏ, trong ti vi đang chiếu một bộ phim cung đình.

Trần Thiệu Thần đẩy mắt nổi lên ý cười, "Trong phòng có truyện tranh, không thì em qua đó xem?"

Cố Phán sáng mắt lên.

Thư phòng trang trí rất đơn giản, giá sách dựa vào một mặt tường, chất đầy sách, tất cả đều là sách chuyên ngành của anh. Ở kia một loạt sách truyện tranh bày ở đây có vẻ có chút không hợp.

Cô đặc biệt thích đọc truyện tranh, Trần Thiệu Thần cũng không biết từ đâu tìm được, đều rất đúng sở thích của cô. Chăm chú đọc cứ nhiên đến hơn chín giờ.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt của anh đang nhìn về phía cô, nồng đậm như mực giống như sẽ không rời đi, anh khẽ nở nụ cười. "Cố Phán, muốn đi ra ngoài ăn không?"

Đi ăn khuya!

Cố Phán bùng tình nghĩ tới điều gì đó! Vô cùng nghiêm trọng!

"Học trường, câu lạc bộ thủ ngữ tối nay có hoạt động sinh hoạt!" Cô quên mất, hoàn toàn quên chuyện này lên chín tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Cố Phán nhìn Trần Thiệu Thần, Trần Thiệu Thần cũng rất bối rối. "Ngày mai anh sẽ nói với hội trưởng của các em, sau này lấy công chuộc tội." Âm cuối hơi cao lên.

Anh làm sao có thể nói thoải mái như vậy. Rõ ràng là vì anh, cô mới quên sinh hoạt câu lạc bộ a.

"Muộn như vậy rồi, hiện tại em qua đó thì sinh hoạt cũng xong rồi." Trần Thiệu Thần trầm giọng nói.

Trần Thiệu Thần nhìn cô đắn đo chuyển động con ngươi, từ từ nở nụ cười đầy dịu dàng, "Trước tiên đi thay quần áo, anh đưa em về trường học."

Cố Phán hiển nhiên không từ chối.

Ánh trăng rơi xuống, bóng đêm mềm mại. Trần Thiệu Thần chưa từng cảm thấy buổi tối của thành phố B lại có loại vẻ đẹp này.

Hai người đi trên sân trường, yên tĩnh nhưng không thấy vô vị.

Trần Thiệu Thần đưa cô đến lầu dưới ký túc xá, "Lên đi."

Cố Phán có chút không tự nhiên khoa tay, "Anh trở về à?"

Trần Thiệu Thần cười cười, "Hôm nay anh về ký túc xá, một mình cũng rất chán, ở ký túc xá ba người kia ít ra còn náo nhiệt, hôm nào sẽ giới thiệu các em với nhau."

Cố Phán ngại ngùng, "Ngày mai em định ra ngoài, tới phòng vẽ."

Thanh âm Trần Thiệu Thần trầm ấm, "Được, khi về nhắn tin cho anh."

Cố Phán gật đầu, vừa xoay người thì dừng một chút, lập tức khoa tay nói, "Học trưởng, anh cười rất đẹp."

Lúc Trần Thiệu Thần đang sững sờ một chỗ, cô đã xoay người nhanh chóng rời đi.

Chờ cô vừa về đến phòng, Đường Đàm liền bắt đầu tra hỏi, đủ loại ý không tốt.

"Cố Phán, cậu có biết cậu hôm nay chính là pháo hoa hay không a, có người đem video cậu khiêu vũ lên diễn đàn của trường. Thành người nổi tiếng rồi a."

Kim Nhiễm nói, "Cố Phán, trình độ của cậu có thể vào được chung kết đó, Nhụy cậu nói xem có đúng không?"

Diệp Từ Nhụy đang lật tập tranh, hững hờ trả lời một câu, "Không có quy tắc ngầm, vòng chung kết thì tính là gì, đánh ngã trước vài đối thủ cũng có hi vọng." Cô giương mắt, mắt kính gọng đen treo giữa sống mũi.

"Cái kia không phải cậu cũng là một đối thủ mạnh hay sao?" Kim Nhiễm cười.

Diệp Từ Nhụy khép sách lại, nhún nhún vai, "Đối thủ của mình, không có Cố Phán cũng sẽ có người khác. Mình đi rửa mặt đã."

Cố Phán thả túi xuống, đơn giản thu dọn bàn.

"Cố Phán, vòng chung kết cậu chuẩn bị biểu diễn cái gì?" Kim Nhiễm hỏi.

"Đánh đàn đi." Cô ngồi xuống viết lên giấy, đèn ký túc xá không quá sáng, cô đem tờ giấy đưa cho Kim Nhiễm. "Đến lúc đó các cậu giúp mình xem một chút có bài nào thích hợp."

"Mình không hiểu âm nhạc, bản nhạc cũng xem không hiểu." Kim Nhiễm thả tờ giấy xuống, trở lại trước bàn của mình.

Cố Phán mở máy vi tính, đại khái xem lướt qua một vài bài post. Cũng còn tốt, lúc này chủ yếu sự quan tâm đều ở trên người các thí sinh, nhiều người lợi hại như vậy sự chú ý của mọi người cũng sẽ không tập trung trên người cô. Mặc dù có chút ngạc nhiên đối với người không thể nói chuyện là cô, may mắn phần lớn mọi người cũng chỉ bàn luận một chút.

Diệp Từ Nhụy vỗ vỗ vai cô, "Vị 'Nhất Diệp Tri Thu' kia cậu biết sao?"

Cố Phán lắc đầu một cái.

"Thấy lên tiếng nói giúp cậu, mấy bài post gần đây cũng thấy vài người. Mình đoán trong đó hẳn là có người của học viện quản lí. Đùa rất vui, xem ra đặc tội Cố Phán chính là đặc tội học viện quản lí."

Cố Phán viết lên giấy, "Cậu từ lúc nào cũng xem những loại bát quái này."

"Chung quy cũng phải theo kịp thời đại a."

Sáng hôm sau, Cố Phán với Diệp Từ Nhụy ngồi xe buýt đến phòng làm việc mà Lý Thịnh giới thiệu. Phòng làm việc cao ốc 2 tầng 6, hai người sau khi đến, một cô gái tiếp đón các cô.

"Giám đốc đang họp, hai người chờ một chút."

Phòng làm việc tên "Phong Táp", từ cửa vào hành lang bố cục thiết kế đều tràn ngập cảm giác nghệ thuật. Hai người không nhận được đánh giá một vòng.

Khoảng hai mươi phút sau, giám đốc đi ra.

Cô gái vừa tiếp đón các cô đi tới, nói vài câu với anh ta, ánh mắt của anh nhìn sang

Cố Phán nhìn từ xa, người kia rất dễ nhìn, rắn rỏi cao to, bả vai rộng, áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, cả người lộ ra khí chất thành thực nho nhã. Anh từng bước tới trước mặt hai người, "Thầy Lý có nói với anh, Cố Phán và Diệp Từ Nhụy phải không?"

Cố Phán cảm thấy người đàn ông này nói chuyện khiến người khác rất thoải mái, lần đầu gặp mặt, anh liền có thể nhớ chính xác tên hai người.

Diệp Từ Nhụy trả lời, "Vâng, cô ấy là Cố Phán, em là Diệp Từ Nhụy."

"Chu Nhuận Chi." Khóe miệng anh mở ra đóng lại nói tên mình, ánh mắt rơi vào trên người Cố Phán, "Em chính là Cố Phán, thầy Lý của các em hết sức đề cử em"

Cố Phán cười cười, xem ra Lý Thịnh đều với anh nói rồi.

"Các em vẫn là sinh viên, bình thường có thời gian thi liền đến. Có chỗ nào không hiểu có thể hỏi Tiểu Đại." Giọng Chu Nhuận Chi trầm thấp. Diệp Từ Nhụy tựa hồ ngửi thấy được mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Hai người gật đầu, lập tức theo Tiểu Đại bận rộn.

Phòng làm việc đối với nhân viên rất chăm sóc, có hộp cơm đựng cơm trưa, rất phong phú.

Diệp Từ Nhụy đột nhiên hỏi một câu, "Chu tiên sinh bao nhiêu tuổi?" Quen thuộc với Lý Thịnh như vậy, hẳn là cũng rất lớn.

"Ngoài ba mươi." Tiểu Đại trả lời, "Chưa kết hôn, bất quá các cô cũng không nên có ý định."

"Tại sao?" Cô theo bản năng hỏi.

Tiểu Đại cố ý thần bí khơi gợi hứng thú của hai người.

Diệp Từ Nhụy trầm giọng nói, "Anh ta là gay?"

Cố Phán bị cô đang hoàng trình trọng nghi vấn kinh ngạc đến, trong miệng một miếng cơm suýt chút nữa phun ra ngoài.

Tiểu Đại nghiêm mặt nói, "Không phải, giám đốc có vị hôn thê, ở nước ngoài. Vì lẽ đó các cô không nên có ý định gì."

Diệp Từ Nhụy cười cười, cô có thể muốn cái gì, còn không phải làm thêm kiếm tiền à. Lý Thịnh đề cử việc làm lương bổng quả thật không tệ. Lúc trở về, cô với Cố Phán ngồi ở trên xe buýt, Cố Phán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Từ Nhụy nhìn sườn mặt cô, Cố Phán đặc biệt tĩnh lặng, có thể với việc cô không thể nói chuyện có quan hệ."Cố Phán, cảm ơn cậu, công việc này." Cô nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Cố Phán khóe miệng khẽ động, không nói gì. Cô không cần đáp lại, cô không cần cảm ơn, như vậy trái lại xa lạ. Diệp Từ Nhụy chỉ là vội vàng kiếm tiền, bận bịu bận bịu, không có thời gian mở lòng với người khác, vì lẽ đó làm cho người ta cảm thấy cao cao tại thượng, một bộ dáng vẻ thanh cao. Kỳ thực trái tim của cô mềm mại hơn bất kỳ ai.

Xuống xe, Diệp Từ Nhụy nói vừa rồi ở phòng làm việc nhìn thấy một bức họa. "Bức họa kia cảm giác rất tuyệt, cũng không biết ai là tác giả?"

Cố Phán cầm điện thoại di động, "Nơi làm việc này cũng không đơn giản, ở đoạn đường này, mỗi tháng tiền thuê mặt bằng đều là một số lớn."

Diệp Từ Nhụy nhẹ gật, "Vị Chu tiên sinh kia nhìn cũng không đơn giản, Tiểu Đại nói anh không phải học mỹ thuật, thật kỳ quái, tại sao muốn làm nghề này?"

Cố Phán trầm tư, đúng vậy. Phòng làm việc còn có tác phẩm của Lý Thịnh.

Diệp Từ Nhụy đẩy tay cô, "Cậu nhìn kia, chị Chu Chú."

Cố Phán nhìn sang, cô đang cùng bạn học nói chuyện. Cô ấy cũng nhìn thấy cô.

Hai người đi tới, Chu Chú lên tiếng chào, "Cố Phán, các em ra ngoài chơi à?"

Diệp Từ Nhụy đáp, "Học tý, bọn em ra ngoài làm thêm"

Đáy mắt Chu Chú hơi lóe qua một chút kinh ngạc, "Cố Phán, hôm qua tiết mục "trúc chi từ " của em quá đẹp, giáo viên khoa bọn chị khen em rất nhiều lần."

Cố Phán cười cười, viết lên điện thoại, "Chỉ là nước đến chân mới nhảy."

Chu Chú nhìn cô, "Hôm qua vòng thi kết thúc chị còn muốn tìm em, nhưng tiếc là bọn họ nói em đi rồi. Em biết không? Mấy người ban giám khảo đối

với em kỳ vọng rất lớn, vòng chung kết em chuẩn bị mùa cái gì?"

Cố Phán thoáng nhăn mày, viết đến, "Đánh đàn đi."

"Tại sao không khiêu vũ nữa?" Chu Chú hỏi.

Cố Phán hé khoe miệng, nhanh chóng nhấc đầu ngón tay, "Học tử, em không phải vũ công chuyên nghiệp, khiêu vũ thật sự không phải sở trường, thời gian vòng chung kết lại có chút gấp."

"Chị hiểu rồi." Chu Chú hiểu ý gật gù. "Bất quá chị tin em dù thi tiết mục gì cũng không có vấn đề. Được rồi, chị còn có chút việc đi trước, em có vấn đề gì có thể tới tìm chị."

Cô vừa đi, Cố Phán hít một hơi, bất giác nghĩ đến tiếng cười trong hậu trường kia.

"Sao vậy?" Diệp Từ Nhụy hỏi.

Cố Phán thoáng trầm mặt, mới viết đến, "Có chút muốn bỏ thi đấu."

"Vậy thì thật là tốt, tiền thưởng cách mình càng gần hơn một bước." Cô cười, "Minh sẽ không khách khí với cậu."

Cố Phán nghiêng đầu, "Nhụy, cậu từng gặp người nào vô cùng không thích cậu chưa?"

Diệp Từ Nhụy gượng chân bước lên phía trước, "Nhiều lắm đấy. Mình từ tiểu học thành tích đã rất tốt, bạn học trong lớp không thích ta rất nhiều, đặc biệt là nữ sinh."

Cố Phán hiểu.

"Bất quá khi đó còn nhỏ, mọi người để ý nhất chính là điểm số, hiện tại nhớ lại mới thấy rất ngốc, điểm có thể tính gì chứ. Mình tại sao lại phải sống dưới ánh mắt người khác, người khác có thích mình hay không với mình đâu có quan hệ gì, mình yêu thích bản thân là được. Lại nói ——" cô nghiêng đầu nhìn Cố Phán, "Có Trần Thiệu Thần thích cậu, cậu còn muốn thế nào?"

Cố Phán trước nay cũng không biết Diệp Từ Nhụy còn có thể nói đùa.

Có Trần Thiệu Thần bảo vệ, cô xác thực không cần suy nghĩ nhiều. Điện thoại vang lên tiếng báo tin nhắn, tưởng rằng là anh, kết quả vừa nhìn, là ba ba!

A, lão ba muốn tới thành phố B công tác.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Buổi tối, cô cùng Trần Thiệu Thần đến phòng tự học. Hai người ngồi ở cuối phòng.

Phòng học yên tĩnh, hai người yên tĩnh đọc sách.

Trần Thiệu Thần phát hiện ngón tay cô đã ngừng lại nơi trang sách này thật lâu không chuyển động. Hắn gõ đầu ngón tay lên bàn một cái, gấp sách.

"Cố Phán ——"

Cố Phán giật mình quay đầu, trong mắt hiện lên nghi hoặc, "Sao à?"

Trần Thiệu Thần khẽ nheo mắt, giờ tay ra dấu, "Hôm nay vui lắm à?"

Cố Phán nghiêng người sang, không tiếng động mà trả lời, "Phòng vẽ rất tuyệt, giám đốc hơn ba mươi tuổi, rất hòa nhã, cách làm việc cũng rất tốt."

Trần Thiệu Thần nhủ thầm, đầu ngón tay thoáng ra dấu, "Giám đốc là nam?"

Cố Phán khựng lại, "Đúng thế. Anh ấy là bạn của thầy Lý, tên là Chu Nhuận Chi." Cô viết cái tên lên giấy.

Chu Nhuận Chi ——

Trần Thiệu Thần thầm nhẩm lại một lần tên gọi này. Nếu như nhớ không lầm, người đàn ông này đồng thời cũng là giám đốc của một công ty trên thương

trường.

Lý Thịnh có vẻ như đối với hai học trò này quá tốt. Trần Thiệu Thần có cảm giác, Lý Thịnh đối với cô giống có loại cưng chiều dành cho con gái.

Trần Thiệu Thần hứng thú nở nụ cười.

"Sao vậy?" Cố Phán lúng túng.

Trần Thiệu Thần khoa tay, "Tuần sau thi, định đánh bài gì?"

Cố Phán hít một hơi, yếu ớt khoa tay, "Tìm được vài bài." Cô viết tên bài lên giấy "Fantasia-Impromptu in C# minor" "Piano Sonata in A major" (*)

Trần Thiệu Thần nhìn qua tên bài, "Cũng không tệ, trong không khí tung bùng náo nhiệt như vậy, một điệu nhạc nhẹ nhàng trữ tình lại chính là một loại phong cách khác biệt."

Cố Phán gật đầu. Hiện tại đã thế này, cô chỉ muốn yên lặng nhẹ nhàng mà thi qua.

Trần Thiệu Thần đương nhiên hiểu suy nghĩ của cô, không chỉ vậy, lí do cô tham gia thi, anh cũng biết. Một cô gái trước nay luôn an hưởng yên bình nay lại có thể bước ra đứng trước mặt mọi người, anh biết cô phải dùng đến bao nhiêu dũng cảm.

"Đừng lo lắng quá, anh sẽ vẫn ở bên cạnh ủng hộ em"

Cầu thang phòng học lác đác người. Phía trước có một đôi tình nhân, cô gái tựa lên vai chàng trai, hình ảnh duy mỹ.

Cố Phán nhìn thấy hơi giật giật khóe miệng, Trần Thiệu Thần theo ánh mắt của cô liếc nhìn qua, bất giác lại cười cười.

"Cố Phán, tối nay chúng ta là đến để học bài." Ý chính là, em không nên nghĩ đến hành vi vượt quá thân mật.

Cố Phán thu tầm mắt lại, mới đầu còn không có phản ứng gì, mười giây sau, cô chậm chạp hiểu ra ý anh, hai gò má ửng đỏ. Một giây kích động va phải ly nước, ly nước đổ tràn xuống dưới, trực tiếp hắt lên quần áo hai người.

Trần Thiệu Thần vội vã dựng ly lên. Nhưng không kịp.

Cố Phán lúng túng, cô không sao, vấn đề là anh. Vị trí nước đổ lên kia, thực sự là quá —— trùng hợp.

Ừ thì, cô không nghĩ nữa.

"Học trường ——" Cố Phán khoa tay.

"Ừ ——" âm cuối của anh hơi cao lên.

"Chiều nay ba em đến đây." Tay dừng lại, vẫn còn để trước ngực.

Làm sao bây giờ? Ba ba muốn tới a.

Trần Thiệu Thần nhủ mảy, "Anh nghĩ là em phải giúp anh lau một chút."

Xoa một chút! A, lại bị đùa giỡn!

(*)sát nhất sát: vừa có nghĩ là lau, vừa có nghĩa là cọ xát, xoa xoa.

Cố Phán hạ tầm mắt xuống, ánh mắt tránh nhìn vào quần của anh.

"Hừm, em có thấy anh già trưởng sớm quá không?" Trần Thiệu Thần nhìn đầu nhỏ kia càng ngày càng cúi thấp, có một loại kích động muốn đưa tay lên xoa. "Đương nhiên anh lúc nào cũng đều sẵn sàng."

Hàng mi Cố Phán rung lên.

"Bác trai thích kiểu nam sinh thế nào?" Trần Thiệu Thần cuối cùng cũng hỏi.

Cố Phán hít một hơi, nhìn anh, thật lòng nói, "Hiện tại ba chỉ thích em với mẹ mà thôi."

Trần Thiệu Thần giật giật khóe mắt, hơi trầm ngâm, "Có thể đoán được tạm thời bác trai sẽ không tiếp nhận anh phải không?"

Cố Phán cắn răng gật đầu một cái.

Trần Thiệu Thần bất đắc dĩ gõ gõ bàn, cái này có thể giải thích được. Mùa đông lớp 12 năm ấy, ba cô nhìn thấy anh, liền nhìn chòng chọc anh, đáy mắt không dấu sự cảnh giác.

Trần Thiệu Thần thấy vẻ mặt đau khổ của cô, hiểu rõ hỏi, "Ý của Phán Phán là lần này về anh tạm tránh đi?"

Cố Phán trừng mắt nhìn, đúng là có cảm giác thần giao cách cảm

Trần Thiệu Thần thoáng trầm mặc, "Vì vậy, hiện tại vẫn là bạn trai thử việc?"

Cố Phán có loại cảm giác bị chơi xấu, "Không phải." Cô lắc đầu!

"À vậy là đã chuyển thành chính thức rồi?" Trần Thiệu Thần trong mắt tràn đầy ý cười.

Đường đường là một tài nữ khoa văn lại đương nhiên nói không lại một nam sinh khoa kỹ thuật, làm sao chịu nổi!

"Học trường, anh không trở về thay quần à?" Cố Phán nhanh chóng khoa tay.

Trần Thiệu Thần trở lại ký túc xá. Lúc này đã chín giờ rưỡi, ba người kia đang thảo luận cổ phiếu.

"Nhìn nhầm rồi, lúc này xuống thấp đến mất hết vốn liếng." A thống khổ nói.

"Chạm đáy rồi chung quy cũng sẽ phải đàn hồi đi lên thôi." B an ủi.

Dương Chấp hỏi một câu, "Lão đại, gần nhất anh mua nhánh nào?"

Trần Thiệu Thần đang lấy quần áo để thay, đáp một tiếng, "Nhánh này của tôi không thích hợp với các cậu."

"A! Nhánh nào? Tên gì tên gì?" A với B tràn đầy hiếu kỳ. Cái tên Trần Thiệu Thần này ánh mắt rất tốt, trước từng đề cử mấy nhánh cổ phiếu đều giúp bọn họ kiếm được một khoản.

"Tiềm lực (*)." Trần Thiệu Thần trả lời, "Bạn gái của tôi."

(*): Tiềm lực cổ: Ý quả cam nhà ta đang nói chính là cổ phiếu năng lực tiềm tàng, nuôi về lâu về dài = Cố Phán

Ba người kia vẻ mặt trong nháy mắt co giật.

Ánh mắt Dương Chấp quét đến quần của anh, ồ một tiếng, "Quần của anh làm sao lại ướt? Chính ở chỗ này luôn? Ai to gan dội nước lên người anh vậy!"

Trần Thiệu Thần nhăn nhó, "Tiềm lực!"

Ba người kia há hốc mồm.

Sau đó, nam sinh học viện quản lý kỹ thuật có một lời đồn, Trần Thiệu Thần rất sợ bạn gái!

Chuyện này người trong cuộc hậu tri hậu giác mới biết được. Có người còn đến hỏi anh, còn tưởng rằng anh sẽ không để ý tới, không nghĩ tới anh lại trả lời một câu, "Không phải sợ, là nói gì nghe vậy."

Trước khi ngủ, bạn học Dương Chấp bỗng thần thần bí bí nói, "Lão đại, anh biết không? Tiềm lực của anh hình như có người thương nhớ."

"Hả?" Trần Thiệu Thần cao giọng.

Tính tình bất quái của Dương Chấp bắt đầu nổi lên, "Anh không biết à, Hàn Diệp Hành ở diễn đàn vẫn rất bảo vệ chị dâu."

Trần Thiệu Thần nở nụ cười.

Dương Chấp bị hấn cười cho ngu ngơ không hiểu, "Anh cười cái gì?"

"Chị dâu cậu giống anh, rất chung thủy." Trần Thiệu Thần bình tĩnh trả lời.

Dương chấp oán giận nói một câu, "Em cũng thấy bạn học Hàn cũng rất ưu tú a, như hồ rình mồi nha."

"Thật sao?" Trần Thiệu Thần mở topic kia, nhanh chóng lật xem một lần. Không biết là ai đăng lên một tấm ảnh của anh với Cố Phán chụp chung, là ngày đó ở hậu trường sân khấu, ảnh có chút mờ hồ, bắt quả rõ ràng nhận ra là hai người.

Anh dùng tài khoản của chính mình trả lời topic kia, "Bức ảnh chụp rất tốt, đa tạ!"

Kí tên: CSC.

Đơn giản ngang ngược thông báo, trực tiếp thuấn sát trên bình luận của bạn học Hàn kia.

Trần Thiệu Thần liếc một cái tên tài khoản kia —— Nhất Diệp Tri Thu, tắt máy ngủ.

Bên kia thành phố C, Tổng Hoài Thừa đang thu thập các loại đồ ăn vặt. Một lúc muốn lấy cái này, một lúc muốn lấy cái kia.

Buổi tối khi Cố Niệm về đến nhà, liền nhìn thấy trên khay trà xếp đầy các loại đồ ăn vặt. Bà đều cảm thấy chướng mắt, nghĩ thầm thành phố B cũng có thể mua được, nhìn Tổng Hoài Thừa kích động như vậy, bà cái gì cũng không nói.

"Niệm Niệm, em xem có nên mang nhiều cánh vịt một chút không? Phán Phán thích ăn."

Cố Niệm nhìn một túi tràn đầy cánh vịt kia, nhú nhú mảy, "Hoài Thừa, con gái anh không phải đi châu Phi."

Tổng Hoài Thừa đã đem cái túi đầy cánh vịt kia nhét vào rương hành lý.

"Tổng Hoài Thừa, con gái anh mười chín tuổi, không phải đứa nhỏ." Bà ngồi xuống, "Lại nói, rõ ràng là em đi công tác, không phải anh a."

Tổng Hoài Thừa nhấc mắt cười cười, "Vừa vặn chúng ta một nhà ba người họp lại."

Cố Niệm lắc đầu, "Nói không chừng là bốn người nha."

"A! Em có?" Tổng Hoài Thừa phản ứng đầu tiên, ông lập tức nhấn mũi, "Thân thể của em không tốt ——"

Cố Niệm giương khóe miệng lên. Mấy năm nay, tất cả tâm tư Tổng Hoài Thừa đều ở trên người bà và con gái, Cố Niệm dĩ nhiên vô cùng cảm động. Đàn ông như vậy bây giờ chẳng còn nhiều.

"Ý của em là con gái anh nói không chừng còn tìm cho anh một đứa con rể." Bà là phụ nữ, trực giác của bà rất chính xác.

Tổng Hoài Thừa nhún mảy, "Hiện tại anh không tán thành yêu sớm, đặc biệt là đại học. Sinh viên khắp mọi nơi trên tổ quốc, một năm tốt nghiệp bao nhiêu vạn người." Ông dừng một chút, "Anh chỉ hy vọng Phán Phán sau này nhân sinh hạnh phúc không lo." Ông nghiêm mặt nói.

Tâm Cố Niệm rung động.

"Vì thế nên em yên tâm, anh sẽ để ý, biết gốc biết rễ tốt. Còn có, Phán Phán đơn thuần, gia đình bối cảnh quá sâu, cũng không thích hợp, em nói đúng hay không?" Tổng Hoài Thừa vẫn là lần đầu bàn luận chuyện này với bà.

Cố Niệm gật đầu, "Hoài Thừa, chúng ta thuận theo tự nhiên có được hay không?"

Tổng Hoài Thừa trái lại kinh ngạc nói, "Phán Phán nếu như có chuyện yêu đương, anh cũng sẽ đến soi xét cẩn thận cậu trai kia."

Cha vợ tương lai khó khăn a!

Ngày hôm sau, tiết cuối thu, một đường thuận lợi, máy bay đúng giờ đáp xuống.

Cố Phán từ rất sớm đã đến đón ba mẹ, nhìn thấy hai người đầy hành lý đi ra, cô kích động vỗ tay.

Tổng Hoài Thừa nhanh chân bước tới, mặt tràn đầy ý cười, "Đã nói con không nên tới, đường xa như vậy." Nói thì nói như thế, về mặt ông không khỏi thập phần hài lòng.

Cố Phán dang tay ôm lấy hai người.

Cố Niệm nựng nựng mặt của cô, "Cũng không tệ lắm, mẹ cảm thấy mập lên một chút."

Cố Phán cười ngây ngô.

Tổng Hoài Thừa đem con gái đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, lập tức nhìn nhìn xung quanh cô.

Cố Phán hỏi, "Ba, ba nhìn cái gì?"

"Ách, không có gì! Nhìn con có mang người nào tới cho ba xem không, cho ba một niềm vui bất ngờ?" Tổng Hoài Thừa cười ha hả nói.

Cố Phán theo bản năng cắn cắn môi, "Con cũng định đưa tới." Cô chậm rãi khoa tay, liền nhìn thấy gương mặt Tổng Hoài Thừa, về mặt biến đổi đầy quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sân bay người đến người đi, thỉnh thoảng có người quay đầu lại nhìn cảnh một nhà ba người vô cùng xinh đẹp, quăng tới ánh mắt kinh diễm.

Cố Niệm vỗ vỗ cánh tay Tống Hoài Thừa, "Ngồi nửa ngày cũng đã mệt rồi, trước tiên chúng ta đến khách sạn đã."

Cố Phán cảm kích nhìn về phía mẹ, Cố Niệm mặt vẫn bình tĩnh như không.

Tống Hoài Thừa hơi xoay người, Cố Phán chậm chậm thở ra một hơi. Chỉ là cô chưa kịp thanh tĩnh lại, Tống Hoài Thừa liền khẩn trương hỏi, "Con định dẫn ai tới?" Cái kia mỗi một chữ đều là kích động.

Cố Phán mở lớn mắt, một giây sau bỗng nhiên nở nụ cười, tiến lên kéo cánh tay Tống Hoài Thừa, khoa tay, "Ba ba, nói đùa với ba thôi. Lão nhân gia người làm sao lại không có tính hài hước gì a, thật không biết mẹ coi trọng ba chỗ nào." Cô nhăn nhăn mặt.

Tống Hoài Thừa nhìn chăm chăm cô, "Đứa nhỏ này, hai tháng không gặp, học được bắt nạt ba ra làm trò cười đúng không? Phán Phán, nếu thật sự muốn yêu, ba ba giúp con khảo sát."

Cố Phán trong lòng một mảnh âm áp, liền gạt đầu. Thật không dám tưởng tượng ba ba nhìn thấy Trần Thiệu Thần sẽ biểu hiện thế nào.

Cố Niệm bật cười, "Xin hỏi Tống tiên sinh, Cố tiểu thư, lúc nào có thể đi về?"

Cha và con gái đồng thời kéo miệng, thoải mái cười. Tống Hoài Thừa đưa tay làm bộ, "Cố nữ sĩ, mời."

Cố Phán hướng về phía ông chớp mắt, ý kia chính là, ba, người thực sự bị vợ quản nghiêm rồi!

Dọc theo đường đi, ba mẹ đều đang hỏi cô chuyện ở trường học. Cố Phán chậm rãi kể, đương nhiên loại bỏ chuyện liên quan Trần Thiệu Thần.

Tống Hoài Thừa trầm ngâm, "Mấy người bạn chung cao trung với con chắc hẳn ở đại học T cũng không ít, bình thường ra ngoài với họ một chút, có việc cũng có thể thêm người giúp đỡ."

Cố Phán cười khế, hiện tại đã có một người giúp đỡ cô.

Cố Niệm cùng cô hàn huyên chuyện học tập, biết Cố Phán đi phòng vẽ học thêm, bà gật gù. "Nếu là Lý Thịnh giới thiệu, con đi hỗ trợ cũng được, cũng có thể học thêm được một chút." Con gái quá mức đơn thuần, nhiều năm như vậy, vẫn ở trong vòng tay của bà, cô căn bản không biết xã hội hiểm ác.

Tống Hoài Thừa mang đĩa rau đặt lên mâm, "Đừng hàn huyên, mau mau ăn cơm."

Người một nhà Cố Phán dùng cơm ở nhà hàng gần đại học T. Hôm nay là chủ nhật, không ít học sinh túm năm tụm ba lại đây liên hoan.

Ăn được một lúc, điện thoại di động Cố Phán có chuông tin nhắn. Tống Hoài Thừa nhắc nhở, "Phán Phán, có tin nhắn."

Cố Phán lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, tin nhắn của Trần Thiệu Thần, mí mắt cô giật giật, có loại cảm giác ở trước mặt cha mẹ làm chuyện xấu.

"Hóa ra em thích ăn cá hấp pecca."

Tìm Cố Phán run lên, vội vàng nhìn bốn phía, chỉ là cũng không nhìn thấy ai.

Cô nhanh chóng trả lời lại, "Học trưởng, anh ở đâu?"

Trần Thiệu Thần hiện tại đang ở trên lầu, anh định thần nhàn nhã dựa vào ghế. Mấy người bạn học gọi tới nơi này ăn cơm, không nghĩ tới lại ở chỗ này đụng tới cô, còn có cha mẹ cô. Anh không khỏi cười thâm ý, đây chính là từ sắp xếp sao?

Thấy cô hơi đỏ mặt về quần bách, anh càng ngày càng muốn trêu chọc cô.

"Phán Phán, hóa ra em vội vã muốn đưa anh đi gặp hai vị —— đại nhân."

Cố Phán nhìn thấy tin nhắn, gương mặt đỏ bừng, nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân!

"Phán Phán, sao vậy? Tin nhắn của ai?" Cố Niệm hỏi.

Cố Phán khoa tay, "Bạn học của con."

"Không có chuyện gì chứ?"

"Không có." Cô cầm điện thoại. "Con đi nhà vệ sinh một chút."

Phòng vệ sinh ở lầu hai, cô có thể xác định anh không ở lầu một, như vậy khẳng định ở lầu hai.

Bàn của Trần Thiệu Thần ở khúc quanh lầu hai, tầm nhìn rộng rãi, chuyen dưới lầu đều nhìn thấy hơn nửa. Cố Phán không dấu vết liếc mắt, rất nhanh tìm tới mục tiêu.

Cô không chút biến sắc đi về phía phòng vệ sinh.

Trần Thiệu Thần nhanh nhẹn đứng dậy. Cố Phán mở vòi nước, dòng nước chậm rãi chảy ra. Trần Thiệu Thần đứng ở bồn rửa tay song song với cô. "Bá mẫu rất có khí chất." Anh nói.

Cố Phán giương mắt mỉm cười, khoa tay, "Mọi người đều nói như vậy. Em rất giống mẹ em."

Trần Thiệu Thần không nhịn được cười một tiếng, tiểu bánh mì so với lúc trước bắt đầu đáng yêu hơn nhiều, cũng tự nhiên hơn rất nhiều. "Com nước xong chuẩn bị làm gì?"

Cố Phán trả lời, "Cùng họ về khách sạn nghỉ ngơi."

"Ách, như vậy a!" Trần Thiệu Thần kéo dài âm thanh, tựa hồ rất mất mát.

Cố Phán cắn cắn môi, "Sáng ngày một, mụ mụ đi công tác. Ngày kia họ sẽ về thành phố C."

Trần Thiệu Thần đẩy mắt trần đầy ý cười, bỗng nhiên giờ tay, Cố Phán thấy động tác của anh, vẻ mặt căng thẳng. Trần Thiệu Thần sửa lại một chút tóc của cô, động tác ôn nhu, "Rửa sạch tay thì xuống tầng bồi bá phụ bá mẫu ăn cơm, họ rất lâu không có gặp người."

Cố Phán ôn nhu nhìn anh, trong lòng đầy cảm kích, học trưởng chính là hiểu ý cô.

Trần Thiệu Thần thờ dài một hơi, không nhẹ không nặng bổ sung một câu, "Chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

Cố Phán bất giác giương khoe miệng, vẻ mặt mâu thuẫn, vẫn là xuống lầu đi.

Hai người từng người trở lại bàn ăn.

Ăn xong cơm, Tống Hoài Thừa đi tính tiền. Thế gian chính là có chuyện trùng hợp như vậy, Trần Thiệu Thần cũng từ một đầu khác cầu thang đi xuống. Hai người ở trước quầy thu ngân không hẹn mà gặp.

"Bạn học, ký tên ở đây."

Trần Thiệu Thần kí tên xuống tờ khai.

Tống Hoài Thừa đứng bên cạnh anh, dư quang không khỏi liếc anh một cái, nhất thời ánh mắt giật mình, ở trên người anh dừng lại trong giây lát.

Trần Thiệu Thần xoay người liền đối diện ánh mắt của ông.

Tống Hoài Thừa hơi ngạc nhiên, "Cậu là ——" ông suy nghĩ một chút, "Học sinh cao trung C!" Ông đã nhớ ra.

Trần Thiệu Thần gật đầu, "Bá phụ, xin chào, không nghĩ tới gặp được người ở thành phố B." Anh không chút biến sắc, thật sự giống như gặp lại đồng hương.

Tống Hoài Thừa giương khoe miệng, "Ta nghe con gái của ta đã nói cậu là được cử đi học đại học T, con gái của ta hiện tại cũng ở đại học T." Lấy con gái làm kiêu ngạo của cha.

Trần Thiệu Thần trả lời, "Chẳng trách lại gặp người ở thành phố B"

Tống Hoài Thừa nhìn người trước mặt, năm đó còn là thiếu niên trong đồng phục học sinh, hơn hai năm rèn luyện, bây giờ trở nên thành thực thận trọng. "Có cơ hội gặp lại ở thành phố C."

Trần Thiệu Thần trên mặt nổi ý cười, bình tĩnh nói, "Vâng."

Tống Hoài Thừa trở lại bàn ăn, "Ta vừa gặp một người, chính là một nam sinh chung cao trung với Phán Phán."

Tìm Cố Phán run lên, ba, ngài không gặp trùng —— anh chứ?

Cố Niệm nghi hoặc, "Ai vậy?"

Tống Hoài Thừa cầm túi xách của bà, "Con trai Trần thị trưởng."

Sắc mặt Cố Phán nhất thời choáng váng, cô nhìn ba ba đang nói liên hồi.

"Trần thị trưởng nào?" Cố Niệm hỏi.

"Trần Trầm Bắc, em quên rồi à? Lần trước kỷ niệm mười năm khóa mình, ông ấy với phu nhân cũng đi tham gia hoạt động."

Cố Niệm liền nghĩ ra, "Là bọn họ a."

Cố Phán hơi hoảng hốt, theo cha mẹ đến khách sạn. Trên mạng nói bối cảnh gia đình Trần học trường rất lợi hại hóa ra là như vậy.

Buổi tối, trở lại khách sạn, Tống Hoài Thừa trò chuyện lại cùng Cố Niệm nhắc tới Trần Thiệu Thần, khen ngợi nói, "Tiểu tử kia rất có phong thái của cha hẳn a."

Cố Niệm cười lên, "Làm sao lại cảm thán như vậy? Không phải muốn giới thiệu cho con gái anh chứ?"

Tống Hoài Thừa lắc đầu, "Phán Phán không thích hợp người hoàn cảnh như vậy. Trần gia bối cảnh thâm hậu, nhà mẹ đẻ Trần thị trưởng phu nhân cũng thế, sau này sẽ rất phiền."

Cố Niệm hiếm khi nghe Tống Hoài Thừa nói tới những việc này, có thể tưởng tượng được, Trần gia vô cùng lợi hại.

Bà làm mẫu thân, chỉ hy vọng con gái hạnh phúc. Tống gia điều kiện kinh tế vô cùng to lớn, Cố Phán này một đời tự nhiên áo cơm không lo, nhưng họ chỉ hy vọng con gái có thể gặp phải một người thật lòng yêu cô, người này không cần có bối cảnh quá sâu, đơn giản là tốt rồi.

Buổi tối, Cố Phán ở lại khách sạn. Cố Niệm hai ngày nay phải tham gia một hoạt động liên quan tới nghiên cứu mỹ thuật.

Bọn họ đến khách sạn, vừa vặn gặp bạn của Cố Niệm, đều là danh sư giới mỹ thuật.

"Tiểu Phán Phán cũng tới a."

"Đứa nhỏ này so với trước đây xinh đẹp hẳn ra."

"Cố lão sư, cô nương có đối tượng chưa?"

Cố Niệm cười, "Mới lên đại học năm nhất, còn nhỏ."

"Đã lên đại học a? Ta nhớ tới lần trước nhìn thấy còn ở trên sơ trung chứ? Là ở viện mỹ thuật đại học T?"

Cố Phán vẫn cười khẽ, cô gật đầu.

"Hóa ra là kế thừa sự nghiệp của mẹ, sau này lại chúng ta sẽ có hẳn một đại giai thoại. Mẹ cháu không ở thành phố "B", sau này có việc thì tới tìm chúng ta."

Cố Niệm giúp cô tỏ ý cảm tạ.

Buổi tối, Cố Phán ngồi trước cửa sổ, nhìn ánh sao bên ngoài lấp lánh, óng ánh một mảnh.

Trước đây cũng từng ở khách sạn, nhưng không khó ngủ như đêm nay. Cô cầm điện thoại, đầu ngón tay ở trên danh bạ chần chờ.

Danh bạ đầu tiên chính là A ba, tiếp sau đến A mẹ. Sau đó chính là văn C (*).

(*): Chen: phiên âm của họ Trần

Lòng bàn tay lướt qua tên của anh, tiếng chuông chậm rãi vang lên.

Cố Phán lẳng lặng nghe, đã mười một giờ mười lăm. Cô ở trong lòng yên lặng đếm, quá mười hai giây, điện thoại bắt tín hiệu.

"Phán Phán ——" tiếng nói của anh khàn khàn căng thẳng, ghi nhớ tên của cô, mang theo tâm ý nồng đậm sâu sắc.

Ký túc xá đã đóng, anh cầm điện thoại đứng trên ban công. Điện thoại kề sát bên tai, "Vẫn chưa ngủ sao?" Khóe miệng của anh khẽ động.

Bên kia vẫn không có động tĩnh, anh cũng không vội.

Gió đêm thổi vù vù, lạnh lẽo thấu xương. Nhưng anh không thấy lạnh.

Thời gian như là qua một ngàn tỉ năm, thẳng tới điện thoại truyền đến thoáng một tiếng "Cạch", đó là cô trả lời.

"Sáng sớm ngày mai còn có lớp, nghỉ sớm một chút."

"Ngủ không được, liền đếm cừu." Nguyên lai anh cái gì cũng hiểu.

"Không đếm cừu, liền đếm quả cam. Một quả cam, hai quả cam——" anh vừa nói vừa cười.

Bên kia điện thoại, cô cũng nở nụ cười. Một mình chậm rãi nói chuyện, âm thanh cảm động.

Thẳng tới lúc điện thoại di động sắp hết pin, Cố Phán cúp điện thoại trước.

Trần Thiệu Thần hắt xì hơi một cái, không lâu sau, điện thoại hiển thị tin nhắn mới đến.

Là tin nhắn của cô: Chỉ là đột nhiên rất muốn nghe giọng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau, Tống Hoài Thừa đưa con gái đến trường. Bên ngoài từng đợt gió thu thổi qua, khác hẳn gió miền nam dịu nhẹ, quét qua mặt có chút khô nứt đau thấu xương.

Xuống xe, ba Tống đứng cạnh Cố Phán, khoác áo đội mũ cho cô. Ông giờ tay nhìn đồng hồ, cách tiết đầu tiên còn 15 phút.

"Vào học đi."

Cố Phán bước chân chưa động, nhìn ông, khoa tay, "Ba ba, người nhớ chú ý sức khỏe, bình thường xã giao đừng nên uống rượu."

"Biết rồi biết rồi, con cũng vậy. Đừng học theo mẹ con, thức đêm về vội, con còn trẻ, không cần khổ cực như vậy." Tống Hoài Thừa nhàu mày căn dặn.

Cố Phán mỉm cười, "Còn ông ngoại, người với mẹ có thời gian đi thăm ông một chút, thực ra ông rất nhớ hai người."

Tống Hoài Thừa hít một hơi, đưa tay vỗ vỗ mặt cô, "Mau vào đi, bên ngoài gió lớn."

Cố Phán cố tình bước chậm lại, trong khoảnh khắc bước qua cổng trường, cô quay đầu lại, xa xa nhìn thấy cha vẫy tay với cô. Y hệt năm đó trước cổng trường tiểu học, ông vẫn đứng ở ngoài cửa không hề rời đi, chỉ là khi đó, đáy mắt của ông là lo lắng cùng căng thẳng, hiện tại là nồng đậm không nở.

Đến phòng học, mọi người gần như đã đông đủ.

Cô nhìn thấy Đường Đàm, bước nhanh qua ngồi xuống. Giảng viên môn "Tình vật" là một lão thầy hiền lành, đối với bọn họ đặc biệt kiên nhẫn, đương nhiên yêu cầu cũng rất cao, vẫn tàn nhẫn kiểm tra kiến thức cơ bản.

Hai tiết rất nhanh kết thúc, trước khi tan học, lão thầy để lại bài tập, tuần sau đi học, mỗi người nộp một bức vẽ phác hoạ tĩnh vật. Đã học hơn hai tháng, mọi người đã tập mãi thành quen.

Đường Đàm miễn cưỡng gục xuống bàn, "Mình còn nợ thầy Lý bài tập chưa giao nha, tại sao lại thêm nữa rồi."

Kim Nhiễm cầm sách vở lên, "Như thế đến đây đi, lúc trước cầm bút lên thì liền biết đòi chúng ta chính là chiến đấu không ngừng nghỉ với hội họa."

Cố Phán đem Đường Đàm kéo lên, "Buổi tối tới phòng vẽ. À, ba ba mình mang tới rất nhiều đồ ăn vặt."

"Oa oa, mình đồng ý." Đường Đàm liền đứng lên, cười ha ha. "Bất quá, cậu không đi hẹn hò với Trần học trường sao?"

Cố Phán vờ nghiêm mặt, nhanh chóng viết lên, "Học sinh đương nhiên phải lấy sự nghiệp học hành làm chủ."

Đường Đàm không kiêng dè, phì cười. "Không sao, chúng ta có thể bạn học hệ điều khắc sát vách điều khắc một tiểu "Trần học trường", cậu không ở cạnh anh ấy thì có thể nhìn tượng để giải nỗi tương tư a."

Cố Phán bật cười, nhưng cô vụn vụn không nghĩ tới chuyện, sau này phòng bên thực sự làm tặng cô một cặp tượng nho nhỏ, chuyện này nói sau.

Tống Hoài Thừa mang đến một rương hành lý toàn đồ ăn vặt, Đường Đàm nhìn đến sững sờ.

"Bạn học Cố Phán, cha cậu là chuyên kinh doanh đồ ăn vặt sao?" Bọn họ cũng biết người nhà Cố Phán làm kinh doanh.

Cố Phán cười khẽ, "Hoan nghênh thưởng thức."

"Vậy mình liền không khách khí nha." Đường Đàm gom lấy một túi nhỏ mang tới phòng về.

Cố Phán cũng gói lại một túi, đồ ăn vặt thành phố C. Cô nhắn tin cho Trần Thiệu Thần.

Trần Thiệu Thần trả lời, "Anh ở ký túc xá, một lát nữa đi tìm em."

Cố Phán nghĩ lại trả lời, "Tôi nay em tới phòng về, một lát nữa đi ngang qua ký túc xá nam."

Trần Thiệu Thần nhìn điện thoại di động cười cười, "Được, anh ở cửa ký túc xá nam chờ em."

Cố Phán bỗng cảm thấy vành tai có chút nóng lên.

Lúc cô đến nhà ký túc xá nam, xa xa liền nhìn thấy anh đứng bên cạnh cửa lớn. Hoàng hôn xuống trời tối càng ngày càng sớm, đèn đường trường học đã bật lên, anh đứng dưới đèn đường, bóng người thon dài mạnh mẽ.

Cố Phán bước nhanh tới bên cạnh anh.

Trần Thiệu Thần mặc áo gió, bên trong là một áo cổ chữ V.

Cố Phán đem túi đồ ăn kia đưa cho anh, khoa tay, "Ba ba em mang tới, đều là đồ ăn vặt thành phố C."

Anh cười khẽ, khoe miệng hơi rung, "Ba em chắc chắn không để em đưa cho anh."

Cố Phán cười khỏ, "Em là mượn hoa hiến phật, anh mang lên phòng ký túc xá cho các anh trong phòng ném thử."

"Còn có phần bọn họ? Yêu ai yêu cả đường đi sao?"

Cố Phán xấu hổ, nghe giọng của anh tựa hồ có gì đó không đúng, rầu rĩ. "Học trường, có phải anh không thoải mái không?" Nhìn sắc mặt của anh có chút tái nhợt.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, đáy mắt cô tràn ngập lo lắng, nháy mắt trái tim như có dòng nước ấm chảy qua, "Cố Phán, anh cảm mạo." Giọng nói lười biếng, lại có chút làm nũng.

Cố Phán thoáng trầm mặc, khoa tay, "Hai ngày nay nhiệt độ xuống thấp, thời tiết khác thường. Phòng em có thuốc, để em đi lấy."

Trần Thiệu Thần kéo tay cô lại, "Không cần, anh uống rồi." Lòng bàn tay anh nóng hằm hập.

Cố Phán nhìn mặt anh, "Vậy anh mau đi nghỉ ngơi, không lại trúng gió, uống nhiều nước, buổi tối ngủ sớm một chút, ra nhiều mồ hôi sẽ thoải mái hơn." Cô khoa tay có chút nhanh, miệng mím chặt.

Cố Phán mỗi lần sốt ruột, sẽ không tự chủ được cắn khước môi.

Trong lòng Trần Thiệu Thần thờ dài, ánh mắt anh dừng lại trên người cô, dằn dò, "Về xong nhắn tin cho anh, anh đi đón em."

Cố Phán liên tục xua tay, "Em với Đường Đàm cùng về, anh đến có chút không tiện." Kỳ thực cô chỉ muốn anh nghỉ ngơi thật tốt.

Anh cười khẽ, "Được, về ký túc xá nhắn tin cho anh."

Cố Phán có chút bưng tỉnh, anh như thế nào lại có chút giống ba ba vậy.

Trần Thiệu Thần lên lầu, ký túc xá còn có hai người, một người đang làm bài tập, một người đang xem tiếng anh cấp 6. Nhìn thấy đồ trên tay của anh, ánh mắt trong chốc biến thành mắt sói đói.

"Lão đại, xuống lầu thuận tiện cho bọn tôi mua sao?"

Trần Thiệu Thần ánh mắt đảo qua, "Bạn gái đưa cho tôi."

Vị bạn học đang xem tiếng anh cấp 6 kia trong lòng càng thêm buồn khổ.

Cũng may Trần Thiệu Thần rất hào phóng, "Các cậu ném thử đi, đồ ăn vặt thành phố C."

"Như vậy có được không. Sao có thể ăn đồ ăn đại tẩu chuẩn bị cho cậu?"

Trần Thiệu Thần khụ một tiếng, "Vậy thì không cần ăn."

"Đừng như vậy!" Một câu liền cướp đi!

Trần Thiệu Thần xoay người ngồi trở lại trên ghế, nhìn màn hình máy vi tính.

Xá Hữu đi tới phía sau anh, "Lão tứ bảo danh đi Mỹ giao lưu, sao cậu không báo?"

Trần Thiệu Thần đóng trang web, nhàn nhạt trả lời, "Việc này không vội." Giọng anh có chút trầm khàn.

Cố Phán vẫn quay lại ký túc xá lấy thuốc. Cô chỉ cần một chút cảm mạo đều sẽ ho khan, ho khan cơ bản hơn nửa tháng đều sẽ không khỏi, nên mỗi lần tới trường thì người nhà giúp cô đem thuốc chuẩn bị vô cùng kỹ càng.

Chờ cô tới nam sinh ký túc xá lần thứ hai, vừa vặn đụng Hàn Diệp Hành dưới lầu. Cô đang cúi đầu soạn tin nhắn. Cảm giác được có người đứng sau lưng, sợ hết hồn, vừa quay đầu lại thấy Hàn Diệp Hành, cô thò ra cười khẽ.

Đôi mắt Hàn Diệp Hành có chút thâm quầng, nhìn lướt qua thuốc trên tay cô. "Tìm Trần Thiệu Thần?"

Cố Phán gật đầu.

Hàn Diệp Hành háng giọng, "Anh ở cạnh phòng hần, cần anh đưa lên giúp không?"

Cố Phán thoáng trầm mặt, đem thuốc đưa cho anh, đầu ngón tay chạm tay của anh thì thấy lạnh buốt. Cô vừa muốn mở điện thoại đi động viết "Cảm ơn", liền nghe anh nói, "Không cần cảm ơn anh, anh cũng chỉ tiện đường thôi."

Cố Phán cười cười, viết trên điện thoại đi động, "Học trưởng, vậy em về trước."

Hàn Diệp Hành gật đầu, nhìn bóng lưng của cô dần dần mất hút. Dáng người gầy gò đơn bạc, nhưng lại tràn đầy sức mạnh.

Anh lên lầu đi tới phòng Trần Thiệu Thần.

"Khách quý a!"

Hàn Diệp Hành nhìn Trần Thiệu Thần, "Vừa gặp Cố Phán dưới lầu, tiện đường giúp cô ấy mang lên cho cậu."

Trần Thiệu Thần nhận lấy, lòng bàn tay vuốt nhẹ hộp thuốc. "Cảm ơn."

Hàn Diệp Hành khẽ cong khóe miệng, "Không có gì, tôi về trước."

Bạn học A từ phòng rửa tay đúng lúc đi ra, Hàn Diệp Hành đã đi mất. Hần ồ một tiếng, "Làm sao đi nhanh như vậy, tôi đang định hỏi cậu ta vài chuyện."

Bạn học B trả lời, "Đại khái là không muốn bị thương nữa."

Trần Thiệu Thần không có ý kiến gì, đúng lúc đi động nhận được một tin nhắn: Học trưởng, thuốc cảm tối nay uống một viên là được rồi, không có tác dụng phụ.

Cố Phán ngồi trước giá vẽ trước cúi đầu xem điện thoại.

"Bạn học Cô, mình thấy cậu đừng vẽ Davy, hần là nên đem Trần học trưởng mang tới làm người mẫu."

Cố Phán cất điện thoại đi động, thoáng nhăn mặt. Bất quá chuyện tìm anh làm mẫu nam, có thể suy nghĩ một chút.

Mấy người vẫn quyết định mười một giờ mới về ký túc xá.

Bạn trai Hoàng Vũ của Kim Nhiễm tới đón cô, Kim Nhiễm thể hiện một mặt tiểu nữ nhân e thẹn, âm điệu nói chuyện so với bình thường không hề giống nhau.

Hoàng vũ chào mọi người, ánh mắt xẹt qua trên người Cố Phán, "Đúng lúc, anh đưa bọn em về ký túc xá."

Đường Đàm xua tay, "Bọn em hiểu mà, em đi trước, không quấy rầy hai người." Nói rồi liền kéo Cố Phán nhanh chóng rời đi.

Kim Nhiễm có chút không thoải mái, đi rồi một nửa đường, đột nhiên mở miệng, "Cố Phán thật sự rất được nam sinh yêu thích."

Hoàng Vũ khẽ nhú mi, "Em cả nghĩ quá rồi."

Kim Nhiễm cười cười, xoay người nhìn hần, "Không phải sao? Anh là bạn trai em, nhưng còn không nhìn ngắm cô ấy."

Hoàng Vũ cau mày, "Kim Nhiễm, ngày hôm nay em mệt rồi, anh đưa em về nghỉ."

Hai người một đường không nói chuyện, đến trước ký túc xá, Hoàng Vũ trầm giọng, "Cố Phán cô ấy phải công nhận là rất đẹp. Nhưng em đừng hiểu lầm, hiện tại em mới là bạn gái của anh, anh rất rõ ràng."

Kim Nhiễm hít một hơi, mỉm cười, "Xin lỗi, về cả buổi tối, là em hơi mệt mỏi."

"Nghỉ ngơi thật tốt." Hoàng Vũ nói.

"Được rồi."

Thấy cô trở lại ký túc xá, Đường Đàm kinh ngạc, "Làm sao về sớm vậy?"

Kim Nhiễm không chút biểu cảm, "Bên ngoài hơi lạnh."

Cố Phán ngồi ở trước bàn, lướt web, hôm nay mẹ cô tham gia chương trình —— Diễn đàn họa sĩ đương đại. Cô hơi khát, đứng dậy hỏi Đường Đàm có nước sôi không.

Diệp Từ Nhụy mở miệng, "Cậu lấy chỗ mình đi, mình vừa đun."

Cố Phán rót một chén, hơi nước hùng hực, cô cầm trong tay, tiếp tục lướt website.

Kim Nhiễm im lặng đi tới bên cạnh, "Cậu đang xem gì vậy?" Động tác của cô hơi mạnh, trong nháy mắt đánh đổ chén nước sôi kia.

Cố Phán chỉ cảm thấy tay phải nóng lên, một trận đau buốt tê dại, cô lập tức đứng lên, gương mặt nhả lại, hàm răng cắn chặt môi, chỉ có thể hít thở sâu.

"Xin lỗi, mình không cẩn thận —— cậu có sao không?" Kim Nhiễm bắt an.

Cố Phán nhú mày, tay trái nắm lấy tay phải để giảm bớt đau đớn.

Đường Đàm với Diệp Từ Nhụy mau chạy tới.

Diệp Từ Nhụy trầm giọng, "Mau dùng nước lạnh rửa qua."

Đường Đàm nhìn tay của cô đỏ lên một mảng lớn, "Có thuốc mỡ không? Nếu không hay là đi bệnh viện khám?"

Cố Phán chịu đựng, lắc đầu, muộn như vậy cũng không muốn làm phiền. Diệp Từ Nhụy đem kem đánh răng ra, "Dùng cái này một chút đi, chỉ mong không bị phỏng rộp lên."

Sáng hôm sau, lúc Cố Phán tỉnh lại, ngày mới vừa lộ ra tia sáng ngoài cửa sổ, cô giơ tay lên liếc một cái, thật đáng tiếc, mu bàn tay và cả ngón tay út phồng lên vài bọng nước.

Cô đang nghĩ, chiều hôm nay còn định đưa cha mẹ đi, làm sao để bọn họ không phát hiện đây?

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Bầu trời bên ngoài đã tối mịt, Cố Phán nhẹ nhàng đứng dậy, Diệp Từ Nhụy cũng đã đứng lên.

Người chăm chỉ nhất ký túc xá này chính là Diệp Từ Nhụy.

Hai người cùng ra ngoài, Diệp Từ Nhụy tới phòng học đọc sách, Cố Phán chuẩn bị tới tiệm thuốc trước cổng trường học mua một tuýp thuốc mỡ trị bỏng.

"Tay thế nào rồi?" Diệp Từ Nhụy hỏi.

Cố Phán đưa tay cho cô nhìn một chút.

Diệp Từ Nhụy nhú mày, "Đau không?"

Cố Phán lắc đầu. Lúc đau muốn hét lên, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được. Bây giờ thì không còn cảm giác gì.

Hôm nay sương mù nặng nề, tầm nhìn cực thấp. Mới ra ngoài chưa bao lâu, trên tóc đã dính ít nước, óng ánh long lanh. Lúc này, trường học yên tĩnh như đứa trẻ ngủ say.

Cố Phán đi ra cổng trường, nhìn thấy phía trước bên trái đứng bảy, tám người, đeo túi xách. Nhìn dáng dấp có lẽ đang chờ xe. Cô vừa nhìn kỹ, không

ngờ Hàn Diệp Hành cũng ở trong đám đó.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Hàn Diệp Hành bỗng lóe lên một cái rồi biến mất, chờ cô đi tới, Hàn Diệp Hành đã đứng trước mặt cô.

"Cố Phán ——" hân gọi tên cô. Hàn Diệp Hành là người phương bắc, thanh âm mộc mạc, nhưng không thô lỗ. "Muốn ra ngoài?"

Cố Phán viết lên điện thoại, "Đến tiệm thuốc."

Hàn Diệp Hành nhìn cô, không hỏi nhiều nữa. Hân biết cô đến mua thuốc cho Trần Thiệu thần.

"Học trường, các anh đây là định đi đâu sao?" Cố Phán hỏi.

Hàn Diệp Hành nở nụ cười, "Học trường năm tư đi du học, bọn anh đúng lúc cũng phải cùng thầy giáo đi thành phố S tham gia một hội thảo, nên cùng tới sân bay."

Cố Phán gật đầu, học kinh tế rất nhiều người đều chọn xuất ngoại để đào tạo chuyên sâu. Sắc mặt Cố Phán thoáng qua chút u buồn. Nàng viết lên điện thoại, "Học trường, người cũng sẽ xuất ngoại sao?"

Hàn Diệp Hành giải thích, "Ban đầu lựa chọn của anh chính là ở lại trường làm nghiên cứu sinh, vì thế, mấy năm tới, em sẽ vẫn gặp anh."

Cố Phán nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hai người nói chuyện, một chiếc xe buýt du lịch chậm rãi dừng lại ven đường.

Hàn Diệp Hành nói vài câu với cô, rồi lên xe.

Mấy người trên xe buýt thấy hân lên, liền ồn ào. "Hân sư đệ, vừa rồi sao không giới thiệu cho chúng ta?"

Hàn Diệp Hành ngồi xuống hàng ghế thứ hai, "Các anh hiểu lầm rồi, chỉ là một người bạn mà thôi."

"Bạn bè a ——" mấy nam sinh kia cố ý làm ồn.

"Không sao, cậu mới năm ba, còn có thời gian mấy năm, không vội."

Cố Phán mua xong thuốc về lại trường, buổi sáng có ba tiết, cô không cách nào ghi chép, lẳng lặng lắng nghe thầy giáo giảng giải, tay phải nóng đỏ đau nhói.

Thời điểm tan học, Kim Nhiễm đi tới bên cạnh cô, "Cố Phán, tay của cậu có sao không?"

Cố Phán nhìn vào mắt cô ấy, một lúc, cô lắc đầu.

Kim Nhiễm thở ra một hơi, "Xin lỗi."

Cố Phán hơi cong cong khóe miệng, gật đầu ý là đã hiểu. Viết lên giấy, "Cậu cũng không phải cố ý. Qua mấy ngày là không sao, đừng quá để ý."

Đường Đàm thu dọn xong túi sách, "Đi thôi. Kim Nhiễm, sao đi nhanh như vậy? Không cùng bọn mình đi thư viện sao?"

Cố Phán nhìn bóng lưng Kim Nhiễm đã biến mất ở cửa.

Thời điểm tan học chính trị, bên trong cổng trường tràn đầy người. Trần Thiệu Thần đột nhiên xuất hiện làm Cố Phán thoáng kinh ngạc.

Đường Đàm cười cười, "Xem ra mình nên đến thư viện một mình, cậu mau đi đi."

Cố Phán áy náy hướng về phía cô cong cong khóe miệng.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần dừng lại trên người cô, "Ngày hôm nay lúc nào em đi tiễn cha mẹ?"

Cố Phán khoa tay, "Bọn họ lên máy bay muộn, chập tối tới đây đưa em đi ăn, ăn cơm xong liền ra sân bay."

Trần Thiệu Thần gật đầu, tiếp nhận túi xách của cô, đột nhiên lướt qua tay phải của cô, những vết phỏng bong bóng nhất thời đâm mắt của anh.

Anh nhanh chóng cầm lấy tay cô, "Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt nặng nề.

Cố Phán thấy giọng điệu anh có chút căng thẳng, vội rút ra tay giải thích, "Không cẩn thận bị đổ nước sôi."

Hai mắt Trần Thiệu Thần khẩn trương nhìn chằm chằm vào mắt cô, mang theo cảm giác ngọt ngào. "Từ khi nào?"

"Tối hôm qua." Cố Phán thật thà báo cáo.

Quai hàm Trần Thiệu Thần nghiêng chặt, "Phòng vệ?"

Cố Phán lắc đầu, vội vã khoa tay, "Ồ ký túc xá, lúc uống nước bị văng trúng."

Trần Thiệu Thần thấy trên tay cô đã xước thuốc, nhưng bong bóng vẫn đang phồng lên. Anh nói, "Bong bóng phải nặn đi. Trước mắt đi bệnh viện xử lý một chút."

Thầy thuốc quả nhiên là chọc vỡ bong bóng, lại thoa thuốc. "Mấy ngày này không được để tay dính nước, không được động vào đồ ăn cay."

Cố Phán hít một hơi. Sau khi hai người ra ngoài, Trần Thiệu Thần vẫn không nói gì.

Mãi đến lúc đã đi được một lát, "Tối hôm qua lúc nhắn tin sao không nói cho anh?"

Cố Phán nhìn anh, "Không đau, thật sự."

Trần Thiệu Thần thấy bộ dáng cô thoải mái, mắt sắc hơi tối lại. Làm sao lại không đau đây? Đau có thể kêu ra tiếng, cô lại không đau.

"Phán Phán, sau này cho dù gặp phải chuyện gì, đều nói với anh, được không?" Anh nhìn cô chăm chú.

Ánh mặt trời giữa trưa tỏa ra bốn phía, ánh nắng ấm áp tràn ngập.

Cố Phán kinh ngạc gật gật đầu, cô chậm rãi nắm lấy tay anh. Làm sao bây giờ, cô phát hiện chính mình đã không thể từ chối anh.

Chỉ một lát sau, anh chậm rãi hít một hơi, "Anh bị cảm, em cũng không cần đem tay bị phỏng của mình đến thể hiện đồng cam cộng khổ a." Anh giờ tay vuốt ve sợi tóc của cô, trong giọng nói lộ ra chút không đành lòng.

Cố Phán khẩn trương kéo tay anh, không nói hai lời đi về phía trước. Đi tới nơi ít người mới dừng lại, hoảng hốt phát hiện chính mình ngay ban ngày ban mặt, lại có thể cầm tay anh kéo đi lâu như vậy.

Lòng bàn tay của cô nóng bừng, ánh mắt lén lút nhìn anh. Về mặt anh chẳng hề thay đổi.

Hai người đi tới bên hồ, xung quanh thanh tĩnh.

"Tiết mục vào thứ sáu, em tính thế nào?" Anh hỏi.

Cố Phán thoáng trầm mặc, đem suy nghĩ của mình nói với anh, "Hiện tại chỉ có thể rút khỏi cuộc thi."

Trần Thiệu Thần gật đầu, "Vốn định chuẩn bị luyện đàn với em." Anh thở dài. "Đi thôi, đến chỗ của anh."

Đến nhà anh. Trần Thiệu Thần đưa cô một ly nước, "Anh đi nấu cơm."

Trái tim nhỏ Cố Phán hơi giật, nháy mắt nhìn anh, ý kia rất rõ ràng, "Anh biết làm cơm?"

Trần Thiệu Thần xoay mặt đi, không giải thích gì, hướng tới phòng bếp. Cố Phán đi theo phía sau anh.

Cố Phán phát hiện so với lần trước tới đây, tủ lạnh trống trơn, lúc này đúng là có thêm rất nhiều thứ.

Trần Thiệu Thần lấy ra từng thứ, "A đi tới dọn dẹp, anh nói cô ấy mua thêm." Anh dừng một chút, thấy bộ dáng cô giống như không chịu rời đi, "Phán Phán, muốn tới giúp anh không?"

Cố Phán vui vẻ. Miệng anh xẹt qua ý cười, "Giúp anh mặc tạp dề."

Khóe miệng Cố Phán giật giật, bất quá vẫn ngoan ngoãn đứng sau lưng anh giúp anh thắt dây. Nhìn nơ con bướm mình vừa thắt, trong lòng cô bỗng có chút nóng lên.

Sau một tiếng, hai món ăn được đặt bàn.

Nồi cơm toả ra hương thơm gạo tẻ, sườn kho, thanh tiêu xào trứng gà, còn cho thêm cà chua mọc nhĩ.

Cố Phán nhìn một bàn sườn kho, suy nghĩ xuất thần.

Trần Thiệu Thần ngồi đối diện cô, "Đừng kinh ngạc, không phải lần đầu tiên anh nấu, đã có ba vật thí nghiệm trước."

Cố Phán miệng nở nụ cười, "Học trưởng, trên người anh có thêm rất nhiều mùi khói."

Trần Thiệu Thần gấp một miếng sườn cho cô, "Hắn là khói dầu."

Cố Phán cắn miếng sườn, mùi vị cực kỳ tốt, nước tương hoàn toàn ngấm vào thịt, mềm mềm lại dai dai. Cô giờ ngón cái lên.

Khỏe miệng Trần Thiệu Thần hiện lên ý cười, "Tay em bị thương nên không cho thêm nước tương, ăn thanh đạm một chút."

Kết quả ngày hôm đó, Cố Phán ăn nhiều hơn nửa bát cơm. Sau khi ăn xong, cô miễn cưỡng nằm vật ra ghế salông không nhúc nhích. Đột nhiên nghĩ gì đó, từ túi xách lấy ra một cuốn sổ, bút chì sột soạt trên giấy.

Một bức hoạt hình vẽ quả cam, có mũi có mắt, đang nấu cơm. Ý nghĩ này hoàn toàn đến từ chính hôm anh cho cô "Sổ quả cam".

Lúc Trần Thiệu Thần đi tới bên người cô, dư quang nhìn thấy trong túi một bản nhạc phổ.

Cố Phán cất cuốn sổ, đặt ở một bên.

Trần Thiệu Thần hỏi, "Đổi thành khúc "Lúc người đã già"?"

Cố Phán khoa tay, "Hôm đó nghe Từ Nhụy hát bài này, nên tìm nhạc phổ trên internet." Lúc đó quả thật cô bị ca từ làm rung động.

Trần Thiệu Thần nhanh chóng nhìn qua bản nhạc, hơi trầm ngâm, "Kỳ thực em muốn đàn khúc này hôm thi đấu phải không." Hắn trần thuật.

Cố Phán chỉ mỉm cười. Hóa ra, anh đều biết cả.

Trần Thiệu Thần ngồi bên cạnh cô, cũng không nói lời nào.

Cố Phán trong lòng bao nhiêu chuyện.

"Phán Phán ——" anh bỗng gọi tên cô, "Có phải không muốn hủy thi phải không?"

Cố Phán cắn môi nhìn anh.

Trần Thiệu Thần cảm lấy tay cô, cái bong bóng kia đã xẹp, làn da chỗ đó dềo dềo.

"Hôm đó anh cùng em tham gia thi, cùng đàn khúc này."

Lúc người đã già, chúng ta vẫn ở bên nhau như trước.

Cố Phán nhú mày, "Như vậy hình như có chút không phù hợp quy tắc thi?"

Trần Thiệu Thần trầm giọng, "Thi đấu không có quy định không cho phép người thân hỗ trợ."

Cố Phán vô lực phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Buổi chiều tan học xong thì Cố Phán nhận được tin nhắn của mẹ. Tối nay bạn của họ muốn mời họ ăn cơm, hỏi cô có muốn tới hay không.

Cố Phán nhìn mu bàn tay, không do dự nhắn tin lại: Mẹ, con không đi. Mẹ với ba cứ đi chơi vui vẻ.

Cố Niệm nhắn tin lại: Vậy chúng ta com nước xong sẽ tới gặp con.

Cố Phán hỏi chỗ ăn cơm, cách trường học hẳn nửa tiếng chạy xe, nếu như lại kẹt xe, cô sợ lỡ thời gian checkin. Liền nhắn lại: Không cần tới gặp con nữa, hai người com nước xong liền tới sân bay đi. Giao thông thành phố B rất đông, dễ kẹt xe.

Qua một lúc, Cố Niệm mới nhắn lại, hẳn là vừa thương lượng với Tống Hoài Thừa xong. "Vậy cũng được, chúng ta không qua nữa. Tiết trời càng ngày càng lạnh, con chú ý chăm sóc thân thể."

Cố Phán nhìn màn hình, khỏe miệng vẫn giữ ý cười. Lúc cô định cất điện thoại, mẹ lại nhắn tin đến: Nếu như thật sự có người thích hợp, không cần gặt mẹ a.

Cố Phán nháy mắt mấy cái, vâng.

Hai ngày này, Kim Nhiễm không về ký túc xá. Mọi người hằng ngày vẫn trải qua bình thường. Đến buổi chiều thứ năm, Cố Phán sau tiết của môn học tự chọn, liền đi tới phòng đàn. Cửa phòng luyện đàn bị hỏng, bên trong truyền đến tiếng đàn ung dung.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Trần Thiệu Thần quay lưng ngồi trước phím đàn, mỗi một âm điệu đều đến từ đầu ngón tay anh.

Một khúc kết thúc, Cố Phán vờ gõ gõ cửa.

Phòng học lớn lúc này không người, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Trần Thiệu Thần quay đầu lại, nhìn cô đứng ở cửa, cặp mắt kia linh hoạt. Anh kinh ngạc nhìn, "Anh mượn chìa khoá của thầy giáo."

Cố Phán đi tới, Đại học T là đại học lâu đời, bộ đàn dương cầm này có chút niên đại (cũ), bất quá bề ngoài vẫn rất khá. Tay của cô nhẹ gõ một cái vào giữa phím C, âm thanh thuần khiết, xem ra cũng thường xuyên được bảo dưỡng.

Tay phải Trần Thiệu Thần dừng lại trên phím đàn đen trắng, "Lần trước nghe một khúc em đàn ở phòng nhạc, anh vẫn quên chưa hỏi tên?"

Đó là chuyện hai năm trước.

Mười ngón tay Cố Phán đặt lên phím đàn, giai điệu quen thuộc chậm rãi vang lên. Trần Thiệu Thần lắng lắng nghe, thần sắc cô chuyên chú giống như ánh sao lấp lánh hấp dẫn ánh mắt người.

Cô đàn một đoạn, ngón trỏ tay phải không quá đau đớn. Cố Phán quay đầu lại, giọng nói, "Khi đó Hoa Từ điên cuồng yêu thích một bộ phim Thanh cung, đây là nhạc phim, tên là "Mùa chờ anh"."

Trần Thiệu Thần động khước miệng, suy tư, "Tên rất dễ nghe." Anh tỉ mỉ nhìn cô.

Cố Phán có chút xấu hổ lướt qua mặt, nhìn bản nhạc trước mắt. Mái tóc dài buông xõa, hơi vương lại gò má của cô.

Trần Thiệu Thần ngồi thẳng lên, "Ngón tay có đau hay không?"

Cố Phán lắc đầu một cái, đưa tay ra cho anh xem, đã bắt đầu kết vảy.

Trần Thiệu Thần nặng nề nhìn, "Hừm, lần sau cẩn thận một chút."

Cố Phán gật đầu bảo đảm!

Trần Thiệu Thần khẽ thở một hơi, xoay người đem bản nhạc dọn lại. "Nếu bốn tay liên hợp, trước tiên chúng ta diễn tấu "Love letter", "Lúc người đã già" tiếp ở phía sau. Chúng ta cùng đàn, tay phải của em không cần miễn cưỡng."

Cố Phán âm thầm hít một hơi quyết tâm. Lần thứ nhất, hai người sai nhịp điệu. Cố Phán muốn khóc.

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chú, "Phán Phán, em không cần vội vàng như vậy. Trình độ của anh không sánh được với em."

Cố Phán khoa tay, "Em có thương tích." Không cần bắt nạt người bệnh.

Trần Thiệu Thần dừng một chút, "Lại thử lại, luyện vài lần là tốt rồi."

Quả nhiên lần tiếp theo này cả bản nhạc đều trôi chảy.

Trần Thiệu Thần cười khẽ, "Cũng không tệ lắm." Anh gõ gõ âm cuối, "Hiểu cảm giác tám chín phần."

Cố Phán tay trái gõ một phím đàn, "Học trưởng, anh học đàn dương cầm bao giờ vậy?" Có thể thấy, thời gian học đàn của anh so với cô không hề thua kém.

"Năm nhất tiểu học bắt đầu học." Anh nhìn vào mắt cô, lúc đó mẹ Trần liên hệ giáo viên piano từ thành phố C tới, nhưng đáng tiếc sau đó anh không chơi lại. Ngoại trừ người nhà cũng không người nào biết anh có thể đánh đàn. "Anh lúc nhỏ có một người bạn chơi đàn rất khá, mẹ anh vì muốn bồi dưỡng khí chất nên đưa anh tới. Kỳ thực, anh là bồi công chúa học đàn."

Cố Phán nhìn gò má anh, lắng lắng nghe anh kể chuyện. "Cô ấy là ai?"

"Con gái của bạn tốt mẹ anh, lớn hơn anh hai tuổi. Cô ấy rất thông minh, học cái gì đều rất nhanh. Cao Hi Hi." Trần Thiệu Thần nhắc tên. "Cao trong cao lớn, hi trong hi vọng."

Cao Hi Hi ——

Cố Phán ở trong lòng ghi nhớ cái tên này, cô nở nụ cười, "Cô ấy là hi vọng, em là chờ đợi."

Trần Thiệu Thần cười, "Là như vậy."

"Hiện tại cô ấy ở đâu?" Cổ Phán hỏi.

"Du học." Trần Thiệu Thần giờ tay sờ sờ khóe miệng.

Du học ——

Càng ngày càng nhiều người chọn du học. Một khắc đó, trong lòng Cổ Phán đột nhiên có một nghi vấn, "Như vậy anh thì sao? Anh cũng sẽ xuất ngoại sao?" Nhưng rốt cuộc cô cũng không hỏi.

Đầu ngón tay Trần Thiệu Thần nhấn lên phím đàn, "Mẹ anh lúc trước còn nói không được quên cách chơi dương cầm, sau này còn dạy cho con." Anh đột nhiên nở nụ cười, "Bây giờ nhìn lại, sau này cũng không cần đến lượt anh."

Mắt Cổ Phán không khỏi trừng lớn, anh đến giúp cô luyện đàn, không phải đến đùa giỡn cô à! Cô nặng nề khoa tay, "Học trường, tập lại một lần." Ngón tay còn lơ lửng vào chỗ đau.

Đáy lòng anh một mảnh mềm mại không tên. Anh cuối cùng đã hiểu rồi, vì sao cha mẹ cô không muốn sinh thêm.

Tốt đẹp như thế, bọn họ cũng không muốn đem tình thương yêu lại chia cho đứa nhỏ khác nữa.

Một ngày, hai người mãi cho đến lúc trời tối mới rời khỏi phòng luyện đàn. Lúc này căng tin đã sớm hết cơm tối, Trần Thiệu Thần đưa cô tới một tiệm cơm gần đó.

Nhiệt độ càng ngày càng xuống thấp, trong phòng ăn mở điều hòa ấm áp, vừa đi vào khí nóng liền ập tới. Lúc bước vào, Cổ Phán bỗng nhìn thấy Kim Nhiễm cùng bạn trai cô.

Cô cười cười chào hỏi, rồi cùng với Trần Thiệu Thần đi tới phía trước một bàn. Hai người ngồi xuống, Trần Thiệu Thần gọi vài món ăn, anh nhìn thực đơn, đuôi mắt nhìn thấy người đối diện vẫn đang nhìn anh, cảm giác giống như cứ như vậy mãi thật tốt.

Không cần nói nhiều, tự có một loại giao cảm thẳng tới đáy lòng.

"Phán Phán, cá rán được không?"

Cô gật đầu.

"Mi lăn bột được không?"

Cô gật đầu, lập tức khoa tay nói, "Học trường, anh quyết đi."

Trần Thiệu Thần cười khế, chỉ ba món một canh, đem thực đơn giao cho nhân viên. Cổ Phán đột nhiên thoáng khoa tay, "Học trường, cho ít ớt một chút."

Trần Thiệu Thần hé miệng, anh vẫn còn chút ho khan, tiểu bánh mì vẫn nhớ. "Được. Phiền chị cho ít ớt một chút."

"Được, xin chờ một lát."

Ánh mắt Kim Nhiễm thỉnh thoảng nhìn sang, vẻ mặt không rõ, "Trần học trường thật sự đối với cô ấy rất tốt."

Hoàng Vũ nghe cô nói như thế, hững hờ đáp, "Anh đối với em không tốt sao?"

Kim Nhiễm thu tầm mắt lại, nhìn về phía hán, "Em muốn về."

Hai người yên tĩnh dùng cơm, Cổ Phán ăn rất chậm, Trần Thiệu Thần ăn xong ánh mắt rơi lên người cô, kiên nhẫn chờ.

Cổ Phán ngại ngừng ngoắc ngoắc khóe miệng, cô ăn hơi nhiều a.

Trần Thiệu Thần đưa ngón tay qua, gõ bàn một cái, "Em là nữ sinh thứ ba ở trước mặt anh có thể thoải mái ăn cơm——"

Cổ Phán ngại ngừng, không nhanh không chậm hỏi, "Hai người kia là ai?"

Trần Thiệu Thần nhìn cô, "Mẹ anh, còn có Cao Hi Hi."

Cổ Phán càng ngày càng đối với người tên Cao Hi Hi cảm thấy hứng thú. Cô ấy đến cùng là cô gái ra sao? Trần Thiệu Thần mỗi lần nhắc đến cô đều giọng điệu đơn giản, nhưng lại mang theo vài phần sùng nịch.

xxxxx

Buổi trưa thứ sáu, thí sinh tham gia thi đấu nghệ thuật vào cửa rất sớm, đi tới phòng hóa trang, tiến hành phần thi catwalk cuối cùng.

Lúc Cố Phán với Diệp Từ Nhụy đến, khán đài phía trước đã tới không ít người.

"Hôm nay rốt cuộc có bao nhiêu người đến xem vậy?" Đường Đàm kinh ngạc thốt lên.

"Dù đến bao nhiêu người, chờ một lúc lên đài không cần coi bọn họ là người, coi như không khí." Diệp Từ Nhụy lạnh nhạt nói.

Cố Phán hé miệng nở nụ cười, chỉ chỉ hậu trường.

Hiện tại hậu trường so với lần trước còn náo loạn hơn. Cố Phán với Diệp Từ Nhụy đứng là bình tĩnh.

Cố Phán xem điện thoại di động, Trần Thiệu Thần mới vừa từ phòng thí nghiệm ra, nói cô chờ một lát. "Mình đi thay quần áo trước." Cố Phán viết cho hai người kia.

Một giờ thi đấu chính thức bắt đầu. Cô ở thứ tự thứ sáu, chuẩn bị kỹ càng trước, tránh cho đến lúc đó lại vội vàng.

Lần này cô chọn một cái bộ váy màu trắng, nổi bật lại không hề có vị đau thương. Thay xong đi ra, bên cạnh hai người kia lúc này đã có thêm một người khác.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần trong nháy mắt rơi vào trên người cô, cổ áo một đường chạy ngang vai, hoàn toàn để lộ xương quai xanh xinh đẹp cùng bả vai êm dịu.

Làn váy tung bay theo mỗi bước đi.

Ánh mắt ba người kia không hề chớp lấy một cái.

Trần Thiệu Thần từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, Cố Phán thấy bọn họ không nói lời nào, nhìn chính mình từ trên xuống dưới, có phải là nơi nào bị lỗi không. Cô vừa cúi đầu, Trần Thiệu Thần đột nhiên dừng lại sát bên người, "Đẹp lắm." Âm sắc ôn hòa như nước, hơi thở xẹt qua bên tai của cô, trái tim của cô bỗng run lên.

Cô nở một nụ cười xinh đẹp với anh.

Đường Đàm tới giúp cô trang điểm, Trần Thiệu Thần đứng một bên. Đường Đàm đang do dự giúp cô lấy màu mắt gì, liền nghe Trần Thiệu Thần trầm giọng nói, "Không cần vẽ mấy thứ này, vẽ hai vạch đen trên mi là được rồi."

Vạch đen ——

Mấy cô gái kinh ngạc nhìn anh.

Đường Đàm tay run lên, cuối cùng bình tĩnh trước áp lực của anh, chỉ cho Cố Phán kẻ mắt cùng chuốt mascara.

Trần Thiệu Thần đứng lúc có người đến tìm, anh đi ra ngoài một lúc. Đường Đàm buồn bực nói, "Tại sao a? Cậu xem những thí sinh khác đều trang điểm cẩn thận xinh đẹp a."

Cố Phán cười khẽ, nhìn mình trong gương, đây mới là cô chân thật nhất, rất ổn.

"Cậu xem cô gái kia đánh mắt màu đồng, con mắt vừa sáng vừa tròn." Đường Đàm chưa từ bỏ ý định.

Cố Phán quay đầu lại liền nhìn thấy Trần Thiệu Thần đi tới, do dự trong chốc lát bị cô quăng lên chín tầng mây. Ân, Trần Thiệu Thần mặc Âu phục a!

Bọn họ là phôi trắng đen!

Đường Đàm ngắc ngứ nói, "Mình hiểu rồi, hai người căn bản cũng không cần trang điểm."

Trần Thiệu Thần lững thững đi tới, ánh mắt xẹt qua trên mặt cô, đột nhiên cười cười nói, "Hoàn hồn chưa!"

Cố Phán nháy mắt mấy cái, lảng lảng khoa tay, "Học trưởng, anh thật đẹp trai!" Cô trực tiếp ca ngợi, lại làm cho một người luôn tràn đầy tự tin là Trần Thiệu Thần bỗng không biết nói gì.

"Ừ." Anh đáp một tiếng, tay không tự chủ nắm thật chặt.

Cố Phán nháy mắt mấy cái, sao anh có thể bình tĩnh như thế.

"Trần Thiệu Thần ——" một âm thanh tình tế vang lên, th hút người xung quanh đều nhìn sang.

Chu Chú nhẹ nhàng đi tới, "Anh rất ít đến xem những cuộc thi kiểu thế này." Trên mặt của cô mang theo nụ cười xinh đẹp.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, "Tay Cố Phán bị thương, anh cùng cô ấy dự thi."

Tiếng nói vừa dứt, bốn bề lặng ngắt.

"Anh nói cái gì?" Chu Chú hơi không khống chế được cất cao thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Âm thanh ngạc nhiên vang lên.

Cổ Phán, Trần Thiệu Thần, Chu Chú – Ba người cùng đứng ở đằng kia, nghiễm nhiên đã trở thành quang cảnh thu hút sự chú ý của rất nhiều người khác.

Chu Chú vừa dứt lời, chợt ý thức được là mình đã hơi lớn tiếng. Phản ứng đầu tiên của con người mới là chân thật nhất. Cô ta không tin Trần Thiệu Thần sẽ vì Cổ Phán mà bằng lòng lên sân khấu biểu diễn. Nhưng giờ phút này cô ta không dám không tin.

Chu Chú âm thầm nắm chặt lòng bàn tay, khoé miệng rất nhanh nở ra một nụ cười tươi. “Thì ra là vậy, hai người cùng đàn Piano đôi àh, hôm nay lỗ tai của chúng em có phúc hưởng rồi. Cổ Phán, em yên tâm, chị sẽ ủng hộ em hết mình.” Cô ta nháy mắt. “Chị cũng nằm trong ban giám khảo.”

Cổ Phán không ngờ chị ấy cũng là giám khảo, cô khoa tay dùng thủ ngữ nói: “Học tử, em tham gia không phải để giành thứ hạng, cứ thuận theo tự nhiên thôi àh.”

Ánh mắt Trần Thiệu Thần nhìn cô hàm chứa ý cười, hươ tay hỏi: “Vậy em tham gia vì cái gì?”

Cổ Phán cắn răng, trả lời: “Em bị Từ Nhụy lôi kéo theo thôi!”

Một người biết rõ còn cố hỏi, một người thì khẩu thị tâm phi (*)

Khẩu thị tâm phi (*): Miệng nói một đằng nhưng trong lòng thì nghĩ một nẻo, suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau.

Hai người khoa tay múa chân dùng thủ ngữ nói chuyện với nhau trước mặt rất nhiều người, nhưng chỉ có bọn họ là có thể hiểu được đối phương đang nói gì.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần dịu dàng gọn sóng, anh nửa đùa nửa thật nói: “Chu Chú rất công bằng, sẽ không thiên vị ai đâu!”

Chu Chú giật giật khoé miệng, vui vẻ cười hiền hoà. “Ít nhất thì cũng nên nể tình một chút.” Cô nhìn anh đầy ẩn ý. “Em đi trước, hai người chuẩn bị đi, cố lên nhé!”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đúng một giờ chiều, vòng thứ hai của cuộc so tài ngày hội sinh viên nghệ thuật chính thức bắt đầu, trong nháy mắt mọi người trong hội trường liền yên tĩnh lại.

Cổ Phán và Trần Thiệu Thần ngồi trong một góc, hai người cùng nhau theo dõi và chờ đợi.

Sau mười tiết mục nữa mới đến phần biểu diễn của Diệp Từ Nhụy, cô ấy theo dõi một vài tiết mục trước rồi lại trở về chỗ của Cổ Phán.

“Cổ Phán, cậu xem người đang ngồi bên cạnh vị giám khảo kia xem.

Cổ Phán không hiểu, quay sang nhìn thử. Không nghĩ đến lại là Chu Nhuận Chi. Anh ta đang ngồi bên cạnh nghiêng tai nói chuyện với giáo sư, mặc áo khoác màu cà phê, không kéo khoá nên lộ ra áo mặc bên trong màu xanh đen. Mang đến cho người khác có cảm giác mát mẻ như gió xuân giữa trưa hè.

“Anh ta là giám khảo sao?” Diệp Từ Nhụy buồn bực.

Cổ Phán lắc lắc đầu, ý nói không biết.

Diệp Từ Nhụy nhún mày. “Chẳng lẽ là nhà tài trợ?”

Cổ Phán suy nghĩ, việc này quả thật cũng có khả năng. Chỉ là thấy nét mặt của Diệp Từ Nhụy như có điều gì đó không hài lòng, cô viết lên điện thoại:

“Không sao đâu, chúng ta biểu diễn phần chúng ta, anh ta cũng không thường đến phòng tranh mà.”

Diệp Từ Nhụy nhún vai. “Đột nhiên mình cảm thấy thế giới này thật nhỏ. Một vòng tròn, 360 độ, chúng ta vẫn có thể gặp nhau ở một điểm.”

Cố Phán viết trả lời: “Có thể gặp nhau cũng là một loại duyên phận.”

Diệp Từ Nhụy bật cười. “Được rồi, chúng ta đi chuẩn bị thôi. Vì tiền thưởng, cố lên!” Cô hít sâu một hơi lấy tinh thần.

Những tiết mục trước đó đều rất hay, lúc này mà nói không căng thẳng hồi hộp là giả.

Đội đến người thứ tư lên sân khấu biểu diễn. Cố Phán và Trần Thiệu Thần đã chạy đến sau cánh gà chuẩn bị đến lượt mình. Cố Phán khẽ nghiêng người muốn nhìn tình hình trên sân khấu một chút.

Chỉ trong nháy mắt, Trần Thiệu Thần đột nhiên đưa tay kéo cô lại, anh trầm giọng nói. “Đứng ngay ngắn, đừng khom lưng.”

Cố Phán không hiểu, nghiêng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần di chuyển nhìn chỗ khác, hình như về mặt anh hơi ửng hồng khác thường.

Cố Phán chỉ chỉ phía trước. “Anh có thấy người đàn ông mặc áo khoác màu cà phê kia không, chính là ông chủ phòng tranh mà em đang làm thêm đó.”

Trần Thiệu Thần nheo mắt. “Ừ!” Anh lơ đãng ậm ừ. “Bên cạnh anh ta là viện trưởng của bọn anh.”

Cố Phán hơi ngạc nhiên. “Viện trưởng của bọn anh sao lại ở đây?”

Trần Thiệu Thần thờ dãi, dờ khóc dờ cười nói: “Lúc này mà em còn quan tâm đến chuyện khác à, xem ra em không hồi hộp chút nào hết nhì.”

Cố Phán lắc lắc đầu, cô khoa tay dùng thủ ngữ nói, động tác chậm rãi. “Không đâu, em đang rất hồi hộp này.” Ánh mắt cô không chớp nhìn thẳng vào anh. “Chỉ là, có anh ở bên cạnh em thì em không còn lo sợ gì nữa. Dù sao cũng còn có anh mà.”

Trần Thiệu Thần chợt cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim, thật ấm áp, ánh mắt dời khỏi xương quai xanh của cô, đưa tay nắm chặt tay phải của cô. Bởi do vẽ tranh lâu năm, nên đầu ngón trỏ của cô có một vết chai mỏng. Anh nhẹ nhàng sờ sờ tay mình quanh đó. “Đúng vậy, có anh ở đây. Cho nên bánh mì nhỏ không cần lo lắng gì hết, nhé!” Ánh mắt anh nhìn cô nhu tình đến cực hạn.

Giọng nói ôn nhu của anh nhanh chóng trấn an được tâm trạng đang hỗn loạn của cô lúc này.

Cố Phán thật sự biết là Trần Thiệu Thần rất hiểu lòng cô. Cuộc thi này là cô bất chấp khó khăn muốn kiên trì tham gia đến cùng. Bây giờ chỉ còn một bước cuối cùng, cô có thể tưởng tượng được sau này cô phải đối mặt với điều gì.

MC trên sân khấu đang giới thiệu tiết mục, âm thanh vang dội khắp hội trường. “Tiếp theo, xin mời thí sinh mang số báo danh 06, khoa mỹ thuật và khoa quản trị kinh doanh cùng hợp tác biểu diễn, tôi không biết từ khi nào thì quan hệ giữa hai khoa lại tốt đẹp đến như vậy. Và đây, hai bạn Cố Phán và Trần Thiệu Thần sẽ cùng mang đến cho chúng ta phần biểu diễn —— Đàn piano đôi. Xin mời thưởng thức!”

Trước khi bước lên sân khấu, Trần Thiệu Thần đột nhiên hôn lên trán cô một nụ hôn, cũng không nói gì thêm.

Màn che từ từ mở ra, hai người cùng dắt tay nhau bước đến giữa sân khấu, cúi người chào khán giả. Trong nháy mắt dưới hội trường không hẹn mà cùng im lặng, là kinh ngạc.

Trước mắt mọi người là đôi nam nữ thanh tú khá ái, mọi người đều trầm trồ thốt lên một câu: “Đúng là trời sinh một đôi!”

Chiếc váy trắng tinh cùng với áo vest đen lịch lãm, hai người này lại có thể kết hợp hai màu sắc tưởng chừng như bình thường nhất thành một hình ảnh vô cùng tinh tế.

Hai người đi đến chỗ đặt chiếc đàn Piano, cùng ngồi xuống, một trái một phải.

Đột nhiên vào giờ khắc này, cả hội trường to lớn đầy người trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Khi nốt nhạc đầu tiên vang lên, thì bầu không khí bỗng thay đổi theo.

Giai điệu mềm mại chậm rãi vang lên. Bốn bàn tay cùng linh động nhấn phím đàn, dẫn dắt thính giả chìm vào một thế giới tươi đẹp. Mặc kệ bạn có hiểu ý nghĩa của bản Piano này hay không, mặc kệ bạn đã từng nghe qua bài hát này hay chưa, thì cũng sẽ cảm nhận được cảm giác thư thái tuyệt vời này, như là dòng sông đang uốn lượn chảy dài.

《Luv Letter》- Thư tình. Chỉ một từ mà diễn tả được biết bao điều tốt đẹp.

Ánh đèn chiếu vào trên mặt hai người, cô gái đang chuyên chú đánh đàn, gương mặt hơi cúi xuống trầm tĩnh mà tuyệt đẹp. Mà chàng trai bên cạnh trong lúc lơ đãng ngoài đầu nhìn cô gái, nét mặt cực kì dịu dàng, trong thoáng chốc đó đã bị máy chụp hình chụp được. Ánh đèn sân khấu tràn ngập sắc vàng cũng bị anh bỏ lơ, trong mắt anh chỉ có duy nhất hình bóng của cô mà thôi.

Khi tiếng đàn biến đổi thành bài《Khi em già đi》Thì dưới sân khấu có vài người không nhận được mà bật cười.

Thầy Lý trong ban giám khảo xoa xoa mũi. “Hai đứa trẻ này thật thú vị, chọn bài hát cứ như là đang tỏ tình vậy.”

“Bọn trẻ bây giờ không giống với chúng ta hồi đó đâu.”

“Tôi nhớ bài thơ này là do nhà thơ Bắc Ái Nhĩ Lan viết, theo đuổi tình yêu cả đời.”

.....

DD <^Lê•Quý•Đôn^>

Chu Nhuận Chi nhìn người biểu diễn trên sân khấu, khoé miệng cong lên. Thì ra cô nhóc này là hoa đã có chủ rồi. Anh ta còn nhớ rõ hai ngày trước, lúc dùng cơm với ba cô ấy, bác ấy còn nói đến vấn đề này, nói là con gái mình còn nhỏ, chưa vội tìm đối tượng.

Chu Nhuận Chi khẽ cười.

“Nhuận Chi, cười gì vậy?” Giáo sư bên cạnh hỏi.

“Hai bạn trẻ này rất xứng đôi, sinh viên đại học T cũng rất năng nổ trong vấn đề này nhì.”

Giáo sư khẽ cười ha ha. “Cậu nam sinh kia là sinh viên của khoa tôi, chắc cậu cũng biết cậu của cậu ta đấy, Tống Kinh Dương.”

Chu Nhuận Chi hơi trầm tư. “Không thể không thừa nhận, sinh viên kinh tế thì ánh mắt cũng rất tốt.”

Giáo sư sững sờ khó hiểu, Chu Nhuận Chi cũng không tiếp tục giải thích, cũng không hỏi thăm đến việc khác.

Khi hai người đàn xong nốt nhạc cuối cùng, tiếng đàn ngưng hẳn, cả hội trường trầm mặc mấy giây sau đó là một trận vỗ tay vang dội kéo dài.

Cố Phán thở ra một hơi, nghiêng đầu nhìn Trần Thiệu Thần.

Trần Thiệu Thần khẽ mỉm cười với cô, đuôi lông mày nâng lên. Hai người cùng đi đến giữa sân khấu, cúi đầu cảm ơn khán giả lần nữa. Mọi người trong hội trường đều như muốn sôi trào.

Khi hai người đang định xuống sân khấu thì MC vội vàng ngăn lại. “Hai bạn xin dừng bước. Tôi ở sau cánh gà nghe tiếng đàn của hai bạn mà như muốn chìm đắm vào đó, quên mất là phải lên sân khấu làm MC luôn, tôi tin rằng các bạn khán giả ngồi đây cũng có cùng cảm nhận như vậy. Các bạn có điều gì muốn chia sẻ với khán giả không?”

Đường Thanh ngồi phía dưới không khỏi cau mày lại. “Cậu MC này bộ mới dẫn chương trình lần đầu sao? Không chuyên nghiệp gì hết!”

Diệp Từ Nhụy cũng cau mày theo. “Đừng nóng vội, có Trần học trưởng ở đây mà.”

Cố Phán bình tĩnh đứng trên sân khấu, bộ váy trắng tôn lên làn da trắng ngần của cô. Hôm nay cô cố ý mang giày cao gót nên cao hơn một chút. Cô nhìn những ánh mắt dưới khán đài đang chăm chú nhìn mình, hôm nay các bạn nữ dự thi ai cũng đều trang điểm thật lộng lẫy, chỉ có cô là để mặt mộc, gương mặt sạch sẽ mịn màng đáng yêu. Cố Phán vẫn luôn im lặng không nói, Trần Thiệu Thần cầm lấy microphone từ trên tay cô.

Chỉ trong chớp mắt, Cố Phán kéo lấy khuỷu tay của Trần Thiệu Thần, anh nghiêng đầu sang nhìn cô.

Cố Phán từ từ giơ tay lên, khoả tay dùng thủ ngữ nói: “Hi vọng mọi người sẽ thích tiết mục hợp tấu của chúng mình, cảm ơn!” Cô cười yếu ớt, trả lời câu hỏi lúc nãy của MC: “Phía dưới có rất nhiều bạn khán giả nên mình hơi hồi hộp một chút.”

Giọng nói của Trần Thiệu Thần xuyên qua microphone, thuật lại lời của Cố Phán: “Cô ấy nói, hi vọng mọi người sẽ thích tiết mục hợp tấu của chúng mình, cảm ơn!”

Cố Phán quay sang nhìn anh, nở một nụ cười.

Trần Thiệu Thần cảm xúc, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi. Anh chỉ sợ cô sẽ bị tổn thương, nhưng cô lại dùng ánh mắt và thái độ thản nhiên của mình để hoá giải sự khác biệt, kéo gần khoảng cách giữa cô với người khác.

Cô, chính là như vậy. Không cần phải che giấu, cô vốn luôn lạc quan vui vẻ yêu đời, luôn toả sáng như vậy.

Trần Thiệu Thần nuốt nuốt nước miếng. “Cô ấy còn nói, bên dưới có nhiều bạn khán giả như vậy, nên cô ấy có hơi hồi hộp một chút.”

Mọi người dưới khán đài cười rộ lên.

Trần Thiệu Thần mỉm cười. “Thật ra thì mình cũng rất hồi hộp, nhưng mà ở trước mặt con gái thì phải luôn thể hiện mặt hoàn mỹ nhất của con trai, không phải sao?”

“Ha ha haaa——”

Hai người cùng đi vào cánh gà, mọi người ở bên ngoài vẫn còn đang bàn luận rôm rả. Không ai để ý đến việc Cố Phán không nói được, bởi họ đã bị tiếng đàn của cô mê hoặc mất rồi, đây chính là tiếng đàn hay nhất mà họ từng được nghe.

Diệp Từ Nhụy thờ phào một hơi. “Tiền thưởng của mình đang bị đe dọa nghiêm trọng rồiiii~~” Nhưng cô lại đang cười rất vui vẻ.

Cuộc thi kết thúc, thể xác và tinh thần của bọn họ đều mệt mỏi đến chết. Mọi người trở về kí túc xá, Cố Phán liền ngồi xuống giường nghỉ ngơi, cô cũng lười không thay đồ mà mặc luôn bộ váy trắng lúc biểu diễn.

Ngược lại tinh thần Đường Thanh lại phấn chấn gấp đôi, cứ đi tới đi lui. Một lát đi đến nhìn Cố Phán hỏi: “Cậu và học trưởng Trần là cố ý chuẩn bị đúng không?”

Cố Phán lắc đầu.

Đường Thanh đứng, cô ngồi. Đột nhiên Đường Thanh cười gian: “Cố Phán, nhìn không ra đấy, cái đồ của cậu... lớn thật đó~”

Cố Phán xoa xoa mắt, hai ngày nay ngủ không được ngon, mắt đen như mắt gấu trúc rồi.

Diệp Từ Nhụy cười cười. “Cậu ấy bình thường mặc đồ rộng che đi hết rồi, đây mới là chân tướng thật sự.”

Cố Phán chợt hiểu ra, lúc này cô chỉ biết mừng vui hai chữ: “Luuu mạnh!” Đại não như vừa nghĩ đến điều gì, lúc ở phía sau cánh gà sân khấu, lúc mình khom lưng, anh ấy đã kéo mình thẳng dậy...

Càng nghĩ càng xấu hổ...

Cuộc thi văn nghệ ngày hội sinh viên cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp. Giành được hạng nhất là một sinh viên nữ học năm thứ hai khoa Trung Văn, được đại diện trường đại học T tham gia cuộc thi chung kết Văn nghệ sinh viên toàn quốc sắp tới. Diệp Từ Nhụy đạt được hạng ba. Cố Phán và Trần Thiệu Thần không được giải, kết quả này làm cho mọi người cực kì khó hiểu, bàn luận nhốn nháo ầm ĩ trên diễn đàn trường cả một thời gian dài.

Cố Phán và Trần Thiệu Thần cũng không hỏi nguyên nhân, việc này cũng không quan trọng với bọn họ.

Kí túc xá nam

“Mẹ nó! Cuộc thi kiểu gì vậy, không công bằng gì hết!”

“Lần đầu tiên của lão đại mà có kết quả như thế này sao!”

“Tớ phải kiện! Tớ muốn kháng nghị!”

“Được, tớ ủng hộ! Các cậu không biết lúc đó mình cảm động thế nào đâu, mém chút nữa là khóc như mưa luôn rồi!”

“Tớ không biết lão đại còn có thể đánh đàn được đấy! Tớ còn nhớ lúc trước Chu Chú tìm lão đại muốn nhờ cậu tham gia chung một tiết mục, nhưng cậu đã từ chối, còn nói là không có hứng thú nữa chứ.”

Trần Thiệu Thần ngẩng đầu lên, nhân nhật nói: “Trí nhớ cậu tốt nhỉ.”

“Chứ gì nữa.” Bạn cùng phòng A vô cùng đau đớn. “Lão đại chính là chân nhân bất lộ tướng, nhưng rõ ràng cậu đàn giỏi như vậy, sao lại nói là không có hứng thú chứ.”

Trần Thiệu Thần nhú mày. “Nói chuyện cho đàng hoàng.”

“Thì tớ đang nói chuyện đàng hoàng đây!” Bạn cùng phòng A lúc thi đại học khoa Ngôn ngữ nằm trong top ba đấy!

Trần Thiệu Thần cười như không cười. “Lần đầu tiên...”

Bạn cùng phòng A nhanh nhạy phát hiện chuyện mờ ám. “Lão đại, cậu quá đen tối rồi! Khinh bỉ cậu!”

Về việc không đạt được giải trong cuộc thi, Cố Phán cũng không có ý kiến gì, ngược lại cô còn an ủi ngược lại Đường Thanh: “Thật ra là do mình làm sai quy định trước, lúc mình đăng ký tiết mục chỉ ghi là cá nhân, mà lúc biểu diễn lại là hai người, cho nên ban giám khảo cũng rất công bằng rồi.”

“Ngụy biện! Nói không chừng là có người ghen tị cậu và học trưởng Trần biểu diễn cùng nhau nên mới cố ý làm vậy.”

Cố Phán khẽ cười: “Không đâu. Cậu phải tin tưởng các thầy cô chứ. Được rồi, cuối tuần rồi, vui vẻ lên nào.” Cô giơ tay lên, xoa xoa gương mặt của Đường Thanh.

Đường Thanh vội vàng né trái né phải. “Cố Phán, đừng nói là cậu cũng để cho học trưởng Trần nựng mặt của mình như vậy đấy nhé!”

Cố Phán sững sờ, cũng gần giống như vậy, chỉ là... Cô xoa xoa mặt mình, đúng là bị nựng thành mặt bánh mì luôn rồi.

Đồ. Lẽ. Qũy. Đồ.

Thứ bảy, Trần Thiệu Thần dẫn cô đến nhà trọ của anh. Cố Phán ngồi trong thư phòng đọc sách, Trần Thiệu Thần ngồi ở một bên viết luận văn. Cố Phán cũng đã ngồi một lúc lâu, vốn là ngồi rất ngay ngắn nghiêm chỉnh, nhưng vào lúc này, cô nằm nghiêng nửa người xuống, tay giờ sách lên.

Trần Thiệu Thần nhủ nhủ mày, đứng dậy đi tới, tiện tay rút quyển sách ra khỏi tay cô. Anh đứng trước mặt cô, cô khó hiểu mở to mắt nhìn anh.

Trần Thiệu Thần đặt sách trên bàn. “Em đọc sách như vậy sẽ có hại cho mắt đấy.”

Cố Phán ngồi thẳng người dậy, ánh mắt đen nháy chăm chú nhìn anh.

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Anh hỏi.

Cố Phán cong khoé miệng: “Học trưởng, em có thể...” động tác của cô ngập ngừng một chút, hơi ngượng ngùng.

“Muốn hôn anh à?” Anh hỏi ngược lại cô.

Gò má Cố Phán ửng hồng, không tiếp tục khoa tay nói chuyện nữa, mà trực tiếp giờ tay ra chạm vào gương mặt anh, da mặt của anh rất sạch sẽ, ngũ quan thanh tú, tay cô từ từ vuốt ve từng chút, từ chân mày của anh đến mắt của anh.

Trần Thiệu Thần không nhúc nhích, dưới đáy mắt tràn đầy ý cười.

Cố Phán tỉ mỉ ngắm nhìn anh, Trần Thiệu Thần cũng hết sức phối hợp.

Đợi đến khi cô định rút tay về thì đột nhiên anh kéo tay cô lại. “Nhìn chăm chú như vậy sao, có muốn sờ những chỗ khác nữa không?”

Dụ dỗ trắng trợn!

Gió mùa thu luồng qua khe cửa thủy tinh thổi vào phòng, mang theo hương thơm lan toả.

“Lại muốn gì nữa đây?” Trần Thiệu Thần nựng hai má cô.

Cố Phán hươ tay nói: “Học trưởng, thân hình anh... Rất đẹp. Còn đẹp hơn cơ thể của người mẫu chuyên nghiệp.”

Đầu Trần Thiệu Thần xuất hiện một hàng vạch đen. Đột nhiên anh nghĩ đến... Người mẫu nude. “Em nhìn thấy bao nhiêu người rồi?”

Cố Phán nhìn anh lắc lắc đầu.

“Không đếm được luôn hả?” Chữ cuối Trần Thiệu Thần hơi nhấn giọng cao lên.

Cố Phán cười. “Chưa đến mười người đâu.”

“Hình như em có chút tiếc nuối nhỉ?” Mũi Trần Thiệu Thần dán lên chóp mũi cô, dùng sức cụng một cái. “Về sau không cho về những người mẫu đó nữa!”

Ánh mắt Cố Phán cũng cong lên. “Anh kì thị những người làm nghệ thuật!”

Trần Thiệu Thần nghiêng răng, sau đó hợp tình hợp lý nói: “Sau này muốn về thì gọi anh! Anh sẽ làm người mẫu cho riêng mình em!”

Cố Phán mất chữ O, mồm chữ A.

Trần Thiệu Thần cười. “Phán Phán...” Anh trầm giọng gọi tên cô, ngón tay viết lên lòng bàn tay cô từng nét từng nét. “Tên của anh, Trần — Thiệu — Thần.”

“Em biết.”

Trần Thiệu Thần hươ tay dùng thủ ngữ nói: “Thiệu Thần, sau này hãy gọi anh bằng tên.” Anh thờ dài.

Anh viết lên lòng bàn tay cô một chữ ‘Thần’

Thần, là vị trí của Sao Bắc Cực. Sao Bắc Cực vĩnh viễn không bao giờ thay đổi vị trí. Cho nên, anh sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Hết chương 20.

Tác giả có lời muốn nói: Một chương này viết hơn năm tiếng đồng hồ. Ta đúng là liều mạng mà. Khóc T_T

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Editor: Mèo ™

Vừa vào mùa thu, nhiệt độ thành phố B liền giảm hẳn.

Chủ nhật, Trần Thiệu Thần và Cố Phán cùng đến Quảng trường Thế Kỷ, hai người đều mặc áo khoác bằng lông cừu.

Quang cảnh xung quanh quảng trường lúc chín giờ cực kì náo nhiệt. Giữa trung tâm có một dãy bàn xếp gần nhau dài khoảng mười mấy mét, rất nhiều các em nhỏ đang ngồi đó viết chữ vẽ tranh.

Cố Phán quay sang nhìn Trần Thiệu Thần: “Sao lại đến đây?”

Trần Thiệu Thần mỉm cười, lúc này ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống từng khoảng trống bên dưới. “Đến tham quan thôi.”

Anh nắm tay cô đi đến gần các dãy bàn, nhìn sơ lược xung quanh, thì ra là hoạt động do Trung tâm Phúc lợi Nhi đồng tổ chức, mời một số bạn nhỏ đến đây vẽ tranh, sau đó bán các tác phẩm từ thiện.

Thời tiết rất lạnh, các bạn nhỏ đứng ở đằng kia, chăm chú vẽ tác phẩm của mình, hiện trường cực kì yên tĩnh.

Bầu không khí ở đây hơi không thích hợp cho lắm, trong lúc nhất thời Cố Phán vẫn chưa phản ứng kịp. Đợi đến khi có một bạn nhỏ vẽ xong, người phụ trách đến thu bài vẽ thì trong đầu Cố Phán như có một tia điện xẹt qua, cô từ từ quay đầu thì thấy Trần Thiệu Thần mỉm cười. “Đi thôi...”

Hai người cùng đi đến trước mặt cô bé, em ấy vừa mới vẽ xong, đang giao tác phẩm cho người quản lí. Trần Thiệu Thần nhìn cô bé, đột nhiên cô gái nhỏ miệng chữ O, mắt chữ A, vèo một cái chạy đến trước mặt Trần Thiệu Thần, ôm lấy cổ anh.

Gương mặt của cô bé tràn đầy kích động.

Trần Thiệu Thần thuận thế ôm bé vào lòng. Đôi tay cô bé vòng qua cổ anh, cười hi hi không ngừng.

Trần Thiệu Thần nhìn Cố Phán, nói: “Em ấy tên là Khả Khả.”

Cố Phán cũng nhẹ mỉm cười, cô cũng đã biết tình huống của em ấy rồi.

Khả Khả đứng ngay ngắn lại, khoa tay múa chân dùng thủ ngữ nói chuyện: “Anh Thiệu Thần, sao lâu rồi anh chưa đến thăm em?”

Trần Thiệu Thần khẽ cười, khoa tay nói: “Anh bận học ở trường, nếu như lười biếng thì không thể tốt nghiệp được đâu.”

Khả Khả nở ra một nụ cười thật tươi. “Nếu vậy thì sẽ bị mắng đấy.” Cô bé quay sang nhìn Cố Phán, ngượng ngùng hỏi: “Chị xinh đẹp này là ai vậy ạ?”

Trần Thiệu Thần nhìn Cố Phán. “Bạn gái của anh.” 蹁跹 ㄟ: ㄟ ㄟ. quý. đôn "

Cố Phán ngại ngùng liếc anh một cái, sau đó cô ngồi xổm xuống, đối mặt với Khả Khả. “Em có thể gọi chị là chị Phán Phán.”

“Chị Phán Phán...” Khả Khả hươ tay gọi tên cô, con ngươi chuyển động. “Chị, chị cũng biết dùng ngôn ngữ của người câm điếc sao?”

Cố Phán nhú mày, dí dóm gật đầu. “Đúng vậy.”

Trong nháy mắt Khả Khả cực kì thích chị gái xinh đẹp vừa mới quen này. Cô kéo tay Cố Phán và Trần Thiệu Thần đến nơi trưng bày tác phẩm của mình, cuối cùng bức tranh được mua với giá năm trăm đồng.

Cố Phán cực kỳ vui vẻ. “Nói như vậy, thì em vừa có thêm một người bạn nhỏ có thể nghe thấy âm thanh giống em rồi.”

Trần Thiệu Thần nói chuyện với người phụ trách một lúc, người phụ trách đó lại nói chuyện với mẹ của Khả Khả một lúc nữa, mới cho phép anh dẫn Khả Khả ra ngoài chơi.

Khả Khả muốn ăn gà KFC. Mặc dù người lớn nói đó là đồ ăn không tốt cho sức khoẻ, nhưng vẫn không ngăn cản được sự yêu thích của cô bé.

Trần Thiệu Thần mua một phần combo lớn, ba người họ cùng ngồi ở bàn gần cửa sổ.

Khả Khả và Cố Phán nói chuyện về trường học của mình. Thật may là cô bé cũng được học ở trường học bình thường, thành tích rất tốt.

Cố Phán rất thích cô bé này.

Khả Khả khoa tay, nói: “Mẹ em sắp sinh em trai rồi, em trai rất khoẻ mạnh, về sau em sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, ba mẹ đều nói sau này em ấy lớn lên mới có thể bảo vệ em được.”

Cố Phán vuốt vuốt tóc cô bé, mắt chạm mắt với Trần Thiệu Thần.

Trần Thiệu Thần khẽ cười. “Khả Khả, sau này em trưởng thành rồi thì sẽ có bạch mã hoàng tử đến bảo vệ em”

Khả Khả mở to mắt. “Anh Thiệu Thần, đó là chuyện cổ tích, truyện cổ tích toàn là gạt người ta thôi.”

Trần Thiệu Thần không khỏi bật cười. “Chị Phán Phán của em gặp rồi đấy.”

Cố Phán một tay chống cằm, đỏ mặt không đáp. Hai người họ cùng dẫn Khả Khả đi chơi đến chiều mới đưa cô bé về. DD.LeêQuyýĐoôn’

Trên đường về, Khả Khả vẫn còn nắm chặt tay của Cố Phán. “Chị Phán Phán, về sau chị có thể đến thăm em nữa được không? Bạn cùng lớp của em không ai hiểu ngôn ngữ của người câm điếc hết.”

Tìm Cố Phán thất lại, gật gật đầu đồng ý.

Khả Khả cười thật vui vẻ. “Anh Thiệu Thần, vậy lần sau anh nhớ dẫn chị Phán Phán theo nhé.”

Khả Khả được bảo mẫu dẫn vào nhà, một đoạn đường ngắn mà cô bé ngoái đầu lại nhìn mấy lần, về mặt tiếc nuối không thôi.

Trần Thiệu Thần nhìn Cố Phán. “Hai năm trước anh vừa mới đến thành phố B, có lần đến trung tâm thương mại thì gặp được em ấy, em ấy và mẹ bị lạc nhau.”

“Cho nên anh giúp em ấy tìm được mẹ, đúng không?” Cố Phán hỏi.

“Ừm. Khả Khả đang đứng khóc, có người đến giúp đỡ, hỏi em ấy nhưng em ấy chỉ khoa tay mà không nói.” Trần Thiệu Thần chớp chớp mắt mấy cái. “Lúc đó anh liền nghĩ đến em, có phải trước đây em cũng có lúc gặp phải tình huống như thế không? Em có cảm thấy bất lực mà khóc như Khả Khả không?”

Đáy mắt Cố Phán tràn đầy chua xót, cô hươ tay nói: “Thật may là anh hiểu thủ ngữ.” Thở ra một hơi, cô có thể tưởng tượng được tình huống đó là như thế nào. Cô đã từng trải qua quá nhiều lần, cũng biết được sự hoảng sợ khi không có người thân bên cạnh là như thế nào.

Cô cười dịu dàng. “Anh Thiệu Thần, ba có lập cho em một Quỹ từ thiện, hàng năm sẽ giúp đỡ rất nhiều gia đình có các đứa trẻ không thể nghe, nói được. Hi vọng tương lai sau này em có thể dựa vào chính năng lực của mình để trợ giúp được những đứa trẻ đó.

Về mặt Trần Thiệu Thần ôn hoà. “Ừm. Nhưng mà...” Anh dừng lại một chút. “Em không cần phải vất vả như vậy.” Em chỉ cần làm những chuyện mình thích, còn lại cứ để anh lo.

Trần Thiệu Thần vuốt tóc cô. “Tóc mái dài rồi.”

Lòng bàn tay anh thật ấm áp, Cố Phán giải thích: “Bọn Từ Nhụy nói, nếu để tóc mái ngang thì mặt có vẻ nhỏ, nhìn như trẻ em vậy. Nên bọn họ bảo em để dài.”

Khoé miệng Trần Thiệu Thần giương lên. “Là giống học sinh cấp ba. Nhưng như vậy thì có cảm giác của bánh mì nhỏ hơn.”

Cố Phán cong môi. “Vậy rốt cuộc anh thích tóc mái ngang hay để dài?”

Trần Thiệu Thần lại vuốt tóc cô, vén tóc mái cô lên, đôi mắt long lanh như hai viên ngọc quý khảm lên gương mặt của cô. Anh dứt khoát nói. “Tóc mái ngang đẹp! Hôm nào anh dẫn em đi cắt.”

Cố Phán nghi ngờ, vậy sao?

* * * * *

Ngày hôm đó, Trần Thiệu Thần nhận được điện thoại. “Gần đây có bận gì không? Bà rất nhớ cháu đấy, khi nào thì về đây?”

Trần Thiệu Thần suy nghĩ một chút. “Chiều thứ sáu con về nhé.”

“Được, vậy cậu nhờ tài xế đến rước con.” Tổng Kinh Dương rất quan tâm đến đứa cháu bên ngoại này.

Trần Thiệu Thần nói: “Không cần đâu cậu, con tự về được.”

“Ừm, vậy tranh thủ về sớm một chút.”

Cúp điện thoại, anh nhìn đồng hồ, chín giờ bốn mươi, bánh mì nhỏ vẫn còn ở phòng vẽ. Anh cất sách lên giá, sau đó đến khoa Mỹ thuật. Phòng vẽ ở lầu bốn trong toà nhà của khoa Mỹ thuật vẫn còn sáng đèn.

Trần Thiệu Thần đi lên bằng cầu thang bộ, cửa phòng vẫn đang đóng chặt vì sợ người ngoài quấy rầy. Anh đứng ngoài cửa, thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Sau mười giờ, có một nam sinh đi ra ngoài, giương mắt lên nhìn anh. “Cố Phán vẫn còn ở bên trong.”

Trần Thiệu Thần cười cười. “Cám ơn.”

Anh nhẹ nhàng đi vào, Cố Phán ở tít phía sau. Cô đang đứng ở đằng kia, một tay cầm khay đựng màu, một tay cầm bút vẽ, mắt chuyên chú nhìn vào tác phẩm của mình. D-đ^n L / Q / Đ,

Sau khi Trần Thiệu Thần đi vào, cô mới phát hiện.

Trên giá vẽ là một bức tranh vẽ mùa đông, nhưng không phải là một mùa đông băng giá lạnh lùng, ngược lại vòng quanh mùa đông đó là một loại thời gian ấm áp.

Trên người cô dính không ít màu vẽ, tóc cột hờ, chỉ dùng một sợi dây chun bằng da màu đen cột sau gáy. Mấy ngày nay, tóc mái được cô kẹp lên bằng đồ kẹp tóc cũng màu đen, lộ ra cái trán sáng bóng.

Trần Thiệu Thần hít sâu một hơi.

Các tác phẩm của Cố Phán luôn tạo cho người khác có cảm giác rất ấm áp.

Trần Thiệu Thần cầm khay màu từ trong tay cô. “Còn một chút nữa, em tiếp tục đi.”

Cố Phán gật đầu, tập trung tinh thần, tô phần màu nền cuối cùng thật tỉ mỉ. Đại công cáo thành!

Cô vận động bả vai cho đỡ mỏi, sau đó đi thay áo khoác.

Hai người cùng ra khỏi phòng vẽ. Cố Phán nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Bọn họ không về sao?” Trần Thiệu Thần hỏi.

Đèn hành lang sáng lên, Cố Phán hươ tay nói: “Có mấy người không về, gần đây các thầy cô giáo đều giao thêm bài tập về nhà, lấy điểm bài tập đó làm điểm kiểm tra cuối kỳ, nên mọi người đều cố gắng hoàn thành thật tốt.”

Trần Thiệu Thần cong khoé môi. “Em đừng giống như bọn họ. Phải biết giữ gìn sức khoẻ.”

Cố Phán le lưỡi cười. “Ba em cũng nói như vậy.” Hình như cô vẫn chưa nói với anh, mẹ cô cũng học Mỹ thuật.

“Buổi tối ngày mốt em có rảnh không?” Anh hỏi.

Cố Phán ngược lên nhìn anh. “Em rảnh, nhưng có lẽ không thể đi ra ngoài được.” Cô có chút do dự.

Trần Thiệu Thần sững lại. “Sao vậy?”

Cố Phán mỉm môi nói: “Em có khách đến thăm.”

Trần Thiệu Thần hơi sững sốt, ngay sau đó vân đạm phong khinh (*) nói: “Vậy em phải tiếp đãi khách thật tốt đấy.”

(*) Vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp. Xuất phát từ thơ Trình Hạo - Xuân nhật ngẫu thành: Vân đạm phong khinh cận ngọ thiên, Bàng hoa tùy liễu quá tiền xuyên. Hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.

Cố Phán cắn răng gật đầu một cái. “Anh Thiệu Thần, anh muốn đi đâu sao?”

Trần Thiệu Thần nắm lấy tay cô, bàn tay hơi lạnh, anh nhũu nhũu này, cô mặc cũng không ít, nhưng sao vừa chớm đông tay đã lạnh thế này rồi. “Cậu anh bảo anh về nhà.”

Cố Phán dừng bước.

Anh không khỏi bật cười. “Vốn định dẫn em về với anh, nhưng mà... Không sao đâu.”

Cố Phán thờ dài một hơi, nói: “Anh Thiệu Thần, có phải là sớm quá không?”

“Đổi với anh và em, không có sớm muộn, chỉ có đúng lúc. Yên tâm đi, chỉ về nhà thăm bà cố thôi, bà là mẹ của bà ngoại anh. Bà rất hiền.” Trần Thiệu Thần an ủi.

“Anh Thiệu Thần, bà cố anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“96 tuổi.”

Cố Phán tròn to hai mắt.

“Bà cố rất biết dưỡng sinh, tự mình chăm sóc sức khỏe rất tốt. Lần sau gặp bà nhờ bà dạy lại cho em.”

Cố Phán yên lặng một chút, hỏi: “Bà cố thích gì?”

Trần Thiệu Thần nhìn vào gương mặt đáng yêu của cô. “Bà vẫn luôn mong anh sớm dẫn bạn gái về nhà ra mắt. Trước mắt thì bà thích anh dẫn bạn gái về nhà.”

Khoé miệng Cố Phán giật giật.

Tổng Kinh Dương là anh họ của mẹ Trần Thiệu Thần, cũng chính là cậu họ của Trần Thiệu Thần. Bối cảnh nhà họ Tổng rất nổi tiếng ở thành phố C, Tổng Kinh Dương vì kết hôn mới đến thành phố C này sinh sống phát triển sự nghiệp.

Khi Trần Thiệu Thần vừa về đến thì thấy hai anh em sinh đôi nhà họ Tổng đang tranh cãi với nhau. Đđ L`Q`Đ Nhìn thấy anh thì không tiếp tục gây gổ nhau nữa mà cùng vây quanh tíu tít trò chuyện với anh.

Mợ của anh vội vàng đến dắt hai đứa đi chỗ khác để tránh làm phiền đến anh.

Bà cố nhìn anh. “Dạo này cháu bận lắm sao? Sao không đến thăm bà?”

Trần Thiệu Thần cười kéo tay bà cụ. “Không phải con đến thăm bà rồi đây sao.”

Bà cụ thở dài. “Sau này phải tới thường xuyên hơn đây.”

Trần Thiệu Thần không nghĩ tới, tới nay cậu cũng mời bạn bè đến nhà dùng cơm tối. Chu Chú cũng theo ba mẹ mình đến, hình như cô ta nhìn thấy Trần Thiệu Thần cũng không ngạc nhiên lắm.

“Tiểu Chú cũng đến àh.” Bà cụ ngoắc ngoắc tay với cô ta. “Mau đến đây, để bà nhìn một chút, cũng lâu rồi bà không gặp con.”

Chu Chú cười nhẹ nhàng. “Con cũng muốn đến thăm bà, nhưng ba con không cho con đến, bảo sợ con làm phiền bà nghỉ ngơi.”

“Sao lại thế! Thấy con tới, bà rất vui đấy.” Bà cụ lôi kéo tay của cô ta. “Chỉ sợ mấy thanh niên tụi con cảm thấy bà nhàm chán thôi.”

Nói chuyện một hồi, bà cụ bảo Trần Thiệu Thần thay bà tiếp đãi Chu Chú.

Ba mẹ của Chu Chú cùng làm ăn với Tổng Kinh Dương nên cũng thường lui tới xã giao, mấy năm nay hai nhà càng thân thiết hơn.

Chu Chú ngồi trên sofa trong phòng khách. “Lâu rồi cũng không gặp anh, gần đây anh bận việc gì sao?”

“Giáo sư Tiền có một dự án mới nên bảo anh qua trợ giúp một chút.” Trần Thiệu Thần trả lời.

“Vậy àh. Em còn cho rằng anh đang bận việc chuẩn bị đi du học chứ.” Chu Chú nhẹ nhàng nói.

Trần Thiệu Thần bưng ly nước khẽ uống một hớp, vẻ mặt lạnh nhạt. “Trong nước cũng đang rất phát triển, thành phố T cũng tập hợp rất nhiều doanh nghiệp nổi tiếng.”

Chu Chú cầm ly nước trầm mặc. “Bởi vì Cố Phán sao?”

Thiệu Thần không trả lời cô ta. “Đã dọn cơm rồi, chúng ta vào thôi.”

Một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Cuối bàn là mấy người lớn đang bàn chuyện làm ăn với nhau, cho đến mấy đứa trẻ con cùng ngồi đùa giỡn vui vẻ.

Mẹ Chu Chú nói: “Sau khi tốt nghiệp đại học, chúng cháu muốn đưa tiểu Chú ra nước ngoài du học, không phải vì bằng cấp, mà là muốn nó được học hỏi rèn luyện kinh nghiệm một chút.”

Bà cụ gật gù đầu. “Nhu vậy quả thật không tệ. Định đến nước nào?”

“Nước Mĩ ăh.”

Bà cụ nhìn về phía Trần Thiệu Thần. “Vậy sau này hai đứa có thể chăm sóc lẫn nhau rồi.” Nhà họ Trần cũng định sắp xếp cho anh du học Mĩ.

Tổng Kinh Dương nói: “Thanh niên thì nên ra ngoài mở mang tầm mắt, học hỏi đây đó, nếu không thì tư tưởng sẽ rất hạn hẹp.”

Về mặt Trần Thiệu Thần vẫn rất điềm nhiên, em gái họ muốn ăn tôm, anh liền đóng vai một người anh trai tốt không nhanh không chậm lột vỏ tôm cho em.

Sau khi ăn xong, tiễn cả nhà họ Chu về xong, Tổng Kinh Dương mới gọi Trần Thiệu Thần vào thư phòng. “Sao hôm nay trong lúc dùng cơm con không nói gì hết thế?”

Trần Thiệu Thần lạnh nhạt nói: “Trước kia ông cố đã dạy chúng ta khi ăn cơm không được nói chuyện.”

Tổng Kinh Dương cau mày. “Gần đây bận hạng mục gì vậy?”

“NC.” Hạng mục mới vừa mới khởi động ở thành phố C, do giáo sư Tiền phụ trách.

“Giáo sư Tiền rất muốn con đi theo ông ta, ba con cũng muốn con đến Mĩ tôi luyện mấy năm đấy.” Tổng Kinh Dương cười nhẹ. “Hai ngày trước, chú có nghe trưởng khoa Tôn nói cháu có tham gia cuộc thi văn nghệ gì đó, biểu diễn một tiết mục đàn piano, đại học năm thứ ba rồi con mới tham gia, không cảm thấy hơi muộn sao?”

Trần Thiệu Thần cười cười. “Không phải chú đến 39 tuổi mới chịu kết hôn đó sao?”

Tổng Kinh Dương lắc đầu. “Cô bé kia là ăi?” Rốt cuộc cũng hỏi.

“Sinh viên đại học T, gia đình ở thành phố C, người con thích.” Anh bình tĩnh nói.

Tổng Kinh Dương nhẹ vỗ trán. “Có thể khiến con xuất đầu lộ diện thì chắc cũng không đến nỗi, khi nào rảnh thì dẫn về nhà nhé.”

Trần Thiệu Thần nhìn cậu mình. “Cậu, chờ thêm một thời gian nữa đi.”

Tổng Kinh Dương cười. Đứa cháu này làm việc đâu vào đấy, giống y như cha nó vậy.

Buổi tối Trần Thiệu Thần ở lại đây, tâm tình hình như có chút buồn bực. Cuộc đời anh đã bị người khác lên kế hoạch xong xuôi từ sớm, chỉ là người nhà chưa ai biết đến sự tồn tại của cô. Anh cau mày ngồi suy nghĩ thật lâu, lúc mười một giờ, anh onl QQ, thấy nick cô sáng báo hiệu đang online.

“Vẫn chưa ngủ sao?” Anh nhiu mày.

Qua một lúc lâu cũng chưa thấy cô trả lời. Trần Thiệu Thần đi qua đi lại trong phòng mấy vòng, nhìn lại khung chat QQ vẫn chưa có tin gì. Anh lấy điện thoại ra gọi cho cô.

Điện thoại rất nhanh đã có người bắt máy.

“Chưa ngủ sao?” Giọng anh trầm trầm dịu dàng.

Cố Phán có hơi khó hiểu vì sao giờ này anh lại gọi điện thoại cho cô, cô gõ gõ ống nghe.

“Sao QQ của em vẫn còn online vậy?”

Cố Phán cảm thấy kì lạ, cô vốn đâu có online QQ đâu.

Trần Thiệu Thần nghe thấy hơi thờ nhè nhẹ của cô, anh âm thầm thở dài một hơi. “Sợ em lại đột nhiên muốn nghe giọng anh nên gọi, em nghỉ ngơi đi.”

Cố Phán nghe anh nói thế thì liền bật dậy, trong phòng kì cục xá có máy điều hoà, nhưng bây giờ mặt cô đang nóng rang lên.

Vẫn đang giữ máy, đầu bên kia anh nở nụ cười vui vẻ. “Phán Phán, anh nhớ em! Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cúp máy, Cố Phán chui vào trong chăn, cứ lật trái lật phải mãi, không ngủ được. Cô cũng nhớ anh. Đột nhiên cảm thấy có điều kì lạ, cô vội vàng lấy điện thoại online QQ, thì nhận được thông báo lần online QQ trước là từ một địa chỉ IP lạ.

Cô nhắn tin cho Trần Thiệu Thần: “Anh Thiệu Thần, có thể QQ của em bị hack rồi, anh đừng để bị lừa.”

Trần Thiệu Thần nhìn tin nhắn QQ mới được gửi đến: “Thần, điện thoại của em hết tiền rồi, nạp giúp em 200 đồng đi.”

Thần ——

Thì ra bánh mì nhỏ lưu tên anh là Thần.

Ngày từng ngày trôi qua. Vậy là Cổ Phán đã trải qua mùa đông đầu tiên ở thành phố B.

Mặc dù nhiệt độ ở đây thấp hơn nhiệt độ ở thành phố C rất nhiều, nhưng cũng không lạnh lẽo như ở đó. Thời tiết càng lúc càng lạnh, muốn đến tiết tự học buổi tối cũng càng ngày càng khó khăn.

Cuối tháng mười hai, cuộc thi tiếng Anh cấp bốn cấp sáu đầu tiên đang đến gần. Khoảng thời gian này tất cả mọi người đều tích cực ôn tập chuẩn bị cho kì thi. Sáng hôm đó, sau khi thi xong, Cổ Phán vừa ra khỏi phòng thi thì bên ngoài tuyết đã rơi rồi.

Một đóa lại một đóa hoa tuyết tung bay, trên mặt đất đã bắt đầu có tuyết đọng. Cổ Phán thoáng dừng chân ngắm nhìn về phía xa xa. Mấy năm nay, mùa đông ở miền Nam rất khó có thể gặp được một trận tuyết lớn như vậy.

Người thi xong ra khỏi phòng thi ngày càng nhiều. Lúc cô đội mũ và mang khẩu trang vào định đi về thì nhìn thấy hai người từ cửa bước đến gần, là Chu Chú và Vu Việt.

Hai người họ cũng nhìn thấy cô.

“Cổ Phán, em thi ở đây sao?” Vu Việt hỏi.

Cổ Phán gật gật đầu.

“Thì như thế nào?”

Hôm nay Cổ Phán không mang theo điện thoại, chỉ mang theo bút và mấy tờ giấy trắng. Cô viết lên giấy: “Cũng ổn ăh.”

Vu Việt nói: “Àh, anh quên mất lúc em thi tốt nghiệp trung học, môn Anh ngữ của em được 146 điểm. Kì thi này chắc sẽ qua trót lọt thôi.”

Chu Chú vẫn không nói gì, khi nghe được Vu Việt nói đến đây thì nét mặt cô ta hơi động. “Cổ Phán, thành tích của em thật tốt.” Giọng nói của cô ta cũng không nhiệt tình lắm.

Cổ Phán cười cười.

“Cùng đi thôi.” Chu Chú nói.

Vu Việt lấy ra một cây dù đưa cho Cổ Phán. “Em dùng đi. Anh đi chung với Chu Chú được rồi.”

Cổ Phán vốn không muốn đi chung với bọn họ, nhưng nếu từ chối thì cũng không nên.

Dù cô mặc áo lông rất dày, bọc quanh cơ thể không một kẽ hở, vậy mà gió lạnh vẫn có thể thổi vào được. Dưới chân phát ra tiếng lạo xạo khi đi trên nền tuyết.

“Minh nghe nói khoa các cậu đã có danh sách trao đổi du học sinh đi Mĩ rồi đúng không?” Giọng của Chu Chú bị gió thổi nghe có chút mơ hồ.

Vu Việt trả lời: “Ừm, năm người.”

Cổ Phán hơi cúi đầu, người bên ngoài nhìn vào vẫn cho rằng cô luôn trầm mặc như vậy.

Chu Chú chợt gọi to tên cô. “Cổ Phán, Trần Thiệu Thần sẽ đi Mĩ du học sao?”

Bước chân Cổ Phán hơi khựng lại, anh ấy muốn đi sao? Cổ Phán có cảm giác hơi choáng váng. Anh chưa bao giờ đề cập với cô về việc này. Cô lắc lắc đầu, tay nắm chặt cán ô. ~~Điễnđầnlêêquýýđôn~~

“Bây giờ việc đi du học ngày càng phổ biến, suy cho cùng điều kiện ở nước ngoài cũng rất tốt, có thể học được nhiều thứ mà ở trong nước khó mà học được.” Chu Chú nói rõ ràng từ chữ.

Dù Cổ Phán thi tiếng Anh được điểm cao thì sao, cũng chẳng có ích gì, cũng chỉ là người không thể nói được.

Thi xong, các cô gái trong kí túc xá muốn đi đâu đó bung xoã một chút.

Diệp Từ Nhụy đang sắp xếp ba lô của mình. “Minh không đi được, chịu nay mình còn phải làm thêm.”

Đường Thanh cau mày. “Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có bão tuyết, cậu không thể xin nghỉ được sao?”

Diệp Từ Nhụy quần khăn quàng cổ. “Không được, sắp thi cuối kì rồi, mình không còn thời gian để làm thêm nữa. Không nói với các cậu nữa, mình sắp

trễ rồi, mình đi trước đây. Đợi đến sau khi thi cuối kì xong, chúng ta sẽ vui về một bữa thật thật hoành tráng nhé.”

Đường Thanh hỏi Cổ Phán: “Còn cậu thì sao, không đi hẹn hò àh?”

Cổ Phán viết: “Anh ấy đi họp với giáo sư rồi.”

“Học trường Trần thật là lợi hại, có thể thường xuyên giao lưu với những người trong giới kinh doanh.” Đường Thanh hâm mộ nói.

Cổ Phán thất thần. Cô lên trang web của trường, tìm phân tin tức của khoa Quản trị kinh doanh. Xem cả nửa ngày, cuối cùng cũng không tìm được thông tin mình muốn biết.

Buổi tối, Cổ Phán nằm mơ, trong mơ cô thấy mình trở lại thành phố C một mình. Cô đang đứng giữa một vườn hoa oải hương (Lavender) thật lớn. Xung quanh không một bóng người, chỉ có một mình cô, cô chạy thật nhanh thật nhanh, nhưng cũng không thể nào tìm được lối ra.

Cô không muốn ở một mình.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Mèo TM

Mùa đông miền Bắc đến rất sớm, dường như chỉ trong một đêm đã không còn cảm nhận được mùa thu đâu nữa.

Một ngày nào đó, trong tiết học, đột nhiên cô giáo hỏi một câu hỏi: “Từ nhỏ đến lớn, việc dũng cảm nhất mà các em đã làm là gì?”

Các bạn trong lớp ồn ào xôn xao.

“Lớp 12 trốn học cả một tuần lễ, bị ba mẹ biết được, kết quả là ăn một trận đòn nhớ đời.” Một cậu nam sinh cảm khái nói.

“Ngày cuối cùng thi tốt nghiệp cấp ba xong, em đứng trước mặt cậu nam sinh lớp kế bên mà em thầm mến suốt 3 năm, nói với cậu ấy một câu — Ha ha, xxx, mình thích cậu. Kết quả, cậu ấy nói cậu ấy có bạn gái rồi, tên là Liễu Liễu. Em đau lòng muốn chết, thanh xuân của em cứ thế mà trôi qua mất tiêu.”

.....

Diệp Từ Nhụy trầm mặc ngồi ở đằng kia, vẻ mặt thẫn thờ trống rỗng. Việc dũng cảm nhất mà cô đã từng làm, chắc chính là việc cầm dao đâm vào cha của anh ấy. Cô trừng mắt nhìn về khoảng không, khổ sở giật giật khoé miệng.

Những câu chuyện của người khác đều rất ngô nghê đáng yêu, nhưng chuyện của cô thì chỉ có một màu xám xịt.

Cô giáo háng giọng, nói: “Còn bạn nào muốn kể chuyện của mình nữa không?”

Mấy bạn nam gáo thét. “Không công bằng cô ơi, tất cả bọn con trai chúng em đều nói huy tẹt ra hết rồi, các bạn nữ sao còn che giấu làm gì. Cô ơi, cô phải làm chủ cho bọn em.” Dẫn Dẫn づゝ: «Đề. quý. đôn »

Cô cười. “Được rồi, vậy cô sẽ gọi một em bất kì nhé. Cổ Phán nào.” Âm thanh của cô giáo vang vọng trong cả lớp học.

Cổ Phán từ từ đứng lên, các bạn học ngồi phía trước đều quay lại nhìn cô. Trong mắt bọn họ, Cổ Phán là người có rất nhiều tâm sự.

Cổ Phán cười nhạt một tiếng, khom người viết xuống giấy trắng: “Chuyện dũng cảm nhất mà mình đã từng làm đó là từ 3 năm trước, mình quyết định sẽ thi vào khoa Mỹ thuật của trường đại học T này.” Diệp Từ Nhụy ngồi bên cạnh cô, thay cô đọc lên đoạn lời nói này cho cả lớp nghe.

“Tại sao lại là khoa Mỹ thuật của trường đại học T?” Một bạn nam hỏi.

Cổ Phán nhìn người bạn nam kia, cậu ấy cười cười với Cổ Phán.

Cổ Phán lại viết vào giấy: “Cô ơi, em đã trả lời xong câu hỏi của cô rồi.”

Cả lớp cùng ồ lên.

Có người còn chưa chịu bỏ qua cho Cổ Phán dễ dàng như vậy. “Cổ Phán, cậu cũng keo quá đó. Mình cho rằng, đàn anh khoá trên tham gia tiết mục đàn piano cùng với bạn trong cuộc thi văn nghệ lúc trước mới là lí do lớn nhất mà bạn lựa chọn đại học T, đúng chứ.”

Lời nói vừa dứt, mọi người trong lớp đều cười vang lên.

Cố Phán cũng không giận, mặc cho bọn họ ồn ào náo loạn.

Một tiết học vui vẻ đã trôi qua hơn nửa. Cô giáo mới nói đến trọng điểm “Nhà trường rất chú trọng đến kết quả học tập của các em, cho nên tuần này đặc biệt mời người mẫu đến làm mẫu cho các em đấy.”

“Cô ơi, là nam hay nữ vậy? Già hay trẻ ăh?”

“Ngày mai các em sẽ biết.”

“Cô ơi, cô nói trước để tụi em chuẩn bị tinh thần đi! Em sợ nếu như mong đợi quá nhiều, đến lúc đó mà thấy một bà lão người toàn nếp nhăn thì sẽ ảnh hưởng cực kì nghiêm trọng đến tâm tình về tranh của chúng em mất.”

“Ai bảo các em mơ mộng quá làm gì.”

“Ngày mai là lễ Giáng Sinh đó.”

“Được rồi, tan học.”

Sau khi tan học, Kim Nhiễm rủ rê Đường Thanh đi mua quà Giáng Sinh với mình.

Đường Thanh cười nói: “Mua quà cho bạn trai cậu, thì nên nhờ bạn nam tư vấn mới đúng chứ.” Đỗ. Lễ. Qũy. Đỡ.

Kim Nhiễm lườm cô một cái. “Cậu tham khảo giúp mình một chút cũng có sao đâu.”

Diệp Từ Nhụy đang dọn dẹp túi xách, nghiêng đầu nhìn Cố Phán. “Cố Phán, cậu định tặng học trưởng Trần quà gì vậy?”

Cố Phán cười cười, vậy mà cô lại quên mất lễ Giáng Sinh rồi.

“Không tặng quà sao?” Diệp Từ Nhụy hỏi.

Cố Phán viết lên giấy: “Mình đang suy nghĩ.”

“Đừng nói cậu quên lễ Giáng Sinh đấy nhé?”

Cố Phán le lưỡi cười cười, đúng là đã quên mất tiêu.

Kim Nhiễm nhìn cô. “Cố Phán, hay chúng ta cùng ra ngoài xem chung luôn nhé?” Tại lần trước sau khi Cố Phán thi xong quay về phòng, hình như trong lòng cô có tâm sự gì đó.

Cố Phán im lặng suy nghĩ một chút, rồi gật gật đầu đồng ý.

Ở gần trường có rất nhiều cửa hàng bán đồ lưu niệm, cả đám bọn họ cùng nhau dạo phố chọn quà. Cuối cùng Kim Nhiễm chọn một cái ví tiền màu đen, đơn giản mà tinh tế.

Cố Phán vẫn chưa chọn được quà gì cả.

“Cố Phán, nhiều loại như vậy mà cậu vẫn chưa chọn được món nào ăh?” Đường Thanh không thể tin được.

Cố Phán lắc lắc đầu, quả thật không chọn được món nào thích hợp với anh cả.

Kim Nhiễm trêu ghẹo nói: “Mình nghĩ cậu tự gói mình thành một món quà, sau đó để bọn tớ thay mặt cậu tặng cho học trưởng Trần, nhất định anh ấy sẽ rất hài lòng.”

Nói xong, hai người vui vẻ cười ầm lên.

Cố Phán trừng mắt liếc bọn họ một phát.

Gần tối, Cố Phán đến toà nhà sinh hoạt chung của hội sinh viên. Cô không thường đến đây, nhưng rất nhiều người đều biết cô.

Khi Cố Phán đến nơi thì Trần Thiệu Thần vẫn còn đang bận việc. Trong dịp tết Nguyên đán, hội sinh viên dự định sẽ mời các vị cựu sinh viên về trường diễn thuyết. Cố Phán ngồi ở một góc, lấy bút và tập tranh của mình ra, viết viết vẽ vẽ gì đó.

Sau khi Trần Thiệu Thần xác nhận lại thời gian và các chương trình hoạt động, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía góc phòng, thấy cô đang vui đầu chăm chú làm gì đó. Cả người anh dần thả lỏng, nhẹ nhàng sải bước đi tới.

Đứng từ phía sau lưng, anh nhìn thấy trên tập tranh của cô là nhân vật phim hoạt hình nào đó nhìn rất quen.

“Bạn Cố Phán, anh cho rằng anh nhất định phải thảo luận với em về vấn đề bản quyền chân dung của mình.” Tiếng của anh đột nhiên vang lên từ sau lưng, dọa cô giật cả mình.

Cố Phán vội vàng đóng tập tranh lại, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Trần Thiệu Thần giờ tay ra, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt cô.

Mặt Cố Phán đỏ như có lửa đốt, chậm rãi ‘dâng’ tập tranh cho anh.

Trần Thiệu Thần tự nhiên thoải mái ngồi xuống, anh cũng không vội xem mà chỉ hỏi: “Em ăn tối chưa?”

Cố Phán gật đầu, vội vàng lấy ra đồ ăn mình mang tới. “Bồi dưỡng cho anh, cơm rang trứng.”

Khoé miệng Trần Thiệu Thần khẽ cong lên, mở tập tranh của cô ra, trang thứ nhất cô vẽ một bức tranh gia đình, một nhà ba người, vui vẻ hoà thuận. Phía sau vẽ rất linh tinh hỗn tạp, cái gì cũng có, lật đến gần giữa, phong cách dần dần thay đổi.

Trần Thiệu Thần tỉ mỉ vuốt ve, ánh mắt không còn trầm tĩnh như nước nữa. “Vẽ rất đẹp, anh đáng yêu đến vậy àh?”

Cố Phán cầm lấy tập tranh, giả vờ hung hăng hươ tay nói: “Ai nói đây là anh! Đây là hình tượng nhân vật em mới nghĩ ra.”

Trần Thiệu Thần không chút để ý nói: “Thì ra nhân vật em nghĩ ra lại giống mắt anh, mũi anh, miệng anh đến vậy.”

Gương mặt Cố Phán đỏ bừng. “Anh Thiệu Thần, cơm sắp nguội rồi đấy.” Cô nói lảng sang chuyện khác.

Trong mắt Trần Thiệu Thần ánh lên ý cười. “Phán Phán, sau này em hãy vẽ về câu chuyện giữa anh và em.”

Cố Phán hươ tay nói: “Không sợ em xâm phạm đến bản quyền chân dung của anh nữa àh?”

Trần Thiệu Thần hí hắt. “Bản quyền chân dung của Trần Thiệu Thần đều thuộc về một mình Cố Phán!”

Cố Phán cười một tiếng, giúp anh lấy đĩa, mở hộp cơm ra. Trần Thiệu Thần nhìn động tác của cô, nhìn đến ngây người. Mười ngón tay của cô mảnh khảnh thon dài, lúc cầm bút hay đánh đàn cũng đều rất đẹp, linh động như có linh hồn vậy.

Cố Phán quơ quơ tay trước mặt anh. “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Trần Thiệu Thần nâng tay vén tóc mái đang loà xoà trước mắt cô ra phía sau vành tai, nói: “Mỗi khi ba anh về khuya, mẹ anh cũng đều làm như vậy.” Đây chỉ là một hành động đơn giản đơn thuần, nhưng bởi vì bọn họ đang yêu nhau, nên hành động này bao hàm rất nhiều tình ý.

Cố Phán ngại ngùng.

Trần Thiệu Thần quả thật rất đói bụng, buổi trưa cũng chỉ ăn sơ sài một ít cơm, bận rộn suốt cả buổi chiều, một li nước còn chưa đựng tới. Nhưng lúc ăn cơm, anh ăn rất nhẹ nhàng từ tốn.

Một phần cơm chiên rất nhanh đã chui hết vào bụng Trần Thiệu Thần.

“Anh Thiệu Thần, nếu như anh không đói thì không cần phải ăn hết đâu.” Cố Phán hơi giật mình hươ tay nói.

Trần Thiệu Thần hàm hồ nói một câu: “Tâm ý của em sao anh có thể tùy tiện bỏ phí chứ.”

Cố Phán xoay người rót nước cho anh, miệng bình giữ nhiệt vẫn còn toát ra hơi nóng mờ mờ. Là trà buổi, mang theo vị thơm thanh mát dễ chịu.

Trong lòng Trần Thiệu Thần tràn đầy ấm áp.

Ánh đèn ấm áp bao phủ trên người cô, làm cho gương mặt cô càng thêm an tĩnh tuyệt đẹp. Sao anh có thể nở lòng bỏ lại cô một mình ở đây ba năm được chứ!

“Chiều mai, sau khi tan học em có rảnh không?” Anh khàn giọng hỏi.

Cố Phán suy nghĩ-ing.

“Có chuyện gì sao?” Trần Thiệu Thần nhíu mày.

Cố Phán hươ tay nói: “Ngày mai có người mẫu đến làm mẫu cho tụi em vẽ.”

Trần Thiệu Thần à một tiếng. “Phúc lợi của các em không tệ nhỉ.”

Cố Phán lè lưỡi.

“Ngày mai là lễ Giáng Sinh.” Anh nói, trầm ngâm chốc lát. “Nghỉ nữa ngày thôi. Sẽ không làm chậm trễ thời gian luyện tập của em đâu, sau khi trở về anh làm người mẫu miễn phí cho em.”

Cố Phán ngượng ngùng nhìn anh. “Chúng em về là tranh khoả thân, người mẫu không mặc quần áo.”

“Anh biết.” Trần Thiệu Thần khí định thần nhân (*) trả lời. “Chỉ cho một mình em nhìn thôi. Nếu không anh sẽ rất xấu hổ.”

(*) Khí định thần nhân = Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã

Cố Phán: ...

Hai người tán gẫu một lát, Trần Thiệu Thần lại tiếp tục bận rộn. Cố Phán ngồi ở một góc, ánh mắt luôn dõi theo bóng dáng anh.

Không cần làm gì cả, chỉ cần im lặng nhìn theo bóng lưng anh thì trong lòng cô đã thoả mãn rồi. Có lẽ đây chính là yêu.

Cố Phán còn đang suy nghĩ không biết nên tặng quà Giáng Sinh gì. Dù sao cũng là lễ Giáng Sinh đầu tiên hai người ở bên nhau, là một ngày rất ý nghĩa đó. Mãi cho đến khi trở về kí túc xá, Cố Phán cũng chưa nghĩ ra.

Buổi tối khi ngủ, cô nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý tưởng.

Vậy nên cô bật dậy, mở đèn pin lên, lấy giấy vẽ và bút màu ra.

Trong màn đêm yên tĩnh, những cô bạn trong phòng đã sớm ngủ mất, hơi thở nhẹ nhàng quanh quẩn trong không khí. Mượn ánh đèn yếu ớt, cô nhẹ nhàng múa bút phác họa lên giấy vẽ.

Ước chừng hơn ba tiếng đồng hồ, cô mới hoàn thành xong bức vẽ.

Cô vẫn luôn nhớ đến ngày hôm đó, hoa tuyết bay tán loạn, lạnh rét thấu xương, anh nói: “Anh có thể hiểu được thủ ngữ của em.”

Cố Phán dùng bút. Thì ra cô vẫn luôn nhớ mãi không quên, như đã khắc sâu vào trong trí nhớ. Đỗ. Lẽ. Qũy. Đỗñ

Không biết về mặt anh khi nhìn thấy món quà này sẽ như thế nào nhỉ, Cố Phán cười thầm.

Sáng ngày hôm sau, ở bên ngoài có người hô lên: “Tuyết rơi rồi!” Âm thanh cực kì kích động.

Đường Thanh bò dậy, kéo màn cửa sổ ra, khắp nơi đều phủ đầy tuyết, phản xạ ánh nắng mặt trời càng thêm rực rỡ.

“Tuyết rơi cả đêm nên mới đọng lại dày như vậy, hôm nay thật tình không muốn đi học tí nào.”

Bốn người cùng vui mừng trong chăn ấm áp không muốn dậy.

Hai vị phụ huynh ở quê nhà cũng từng phút từng giây lo lắng cho Cố Phán ở thành phố B.

Cố Phán mở điện thoại di động lên thì nhận được tin nhắn của mẹ: “Dự báo thời tiết nói thành phố B sẽ rơi rất nhiều tuyết, con đi ra ngoài nhớ cẩn thận.”

Ba cô cũng nhắn tin: “Còn hơn hai tuần nữa là được nghỉ đông rồi, con cố gắng thêm một chút nữa nhé.”

Cố Phán nhắn tin trả lời: “Ba mẹ, trong phòng kí túc xá có máy điều hoà, rất ấm áp. Hai người yên tâm, con rất khoẻ.” Vừa mới gửi tin đi, cô liền hắt xì liên tục hai cái.

Diệp Từ Nhụy khàn giọng hỏi: “Cố Phán, tối hôm qua cậu bận việc gì sao? Mình thấy phía giường cậu có ánh đèn.”

Cố Phán trả lời: “Vẽ tranh”

“Sợ cậu luôn, hơn nửa đêm mà còn siêng năng như vậy.”

Cố Phán cười cười.

Trước khi đi học, Cố Phán cuộn bức tranh lại, dùng chun buộc chắc chắn, sau đó bỏ vào ống đựng cầu lông gọn gàng.

Diệp Từ Nhụy nhìn bức tranh, khen ngợi hết lời: “Nét vẽ khéo léo tinh tế, vẽ biểu cảm của nhân vật rất chăm chút tỉ mỉ, nắm bắt được thần thái, làm bật lên trọn vẹn cái hồn của nhân vật, hình ảnh duy mỹ, khó mà có được tác phẩm nào hơn thế, cũng không biết là bài tập của thầy cô giáo nào giao vậy?”

Cố Phán không thèm nghe lời trêu ghẹo của cô bạn.

“Mình biết rồi, thì ra là bài tập mà thầy Trần Thiệu Thần giao.” Đường Thanh cố ý kéo dài giọng nói.

Cố Phán không thèm để ý đến cả hai người họ.

Tiết học buổi sáng, quả nhiên là sinh viên đi học ít hơn bình thường. Thầy cũng không điểm danh, chỉ cùng nhau ôn lại các phần trọng điểm cho kỳ thi cuối kì sắp tới.

Cố Phán đứng ở cửa sổ phòng kí túc xá nhìn xuống sân, liền nhìn thấy anh đang đứng giữa nền trời đầy tuyết trắng xa xa. Tuyết trắng xoá, anh mặc áo khoác ngoài màu đen, cực kì nổi bật.

Khoảnh khắc đó, trong mắt cô chỉ có duy nhất một mình anh.

Cố Phán nhanh chóng xuống lầu, chạy về phía anh. Trần Thiệu Thần nhìn thấy cô, cũng cất bước đi đến gần. Khi sắp chạm mặt nhau, cô nghe anh nói: “Đi chậm một chút, tuyết rất trơn coi chừng trượt té đấy.” Giọng anh lộ đầy vẻ lo lắng.

Cố Phán nhớ đến hôm nay ở trên đường có thấy vài người bị trượt té, cười hi hi.

Trần Thiệu Thần thấy cô ôm theo ống đựng cầu lông, hỏi: “Đây là gì vậy? Muốn đi đánh cầu lông sao?”

Cố Phán hươ tay, nói: “Đội tí nữa nói anh biết.”

Trần Thiệu Thần thông minh mà, đương nhiên đã nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt không tự chủ càng dịu dàng hơn.

Dọc theo đường đi, anh nắm chặt tay cô, giẫm lên nền tuyết đọng dày đặc, có anh ở đây cô không hề sợ mình sẽ bị trượt chân.

“Phán Phán, em thích thành phố B không?”

Cố Phán dừng bước, nghiêng đầu qua. “Em thích ngắm tuyết.”

Trần Thiệu Thần khẽ cười. “Năm ngoái thành phố C không có tuyết rơi, chắc em rất thất vọng nhỉ?”

Cố Phán hươ tay, nói: “Có một chút. Cả một mùa đông dài như vậy mà không có lấy một trận tuyết nào, không đổ tuyết thì không thể coi là mùa đông hoàn chỉnh được. Nhưng mà em vẫn rất thích thành phố C.”

“Anh cũng vậy.” Anh nói.

Hai người đi ra khỏi cổng trường đại học.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Cô hỏi.

Trần Thiệu Thần chỉ chỉ phía trước mặt. “Anh dẫn em đi cắt tóc mái trước đã.”

Cố Phán vuốt vuốt tóc mình, thật không hiểu sao anh lại thích cô để tóc mái ngang đến vậy.

Đến tiệm cắt tóc, một anh thợ cắt tóc đến tiếp đón nhiệt tình. “Người đẹp muốn làm tóc à? Hay là cắt tóc?”

Trần Thiệu Thần trả lời: “Cắt tóc mái ngang cho cô ấy, vậy được rồi.”

Anh thợ cắt tóc dùng con mắt chuyên nghiệp quan sát Cố Phán, tay vén tóc mái cô lên thử. “Người đẹp, anh nghĩ em nên để tóc mái xéo, hoặc là để dài thêm một chút rồi vén hết ra sau. Trán của em rất đẹp, không để tóc mái thì cả khuôn mặt của em càng rạng rỡ hơn. Tin anh đi.”

“Không cần, cắt tóc mái ngang.” Trần Thiệu Thần từ chối nhanh gọn lẹ.

Anh cắt tóc cứng họng. “Người đẹp, em không suy nghĩ lại sao?”

Cố Phán cười cười, lắc đầu một cái.

Về mặt anh cắt tóc như hệt hằng năm. Lúc cắt tóc, anh nói nhỏ với cô: “Người đẹp, em nhớ suy nghĩ đến đề nghị của anh nhé, anh đảm bảo, em mà đổi lại kiểu tóc thì chắc chắn em sẽ trở thành cực phẩm siêu cấp mỹ nhân luôn.”

Trần Thiệu Thần nhủ mày, đi đến một bên Cố Phán. “Cắt đến gần đến chân mày là được rồi.”

Anh cắt tóc nhìn anh một cái. “Anh bạn à, anh biết mà.”

Lúc Trần Thiệu Thần đi thanh toán tiền, anh cắt tóc mới than một câu với Cố Phán: “Bạn trai em đó, một chút xú xiu khiếu thẩm mỹ cũng không có.”

Cố Phán bật cười.

Đi ra ngoài rồi, Trần Thiệu Thần mới hỏi cô: “Lúc nãy anh ta nói gì mà em cười vui vẻ quá vậy?”

Cố Phán hươ tay, nói: “Anh ta nói anh không có khiếu thẩm mỹ.”

Trần Thiệu Thần dừng lại một chút. “Anh ta không hiểu.”

Cố Phán cũng không hiểu.

Trần Thiệu Thần giơ tay lên phui phui vụn tóc trên vai Cố Phán, ý vị sâu xa. “Như thế này thì người khác sẽ không quá chú ý đến em”
ĐD.LeeQuỷĐoàn’

Cố Phán ngẩn ngơ, người này rất có tâm cơ (*).

(*) Tâm cơ: là động cơ ẩn sâu bên trong. Nói 1 người có tâm cơ ý nói người đó làm việc gì cũng có tính toán, mang hơi hướm tiêu cực. Nhưng cũng tùy trường hợp, đừng khổ tâm quá nếu người ta nói bạn có tâm cơ.

Bởi vì tuyết lại bắt đầu rơi nên Trần Thiệu Thần tạm thời thay đổi chủ ý, dẫn Cố Phán trở về nhà trọ của anh.

Sau khi vào nhà, hai người cởi áo khoác ra. Cố Phán đưa ống đựng cầu lông cho anh. “Quà tặng anh này.”

Trần Thiệu Thần cười như không cười. “Cái gì vậy?”

“Anh tự xem đi. Em đến thư phòng đọc sách đây.” Cố Phán hươ tay nói, sau đó chạy biến.

Trần Thiệu Thần vẫn đứng im tại chỗ, từ từ mở nắp ra, thấy bên trong là giấy vẽ. Nhẹ nhàng mở cuộn giấy ra, trong nháy mắt, ánh mắt anh liền ngưng đọng, sững sờ, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Ước chừng hơn một phút, Trần Thiệu Thần mới ổn định được tâm tình của mình, cẩn thận từng li từng tí cắt bức tranh vẽ đi, sau đó bước đến thư phòng.

Cố Phán nghe thấy tiếng bước chân liền biết là anh đang đến đây, cô cũng bất động, ánh mắt nhìn chăm chú vào trang sách.

Trần Thiệu Thần ôm cô từ phía sau, mặt chạm mặt cô, hơi lạnh trên mặt của cả hai cũng dần trở nên ấm áp. “Nhớ rõ như vậy sao, hửm?” Giọng của anh khẽ run.

Cố Phán đang cầm sách, lấy sách chặn ở trước mặt, không thèm để ý đến anh.

Nửa thân trên Trần Thiệu Thần tự nhiên tựa vào người cô. “Thật ra thì anh rất cảm ơn Lương Triết, nếu không có cậu ta thì anh cũng sẽ đi tìm em, chỉ là có thể không thuận lợi được như vậy.”

Cố Phán để sách xuống, quay đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, cô hươ tay hỏi: “Lớp 12 học hành căng thẳng như vậy, sao lúc đó anh có thời gian học thủ ngữ được?”

Trần Thiệu Thần nhìn vào mắt cô. “Bất quá học đến tẩu quả nhập ma thôi.” Anh khẽ cười. “Có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy em thì đã thích em rồi.” Âm thanh của anh mát lạnh, từng chữ từng chữ như rót mật vào tim cô.

Cố Phán động lòng, nháy nháy mắt, lần đầu tiên gập mặt. “Khi đó anh cũng không biết em là ai mà.”

“Ngốc! Thích thì không cần biết lí do. Anh vẫn rất tin tưởng vào ánh mắt và... khiếu thẩm mỹ của mình.” Tay anh từ từ nắm chặt. “Em cũng phải tin tưởng vào ánh mắt của mình.”

“Quà của em, anh rất thích.” Anh thì thào nói, đáy mắt càng lúc càng thâm thúy, khoé miệng Cố Phán vừa mới cong lên, nụ hôn của anh ngay lập tức áp vào.

Dịu dàng, tỉ mỉ. Đầu lưỡi anh linh hoạt công thành chiếm đất trong khoang miệng cô, từng chút từng chút dụ hoặc cô, mang theo hương vị ngọt ngào khó cưỡng. Anh hôn ngày càng điêu luyện, cũng càng ngày càng... Trắng trợn.

Khi anh buông cô ra thì Cố Phán phát hiện, anh đã bị cô ôm chặt vào ngực rồi. Cố Phán mở mắt thấy một cảnh này, lập tức quỳnh lên, rèm cửa sổ cũng không buông xuống. Ban ngày ban mặt, bọn họ ở chỗ này...

Nếu đối diện có người, chẳng phải sẽ bị thấy hết rồi sao.

Lúc cô đang chìm đắm trong mơ suy nghĩ rồi nùi đó, thì rên cổ chợt thấy lạnh lạnh, cô cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên cổ mình đang đeo một sợi dây chuyền bằng bạch kim.

Chữ ở giữa dây chuyền là LOVE, nhưng kì lạ là phía trước phía sau còn có hai kí tự nữa.

CLOVEP

Đại não hình như thoáng qua cái gì đó, là ‘Thần’ và ‘Phán’ (*) sao?

(*) Là viết tắt phiên âm của tên Thần (chén) và Phán (pàn).

Trần Thiệu Thần nở nụ cười đầy hàm ý, khoe môi khê cong. “Nhờ người làm theo yêu cầu đấy. Hôm đó lúc em biểu diễn tiết mục, cổ vẫn để trống không đeo gì.” Anh dịu dàng nhìn cô. “Thẩm mỹ của anh như thế nào?”

Cổ Phán giờ ngón tay cái lên. D~đ~π L / Q / Đ.

Hai người đang chàng chàng thiếp thiếp nồng nàn thì điện thoại của Trần Thiệu Thần chợt vang lên. Anh có chút bất đắc dĩ, ai mà gọi điện thoại cho anh vào lúc này vậy, không đúng lúc gì hết. Anh đến phòng khách cầm điện thoại lên nhìn, là mẹ của anh.

“Mẹ...”

Cổ Phán nghe thấy người gọi đến là mẹ anh cũng không kiềm nén được, hai chân như có kiến bò.

Trần Thiệu Thần cúp máy, cười với cô một cái. Ánh mắt giao hoạt, giọng nói bình thản. “Là mẹ anh, mẹ muốn đến thăm anh.”

Tiểu bánh mì đang ngồi yên ổn nghe thấy thế liền bật dậy.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Mèo ™

Ngay lập tức, trong lòng Cổ Phán như tên đã lên cung, căng cứng. Gương mặt bánh mì của cô nhú lại do dự hồi lâu mới hươ tay nói: “Anh Thiệu Thần, khi nào thì mẹ anh đến? Ngay bây giờ sao?”

Không đợi Trần Thiệu Thần trả lời, cô lại hỏi tiếp: “Bác gái muốn đến đón lễ Giáng Sinh với anh sao? Hôm nay đến đây?”

Lần đầu tiên Trần Thiệu Thần thấy được dáng vẻ luống cuống tay chân của cô, anh cong khoe môi mỉm cười thích thú.

Cô đáng thương hươ tay, nói: “Anh Thiệu Thần, em về đây.” Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng gặp mặt người lớn trong nhà anh mà.

Trần Thiệu Thần khê thờ dài một hơi, ngưng mắt nhìn cô. “Bây giờ mẹ anh vẫn còn ở thành phố C, ngày mai mới bay đến đây.”

Cổ Phán cau mày, trừng mắt liếc anh một cái náy lửa, thờ phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng. “Anh dám lừa em! Đồ xấu xa!”

Trần Thiệu Thần nhú mày. “Anh đâu có nói hôm nay mẹ anh sẽ đến, là tự em nghĩ như vậy mà.” Anh nói nhẹ nhàng như mây vay nước chảy, hại tim Cổ Phán đập thành tích như đánh trống.

Trần Thiệu Thần bước tới trước mặt cô, nắm lấy tay Cổ Phán mới phát hiện trong lòng bàn tay cô đã rịn ướt mồ hôi, anh bật cười. “Em không muốn gặp mẹ anh đến vậy sao?”

Cổ Phán cúi thấp đầu, trong lòng rất mâu thuẫn, bàng hoàng lo lắng. Không phải không muốn, mà là không dám.

Thấy cô cúi đầu càng ngày càng thấp, anh giờ tay lên vừa xoa xoa đầu cô vừa vôn về tóc mái cô vừa mới cắt. “Mẹ anh rất tốt, rất... Thôi, sau này em sẽ biết.” Chuyện lúc trước của ba mẹ ở thành phố C, từ trước đến giờ vẫn không có ai nói cho anh biết. Khi còn bé, anh chỉ biết bà nội rất không thích mẹ, nguyên nhân cụ thể thì anh không rõ. Cho đến khi tốt nghiệp trung học, anh vô tình nghe được cậu họ nhắc đến chuyện của ba mẹ mình, mới biết được tất cả nguyên do. “Bà sẽ thích em, vì em rất đáng yêu.”

Cổ Phán suy nghĩ. “Em vẫn còn nhỏ, mới đại học năm nhất thôi.”

Nhỏ? Khá khen cho cô nghĩ ra được lí do này.

“Nhanh thôi, chừng hai năm nữa là đủ tuổi kết hôn rồi.”

Cổ Phán bị lời của anh làm cho giật mình. Sao về phương diện này, đầu óc của mấy người đàn ông con trai lại phản ứng nhanh quá vậy?

Kết hôn? Sẽ là như thế nào đây? DD <Lê•Quý•Đôn>

Từ Thần Hi được chị dâu cho biết thằng con trai nhà mình tham gia biểu diễn một tiết mục văn nghệ với một cô gái. Với tính tình của con trai mình, bảo nó theo bà đến tham dự một bữa tiệc nhỏ cũng không chịu đi, vậy mà lại chịu tham gia biểu diễn trên sân khấu đông người. Bà hỏi chồng: “Chuyện này anh thấy thế nào?”

Bà nhẹ nhàng tâm tình với ông xã. “Con trai đã đến tuổi thích hợp để yêu đương rồi.”

Rốt cuộc cô gái như thế nào mà có thể khiến con trai mình động lòng nhỉ? Mấy người bà con ở thành phố B bên kia cũng không biết được nhiều thông tin. Từ Thần Hi định kì nghỉ đông năm nay đến thành phố B một chuyến để nắm bắt tình hình.

Trần Trầm Bắc nghe thấy dự định của bà. “Em muốn gặp mặt con dâu tương lai đến vậy sao?”

Vừa nghe đến từ ‘con dâu’ này, Từ Thần Hi bắt đầu dụi đầu vào lòng ông xã, cọ cọ mặt vào ngực ông, áo len bằng lông cừu rất mềm mại, dụi vào rất thích. “Ừm, chúng ta đều già rồi. Sao mới chớp mắt có một cái, em đã biến thành lão bà mất rồi.”

Trần Thiệu Thần bật cười. “Bà Trần à, hành động này của em nếu để cho con trai và con dâu tương lai nhìn thấy, thì sẽ bị dọa cho chạy mất đấy.”

Từ Thần Hi giờ tay sờ sờ, nhéo nhéo mặt ông xã. “Không cho anh gọi em là bà Trần! Em chưa có già đến vậy đâu!” Trên mặt ông lún phún râu, làm bà thấy nhột nhột. “Ông xã~”

“Được rồi, đi thì đi.” Trần Thiệu Thần có thể tưởng tượng được những ngày đau khổ kế tiếp của con trai mình rồi. Nhưng cũng không sánh được tâm tình vui vẻ bà xã mình. “Đến đó hai ngày rồi về.”

“Ba ngày.” Từ Thần Hi giờ ba ngón tay lên, đôi mắt lém lỉnh nhìn ông trả giá.

Trần Thiệu Thần nhú nhú mày. “Vậy thì ba ngày.”

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trần Thiệu Thần đề nghị ra ngoài xem phim.

Cố Phán nhìn anh.

“Sao vậy?” Anh không hiểu hỏi. “Em không muốn xem phim à?”

“Anh không cần phải chiều em thế đâu.” Cố Phán hươ tay nói.

Trần Thiệu Thần cười. “Những đôi yêu nhau đều hẹn hò ở rạp chiếu phim mà, không phải sao?”

Cố Phán cong khoé môi.

Trần Thiệu Thần thì thầm nói với cô: “Thật ra thì cũng lâu rồi anh chưa đi xem phim.”

Cố Phán mở to mắt nhìn anh vẻ khó tin.

Trần Thiệu Thần giải thích: “Không có đôi có cặp, em nghĩ anh sẽ chạy đến rạp chiếu phim xem phim một mình sao?”

Cố Phán nháy mắt.

“Ngược lại, có mấy nữ sinh tặng anh vé xem phim.” Trần Thiệu Thần bình tĩnh nói. “Nhưng mà anh đều từ chối.”

Cố Phán sững sờ. “Anh từ chối là một hàng động vô cùng thông minh.”

Trần Thiệu Thần sùng sốt mất mấy giây, sau đó khẽ ừ một tiếng. “Là vì chờ lời khen hôm nay của em đấy.”

“Cho nên hôm nay anh mới rủ em đi xem phim à?” Cố Phán dùng ánh mắt chân thành nhìn anh, tỏ ra cực kì thành tâm. “Nể mặt lần đầu tiên có người mời em đi xem phim, em đồng ý!” Nhưng nghĩ kĩ lại thì hình như đây không phải là lần đầu tiên, nhưng mà kệ, không quan tâm.

Trần Thiệu Thần nhìn cô. “Lần đầu tiên?” Anh nhú mày, cười như không cười. “Rất vinh hạnh.”

Hai người cùng vào đến rạp chiếu phim. Bởi vì là lễ giáng Sinh nên các suất chiếu phim tình cảm rất nhiều, người cũng đông, giá vé hôm nay cũng đặc biệt cao.

Cố Phán hỏi anh. “Anh muốn xem phim gì?”

“Em quyết định đi.” Giọng nói Trần Thiệu Thần dịu dàng động lòng người, làm cho một bạn nữ ở phía trước bọn họ quay đầu lại nhìn. Bạn nữ âm thầm

kinh ngạc, quay lên đẩy đẩy vai bạn trai mình. “Anh xem, bạn trai người ta đều nhường quyền quyết định cho bạn gái, còn anh thì sao, hử!”

Nhìn lên trên poster, cô thấy mấy bộ phim sắp chiếu đều là phim tình cảm, rất thích hợp cho những đôi yêu nhau đến xem. Nhưng mà chắc anh sẽ không thích, con trai chắc đều cảm thấy rất nhàm chán. ~~Điễnđànânliêquýđôn~~

Cố Phán hỏi anh, xem phim nước ngoài nhé?

Ánh mắt Trần Thiệu Thần thâm trầm. “Không phải em muốn xem phim có nam thần của em sao? Vậy thì chọn phim này đi.”

Cố Phán ngượng ngùng, sao cái gì anh cũng biết hết vậy.

Anh nói với nhân viên bán vé, hai vé《XXX》. Cố Phán trả tiền. Trần Thiệu Thần nhận lấy vé, cất đi, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm hơn 30 phút nữa. Hai người ngồi ở chờ ở khu nghỉ.

Trần Thiệu Thần chột đứng dậy. “Em ngồi đây chờ một lát nhé, anh đi mua chút đồ.”

Cố Phán nhìn theo thì thấy anh đi đến khu bán đồ ăn vặt. Cô ngồi nhìn từ xa, thật ra thì anh mới là nam thần trong lòng cô. Lúc này, có một âm thanh vang lên. “Cố Phán—” Cô quay sang nhìn thì thấy Hàn Diệp Hành và Vu Việt.

Cố Phán sững sờ, cười cười với hai người.

Ánh mắt Hàn Diệp Hành có chút xa lạ. “Đã lâu không gặp.”

Sắc mặt Vu Việt thoáng qua một tia ngại ngùng. “Em và Trần Thiệu Thần đến đây xem phim à?”

Cố Phán gật gật đầu.

Vu Việt nói: “Các em định xem phim gì vậy?”

Cố Phán chỉ lên một tấm poster dán gần đó.

“Là phim này àh.” Giọng nói của cô kéo thật dài.” Bọn chị chọn phim《XXXXX》. Không ngờ cậu ta cũng dẫn em đi xem phim. Có thể thấy được rằng cậu ta rất thích em đấy, rất nhiều người sẽ thay đổi thói quen vì người mình yêu mà.”

Cố Phán viết lên điện thoại đi động: “Là em rủ anh ấy đó.” Cô nghiêm túc nói. “Là em trả tiền.”

Hàn Diệp Hành và Vu Việt cùng sững sờ. Hàn Diệp Hành cong môi lên cười cười. “Vu Việt, phim sắp chiếu rồi, chúng ta vào trước đi.”

Cố Phán gơ tay lên chào tạm biệt hai người họ.

Trần Thiệu Thần đang cầm Popcorn trở về, đi ngang qua Hàn Diệp Hành, hai người nhìn nhau gật đầu chào sau đó lướt qua nhau, cũng không nói gì.

Cố Phán nhận lấy Popcorn từ tay anh đưa, khẽ mỉm cười.

Trần Thiệu Thần cười thầm trong bụng, thật ra thì ngay lúc mua đồ vừa rồi, anh cũng cảm thấy đầu óc mình hình như bị úng nước rồi, sao lại dẫn cô đến đây xem phim chứ, nhưng trong lòng vẫn cam tâm tình nguyện không oán than gì.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu bánh mì ôm Popcorn ăn ngon lành, bất giác trong lòng anh cảm thấy cực kì ấm áp. Một tay đút trong túi quần, rành rang đứng đợi một bên.

Đợi đến khi xét vé vào rạp chiếu, Cố Phán mới nhìn thấy hàng người đang đứng xếp hàng phía trước, đông thật đông, cũng khoảng tầm một trăm người.

Trần Thiệu Thần nói khẽ bên tai cô. “Xem ra có rất nhiều người hâm mộ nam thần của em đó.”

Cố Phán không ngừng gật đầu.

“Sao lại thích anh ta?”

“Anh ấy có nụ cười toả nắng, cười lên rạng rỡ như ánh mặt trời vậy, cũng dễ thương như trẻ con nữa. Anh ấy có thể lột tả được chính xác thần thái của tất cả các nhân vật mà mình diễn, nhất là dáng vẻ khi mặc quân phục, cực kì đẹp, cực kì mê người.” Cố Phán hưng phấn hươ tay múa chân nói.

Trần Thiệu Thần nheo nheo mắt. “Vậy àh?” Anh không chút để ý trả lời.

Cố Phán nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của anh, quay đầu le lưỡi cười cười. Nghe người ta nói, tuyệt không thể khen người con trai khác ở trước mặt bạn trai của mình, vì lòng ghen tỵ của bọn con trai cũng rất đáng sợ.

“Phán Phán—” Đột nhiên anh gọi tên cô.

Cố Phán nghiêng đầu qua. “Thì ra em thích con trai mặc đồng phục.” Giọng nói của anh không nặng không nhẹ. “Việc này để anh suy nghĩ thử xem.”

Kết quả là cả buổi hôm đó, nội dung phim là gì cô cũng không biết, cũng chẳng chú ý xem, trong đầu toàn xuất hiện những bộ đồng phục hấp dẫn.

Hai người xem phim xong. Hình như tâm tình Trần Thiệu Thần rất tốt. “Em cảm thấy nam thần của em diễn xuất như thế nào?”

Cố Phán giật giật khoé miệng, “Đắt diễn quá ít!”

Trần Thiệu Thần nhếch khoé miệng. “Hèn gì em không tập trung xem.”

Là anh làm em mất tập trung đó, có biết không hả?

Hai người lại chạm mặt với Hàn Diệp Hành và Vu Việt lần nữa, vì vậy bốn người cùng nhau đến một nhà hàng món Thái dùng cơm.

Vì là ngày lễ nên khách trong nhà hàng rất đông.

Khi bốn người đến thì vừa đúng lúc có một bàn ăn xong rời đi, nên có bàn trống. Trần Thiệu Thần và Vu Việt gọi thức ăn.

Khi Vu Việt định gọi một món ăn nào đó cũng sẽ hỏi ý kiến của Hàn Diệp Hành, thấy Hàn Diệp Hành gật đầu đồng ý rồi mới gọi.

Trần Thiệu Thần không nói gì cả. ĐĐ.LeêQuýĐoân’

Vu Việt hỏi bọn họ. “Hôm nay xem phim hay không?”

“Cũng không tệ lắm.” Trần Thiệu Thần trả lời.

Hàn Diệp Hành cũng không mở miệng nói chuyện, thỉnh thoảng đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Phán, rất nhanh lại dời tầm mắt sang chỗ khác.

Vu Việt gọi một phần tôm nướng. “Tôm nướng ở quán này mùi vị rất ngon, Cố Phán em ném thử xem.” Sau đó bỏ con tôm vào trong chén của Cố Phán.

Trần Thiệu Thần hơi hột nói. “Cô ấy bị dị ứng nhẹ với tôm, không thể ăn.” Nói xong anh gấp con tôm từ trong chén cô ra, bỏ vào chén của mình, động tác rất tự nhiên nhưng cũng khiến hai người kia lâm vào trầm tư suy nghĩ gì đó.

“Vậy sao, thật đáng tiếc.” Vu Việt cười nói, ánh mắt quét đến tay Hàn Diệp Hành đang cầm đũa chột nắm chặt lại, vẻ mặt cũng không thay đổi.

Một bữa cơm trôi qua rất nhẹ nhàng bình thản.

Hàn Diệp Hành và Vu Việt rời đi trước, Cố Phán lười biếng tựa vào ghế dựa, đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, gương mặt thả lỏng, cô huơ tay nói: “Thì ra sư tỷ thích Hàn sư huynh, vậy mà em còn cho rằng...”

“Em cho rằng cái gì?” Anh tiếp lời cô.

Cố Phán từ từ thả tay xuống, xụi lơ.

“Hai người họ đều là người phương Bắc, nhưng phong cách làm việc của họ không giống với người phương Bắc chút nào.” Trần Thiệu Thần nói, dường như trong lời nói có chứa hàm ý khác.

Điện thoại của Cố Phán báo có tin nhắn mới, là Đường Thanh gửi tới.

Đường Thanh: Cố Phán, trong lớp bây giờ, ai nấy cũng đều đang xẹt máu mũi trầm trọng. Nhà trường mời đến một model nam trẻ tuổi. Là model nam! Là MODEL NAM đó!!!! Xem hình này!

Cố Phán nhanh chóng ổn định tinh thần, nhấn lại: Tí nữa hãy gửi hình, bây giờ có người bên cạnh mình. Nhưng tốc độ đánh chữ của cô vẫn chậm hơn Đường Thanh nhiều.

Hình model nam đó rất nhanh đã được gửi tới điện thoại của cô.

Mà quan trọng là —— Nude - toàn - thân! Hình ảnh chất lượng cao sắc nét - không censored - không cut - không che!

Đường Thanh: Nhìn thấy khôngggg???

Cố Phán đang định cất điện thoại đi, bên tai đã truyền đến giọng của người khác. “Đường Thanh vẽ tranh đẹp thật.”

Cố Phán chột run một cái, thiếu chút nữa đã làm rớt điện thoại vào trong tô canh trên bàn.

“Không biết khi em về thì sẽ như thế nào nhỉ?” Anh âm thầm đứng dậy.

Cố Phán ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Về nhà, về tranh.” Trần Thiệu Thần cầm lấy áo khoác của cô. “Mặc vào nào.”

Cố Phán...

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Editor: Mèo TM

Vừa vào phòng, không khí ẩm áp trong phòng trong nháy mắt đã bị hơi lạnh từ bên ngoài theo vào xua tan đi.

Trần Thiệu Thần vẫn luôn im lặng không nói gì, cởi giày, đổi dép đi trong nhà, Cố Phán vẫn luôn đứng ở phía sau anh, thấy anh không tức giận hay bày tỏ gì, cho là anh vừa mới ở bên ngoài về nên chỉ nói: “Giống vậy thôi.”

Cô chậm rãi thở ra một hơi, bước chân nhẹ nhõm, ngồi trên ghế salon, lấy điện thoại di động ra, mở Weibo lên, không nhận được mà vào xem Weibo của Trần Thiệu Thần.

Các bài đăng chỉ dừng lại ở tháng trước, không tiếp tục cập nhật. Cô liếc nhìn phản bình luận của anh.

“Trần sư huynh, sao anh không post bài mới ăh?”

“Sư huynh, có một vài vấn đề liên quan đến kinh tế học muốn thỉnh giáo anh, xin giúp đỡ!”

.....

Cố Phán hé miệng cười không ngừng, Trần Thiệu Thần ló đầu ra phòng khách, không khỏi nhìn cô mấy lần, sau đó đi thẳng vào phòng tắm. Ánh mắt Cố Phán nhìn đến chiếc khăn lông anh cầm trên tay, từ từ lướt qua trước mặt cô.

Chỉ chớp lát sau, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy rào rào.

Cố Phán lười biếng nằm xuống ghế salon, quyết tâm muốn đăng một bài Weibo mới. Lọc lại trong album ảnh điện thoại một hồi, cuối cùng tìm được một bức ảnh. Là bóng lưng của người nào đó đang mua Popcorn.

Thật là ẩm áp, thật là khí độ tuần tú!

Cô post bức ảnh lên Weibo, khoảng mười phút sau, bình luận nối tiếp bình luận không ngừng.

“Bóng lưng mà cũng mê hồn như vậy a~”

“Chủ nhà, có thể post hình chính diện được không?”

“Ồ ồ, đi xem phim kìa! Buổi chiều mình cũng ở đây mà sao không gặp. Bỏ lỡ mất rồi!”

.....

Hoa Từ gửi tin nhắn tới: “Wow, lễ Giáng Sinh đi xem phim, lãng mạn quá nha. Sao lại có thời gian lên Weibo vậy?”

Cố Phán: Anh ấy đang tắm, nên mình lên Weibo chơi một chút.

Hoa Từ: Tắm ăh? (▼▼▼)

Cố Phán: Phòng ốc ở đây đều rất ẩm áp, tắm không lo bị rét.

Biết là cô đang đánh trống lảng, Hoa Từ rất muốn chọc ghẹo tiếp.

Lúc này Trần Thiệu Thần từ trong phòng tắm gọi vọng ra. “Phán Phán—”

Cố Phán bỏ điện thoại xuống, chạy đến phòng tắm.

“Anh để quần áo trên giường rồi.” Trần Thiệu Thần nói.

Cố Phán lại chạy đến phòng ngủ, thấy quần áo anh đang đặt trên giường. Cô âm thầm thở ra một hơi, thật may không phải là đồng phục.

Lấy được quần áo, cô gõ gõ cửa phòng tắm, bên trong truyền ra tiếng máy sấy tóc. Trần Thiệu Thần mở cửa ra, Cố Phán cũng không biết phải nhìn đi đâu, chỉ cầm quần áo đẩy vào trong ngực anh.

Trong phòng tắm hơi nước mờ mờ, tóc của anh chỉ mới khô một nửa, anh quay đầu nhìn cô, giật giật khoé miệng.

“Em chuẩn bị xong chưa?” Âm thanh của anh hơi khàn khàn.

Cố Phán tròn to mắt nhìn anh, vẻ khó hiểu.

“Em ở bên ngoài lâu như vậy để làm gì?” Anh nở nụ cười tình quái, nói: “Anh thực hiện lời hứa với em đây.”

Cố Phán đứng ở ngoài, hai chân bủn rủn, đã mất đi sức chống đỡ thân mình.

Trần Thiệu Thần đứng trước mặt cô mặc áo khoác lông cừu, giơ tay lên quơ quơ trước mặt cô, khoé miệng cười vui vẻ. Đổ. Lẽ. Qũy. Đỡ.

Cố Phán cong cong khoé môi, hươ tay nói: “Anh Thiệu Thần—” Nét mặt cô có chút khổ não, vừa như đang làm nũng. “Làm người mẫu rất vất vả, phải ngồi im không thể động đây.”

Trần Thiệu Thần nhìn cô. “Em cảm thấy anh sẽ quan tâm sao?”

“Hay là em lấy điện thoại chụp hình anh làm mẫu là được rồi?” Cố Phán hươ tay nói, động tác hơi chậm lại.

Trần Thiệu Thần ho một tiếng. “Có vẻ không được chân thực lắm. Đi thôi, với con mắt chuyên nghiệp của em, nói xem, nơi nào thích hợp nhất?”

Cố Phán thở hắt ra một hơi. “Phòng khách vậy.” Hết cách rồi, Trần Thiệu Thần quá kiên trì.

Hai người đi tới phòng khách, Trần Thiệu Thần nhìn quanh bốn phía, lại buông hết rèm cửa sổ xuống.

Cố Phán cầm giấy bút đi tới, đèn phòng khách đã bật lên.

Anh đứng phía trước mặt cô hai mét. “Anh coi đây.”

Cố Phán căng thẳng, tay run run.

Anh cởi áo khoác lông cừu xuống, trên người chỉ còn mặc một cái áo soni. “Cởi hết luôn?” Ngón tay thon dài từ từ chậm rãi cởi xong ba cái cúc áo, có thể thấy được mơ hồ cơ ngực của anh — Da rất đẹp!

Cố Phán chỉ cảm thấy đại não có một luồng khí nóng đang dâng trào.

Vừa mở xong cúc áo cuối cùng, anh liền nhanh chóng cởi áo ra, cả phần trên cơ thể anh hiện ra trước mắt cô, hoàn toàn choáng ngợp.

“Muốn anh cởi hết không?” Anh chớp mắt nhìn cô, khoé miệng cố nhin nụ cười thích chí.

“Đừng! Đừng cởi quần! Sẽ lạnh—” Cô yếu ớt hươ tay ngăn cản, căng thẳng đến không biết nói gì.

Trần Thiệu Thần im lặng suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói. “Anh tôn trọng ý kiến của họa sĩ.”

Ánh mắt Cố Phán loé lên, đang lúc này, đột nhiên cô cảm thấy trong mũi mình có một dòng chất lỏng chảy xuống, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì Trần Thiệu Thần đã sai bước đi qua.

Một tay nâng đầu cô ngược lên, đỡ cô ngồi vào ghế salon, giúp cô xử lý tốt máu cam đang chảy. Trần Thiệu Thần cố nhịn cười đến nội thương, vậy mà vẫn giả vờ bình tĩnh, mặt không biến sắc.

Cố Phán quỳnh lên, chỉ ước gì sàn nhà nứt ra một cái lỗ để cô nhảy vào ngay lập tức. “Thời tiết thành phố B khô hanh, thỉnh thoảng em cũng hay bị chảy máu cam.”

Trần Thiệu Thần quay mặt đi khề ừ một tiếng. “Bình thường em nên uống nhiều nước.”

Cố Phán gật đầu liên tục không ngừng, để chứng minh rằng cô không phải vì nhìn thấy cơ thể bán nude của anh mới chảy máu mũi, cô lập tức hươ tay nói: “Anh Thiệu Thần, chúng ta bắt đầu thôi.”

Vừa mới nhấc mình ra khỏi ghế sa lon, ánh mắt cô chợt nhìn quét qua chiếc áo soni trắng đang vắt trên ghế, phía trên có dính vài giọt máu đỏ, cực kì nổi bật.

Trần Thiệu Thần nhìn theo ánh mắt của cô, với tay lấy áo sơ mi bỏ qua một bên. “Vậy thì bắt đầu thôi. Muốn anh bày ra tư thế như thế nào đây?”

Cố Phán khẽ nuốt nước miếng, tim cô vẫn đang đập thình thịch thình thịch, loạn nhịp như đánh trống. Sắp xếp kiểu dáng cho anh, cơ thể hơi nghiêng, một tay đặt trên đầu gối, một tay khác gác lên lưng dựa ghế salon.

Đương nhiên là cực đẹp! Cực cuốn hút! Cực mê người!

Trần Thiệu Thần cố thả lỏng cơ thể lẫn tinh thần, sao cho thật tự nhiên nhất. Người trước mặt vẫn nhìn chằm chằm vào anh, ánh mắt chăm chú nóng bỏng, anh hơi nheo mắt lại, nhưng gương mặt vẫn y như cũ, không biến sắc ngại ngùng hay nao núng. “Phán Phán, em nhìn anh hơi lâu rồi đó.”

Cố Phán nuốt nước miếng cái ực, cầm bút lên chuẩn bị phác hoạ.

Ánh sáng đèn màu cam chanh bao trùm lấy cả hai người, dát lên một tầng sáng ấm áp, phập phồng theo hơi thở lên xuống trước ngực bọn họ.

Bên trong căn phòng cực kỳ yên tĩnh, hơi thở nhẹ nhẹ của cả hai hoà cùng với tiếng bút chì vẽ trên giấy. Trần Thiệu Thần dịu dàng nhìn cô, nghiêm túc chuyên chú, thỉnh thoảng hơi cau mày, thỉnh thoảng mỉm cười trên choker cổ.

Hai tiếng sau, rốt cuộc Cố Phán cũng thở ra một thời dài. Cô vươn vai xoay xoay tay phải, hươ tay nói với anh. “Anh Thiệu Thần, xong rồi, anh có thể cử động rồi.”

Trần Thiệu Thần nhẹ nhàng cử động cơ thể, cả người cứng đờ cứng ngắc, Cố Phán vội vàng vào phòng ngủ lấy áo đưa cho anh.

Trần Thiệu Thần nhìn cô lo lắng chăm sóc mình như thế, trong lòng trào lên một hồi ngọt ngào. Đợi sau khi mặc quần áo xong xuôi, cầm lấy bức tranh tỉ mỉ mà cô vừa vẽ xong, khoe miệng không khỏi hiện lên một đường cong vui vẻ. ế n đ ả n ~ l ê q u ý đ ò n

Cố Phán im lặng đứng bên cạnh hồi hộp chờ anh đánh giá.

Trần Thiệu Thần ngoái đầu nhìn lại, một đôi mắt to tròn đen nhánh chăm chú nhìn anh. “Anh vốn định hiến thân vì nghệ thuật, nhưng hoạ sĩ Cố lại thương cảm sợ anh đông lạnh thế. Xem ra chỉ có thể đợi đến mùa hè thôi.”

Cố Phán ngượng. Thích chí như vậy mà còn ra vẻ!

Trần Thiệu Thần cuộn bức tranh lại, cất đi. “Cái này anh tịch thu.” Anh dừng một chút. “Lúc nãy nhìn lâu như vậy, có muốn nói vài lời đánh giá không nào?”

Cố Phán bất giác cắn cắn môi, mặt không đổi sắc hươ tay nói: “Vóc người cũng không tệ.”

“So với nam thần của em thì sao?” Anh được nước hỏi tới.

Cố Phán thoáng do dự. “Cần phải rèn luyện thêm.” Anh vẫn là hơi gầy một chút.

Trần Thiệu Thần lắc đầu bó tay. Có nên cảm thấy mình may mắn vì quen được một cô bạn gái thật thà hay không đây? Sau đó anh dịu dàng cười rộ lên. “Anh biết rồi!”

Lúc Từ Thần Hi đến thành phố B, Trần Thiệu Thần đang ở tại phòng thí nghiệm viết luận văn. Từ Thần Hi có chìa khoá nên tự mình đến nhà trọ của anh.

Lúc Trần Thiệu Thần về đến nhà thì thấy mẹ mình đang loay hoay trong bếp, mùi thơm ngào ngạt của thức ăn bay lan ra khắp nhà.

Anh đi đến nhà bếp. “Mẹ—”

Trần Thiệu Thần nghỉ tay một chút, xoay ra nhìn về phía sau anh. “Chỉ có một mình con thôi àh?”

Trần Thiệu Thần vừa phụ mẹ xới cơm, vừa trò chuyện với bà. “Ba con đâu àh?”

“Gần đây ông ấy rất bận nên không có thời gian đến đây.” Từ Thần Hi cùng ăn cơm tối với anh. Bà muốn nói nhưng cứ ngập ngừng mãi. “Thiệu Thần à, mẹ nghe nói mới đây con có tham gia một tiết mục biểu diễn đúng không?”

Trần Thiệu Thần ngẩng đầu lên, yên lặng một chút rồi cũng đành thú nhận. “Hai hôm nay cô ấy cũng rất bận.”

Từ Thần Hi àh một tiếng dài. “Mẹ không phải đến để gặp con bé, mẹ đến đây để thăm con thôi.”

Trần Thiệu Thần khẽ cười. “Cô ấy đang học năm nhất trường con, là người ở thành phố C, rất dễ thương.”

Chưa gì mà con trai đã khen người ta nức nở rồi, chứng tỏ là nó rất thích con bé. Từ Thần Hi biết tổng tính con trai mình mà. “Có ảnh không?”

Trần Thiệu Thần suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động mở ra một bức ảnh, là chụp lúc cô đang múa ở vòng 1 của cuộc thi văn nghệ.

Từ Thần Hi cầm điện thoại đi động xem. “Dáng người không tệ, dịu dàng như nước vậy.” Ánh mắt con trai mình cũng thật không tồi. “Con bé tên gì?”

“Cố Phán, là Cố Phán trong ‘Cố Phán sinh huy’ (*).” Anh trầm trầm nói.

(*) Trong tiếng Trung có nhiều chữ đồng âm khác nghĩa, khác cách viết. Nên ở đây Trần Thiệu Thần giải thích tên Cố Phán được viết như thế nào, được trích từ đâu. Cố Phán sinh huy có nghĩa là đôi mắt đẹp phát ra ánh sáng rực rỡ. (o~o)

Từ Thần Hi không khỏi giật đầu, ánh mắt đột nhiên sáng lên, như chợt nhớ ra điều gì. “Thiệu Thần, có phải các con đã... rồi không? Mẹ không có ý gì khác, nhưng các con vẫn còn là sinh viên, con bé mới học năm nhất, còn chưa đến tuổi được phép kết hôn đâu, bình thường con cũng nên chú ý một chút.”

Trên đầu Trần Thiệu Thần xuất hiện đầy vạch đen. “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi.”

Từ Thần Hi giờ tay lên vỗ vỗ cánh tay anh. “Mẹ có chứng cứ đấy.” Bà đứng dậy đi đến phòng ngủ, lúc đi ra thì trên tay có cầm thêm một cái áo sơ mi.

“Con xem — Các con không cần thận chút xíu nào hết!”

Trên áo sơ mi trắng vẫn còn dính vài giọt máu đỏ, thật là khiến người ta dễ hiểu lầm.

“Còn nữa, bức ảnh loa thể này là có ý gì?” Từ Thần Hi đành mặt lại.

Trần Thiệu Thần giờ tay lên vỗ trán. “Máu trên áo sơ mi là hôm qua cô ấy bị chảy máu cam nên mới bị dính vào. Còn nữa, đó cũng không phải khoả thân hoàn toàn, con có mặc quần!”

Trần Thiệu Thần nhìn anh. “Là con bé vẽ sao?”

Trần Thiệu Thần gật đầu xác nhận.

Từ Thần Hi cười nhạt một tiếng. “Cuộc sống của các con muôn màu muôn vẻ nhỉ. Bức tranh này vẽ rất đẹp, có thể đạt tiêu chuẩn chuyên nghiệp đấy. Ấy dō, cũng lâu rồi mẹ chưa nhìn thấy cơ thể của con, con trai àh, vóc người của con vẫn không đẹp bằng ba con, nên tăng cường luyện tập nhiều vào. Con gái rất thích loại cơ ngực nở nang săn chắc, có cảm giác an toàn hơn.”

Trần Thiệu Thần: ...

Buổi tối, Từ Thần Hi báo cáo với ông xã mình tất cả những phát hiện giật gân của ngày hôm nay. Diễđầnnlêquýđôn Trần Trạh Bắc đang làm việc, nghe xong không khỏi thở dài, vỗ một tay xuống mặt bàn. “Thần Hi—”

“Hà?”

“Khinh Dương nói bà cụ gần đây không được khoẻ, hai hôm này em sắp xếp thời gian đến thăm bà đi.”

Bà cụ không phải là bà ngoại ruột của Từ Thần Hi, thế nhưng lại rất thương yêu cả nhà bọn họ. “Em biết rồi.”

Trần Trạh Bắc bên đầu dây bên kia khẽ cười. Con trai àh, ba chỉ giúp con được đến đây thôi. Theo như tính tình của mẹ con, thì nhất định là phải gấp cho được con dâu tương lai thì mới thôi.

Hai cha con thực sự là bó tay hết cách rồi.

Lúc Trần Thiệu Thần nhắn tin với Cố Phán thì Cố Phán đang ở cùng với Diệp Từ Nhụy, hai người họ đang làm thêm tại phòng tranh của Chu Nhuận Chi. Diệp Từ Nhụy không cẩn thận làm hỏng một bức tranh ở đó.

Về mặt Diệp Từ Nhụy rất nặng nề. “Là do mình, để mình đi tìm ông chủ thú tội vậy.”

Cố Phán kéo tay cô ấy lại. “Chúng ta cùng đi.”

Diệp Từ Nhụy kéo tay cô để xuống, lắc lắc đầu. “Chuyện này không liên quan đến cậu.” Cô ấy bắt đắ dĩ cười cười. “Một mình mình đi tìm ông chủ được rồi.”

Tâm tình Cố Phán rất phức tạp, nhìn nhìn bức tranh bị hỏng kia, thấy tin nhắn của Trần Thiệu Thần thì đầu óc cô lại càng rối hơn. Mẹ anh tới rồi, ừm, nếu như bà biết đến sự tồn tại của cô thì sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?”

Bà có thích cô không?

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Editor: Mèo ™

Diệp Tử Nhụy dùng chân do dự đứng trước cửa văn phòng, tay nắm thật chặt, tâm tình phức tạp khó tả, ước chừng qua một phút sau, rốt cuộc cô cũng dón hết dũng cảm giờ tay lên gõ cửa.

“Mời vào!” Là giọng nói của Chu Nhuận Chi vọng ra từ bên trong. Mặc dù bọn họ không nói chuyện nhiều với nhau, nhưng cô vẫn nhớ rõ giọng nói này.

Nghe anh đáp lời, cô mới mở cửa từng bước từng bước đi vào.

Chu Nhuận Chi ngẩng đầu lên thấy Diệp Tử Nhụy thì ánh mắt thoáng qua vẻ nghi ngờ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tử Nhụy vào phòng làm việc của Chu Nhuận Chi, căn phòng sạch sẽ gọn gàng, trong không khí vẫn còn nhàn nhạt mùi thuốc lá. Cô rất không thích mùi thuốc lá, vì ba của cô rất thích hút thuốc, ngày ngày đều bị cái mùi gắt nồng đó lớn vờn xung quanh nên dần dần cô đâm ra ghét. Thế nhưng khi cô ngửi được mùi thuốc lá ở đây, ngược lại nó làm cho cô có cảm giác rất nhẹ nhàng thoải mái.

“Anh Chu—” Diệp Tử Nhụy khép nép lên tiếng, hai tay nắm chặt lại rịn đầy mồ hôi. “Rất xin lỗi, mới vừa nãy tôi dọn dẹp lại phòng tranh, không cẩn thận nên đã làm đổ thuốc màu...” Ánh mắt của cô vẫn nhìn Chu Nhuận Chi, phía sau lưng anh là một cửa sổ thủy tinh trong suốt, ngoài cửa sổ là một khoảng chân trời trống trải.

Chu Nhuận Chi nghe được lời nhận lỗi của cô, vẻ mặt vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Tôi xin lỗi.” Cô bày tỏ áy náy lần nữa. “Là lỗi của tôi đã gây nên tổn thất của phòng tranh, tôi sẽ... bồi thường ăh.” Hai chữ ‘bồi thường’ cô nói có hơi khó khăn.

Chu Nhuận Chi nhẹ nhàng gõ gõ ngón trỏ xuống mặt bàn, chờ cho cô nói xong. “Là bức tranh nào?”

“Là bức tranh nửa tháng trước ông Lý đặt vẽ.” Diệp Tử Nhụy trả lời.

Chu Nhuận Chi yên lặng một chút, như đang suy nghĩ gì đó. “Cô biết bức hoạ đó giá bao nhiêu không?”

Diệp Tử Nhụy buồn buồn trả lời. “Năm vạn.” Cô nói ra giá của bức tranh, như có một luồng khí lạnh từ bắc cực thổi thẳng vào tim.

Chu Nhuận Chi giật giật khoé miệng, chỉ nói vờn vờn hai chữ. “Tám vạn.” Xong anh ta đứng lên, từ từ đi tới gần trước mặt cô, chỉ còn cách cô một bước ngắn. Cơ thể của anh ta thon dài rắn chắc, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, Diệp Tử Nhụy cảm thấy hơi thở của anh đang từ từ bao vây lấy mình.

Lúc này Diệp Tử Nhụy mới nhìn kĩ, ánh mắt của anh ta sâu như đại dương, dường như có thể hiểu thấu tất cả mọi chuyện trên đời. **ĐiềnĐiền** ㄟ_ㄟ
«Lẽ. quý. đôn " Nhưng Diệp Tử Nhụy không cảm thấy sợ hãi hay chột dạ, cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, kiên định nói: “Tôi sẽ bồi thường.”

Chu Nhuận Chi giật mình sững sờ mất mấy giây, ánh mắt lướt qua quan sát cô, bên trong cô mặc một chiếc áo bằng nhung, bên ngoài là áo len màu socola đã hơi cũ, mang theo hương thơm nhàn nhạt, hình như là mùi thơm của bột giặt mà trước kia người ta hay dùng, áo len rộng rãi khoác bên ngoài làm cho người khác cảm thấy đáng người cô cao gầy. Phía dưới cô mặc một chiếc quần jeans bó đã sờn, gần như biến thành màu trắng bạc, làm nổi bật lên đôi chân thon dài xinh đẹp của cô. “Cô chỉ là một sinh viên, số tiền kia đối với cô không phải là một con số nhỏ.”

Diệp Tử Nhụy đánh mặt lại. “Anh Chu, nếu như anh tin tưởng tôi, tôi có thể viết giấy nợ.” Trên mặt cô hoàn toàn không có một chút vẻ yếu đuối nào.

Về mặt Chu Nhuận Chi khẽ biến đổi, nhìn cô như đang suy nghĩ. “Đây đúng là một ý kiến hay.” Cô gái này bề ngoài có vẻ là một cô gái yếu đuối nhưng thì ra tính cách lại kiên cường như vậy. Chu Nhuận Chi hình như chợt nhớ tới một chuyện. “Có phải cô vẫn đang dạy vẽ cho học sinh cấp dưới đúng không?”

Diệp Tử Nhụy sững sốt, cô không biết tại sao anh ta lại hỏi cô vấn đề này. “Đúng vậy.” Việc đó là nhờ thầy chủ nhiệm giới thiệu, dạy mấy học sinh cấp 3 học vẽ, một tuần có hai buổi, thù lao cũng coi như khá quan.

“Bạn rộn như vậy, việc học thì làm thế nào?” Anh ta hỏi.

“Tự sắp xếp thời gian thôi.” Diệp Tử Nhụy trầm giọng trả lời. “Tôi chưa bao giờ lãng phí thời gian học trong lớp.”

Chu Nhuận Chi hơi cong môi cười. “Không tệ. Được rồi, cô đi làm việc đi. Chuyện bức tranh kia tôi giao cho cô xử lý, cô hãy tìm thêm một người nữa phụ giúp mình. Tôi sẽ liên lạc với ông Lý, dời thời gian một tuần sau mới giao tranh.”

Diệp Tử Nhụy cảm kích nhìn anh ta. “Cám ơn anh.”

Chu Nhuận Chi gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Anh ta neho mắt nhìn theo bóng dáng gầy gò của cô gái vừa rời đi.

Ngày hôm sau, Từ Thần Hi muốn đến nhà Tống Kinh Dương, bởi vì đến thăm bà cụ nên bà có ghé qua trung tâm thương mại mua một số thực phẩm dinh dưỡng mang theo.

Mà chiều hôm đó Cố Phán không có tiết, nên cô muốn đến trung tâm thương mại mua cho Trần Thiệu Thần một cái áo sơ mi.

Không khí ngày lễ Giáng sinh vẫn chưa tan đi, trong siêu thị vẫn còn treo đầy các poster, băng rôn quảng cáo và đồ trang trí.

Cố Phán đang ở trong shop thời trang nam trên lầu bốn xem xét chọn lựa, cuối cùng cô nhìn trúng một cái áo sơ mi trắng có họa tiết thêu chìm đơn giản, trong đầu cô đang tưởng tượng đến dáng vẻ của Trần Thiệu Thần khi mặc chiếc áo này thì sẽ như thế nào, tóm lại chắc chắn là sẽ rất đẹp. Sau khi mua xong, cô xách túi xuống lầu.

Mặc dù không phải là ngày chủ nhật nhưng trong trung tâm thương mại vẫn rất đông người.

Từ Thần Hi cũng tay xách nách mang rất nhiều đồ, có vẻ nặng. Lúc xuống lầu, người phía sau vô ý đụng phải bà, làm cho mấy túi đồ trên tay cũng rơi vung vãi đầy dưới đất, vì bị bắt ngờ nên bà cũng chưa ứng phó kịp.

Cố Phán vừa đứng lúc đi xuống thang máy, cô bước nhanh đến phía trước, khom người nhặt mấy cái túi lên, đưa đến trước mặt Từ Thần Hi.

“Cám ơn —” Từ Thần Hi ngẩng đầu lên, trong nháy mắt liền khựng lại. Bà nhìn cô gái trước mặt, gần trong gang tấc, đây là cô gái mà tối qua bà vừa mới nhìn thấy trong ảnh đây mà — con dâu tương lai!

Cố Phán cong cong khoe miệng, xoay người nhanh chóng rời đi.

Khoẻ miệng Từ Thần Hi khẽ nhếch lên. “Chờ một chút—”

Cố Phán đã đi đến cửa trung tâm thương mại, Từ Thần Hi nhìn theo bóng lưng của cô, khẽ cười bất đắc dĩ. Bà có chú ý đến túi đồ quần áo nam mà cô đang cầm trong tay, vui vẻ cười thầm.

Cố Phán từ trung tâm thương mại đi ra, lúc đi ngang qua trạm xe điện ngầm thì thấy phía bên kia đường có hai đứa bé đang đi theo những người đi đường xin ăn, một bé trai và một bé gái, khoảng bảy tám tuổi, trên người mặc áo bông đã cũ rách, tóc lộn xộn bẽ bếch. Thấy hai đứa bé đang hươ hươ tay như đang nói chuyện bằng thủ ngữ, cô liền dừng lại.

Ánh mắt cô như dần sâu thêm, kinh ngạc nhìn mấy giây, đột nhiên cô bước nhanh đến gần hai đứa bé đó. d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ò n

Hai đứa bé thấy có người đi tới, liền cầm hộp inox ở trước mặt mình đưa tới, trong đó đều là những đồng tiền xu lẻ. Tiền xu va chạm vào thành hộp, phát ra âm thanh huyền ảo.

Cố Phán nuốt nuốt nước miếng, giơ tay lên làm động tác thủ ngữ, nói: “Các em không thể nói chuyện sao?”

Ánh mắt hai đứa bé mờ mờ, bàn tay ngăm đen giơ cái hộp lên, da dẻ nứt nẻ vì trời lạnh, trong kẽ móng tay đều là vết bẩn đen thui. Thấy Cố Phán biết dùng thủ ngữ, hai đứa bé nhìn nhau, rồi cũng không thêm đề ý đến cô nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Cố Phán đi theo sau, giơ tay lên kéo một đứa bé từ phía sau.

Đứa bé nhú nhú lông mày lại, ưm ưm ư ư, có hơi kích động nói không ra lời.

Cố Phán từ từ rút tay về, cô hít sâu một hơi, từ trong ví tiền lấy ra tờ một trăm đồng đặt vào trong tay đứa bé.

Hai đứa bé khó tin nhìn cô chằm chằm, sau đó chợt nhếch miệng cười một tiếng.

Cố Phán hươ tay nói: “Đi mua đồ ăn đi.”

Hai đứa bé nhìn cô, sau đó làm một thủ thế ‘cám ơn.’

Lúc Từ Thần Hi đi ra vừa hay nhìn thấy Cố Phán cho tiền hai đứa bé kia, người đến người đi, khoảng cách cũng không xa lắm, bà kinh ngạc quan sát, dường như bà có hơi cảm động rồi.

Một cô gái đáng yêu lương thiện động lòng người, đôi mắt đen kìa cũng làm người ta không nhìn được mà ngắm nhìn lâu hơn, ánh mắt như biết cười biết nói chuyện vậy.

Đương nhiên bà cũng nhận ra được, cô đang sử dụng ngôn ngữ của người câm điếc. Từ Thần Hi có hơi bất ngờ, đầu óc của bà suy nghĩ thật lung. Đột nhiên nhớ đến mấy năm trước, Trần Thiệu Thần đột nhiên quyết định đi học thủ ngữ.

Là bởi vì thủ ngữ có liên quan đến cô gái này, cho nên nó mới đi học sao?

Trên đường đi, Từ Thần Hi vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Đến nhà Tống Kinh Dương, bà cụ nhìn thấy bà thì rất vui vẻ, kéo bà ngồi bên cạnh nói chuyện rất lâu. ĐĐ.LeeQuýĐoàn’ Chờ đến khi bà cụ mệt mới đi nghỉ ngơi, bà và vợ của Tống Kinh Dương mới ngồi trên ghế salon trò chuyện.

“Nói như vậy tức là Thiệu Thần đang hẹn hò yêu đương rồi.” Bà Tống cười cười. “Cô chú cũng không cần lo lắng nữa.”

Từ Thần Hi nhẹ nhàng cười một tiếng. “Nhắc tới cũng thật khéo, hôm nay tôi đã đụng mặt cô bé kia rồi.”

“Thế àh, cô thấy sao?”

“Là một cô gái ngoan, rất hiền lành.” Bà nói. Điểm này nhất định bà không nhìn lầm đâu.

“Lần đầu tiên gặp mặt mà đã xác định rồi àh, ánh mắt của cô ngày càng lợi hại.”

Từ Thần Hi nâng tách trà lên, nhấp một ngụm trà hoa. “Chỉ là tôi có hơi khó hiểu, tôi thấy cô bé dùng thủ ngữ nói chuyện với hai đứa bé trên đường.”

Bà Tống sửng sốt. “Có thể cô bé tham gia vào câu lạc bộ ngôn ngữ của người câm điếc, bây giờ bọn trẻ học rất nhiều thứ mà. Không bằng bảo Thiệu Thần sắp xếp thời gian dẫn cô bé đó về để mọi người gặp mặt một lần. Đúng rồi, chuyện Thiệu Thần du học, cô chú đã lên kế hoạch xong hết chưa?”

Đầu ngón tay Từ Thần Hi mân mê tách trà. “Trạm Bắc định năm tư đại học sẽ cho Thiệu Thần đi, chờ đến kì nghỉ đông năm nay nó về nhà sẽ nói chuyện với nó.” Nhưng bây giờ con trai mình đang hẹn hò yêu đương, nó cũng không nhắc gì đến chuyện du học cả.

Từ Thần Hi đã làm mẹ, mơ hồ như đã cảm thấy trước được gì đó. Bà nghĩ thầm, có lẽ nên gặp mặt Cố Phán một lần.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Mèo ™

Cố Phán trở lại kí túc xá nhưng vẫn còn chìm trong suy nghĩ về hai đứa bé đã gặp trên đường kia, tâm tình không hiểu sao mà có chút khó chịu, cảm thấy không được vui cho lắm.

Trước đó Tống Hoài Thừa đã lập một Quỹ từ thiện dựa trên tên của cô, đặc biệt trợ giúp những gia đình khó khăn có con trẻ không thể nghe nói được. Từ lúc học cấp hai thì Tống Hoài Thừa đã dẫn cô đến Viện Phúc Lợi, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy những đứa trẻ giống mình, không thể nói chuyện, thậm chí còn không thể nghe được. Những đứa trẻ này bởi vì bị khiếm khuyết nên sau khi sinh ra liền bị cha mẹ ruột vứt bỏ. Khi viện trưởng nói đến những chuyện này với Tống Hoài Thừa thì gương mặt luôn hiện lên vẻ bất đắc dĩ và thương tiếc.

Cố Phán cảm thấy thương cảm từ tận đáy lòng.

Cô luôn cho rằng mình không được may mắn như người khác, nhưng cô vốn chưa nhìn được hết thế giới này, xung quanh vẫn luôn tồn tại những người còn bất hạnh hơn cả cô.

Vậy nên sau này, tính tình Cố Phán đã thay đổi rất nhiều.

Cố Niệm nói với cô, ông trời vì quá ghen tị với giọng nói của cô, cho nên mới cướp nó đi. Con người sống trên đời này không có ai quá mức hoàn mỹ.

Cô nằm bẹp trên mặt bàn, cố xua đi những suy nghĩ không vui.

Đường Thanh đặt tập đề cương các môn học thi cuối kỳ lên bàn cô. “Sao vậy bạn cùng phòng? Có chuyện gì với học trưởng Trần àh?”

Cố Phán ngồi thẳng người, cầm xấp giấy photô dày cộp lên, có nhiều nội dung phải học như vậy sao, thi xong là được nghỉ đông. Cô có hơi nhớ thành phố C rồi.

“Cậu mua áo cho học trưởng Trần đúng không?” Đường Thanh cười hí hóp hỏi. “Cho mình xem một chút nhé?”

Cố Phán gật đầu.

“Oaa!!” Đường Thanh kêu lên một tiếng. “Chiếc áo sơ mi này đẹp thật đấy. Sao cậu lại nghĩ đến chuyện mua tặng áo sơ mi thế? Cũng đâu có dịp nào đặc biệt đâu.”

Cố Phán nhớ đến chiếc áo sơ mi trắng của anh bị nhuộm máu mũi của cô thì cong môi cười cười, viết hai chữ lên giấy trả lời: “Vì đẹp.” Thật ra, ý của cô chính xác phải là ‘vì anh mặc vào sẽ rất đẹp’ mới đúng. D~đ~n L / Q / Đ.

Lúc Cố Phán nhận được tin nhắn của Trần Thiệu Thần thì cô đang ở quán KTV (*) gần trường. Cố Phán ngồi bên trong nghe tiếng hát của mọi người, cô cảm thấy thật thần kì.

(*) KTV: Là Karaoke đó.”>

Nhắc mới nói, đây là lần đầu tiên cô đến quán KTV. Lúc buổi tối bọn họ đang ở trong phòng về luyện tập, cũng không biết là ai đề nghị, nói là trước khi thi phải tụ tập thả lỏng tinh thần một chút, vì vậy mọi người đều nhất trí đến quán KTV điên cuồng một đêm.

Cố Phán vốn không có ý định tham gia, nhưng thấy vẻ mặt hưng phấn của mọi người, cô liền đồng ý đi theo.

Gần đây, bởi vì việc học rất căng thẳng, noron thần kinh của mọi người đều bị kéo căng hết mức, tối hôm nay đúng là một cơ hội hiếm có để mọi người phát tiết, đến cả Đường Thanh không thích nào nhiệt cũng lần lượt lên sân khấu rống hát hai bài.

Cố Phán đang đắm chìm trong tiếng hát thì lớp trưởng ngồi xuống kế bên cô, đưa qua một chai nước. “Cậu... Có cảm thấy chán không?” Giọng nói của cậu ấy bị lấn át bởi tiếng hát ồn ào trong phòng.

Chính lúc này là hai bạn đồng học cùng hát song ca bài «Tình yêu người kéo thuyền " Cố Phán nghe rất vui vẻ. Cô viết trên điện thoại di động. “Rất vui.”

Lớp trưởng vịn nắm mười ngón tay mình một hồi, sau đó lại tách ra. “Cố Phán, mình có thể nói với cậu chuyện này được không?”

Cố Phán viết lên điện thoại: “Chuyện gì vậy?”

Ngay vào lúc này, tin nhắn của Trần Thiệu Thần vừa gửi đến. “Em đang ở đâu đó?”

Bạn lớp trưởng cũng nhìn thấy nội dung tin nhắn, cậu ấy hơi cau mày lại, khoé môi mím lại. Cô nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, nói cho anh biết là cô đang ở quán KTV với các bạn cùng lớp.

Sau khi gửi tin nhắn đi, cô ngẩng đầu lên nhìn lớp trưởng, chỉ thấy trong ánh mắt của cậu ấy có vẻ gì đó như là mắt mát, yên lặng không nói.

Cố Phán viết lên điện thoại: “Lớp trưởng, cậu vừa định nói gì?”

Lớp trưởng thở hắt ra một hơi. “Tết Nguyên Đán cậu có bạn gì không, mình muốn mời cậu làm người mẫu.”

Cố Phán thoáng im lặng.

“Nếu như cậu không rảnh cũng không sao.”

Trong lòng Cố Phán hơi do dự, nhưng mà vẫn gật đầu đồng ý. Ai bảo lớp trưởng là người bạn tốt chứ. Cô không đành lòng từ chối.

Trần Thiệu Thần vừa từ trong phòng thí nghiệm ra ngoài, thấy tin nhắn trả lời của cô thì hơi ngẩn người. Dương Chấp ngáp một hơi dài. “Buồn ngủ muốn chết, chúng ta về thôi!”

“Cậu về trước đi, mình ra ngoài một chút.” Trần Thiệu Thần trả lời.

“Muộn vậy rồi mà còn muốn đi đâu? Đi gặp Cố Phán àh?” Dương Chấp hỏi.

Trần Thiệu Thần không trả lời, chỉ đưa túi xách cho cậu ta. “Mang về giúp mình nhé.”

Trời đêm bên ngoài khá lạnh, Trần Thiệu Thần đi đến quán KTV mà Cố Phán nói, hỏi người phục vụ số phòng rồi đến đó. Trong phòng truyền đến tiếng hát ồn ào nhốn nháo, anh từ từ đẩy mở cửa ra.

Ánh đèn nhiều màu sắc cứ nhấp nha nhấp nháy, như ảo như mộng.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần lia khắp căn phòng, cuối cùng cũng tìm thấy người cần tìm. Cố Phán đang lười biếng ngồi trong một góc, anh từng bước từng bước tiến đến gần cô.

Tiếng nhạc vẫn ầm ĩ như cũ, chỉ là người hát trên sân khấu chợt dừng lại không hát nữa, cả căn phòng huyền ảo từ từ cũng chợt yên tĩnh lại.

Cố Phán đang chơi game trên điện thoại, trong phòng quá mức yên lặng, cảm thấy có chút kì lạ. Cô không chút để ý ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt lập tức mở to sững sờ.

Trần Thiệu Thần cười nhẹ một tiếng, đầu tiên là nhìn cô, ánh mắt anh và cô cùng giao nhau, ngay sau đó anh nhìn về phía mọi người. “Thật xin lỗi, đã

quẩy rầy mọi người rồi, các bạn cứ tiếp tục đi.”

Bạn cầm micro đứng trên sân khấu ngại ngùng ho nhẹ một tiếng.

Trần Thiệu Thần đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt anh quét qua màn hình điện thoại của cô, trò chơi đã game over rồi. Đổ. Lẽ. Qũy. Đổ. Khoé miệng anh bất giác nâng lên thành một đường cong. “Tối đây chỉ để chơi game thôi àh?”

Cố Phán cất điện thoại đi, hươ tay nói: “Sao anh lại tới đây?”

Trần Thiệu Thần như đùa như thật nói: “Hai ngày nay bạn gái anh không thèm liên lạc với anh, nếu anh không chủ động đến gặp, sợ rằng người ta sẽ quăng anh ra khỏi đầu mắt.” Anh đang mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen, cực kì đẹp trai.

Trong lòng Cố Phán, cảm xúc đang dâng trào khi nghe anh nói câu đó. Bất chợt, cô giật giật khoé môi, hươ tay nói: “Anh Thiệu Thần, sao anh không ở nhà với bác gái?”

Trần Thiệu Thần cũng biết đây là mấu chốt quan trọng. Anh trầm giọng nói: “Lúc anh ở nhà thì mẹ lại bảo anh nên ra ngoài đi chơi với bạn gái.”

Cố Phán ngạc nhiên.

“Phán Phán, em bảo anh nên nghe lời ai đây?”

Cố Phán khó xử vịn nán mấy đầu ngón tay. “VẬY... Anh ném đồng tiền xu quyết định đi!”

Trần Thiệu Thần bỗng dung cười một tiếng. “Sau này có thể làm như vậy.” Anh nắm lấy tay cô. “Đi thôi, anh đưa em về.”

Lúc này Kim Nhiễm đang hát say sưa trên sân khấu, thấy hai người đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên cô ấy la to lên. “Học trưởng Trần...” Giọng của cô ấy rất thanh, lại la to trong micro nên tất cả mọi người đều nghe thấy, bọn họ khựng lại, đồng loạt quay sang nhìn hai người Cố Phán.

“Học trưởng Trần.” Kim Nhiễm đã hạ giọng xuống, nhưng lúc này Cố Phán lại cảm thấy hơi the thé chói tai. “Cố Phán nói đây là lần đầu tiên cậu ấy đến quán KTV, anh có muốn hát một bài làm kỉ niệm không àh?”

Cô căng thẳng nắm tay Trần Thiệu Thần. Anh cũng cảm giác được là cô đang không được tự nhiên. Cô hươ tay nói với anh: “Cậu ấy đùa đấy, chúng ta đi thôi anh.”

Đột nhiên về mặt Trần Thiệu Thần trầm xuống, chỉ trong chớp mắt, anh nở nụ cười dịu dàng nhìn cô. “Anh cho rằng đề nghị của em ấy không tệ, nếu đã đến đây rồi thì anh sẽ hát một bài vậy.” Dừng lại một chút. “Hát cho em nghe.”

Cố Phán có cảm giác hình như mới vừa nãy anh không được vui thì phải.

Anh đi lên bục sân khấu nhỏ.

“Học trưởng, anh muốn hát bài gì àh?” Giọng của cô gái đứng gần chỗ chọn bài hát có hơi run run.

“ "Tuế nguyệt như ca " (*) của Trần Dịch Tấn.”

(*)Tuế nguyệt như ca: Năm tháng như bài ca. Là ca khúc chủ đề của phim Bao la vùng trời.

Âm nhạc chậm rãi vang lên. Trần Thiệu Thần một tay cầm micro, một tay buông xuôi bên người, giọng hát trong trẻo run động lòng người quanh quẩn khắp căn phòng.

“Anh đã yêu em rồi. Nhìn thấy em anh liền không biết khiêm tốn

Nói hết ước vọng trong lòng cũng không hề cảm thấy tầm thường

Cứ như nhìn thấy được ánh nắng ban mai mới có thể vui mừng phấn khởi

Ôm lấy em, lần nào trở về anh cũng nhận được biết bao bất ngờ

.....”

Cố Phán đứng ở trước mắt anh, lẳng lặng nhìn anh, tất cả máu nóng trong người cô như đang sôi trào. Ánh đèn chớp nháy sắc sỡ soi rọi vào người anh để lại những tia sáng nho nhỏ vụn vặt, anh nhàn nhạt hát ca, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa đầy tình ý nồng nàn.

Những người quen biết Cố Phán đều biết rõ, nhạc chuông điện thoại di động của Cố Phán chính là bài hát này. "Tuế nguyệt như ca "

Chưa ai từng nghĩ đến, Trần Thiệu Thần lại hát bài này ở tại đây, hơn nữa anh dùng chính tiếng Quảng Đông để hát, từng lời từng chữ đều hoàn hảo không sai lệch, có một số việc không cần nói cũng biết.

Tận đến khi bọn họ rời khỏi đó rồi, những người còn lại trong phòng vẫn còn bàng hoàng chưa bình tĩnh lại được.

Hai người cùng đi trên đường, cả một đường đều im lặng không nói, nội tâm Cố Phán đang dậy sóng ầm ỹ. Cho đến khi trở lại trường. Ánh đèn hai bên đường mờ mờ, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đến trước sân kí túc xá nữ, Cố Phán mới giơ tay lên, nói với anh: “Anh Thiệu Thần, anh hát rất hay.”

“Lúc này trên đường về, em đã nói câu này rồi.” Anh cười khẽ.

Cố Phán cắn cắn môi, ánh mắt cô trong veo, sáng long lanh như ánh sao trên bầu trời, cô chăm chú nhìn anh không chớp mắt, đột nhiên cô nhón chân, đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên môi anh. *đ i ễ n đ ã n ~ l ê q u ý đ ò n*

Nếu như cả đời này cô không thể nào nói ra lời được, thì cô có thể dùng hành động để biểu đạt tâm ý của mình, cô có thể làm được!

Môi của cô lạnh lạnh, trong lòng Trần Thiệu Thần khẽ run động, giơ tay lên ôm lấy eo cô, khe khẽ nói: “Chiều này mẹ anh đã về rồi, trong nhà có chút việc. Anh vốn định dẫn em đến gặp bà...”

Cố Phán tựa đầu vào ngực Trần Thiệu Thần, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, chỉ có chân thật như vậy, cô mới cảm thấy đây là sự thật. Tâm tình nặng nề rốt cuộc cũng tan đi.

“Kỳ nghỉ đông năm nay, cùng về nhà với anh nhé, được không?”

Cố Phán thở ra một hơi, từ từ thoát ra khỏi vòng ôm của anh, cô chăm chú nhìn anh, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Trần Thiệu Thần cười nhạt một tiếng, đầu ngón tay ấm áp nhẹ nhàng mân mê gọng mặt cô, “Bên ngoài này lạnh, em lên phòng đi.” Anh dừng lại một chút. “Phán Phán, thật ra anh rất thích em dùng hành động để bày tỏ với anh, giống như mới vừa nãy ấy...”

Mặt Cố Phán trong phút chốc nóng bừng lên.

Tết Nguyên Đán được nghỉ ba ngày. Ngày cuối cùng, Cố Phán đồng ý làm người mẫu vẽ cho lớp trưởng. Ngày hôm đó, ánh mặt trời ấm áp sưởi ấm cho cả thành phố B.

Điện thoại nhận được một tin nhắn, cô mở ra xem.

Có một số điện thoại lạ gửi tin nhắn cho cô, nội dung như sau:

“Phòng công tác sinh viên khoa Quản trị kinh doanh trường đại học T thông báo danh sách sinh viên nhận được học bổng theo diện trao đổi du học sinh sau: XXX, Trần Thiệu Thần, XXXX, XXX, XX. Mời những bạn có tên trên đây vào ngày 05 tháng 01 mang thông tin cá nhân đến nộp cho thầy Trưởng khoa Trương Mạnh.”

Trần Thiệu Thần — Là tên của anh.

Cố Phán đọc đi đọc lại tin nhắn đó ba bốn lần, một chữ cũng không bỏ sót. Đến khi cho dù có nhắm mắt lại cô cũng có thể đọc vanh vách được tin nhắn đó.

Đột nhiên trong lòng cô có một giọng nói cứ lặp đi lặp lại: Anh phải đi rồi.

Hết chương 26.

Tác giả có lời muốn nói: Muốn khóc quáaaa~~~ Tranh Từ có đi không đây?

Không được đi~~~ Tiểu bánh mì rất đau lòng đóooo~~~

Editor có lời muốn nói: Tranh Từ là tên mà tác giả gọi Trần Thiệu Thần nhé. Vì phiên âm của tên Thần (chén) đọc giống với Tranh (chén): quả cam. Nên tác giả chơi chữ, gọi Trần Thiệu Thần là Tranh Từ luôn. Hụ hụ, ngòi mò một hồi mới ra, mà không biết có đúng không nữa, nếu bạn nào biết thì góp ý giúp mình nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Editor: Mèo TM

Cố Phán đang suy nghĩ lung tung như người mất hồn, lớp trưởng đi đến gần cô, cậu ta vừa mới chuẩn bị dụng cụ xong xuôi. “Có thể bắt đầu rồi.”

Cố Phán nắm thật chặt điện thoại trong tay, đột nhiên sắc mặt cô trở nên tái nhợt, đôi mắt cũng ảm đạm khác với ngày thường. Khoé miệng cô không kềm chế được mà khẽ giật.

“Sao vậy?” Lớp trưởng hỏi. “Cậu không khoẻ ở đâu sao?”

Cố Phán hít một hơi thật sâu, lúc sau mới cố gắng nở nụ cười, đi đến phía trước.

Lớp trưởng đứng trước giá vẽ, cách cô vài mét, cậu ta đứng trước Cố Phán ước lượng một chút, sau đó từ từ cầm bút lên phác hoạ.

Cố Phán tự nhiên ngồi trên một chiếc ghế mây, trên tay cô đang cầm một quyển sách.

Lớp trưởng nhìn cô không hề chớp mắt, từ từ cau mày lại, thật lâu sau, cậu ta để bút xuống đi tới bên cạnh cô. “Cố Phán, cậu có tâm sự!” Cậu ta bình tĩnh nói, là một câu trần thuật chứ không phải một câu nghi vấn.

Đầu ngón tay Cố Phán vừa khẽ động, nắm chặt sách trên tay.

Lớp trưởng nhìn cô bất đắc dĩ. “Thôi, hôm nay không vẽ nữa.”

Cố Phán ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, cảm thấy hơi áy náy.

“Trở về đi thôi.” Lớp trưởng nói.

Cố Phán nhú nhú mi tâm, cô đứng lên lấy điện thoại ra, viết lên đó: “Thật xin lỗi, lớp trưởng.”

Lớp trưởng cười. “Không có gì đâu. Vốn là mình nhờ cậu giúp mà. Chờ khi nào cậu rảnh thì chúng ta lại vẽ tiếp vậy.”

Cố Phán không giải thích thêm, cô lấy túi xách của mình rồi ra khỏi phòng vẽ.

Bên ngoài gió lạnh đang thổi, hít vào một hơi cũng lạnh đến thấu xương.

Cố Phán bần thần rảo bước, không hề che giấu nét buồn bã trên gương mặt. Cố Phán không biết cô đã đi lòng vòng bao lâu rồi, đợi đến khi cô vào trong thư viện trường, không khí ảm áp tựa như mặt trời mùa hè mới dần dần xua tan lạnh giá xung quanh cô.

Cô cứng đờ tìm một vị trí ngồi xuống, đầu óc căng như dây đàn.

Những sinh viên ưu tú thì tất nhiên sẽ được chọn ra nước ngoài, điều này vốn là chuyện hiển nhiên thôi.

Cố Phán cúi đầu, bàn tay siết chặt lại, trên mặt đầy vẻ bàng hoàng lo lắng.

Hôm nay Hàn Diệp Hành đến thư viện để giúp một sinh viên khoá dưới ôn tập, anh ta nhìn thấy Cố Phán thì hơi sững sờ. Từ sau khi bốn người họ cùng nhau ăn cơm lần trước đến giờ, anh ta vẫn chưa gặp lại cô.

“Học trưởng, anh đang nhìn gì vậy?” Sinh viên khoá dưới nhìn theo ánh mắt anh ta, nhìn sang cô. “A, đó là bạn gái của học trưởng Trần mà. Hình như tâm trạng không được tốt thì phải.”

Hàn Diệp Hành thoáng cau mày sau đó thu hồi tầm mắt, hỏi: “Còn chỗ nào không hiểu nữa không?”

Cậu sinh viên khoá dưới vò rối tóc mình. “Hết rồi ạ. Cảm ơn học trưởng.”

Hàn Diệp Hành khẽ cười. “Vậy thì tốt, về thôi.”

“Học trưởng, đi thôi, em mời anh ăn cơm.” Cậu sinh viên nhiệt tình.

Ánh mắt Hàn Diệp Hành thoáng nhìn sang thì thấy Cố Phán đã rời khỏi chỗ lúc nãy, đang đi lên lầu. Anh ta trả lời. “Không cần đâu, cậu về trước đi, anh muốn tìm một quyển sách đã.”

“Vâng, vậy hôm nào em sẽ mời anh một bữa đáp lễ ạ.”

Cố Phán từ từ bước lên từng bậc cầu thang, rốt cuộc đến lầu sáu cô cũng dừng lại. Đứng trước cửa sổ bằng thủy tinh to lớn, cô lẳng lặng nhìn ra ngoài. D-đπ L / Q / Đ, Nội dung tin nhắn lúc nãy lại hiện lên trong đầu cô lần nữa, lặp lại hết lần này đến lần khác. Ai là người gửi tin nhắn đó cho cô, đã không còn quan trọng nữa.

Lúc này Cố Phán mới nhận ra, thì ra cô cũng không dừng cảm như mình nghĩ, một chút dừng khí cũng không có.

Hàn Diệp Hành nhìn thấy bóng lưng chán nản của Cố Phán, anh im lặng bước đến đứng bên cạnh cô. Ước chừng hơn một phút sau, cô cũng không nhận thấy sự có mặt của anh ta. Anh ta cảm thấy có chút thất bại, nhẹ nhàng tăng hắng báo hiệu sự tồn tại của mình. “Cố Phán...”

Nghe thấy âm thanh, Cố Phán quay đầu lại nhìn, ánh mắt rơi vào trên người anh, vẻ mặt ưu tư vẫn còn chưa kịp che giấu đi.

Hàn Diệp Hành nhẹ giọng nói: “Còn hai tuần nữa là đến kỳ nghỉ đông rồi.”

Cố Phán không biết tại sao anh ta lại nói đến việc này. “Thời gian này, chỗ ngồi tự học trong thư viện sẽ cực kì đắt khách cho xem.”

Cố Phán chớp chớp mắt khó hiểu.

Hàn Diệp Hành mỉm cười, nhận thấy được vẻ mặt cô đã dần dần thả lỏng, tỉnh táo lại như bình thường. Thật ra, Cố Phán cũng không phải là một người giỏi che giấu cảm xúc, ánh mắt của cô rất dễ khiến cho người khác đọc được tâm tình suy nghĩ của cô.

Hai người đứng trước cửa sổ nhìn về phía xa xa. Một tay Hàn Diệp Hành bỏ trong túi, tư thế nhàn nhã thoải mái.

Gần đó có một cặp tình nhân đang ngồi tựa lưng vào nhau, bạn nữ tay cầm sách, bạn nam cũng chuyên chú giải bài tập, nhưng giữa họ có sự thân thiết gắn bó không nói nên lời.

Cố Phán khẽ cong khoé miệng, cổ họng như có thứ gì đó chặn ngang. Cô lại quay sang nhìn Hàn Diệp Hành, viết lên điện thoại, hỏi: “Học trưởng Hàn, mới vừa nãy ở dưới lầu em có thấy chị Vu Việt, hình như chị ấy đang đợi anh thì phải.”

Hàn Diệp Hành kiên định nhìn cô, ánh mắt lúc này không hề giống với trước kia, đầy mắt thâm trầm mà nghiêm túc, anh ta giải thích: “Cố Phán, em hiểu lầm rồi. Anh và Vu Việt chỉ là bạn bè, không hơn không kém.” Anh dừng lại một chút, thái độ hơi căng thẳng.

Cố Phán mở to mắt ngạc nhiên, sao có thể chứ?

Hàn Diệp Hành khẽ cười. “Trước kia anh chưa nghĩ đến chuyện yêu đương, là bởi vì chưa gặp được cô gái khiến anh động lòng. Nhưng bỗng nhiên có một ngày cô gái đó xuất hiện, thì anh lại phát hiện anh và cô ấy không có duyên.”

Thông minh như cô, làm sao mà không hiểu được tâm ý của anh chứ.

Quả nhiên đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô đã trầm tĩnh lại.

Cố Phán âm thầm cắn cắn môi, bàn tay cầm điện thoại đã rịn một tầng mồ hôi mỏng.

Ánh mắt Hàn Diệp Hành trong veo như nước, anh ta giơ tay lên nhìn đồng hồ. “Buổi tối anh còn phải đến phòng thí nghiệm nên về trước đây.”

Cố Phán gật gật đầu, trong lòng rối rắm không yên.

“Có chuyện gì thì tìm bạn bè tâm sự, đừng giữ buồn bực mãi trong lòng làm gì.” Hàn Diệp Hành khẽ khuyên.

Cố Phán nhìn theo bóng lưng của anh ta, đột nhiên trong lòng dâng lên một hồi đau lòng.

Buổi tối, khi trở lại kí túc xá, cô bị Đường Thanh kéo qua một bên, đề thấp giọng nói: “Kim Nhiễm chia tay với Hoàng Vũ rồi, lúc về đã khóc thật lâu đấy.”

Cố Phán nhũn mảy, đây thật sự là một tin tức xấu.

Bầu không khí trong phòng kí túc xá trở nên thật vi diệu, Diệp Tử Nhụy không có ở đây, Cố Phán và Đường Thanh làm việc gì cũng nhẹ nhàng thật trọng. Kim Nhiễm nằm trên giường, quần chăn bao quanh khắp người, không lộ đầu ra.

Lúc tối Trần Thiệu Thần có nhắn tin cho cô, Cố Phán đang mãi suy nghĩ nên lỡ tay làm rơi cốc nước xuống đất, cái ly bằng gốm sứ trong nháy mắt bể tan tành thành nhiều mảnh.

Kim Nhiễm chợt ngồi bật dậy. “Sao thế?” Giọng của cô nàng khàn khàn khô khốc, cặp mắt vừa đỏ vừa sưng.

Cố Phán cầm bút lên định viết xuống giấy thì Kim Nhiễm phiền não nói: “Cậu đừng viết, phiền chết được, có ai rảnh rồi đâu mà ngồi chờ đọc xem cậu viết cái gì.”

Cố Phán khựng lại, tim chợt nhói đau.

Đường Thanh nghe thấy âm thanh nên ra khỏi WC, vừa đứng lúc nghe được câu nói sau cùng. “Kim Nhiễm, xin lỗi Cố Phán mau! Sao cậu có thể nói vậy chứ?”

Kim Nhiễm cười âm thầm. “Minh có lỗi gì? Tại sao phải vì cậu ta mà làm tổn thời gian của chúng ta? Chẳng lẽ muốn bắt mình đi học ngôn ngữ của người câm điếc mới vừa lòng hả?”

Đường Thanh ngẩng đầu lên nhìn Kim Nhiễm đang ngồi trên giường. “Chính cậu chia tay với Hoàng Vũ, tâm tình không tốt sao lại trút lên đầu Cố Phán như vậy được!”

Kim Nhiễm cắn răng. “Rốt cuộc Cố Phán cho các cậu uống bùa mê thuốc lú gì mà các cậu trung thành với cậu ta như vậy!” Cô ta cười khổ. “Đúng vậy, mình chia tay với Hoàng Vũ rồi đó, các cậu đang chờ để cười nhạo mình đúng không? Được thôi, để mình mở to mắt nhìn xem, Cố Phán và bạn trai cậu ấy yêu nhau được bao lâu.”

“Đúng là có tình gây sự, vô lý hết sức. Cố Phán, cậu đừng thêm đề ý đến cậu ấy!”

Cố Phán vẫn ngồi bất động nãy giờ, tất cả sức lực đều dồn hết trên mặt bàn. Cô lắc lắc đầu với Đường Thanh, ý nói mình không sao. Hai người cùng nhau nhặt những mảnh sứ vụn, xử lý sạch sẽ cái ly bể đó.

Cái ly này vốn là một đôi, cô và anh mỗi người giữ một cái. Cái ly này cũng giống như tình cảm, nếu như đã vỡ rồi thì rất khó khôi phục lại như trước kia.

Thật may vì lúc này sắp tới kỳ thi cuối kỳ, tâm tư của mọi người hoàn toàn đặt hết vô kỳ thi, chi lo vùi đầu vào ôn tập. Đđ`L`Q`Đ` Cố Phán cũng không giữ lời nói của Kim Nhiễm trong lòng, có nhiều lần, lúc đêm khuya yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng khóc kìm nén của Kim Nhiễm.

Bởi vì yêu, cho nên sau khi chia tay, cậu ấy mới cảm thấy đau lòng như vậy.

Như Hàn Diệp Hành từng nói, khoảng thời gian này chỗ ngồi trong thư viện đều đầy kín người. Cố Phán cũng không cảm thấy khó chịu, cô chọn một quán coffee gần trường để đến ôn tập.

Mỗi ngày Trần Thiệu Thần cũng sẽ đến đó, hai người cùng nhau yên lặng tập trung ôn bài.

Bởi vì ảnh hưởng của kì thi, người đến quán coffee để tìm chỗ ôn bài cũng ngày càng nhiều.

Năm nhất đại học bắt buộc phải học môn toán cao cấp và tin học, cho đến nay Cố Phán không có chút hứng thú nào với hai môn này, bình thường phần lớn thời gian cô đều dành cho các môn chuyên ngành, mới nghĩ đến việc sắp thi cuối kỳ phải vượt qua hai môn này, cô đã thấy đau hết cả đầu.

Cũng may vẫn còn có Trần Thiệu Thần, hai hôm nay anh cũng đang giúp cô ôn tập.

“Dạng bài tập này nhất định sẽ cho ra thi, em nhớ các bước giải rồi thì không có vấn đề gì nữa, lúc thi thì áp dụng các công thức suy một ra ba là được.” Anh nghiêm túc nói.

Cố Phán nhìn anh viết ra một loạt các bước giải và công thức, lại có chút hoảng hốt.

Trần Thiệu Thần viết xong đề bài, quay sang thì thấy ánh mắt cô vô hồn của cô, anh dí ngón tay lên trán cô. “Đang nghĩ gì thế? Toán cao cấp đâu có khó như em nghĩ.”

Cố Phán thở dài một hơi, hươ tay nói: “Học kỳ sau lại không thoát khỏi Toán cao cấp 2.”

Trần Thiệu Thần thấy đáng vẻ nhũn mảy đau khổ của cô, không khỏi cười một tiếng. “Toán cao cấp đáng sợ như vậy sao?”

Cố Phán nhép nhép miệng than. “Em không có hứng thú với môn này. Trước kia mẹ em cũng không thích học ban tự nhiên, ba em cũng nói em bị di truyền gen dóm của mẹ.”

Trần Thiệu Thần bật cười. “Không sao, đến lúc đó anh hy sinh thân mình, đặc biệt phụ đạo riêng cho em.”

Cố Phán cắn cắn môi, suy nghĩ như người mất hồn. Vậy việc ra nước ngoài du học của anh thì sao? Trong lòng cô vẫn luôn vướng bận chuyện này.

“Em sao vậy?” Trần Thiệu Thần hỏi.

Cố Phán chỉ chỉ phía sau anh, hươ tay nói: “Là Trương sư tỷ.”

Trần Thiệu Thần quay đầu lại, Chu Chú nhìn thấy bọn họ thì nhẹ nhàng đi tới. “Cố Phán, Thiệu Thần, các cậu cũng ở đây àh!”

Cố Phán cười cười chào hỏi.

Chu Chú ngồi xuống. “Cố Phán, các em còn thi mấy môn nữa thì xong?”

Cố Phán suy nghĩ một chút, giơ tay lên trả lời. “Năm môn.”

“Vẫn còn nhiều vậy àh.” Chu Chú cảm thán. “Năm ba đại học thi đỡ hơn một chút.” Cô ta nhìn thấy quyển giáo trình Toán cao cấp trên bàn, cầm lên lật nhìn nhìn. “Môn Toán cao cấp của chị cũng cực tệ, hồi năm nhất đã làm phiền Thiệu Thần không biết bao nhiêu lần.” Cô ta dịu dàng nói xong, quay qua nhìn Trần Thiệu Thần. “Đúng rồi, Thiệu Thần, kỳ nghỉ đông năm nay khi nào thì cậu về nhà?”

Trần Thiệu Thần khép sách lại. “Thi xong thì về.”

“Nhanh vậy sao?” Chu Chú cau mày. “Thứ ba tuần sau là sinh nhật mình, mình định mời các cậu tới chơi. Các cậu về trễ một chút được không?” Cô ta quay sang nhìn Cố Phán.

Trong lúc nhất thời Cố Phán không biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, sau đó quay đầu lại nói với Chu Chú: “Nửa năm nay Cố Phán chưa về nhà rồi. Quà sinh nhật của cậu, tụi mình sẽ không quên đâu.” Lúc anh nói chuyện, khoe miệng mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Cố Phán cảm thấy thật ảm áp.

Về mất mát trong mắt Chu Chú rất rõ ràng. “Hầy, vậy thì chờ các cậu về trường, mình mời các cậu một bữa bù vậy.”

Ngồi nói chuyện không lâu lắm, buổi chiều Trần Thiệu Thần có lịch thi nên đi trước. Anh vừa đi, bầu không khí trong nháy mắt liền trở nên yên lặng.

Cố Phán tập trung làm mấy dạng bài tập mà Trần Thiệu Thần vừa cho lúc nãy. Chu Chú ngồi đối diện cô, cầm tờ giấy trắng trong tay tùy ý xé, tờ giấy A4 bị cô ta xé thành nhiều mảnh, càng lúc càng nhỏ. d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ò n Cô ta nhìn Cố Phán đang cúi đầu làm bài, nhìn gương mặt thanh thoát dịu dàng trước mặt, không biết đang nghĩ gì.

“Lần đầu tiên chị biết cậu ta, lúc đó cả hai mới mười mấy tuổi. Công ty của ba chị và cậu của cậu ấy có hợp tác làm ăn với nhau, hai nhà cũng rất gần gũi thân thiết.”

Mọi động tác của Cố Phán đều dừng lại, ngẩn ra, yên lặng lắng nghe.

“Cố Phán, chị rất thích cậu ấy.”

Hết chương 27.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu bánh mì và Tranh tử sắp có chuyện xảy ra rồi~~

Báo trước một tiếng, trở về thành phố C, bạn học Cao Hi Hi sắp sửa được xuất hiện rồi đó~~

Note: Cao Hi Hi là con gái của Cao Tử Quân và Lãnh Tây trong truyện Khó để buông tay của tác giả Dạ Mạn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Mèo ™

Chu Chú là một cô gái xinh đẹp tự tin, gia cảnh lại có tốt, từ nhỏ đã là tiêu điểm nổi bật trong đoàn đội, trường lớp. Lần đầu tiên gặp mặt Trần Thiệu Thần thì anh đã chiếm giữ một góc trong trái tim cô ta rồi. Khi biết Trần Thiệu Thần đến thành phố T học đại học, cô ta âm thầm vui mừng hồi lâu, hai năm qua cô ta thường đến tìm anh, hỏi các vấn đề trong học tập, nhờ anh giúp đỡ,... Nhưng sự ngượng ngùng của thiếu nữ mới lớn khiến cô ta không biết phải bày tỏ tình cảm của mình như thế nào. Mà trong suốt hai năm học đại học, Trần Thiệu Thần cũng chỉ bận rộn xoay quanh cuộc sống của riêng mình, đến cô ta cũng cảm thấy, lúc này anh không có thời gian rảnh để yêu.

Cho đến một ngày nào đó, Cố Phán xuất hiện bên cạnh anh, cô ta mới cảm thấy giạt mình khủng hoảng.

Nhờ Vu Việt nói cô ta mới biết đến sự tồn tại của Cố Phán. Ngày học sinh mới đến đăng kí, thật ra vốn không cần Trần Thiệu Thần phải tự mình có mặt, nhưng anh lại chủ động đến đó. Khoa Quản trị kinh doanh và khoa Mỹ thuật ở gần nhau, cùng chung một khuôn viên trường, bây giờ nghĩ lại, có lẽ không phải là trùng hợp.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên cô ta cảm thấy cuộc sống thật u ám.

Vu Việt nói trong điện thoại: “Là học sinh mới, không thuộc khoa mình, dáng hơi gầy, rất im lặng, tính cách có vẻ tốt.” Những miêu tả đơn giản như vậy, cô ta thật sự không tưởng tượng ra được rốt cuộc Cố Phán là người thế nào.

Khi lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Cố Phán, cô ta mới thật sự cảm thấy lo sợ. Cô gái này cho dù không hé môi nói một lời nào, nhưng cũng sẽ làm cho người khác không kèm được mà bị thu hút, phải ngoái đầu nhìn lại mấy lần.

Một cô gái câm không thể nói chuyện, tại sao Trần Thiệu Thần lại có thể thích được cơ chứ? Nhất là khi thấy anh huơ huơ tay dùng thủ ngữ nói chuyện với Cố Phán, những lúc đó Chu Chú chỉ cảm thấy đau lòng đến không thở nổi.

Chu Chú không cam tâm.

Cô ta hít sâu một hơi. “Cố Phán, em cho rằng em và cậu ấy có thể ở bên nhau được sao?”

Cố Phán cảm thấy hơi nghẹn ở ngực, câu hỏi này của Chu Chú không phải cô chưa từng nghĩ đến. Cô đã từng chứng kiến quá nhiều chuyện xảy ra xung quanh mình rồi, yêu nhau đâu nhất thiết phải ở cùng với nhau cả đời?

“Chỉ vì sự ích kỷ của em mà bắt cậu ấy phải làm ánh mặt trời âm áp cho riêng mình em. Nhưng em có thể cho cậu ấy được cái gì? Ép cậu ấy buông bỏ sự nghiệp tương lai của mình? Hay từ bỏ việc ra nước ngoài du học?” Chu Chú xúc động tràn trề, nói tiếp: “Em biết gì về gia đình của cậu ấy. Em cho rằng có người cha người mẹ nào đồng ý cho con trai của mình yêu một người... không kiện toàn chứ?”

Không kiện toàn —

Cố Phán có nên cảm kích vì cô ta không dùng từ khuyết tật để hình dung mình không?

Cô cố nuốt chua xót xuống họng, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô ta. Ngồi cách nhau không tới một mét, đôi mắt của cô dần bình tĩnh lại, trong veo không một gợn mây, nhưng ai biết được trong lòng cô đang dậy sóng. Cô rất bội phục Chu Chú, có thể can đảm nói ra mình thích ai, cô cũng rất hâm mộ cô ta, có thể lớn tiếng nói ra điều đó.

Chu Chú đối mặt với Cố Phán an tĩnh như thế, tựa như đắm một quyền vào bịch bông, không có tác dụng, phí công. Cô ta càng điên đầu hơn.

Tay cầm viết của Cố Phán rốt cuộc cũng chuyển động, cô viết lên giấy một hàng chữ, chữ viết nhẹ nhàng thanh thoát. “Sur ty, thích là một việc không thể điều khiển được, huống chi là anh ấy.” Đờ. Lẽ. Qũy. Đỡ.

Tâm tình Chu Chú rất phức tạp, thế nhưng tiếp theo sau đó, dù có khó chịu hơn nữa cô cũng không thể để mình bị yếu thế. “Sur ty, tin nhắn kia là chị gọi cho em đúng không?” Đây tờ giấy tới trước mặt Chu Chú.

Sắc mặt Chu Chú chợt tái đi.

Cố Phán giật giật khoé miệng, tiếp tục viết lên giấy. “Mặc kệ người khác nói thế nào, em chỉ cần nghe chính miệng anh ấy nói với em là được.” Lúc cô viết có hơi dùng lực, ấn mạnh ngòi viết, làm cho một tờ giấy phía dưới cũng bị in chữ mờ mờ. “Cho dù anh ấy có ra nước ngoài du học, thì đó cũng là việc riêng giữa hai người chúng em, em sẽ tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy.”

“Đừng có nói dễ nghe thế.” Chu Chú tức giận nói một câu này.

Cố Phán tùy ý vẽ vẽ trên giấy, một con điều bị đứt dây. Lúc Chu Chú rời đi có liếc mắt nhìn con điều kia, vẽ mặt tối sầm lại.

Cố Phán thở ra một hơi thật dài, chỉ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi. Cô lấy điện thoại ra, mở mục tin nhắn, cuối cùng chọn xóa toàn bộ.

Kỳ thi cuối kỳ vất vả cuối cùng cũng đến. Mấy cô bạn ở cùng kí túc xá cũng coi là cố gắng để thi qua trót lọt, chỉ mong không cần phải lo lắng bị nợ môn. Nhưng có một số người cần rằng chạy nước rút ôn tập chỉ vì muốn mình nhận được học bổng.

Ngày cuối cùng thi xong ấy, Đường Thanh kéo cô đi ăn cơm. “Hay chúng ta gọi học trường Trần đến nhé?”

Diệp Tử Nhụy cười. “Mình không có ý kiến, chỉ sợ đến lúc đó cậu ăn cơm không thấy ngon thôi.”

“Nhắc mới nhớ, khi nào học trường Trần mới mời chúng ta ăn cơm đây?”

Cố Phán bó tay vỗ trán, viết lên điện thoại: “Mỹ nữ à, không phải cậu vẫn luôn miệng kêu gọi muốn giảm cân hay sao?”

Đường Thanh cười. “Bạn gái tốt nhất Trung Quốc là đây, chưa gì đã tiết kiệm tiền giùm bạn trai rồi.”

Cố Phán da mặt mông, vừa nghe thấy hai má đã đỏ bừng, lại giả vờ tròn to mắt giận dữ.

Đường Thanh nhanh chóng tung chiêu sở trường của mình ra, vuốt vuốt mặt cô. “Tiểu bánh mì, chúng mình vẫn luôn chờ bữa tiệc hoành tráng của học trường Trần đây.”

Bây giờ, khắp cả kí túc xá, không ai không biết nick name của Cố Phán là Tiểu bánh mì.

Cố Phán viết lên điện thoại. “Cho nợ đi, cuối năm mời các cậu ăn bù.”

“Ngày mai cả hai vợ chồng cậu cùng về nhà rồi.” Đường Thanh thì thầm. “Hâm mộ quá nhaa~”

Cố Phán:.....

Buổi tối, Cổ Phán đang thu dọn đồ đạc, Diệp Từ Nhụy trả hộp màu vẽ mà cô ấy mượn từ trước lại cho cô. “Cảm ơn cậu.”

Cổ Phán xoay người lấy điện thoại, nhanh chóng viết ra một hàng chữ: “Cậu cứ giữ dùng đi, mình cũng không mang về làm gì, không phải cậu vẫn còn phải làm việc sao?”

Diệp Từ Nhụy biết Cổ Phán là thật lòng đối xử tốt với mình, cô ấy nghĩ nghĩ. “Vậy sang năm tựu trường mình mua hộp mới cho cậu nhé.”

Cổ Phán cũng không từ chối. “Mình xin nghỉ ở phòng tranh một thời gian, cậu chuyển lời cho ông chủ Chu giúp mình nhé, cậu vất vả rồi, cố lên!”

Diệp Từ Nhụy vừa nghe đến tên Chu Nhuận Chi liền nhú mày, cười khỏ. “Hết cách rồi, ai bảo mình nợ tiền nhà tư bản đó chứ. Vừa nghỉ đến sau khi tốt nghiệp mà còn phải còng lưng ra trả nợ, thiệt là đau lòng hết sức mà.”

Cổ Phán cảm thấy với tính cách của Chu Nhuận Chi thì anh ta cũng sẽ không hẹp hòi so đo với Diệp Từ Nhụy, chỉ là chuyện này cứ dây dưa mãi cũng chẳng giải quyết được gì. Còn với tính tình của Diệp Từ Nhụy, chắc chắn cô ấy cũng sẽ không đồng ý cho qua dễ dàng như vậy, dù sao cũng là lỗi của mình, cô ấy muốn đền bù là việc hiển nhiên. Nên anh ta mới dùng đến cách này để giúp cho cậu ấy cảm thấy thoải mái trong lòng mà thôi.

Thật ra, ông chủ Chu cũng là một người tốt.

Sáng hôm sau, Trần Thiệu Thần án chừng thời gian đến đợi dưới sân dây lau kí túc xá nữ, anh đợi thêm vài phút thì thấy Cổ Phán thông thả đi ra, cô đội một cái mũ len màu trắng, trên mũ có một chòm len tròn tròn xinh xinh, lúc đi bộ thì chòm len đó nhẹ nhàng lung lay, nhìn cô giống như một cô bé con, cực kì đáng yêu, hai vai cô mang balo, một tay kéo theo một chiếc vali màu hồng đào.

Trần Thiệu Thần tiến lên nhận chiếc vali từ tay cô, vali cũng không nặng lắm. “Thu xếp đồ đạc xong hết rồi chứ?”

Cổ Phán gật gật đầu, hươ tay nói: “Em chỉ mang theo laptop và vài quyển sách.”

“Đi thôi.” Trần Thiệu Thần kéo vali.

Lúc này ở trong sân trường, chung quanh đều là âm thanh kéo vali hoặc hành lí. ~~Diễnđầnnlêeqúyđoôn~~ Sáng hôm nay, Kim Nhiễm cũng về nhà, còn đi sớm hơn cả cô. Cổ Phán và Trần Thiệu Thần đến cổng trường thì nhìn thấy cô ấy đứng ở phía xa xa.

Ánh mắt Cổ Phán và cô ấy chạm nhau, yên lặng nhìn nhau mấy giây, thế nhưng sau đó lại quay mắt đi nhìn chỗ khác.

Trần Thiệu Thần trầm giọng hỏi: “Các em đã xảy ra chuyện gì à?”

Cổ Phán nhún vai, hươ tay nói: “Kim Nhiễm mới chia tay với bạn trai, chắc là tâm tình không được tốt lắm.”

Trần Thiệu Thần im lặng không nói, như đang suy nghĩ gì đó. “Rồi cô ấy phát tiết lên các em?” Dù nghĩ bằng đầu gối cũng biết chân tướng bên trong là gì.

Cổ Phán đương nhiên sẽ không kể lể với anh việc Kim Nhiễm trút hết buồn bực lên người cô rồi. “Cậu ấy rất buồn, đêm nào cũng khóc thảm, vẫn tưởng chúng em đều ngủ hết nên không biết. Cậu ấy cũng không muốn vậy đâu.”

Trần Thiệu Thần cau mày. “Đó là do tình yêu của bọn họ không đủ kiên định. Nếu như bạn trai của em ấy thật sự yêu em ấy, thì cũng sẽ không dễ dàng nói lời chia tay như vậy. Chỉ có thể nói tình yêu của bọn họ quá hời hợt mà thôi.”

Cổ Phán nhếch miệng. “Anh Thiệu Thần, hình như anh rất có kinh nghiệm nhì!”

Trần Thiệu Thần thấy trong đáy mắt cô long lanh vui vẻ. “Thiên phú đấy!”

Xe taxi dừng lại trên đường, hai người cùng lên xe đến sân bay, một đường thuận lợi nhanh chóng, nhưng khi đến nơi thì chuyến bay của bọn họ phải hoãn lại ít lâu.

Hình như khi có anh bên cạnh, cô sẽ không cảm thấy lo lắng gì cả. Gửi tin nhắn báo tin cho ba mẹ biết, nói rằng chắc khoảng hơn ba giờ chiều mới về đến thành phố C được.

Trong sân bay ẩm áp, cô cời áo khoác nhưng bên ngoài ra, bên trong mặc một chiếc áo thun cổ tròn xinh đẹp, trên cổ còn đeo sợi dây chuyền mà anh tặng, Trần Thiệu Thần khi nhìn thấy thì chợt cười dịu dàng, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều ấm áp.

Đối diện bọn họ là một đôi nam nữ đang chụp hình tự sướng với nhau, cực kì vui vẻ, nhất là bạn nam, bầy đủ trò đủ kiểu đáng phối hợp với bạn gái của mình.

Cổ Phán liếc mắt nhìn, ban ngày ban mặt, chắc Trần Thiệu Thần sẽ không làm chuyện ngáy thơ như vậy đâu ha.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cùng đi chung một chuyến bay với nhau đó! Ánh mắt cô không khỏi dõi theo anh, thấy anh đang chăm chú lật xem một tờ tạp chí kinh tế. Cổ Phán đành dè bẹp cái ý nghĩ đó xuống tận đáy.

Cô lấy điện thoại di động ra, chơi game để giết thời gian.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần dời từ quyển tạp chí sang, nghiêng đầu nhìn nửa bên gương mặt cô, tóc dài vén ra sau tai, lộ ra vành tai đầy đặn thật mê người. “Phán Phán...”

Cố Phán không quay đầu lại, ngón tay nhanh chóng quẹt quẹt trên màn hình điện thoại.

Trần Thiệu Thần khẽ nghiêng người nhìn qua, cô vẫn đang say sưa chơi game ‘bắn máy bay’. “Phán Phán...”

Một lần nữa lại bị game over, cô xụ mặt xuống, luyến tiếc chép chép miệng, quay đầu qua thì thấy anh đang dựa sát vào mình, mắt chớp chớp.

“Có muốn chụp hình tự sướng với anh không nào?” Giọng anh thanh trong mũi hoặc quanh quần bên tai cô.

Mặt mày Cố Phán sáng bừng lên, trong nháy mắt không giấu được sự vui vẻ, vậy mà còn giả vờ thoáng ngại ngùng, gật gật đầu.

“Vậy thì xích lại gần một chút.” Trần Thiệu Thần khe khẽ cười.

Cố Phán giơ điện thoại lên, bật sang chế độ tự sướng, đầu khẽ nghiêng sang dựa vào vai anh, hai người cùng nhìn vào ống kính. Cố Phán cầm điện thoại bằng một tay, không dễ dàng như chụp từ đằng sau.

Cánh tay Trần Thiệu Thần duỗi dài ra ấn vào màn hình giúp cô, nhưng Cố Phán lại vô tình chớp mắt một cái.

Tôm lại, bức hình không quá hoàn mỹ, gương mặt cô hơi to, chiếm phần lớn bức ảnh, vẻ mặt ngây ngô dễ thương hết sức.

Trần Thiệu Thần nhìn bức ảnh, không nhanh không chậm nói. “Xấu quá trời quá đất...”

Về mặt Cố Phán đầy đau khổ, hươ tay nói: “Em chưa kịp chuẩn bị xong.”

Trần Thiệu Thần đã nhanh chóng chuyển bức ảnh qua điện thoại của mình.

Cố Phán nhú mày phản đối. “Không được lấy tấm này.”

Trần Thiệu Thần mỉm cười. “Cũng ổn mà. Nếu không, post lên weibo nhờ mọi người giám định thử xem.”

Trong nháy mắt, đầu Cố Phán xuất hiện đầy vạch đen. “Anh Thiệu Thần, đã bao lâu anh không cập nhật weibo rồi, nếu post tấm này lên, những fan hâm mộ anh sẽ đau lòng cho xem.”

Trần Thiệu Thần nở một nụ cười xấu xa. “Hừm! Vậy em nói xem, anh nên post gì thì được?”

Cố Phán viết lên điện thoại. “Hình bán nude của anh...”

Trần Thiệu Thần nhú mày. “Em chịu không? Em gật đầu một cái anh liền post ngay.”

Cố Phán câm nín, không muốn nói chuyện với anh nữa, tùy tiện mở ra một bức ảnh của anh trong điện thoại mình. “Post đi, tấm này này!” Cô giả vờ dứ dứ nói.

Trần Thiệu Thần hớn hờ post lên weibo, kèm theo một câu: “Tự sướng với”

Lúc ấy Cố Phán cũng không thêm chú ý rốt cuộc anh post bức hình nào, cô cũng ngại ngùng không dám lên xem. dĩ ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n

Trần Thiệu Thần lướt xem các bình luận, dưới cuối cùng có một bình luận mới vừa đăng: “Đủ rồi đó! Vẫn đáng ghét y như trước!” Tài khoản Weibo đó tên là... ‘Tôi không phải Cao Hi Hi’

Khoé miệng anh bắt giác nở nụ cười vui vẻ, đầu ngón tay khẽ động, rất nhanh gửi một tin nhắn cho ai đó. “Về rồi sao?”

Bên kia trả lời rất nhanh. “Đang ở sân bay về thành phố C.”

Cố Phán đảo mắt qua nhìn đúng lúc anh đang nở nụ cười, cô nghi ngờ hươ tay nói: “Sao thế?”

Trần Thiệu Thần im lặng một chút. “Kỳ nghỉ đông này em định làm gì?”

“Em ở nhà với ba mẹ.”

Trần Thiệu Thần nhìn cô. “Đừng quên chuyện lúc trước em đồng ý với anh đấy.”

Cố Phán le lưỡi cười cười, thấy điện thoại anh vẫn còn trên Weixin (*), đột nhiên cô nghĩ đến việc gì đó. “Đúng rồi, trước khi thi mấy ngày, có một nick Weixin muốn kết bạn với em, em chưa chấp nhận, vậy nên mỗi ngày người đó đều gửi cho em một tin kết bạn, nhưng em vẫn không biết là ai hết.”

(*) Weixin (ở Việt Nam gọi là WeChat) là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone... và hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội. Đây là một ứng dụng của Tencent - một trong những hãng phần mềm lớn nhất tại Trung Quốc.

“Để anh xem...” Cố Phán đưa điện thoại cho anh.

Trần Thiệu Thần vừa thấy tên tài khoản, anh liền biết ngay là ai. Thật là hết cách mà.

“Thần Hi — Không biết có phải là người quen trong giới hội hoạ hay không, em nhớ hình như trong cuộc thi vẽ lần trước có một bạn cũng tên là Thần Hi.” Cố Phán hươ tay nói.

Trần Thiệu Thần khề ừ một tiếng. “Cái tên này đúng là đại trà thật.”

“Tên hay mà, ánh mặt trời ban mai, thanh xuân sinh động.”

Làn môi mỏng của Trần Thiệu Thần khề giật giật. “Hình như anh biết người này.”

Cố Phán chớp chớp mắt, đôi mắt trong veo long lanh nhìn anh, cực kì mong đợi đáp án từ anh.

Trần Thiệu Thần tăng hắng lấy giọng. “Mẹ anh cũng tên là Thần Hi.”

Hon hai tiếng đồng hồ trên máy bay, cả người Cố Phán vẫn trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, hờn vía như đang trên mây.

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Mèo ™

Cố Phán dựa vào cửa sổ, bên ngoài là từng đám mây trắng mịn nhẹ nhàng bay bay. Cô thở ra một hơi thật dài, rồi tắt nguồn điện thoại di động.

Trần Thiệu Thần ngồi bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cố Phán quay nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt lưu chuyển nhìn ngắm ngũ quan trên gương mặt anh. Haizz.. Ông trời thật không công bằng, tại sao con trai mà lông mi còn đẹp hơn cả con gái vậy, vừa dài, vừa dày lại còn vừa cong nữa.

Cố Phán có một giây động lòng, đưa tay ra muốn chạm nhẹ vào lông mi của anh.

Đột nhiên Trần Thiệu Thần mở mắt ra, đáy mắt tràn đầy ý cười. “Sao em không nghỉ một chút đi?”

Cố Phán thở hắt ra một hơi, chỉ chỉ vào điện thoại di động.

Trần Thiệu Thần nhú mày. “Em có thể không chấp nhận lời mời kết bạn của mẹ anh mà.”

Cố Phán cau mày, như vậy có ổn không? “Bác gái ngoại trừ chơi Weixin ra, còn chơi gì nữa không?” Cô hươ tay hỏi.

Trần Thiệu Thần suy nghĩ một chút. “Còn có XXX ”

“Vậy còn Weibo?” Cố Phán hoảng. Cô mới post hình con trai cưng của bà lên Weibo mình cách đây không lâu.”

Trần Thiệu Thần trầm mặc một hồi, kiểm tra trí nhớ của mình sau đó hươ tay trả lời. “Không chơi.”

Cố Phán thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ nghĩ bạn bè của cô cũng có mượn những tác phẩm hay phong cảnh do cô chụp post lên tường nhà mình, chính cô cũng có post hai ba tác phẩm của bạn cùng lớp lên làm mẫu tham khảo, chắc việc cô post hình anh cũng không có gì quá đáng đâu nhỉ.

“Hay lúc về anh nói mẹ anh mở một tài khoản Weibo nhé.” Anh hài hước chọc ghẹo cô.

Cố Phán trừng mắt liếc anh một cái nãy lửa.

Hai người trao đổi bằng thủ ngữ, cũng không ảnh hưởng đến những người xung quanh khác, yên lặng ôn hoà.

Đến tối, rốt cuộc Cố Phán cũng về đến nhà, ông ngoại bà ngoại cũng đã tới.

Cố Niệm cũng mời gia đình Phương Hủ Hủ - bạn thân của bà đến nhà dùng cơm, bây giờ Phương Hủ Hủ và bà đang ở trong bếp nấu cơm tối.

“Hôm nay Tổng Hoài Thừa sao lại bình tĩnh như vậy, không bon chen chạy đi đón con gái cưng àh.” Phương Hủ Hủ trêu ghẹo nói.

Cố Niệm vừa thái rau vừa nói. “Cậu cho rằng ông ấy không muốn chắc. Không có ai lo lắng cho con gái bằng ông ấy đâu.” Bà thở dài. “Nhưng Cố Phán đã lớn rồi, có nhiều việc phải đề tự con bé làm, bọn mình không thể cứ giúp nó mãi. Mình cũng khuyên Hoài Thừa suốt, ông ấy mới chịu thừa thừa thừa tự thân vận động đấy.”

“Cậu đừng lo. Cũng đâu phải cậu không biết rõ tính tình Phán Phán, trong lòng con bé cũng hiểu mà. Không biết ở trường con bé đã có bạn trai chưa?”

Cố Niệm cong mắt cười cười. “Mình thấy chắc là có.”

Phương Hủ Hủ nhún mày. “Là ai?”

“Mình không có hỏi con bé, mình cũng chưa nói cho Hoài Thừa biết, sợ ông ấy bực lửa.”

Phương Hủ Hủ khẽ cười. “Ngược lại mình càng ngày càng mong đợi đến ngày Cố Phán kết hôn đấy.”

Cố Niệm bật cười. D-đ^aπ ,L / Q / Đ,

Không khí bên ngoài cực kì náo nhiệt vui vẻ.

“Xem ra đã về đến nhà rồi.” Phương Hủ Hủ nói.

Quả không sai, Cố Phán vừa về đến nhà, cô chào hỏi người lớn ở trong phòng khách xong, liền chạy đến phòng bếp trình diện.

Phương Hủ Hủ chú ý nhìn cô thật kĩ. “Ừm, mới mấy tháng không gặp, Phán Phán nhà ta càng ngày càng xinh đẹp.”

Cố Phán cười ngại ngùng, tiến lên kéo tay Phương Hủ Hủ, về mặt cực kì thân mật.

Buổi tối, mọi người cùng quay quần bên bàn cơm, náo nhiệt ấm áp.

Ăn cơm xong, Cố Phán cùng chơi cờ tướng với ông ngoại Cố, Lương Triết ngồi bên cạnh cô. Kỹ nghệ của cô đều là do ông ngoại dạy, nhưng cô chơi không giỏi, còn không bằng cả Lương Triết.

Ông ngoại Cố vừa hạ xuống một nước cờ, chưa chi đã đổi ý muốn đi lại. Lương Triết không đồng ý. Hai ông cháu cò kè mặc cả với nhau. “Chỉ một lần thôi.”

Lương Triết kiên định không chịu. “Ông ngoại, là ông dạy tụi cháu xuống cờ rồi thì không được hối hận mà.”

Lương Cảnh Thâm và Tổng Hoài Thừa ngồi ở một bên chú ý đến việc ồn ào nhốn nháo bên này.

Cố Phán thấy hai người tranh chấp, đứng dậy kéo Lương Triết qua ngồi ghế salon, chấm dứt việc hơn thua trẻ con của hai ông cháu.

Lương Cảnh Thâm quan tâm hỏi han cô về việc học tập sinh hoạt ở trường.

Cố Phán liệt kê từng việc từng việc kể cho chú Lương nghe.

Lương Cảnh Thâm gật gù đầu. “Thầy Lý của con vẫn còn rất lợi hại.” Hai người đều nhìn Tổng Hoài Thừa.

Tổng Hoài Thừa uống một ngụm trà, sau đó đặt tách xuống. “Nhìn ba làm gì, ba không có quen ông ta.”

Lương Cảnh Thâm nói thẳng không chút khách sáo. “Lúc trước chú còn tưởng nguyên nhân lớn nhất mà ba cháu nhất quyết không cho cháu đến học đại học T là vì thầy Lý đó chứ.”

Tổng Hoài Thừa hừ một tiếng. “Tôi là người nhỏ mọn vậy sao?”

Cố Phán gạt đầu cái rụp, đồng ý không có gì phải bàn cãi.

Những ngày nghỉ học, thời gian ở nhà thoải mái hơn nhiều so với khi ở trường. Hai ngày nay Cố Phán vẫn luôn ở nhà với ba mẹ, mỗi ngày đều gửi tin nhắn nói chuyện với Trần Thiệu Thần.

Cô cũng không dám post bậy bạ gì lên Weixin nữa.

Từ Thần Hi ở nhà cứ mãi nhắc đi nhắc lại như niệm chú. “Thiệu Thần, sao về hai ngày rồi mà cứ ở nhà hoài vậy, không ra ngoài chơi đi.”

Trần Thiệu Thần đang xem tin tức trên tivi, quay sang nhìn mẹ mình. “Ngày mai con sẽ đi.”

Từ Thần Hi ngồi xuống bên cạnh anh. “Đi đâu?”

“Tụ họp bạn bè cũ.” Trần Thiệu Thần nhàn nhạt trả lời.

Từ Thần Hi nhẹ nhàng cười cười. “Mấy năm trước con đâu có tham gia. Năm nay muốn đi là vì có lý do gì sao?”

Trần Thiệu Thần cười cười. “Mẹ muốn tham gia với con không?”

Từ Thần Hi liếc mắt nhìn Trần Thiệu Thần toé lửa. “Mẹ chỉ muốn gặp mặt người nào đó thôi.” Bà đứng lên, không muốn nói chuyện nhảm với con trai nữa. “Đã mấy ngày rồi mà sao con bé vẫn chưa chấp nhận lời mời kết bạn của mình nhỉ?”

Trần Thiệu Thần đưa tay lên xoa xoa thái dương. “Bởi vì biết mẹ muốn gặp mặt, cho nên cô ấy rất hồi hộp lo lắng!”

“Đồ quỷ con nói với người ta như thế nào vậy, hồi hộp lo lắng cái gì, mẹ của con dịu dàng thế này cơ mà.” Từ Thần Hi vén vén mái tóc dài, chậm rãi nói.

Trần Thiệu Thần chỉ cười cười không nói.

Từ Thần Hi cầm điện thoại lên, đi qua một bên, lầm bầm nói nhỏ. “Cũng không thấy con bé post lên tin tức gì cả.”

Cố Phán đúng thật là không có cập nhật Weixin, một phần là vì không dám, một phần là vì không biết nên post cái gì. Lương Triết chỉ cho Cố Phán nghỉ ngơi một ngày, từ hôm qua đã bắt đầu đến tìm cô, leo đèo đi theo sau cô như một cái đuôi nhỏ, lải nhải không ngừng.

Trần Thiệu Thần hẹn cô ngày mai đến tụ họp bạn bè với anh, lúc nhận được tin nhắn là lúc cô đang kiểm tra bài tập anh gửi giúp Lương Triết. DD.LeeQuyĐoàn’ Cô cầm điện thoại trả lời. “Bạn cùng lớp của anh, em đâu có quen.”

Bên kia trả lời: “Sau này cũng cần phải biết.”

Cố Phán: “.....”

Trần Thiệu Thần: “Đi nhé?”

Cố Phán: “Được!”

Lương Triết lộ đầu qua hóng hớt. “Chị Phán Phán, chị đang nhắn tin với ai đấy?”

Cố Phán không dấu vết bỏ điện thoại qua một bên, hươ tay nói: “Em lo mà tập trung vào đề bài đi.”

Lương Triết nhìn cô. “Chị, mặt đỏ rồi kìa.” Cậu nhóc nhất quyết không tha. “Chị đang yêu rồi, đúng không?”

Cố Phán nghĩ thầm, sao con nít bây giờ trưởng thành sớm vậy, biết cả những chuyện này nữa.

“Em biết ngay mà!” Gương mặt tuần tú của Lương Triết tràn đầy vẻ chắc chắn.

“Anh ấy là bạn học cấp ba của chị sao?”

“Hay là bạn học đại học?”

“Hoặc là lớn tuổi hơn?”

.....

Cố Phán nuốt nuốt nước miếng, hươ tay nói: “Còn nhỏ thì phải chăm chỉ học tập cho thật giỏi. Ngoan. Nhanh làm bài tập đi.”

Lương Triết hừ một tiếng. “Mẹ em nói, bây giờ là thời đại tự do yêu đương, cho nên chị không cần phải lo lắng cô chú không cho phép chị yêu đâu.”

Cố Phán bật cười.

Ngày hôm sau, cô xin phép ba mẹ ra ngoài, Tống Hoài Thừa cũng không nghĩ ngợi nhiều liền đồng ý ngay. Lúc Cố Phán bắt xe đến khách sạn thì thời gian vẫn còn khá sớm, cô ở đại sảnh lấy điện thoại ra vừa nghịch vừa chờ.

Trần Thiệu Thần đã đến từ sớm. Lúc bạn của anh đi vào cửa đã nhìn thấy cô, dù không quen biết nhưng vẫn ngoái lại nhìn mấy lần, vẻ mặt hơi nghi ngờ.

“Mình nói các cậu nghe, lúc nãy ở cửa ra vào mình nhìn thấy một người, các cậu đoán xem là ai?”

“Ai vậy?”

“Có phải diễn viên nổi tiếng không?”

Cậu bạn học kia làm người khác tò mò muốn chết đi được. “Bật mí cho các cậu biết. Là cô bé nữ sinh giỏi tiếng Anh nhất khối 10 đấy.”

“Là ai nhỉ?”

“Không nói chuyện đó, tên là gì ấy nhỉ...”

Trần Thiệu Thần đứng dậy, giọng anh thâm trầm nhưng rõ ràng. “Cố Phán.”

“Đúng! Tên là Cố Phán. Chỉ có lớp trưởng còn nhớ thôi.”

“Minh có chút việc, đi trước nhé.” Trần Thiệu Thần nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Những người còn lại nhìn nhau ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Cố Phán đứng ở một góc đại sảnh, lúc Trần Thiệu Thần đi ra vừa hay nhìn thấy cô đang cúi thấp đầu nhìn điện thoại. Anh sai bước đi qua. “Sao đến rồi mà không gọi điện thoại cho anh?”

Cố Phán nghe tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn thấy anh, hươ tay nói: “Em đến hơi sớm.”

Trần Thiệu Thần cảm thấy hết cách. “Em không cần phải đợi anh, bất kể đến lúc nào thì chỉ cần gửi tin nhắn báo anh biết là được.” Anh dịu dàng nói.

Trong lòng Cố Phán run động, hỏi: “Không vào đó sao?”

Trần Thiệu Thần lắc lắc đầu. “Không vào. Hiếm khi chúng ta có thời gian ở riêng với nhau, chúng ta đi chỗ khác thôi.” Đđ L`Q`Đ`

Hai người từ đại sảnh ra ngoài, vừa đứng lúc đụng phải bạn học chạy tới. “Trần Thiệu Thần, cậu đi ngay àh?”

Trần Thiệu Thần gật đầu. “Có chút việc nên mình đi trước đây.”

“Tốt nghiệp ba năm rồi, cậu mới ló mặt đến tham gia lần đầu tiên, vậy mà giờ chuẩn đi lẹ thế àh?” Cô bạn vừa mới lên tiếng chính là lớp phó học tập của lớp anh, cô ta quay sang nhìn thấy Cố Phán, trong lúc nhất thời không nhớ ra nổi cô là ai.

Trần Thiệu Thần giờ mới giới thiệu. “Cô ấy là Cố Phán.” Lúc này anh đang nắm tay cô, mối quan hệ giữa hai người không cần nói cũng biết.

Cô bạn lớp phó àh một tiếng. “Vậy hẹn sau này có thời gian chúng ta lại tụ tập vậy.”

Sau khi cô lớp phó rời đi, Cố Phán kéo kéo tay anh. “Anh không vào thật sao?”

Trần Thiệu Thần nhìn cô. “Em có muốn vào không?”

Cố Phán im lặng suy nghĩ, sau đó lắc lắc đầu.

Sau đó hai người cùng đến một nhà hàng khác, tìm một góc ngồi xuống, hai người vẫn dùng thủ ngữ nói chuyện với nhau. Những người ngồi xung quanh cố tình hay vô ý đều ghé mắt nhìn sang.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Cố Phán đứng dậy muốn đi vệ sinh, cô vừa mới bước mấy bước, điện thoại di động liền reo lên.

Trần Thiệu Thần gọi cô. “Phán Phán, có điện thoại.” Anh biết nếu như ai đó gọi điện thoại cho cô thì nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi. Tiếng gọi của Trần Thiệu Thần tuy không lớn, nhưng mấy vị khách ngồi xung quanh đều nghe thấy được.

Cố Phán quay lại nghe điện thoại, thấy người gọi là Lương Triết, cô vội vàng nghe máy. Lương Triết đầu dây bên kia nói: “Chị, hình như em bị gãy chân rồi.”

Sắc mặt Cố Phán bỗng chốc tái nhợt, Trần Thiệu Thần lấy điện thoại cô tiếp tục nghe. “Àlo, Lương Triết, em làm sao vậy?”

Lương Triết bên kia kinh ngạc kêu lên: “Anh là ai?”

“Anh là Trần Thiệu Thần, bây giờ em đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Được, em ở yên đó đừng cử động, bây giờ tui anh về nhà ngay đây.” Anh bình tĩnh cúp máy. “Đi thôi, anh với em về nhà xem sao.”

Trần Thiệu Thần cầm lấy túi xách của cô, hai người vừa định đi. Một người phụ nữ tiến lên trước mặt Cố Phán ngăn cản.

Người phụ nữ đó ăn mặc rất qua loa xuề xoà, mặc dù đã lớn tuổi, nhưng cũng có thể nhìn ra được lúc trẻ hẳn là rất xinh đẹp. Cố Phán và Trần Thiệu

Thần hơi sững sờ, Trần Thiệu Thần khẽ khàng kín đáo kéo Cổ Phán về phía sau mình một chút.

Người phụ nữ nhìn ra được sự che chở của Trần Thiệu Thần, bà ta cười khẩy một tiếng, nụ cười rất lạnh lùng, trống rỗng. “Cô tên là Cổ Phán...” Nghe giọng điệu của bà ta không giống như đang hỏi, mà là khẳng định.

Cổ Phán nhìn bà ta, im lặng một lúc rồi gật đầu xác nhận.

Người phụ nữ đó hơi nheo mắt. “Vẫn không nói chuyện được àh?” Giọng nói mang ý vị sâu xa.

Trong phút chốc, Cổ Phán ngẩn người ra, cảm thấy bà ta rất kì lạ.

Khoé môi bà ta giật giật. “Tôi nhớ trước đây khi còn nhỏ, có một khoảng thời gian cô có thể nói chuyện được cơ mà.” Bà ta thì thầm lẩm bẩm như tự nói với mình. “Thật kì lạ.”

Cổ Phán cắn cắn môi, cô lấy điện thoại ra viết lên đó. “Dì àh, dì có quen biết cháu sao?”

Người phụ nữ thấy hàng chữ cô viết trên điện thoại, ánh mắt như đã hiểu ra gì đó. “Báo ứng! Ha ha...” Bà ta nói rất nhỏ, nhưng Cổ Phán lẫn Trần Thiệu Thần đều nghe thấy.

Sắc mặt hai người rất nặng nề khó coi. Người đàn bà kia cũng không nói thêm gì nữa, xoay người rồi đi.

Lúc Cổ Phán và Trần Thiệu Thần về đến nhà họ Lương thì thấy Lương Triết nhảy lò cò ra mở cửa, kết quả chân của cậu nhóc không phải bị gãy, chỉ bị trật mà thôi, mắt cá cũng bị sưng vù lên như móng heo.

Trải qua một phen hú hồn hú vía, cũng may là không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Chỉ là Cổ Phán vẫn luôn nghĩ về người đàn bà đã gặp khi này.

Sau khi đến bệnh viện khám, nhờ bác sĩ xử lý băng bó cho chân của Lương Triết xong, Trần Thiệu Thần đưa cậu nhóc về nhà. d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n Cả một đường Lương Triết luôn im lặng, cổ nhện không nói, sau khi vừa đặt chân vào nhà, cậu nhóc mới mở loa phóng thanh lên.

Thừa lúc Cổ Phán vào bếp rót nước uống, cậu nhóc lặng lẽ nói một câu. “Thì ra chị em đang hẹn hò với anh.”

Trần Thiệu Thần mỉm cười. “Em cảm thấy anh với chị em có đẹp đôi không?”

“Đẹp đôi quá đi chứ, em ủng hộ hai người.”

Cổ Phán bung li nước tới, hươ tay nói với Lương Triết: “Sao lại bắt cấn như vậy. Nếu gãy chân thật thì sao?” Cô cau mày không vui, vẻ mặt nghiêm túc.

Lần đầu tiên Trần Thiệu Thần nhìn thấy đáng vẻ nghiêm túc như vậy của cô, anh không dám lên tiếng khuyên can, chỉ làm khán giả đứng ngoài cuộc.

Lương Triết cũng rúc đầu cụp vai. “Em cũng đâu muốn vậy.”

Cổ Phán nghiêng răng giận dữ. “Em đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn hấp tấp nôn nóng như thế! Thật là làm cho người ta lo lắng mà.”

“Ai da, chân em đau quá.” Lương Triết nói xong cúi người xuống.

Cổ Phán vội vàng chạy qua, luống cuống tay chân, xoa xoa chân cho cậu nhóc, trong nháy mắt lại trở về đáng vẻ ôn nhu dịu dàng như trước.

Trần Thiệu Thần lắc đầu, kéo tay Cổ Phán. “Bác sĩ nói chỉ bị thương nhẹ, không ảnh hưởng đến gân cốt, em ấy sẽ khoẻ lại nhanh thôi.”

Hơn 9 giờ tối, Trần Thiệu Thần mới trở về. Cổ Phán ở lại chăm sóc cho Lương Triết.

Lúc Trần Thiệu Thần về đến nhà thì Trần Trạh Bắc cũng đã về rồi, ông thay đồ mặc ở nhà, ngồi ghế salon ở phòng khách xem phim trên tivi với vợ, tay cầm một ít tài liệu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang.

“Ba, mẹ.”

“Về rồi àh, tụ họp bạn học vui không?” Từ Thần Hi hỏi.

Trần Thiệu Thần lạnh nhạt nói: “Cũng bình thường àh.”

Từ Thần Hi nhú mày, hỏi thẳng: “Bạn gái con cũng đi cùng?”

Trần Thiệu Thần nhìn thoáng sang ba mình, sau đó đáp một tiếng. “Dạ.”

Trần Trạh Bắc khép tập tài liệu lại, sắc mặt nghiêm nghị mang theo vài phần dò xét. “Thiệu Thần, chuyện nửa năm sau đi Mỹ, con định thế nào?”

Ánh đèn trong phòng khách trước sau vẫn toả ra ánh sáng ấm áp, sắc mặt Trần Thiệu Thần vẫn bình tĩnh như thường, anh không nhanh không chậm trả lời. “Ba, con không có ý định đi Mỹ.”

Chương 30

Editor: Mèo ™

Tính tình Trần Thiệu Thần vẫn là giống ba mình nhiều hơn, bị ảnh hưởng như mưa dầm thấm đất từ nhỏ, anh làm chuyện gì cũng đều suy nghĩ kĩ càng, tường tận, sắp xếp đầu ra đầu vào. Có một đứa con trai như vậy, đương nhiên cha mẹ nào cũng an tâm hơn nhiều.

Trần Trạ́m Bắc trầm giọng nói: “Ngồi xuống rồi nói.”

Trần Thiệu Thần ngồi xuống ghế salon bên phải bọn họ.

Từ Thần Hi thường xuyên cảm thấy hai cha con nhà này chưa bao giờ để bà thôi bận tâm lo lắng. Bà nhìn con trai, chiều cao cũng không sai biệt lắm với ba mình. “Thiệu Thần, con đã nghĩ kĩ chưa?”

“Ba, mẹ. Con đã nghĩ kĩ rồi.” Trần Thiệu Thần kiên định nói.

Về mặt Trần Trạ́m Bắc kiên nghị, không có nhiều biến hoá, từ trước đến nay ông đều như vậy. Trên thế giới này, người duy nhất có thể khiến sắc mặt ông thay đổi chỉ có bà vợ bé nhỏ của ông mà thôi. “Bởi vì cô bé kia sao?”

Trần Thiệu Thần nhìn ba mình, anh yên lặng gật đầu một cái.

“Ba không đồng ý quyết định này của con. Thanh niên, lúc còn trẻ thì nên ra ngoài học tập, trao dồi kiến thức. Vì một cô gái, vì chuyện yêu đương mà từ bỏ việc học, từ bỏ tương lai, đây không phải là tác phong của con.” Trần Trạ́m Bắc thông dong nói.

Từ Thần Hi thấy thái độ này của chồng biết là không ổn, bà khuyên: “Thiệu Thần, chuyện đi du học không phải đã quyết định từ trước rồi ư? Ở trong nước làm sao phát triển sự nghiệp được.” Bà dừng lại một chút. “Là vấn đề bên phía Cố Phán sao?”

Đây là lần đầu tiên ba người nhà họ Trần chính thức nhắc tới tên của Cố Phán.

Trần Thiệu Thần mỉm cười. “Không phải vấn đề từ cô ấy, là quyết định của mình con thôi, cô ấy không biết gì cả.”

Trần Trạ́m Bắc cau mày, Từ Thần Hi theo bản năng cầm lấy tay ông, bà nhẹ giọng nói: “Còn nửa năm nữa cơ mà, chuyện ra nước ngoài cũng không vội, đến đó rồi bàn tiếp vậy.”

Trần Thiệu Thần dạ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa. “Con đi tắm.”

Anh vừa đi, Trần Trạ́m Bắc liền thở dài một hơi. “Tuổi trẻ nông nổi kích động.”

Từ Thần Hi cười không ngừng. “Anh cho rằng ai cũng đều giống như anh à, ông cụ non, một chút thú vị cũng không có. Thiệu Thần như vậy thì tốt vô cùng rồi. Chẳng qua bây giờ em thật sự rất tò mò, rốt cuộc Cố Phán là một cô gái như thế nào mà có thể làm thay đổi được suy nghĩ của con trai chúng ta.” D~đ~π L / Q / Đ,

Trần Trạ́m Bắc vuốt vuốt tóc bà, về mặt cung chiều không để đầu cho hết. “Cũng nên gặp mặt một lần mới được.” Thái độ của con trai kiên định như vậy, như là không phải cô bé tên Cố Phán nhất quyết không cưới, Trần Trạ́m Bắc cũng bắt đầu tò mò rồi.

Trong thời gian này, thành phố có tiến hành một hoạt động, do Bộ Văn hoá Giáo dục tổ chức, muốn mời các bậc thầy trong giới văn hoá tham gia, Cố Niệm cũng có trong danh sách mời.

Từ Thần Hi là Cục trưởng thuộc Bộ Văn hoá Giáo dục nên lên sân khấu phát biểu vài lời. Hôm nay Cố Phán cũng theo mẹ tới đây, đứng trong đám người, cô có nghe thấy những lời hâm mộ của những người xung quanh mình.

“Mấy năm nay Từ Thần Hi không có thay đổi gì cả, chăm sóc mình thật tốt nhì.”

“Được chồng yêu thương hết mực, lại không có chuyện gì phải phiền lòng, tâm tình đương nhiên cũng tốt hơn, chỉ cần vui vẻ là trẻ mãi, không già nổi là phải rồi.”

Cố Phán cảm thấy dây thần kinh nào đó bị đơ, không suy nghĩ được gì nữa cả.

Từ Thần Hi, Thần Hi — Trần Thiệu Thần nói cái tên này rất đại trà.

Cố Niệm thấy con gái mình nhìn vị Cục trưởng đang phát biểu trên sân khấu đến thất thần, bà nhẹ giọng hỏi: “Bà ấy được phân công quản lý mảng Văn hoá Giáo dục của thành phố C ta đó.”

Cố Phán chớp chớp mắt, thế giới này cũng thật quá nhỏ bé, thì ra ở thành phố B hai người họ đã từng gặp mặt nhau rồi.

“Mẹ, hai người có quen biết nhau ăh?”

Cố Niệm lắc đầu. “Từng chạm mặt vài lần, cũng không tính là quen biết.”

Cố Phán nhẹ nhàng thở ra một hơi. Từ xa nhìn lại, ánh mắt của Trần Thiệu Thần hình như rất giống mẹ của anh ấy. Từ phụ nhân rất có khí chất, nhẹ nhàng mà thanh nhã. Trong lòng cô cảm thấy không thoải, đang phân vân không biết có nên nói việc vô tình chạm mặt giữa hai người cho anh biết không.

Sau khi kết thúc hoạt động sẽ là một buổi liên hoan.

Cố Phán ngoan ngoãn ngồi im bên cạnh Cố Niệm, nghe mẹ mình với những vị bậc thầy khác trò chuyện với nhau. Lúc này Từ Thần Hi đi tới, bà cười nhẹ nhàng. “Các vị đại sư, hoạt động tuyên truyền Nghệ thuật năm sau lại phải làm phiền đến mọi người rồi.”

“Đâu có đâu có. Cục trưởng Từ nói đùa rồi.”

Ánh mắt Từ Thần Hi khẽ động nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Cố Phán có mặt ở đó thì bà cảm thấy hơi bất ngờ. Thật hiếm khi thấy vị Cục trưởng Từ trước giờ luôn trầm ổn tự nhiên, đột nhiên lại ngạc nhiên như vậy.

Trái tim nhỏ của Cố Phán như đang đánh trống thùng thùng trong lồng ngực, cô nên chào hỏi như thế nào cho phải phép đây.

Từ Thần Hi lại hướng mắt nhìn về phía Cố Niệm, như chợt bừng tỉnh hiểu ra. “Đây là con gái của giáo sư Cố sao?”

Cố Niệm khẽ cười. “Con bé đang trong kì nghỉ lễ, tôi dẫn nó ra ngoài làm quen một chút.”

Lúc này bên cạnh có người nói. “Cục trưởng Từ, tiểu Cố cũng học ở đại học T đấy, giáo sư Cố của chúng ta dạy con giỏi thật.”

Cố Phán không dám mở miệng nói chuyện, lại càng không dám ngo lơ lẩn trốn như con đà điểu được. Cô liền bước lên một bước, chính thức chào hỏi Từ Thần Hi. “Bác gái, chào bác ăh.”

Mười ngón tay mảnh khảnh của cô khẽ động, hươ hươ làm động tác thủ ngữ.

Trong nháy mắt, Từ Thần Hi cảm thấy trái tim bà như bị hẫng một nhịp, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia kinh ngạc, ánh nhìn kín đáo quét qua những người ngồi tại bàn, thấy những người đó cực kì bình tĩnh, xem ra mọi người đều đã biết điều này rồi.

Cố Niệm chuyển đặt lại lời của Cố Phán. Từ Thần Hi không mặn không nhạt đáp lời. “Cô chào cháu...” Bà dịu dàng nhìn cô, khẽ mỉm cười, không biểu hiện ra tâm tình gì. “Trùng hợp thật. Con tôi cũng học đại học ở thành phố T.” Câu này thật ra là có thâm ý khác.

Cố Phán ngại ngùng, Cố Niệm cũng khẽ cười. “Con trai của Cục trưởng Từ bao lớn rồi?”

“Đại học năm 3, khoa Quản trị kinh doanh. Còn tiểu Cố thì sao?”

“Con bé mới học năm nhất, khoa Mỹ thuật. Tôi được nghe nói, năm đó con trai của Cục trưởng Từ được tuyển thẳng vào đại học T. Cố Phán, con phải noi gương theo anh mà chăm chỉ học tập đấy.” Lời dạy dỗ của Cố Niệm khiến Từ Thần Hi cảm thấy rất thân thiết.

Anh — Tâm trạng của Cố Phán đã bắt đầu thất điên bát đảo, lộn xộn bất ổn rồi.

Từ Thần Hi khiêm tốn trò chuyện hồi lâu, bà nhìn Cố Phán mà không kềm lòng được, cứ như vậy mà được gặp mặt con dâu tương lai, thật sự là quá ngạc nhiên. Sau đó bà mới đi qua bàn khác để chào hỏi tiếp.

Lúc Cố Phán ngồi xuống lần nữa thì mới phát hiện, thì ra cô cũng hồi hộp lo lắng đến toát mồ hôi. Cố Niệm liếc thấy cô đang lau lau mồ hôi mới hỏi. “Con sao thế?”

Cố Phán lắc đầu. “Mẹ, con thấy bác gái thật là đẹp.”

Cố Niệm bật cười. “Mẹ con không đẹp sao?”

“Dĩ nhiên là đẹp rồi.” Cố Phán cười đùa hươ tay đáp.

Các vị giáo sư ngồi nói chuyện với nhau rôm rả vui quên trời đất, cô thì im lặng nhắn tin cho Trần Thiệu Thần. Đổ. Lẽ. Ờ. Ờ. Ờ.

“Anh Thiệu Thần, hôm nay em mới gặp một người rất đặc biệt.”

“Là ai?”

“Mẹ của anh...”

Trần Thiệu Thần đang ngồi trong xe, ánh sáng trên màn hình điện thoại hắt ra hơi yếu. Anh nghiêng đầu nhìn vào trong khách sạn, không khỏi bật cười bất đắc dĩ. “Em đang ở khách sạn XXX sao?”

“Vâng.”

“Anh đang ở trước khách sạn đó, đến đón mẹ anh.”

Cố Phán: “.....”

Sau khi Từ Thần Hi ngồi xuống, tâm tư vẫn một mực đặt trên người Cố Phán không rời. Năm lớp 12 đột nhiên Thiệu Thần quyết định đi học ngôn ngữ của người cảm giác, hôm nay vô tình bà gặp được Cố Phán, rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao.

Thì ra là vì cô bé này.

Trong lúc nhất thời, bà cảm thấy có chút hỗn loạn, khe khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Cố Phán, trong đáy mắt hiển hiện mấy phần đau lòng.

Trần Thiệu Thần vốn không định vào trong, lúc nhận được tin nhắn của Cố Phán thì anh liền đổi chủ ý ngay lập tức. Khi anh khoan thai bước vào, thỉnh thoảng có người nhìn sang.

Cố Phán đang uống nước ép trái cây, vừa ngẩng lên đã thấy anh từ từ bước vào, trong nháy mắt bị sặc đến không thở nổi.

Cố Niệm vội vàng vỗ vỗ lưng cô. “Có đỡ hơn chưa?”

Tìm Cố Phán đã nhảy lên tận đầu đầu rồi, sao anh ấy lại vào đây chứ.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, thấy dáng vẻ lo lắng khẩn trương của cô, ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn theo từng bước chân anh từ từ đến gần.

Cố Niệm thấy con gái có vẻ lo lắng không yên. “Con sao vậy? Có muốn về nhà không?”

Cố Phán mím môi, gật gật đầu.

Thật may là Trần Thiệu Thần không đến chào hỏi bất chuyện với cô, nếu không cô dám cam đoan tối nay chắc chắn không thể ngủ được rồi.

Từ Thần Hi nhẹ giọng nói: “Tiểu Trần tiên sinh, đúng là nể mặt quá nhỉ, đồng nghiệp mẹ may mắn lắm mới có thể được gặp mặt con một lần đấy.”

Trần Thiệu Thần nhếch miệng cười cười. “Cô ấy nhất gan lắm, mong mẹ rộng lòng đừng để bụng nhé.”

Từ Thần Hi chép chép miệng. “Sao con không nghĩ xui xui gì về cảm nhận của mẹ con hết vậy? Sao không nói trước cho mẹ biết?” Ý bà là về việc Cố Phán không thể nói được.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần vẫn thản nhiên như thường. “Bây giờ không phải mẹ đã biết rồi sao? Huống chi chuyện này chẳng đáng là gì cả.” Ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng lại chứa đầy sự kiên định.

Con trai à. Mẹ nên nói gì bây giờ đây. Không phải mẹ có thành kiến, nhưng ít nhất cũng phải cho mẹ thời gian tiếp nhận chứ. Mới này mẹ bị giật mình không ít đâu.

Trong lòng Từ Thần Hi rất tò mò về Cố Phán, chỉ là bà đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn của đời người rồi, nên vẫn có thể kiềm chế được tính hiếu kỳ của mình. “Không đến đó chào hỏi sao? Phụ huynh của cô bé cũng ở đây đấy.”

Trần Thiệu Thần vuốt vuốt điện thoại. “Dạ, con sẽ qua đó.” Anh tự nhiên đứng dậy.

Từ Thần Hi vừa định nói gì đó nữa nhưng phải nín lại, không có cơ hội nói kịp. Con trai, đâu cần phải bày ra dáng vẻ vội vã vậy chứ!

Trần Thiệu Thần đi thẳng ra khỏi phòng tiệc, ra tới hành lang mới nhắn tin cho Cố Phán.

“Ra cửa, quẹo phải, ngoài hành lang.”

Lúc Cố Phán nhận được tin tức, cả người bất giác rạo rục cả lên, cô hít một hơi thật sâu, nói với mẹ là đến WC. dĩ nhiên là n~lê q u ý đ ô n Không biết vì sao lúc đi ra ngoài, cô cứ có cảm giác như bác gái Từ đang nhìn mình. Có cho thêm tiền cô cũng không dám quay đầu lại.

Bên ngoài hành lang không sáng trưng ánh đèn như bên trong sảnh tiệc, bước chân của Cố Phán hơi nhanh, khi nhìn thấy bóng dáng của anh đang đứng từ xa thì không khỏi bước chậm dần. Anh đưa lưng về phía cô, đang cúi thấp đầu nhìn vào điện thoại di động.

Cố Phán bỗng nảy ra một ý, muốn dọa anh một phen, cô nhẹ chân nhẹ tay đi tới, bất thành linh vỗ một cái lên vai phải của anh, mà người cô thì vẫn đứng ở phía bên trái anh.

Nhưng mà kết quả thì không nằm trong phạm vi dự liệu của cô, Trần Thiệu Thần nhanh chóng bắt được tay Cố Phán.

Cố Phán cực kì ngạc nhiên, chưa kịp rút tay về thì cả người đã chôn vùi vào trong ngực của anh rồi.

Về mặt Trần Thiệu Thần hoạt như hồ ly. “Muốn hù anh à?” Hơi thở anh lừng lợ trên mặt cô, kích thích đến từng tế bào trong người cô.

Cố Phán ngại ngùng di chuyển ánh mắt, tay cô bị anh nắm thật chặt, không sao rút ra được.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đáy mắt anh toàn bộ đều phản chiếu hình bóng của cô, dịu dàng mà thâm tình.

Cô lúng túng cấn cấn khoé môi, nhưng động tác vô thức này của cô chợt kích thích người nào đó. Bạn học Trần là một người lúc nào cũng khiêm nhường đứng đắn, nhưng khi đối mặt với người con gái mình thích thì khó mà giữ được sự bình tĩnh như ngày thường.

Nụ hôn của anh từ từ chạm xuống, Cố Phán vốn không có thời gian để phản ứng lại, mười ngón tay cô bấu chặt lấy vạt áo anh.

Cô quen thuộc từng hơi thở của anh, quen thuộc từng động tác gọi tình của anh.

Đầu lưỡi Trần Thiệu Thần linh hoạt quăn rũ lấy đầu lưỡi cô, tay anh di chuyển vuốt ve sau lưng Cố Phán. Bởi vì bên trong nhà hàng rất ấm áp nên cô đã cởi áo khoác ra, lúc này chỉ mặc một cái áo nhung lông chôn màu hồng nhạt ôm sát người, những sợi lông tơ mềm mại mà sát trong lòng bàn tay, rất thoải mái, rất rất thích.

Khi anh không kiềm được mà chạm đến trước ngực Cố Phán, cô sững người ngay lập tức, không dám nhúc nhích động đậy, về mặt như muốn bùng nổ.

Hình như anh cũng rất hồi hộp, động tác rất nhẹ nhàng.

Bên dưới ánh đèn mập mờ, đầu cô chôn sâu trước ngực anh.

“Thật muốn tự tử ngay lập tức.” Giọng anh khàn khàn không giống như giọng nói thường ngày của anh, tay anh khó khăn trượt đến eo cô.

Cố Phán thở hổn hển, anh cũng vậy.

Hai người ôm lấy nhau, chặt đến nỗi không có một kẽ hở nào, nhưng lại không dám có thêm một động tác quá phận nào.

“Em có lạnh không?” Anh hỏi. “Sao không mặc áo khoác vào?”

Cố Phán vẫn chưa bình tĩnh lại được, ngực vẫn còn căng căng khó chịu, cô không dám ngước lên nhìn anh.

Trần Thiệu Thần giờ tay xoa xoa gương mặt cô. “Nóng đến nỗi có thể luộc được trứng gà đấy.”

Cố Phán nghiêng răng, còn dám nói! Cô áp bàn tay còn hơi lạnh của mình lên mặt anh, không chịu yếu thế.

Trần Thiệu Thần bật cười. “Tiểu bánh mì, thật muốn ăn em.”

Cố Phán tròn to hai mắt, trong nháy mắt, cô ngây người, mặt thối dần ra. Sau đó cô nhú nhú mày, hươ tay với anh. “Háo sắc!”

Mặt mày Trần Thiệu Thần tươi phơi phới. “Chỉ với mình em thôi!”

Hai người ở bên ngoài ngây ngẩn một hồi, Cố Phán nhận được tin nhắn của mẹ, hỏi cô đang làm gì mà sao lâu như vậy vẫn chưa trở lại. Diễđầndầnlêquýđoôn Cố Phán đưa tin nhắn cho Trần Thiệu Thần xem.

Trần Thiệu Thần nhú mày. “Muốn anh đưa em và mẹ về không? Anh xin cam tâm tình nguyện phục vụ hết mình.”

Cố Phán trừng mắt liếc anh một cái nảy lửa, hươ tay nói: “Để em nói với mẹ em trước đã, nếu không anh đột ngột xuất hiện thì không được hay lắm.”

Đuôi chân mày Trần Thiệu Thần nhếch lên đầy ý cười. “Hi vọng sẽ nhanh đến lúc đó.”

Cố Phán gật gật đầu, do dự hươ tay nói: “Mẹ anh có nói gì em không?”

Trần Thiệu Thần nắm tay cô, an ủi: “Hình như bà có hơi ngạc nhiên, nhưng em đừng suy nghĩ nhiều. Anh cũng đã đến tuổi nên có bạn gái rồi.”

Cố Phán trầm mặc, trong lòng có rất nhiều ý nghĩ tiêu cực, từ lần chạm mặt mới vừa nãy đến giờ, trong lòng cô vẫn luôn thăm thò lo âu.

Hai người một trước một sau đi vào, Cố Phán vừa vào sảnh tiệc liền hắt xì một cái, Trần Thiệu Thần ở phía sau không khỏi nhú mày.

Cố Niệm lấy áo khoác đưa cho cô mặc vào.

Lúc này Trần Thiệu Thần mới chính thức nhìn thấy mẹ của Cố Phán. Chờ khi anh ngồi xuống, Từ Thần Hi không kềm được nói ngay: “Con trai, con chọn không đứng dịp gì cả.”

Trần Thiệu Thần đen mặt, cũng không lên tiếng.

Từ Thần Hi lại quay sang nhìn Cố Phán, bình luận: “Mặc dù con bé hơi gầy, nhưng đáng người rất đẹp.”

Khoé miệng Trần Thiệu Thần nâng lên một đường cong, “Ừm!” một tiếng.

Từ Thần Hi thở một hơi dài. “Bên cạnh là mẹ của con bé, hai mẹ con mà cứ y như hai chị em ấy.”

“Mẹ cô ấy là hoạ sĩ” Từ Thần Hi thì thầm “Thành phố C lớn như vậy, trước kia mẹ và Cố Niệm cũng có duyên gặp mặt mấy lần, quả thật Cố Niệm rất giỏi, rất tài hoa.” Chỉ là sao cũng không ngờ được bạn gái của con trai mình lại là con gái của bậc thầy Cố Niệm đó.

Trên đường trở về, Trần Thiệu Thần mở cửa ra để Từ Thần Hi ngồi vào bên ghế lái phụ. Trong xe bật nhạc êm dịu.

Một đường yên lặng.

Đến trạm đèn đỏ, xe dừng lại. Từ Thần Hi nghiêng đầu quay sang liếc mắt nhìn Trần Thiệu Thần, nói: “Thiệu Thần, tại sao cô bé Cố Phán không thể nói được vậy?”

Hết chương 30

Tác giả có lời muốn nói: Người đàn bà xuất hiện ở chương trước sẽ lại xuất hiện lần nữa, mọi người cũng biết là ai đấy!

Ta cảm thấy, đứng trên lập trường của Từ Thần Hi mà nói, thái độ bây giờ của bà đã là rất tốt rồi, có phải nên khen một tiếng không?

Ta biết mọi người đang lo cái gì, ta cũng lo lắng không kém đâu. Cho nên mấy ngày nay vẫn luôn thương lượng với biên tập, cuối cùng ta lựa chọn sẽ viết theo dự định ban đầu. Các nàng phải tin tưởng ta, đây là một câu chuyện âm áp không ngược tâm ngược thân gì hết đâu. QAA

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Mèo TM

Tại sao Cố Phán không thể nói được?

Vấn đề này nên trả lời như thế nào đây?

“Khi còn bé, cô ấy bị bệnh nên cổ họng bị tổn thương.” Trần Thiệu Thần trầm ngâm trong chốc lát mới trả lời. Hình như giọng nói của anh có chút đè nén.

Ánh mắt Từ Thần Hi âm thầm đi vài phần, bà không nói gì cả, chỉ lặng lẽ thở dài một hơi thật khẽ không để con trai phát hiện ra mà thôi.

Bây giờ bà lại cảm thấy con trai có vài nét giống mình hơn là chồng, chừng chặc, lại tinh thâm ý trọng.

“Mẹ!” Đột nhiên Trần Thiệu Thần gọi một tiếng, trong không gian yên tĩnh này, làm Từ Thần Hi giật bản mình.

“Sẽ dọa chết người đó!” Từ Thần Hi trách mắng, lờm anh. “Muốn nói gì?”

“Hôm nào con dẫn cô ấy về nhà nhé.” Trần Thiệu Thần cảm thấy áy náy. “Mẹ nói với ba giúp con.”

Từ Thần Hi hừ một tiếng. “Con đang nói gì vậy. Muốn gặp người lớn trong nhà thì nên là con đi gặp cha mẹ của con bé trước mới đúng. Con gái nhà người ta là cành vàng lá ngọc, nam nhiều nữ thiếu, bộ con muốn là được sao. Hình như mẹ của Cố Phán cũng chưa biết đến sự tồn tại của con đâu đó...” Bà có ý kéo dài giọng, bày ra vẻ mặt muốn xem trò vui.

Trần Thiệu Thần thở hắt ra một hơi, anh biết mẹ anh chỉ nói vui vậy thôi chứ không có ý gì, anh lại càng không lo đến việc bọn họ sẽ làm ra chuyện gì tổn thương đến Cố Phán. Nhưng mà anh cũng hiểu, không có cha mẹ nào dễ dàng tiếp nhận tình cảnh như vậy hết.

Trần Thiệu Thần nhìn về phía trước, vầng vàng lái xe. “Ba của cô ấy bảo vệ con gái cưng rất kĩ.” Nghĩ đến có lần hồi học cấp 3, anh chỉ vừa mới nói vài câu với Cổ Phán thôi, vừa đúng lúc chạm mặt với ba cô ấy, bác trai liền nhìn anh toé lửa như đang cảnh cáo cấm không được lại gần con gái cưng của ông.

Từ Thần Hi rất hiểu. “Trong hoàn cảnh này, người trong nhà nhất định là rất bảo vệ con bé. Nhưng có thể nhìn ra được, dù con bé được cưng chiều cỡ nào thì tính tình vẫn rất tốt.”

“Chỉ hơi tốt thôi ạ, có lúc cô ấy bướng bỉnh muốn chết.” Trần Thiệu Thần nói đúng trọng tâm.

Từ Thần Hi liếc mắt nhìn anh. “Con nhìn lại con đi, con có tốt bằng người ta không. Còn dám nói dối mẹ đi học ngôn ngữ của người câm điếc cơ đấy! Mới lớp 12 đã ma lanh như vậy rồi, vừa phúc hắc vừa bá đạo, giống ai vậy chứ!”

Điểm này tuyệt đối không giống với bà và Trần Trầm Bắc.

Cổ Phán về đến nhà, tắm rửa xong xuôi, đang cầm khăn lông lau tóc. Cổ Niệm mang cho cô một ly sữa tươi, gõ cửa đi vào. “Con có bị cảm không? Có đau cổ họng không? Đói chưa?”

Cổ Phán lắc đầu, bày tỏ không có việc gì. Cơ thể cô yếu ớt, từ nhỏ đã hay bị bệnh vặt khiến người nhà đặc biệt lo lắng. DD <‘Lê•Quý•Đôn’>

Cổ Niệm cầm máy sấy, bảo cô ngồi xuống để bà sấy tóc cho cô. “Mới quay đi quay lại con đã cắt tóc mái rồi, đầu cần phải cắt làm gì, cứ để dài vậy là đẹp rồi. Hôm nay rất nhiều người hỏi mẹ là có phải con lên đại học rồi không đấy. Kiểu tóc này cũng quá non nớt rồi.”

Cổ Phán nhìn mình trong gương, bây giờ chuyện cắt hay không cắt tóc cô cũng phải hỏi ý kiến người khác rồi.

Đầu ngón tay Cổ Niệm luồn qua tóc cô, khoé miệng mỉm cười. “Nhưng cũng không tệ...” Bà cũng không nói tiếp, ánh mắt bị hấp dẫn bởi một vết hồng hồng bên cổ Cổ Phán.

Cổ Niệm vẫn bình tĩnh quan sát, tiếp tục nói. “Với kiểu tóc này, con mà ra ngoài làm việc, người ta còn tưởng con vẫn là một đứa bé đấy.” Bà có thể khẳng định, dấu vết trên cổ con gái mình chính là vết hôn. Sấy khô tóc xong, Cổ Phán làm 20 cái gập bụng, tập thể dục trước khi ngủ. Sau đó hai mẹ con cùng dựa vào đầu giường, câu có câu không nói chuyện với nhau.

“Bà đi (*) sắp đến rồi, hai ngày nữa không cần gập bụng đâu.” Cổ Niệm nói.

(*) Bà đi: Ý chỉ kinh nguyệt của phụ nữ.

Cổ Phán đưa tay vòng qua cánh tay của bà, như một con mèo nhỏ lười biếng.

Cổ Niệm dịu dàng hỏi: “Bây giờ mỗi khi bà đi đến con còn đau không?”

Cổ Phán gật gật đầu, hươ tay nói: “Vẫn đau, bụng căng căng rất khó chịu.”

Cổ Niệm bảo cô nằm xuống, đưa tay sờ bụng cô. “Không sao đâu.”

Cổ Phán trở mình quay sang hỏi: “Lúc trước mẹ có bị đau bụng không?”

“Ừ, sau khi kết hôn thì đỡ hơn nhiều.” Cổ Niệm dịu dàng cười nói.

Đột nhiên Cổ Phán nghĩ đến kết hôn, lại nghĩ đến chuyện Trần Thiệu Thần hôn cô lúc tối, mặt từ từ đỏ ửng lên.

Cổ Niệm thu hết vào trong mắt. “Phán Phán, mẹ hỏi con chuyện này.”

Cổ Phán nháy mắt.

“Mẹ nghe dì Vương hàng xóm nói, hôm con về nhà nghỉ đông có một nam sinh đưa con về, là ai vậy?”

Cơ thể Cổ Phán cứng đờ, trong nháy mắt mặt đỏ rần đến tận mang tai.

Cổ Niệm nhìn dáng vẻ này của con gái, tiếp tục nói: “Dì Vương nói, cậu nam sinh kia rất đẹp trai, cao chắc khoảng 1m80. Hai con đang lúp lúp ló ló ở trước cổng tiểu khu làm gì đó.”

Cổ Niệm nghiêm nghị: “Mẹ, sao gọi là lúp lúp ló ló được, tụi con quang minh chính đại mà.”

Cổ Niệm cười. “Quang minh chính đại? Vậy con nói cho mẹ biết cậu nam sinh kia là ai?”

Cổ Niệm cắn răng, từ từ hươ tay nói: “Tối này mẹ đã gặp rồi đấy.”

Cổ Niệm nhận được đáp án này, không khỏi lắc đầu, vừa bức mình vừa buồn cười. “Trần Thiệu Thần? Là cậu ta?” Bà nhìn vành tai đang đỏ ửng của

Cố Phán. “Chuyện này mà con cũng dám giấu àh?”

“Chuyện khi nào?”

Cố Phán chui tọt vào trong chăn, nhất quyết không khai.

Cố Niệm cũng không cho qua dễ dàng như vậy, kéo chăn ra. Đầu tóc Cố Phán tán loạn, cô nhắm chặt hai mắt, giơ tay lên hươ hươ: “Là sau khi đến đại học T.”

“Giỏi nhì!” Cố Niệm nặng nề thở dài một tiếng. “Khó trách Quốc khánh con cũng không thèm về nhà.”

Cố Phán hé mắt ra nhìn, đưa tay ôm lấy mẹ mình, giờ chiều làm nũng.

Cố Niệm cắn răng nghiêng lợi. “Cũng không chú ý gì cả, con xem đây là cái gì? May mà đang là mùa đông nên có thể mặc nhiều để che đi được đấy!”

Lúc này Cố Phán mới phát hiện ra dấu hôn trên cổ mình, thì ra là do nó làm lộ chuyện.

“Từ giờ con tính xem nên nói với ba con như thế nào là vừa.” Cố Niệm nhìn con gái, nội tâm tràn đầy cảm khái. Tổng Hoài Thừa còn chưa gặp mặt Trần Thiệu Thần, mà hai đứa nó đã tới bước này rồi. ĐĐ.LeêQuyĐoôn’

Chuyện tình cảm há có thể kềm chế được? Nhất định là do Trần Thiệu Thần chủ động trước, chỉ có thể là như vậy thôi. Con gái của bà, bà còn không rõ sao? Nhất định là bị dụ dỗ rồi!

Cố Phán vừa nghe mẹ nhắc đến việc này, lập tức tâm trạng liền hoảng loạn. “Mẹ, mẹ nói với ba giúp con đi.”

Cố Niệm vỗ lên mũi cô một cái chát. “Chuyện của con thì tự con nói đi! Tốt nhất là dẫn người trong cuộc đến trình diện luôn.” Bà ngập ngừng. “Chỉ sợ ba của con sẽ bị kích thích đến núi lửa phun trào mất.”

Cố Phán xoa xoa mũi, về mặt đau khổ chui tọt vào trong chăn. Buổi tối, cô gửi tin nhắn cho Trần Thiệu Thần.

“Mẹ em biết sự tồn tại của anh rồi.”

“Không tệ, tốc độ của em ngày càng tiến bộ.”

Cố Phán cắn cắn môi. “Lần sau đừng có mà hôn vào cổ em.”

Trần Thiệu Thần: “.....”

Cố Phán đang trốn trong chăn, lăn lộn mấy vòng, nhận được tin nhắn trả lời của anh.

“Lần sau anh sẽ chọn chỗ nào kín đáo hơn.”

Cố Phán: “.....”

Đây là kỉ nghỉ đông đầu tiên khi cô vào đại học, sau khi về nhà, các bạn cùng lớp lúc trước cũng thân thiết hẹn nhau gặp mặt họp lớp. Đương nhiên Cố Phán không thể từ chối rồi.

Hôm đó, cả thành phố C đổ cơn mưa rào nhỏ, thời tiết đã lạnh lại càng thêm lạnh.

Cố Phán với Hoa Từ cùng đến nơi hẹn. Đã lâu không gặp, tóc của Hoa Từ được uốn gọn sóng, khiến cho người khác có cảm giác cô ấy trưởng thành lên nhiều. Lúc Hoa Từ nhìn thấy Cố Phán liền nói thẳng: “Bạn học Cố Phán àh, kiểu tóc như sợi mì này của cậu có thể nào đổi tạo hình khác không, đã bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn chưa thấy chán sao?”

Cố Phán bật cười, sờ sờ mái tóc xoắn của cô bạn, cô chợt nhớ đến bé cún con cô nuôi lúc còn nhỏ, lông nó cũng xoắn xoắn như thế này.

“Cậu không đi hẹn hò với vị đại nhân kia sao?” Hoa Từ trêu ghẹo. “Có phải về đây rồi thì muốn gặp nhau cũng khó khăn hơn nhiều không?”

Cố Phán cười nhẹ lắc lắc đầu, cùng Hoa Từ đi vào bên trong.

Bạn cùng lớp đã đến hơn một nửa. “Hoa Từ, Cố Phán, bên đây này...”

“Hoa Từ, cậu xinh thật đó...”

Hoa Từ cong cong khoé miệng. “Trước kia mình xấu lắm àh?”

“Cậu mơ đi, khen xả giao thôi, cậu đừng tưởng bở.” Cô bạn xoay sang Cố Phán. “Cố Phán, gần đây cậu ở thành phố B như thế nào? Đại học T học có

căng thẳng lắm không?”

Cố Phán rút điện thoại ra, viết câu trả lời.

“Cố Phán, mình hỏi cậu cái này.” Bạn học cũ muốn nói lại thôi.

Cố Phán nhìn cô bạn.

“Phạm Thi Vũ cũng học ở thành phố B, nghe cậu ấy nói là cậu đang yêu, có thật không vậy?”

Cố Phán cảm thấy bất ngờ khi mọi người bàn luận chuyện riêng của cô như vậy. Hoa Từ đang cầm ly uống nước. “Tin tức của các cậu cũng nhanh nhạy thật đó.”

“Chuyện của Cố đại mỹ nhân, đương nhiên chúng mình muốn quan tâm nhiều hơn rồi, nhưng mà cậu thật sự đang hẹn hò với Trần Thiệu Thần à?”

Mấy bạn học đang ngồi chung quanh cũng đều dừng lại nhìn Cố Phán, chờ đợi câu trả lời của cô.

Hoa Từ nhú mày. “Các cậu sao lại hóng hót như vậy chứ. Được rồi, đừng hỏi nữa, đánh bài thôi.”

Mọi người cùng quay tròn lại chơi với nhau như hồi cấp 3.

Lúc Cố Phán tìm nhân viên phục vụ lấy nước ấm thì nghe được âm thanh nói chuyện của hai người, đang tám quen cả trời đất.

“Sao cậu ấy lại quen với Trần Thiệu Thần được? Trần Thiệu Thần là ai chứ? Đúng là Cố Phán rất xinh xắn đáng yêu, nhưng cậu ấy có khiếm khuyết mà.”

“Thi Vũ, cậu nói xem?”

Cố Phán muốn dời bước chân đi sang chỗ khác thì liền nghe được giọng nói quen thuộc kia. “Không phải xuất phát từ thương hại sao, sau đó thì là chơi đùa thành quen, anh tình em nguyện, cũng không cần phải chịu trách nhiệm gì.”

Trong lòng Cố Phán lúc này chợt cảm thấy lạnh lẽo, cô không tránh đi nữa, trực tiếp tiến thẳng đến chỗ hai người đang đứng đó, bên tai truyền đến âm thanh hít thở kèm nén.

Cuộc hội họp bạn bè kéo dài hơn hai giờ đồng hồ, lúc kết thúc, mọi người vẫn còn cảm thấy hơi luyến tiếc, chơi chưa đã.

Hoa Từ và Cố Phán đi ở cuối cùng. “Lần sau chúng ta không tham gia nữa, sao lên đại học rồi mà mấy người này vẫn còn đáng ghét như vậy chứ.”

Cố Phán cười cười, cảm kích nhìn Hoa Từ.

Những người phía trước dừng lại, đợi hai người đi đến gần, bọn họ nhìn nhìn, hình như có thâm ý khác. Dđ L`Q`Đ`

“Sao vậy? Các cậu đi trước đi, tí nữa mình với Cố Phán còn đi dạo phố mua đồ nữa.” Hoa Từ nói.

“Các cậu nhìn xem, người đó có phải là Trần Thiệu Thần không?”

Cố Phán theo ánh mắt của bọn họ nhìn sang, chiếc bàn gần cửa sổ phía trước, có một nam một nữ đang ngồi ở đó. Người nam chính là Trần Thiệu Thần, còn cô gái kia rất nổi bật, chỉ cần một cái liếc mắt cũng làm người ta có cảm giác thật kinh diễm.

“Ow.. Cô gái kia là ai vậy?”

“Không phải là bạn gái của anh ấy chứ?”

“Sao lại như vậy? Cố Phán, cậu có biết không?”

Một tình huống khó hiểu bày ra trước mắt, sắc mặt Cố Phán vẫn điềm tĩnh như cũ. Đại sảnh không có ghế nệm ấm áp, hai người kia đều mặc áo khoác bên ngoài, áo khoác rộng rãi hơi hé ra.

Cô gái cười duyên, một tay khuấy ly nước trái cây trước mặt. Cô gái có kiểu tóc ngắn cá tính sạch sẽ, ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc bởi nghệ thuật gia. Mỗi một cái nhăn mày cũng đều lộ ra một vẻ đầy sức sống cùng tự tin.

Hoa Từ kéo kéo tay cô, sắc mặt lo lắng.

Cố Phán nháy nháy mắt, tất cả các bạn học cũ đều đang nhìn cô, vẻ mặt hóng hót chuyện không cần nói cũng biết. Nhưng mà đã khiến bọn họ thất vọng rồi, chắc chắn cô sẽ không tiến lên quấy rầy hai người kia, Cố Phán vẫn điềm phong khinh di thẳng về phía trước, chỉ là ánh mắt cô vừa loé lên về phần vân lưỡng lự sau đó nhanh chóng biến mất không để lại dấu vết.

Lúc Trần Thiệu Thần giương mắt nhìn lên vừa hay nhìn thấy bóng lưng của cô, anh hơi sửng sờ.

“Sao vậy?” Cô gái đối diện hỏi.

“Chờ một chút.” Anh đứng dậy sai bước đi về phía cửa.

Mưa vẫn còn đang rơi. Vào lúc này cũng không tiện gọi xe. Tất cả mọi người đều đang đứng ở cửa, Cố Phán vừa bung ra một chiếc ô.

“Cố Phán...” Đột nhiên âm thanh của anh từ phía sau truyền đến.

Cố Phán quay đầu lại, Trần Thiệu Thần đi tới trước mặt cô. “Sao không nói anh biết là em đang ở đây?”

Mấy người kia đều nhìn chăm chăm hai người, vẻ mặt kinh ngạc khác xa lúc này.

Cố Phán im lặng một chút, sau đó hươ tay ra dấu nói: “Em họp lớp.”

Trần Thiệu Thần nở một nụ cười nhàn nhạt với mấy người kia, thấy Hoa Từ. “Hoa Từ ngày càng xinh đẹp rồi.”

Hoa Từ cười hi hi. “Học trưởng Trần, Phán Phán sắp về rồi, anh mới đến àh?”

Trần Thiệu Thần đưa tay cầm lấy chiếc ô của Cố Phán, tỉ mỉ xếp gọn lại, anh giật giật khoe môi bất đắc dĩ. “Cô ấy sợ anh quấy rầy các em họp lớp nên cũng không nói cho anh biết chuyện này. Vào trong ngồi một chút nhé?”

“Không đâu, chúng em về đây, không quấy rầy anh và bạn gái của anh nói chuyện nữa.” Nói xong cô ấy đẩy Cố Phán một cái, Cố Phán bị bắt ngờ nên mất thăng bằng, khẽ dựa vào cánh tay của Trần Thiệu Thần.

Trần Thiệu Thần vững vàng nắm lấy tay cô giữ lại.

Mấy người kia ngây ngốc nói một câu “Tạm biệt.” xong liền rời đi.

Cố Phán thở ra một hơi. “Em muốn đi về.”

Trần Thiệu Thần đương nhiên không thuận theo cô. “Mới này em không thấy anh hả?”

Cố Phán cũng không nhìn vào mắt anh. “Bạn của anh àh.”

Trần Thiệu Thần cười, không trả lời câu hỏi của cô, dắt tay cô đi vào. Anh nói đầy thâm ý. “Cho nên là thấy rồi mà cố ý làm như không thấy anh sao?”

Cố Phán chớp chớp mắt.

Trần Thiệu Thần dừng bước lại quay sang nhìn cô, giọng nói không nhanh không chậm. “Cố tiểu thư, xin hỏi một chút, đây là em đang ghen sao?”

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mèo ™

Tâm tình không vui của Cố Phán mới vừa tích tụ lúc này cũng dần biến mất, ánh mắt cô trong veo như dòng suối nhỏ.

Lúc này người đến quán nước ngày càng đông, đi tới đi lui. Hai người đứng im lặng ở đằng kia lại đặc biệt thu hút ánh nhìn, như một bức tranh đẹp đẽ.

Cố Phán giơ tay lên hươ hươ. “Em không thèm ghen.” Gương mặt thắm nụ cười, hai tay không ngừng ra dấu, giữa hai chân mày tràn đầy sự tin tưởng. “Bởi vì anh sẽ không như vậy, nên em cũng không cần phải ghen.”

Cô thật sự tin tưởng anh từ tận đáy lòng.

Chỉ có một người, duy nhất và vĩnh viễn.

Bởi vì là anh, cô sẽ không lo lắng đến chuyện khó xử giữa nam và nữ kia.

Trần Thiệu Thần lúc nào cũng bình tĩnh chột cảm thấy cảm xúc dâng trào, từ tận đáy lòng tràn ra một loại cảm giác ngọt ngào không nói nên lời. Tiểu bánh mì dịu dàng của anh, bất cứ lúc nào cũng có thể sưởi ấm trái tim và tinh thần anh.

Trần Thiệu Thần hít sâu một hơi, cố áp chế sự rung động trong lòng mình, anh nuốt nuốt nước miếng, ngưng mắt nhìn cô. “Anh đã từng nhắc với em rồi, cô ấy chính là Hi Hi.”

Cố Phán cười ôn hoà. DD 〈Lê•Quý•Đôn〉

“Em đoán ra rồi đúng không?” Trần Thiệu Thần nháy mắt. “Nếu em đã biết rõ. Vậy tại sao nhìn thấy anh mà không gọi?”

Cố Phán kéo tay anh đi về phía trước, vừa hươ tay ra dấu. “Anh đừng có bỏ con gái nhà người ta ở đó một mình như vậy.”

Trần Thiệu Thần bắt đầu dĩ thử dài, cảm giác được cô chủ động nắm tay dắt đi cũng không tệ.

Bên chiếc bàn gần cửa sổ, hai cô gái và một chàng trai, làm cho người ta khó mà dời mắt đi chỗ khác được. Phục vụ đến đưa nước không khỏi nhìn thêm vài lần.

“Cám ơn.” Cô gái tóc ngắn lịch sự đáp, khiến cho phục vụ cũng cảm thấy ngại ngùng.

Cố Phán nhìn cô gái, thật là xinh! Ánh mắt lạnh lợi, sinh động như mặt trời đang toả sáng.

“Ừm, tiểu bánh mì, nếu cậu còn nhìn mình như vậy nữa, mình sẽ có ý đồ đen tối đó.” Cao Hi Hi nói xong nhấp một ngụm nước trái cây, cô nàng nhấp nháy mắt, gương mặt nở nụ cười toả nắng.

Gương mặt Cố Phán nóng lên, hốt hoảng hươ hươ tay. “Thật ngại quá...” Hươ tay ra dấu xong mới cảm thấy không ổn, cô liền mở túi xách lấy giấy bút ra.

Hi Hi cười nói. “Cậu không cần viết đâu, để cho cậu ấy phiên dịch được rồi, dù sao thì cậu ấy cũng hiểu mà đúng không?”

Trần Thiệu Thần tròn mắt nhìn Cao Hi Hi một cái, quay đầu lại nói với Cố Phán. “Bên trong cô ấy là một người xấu xa, không có tốt đẹp như vẻ bề ngoài đâu.”

Cao Hi Hi bất mãn. “Này! Ai cho cậu nói xấu bạn mình như vậy chứ hả? Đúng là không ngoan gì hết. Phán Phán à, cậu phải dạy dỗ lại bạn trai mình cho thật tốt đấy!”

Mặt Cố Phán vừa nóng vừa đỏ, liền lấy giấy bút ra viết.

Cao Hi Hi nhìn cô, cố nhịn cười mà nghiêm mặt lại, nói: “Minh là Cao Hi Hi. Ba năm trước mình đã từng nhìn thấy ảnh của cậu, cậu ngoài đời còn đẹp hơn trong hình nhiều.” Cô ấy vươn tay ra.

Đột nhiên Cố Phán bị Cao Hi Hi chính thức tự giới thiệu làm cho sững sờ, cũng vươn tay ra theo bản năng, bắt tay với cô ấy. Tay của Hi Hi ấm áp, làn da trắng mịn.

“Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt.” Cố Phán ngồi xuống hươ tay nói.

“Hử?” Cao Hi Hi nhún mày. “Thiệu Thần thường xuyên nhắc mình với cậu sao?”

Trần Thiệu Thần nói: “Cậu đừng tự luyến. Chỉ nhắc đến tên thôi.”

Cố Phán khẽ cười, cô nghĩ nghĩ rồi nói. “Hi Hi, bác trai bác gái là người hâm mộ của đạo diễn Cao Hi Hi sao?”

Cao Hi Hi sững sờ, cô ấy nghiêm mặt lại. “Rất nhiều người cũng hỏi đến vấn đề này, nhưng tên của mình và đạo diễn Cao Hi Hi đó không có liên quan gì với nhau hết. Lúc đó ba đặt tên này cho mình chính là hy vọng mẹ mình có thể trở về. Haizz... Minh thì lại cảm thấy tên của cậu mới hay đó, càng nghe càng thích, rất có ý nghĩa.”

Khoé miệng Cố Phán giật giật. “Cậu không cảm thấy nó quá bình thường sao?”

“Không đâu.” Hi Hi quả quyết nói. “Minh rất thích ăn bánh mì hiệu Phán Phán, còn nữa, cửa chống trộm hiệu Phán Phán cũng không tồi, rất bền chắc, rất có cảm giác an toàn.”

Trong lúc nhất thời Cố Phán không biết nên nói gì.

Trần Thiệu Thần nén cười, thấy Cố Phán lặng lẽ đưa tờ giấy đến trước mặt anh.

Đột nhiên Cao Hi Hi như nghĩ đến cái gì. “Phán Phán, không biết có thể làm phiền cậu một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

“Làm người mẫu cho mình.” Cao Hi Hi xoa xoa tóc, khi cười lên dường như có ma lực toả ra xung quanh vậy.

Trần Thiệu Thần lắc đầu. “Hi Hi, mình không đồng ý.”

Cao Hi Hi trừng mắt liếc anh một cái. “Đồ con nít không biết lớn nhỏ, lại còn bất lịch sự. Mình đang thương lượng với Phán. Phán chứ có phải với cậu đâu, chẳng lẽ bây giờ Phán. Phán không có quyền tự quyết định việc của bản thân mình sao?”

Cố Phán lặng lẽ viết lên giấy. “Có.”

Cao Hi Hi cười vui vẻ. “Vậy thì tốt, hai chúng mình thương lượng tiếp nào.”

Cao Hi Hi trò chuyện với Cố Phán rất vui vẻ. Bỏ mặt chàng trai ngồi phía đối diện kia ở một chỗ không thèm ngó ngang tới.

Cô gái tên Cao Hi Hi lớn hơn Trần Thiệu Thần hai tuổi này tràn đầy sức sống thanh xuân, những nơi cô xuất hiện đều tràn đầy ánh mặt trời, làm cho người ta bất giác sẽ cảm thấy thích, càng muốn đến gần cô ấy. D~đ~n L / Q / Đ,

Bóng đêm yên tĩnh dịu dàng, gió lạnh mãnh liệt thổi.

Cao Hi Hi và Trần Thiệu Thần đang đứng bên lề đường, ánh đèn đường dường như cũng đứng đưa theo khi gió thổi.

Cao Hi Hi hít một hơi khí lạnh. “Cô ấy thật đáng yêu.” Hồn nhiên thiện lương, ấn tượng đầu tiên của Hi Hi về Cố Phán rất tốt.

Trần Thiệu Thần nghiêng đầu nhìn cô ấy. “Ừ!” Anh nhẹ nhàng lên tiếng. “Cậu cũng sắp tốt nghiệp rồi, sau khi tốt nghiệp có trở về đây không?”

Cao Hi Hi nhún vai. “Không biết, đến đó rồi tính tiếp vậy. Cậu thì sao? Mình nghe bác gái nói cậu không có ý định ra nước ngoài du học àh?”

Trần Thiệu Thần dời tầm mắt đi. “Du học cũng không phải là con đường duy nhất.”

Cao Hi Hi đá đá chân. “Thật không giống với phong cách của cậu.” Tay cô ấy bỏ trong áo khoác, hơi ngẩng mặt nhìn lên bầu trời đầy ánh sao sáng. “Người lớn trong nhà có biết cậu và Cố Phán đang quen nhau chưa?”

Cố Phán đi phía sau cách bọn họ khoảng 2 thước, cô đứng phía sau lưng, nhìn động tác gần như là giống nhau của bọn họ, rất chi là ăn ý. Cao Hi Hi và Trần Thiệu Thần đang nhẹ giọng trò chuyện với nhau, trong lúc nhất thời cô không biết có nên tiếp tục bước đến gần hai người hay không, đành đứng im tại chỗ đó, như đang lẩn tránh.

Trần Thiệu Thần cũng ngẩng đầu lên, nhìn lên khoảng trời không, ánh mắt chuyên chú. “Mẹ mình đã từng gặp Cố Phán rồi, bà có biết.”

Cao Hi Hi thở dài. “Cô ấy là một cô gái sống nội tâm, hẳn sẽ rất nhạy cảm, nếu cậu đã xác định rồi thì phải thật tình đối tốt với người ta đó.” Cô ấy dừng lại một chút. “Nếu không sẽ rất đáng tiếc.”

Đáy mắt Trần Thiệu Thần chợt có một tia sáng ám áp lướt qua.

Lúc tạm biệt nhau, Cao Hi Hi hẹn cô lần sau cùng đi chơi, thấy cô ấy mời chân thành như vậy, Cố Phán liền gật đầu đồng ý.

Trần Thiệu Thần đưa cô về nhà, đến dưới chung cư, hai người xuống xe. Trong lòng Cố Phán có chút phiền não, bất ổn.

“Mẹ em có nhận xét gì về anh không?” Anh lên tiếng. Áng mây trên bầu trời đêm bất giác giấu đi ánh sáng của trăng và sao, đèn đường cũng không bật, bóng đêm âm u bao trùm cả khu phố.

Cố Phán ngược mắt nhìn anh, tháo găng tay hươ tay ra dấu. “Bà nói, anh rất đẹp trai.”

Trần Thiệu Thần nắm tay cô. “Ừm, anh biết mà! Trời lạnh lắm, em lên nhà trước đi. Khi về anh sẽ nhắn tin cho em.”

Cố Phán cảm động trong lòng, nhưng trong nháy mắt cô lại cảm thấy mình mang đến cho người khác rất nhiều phiền phức, ví dụ điển hình nhất là giao tiếp trao đổi không được thuận tiện như bao người khác.

Trần Thiệu Thần mang bao tay vào cho cô. “Mau về nhà thôi.”

Cố Phán đột nhiên trở tay ôm chặt lấy anh, cô vẫn không cách nào nén được cảm giác khó chịu trong lòng.

Làm sao đây. Cô càng ngày càng mê đắm sự ấm áp của anh mất rồi.

Cô rất sợ, sợ một ngày nào đó anh sẽ rời khỏi cô mà đi.

Tại sao sau khi trở về thành phố C, quan hệ của bọn họ được công khai lại khiến cô ngày càng cảm thấy lo lắng như vậy?

Chóp mũi cọ cọ vào áo anh, cảm nhận từng nhịp tim trầm ổn vững vàng của anh, có như vậy cô mới biết được anh là chân thật, anh vẫn còn ở ngay bên cạnh cô.

Nếu như thời gian có thể dừng lại thì thật tốt biết bao...

Trước kia cô rất thích đọc tiểu thuyết, trong đó có nhắc đến một câu mà cô có ấn tượng rất sâu, nhớ mãi cho đến tận bây giờ — Thiên ngôn vạn ngữ. Hôm nay cuối cùng cô cũng đã được trải qua cảm giác đó rồi, dù có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cũng không có cách nào có thể biểu đạt được.

Nếu như có thể, cô hi vọng ông trời có thể ban ân cho cô một ngày, để cho cô có thể lên tiếng nói chuyện được. Đây chính là nguyện vọng của cô, từ nhỏ đến lớn chỉ có một nguyện vọng này mà thôi.

Bờ môi Trần Thiệu Thần áp vào bên tai cô, khẽ hỏi. “Em sao vậy?” Khó có khi thấy cô chủ động như vậy, làm cho Trần Thiệu Thần bất ngờ, không thích ứng kịp.

Cố Phán lại cọ cọ vào áo anh, từ từ buông tay ra, hươ tay nói: “Em về đây, anh đi đường cẩn thận.”

Trần Thiệu Thần gật gật đầu, nhìn Cố Phán từng bước từng bước đi vào chung cư.

Tổng Hoài Thừa vừa trở về từ bữa tiệc xã giao, ông có uống một chút rượu nên không lái xe. Lúc vào đến cửa chung cư, tốc độ xe dần chậm lại.

Ông nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe thì vừa đúng lúc thấy Trần Thiệu Thần đi ngang qua trước mặt. ~~đ i ễ n đ ầ n ~ l ề q u ý đ ồ n~~

Tổng Hoài Thừa chau mày lại. “Dừng xe!”

Tài xế dừng xe lại, ông nhìn Trần Thiệu Thần qua kính chiếu hậu, nghi ngờ tự hỏi sao tên nhóc đó lại đến phía dưới chung cư này làm gì?

“Tổng giám đốc Tống, sao vậy?” Tài xế hỏi.

“Không có gì, đi thôi.”

Xe chậm rãi vào trong khu nhà. Mở cửa xe ra, đột nhiên tài xế lên tiếng nói. “Người đi phía trước hình như là Phán Phán.”

Xe dừng lại lần nữa. Tổng Hoài Thừa nheo mắt nhìn, quả nhiên đúng là Cố Phán, ông vội vàng gọi con gái lên xe.

“Hộp lớp xong rồi à?” Ông hỏi.

Cố Phán miễn cưỡng gật gật đầu.

“Mệt không?” Ông lại hỏi.

Cố Phán nhăn mặt, quay sang nhìn ba mình, cau mày lại, hươ tay nói: “Ba lại uống rượu nữa rồi.”

Tổng Hoài Thừa bày ra vẻ mặt cưng chiều lấy lòng con gái. “Chỉ uống có một chút thôi, chú Lê của con uống mới nhiều, ba đã từ chối hết mức rồi đó.”

Cố Phán nhắm mắt lại, không thèm nói chuyện với con sâu rượu này nữa. Mấy phút sau, xe dừng lại.

Cô nói lời cảm ơn với bác tài xế rồi xuống xe lên lầu.

Tổng Hoài Thừa đi theo phía sau cô, la lên. “Đi chậm một chút, chờ ba, ba con choáng váng không thấy đường đi nữa rồi.”

Cố Phán chậm bước lại, chờ Tổng Hoài Thừa cùng vào thang máy.

Tổng Hoài Thừa vừa nhìn sắc mặt con gái liền biết có cái gì đó không đúng. “Có phải con đi gặp mặt bạn học cũ đã gặp chuyện gì không vui không?”

Cố Phán ngẩng đầu lên nhìn ông, lắc lắc đầu. Cô không chịu nói, Tổng Hoài Thừa cũng hết cách.

Về đến nhà, Cố Phán pha cho ông một ly nước mật ong. Tổng Hoài Thừa ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, vu vơ nói chuyện. Ông uống nhiều rượu nên đặc biệt nhiều lời.

“Mẹ con không thèm quan tâm ba, còn bận rộn hơn cả ba. Ba bệnh ba ho, bà ấy còn muốn bỏ ba ở nhà mà đi công tác.”

“Trong nhà này, ba không có trọng lượng gì cả, một gram cũng không có.”

Nhận lấy ly nước Cố Phán đưa, ông uống một hớp, sau đó tiếp tục lảm bảm. “Cũng may vẫn còn con gái thương ba.” Nói xong nhắm mắt dựa vào ghế sofa, cách một lúc ông lại nói. “Ba có lỗi với con, nếu không phải tại ba, thì con cũng sẽ không thành như vậy...”

“Con gái của ba cả đời này cũng không thể nói chuyện được, là lỗi của ba...”

Cố Phán sùng sốt, đứng ở đằng kia, máu trong người cô đều như đang sôi trào. Cô đi đến nắm lấy tay Tổng Hoài Thừa, khoé miệng mấp máy nói không

ra lời, chỉ có thể phát ra từng tiếng đứt quãng khàn khàn. “A...A...”

“Là ba có lỗi với con...” Tống Hoài Thừa đỏ mắt làm bầm.

Cô không còn chút ấn tượng nào với lần bị bệnh lúc nhỏ đó. Khi lớn lên, cô cũng luôn thường xuyên phải vào bệnh viện. Cha mẹ đã tìm không biết bao nhiêu danh y chữa chạy cho cô chỉ mong con gái mình có thể lên tiếng nói chuyện được.

Cố Phán chưa từng hỏi bất cứ ai trong nhà, vì sao cô lại không thể mở miệng lên tiếng nói chuyện được?

Trong phòng khách chỉ còn lại một mảnh yên lặng, ánh đèn âm áp soi rọi từng góc ngách căn phòng.

Cô đứng ở đằng kia, liên tục hươ tay làm dấu: “Ba, tại sao con không thể nói được?”

Tống Hoài Thừa không trả lời cô, đã ngáy o o ngủ mất.

Ngày hôm sau, rớt cuộc thành phố C cũng nghênh đón ánh mặt trời mùa đông, đã mang đến ánh nắng ấm áp ít ỏi trong thời tiết lạnh giá này.

Sáng sớm, nhà họ Cố vẫn yên tĩnh không một tiếng động.

Cố Niệm làm xong bữa sáng, la to đánh thức hai cha con dậy ăn sáng.

Một nhà ba người cùng yên lặng ăn điểm tâm. Ăn được một nửa thì Tống Hoài Thừa đột nhiên nói: “Tối hôm qua khi về nhà anh có thấy một người, chính là đàn anh lớp trên của Cố Phán.”

Cố Niệm nhếch chân mày, động tác của Cố Phán chợt dừng lại, ngẩn ra.

“Chắc là đưa bạn gái về.” Cố Niệm lạnh nhạt nói.

Tống Hoài Thừa gật gật đầu. “Phán Phán, con ăn nhiều thêm chút đi.”

Cố Phán đứng dậy đi vào phòng bếp rót nước, vừa nghe lời ba nói, cô đã giật mình đến phát ghen. Một mình cô đứng trong nhà bếp đợi một lát thì thấy Tống Hoài Thừa vừa đi tới, bước chân hình như có chút nặng nề, cầm trong tay là điện thoại di động của cô, đang reo lên chuông báo có cuộc gọi tới.

Về mặt Tống Hoài Thừa hơi khác lạ. “Có người tìm con.”

Cố Phán nghi ngờ, đưa tay muốn đón lấy điện thoại.

Về mặt Tống Hoài Thừa càng khó coi hơn. “Hiện thị người gọi đến là Trần Thiệu Thần, là Trần Thiệu Thần nào?”

Hết chương 32

Tác giả có lời muốn nói: Lão Tống biết rồi, biết rồi!!! Chưa có sự nghiệp! Chưa có địa vị! Không đồng ý! Chia tay!

Rất nhiều người bảo ta viết chuyện xưa của Cao Hi Hi. Ta đang rất do dự aa~~

Chú thích: - Đây là bánh mì hiệu Phán Phán mà Cao Hi Hi đề cập phía trên đó :))

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Mèo TM

Trần Thiệu Thần —

Tên nghe có chút quen, lại có chút lạ. Tống Hoài Thừa bị tiếng chuông điện thoại làm cho hỗn loạn lung tung ben hết cả lên.

Mới sáng sớm một cậu con trai đã gọi điện thoại cho một cô gái, rõ ràng là mờ ám. Tống Hoài Thừa vươn tay lên vỗ vỗ trán. “Phán Phán, có phải tối qua Trần Thiệu Thần đưa con về không?” Giọng ông từ từ chậm rãi pha lẫn chút thấp thỏm không yên, không muốn chấp nhận chuyện này thật sự xảy ra.

Cố Phán nhìn ông ba dễ nổi nóng đang đứng trước mặt mình, cô khẽ cắn răng, gật gật đầu xác nhận. Người ba từ trước đến giờ luôn thương yêu dung túng cô nhận được câu trả lời xong, cảm thấy mất mát vô hạn.

Tống Hoài Thừa bỗng cảm thấy trong lòng như toét một lỗ thủng lớn, trong đầu ông có một âm thanh luôn gầm thét gào rú, lại sợ làm con gái cung hoảng sợ nên miễn cưỡng đè nén lại. Trầm mặc thật lâu, đầu ngón tay ông không ngừng run run, ngay cả tần suất hô hấp cũng nhanh hơn.

Cố Phán tràn đầy lo lắng, nhưng không biết nên nói gì, cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn sang mẹ mình.

Cố Niệm lắc đầu đi tới. “Tống Hoài Thừa, quần áo giặt xong vẫn còn ở trong máy giặt kia, đi lấy phơi đi.”

Tống Hoài Thừa á một tiếng, nhìn lại Cố Phán, thế nhưng không nói một lời liền ngoan ngoãn đi lấy đồ phơi.

Cố Phán nắm chặt điện thoại di động, nhìn thấy cuộc gọi nhớ, cô cười khổ một tiếng, quay sang huơ tay nói chuyện với mẹ mình: “Mẹ, ba không vui.”

Cố Niệm thở dài. “Để cho ông ấy yên tĩnh một chút. Con cũng biết ông ấy thương yêu quan tâm con thế nào mà, cho nên cẩn thận như vậy cũng phải thôi.”

Cố Phán cong môi cười, sắc mặt cô dần ngưng kết lại. “Mẹ, tại sao đột nhiên con không nói chuyện được vậy?”

Cố Niệm nhủ mảy, gợn tay lên vén những sợi tóc xoà xuống trước mặt Cố Phán, bà hơi trầm ngâm. “Khi đó con bị sốt cao nên dây thanh quản bị tổn thương.” Giọng bà trầm trầm, cũng không có gì khác thường.

Vấn đề này Cố Phán chưa từng hỏi qua, bọn họ cũng chưa từng nhắc đến. Đây là nỗi đau của tất cả mọi người trong gia đình, bọn họ vẫn luôn muốn quên đi, luôn cố gắng chôn chặt nó xuống tận đáy.

Cố Phán cắn cắn môi, trên mặt tràn đầy vẻ mất mát, lại cố gắng nở nụ cười, nói: “Mẹ, nếu như con nói chuyện được thì tốt biết mấy.”

Trái tim Cố Niệm đau xót, không thốt nên lời.

Tổng Hoài Thừa phơi quần áo xong thì tâm tình cũng bình tĩnh lại. Ông đi tới phòng khách, sắc mặt đã trở lại bình thường. Cố Niệm đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt âm trầm. Ông đến gần, phát hiện mắt vợ mình phấp phồng như vừa mới khóc.

“Sao vậy?” Tổng Hoài Thừa lo lắng hỏi.

Cố Niệm hít hít mũi. “Không sao.”

“Sao mà không sao được. Khóc rồi đây này!” Tổng Hoài Thừa cầm khăn giấy lau nước mắt cho bà.

Cố Niệm nhìn ông, bọn họ đã không còn trẻ trung gì nữa, khoé mắt Tổng Hoài Thừa cũng lưu lại những dấu vết theo năm tháng, trong mái tóc đen cũng lưa thưa vài sợi tóc bạc, bà nói với chồng: “Con gái biết yêu rồi, em có chút không nở thối mà.”

Tổng Hoài Thừa càng đau lòng hơn. “Em đã biết từ sớm rồi, anh lại thành người ngoài, đến tận bây giờ mới biết được. DD < Lê•Quý•Đôn > Nếu anh không nhìn thấy điện thoại của Phán Phán, thì đến bao giờ hai người mới nói cho anh hay chứ?”

“Con gái anh da mặt mỏng, vốn định mấy ngày nữa sẽ nói cho anh biết. Tổng giám đốc Tổng àh, ai bảo gần đây anh bận như vậy làm gì?”

Tổng Hoài Thừa đập tay vào cửa phòng vẽ tranh. “Người anh không nhìn trúng lại bị con gái anh nhìn trúng. Hừ!”

“Anh không thích cậu ta sao?”

“Không phải là không thích, nhưng mà cậu ta quá ưu tú, anh không yên lòng. Bọn chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ, ai có thể đảm bảo chuyện tương lai chứ. Anh sợ Phán Phán bị tổn thương thôi.”

Cố Niệm trầm mặc. “Hai ngày nay em cũng đang suy nghĩ đến chuyện này, nhưng khi thấy được những chuyện mà cậu ta đã làm cho Cố Phán, em lại cảm thấy yên tâm phần nào.” Cố Niệm lấy điện thoại ra. “Em đã hỏi Lý Thịnh, anh xem xem, những hình ảnh liên quan đến hai đứa trong khoảng thời gian ở trường học này.”

Lúc Tổng Hoài Thừa nhìn thấy bức ảnh Cố Phán và Trần Thiệu Thần cùng đàn piano đôi, bốn bàn tay cùng nhấn phím đàn thì ánh mắt càng thêm thâm trầm.

“Anh thật hội hận, sớm biết như vậy thì đã không thêm nghe lời em rồi. Lý ra nên tìm người trông chừng Phán Phán mới phải.”

Cố Niệm bật cười. “Dù có trông chừng thì cũng vô dụng thôi. Lúc còn học cấp 3, Trần Thiệu Thần đã lên đi học ngôn ngữ của người câm điếc. Cậu ấy gặp Phán Phán lúc mười tám tuổi, từ lúc đó đã bắt đầu lên kế hoạch hết cả rồi. Con gái anh muốn đến thành phố T học đại học, bởi vì đã có hẹn ước trước với người ta cùng nhau học đại học T. Tổng tiên sinh àh, ba năm trước anh không phát hiện ra, bây giờ mới biết thì cũng đã muộn rồi!”

Tổng Hoài Thừa bắt mẫn hừ một tiếng. “Tên nhóc kia nếu dám phụ bạc con gái cưng của anh, anh đánh gãy chân nó.” Mặc kệ thân phận, tuổi tác của ông cao đến đâu, thì ông cũng chỉ là một người cha bình thường thương yêu con gái như bao người cha khác mà thôi.

Cố Phán đang ở trong phòng vẽ, ngồi trước giá vẽ nhưng không vẽ tranh, mà cúi đầu lướt điện thoại di động. Ông ho một tiếng báo động rồi bước vào.

Cố Phán ngược mắt nhìn ông, khẽ mỉm cười.

Tổng Hoài Thừa tăng hắng một tiếng. “Đang gửi tin nhắn nói chuyện với Trần Thiệu Thần àh?”

Cố Phán ngưng ngưng gật gật đầu.

Tổng Hoài Thừa đặt một tay lên giá vẽ, có một số việc thật khó mà tưởng tượng được. Năm đó Cố Niệm mang thai Cố Phán, ông không hề hay biết gì cả. Cho đến tận bốn năm sau, ông mới được gặp mặt con gái của mình.

Đáng người nhỏ nhắn, vô cùng đáng yêu, nhưng không thể nói chuyện được.

Sau khi kết hôn lại lần nữa với Cố Niệm, ông đã rất dụng tâm chăm sóc hai mẹ con, mang đến cho hai người cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc. Đối với con gái, ông thương yêu che chở đủ điều.

Chỉ mới chớp mắt, cô bé con đã trưởng thành rồi, còn đang hẹn hò với bạn trai nữa. Nhưng người là cha như ông vẫn lại là người biết cuối cùng.

Nhìn gò má con gái, ông liền mềm lòng. “Khi nào thì dẫn bạn trai về nhà ra mắt ba mẹ đây?”

Cố Phán chun mũi, cong cong khoé miệng. Việc này... “Ba, lúc này mà dẫn về ra mắt người lớn trong nhà có phải là quá sớm hay không?”

“Phải dẫn về để ba còn khảo sát giúp con chứ.” Tống Hoài Thừa không cam lòng trả lời.

Cố Phán khó khăn ra quyết định. “Vâng ạh.”

Tống Hoài Thừa đứng dậy, chỉ chỉ lên giá vẽ. “Khó trách ba cảm thấy con vẽ tranh ngày càng thật lù, chính là vì tên nhóc Trần Thiệu Thần kia làm con phân tâm đây mà.”

Cố Phán: “.....”

“Không được lơ là việc học đâu đấy.” Thái độ của Tống Hoài Thừa cứ y như khi thầy giáo dạy bảo những học sinh yếu kém vậy.

Cố Phán cảm thấy xấu hổ vô cùng tận.

Trần Thiệu Thần hi vọng tựu trường sớm một chút cũng là chuyện rất bình thường, có thể thông cảm được. Bởi vì sau khi về nhà, cơ hồ mỗi ngày Cố Phán đều bận bịu suốt, không phải gặp mặt bạn bè cũ thì cũng là đi thăm bà con họ hàng.

Ngày hai mươi tám tháng chạp, rốt cuộc hai người cũng được gặp nhau, cùng ngồi ở một quán cà phê yên tĩnh thanh nhả.

Cố Phán đang kể cho anh những chuyện vui của Lương Triết, Trần Thiệu Thần lắng nghe rất chú tâm. ĐĐ.LeêQuyýĐoôn’

Trong quán cà phê đang bật nhạc êm ái, hai mắt Trần Thiệu Thần vẫn luôn khoá chặt lấy cô không rời, dù cho giữa bọn họ không phát ra âm thanh nào, nhưng anh cũng đã cảm thấy cực kì thoải mái.

Khi cô hươ tay nói xong, Trần Thiệu Thần mở miệng sâu kín nói một câu. “Anh cảm thấy quyền lợi của mình bị xâm hại nghiêm trọng rồi.”

Cố Phán kinh ngạc khó hiểu.

Trần Thiệu Thần ưu nhã uống một hớp cà phê, nghiêm mặt lại nói: “Khi nào thì bác trai bác gái có thời gian?”

Cố Phán chớp chớp mắt. “Gần đây đều rất bận.”

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chăm. “Sau khi cha mẹ hai bên chính thức gặp mặt rồi, thì anh mới có thể quang minh chính đại sử dụng quyền lợi mà bạn trai nên có được.”

Cố Phán nhú mày. “Em mới học năm nhất thôi.” Ý nghĩa trên câu từ.

Trần Thiệu Thần ho khụ một tiếng. “Em nghĩ nhiều rồi. Việc kết hôn đó là của sau này. Ừm...” Anh dừng lại. “Ít nhất thì cũng phải đợi đến khi em đủ tuổi kết hôn theo quy định đã.”

Cố Phán chep miệng, nhưng mà có đôi khi cách biểu đạt của anh thật sự rất...

Trần Thiệu Thần quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, người đến người đi trên lối đi bộ bên ngoài. Có một đứa bé khoảng tám tuổi đang cầm một giỏ hoa, thỉnh thoảng đi tới trước mặt những người đi đường mời mua hoa, nhưng dù sao những người mua hoa không nhiều lắm. “Anh đi ra ngoài một lát nhé...”

Cố Phán nhìn ra ngoài cửa sổ. Không lâu sau thì thấy anh đi ra ngoài, thì ra là muốn mua hoa. Anh đến gần cô bé chọn một bó hoa to như của cô dâu. Cố Phán không biết anh và cô bé kia nói những gì, mà trên gương mặt cô bé ấy nở lên một nụ cười thật tươi.

Khi Trần Thiệu Thần trở vào, những người trong quán cà phê đều quay sang nhìn về phía anh.

Những nụ hoa bách hợp, có vài đoá hoa đang nở rộ, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Anh đưa bó hoa đến trước mặt cô. “Hoa đẹp như thế này, vừa hay có thể để em mang về luyện tập vẽ tranh tĩnh vật.”

Đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho cô, vậy mà một chút lãng mạn cũng không có.

Cố Phán không ngờ rằng mình sẽ nhận được tin nhắn của Diệp Từ Nhụy vào ngay lúc này. Diệp Từ Nhụy hỏi mượn cô một vạt tề, Cố Phán phỏng đoán có lẽ cô ấy đã gặp phải chuyện gì đó. Kết quả là trong thẻ của cô không có nhiều tiền như vậy, vốn định sẽ về nhà lấy. Nhưng có Trần Thiệu Thần ở đây thì cô đành mượn của anh trước rồi nhờ anh đi cùng cô đến ngân hàng chuyển tiền.

Ở ngân hàng, trong lúc chờ đợi đến lượt mình thì Cố Phán tranh thủ liên lạc với Diệp Từ Nhụy. Diệp Từ Nhụy nói mẹ của cô ấy bị bệnh phải nhập viện,

cô ấy vốn không định về nhà mừng năm mới. Nhưng khi nhận được tin, cô ấy liền vội vàng trở về. Vào lúc cuối năm, vé xe lửa rất khó mua được, cô ấy không thể làm gì khác hơn là mua vé máy bay bay về.

Cố Phán chỉ có thể thông qua tin nhắn an ủi cô ấy vài lời, trong lòng cô tràn đầy cảm xúc.

Đến phiên số thứ tự của mình thì hai người cùng tiến lên, Cố Phán ngồi trên ghế, Trần Thiệu Thần đứng ở một bên. Khi nhân viên tại quầy giao dịch bảo cô nhập mật khẩu thì thấy Cố Phán ngược lên nhìn anh.

Một tay Trần Thiệu Thần chống lên bàn, môi khẽ nhấp máy: “Mật khẩu là sinh nhật anh, theo thứ tự năm tháng ngày.”

Sinh nhật...

Đại não Cố Phán nhanh chóng nhớ ra một dãy số quen thuộc, đầu ngón tay khẽ động, chỉ thấy khoé miệng anh ngậm nở một nụ cười như ẩn như hiện, động tác của cô khựng lại, ngăn ra.

Đáy mắt anh tràn đầy ý cười. “Không biết sinh nhật của anh à?”

Quầy nhân viên giao dịch nhắc nhở lần nữa: “Cô àh, mời cô nhập mật mã gồm sáu chữ số.”

Cố Phán cắn răng, đầu ngón tay nhanh chóng nhấn sáu chữ số.

“Mời cô hãy nhập lại mật khẩu lần nữa.”

Ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm, cuối cùng anh kí tên vào.

Ra khỏi ngân hàng, Cố Phán chỉ cảm thấy gương mặt nóng bừng lên. Ừm... Máy điều hoà trong ngân hàng bật nhiệt độ hơi cao thì phải. 对不起

Dáng vẻ Trần Thiệu Thần rất hài lòng thích ý.

Cố Phán hươ tay nói: “Tí nữa về nhà sẽ chuyển tiền trả lại cho anh.” Ừm... Hẹn hò mà nhắc đến chuyện tiền bạc thì không được lãng mạn cho lắm nhỉ.

Trần Thiệu Thần dừng bước, cô cũng dừng lại theo. Anh nhìn cô. “Ngay cả mật khẩu cũng nói cho em biết rồi, sau này những gì của anh cũng sẽ là của em.”

Anh cười, nụ cười dịu dàng ôn hoà.

Cố Phán có cảm giác như cô tự đem mình đi bán. “Chưa gì bây giờ đã trao sinh lễ rồi, có phải là quá sớm rồi không?” Cô hươ tay loạn cả lên, đại não như không còn kiểm soát được lời nói của mình nữa.

Trần Thiệu Thần cười càng lúc càng tươi. “Ừ, không sớm đâu, chỉ là có hơi ít.” Anh ngưng mắt nhìn cô. “Anh mới đúng là phần sinh lễ lớn nhất.”

Hết chương 33

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện xưa của Diệp Tử Nhụy sợ các nàng không muốn nghe. Ta định nói sơ qua một chút. Ba cô ấy là giảng viên đại học, lại yêu sinh viên của mình, sau đó thì ly hôn với mẹ của cô ấy. Cô ấy và anh trai được Toà phán cho ba nuôi dưỡng, cô ấy có khúc mắc với ba mình, sau khi lên đại học liền tự mình sống độc lập.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Mèo ™

Ánh mặt trời mùa đông thưa thớt toả ánh sáng ấm áp khắp nơi, đáy lòng cô tràn đầy cảm động.

Gặp nhau vào đúng khoảng thời gian tươi đẹp nhất. Chỉ mong tất cả sẽ mãi ngọt ngào như vậy, để cho cuộc sống bình thản của cô tràn đầy những cung bậc cảm xúc vi diệu.

Cố Phán nhìn thẳng vào mắt anh, trong đáy lòng run động pháp phùng. Lấy thân làm sinh lễ báo đáp, quả thật là rất nặng.

Cố Phán tươi cười rạng rỡ, hươ tay: “Phần sinh lễ này cần phải hỏi qua ý kiến của ba em đã.”

Nhìn vẻ mặt đáng yêu này của cô, Trần Thiệu Thần bó tay lắc đầu. Ba của em àh, càng nghĩ càng lắc đầu dữ hơn. “Thôi vậy.”

Vừa nghĩ đến việc bảy tám ngày tiếp theo không thể gặp mặt nhau được, Cố Phán hơi rầu rầu.

Trần Thiệu Thần như cũng vừa nghĩ đến việc này, anh nắm lấy tay cô. “Nhớ nhắn tin thường xuyên cho anh đấy.”

Cố Phán gật đầu.

Trần Thiệu Thần thở dài một hơi. “Mỗi ngày đều phải nhớ đến anh.” Anh trầm giọng dặn dò.

Cố Phán nuốt nuốt nước miếng, chớp chớp mắt, gương mặt không nở nổi nụ cười. Cô hươ tay nói: “Anh cũng vậy.”

Những ngày mừng năm mới, Cố Phán sẽ thường cùng ba mẹ về quê thăm ông ngoại Cố, cả đại gia đình cùng nhau ăn tết. Mà cả nhà Trần Thiệu Thần cũng đón tết ở bên nhà nội.

Đêm 30, khác với thành phố đều vắng lặng, ở nông thôn cực kì náo nhiệt, tiếng pháo hoa đi đùng bên tai không dứt.

Mặc dù Chính phủ ban bố lệnh cấm đốt pháo hoa trên cả nước, nhưng ở nông thôn cũng không gò bó lắm. Đối với những thôn dân chất phác mà nói, đốt pháo hoa không chỉ là để náo nhiệt, mà hơn thế nữa, nó được coi như là một nghi thức kỷ thán những lời chúc, những mong ước của bọn họ về một năm mới tốt đẹp hơn.

Bữa cơm tất niên ở nhà họ Trần vẫn muộn như trước đây. Mẹ của Trần Thiệu Thần phụ trách làm cơm tối, chỉ là tài nấu nướng của bà không được tốt lắm, chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của Trần Trạh Bắc.

Vì thế, bà nội anh vẫn rất có ý kiến.

Trần Thiệu Thần vào phòng bếp bùng thức ăn lên thì nghe mẹ mình khẽ nói: “Thiệu Thần, sau này mẹ tuyệt đối sẽ không để cho con dâu mình vất vả làm cơm như thế này đâu.”

“Vậy để mẹ làm?” Trần Thiệu Thần hỏi ngược lại.

“Chúng ta ra tiệm ăn.” Từ Thần Hi nói rõ ràng từng chữ.

Trần Trạh Bắc cười. “Bà Trần àh, những món này hình như cũng là do tôi làm hết.”

Từ Thần Hi cười cười lấy lòng. “Trần tiên sinh cực khổ rồi, buổi tối ăn nhiều một chút nhé.”

Trần Thiệu Thần mau lẹ chuồn ra ngoài, để tránh làm kì đà cản mũi.

Tình cảm giữa bà nội và mẹ anh cũng bình thường, nhưng lại vô cùng yêu thương cháu trai là anh đây. Bà vui vẻ gấp thức ăn cho anh. “Thiệu Thần, con ăn nhiều một chút, có phải thức ăn ở trường không ngon không, sao lại gầy thế này?”

Ông nội hào sảng nói. “Người nhà chúng ta đều như vậy. Chờ sau khi kết hôn sẽ khá hơn thôi, bà xem vóc người của Trạh Bắc cao lớn lực lưỡng như thế kia.”

Kết hôn... Ông nội nhiều lúc rất hài hước. »diễn≡đàn≡lê≡quý≡đôn«

Bà nội cười, khoé mắt nheo lại thành một đồng nếp nhăn. “Thiệu Thần, con cũng đừng học theo ba con mà kết hôn trễ như vậy. Ông bà nghĩ khoảng 27,28 tuổi kết hôn là hợp lý nhất rồi. Có bạn gái rồi thì phải dẫn về đây ra mắt bà nội đấy.”

Trần Trạh Bắc lên tiếng. “Là nhờ con luôn kiên trì rèn luyện mới được thế, Thiệu Thần còn trẻ, mấy năm này vóc người vậy là ổn rồi, dù có gầy nhưng sức khoẻ rất tốt, không cần lo lắng.”

Trần Thiệu Thần cũng nói: “Ông nội, bà nội yên tâm, con ở thành phố B rất tốt.”

Bà nội mím khoé môi. “Về sau ra nước ngoài du học nhất định sẽ không được thoải mái như ở trong nước được nữa.”

Trần Trạh Bắc trầm giọng. “Thanh niên thì phải rèn luyện nhiều, không phải ba cũng vậy hay sao.”

Trần Thiệu Thần hơi suy tư, xem ra ba anh vẫn chưa từ bỏ chuyện bắt anh ra nước ngoài du học. Thật khó giải quyết, cha anh là điển hình của phái cứng rắn, rất nhiều việc dù có kiên trì cỡ nào cũng sẽ không dễ dàng thay đổi.

Ví dụ như, tình cảm của ông và mẹ anh.

“Uống một ly nào.” Ông nội giờ ly lên, là rượu trắng. Hôm nay ba người đàn ông nhà họ Trần đều phải uống một chút.

Tín hiệu ở nông thôn cũng không tốt, cứ chập chờn chập chờn, gửi một tin nhắn đi cũng phải đợi hơn mười phút mới được, có lúc còn không gửi đi được.

Trần Thiệu Thần cảm điện thoại di động ngóng trông, bên kia Cố Phán làm bộ đau khổ nói, tín hiệu không tốt.

Đại khái khoảng 30 phút sau, Trần Thiệu Thần nhận được một bức ảnh, một bàn đầy thức ăn.

Trần Thiệu Thần: “Món nào là của em làm?”

Cố Phán: “Em phụ trách bung món ăn ra bàn.”

Trần Thiệu Thần: “Mẹ anh nói sau này sẽ không để cho con dâu mình nấu ăn. Mẹ anh là mẹ chồng tốt.”

Lúc Trần Thiệu Thần nhận được tin nhắn trả lời của Cố Phán là hơn 20 phút sau.

Cố Phán: “Tín hiệu không tốt o(n_n)o~”

Trần Thiệu Thần: “Không sao, em đọc được tin nhắn của anh là được rồi.”

Cố Phán: “.....”

Vào ngày mừng sáu đầu năm, thành phố C có một hội nghị lớn về lĩnh vực kinh tế. Các vị lãnh đạo của thành phố C đều tham gia. Sang năm sau, thành phố C sẽ tổ chức một hoạt động quan trọng mang tầm cỡ quốc tế, cho nên phải bắt đầu hoạch định ngay từ bây giờ.

Tổng Hoài Thừa là Tổng giám đốc của một trong mười doanh nghiệp đứng đầu thành phố nên đương nhiên sẽ có tên trong danh sách mời. Ông ngồi phía dưới khán phòng, nhìn lên người đang phát biểu trên bục, bất giác nheo nheo mắt.

Một người ngồi cạnh bên lên tiếng trầm giọng nói: “Vị này chắc sẽ sắp lui về tuyến sau rồi.”

Tổng Hoài Thừa nhếch hàng lông mày, người nọ tiếp tục nói: “Thành phố C mấy năm nay may mà nhờ có ông ấy, cản cù vì dân. Không thể không nói, quả thật ông ấy rất có năng lực. Ông nhìn cậu trai trẻ đang ngồi hàng phía trước kia xem..”

Tổng Hoài Thừa thuận thế nhìn sang, đáy mắt lộ ra ánh cười.

“Con trai của ông ấy đấy! Không thể khinh thường đâu.”

“Còn trẻ như vậy mà đã ra mặt va chạm xã hội rồi, sự nghiệp sau này đương nhiên sẽ không tệ.” DD (Lê•Quý•Đôn)

Người nọ lắc đầu một cái. “Vị đang nói trên sân khấu kia yêu cầu rất nghiêm khắc với đứa con trai này, cho cậu ta va chạm xã hội sớm cũng chỉ là một phần thôi.”

Tổng Hoài Thừa không bình luận gì thêm.

Sau khi hội nghị kết thúc, mọi người đều gấp gờ nói chuyện với những người khác. Một mình Tổng Hoài Thừa đi ra đại sảnh.

Ở một góc hành lang, Trần Thiệu Thần đang trò chuyện với một ông chú Giám đốc doanh nghiệp ở thành phố B, Tổng Hoài Thừa trực tiếp đi ngang qua.

Trần Thiệu Thần nhìn thấy bóng lưng của ông thì hơi sững sờ. “Thiệu Thần, sao vậy?”

Trần Thiệu Thần cười cười. “Chú Mạc, chú cứ bận việc của chú đi, hôm khác con lại đến nhà thỉnh giáo chú.”

“Đừng khách sáo, gửi lời thăm hỏi đến ba mẹ cháu thay chú nhé.”

Trần Thiệu Thần sai bước đi ra ngoài, Tổng Hoài Thừa đang ngồi một bên trong phòng nghỉ ngơi, ánh mắt hai người cùng giao nhau.

Trần Thiệu Thần âm thầm hít một hơi, từ từ từng bước đi tới. “Bác trai...” Trần Thiệu Thần lễ phép chào ông một tiếng.

“Ngồi đi.” Tổng Hoài Thừa thông thả nói.

Hai người ngăm hiểu lẫn nhau, cùng bắt đầu khơi chuyện.

Tổng Hoài Thừa nhìn dáng vẻ bình tĩnh thông dong, gặp chuyện không loạn của Trần Thiệu Thần, âm thầm đánh giá. Hừ! Tên nhóc này cứ thế mà bắt cóc con gái cưng của ông. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những điều kiện bên ngoài của cậu ta đúng là không thể bắt bẻ vào đâu được.

“Thế giới này thật là nhỏ, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở nơi này.” Tổng Hoài Thừa không mặn không nhạt nói.

Trần Thiệu Thần cười cười. “Bác trai, đúng ra cháu nên đến nhà chào hỏi bác từ sớm mới phải.”

“Àhh...” Tống Hoài Thừa nâng cao giọng. “Cậu mới học năm 3 đại học, mới từng tuổi này đã quyết định chuyện gì đó có phải là còn quá sớm hay không?” Sắc mặt ông dần nghiêm túc, định trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Trần Thiệu Thần che giấu nỗi bất an trong lòng. “Bác trai, tuổi của chúng cháu không sớm không muộn vừa đúng thích hợp để hẹn hò yêu đương, cháu tin rằng bác trai cũng không phải là một người cổ hủ cố chấp.”

“Tuổi trẻ kích động, chuyện tình cảm khó mà giữ lời được.” Tống Hoài Thừa mỗi một chữ đều nói rất rõ ràng.

Rốt cuộc Trần Thiệu Thần cũng hiểu rõ, cửa ải này sẽ không dễ dàng qua trót lọt được. “Cháu sẽ dùng tất cả mọi thứ để che chở chăm sóc cho cô ấy.”

Nghe được câu nói này, trong lòng Tống Hoài Thừa đã có chút biến hoá, chỉ là sắc mặt vẫn y như cũ, mười ngón tay đan vào nhau. “Thật ra thì tôi cũng không hy vọng Phán Phán yêu một người quá mức nổi bật, quá mức ưu tú như cậu.”

Trần Thiệu Thần cau chặt mi tâm.

“Yêu một người xuất sắc như vậy, người ngoài sẽ nghĩ như thế nào đây? Tôi nghe nói, cậu là chủ tịch hội học sinh ở trường đại học T?” Tống Hoài Thừa bình thản nói.

“Bác trai, vấn đề của cháu chưa bao giờ là vấn đề khó xử. Mục tiêu của cháu và bác giống nhau, là đều mong muốn Phán Phán có một cuộc sống vui vẻ.”

“Cho nên, chỉ vì chuyện yêu đương nhấn nhứt của cậu, liền dụ dỗ Phán Phán thi vào trường đại học T?” Tống Hoài Thừa nói đến đây nghiêm nhiên có một chút tức giận.

Trần Thiệu Thần lúng túng mấp máy khoé môi, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời ra sao, nên nói gì mới phải. Tội danh này quả thật không nhỏ!

Tống Hoài Thừa liếc nhìn anh, không thêm áp bức nữa, ông chậm rãi thở dài một hơi, vừa lòng hả dạ. Đỗ. Lê. Qũy. Đỗĩ

Tống Hoài Thừa là ai chứ, là một thương nhân. Trong lòng ông vô cùng để ý việc Cổ Phán vì tên nhóc trước mặt này mà đến học ở trường đại học T, ông luôn chờ đợi một cơ hội để giáo huấn dạy dỗ cậu ta một trận, phải lập uy!

Trần Thiệu Thần vẫn giữ vững được bình tĩnh như ban đầu. “Bác trai, chuyện này là lỗi của cháu, cháu rất xin lỗi.”

Tống Hoài Thừa nhấp một hớp trà, nhú nhú mày. Mùi vị của trà này... “Phán Phán còn nhỏ, đối với chuyện tình cảm nam nữ vẫn còn hồ đồ lơ mơ. Còn sau này như thế nào, chúng ta cũng không thể nào ngăn cấm được.”

Lời nói này, chẳng lẽ là bắt hai người bọn họ chia tay sao?

Trần Thiệu Thần trầm ngâm. “Xin bác yên tâm, cả đời cháu sẽ không thay đổi, sẽ yêu thương chăm sóc Phán Phán thật tốt, không xa không rời.” Anh nói ngắn gọn đơn giản, những mỗi một từ đều lộ ra kiên trì kiên định, khiến trong lòng Tống Hoài Thừa chấn động, ánh mắt ông từ từ trở nên thâm trầm.

“Cháu nên đến nhà chào hỏi bác trai bác gái sớm một chút, chính thức công khai quan hệ của cháu và Phán Phán.”

Cả đời này không thay đổi, không xa không rời.

Một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi lại nói ra lời nói như vậy.

Tống Hoài Thừa phát giác ra ông rốt cuộc đã xem thường cậu ta. “Bây giờ hai đứa chỉ mới lui tới tìm hiểu nhau, không cần phiền phức vậy đâu. Chuyện sau này, chờ sau này tính đi.” Cuối cùng ông cũng thoáng cho qua.

Trần Thiệu Thần khẽ mỉm cười.

Ông không thể nào bao bọc con gái cưng mãi được, cuối cùng cũng có một ngày sẽ có người thay thế ông, trở thành người thân của con bé. Tống Hoài Thừa chỉ chờ đợi, người này có thể toàn tâm toàn ý che chở Phán Phán cả đời.

Tống Hoài Thừa bất quá chỉ có bảy phần hài lòng với Trần Thiệu Thần thôi. Cậu thanh niên này, từ đầu tới cuối cũng không nhắc gì đến gia đình của mình cả.

Lúc Tống Hoài Thừa về đến nhà, Cổ Niệm đang là quần áo cho ông. Ông đi tới, ôm lấy bà từ phía sau. d .đ 1 . q .đ 2

“Đi chỗ khác, em đang là quần áo đây.” Cổ Niệm không vui nói.

Tống Hoài Thừa cảm thấy mất mát. “Hôm nay anh gặp Trần Thiệu Thần rồi.”

Cổ Niệm nghiêng đầu. “Sao sao?”

Tổng Hoài Thừa thờ dài. “Là một nhân tài.” Dù cho không thích nhưng ông cũng phải khen thật. “Nhưng anh cảm thấy không thoải mái.”

Cố Niệm sờ sờ mặt ông. “Tổng Hoài Thừa, anh đừng có mà ghen tỵ.”

“Tên nhóc kia đầy một bụng ý đồ, Phán Phán không phải đối thủ của cậu ta.” Tổng Hoài Thừa hung hăng nói.

Cố Niệm khẽ cười, treo đồ vừa mới là xong lên. “Đó không phải chuyện quan trọng. Trần Thiệu Thần thật lòng quý trọng Phán Phán, mối quan hệ bên trong giữa hai đứa, rõ ràng Phán Phán có ưu thế hơn.”

Tổng Hoài Thừa hừ lạnh một tiếng.

“Công bằng mà nói, Trần Thiệu Thần quả thật không tệ.” Cố Niệm nói đúng trọng tâm. “Gia thế nhân phẩm, quan trọng nhất là thật lòng đối tốt với Phán Phán.”

“Chuyện có thật lòng hay không thì không cần tính vào.” Tổng Hoài Thừa phản bác lại.

Cố Niệm giờ tay vỗ một cái lên cánh tay ông. “Bây giờ anh cứ phập phồng không yên là thế nào, bình tĩnh một chút xem nào.”

Hoa bách hợp nở rộ, hương thơm toả ngát xung quanh.

Cố Phán cắm hoa vào bình, bày ra trên bàn. Ngày hôm đó, sau khi cô vẽ tranh xong, chụp ảnh gửi trên nhóm chat bạn bè trong Weixin.

Chờ qua hơn một giờ, cô làm một tách cà phê ngồi trên ghế salon thoải mái nghỉ ngơi, vui vẻ mở nhóm chat bạn bè ra.

Đã xuất hiện mấy cái bình luận.

Đường Thanh: Cậu ở nhà mà vẫn chăm chỉ vẽ tranh, thật là siêng.

Hoa Từ: Hoạ sĩ Cố, công lực đúng là không hề thuyên giảm chút nào.

.....

Thần Hi: Tranh vẽ rất đẹp, không biết có thể vẽ giùm một bức hay không?

Cố Phán sắc cà phê, thật gian nan mới nuốt xuống được.

Ừmm... Có nên trả lời lại hay không đây?

Cô cầm điện thoại, do dự một hồi lâu, gửi tin nhắn cho Trần Thiệu Thần xin giúp đỡ.

“Mẹ anh muốn nhờ em vẽ tranh, làm sao bây giờ?”

Trần Thiệu Thần rất nhanh đã trả lời: “Anh đang ở đường Vân Nam, có muốn ra ngoài không?”

Cố Phán suy nghĩ một hồi. Muốn!

Bọn họ đã nhiều ngày không gặp mặt rồi, đối với tình yêu cuồng nhiệt của hai người mà nói, thật sự là đau khổ không nói nên lời. dĩ nhiên là n~lê q u ý đ o n

Trần Thiệu Thần cúi đầu nhắn tin, mẹ anh ngồi bên cạnh trêu ghẹo: “Người lớn đang nói chuyện, còn không mau tắt điện thoại đi.”

Trần Thiệu Thần ngẩng đầu lên áy náy cười cười.

“Đề nó đi đi.” Cậu hai Trần Thiệu Thần nói. “Đang nhắn tin với bạn gái đúng không?”

Hôm nay tụ họp bà con họ hàng bên phía ngoại anh, cả một đại gia đình đều có mặt đông đủ.

Cặp sinh đôi con của Tổng Kinh Dương vẫn thích quẩn quanh Trần Thiệu Thần. Em gái họ cứ lôi kéo tay anh. “Anh Thiệu Thần, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Trần Thiệu Thần đương nhiên rất sẵn lòng, ôm tiểu bảo bối ra ngoài đại sảnh.

Nửa giờ sau, anh nhìn thấy Cố Phán. Lần đầu tiên gặp mặt của năm mới. Phát hiện ra cô có hơi tăng cân, dáng người đầy đặn hơn. Quả nhiên một ngày không gặp như cách ba thu.

Trần Thiệu Thần ần ần nụ cười. “Không cần phải vội vã như vậy đâu.” Dừng lại một chút. “Muốn gặp anh đến thế cơ àh?”

Thật là tự tin, vô cùng tự luyện!

Cố Phán bình ổn lại hơi thở, nhìn đến cô bé nhỏ nhắn bên cạnh anh, xinh xắn đáng yêu, cực kì dễ thương. “Cháu gái anh àh?”

Cô bé nhìn Cố Phán. “Em đã nhìn thấy chị rồi. Trong điện thoại của anh Thiệu Thần có rất nhiều hình của chị, chị là người mà anh Thiệu Thần thích đúng không?” Cô bé ngây thơ nói, không chút ngượng ngùng.

Trần Thiệu Thần ngại ngùng tăng hắng một cái. “Đúng vậy.”

Cố Phán nhìn cô bé, lại quay sang nhìn Trần Thiệu Thần, đột nhiên đại não như thoáng xẹt qua một tia sáng, nhanh chóng hươ tay ra dấu: “Anh ở đây với ai vậy?” Cô vừa nói vừa nghĩ, phỏng ăn gia đình ở nhà hàng này rất nổi tiếng ở thành phố C.

Trần Thiệu Thần không để ý trả lời. “Bà con họ hàng bên ngoại anh, hôm nay vừa đúng dịp sum họp gia đình.”

Vậy còn gọi cô tới làm gì? Cố Phán có một chút kích động muốn cong chân chạy trốn.

Cô bé đã giơ tay kéo lấy tay Cố Phán từ lúc nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Editor: Mèo ™

Cố Phán cực kỳ rối rắm, cực kỳ lo lắng đi vào cánh cửa kia. Em gái họ nắm tay cô dắt đi, muốn bao nhiêu chặt có bấy nhiêu chặt. Trần Thiệu Thần đi phía bên kia của cô. Hai người hộ tống trái phải, chỉ sợ như vừa sơ sẩy là cô sẽ vùng lên bỏ trốn ngay tức khắc vậy.

Nói không lo lắng là nói dối. Cô thật muốn khóc, sao lại đột nhiên dẫn cô đến gặp người lớn trong nhà thế này? Cô mới có mười chín tuổi thôi mà, rõ ràng bọn họ chính thức yêu nhau chưa đến năm tháng, đã phải ra mắt bố mẹ chồng rồi. Tốc độ còn nhanh hơn cả bắn hỏa tiễn nữa.

Quay đầu nhìn người đang đi thông thả bên cạnh, cô đưa tay kéo lấy tay anh, bày ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn anh, tựa như đang nói... Em sợ...

Trần Thiệu Thần trấn an cô: “Không sao đâu, đều là người nhà cả.”

Đến chữ “Bát” vẫn còn cách một khoảng đó (*)! Anh nói nghe sao mà nhẹ nhàng. Cố Phán hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra, để anh đi trước mình.

(*) Chữ Bát (八): Hai nét của chữ Bát có một khoảng cách, ý của Cố Phán là cô và anh vẫn chưa là gì hết, sao có thể nhận người nhà của anh là người nhà của mình được.

Cánh cửa gỗ thật dày từ từ mở ra, tiếng nói cười từ bên trong chậm rãi truyền đến.

Có hơn mười người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn thật to, mới đầu mọi người cũng không phát hiện ra có điều gì bất thường ngoài cửa. Cho đến khi Trần Trầm Bắc vốn đang nói chuyện với Tổng Kinh Dương chợt dừng lại, sắc mặt ông khẽ thay đổi. Bất ngờ khoảng mấy giây, ông khe khẽ đẩy đẩy Từ Thần Hi, nhỏ giọng nói nhỏ gì đó vào tai bà.

Từ Thần Hi nghiêng đầu nhìn sang, hai mắt chợt loé sáng, giống như mèo gặp cá vậy.

Cố Phán có cảm giác sức lực toàn thân đều bị rút đi hết, như đang đi trên tầng băng mỏng, trong lòng cô thầm khấn A Di Đà Phật, cầu mong Bồ Tát phù hộ cho cô bình an vô sự.

Những người trong phòng rất ăn ý cùng yên lặng lại. Bạn học Trần dẫn một cô gái đến! Mọi người cùng nhau kín đáo ý nhị quan sát, vừa vui vừa ngạc nhiên.

“Ba mẹ, đây là Cố Phán.” Trần Thiệu Thần bình tĩnh giới thiệu.

Khoé miệng Cố Phán cong cong nở một nụ cười lễ phép, dùng thủ ngữ chào hỏi. “Cháu chào bác trai, bác gái ạh.”

Khi thấy Cố Phán dùng ngôn ngữ của người khiếm tật để chào hỏi, vẻ mặt những người nhà họ Tống biến hoá càng nhanh hơn. Nhưng mà bọn họ đều là những người có bản lĩnh trải đời, dù núi Thái sơn có sụp cũng vẫn bình tĩnh mà đối phó, nên rất nhanh đã giấu đi vẻ nghi ngờ, khôi phục lại nét mặt ban đầu.

Trần Thiệu Thần dẫn Cổ Phán đi tới một bên, tiếp tục giới thiệu với những người khác. “Đây là cậu cả và mợ cả.” Vị này là anh ruột của Từ Thần Hi, là con trai trưởng nhà họ Tống. Trần Thiệu Thần đột nhiên dẫn Cổ Phán đến vào lúc này, cũng là đã suy nghĩ trước sau rất kĩ càng rồi.

Ba ngày sau, hai người sẽ cùng nhau về lại thành phố B. Ra mắt người lớn trong nhà cũng là một sự khẳng định đối với quan hệ của hai người họ. Anh nghĩ, làm như vậy sẽ giúp Cổ Phán buông bỏ được một chút áp lực.

Cậu cả tương đối nghiêm khắc, mợ cả hoà ái dễ gần, kéo tay Cổ Phán vỗ về. “Cô bé này tựa như bước ra từ tranh vậy, dịu dàng như nước, xinh đẹp động lòng người. Ánh mắt của Thiệu Thần và ba nó đúng là giống nhau.” Một câu này thôi đã cùng lúc khen ngợi mấy người có mặt trong phòng rồi.

Cổ Phán không khỏi cảm thán, tính cách của người nhà Tống lại lịch sự cao nhã như vậy. Cũng không có ai dị nghị việc cô không thể nói được, còn đặc biệt quan tâm đến cô nữa.

Mấy người đàn ông có mặt ở đây đều là người tương đối nghiêm túc, nhất định là vì có liên quan ít nhiều đến tính chất công việc nên thế. Dđ • L`Q`Đ`

Đây là lần đầu tiên Trần Trạh Bắc gặp mặt Cổ Phán, trong lòng ông không nói lên được là tâm tình gì. Cảm giác đầu tiên là cô bé này rất đơn thuần, điển hình làm cho người ta thương yêu, không nhen được mà muốn bảo vệ che chở.

“Nghe Thiệu Thần nói, hai đứa học cùng trường cấp 3 àh?” Trần Trạh Bắc hỏi.

Ông đã sớm điều tra cặn kẽ rõ ràng từ lâu, bây giờ còn muốn hỏi lại, đúng là mâu thuẫn.

Cổ Phán cảm thấy vào lúc này mà dùng thủ ngữ nói chuyện để Trần Thiệu Thần phiên dịch lại thì không ổn, liền lấy giấy viết ra, viết lên đó: “Chúng cháu đều tốt nghiệp tại trường trung học D, cháu nhỏ hơn anh ấy hai lớp.”

Tờ giấy mỏng màu vàng nhạt, chữ viết bằng mực đen, nét chữ mảnh mai thanh tú.

Trần Trạh Bắc nhìn xong đưa cho những người bên cạnh, mọi người nhìn thấy nét chữ của cô cũng cảm thấy hài lòng, không khỏi cong môi mỉm cười.

“Bây giờ có thể cùng nhau học ở trường đại học T cũng tốt.” Trần Trạh Bắc chậm rãi nói. “Thiệu Thần nó làm việc kích động, có lúc bất chấp hậu quả, bình thường cháu nên khoan dung nó một chút.”

Hơ? Bác trai nói vậy là có ý gì?

Cổ Phán suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Anh Thiệu Thần là người có học thức uyên bác, tính tình trầm ổn, chính cháu cũng học được rất nhiều điều từ anh ấy.”

Trần Thiệu Thần liếc nhìn người vừa trả lời, bỗng cảm thấy có chút chột dạ.

Về mặt Trần trạh Bắc cũng dịu xuống, nở nụ cười. “Ừ, vậy thì tốt.”

Anh Thiệu Thần, cách xưng hô này, hình như rất thanh xuân. Trần Trạh Bắc nhìn lướt qua cậu con trai mà người ta bảo là trầm ổn của mình. Hừ! Trầm ổn quá nhỉ, đột nhiên âm thầm dẫn bạn gái về nhà ra mắt, chuyện này cũng chỉ có mình nó làm được thôi.

Cổ Phán cẩn thận từng li từng tí quan sát về mặt Trần Trạh Bắc, cô đã từng nghe Trần Thiệu Thần nói qua, ba anh lớn tuổi hơn mẹ anh gần một con Giáp, như vậy chắc cũng gần 60 rồi nhỉ. Nhưng hoàn toàn không nhìn ra được là ông đã nhiều tuổi như vậy.

Có thể là do sum họp gia đình, nên hôm nay ông mặc quần áo đơn giản mà ấm áp, áo khoác dài bằng lông cừu màu xám tro cùng với áo sơ mi kẻ ca rô, thần thể cao lớn. Làm cô nghĩ đến nhân vật trong phim truyền hình cổ trang đã xem mấy năm trước.

“Phán Phán, ăn cái gì đi, không cần phải nhìn chăm chăm ông ấy như vậy đâu.” Người nói chuyện là Từ Thần Hi.

Cổ Phán vừa nghe bác gái nói, chợt giật mình thở dốc, nên bị ho khan.

Trần Thiệu Thần vội vàng rót nước đưa cho cô, vừa vỗ vỗ sau lưng cô. “Mẹ anh nói đùa với em đấy.”

Người nhà họ Tống bên kia đều nhận ra, tên nhóc này xem bạn gái như bảo bối vậy.

Tiểu Trần thiếu gia sắp trưởng thành rồi, tâm đã hướng ra ngoài, không gọi trở về được nữa rồi.

Cổ Phán tranh thủ thời gian giải thích, viết lên giấy: “Con thấy bác trai rất quen.”

“Vậy sao?” Trần Trạh Bắc khẽ cười.

Cổ Phán bị nụ cười của ông mê hoặc. Ừm... Cuối cùng cô cũng đã hiểu ý nghĩa sâu xa của câu nói “Đàn ông càng đứng tuổi càng mê người” mà trước kia di Hù Hù từng nói là sao rồi. Mỗi một động tác hay mỗi lời nói của ông đều lộ ra sự từng trải, khí độ trầm ổn thành thực đúc kết qua thời gian mà thành.

Cố Phán từng sờ viết: “Hình như khi còn bé cháu có thấy bác trai trên tivi.”

“Khi còn bé?” Trần Trạh Bắh suy ngắh. “Vậ xem ra gắh đầh cháu rấ ít xem tin tức nhĩ. Người trẻ tuổi vẫh nên quan tâm đến thời sự tin tức nhiều hơn mới đượh.”

“Về sau cháu sẽ chú ý xem nhiều hơn ăh.”

Trần Trạh Bắh sờ. “Cám ơn cháu, nhưng mà bác cũng sắp về hưu rồi. Sau này có thể đỏi sang những người mới trẻ hơn.”

Tất cả mọi người cùng cười ồ lên, dường như bị hành độnğ của Cố Phán chọc cho vui về, tâm tình cũng tốt hơn nhiều. d。đ 1。q。đ

“Trạh Bắh à, cô bé này xem chú trên tivi từ nhỏ đến lớn đầh, chú không nhận mình già cũng không đượh đầh.” Giọng nói cậu cả âm vang có lực.

Trần Trạh Bắh khoát khoát tay. “Thiệh Thần cũng đã 21 tuổi rồi, tôi không nhận già không đượh mà.”

Tổng Kinh Dương cũng trêu ghẹo nói: “Nhưng mà chú vẫh còn may chán, ra ngoài cùng với con trai không ăi nói gì cả. Tôi có ông bạn, lúc sinh con đã 38 tuổi rồi, sau khi dẫn con ra ngoài chơi, đã có người khen bọn họ, cháu trai đẹp trai giống y như ông nội. Ông bạn tôi nghe xong muốn học máu luôn.”

Cậu cả thờ dài một hơi. “Về sau chú cũng nên chú ý hình tượng một chút, làm sao cho mình càng trẻ càng tốt, tránh cho hai đứa cháu của tôi mất mặt.” Nhìn lại hai đứa cháu mình, cậu cả khề thờ dài lần nữa. Người đến bốn mươi tuổi mới sinh con như chú, không biết xấu hổ sao mà còn nó! Cũng không biết mọi đầh ra tự tin như vậy nữa!

Nụ cười Tổng Kinh Dương chợt khựng lại, cậu ngại ngừng sờ soạn đầh tóc khô khốc của mình một hơi. “Ừm...” Dừng lại một chút, nhìn về phía Cố Phán. “Ba ngày sau chúng ta cũng về thành phố B, cháu có muốn cùng đi không?”

Cố Phán kinh ngạc, như vậy có phải là quá nhanh rồi không?

“Đều là người một nhà cả, như thế càng thuận tiện hơn mà.” Người phụ nữ ngồi bên cạnh Tổng Kinh Dương nhẹ nhàng nói.

Dưới mặt bàn, cô khề kéo kéo vạt áo Trần Thiệh Thần. Người này thấy chết mà không cứu thật sao.

Cố Phán yên lặng đỏ mồ hôi, đang suy nghĩ không biết nên trả lời thế nào.

Rốt cuộc Trần Thiệh Thần cũng mở miệng vàng ngọc. “Cậu à, không cần đầh, ba mẹ Phán Phán muốn đứa cô ăy đi, con và gia đìnğ cậu đi riêng cũng đượh.”

Đầh cũng là khuê nữ nhà người ta, đi học xa bên ngoài đương nhiên là phải để gia đìnğ người ta đứa đón rồi, không có tranh giành đượh đầh.

Lần sum họp bà con họ hàng này thật khiến Cố Phán lo lắng hơi hộp đến cực điểh. Tụ họp sắp kết thúc, mấy vị trưởng bối bắt đầh tặng quà mừng năm mới cho con cháu. Từ Thần Hi tháo đỏi hoa tai bằng thạch anh xuống. “Đã chuẩn bị sẵn quà từ trước rồi nhưng để ở nhà, lại không biết hôm nay người nào đó nóng lòng dẫn con đến đầh bất ngờ như vậy. Đỏi hoa tai này theo bác cũng lâu rồi, sẽ mang đến may mắn cho người đeo nó. Hy vọng cháu cũng sẽ đượh may mắn.”

Cố Phán liên tục lắc đầh không dám nhận.

“Nhận lấy đi, đầh là lời chúc phúc bác gái dành cho cháu đầh.” Mặc kệ hôm nay Cố Phán đến đầh với thân phận nào, là bạn gái Thiệh Thần cũng đượh, là bạn bè bình thường với Thiệh Thần cũng đượh, Từ Thần Hi đơn thuần chỉ là cảm thấy thương cho cô bé không thể nói chuyện kia.

Bà mẹ cũng tháo chiếc vòng ngọc đang đeo trên cổ tay mình ra, trực tiếp đeo vào cho Cố Phán. Cố Phán sao mà không biết giá trị của chiếc vòng này cơ chứ, trong lòng cô tràn đầh lo ău, cô tay nặng trĩu, cô không dám độnğ đầh gì nữa luôn.

Quá quý trọng rồi!

Mẹ cả cũng lấy quà ra, hôm nay bà vừa đi dạo trung tâm thương mại, mua đượh một chiếc khăn lụa của một nhãn hiệu nổi tiếng. “Thật may là mẹ chọn màu sắc tương đỏi tươi sáng, thích hợp với người trẻ tuổi các con. Mẹ giống Thần Hi, đột nhiên quá nên cũng không chuẩn bị gì cả. Lần sau mẹ bỏ sung thêm nhề.”

Cố Phán vẫh lắc đầh. Cô không thể nhận một độnğ quà trở về như vậy đượh!

Bà mẹ lên tiếng: “Con nhận đi, đầh là lễ nghĩa phải có, cũng là một chút tâm ý của chúng ta.”

Lúc đi ra, Từ Thần Hi tiễn cô ra ngoài. “Phán Phán ăh, có phải gắh đầh con không thường theo dõi weixin không?”

Cố Phán căng thẳng, trái tim đập thành thịch liên hơi.

Trần Thiệh Thần âm thầm cười cười. “Mẹ lại thấy gì vậy?”

Từ Thần Hi nói: “Bức tranh hoa bách hợp mà Phán Phán về đầh, mẹ thấy vẽ rấ đẹp nên địnğ mua về treo trên hành lang nhà mình.”

“Không được.”

“Sao thế?”

“Có người đặt trước rồi.”

“Ày! Thế thì thật đáng tiếc, sau này nếu như có thời gian, cháu vẽ cho bác một bức nhé.”

Hơ! Người đặt cô vẽ bức tranh bách hợp kia là ai thế. Sao đến chính cô cũng không biết vậy?

Từ Thần Hi tiếp tục nói tiếp: “Người đặt tranh đó đúng là lợi hại, biết phân biệt hàng tốt đấy, bức tranh mới vẽ xong chưa bao lâu đã giành mất rồi.”

Cố Phán im lặng, cố gắng trở thành người vô hình.

Trần Thiệu Thần sâu xa nói: “Con đặt đấy.”

Từ Thần Hi cũng sốt chốc lát. “Tên nhóc, con nói chuyện với mẹ mà còn lắt léo thế àh, đừng có gạt mẹ đấy, lúc về nhớ mang theo bức tranh cho mẹ là được rồi.”

Buổi đêm mùa đông bình an như nước, ánh đèn nê ông rực rỡ như ánh sao trên trời.

Cố Phán rối rắm với những món quà mà các vị trưởng bối tặng lúc này, suy nghĩ nhanh chóng rồi tháo những món quà ra đẩy vào trong ngực Trần Thiệu Thần. “Em không thể nhận đâu, chúng quá quý giá.”

Trần Thiệu Thần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, cười rộ lên: “Em đừng nghĩ nhiều, chỉ là quà gặp mặt thôi mà.” »diễn=đàn≡lê≡quý≡đôn«

“Cho em cũng tức là cho anh.” Anh cố ý nói thật nhẹ nhàng. “Bà mẹ đã tặng rồi thì không thể trả lại được đâu, lúc còn nhỏ anh đã rất thích chiếc vòng này đấy, nhưng mà bà mẹ không cho, nói là phải để dành cho cháu dâu của bà. Đợi biết bao nhiêu năm cuối cùng cũng chờ được rồi.”

Mặt Cố Phán đỏ bừng. “Ai là cháu dâu chứ!” Cô ngượng ngùng quay mặt nhìn sang ven đường.

Trần Thiệu Thần chỉ muốn cô không cảm thấy khó xử khi nhận quà mừng, thấy cô dè dặt ý nghĩ sang chuyện khác, anh liền vui vẻ thích chí. “Chuyện này chỉ là sớm hay muộn mà thôi.” Dừng lại một chút, anh lại nói: “Chờ đến khi em tốt nghiệp đại học là được rồi.”

Cố Phán ngại ngùng, chậm rãi hươ tay: “Sau khi tốt nghiệp đại học, em muốn thi lên nghiên cứu sinh, còn muốn mở phòng tranh nữa, sẽ rất bận rộn.” Đây là kế hoạch cô đã dự định cho mình từ lâu.

Một mình cô hoặc có thể hợp tác với bạn bè, mở một phòng tranh, còn mở thêm một quán Coffee Manga, phải có thật nhiều truyện tranh để khách có thể mượn đọc nữa.

Cô còn dự định nuôi một con mèo ba tư, như vậy cho dù chỉ có một mình cũng sẽ không cảm thấy cô đơn. Cô chưa từng nói với anh rằng cô chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương, kết hôn xa vời đó. Những thứ kia đối với cô quá mức hư ảo.

Cho nên cô để anh bước vào cuộc sống của cô, làm một người cực kì quan trọng của cô, là một điều quá mạo hiểm.

Hai người từng bước từng bước đi về phía trước, bước chân hết sức ăn ý với nhau. Một bước, cùng nhau bước chân trái, bước kế tiếp, cùng nhau bước chân phải.

Gió thổi qua, lá cây khô hai bên đường nhẹ nhàng rơi xuống.

Anh khẽ cười. “Dự định của em anh đều đồng ý, nhưng mà, bây giờ thêm một chuyện nữa đi. Sau khi tốt nghiệp thì chúng ta đi đăng kí kết hôn. Khi đó anh đã 25 tuổi rồi, vừa qua năm kỷ tuổi, theo như người xưa nói, là rất thích hợp để kết hôn.”

Cố Phán chép miệng. “Anh Thiệu Thần, anh nghĩ xa quá rồi.”

Trần Thiệu Thần giờ tay vén lại khăn quàng cổ cho cô, gương mặt cô bị khăn len che đi mất một nửa, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài. Cho đến nay anh rất rất thích nhìn vào đôi mắt cô, xinh đẹp linh động có hồn, con ngươi màu cà phê, tựa như thiên thạch vậy. Dừng tám chữ “Nhãn nhược thu ba. Cố phán sinh huy” (*) để hình dung là thích hợp nhất rồi.

(*) Nhãn nhược thu ba, Cố phán sinh huy: Nghĩa là đôi mắt sáng long lanh như làn thu thủy, càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng động lòng người. Tên của Cố Phán cũng được trích nghĩa từ câu trên.

Cũng có lúc anh cảm thấy, anh đã nghĩ quá xa xôi. Nhưng nếu như thích một ai đó, thì mỗi giây mỗi phút, lúc nào cũng đều muốn ở bên cạnh đối phương, không xa không rời.

Anh nói: “Anh vẫn luôn ấp ủ một ý muốn, đó là kì nghỉ đông này nhất định sẽ dẫn em đến gặp người nhà của anh.”

“Anh Thiệu Thần, anh không sợ... Bọn họ sẽ không chấp nhận em sao?”

Trần Thiệu Thần sững lại, đương nhiên là anh cũng từng lo lắng. Nhưng mà tất cả mọi việc là do người định, như bây giờ không phải là rất tốt đó sao?

“Sẽ không! Tất cả đã có anh ở đây.”

Cố Phán lộ vẻ cảm động.

Bên phía nhà họ Tống, trước khi giải tán cũng có một cuộc trò chuyện ngắn ngủi.

“Bây giờ thật sự là không thể nói chuyện được sao?”

Từ Thần Hi gật gật đầu. “Dây thanh quản bị tổn thương, hồi ba bốn tuổi đã không thể nói được nữa.”

“Haizz... Thật đáng tiếc. Một cô bé như thế cũng không dễ dàng gì.”

Mọi người không hẹn mà cùng trầm mặc, đối mặt với đoạn tình cảm này cũng rất mâu thuẫn.

Mấy người đàn ông trong gia đình đều không tham gia vào chuyện này, cái bọn họ quan tâm là kết quả sau cùng, bây giờ thì để tùy ý các bà ấy suy nghĩ đi vậy.

“Đột nhiên hôm nay Thiệu Thần dẫn cô bé đến đây ra mắt chúng ta quả thật có hơi đường đột, nhưng cũng có thể nhìn ra được là nó rất nghiêm túc. Thần Hi àh, em định như thế nào đây?”

Từ Thần Hi thở dài. “Đương nhiên là tôn trọng ý kiến của nó rồi, mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng đối với cô bé kia, thật sự là không đành lòng làm ra bất kì hành động phản đối nào.”

“Cô bé kia đúng là rất ngoan, rất dễ chiếm được cảm tình của người khác, cũng rất giỏi.”

“Ồ trường, người theo đuổi cô bé cũng không ít đâu, cho nên Thiệu Thần mới khẩn trương, muốn xác định quan hệ càng sớm càng tốt như thế.” Từ Thần Hi bật cười.

Người nhà họ Tống cũng biết thái độ của người nhà họ Trần bên này. Chuyện tiếp sau đây, bọn họ hy vọng lớn nhất chính là bọn trẻ được hạnh phúc mạnh khỏe, như thế cũng đủ rồi.

Chỉ là, trong cuộc sống có đôi khi không theo như ý muốn.

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Mèo TM

Trước khi Cố Phán đến thành phố B mấy ngày, tâm trạng của Tống Hoài Thừa vẫn luôn buồn bực không vui, những nhân viên trong công ty đều có thể cảm nhận được. Có người lặng lẽ hỏi trợ lý, Tổng giám đốc Tống có phải là đến thời kì lo lắng tuổi già rồi hay không.

Trợ lý gật gật đầu, chắc là vậy đó! Đây là chuyện kích thích nhất mà Tống Hoài Thừa phải chịu mỗi khi con gái đi học xa nhà.

Tối hôm đó, Cố Phán đột nhiên mang theo mấy món quà của các vị trưởng bối tặng về nhà, làm cho ông Tống không thể giữ nổi được bình tĩnh nữa.

Tống Hoài Thừa hận đến cắn răng nghiêng lợi. Tên nhóc Trần Thiệu Thần kia, tuổi còn trẻ mà sao phúc hắc đến vậy, lừa con gái cưng ông qua đó dễ dàng thế chứ? Chưa được sự đồng ý của bọn họ đã dẫn con bé đi gặp người lớn trong nhà hết rồi. Ông rất rất rất không vui!

Tâm tình của ông bây giờ còn có thể như thế nào nữa? Thật muốn lôi tên nhóc Trần Thiệu Thần đó ra đánh cho một trận.

Mới chớp mắt, đã đến ngày Cố Phán trở về thành phố B rồi.

Trước khi chia tay, trong lòng Tống Hoài Thừa tràn đầy cảm khái.

Cố Niệm ân cần dặn dò: “Có một câu, không biết con đã từng nghe nói chưa. ‘Bất niệm vu tình. Bất khốn vu tâm. Bất úy tương lai. Như thử, an hảo’(*). Tình cảm thuận lợi là chuyện tốt, nhưng nếu như gặp phải trắc trở cũng chưa phải là chuyện xấu.” Cố Niệm vén tóc lên vành tai cô. “Con vẫn còn nhỏ... Tóm lại, mặc kệ tương lai thế nào, mẹ và ba con đều đứng ở phía sau ủng hộ con.”

(*) Bất niệm vu tình. Bất khốn vu tâm. Bất úy tương lai. Như thử, an hảo: Ý nói đừng để nhớ thương chôn vùi tình yêu, đừng để khó khăn ngăn cản quyết tâm, đừng sợ hãi tương lai. Có như vậy, mới được bình an, yên ổn. Hoặc có thể hiểu là đừng để bị quấy rầy bởi các yếu tố bên ngoài, hãy là chính bản thân mình, có như vậy mới bình yên hạnh phúc.

Cố Phán nặng nề gật đầu, giang hai cánh tay ôm lấy bà. Cô muốn nói, cô rất cảm ơn ba mẹ, vì đã kiên nhẫn và bao dung cho những đại khờ của cô. Cảm ơn ba mẹ, vì đã toàn tâm toàn ý yêu thương che chở cho cô suốt bao năm qua.

“Được rồi, đi làm thủ tục thôi.” Cố Niệm vỗ vỗ phía sau lưng cô.

Tổng Hoài Thừa thờ dãi, đưa túi xách cho cô. “Tự chăm sóc mình thật tốt đấy.” Nhìn con gái cứng, có lúc ông thật không dám nghĩ đến, một cô bé con vẫn còn cười đùa trong vòng tay ông mới chớp mắt mà đã biến thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Cố Phán hươ tay. “Ba mẹ, hẹn gặp lại!” Vẫy vẫy tay, cô từng bước chậm rãi đến nơi soát vé, đi vào trong.

Tổng Hoài Thừa và Cố Niệm vẫn còn đứng ở đó rất lâu, vẫn chăm chú nhìn vào bên trong cánh cửa, trong đấy mất đều là nỗi nhớ nhung.

Máy bay an toàn đáp xuống sân bay thành phố B, Cố Phán kéo vali đi ra ngoài, khi về đến trường đã là giữa trưa.

Ngày hôm qua Diệp Từ Nhụy đã tới rồi, nhưng bây giờ không thấy cô ấy ở trong phòng kí túc xá, giường của cô được một tấmgrap to phủ lên. »diên≡đần≡lê≡quý≡đôn« Cố Phán sắp xếp đơn giản lại một chút, khi xong xuôi thì ánh mắt chợt lướt thấy một hộp thuốc trên bàn của Diệp Từ Nhụy, bước chân cô hơi khựng lại, sau đó chậm rãi đi tới.

Cầm hộp thuốc lên, tay run run, cô neho mắt lại đọc từng hàng chữ trên hộp thuốc. Đó là thuốc trị ung thư dạ dày, hộp thuốc hoàn toàn trống không.

Đầu óc cô dần thả lỏng.

Đột nhiên vang lên âm thanh gõ cửa từ bên ngoài, Cố Phán vội vàng lấy lại tinh thần đi mở cửa. Trần Thiệu Thần đang đứng bên ngoài, anh mặc áo khoác màu đen, tinh thần sáng khoái, trong tay xách theo hộp com.

“Dự đoán thời gian em về đến đây chắc là sẽ qua giờ com. Đây! Mới vừa làm xong đó.”

Sườn xào chua ngọt, bông cải xanh xào. Cô vừa định nhón một miếng sườn lên nếm thử, đã bị anh khẽ vào tay. “Đi rửa tay.”

Cố Phán le lưỡi, xoay người đi rửa tay.

Tay nghề của đầu bếp tiểu Trần ngày càng tiến bộ, nước sốt thấm đều vào sườn, vừa thơm vừa mềm, cô say sưa ăn ngon lành. Nhất thời bỏ qua luôn chuyện hộp thuốc mới vừa nãy. Anh mang theo hai phần đến đây, giữ lại một phần cho bạn cùng phòng của cô.

Đường Thanh mới vừa lên tàu cao tốc, chắc đến tối mới về đến đây. Diệp Từ Nhụy nhấn tin báo cô biết là cô ấy đang làm thêm ở phòng tranh. Trần Thiệu Thần nhìn thấy một bộ màu vẽ mới tinh trên bàn học của cô.

Cố Phán giải thích: “Năm ngoái em cho Từ Nhụy mượn dùng, không ngờ vừa tựu trường cậu ấy liền mua một bộ mới trả lại cho em rồi.” Cô thờ dãi, sau đó mới đưa hộp thuốc cho anh xem.

Sắc mặt Trần Thiệu Thần bỗng nhiên biến đổi.

Cố Phán khoát tay lia lịa, hươ tay nói: “Nó ở trên bàn của Từ Nhụy, em đoán là thuốc của mẹ cậu ấy.”

Trần Thiệu Thần cau chặt mày, quan sát vẻ mặt của cô. Anh cầm lấy tay cô. “Lúc này điều cần nhất là các em ở bên cạnh an ủi cô ấy.”

Cố Phán gật đầu, nghe thấy lời anh nói, cô dần trấn tĩnh lại. Anh có một loại ma lực khiến cô đắm chìm vào đó, khi dựa dẫm vào anh, cô rất an tâm.

Buổi tối, Diệp Từ Nhụy về phòng, nhìn thấy Cố Phán, cô ấy mệt mỏi chào hỏi. “Cậu đến rồi àh.” Âm thanh vừa khô vừa chất.

Cố Phán thấy áo khoác của cô ấy bị dính rất nhiều màu vẽ, quần áo cũ kỹ, tóc tuy ý cột hờ bằng dây chun, khoé miệng cũng khô đến nứt ra, lúc cô ấy nói chuyện, khoé môi phía dưới khẽ rỉ máu. Diệp Từ Nhụy cũng không buồn lau đi, chỉ thè đầu lưỡi ra liếm liếm. “Ấy da, chảy máu rồi.”

Trong lòng Cố Phán không khỏi cảm thấy đau nhói, rót một ly nước cho Từ Nhụy. Cô ấy chỉ uống một hai hộp liền cạn sạch.

Cố Phán đẩy hộp thức ăn giữ nhiệt đến trước mặt cô ấy.

“Cám ơn nha, mình đói sắp chết rồi.” Diệp Từ Nhụy cũng không khách sáo, nhận lấy rồi ăn rất nhanh. “Món bông cải xanh xào này ngon quá. Trần sư huynh có còn để cho bọn nữ sinh chúng mình sống nữa không đây. Cố Phán à, số cậu đúng là quá tốt.” Cô ấy sờ cằm cảm thán.

Qua một lúc lâu, Cố Phán cầm lấy hộp thuốc đưa tới trước mặt cô ấy.

Diệp Từ Nhụy sững sốt.

Cố Phán viết lên giấy. “Mẹ cậu giờ sao rồi?”

Diệp Từ Nhụy trầm mặc một hồi lâu, mặt tái mét không còn chút máu, ánh mắt mờ mịt. Hồi lâu sau, cô mới khô khốc lên tiếng. “Ung thư dạ dày giai đoạn cuối.”

Tìm Cố Phán hắng một nhịp.

Diệp Từ Nhụy cười khổ. “Hai năm trước bà đã làm phẫu thuật cắt gần một nửa dạ dày rồi. Cuối năm nay, bà đột nhiên ngất xỉu, hàng xóm đưa bà đến bệnh viện rồi gọi điện thoại cho mình.” Diệp Từ Nhụy nắm tóc mình, cả khuôn mặt đều tràn về chán nản và bất lực.

“Mình còn có thể làm gì đây? Mình còn có thể làm gì nữa đây!” Diệp Từ Nhụy thì thào, âm thanh yếu ớt vô cùng.

Cố Phán quỳ thụp xuống ôm lấy đôi vai cô ấy, rồi cuộc Diệp Từ Nhụy cũng bị hành động nhỏ này của cô phá vỡ lớp vỏ mạnh mẽ đã gắng sức duy trì từ trước đến nay. Cô ấy không khóc, chỉ là gục xuống bàn không nhúc nhích, đôi vai gầy run lẩy bẩy.

Có một số việc bày ra rõ ràng trước mắt, sức lực con người quá nhỏ bé, cái gì cũng không thể làm được, chỉ có thể tro mắt nhìn sinh mạng từ từ biến mất mà thôi.

Sang tuần tựu trường, rồi cuộc sân trường cũng đã khôi phục lại ồn ào náo nhiệt vốn có.

Tất cả đều đang tiếp diễn, sinh sôi không ngừng.

Mùa xuân tháng ba hoa nở ngập trời, gió xuân ấm áp.

Khoa Quản trị kinh doanh đã chính thức công bố danh sách sinh viên đạt được học bổng du học theo diện trao đổi du học sinh vào tháng 9 sắp tới. Và đương nhiên tên của Trần Thiệu Thần cũng có trong danh sách đó.

Khi Trần Thiệu Thần nhận được tin tức là sau giờ học, anh liền đến văn phòng khoa tìm thầy giáo phụ trách. Dđ • L`Q`Đ`

“Thầy Tôn, học kì trước em đã từ bỏ danh ngạch này rồi mà.” Sắc mặt anh nghiêm túc.

Thầy Tôn cầm tài liệu trong tay. “Em ngồi xuống trước đi đã.”

Trần Thiệu Thần ngồi xuống, anh chậm rãi bình ổn nhịp thở của mình.

Thầy Tôn vừa đẩy gọng kính lên vừa hắng giọng: “Rất nhiều người muốn được có tên trong danh sách ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu này, cơ hội tốt như vậy mà em không cần, thì cũng phải thông qua sự đồng ý của Khoa mới bác bỏ được. Trường khoa cũng đã trao đổi với ba em rồi, kết quả chính là danh sách hôm nay em thấy.” Thầy Tôn nhìn chàng thanh niên trước mắt bình thản giải thích.

Trần Thiệu Thần nhú chặt mày. “Cho nên quyết định sau cùng là em vẫn phải đến Mỹ sao?”

Thầy Tôn gật đầu xác định. “Em vẫn còn trẻ, ra nước ngoài học hỏi bao giờ cũng tốt hơn.”

Trần Thiệu Thần cười khổ. “Thầy Tôn, đã làm phiền thầy rồi. Chuyện này em sẽ bàn bạc lại với người nhà sau.”

Trần Thiệu Thần một mình đi trên đường, trở về kí túc xá. Mọi người đều đang ở trong phòng, hai người đang chơi game, một người đang giặt quần áo.

“Ah, sao cậu về đây?”

Trần Thiệu Thần không trả lời.

“Lão đại, chúc mừng cậu, được đi du học Mỹ nha. Học kì sau không có cậu ở đây, phòng kí túc xá này thế nào cũng lại trở về trạng thái dơ bẩn như trước rồi.”

Thấy tâm trạng anh có gì đó không đúng, hai người kia quay sang nhìn nhau, sau đó không nói thêm gì nữa.

Trần Thiệu Thần trầm tư một hồi, cầm điện thoại di động lên, đi ra ngoài cửa.

“Sao vậy nhì? Không khí ngày hôm nay có gì sai sai ấy.”

“Xem chừng là chuyện du học rồi. Cậu ấy vốn không muốn đi mà.”

“Cơ hội tốt như vậy. Không đi thật là đáng tiếc.”

“Đừng quên ở đây còn có người đặc biệt! Chuyển đi này sẽ phải mất vài năm đấy! Học tiếp năm cuối đại học một năm, nghiên cứu sinh hai năm, cũng phải ba năm lận.” Cậu bạn A giơ tay ra hiệu. “Nhưng cô bạn kia còn ba năn nữa mới tốt nghiệp mà.”

“Vậy thì cùng nhau đi du học là được mà?”

“Tình hình của cô bạn kia, cậu thấy có bao nhiêu phần trăm có thể hả? Nếu không lão đại đã không rồi rầm rầm bề như vậy rồi.”

Trần Thiệu Thần gọi điện thoại cho Trần Trầm Bắc, người nhận điện thoại là thư kí của ông. “Ba cậu đang họp, chờ sau khi ông ấy họp xong, tôi sẽ nhắn lại.”

“Được!” Trần Thiệu Thần tựa người vào vách tường, đầu óc suy nghĩ không ngừng.

Anh nắm chặt điện thoại di động, bóng anh hắt xuống mặt đất, kéo dài mà lạnh lẽo.

Lúc này điện thoại của anh vang lên, là tin nhắn của Cố Phán.

“Buổi tối em muốn đến phòng tranh để vẽ cho xong, nên không đến thư viện với anh được. Anh ngoan ngoãn làm luận văn đi nhé. Hi hi (^__^)

Trần Thiệu Thần mỉm môi, đầu ngón tay lướt tới lướt lui trên màn hình điện thoại, cuối cùng chỉ gửi một câu. “Được, đừng vẽ muộn quá, nhớ về sớm nghỉ ngơi sớm.”

Gần cuối tháng, khoa Mỹ thuật muốn tổ chức một buổi triển lãm tranh với quy mô vừa và nhỏ. Nên gần đây tất cả mọi người đều điên cuồng vẽ tranh, sinh viên thức đêm vẽ tranh đã thành chuyện thường như cơm bữa.

Đường Thanh đã nhịn đói ba đêm rồi, tối nay thật sự là không thể nào nhịn thêm được nữa, hơn mười giờ tối liền chuẩn bị đi mất.

Quang cảnh 12 giờ đêm, trong phòng vẽ tranh chỉ còn sót lại ba người. Lần này Cố Phán chọn vẽ bức tranh “Vẻ đẹp ở Kim Lăng”. Nhiều ngày nay cô đã cố gắng đẩy nhanh tốc độ, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là hoàn thành rồi.

Đêm khuya, chỉ còn lại hai người cuối cùng, cậu bạn học kia đứng lên, kéo theo chiếc ghế ngồi vang lên một tiếng “Kẹtttt...” chói tai, làm cho Cố Phán phải dừng lại một chút. Bạn học kia lúc đi cũng khẽ lên tiếng chào hỏi: “Cố Phán, cậu còn chưa về sao, đã hơn mười hai giờ rồi.”

Cố Phán quay đầu nhìn lại thì mới phát hiện tất cả mọi người đều đã về hết rồi. Cô cười cười, chỉ chỉ bức tranh mình đang vẽ dở, ý nói cô còn một chút nữa là xong.

“Vậy mình về trước đây.” Cậu bạn đứng nhìn cô vẽ một chút rồi cười cười. “Tranh mà nữ sinh các cậu vẽ đúng là có ý vị đặc biệt riêng.”

Cố Phán cười cười, quơ quơ vận động cánh tay đang mỏi nhừ của mình.

Lúc này, trong phòng vẽ chỉ còn sót lại duy nhất một mình cô, đèn cũng chỉ bật sáng ở vị trí cô ngồi, ánh đèn bao trùm trên đỉnh đầu cô, lưu lại ánh sáng nhàn nhạt. Cô gia tăng tốc độ, hơn nửa tiếng sau, rốt cuộc cũng đại công cáo thành. Cảm điện thoại di động lên định xem giờ, kết quả điện thoại đã hết pin tắt nguồn từ lúc nào rồi.

Cô đứng lên giãn gân cốt một chút, bắp thịt ở bả vai cũng cứng ngắc. Cô lấy tấm vải phủ lên bức tranh sơn dầu của mình, thu dọn xong màu vẽ, bảng pha màu, bút vẽ, cô xách theo một cái thùng gỗ nhỏ đựng đồ linh tinh đi ra cửa, đưa tay kéo cửa thì phát hiện... Cửa lại không mở được.

Cố Phán dùng sức kéo thật mạnh, cô dám chắc cửa đã bị khoá từ bên ngoài rồi. Cô cực kì lo lắng, không tiếp tục tốn sức kéo cửa nữa, cửa sổ của phòng vẽ này trở ở một mặt tường khác, nhưng mặt tường này không có lối đi, căn bản là không thể leo ra bằng đường cửa sổ được.

Diễnđầnlêeqúyđôn

Cố Phán ngồi phịch xuống, ừ ừ gục mặt xuống đầu gối, ánh đèn màu vàng cam phủ xuống trên cơ thể, chiếu ra vẻ mất mát trên gương mặt cô.

Đối với cô, việc bị nhốt trong phòng vẽ tranh này cũng khó chịu không khác gì bị phản bội, tổn thương cả.

Cô hít sâu một hơi, giơ hai tay lên, trên tay còn dính khá nhiều màu vẽ vẫn chưa rửa sạch, bây giờ đã khô lại dính chặt trên da, mùi thuốc vẽ từng chút từng chút truyền vào trong mũi, trong lòng cô hoang mang tột độ.

Máy điều hoà trong phòng vẽ này từ học kì trước đã bị hỏng, vẫn chưa có ai sửa. Nhiệt độ ban đêm vào đầu tháng 3 ở thành phố B chỉ có vài độ, mấy ngày nay lại đúng dịp rét tháng 3, phòng vẽ tranh trống trải vắng lặng đến đáng sợ.

Nhưng dù có lạnh đến đâu, cũng không thể lạnh bằng trong lòng cô.

Cố Phán nằm úp sấp trên mặt bàn, đầu tựa vào cánh tay. Cô biết không thể ngủ với tư thế này được, nếu không thì sáng mai thức dậy sẽ bị bệnh, nhưng liên tiếp mấy ngày nay dồn sức vẽ tranh mệt nhọc, rốt cuộc cô vẫn không chịu nổi.

Dần dần cô nhắm hai mắt lại, thiếp đi.

Gió thổi xuyên qua cửa sổ, cái lạnh chầm chậm bao trùm cả căn phòng. Phòng vẽ yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Cố Phán nhát gan, bởi vì không thể nói chuyện nên người trong nhà vẫn luôn không dám để cô ở một mình. Sợ cô có lúc xảy ra chuyện gì nhưng lại không kịp thời nói cho mọi người biết, nên trong nhà có cài đặt một cái chuông báo đặc biệt, bất cứ lúc nào cũng có thể báo động được.

Sáng ngày hôm sau, Đường Thanh là người thức dậy đầu tiên. Lúc này cô ấy mới phát hiện ra Cố Phán vẫn chưa về phòng, cô ấy vội vàng đánh thức Diệp Từ Nhụy dậy. “Từ Nhụy, tối hôm qua Cố Phán có về phòng chưa?”

Diệp Từ Nhụy dụi dụi mắt, nhìn về phía giường của Cố Phán, hơi sững sờ, cô bật dậy cầm lấy điện thoại xem, không có tin nhắn nào cả. Gọi điện thoại cho Cố Phán, thì thông báo tắt máy. Cô trầm giọng nói: “Cậu có số điện thoại của Trần sư huynh không, gọi điện thoại cho anh ấy xem sao?”

Đường Thanh sợ hết hồn, vội vàng tìm số điện thoại của Trần Thiệu Thần. Diệp Từ Nhụy bò xuống giường, cầm lấy dây số, nhanh chóng bấm. Cũng may là Trần Thiệu Thần vẫn còn mở máy.

Vừa mới hơn sáu giờ sáng, ánh mặt trời vừa hé lộ.

“Alô?” Giọng nói Trần Thiệu Thần khàn khàn mơ ngủ.

“Trần sư huynh, em là bạn cùng phòng của Cố Phán, tối hôm qua Cố Phán vẫn chưa trở về kí túc xá, cậu ấy có đang ở cùng với anh không?”

Một giây yên lặng ngán ngùi.

“Em có gọi điện thoại cho cô ấy chưa?” Giọng nói Trần Thiệu Thần đầy căng thẳng, người đã nhảy từ trên giường xuống, anh nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Có gọi rồi, nhưng tắt máy.”

Trần Thiệu Thần vẫn đang cố gắng giữ bình tĩnh. “Tối hôm qua cô ấy có nhắn tin với anh, nói là đến phòng tranh vẽ tranh.” Cho dù có trễ đến đâu cũng sẽ trở về kí túc xá. Điều này bọn họ đều đã thống nhất với nhau từ trước.

“Bây giờ anh qua đó ngay.” Trần Thiệu Thần nói, sắc mặt dần âm trầm.

“Dạ được.” Diệp Từ Nhụy tắt máy. “Chúng ta đến phòng vẽ xem thử.”

Sắc mặt Đường Thanh lo lắng. “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Diệp Từ Nhụy cau chặt mày, đã kéo lấy áo khoác. “Cậu đừng đoán mò, ở trường học thì có thể xảy ra chuyện gì chứ. Chúng ta đến phòng vẽ trước đã, có lẽ cậu ấy đang cố vẽ cho kịp tiến độ thôi, Trần sư huynh cũng sẽ qua đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Mèo TM

Lúc này trên sân trường mới sáng sớm vẫn còn vắng lặng an bình, sương sớm giăng khắp, cảnh vật xa xa hoàn toàn mờ hồ không nhìn rõ. Trên đường có một vài sinh viên đến sớm.

Trần Thiệu Thần vội vàng chạy tới phòng vẽ tranh của khoa Mỹ thuật, dọc theo đường đi, tìm của anh như bị treo ngược lên cành cây.

Rời khỏi kí túc xá, Diệp Từ Nhụy và Đường Thanh cũng hấp tấp chạy tới, hai người vừa chạy vừa thở hồng hộc. “Trần sư huynh, em vừa mới hỏi mấy người bạn cùng lớp, tối hôm qua đúng là Cố Phán còn ở lại phòng vẽ tranh đến hơn 12h đêm.”

Trần Thiệu Thần gật đầu tỏ ý đã biết, ngũ quan kiên nghị, không nói thêm gì.

Ba người cùng bước lên từng bậc thang, đi tới trước cửa phòng vẽ.

“Cửa khoá rồi.” Đường Thanh nói. “Có thể cậu ấy không có ở bên trong.”

Diệp Từ Nhụy dùng sức đập đập cửa.

Cố Phán ngủ mê man, mí mắt nặng trĩu, hơi hé ra một khe hở nhỏ, mơ mơ máng máng nghe thấy bên ngoài có tiếng động. Cô muốn ngồi dậy, nhưng không còn chút hơi sức nào.

Cô biết có thể là có người tới đây.

Khoé miệng cô cong lên một chút ý cười, là nụ cười yên tâm.

“Có lẽ cậu ấy không có ở trong đó.” Đường Thanh khẩn trương nói.

“Là ai giữ chìa khoá phòng vẽ tranh?” Trần Thiệu Thần hỏi.

“Bình thường đều do lớp trưởng giữ, nhưng mấy ngày nay chúng em phải về cho kịp thời gian nên có nhiều người mượn, bây giờ cũng không biết là ai giữ nữa.”

Lúc này giáo viên còn chưa đến trường, căn bản là không thể mượn chìa khoá dự phòng được.

Đường Thanh đập cửa. “Cố Phán, cậu có ở trong đó không? Cố Phán?”

Cố Phán chỉ cảm thấy toàn thân như bị đóng đinh, cô khó khăn đưa tay đẩy một hộp màu vẽ trên bàn, hộp màu rơi xuống đất phát ra một tiếng vang nho nhỏ. »diễn≡đàn≡lẽ≡quý≡đôn«

“Nghe xem... Bên trong có âm thanh.” Diệp Từ Nhụy nói.

Trần Thiệu Thần mím đôi môi mỏng, trầm giọng nói hai chữ cực ngắn gọn. “Phá cửa.” Anh nghiêng cơ thể, dùng sức tông một phát thật mạnh vào cánh cửa đang khoá chặt trước mặt.

Trong lòng Diệp Từ Nhụy chấn động, không nói thêm lời thừa thãi, cũng nghiêng người, bắt đầu liên hiệp với anh tông mạnh vào cánh cửa.

Cuối cùng, sau mấy chục cú tông, đập, húc vào, tấm bảng lề cửa đã hơi lỏng, cánh cửa cũ kỹ rốt cuộc cũng mở ra.

Rèm cửa sổ trong phòng đều được buông rũ xuống, ở giữa là một ngọn đèn còn sáng, dưới ánh đèn, có một người nằm sấp trên mặt bàn mê man. Trần Thiệu Thần thâm hít vào một hơi thật sâu, sải bước đi qua. “Phán Phán...”

Cố Phán mở mắt ra, trước mắt cô có một bóng người thoáng qua.

Về mặt Diệp Từ Nhụy cùng Đường Thanh vô cùng hốt hoảng, từ giây phút vừa mới phá cửa xông vào kia, hai người đã giật mình lo sợ rồi.

Trần Thiệu Thần đánh mặt, đưa tay chạm tới trán của cô, nóng bỏng người. “Anh đưa em đến bệnh viện.”

Giờ phút này, hai người kia không biết nên nói gì cho phải.

Trần Thiệu Thần bế Cố Phán lên. “Các em về trước đi.”

“Sư huynh, chúng em đi với anh.” Đường Thanh nói.

“Không cần đâu, các em về đi học đi, sau đó giúp anh mang quần áo của Cố Phán đến bệnh viện là được.” Trần Thiệu Thần trầm tĩnh dặn dò.

“Dạ được!” Đường Thanh và Diệp Từ Nhụy cũng không cố chấp muốn cùng đến bệnh viện nữa.

Sau khi Trần Thiệu Thần đi khỏi, hai người cầm lấy túi xách và hộp gỗ của Cố Phán mang về.

Tia nắng ban mai đã xua tan màn sương đêm, ánh mặt trời xuyên qua khe hở bức rèm cửa sổ rơi vào trong phòng học những đốm sáng loang lổ.

“Tại sao Cố Phán lại ở phòng vẽ nhỉ? Tại sao cửa lại khoá từ bên ngoài?” Đường Thanh lo lắng hỏi. Đờ. Lẽ. Qüỵ. Đờñ

Diệp Từ Nhụy trầm mặc một phút. “Rất đơn giản, có người cố ý làm vậy.”

“Sao lại thế!?” Toà lâu trống trải không một bóng người, đêm khuya bị nhốt một mình ở đây thì đáng sợ nhường nào?

“Chúng ta về thôi.” Diệp Từ Nhụy thở dài một hơi.

Cố Phán vẫn ngủ mê man, cô cảm thấy trên mu bàn tay đột nhiên đau nhói, hình như là bị tiêm kim tiêm truyền dịch vào mạch máu, vừa hơi động dậy liền được một bàn tay của ai đó nắm lấy. Một lòng bàn tay ấm áp, đầu ngón tay siết chặt từng ngón tay của cô.

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh của từng giọt nước nhỏ xuống ống truyền dịch phát ra tiếng vang.

Y tá châm kim truyền dịch xong, nhẹ giọng nhắc nhở Trần Thiệu Thần: “Miệng của cô ấy hơi khô, cậu có thể dùng tăm bông thấm nước thấm nhẹ vào môi

cho cô ấy.”

“Cám ơn.” Trần Thiệu Thần lịch sự trả lời.

Anh vẫn ngồi ở đó, yên lặng nhìn về mặt đang say ngủ của cô không chớp mắt, nhưng trong đáy mắt anh đang dậy sóng.

Cô là bảo bối của cha mẹ mình, những người trong gia đình đều hết lòng thương yêu che chở cho cô, chỉ mong cô được sống một cuộc đời bình an vui vẻ.

Cô từng nói cho anh biết, trước kia có rất nhiều bạn học hâm mộ cô, vì cô có nhiều quần áo đẹp, có nhiều đồ ăn vặt mà chỉ ở nước ngoài mới có. Nhưng chỉ có mình cô mới biết, chính cô mới là người phải hâm mộ những bạn học đó.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần dần dần thâm trầm. Anh nhắm mắt lại, không dám nhớ đến hình ảnh sáng nay, sau khi đập phá cánh cửa kia ra, phát hiện thấy một mình cô nằm đó không còn sức sống.

Trong giây phút đó, đột nhiên trong lòng anh dâng lên một cảm giác sợ hãi, bất lực tột cùng.

Đó là cảm giác mà trước đây anh chưa từng có.

Cổ Phán hốt hoảng quơ quơ tay, Trần Thiệu Thần lập tức nắm chặt lấy tay cô. “Phán Phán, anh ở đây, có anh ở đây rồi.” Âm thanh của anh trầm thấp mà thâm tình, khẽ khản trấn an cô.

Giơ tay lên sửa lại vài sợi tóc tán loạn của cô, Trần Thiệu Thần khẽ an ủi: “Không sao, không sao đâu.”

Thật ra Cổ Phán cũng có một chút cảm nhận được, nhưng mà cô quá buồn ngủ nên không muốn mở mắt ra. Để cô ngủ thẳng cho đến trưa, cuối cùng Trần Thiệu Thần cũng đánh thức cô dậy.

Cổ Phán từ từ mở mắt ra, ánh mắt không có tiêu cự mơ màng nhìn thẳng phía trước. Qua một lúc lâu, cô mới khôi phục được tinh thần.

Trần Thiệu Thần nhẹ giọng nói với cô: “Người đẹp ngủ trong rừng, dậy thôi nào.”

Cổ Phán vừa muốn giơ tay lên thì mới phát hiện cả người đau nhức không còn một chút sức lực nào. Cô thậm chí hít một hơi khí lạnh.

Trần Thiệu Thần đã nhận ra ngay. “Vi em gối đầu lên tay ngủ quá lâu nên mới như thế.” Anh nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay giúp cô, lực độ vừa vặn. “Có đau không?”

Cổ Phán nhìn gương mặt đang cúi xuống của anh, chăm chú nhìn vào đôi gò má xương xương, từng đường nét cô đều ghi nhớ như khắc sâu trong lòng. Cô lắc lắc đầu trả lời câu hỏi của anh. DĐ.LeèQuyýĐoản’

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Cả hai người, không ai nhắc gì đến chuyện tối ngày hôm qua.

Xoa bóp thật lâu sau anh mới dừng lại. “Em đói bụng chưa?” Anh nhận thấy sắc mặt cô trắng bệch không còn chút máu, ánh mắt cũng đờ đẫn chút mỗi, như có gì đó khác với ngày thường, nhưng anh lại không hiểu.

Cổ Phán vội che giấu đi tia cảm xúc lung tung vừa nãy. “Rất đói.” Cô hươ tay nói.

Trần Thiệu Thần đổ ra một chén cháo, Cổ Phán vừa đưa tay ra muốn nhận lấy, anh đã lắc đầu. “Để anh.” Anh cẩn thận từng li từng tí múc một muỗng nhỏ lên, nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng.

Hơi nóng từ chén cháo bốc lên mờ mịt trước mặt hai người. Cổ Phán chợt cảm thấy hoảng hốt, có cảm giác như tất cả hình ảnh trước mắt này như trong mơ, dường như cô đang suy nghĩ gì đó.

Cô giơ tay lên hươ hươ: “Anh sẽ đi sao?”

Tay anh run lên, vài giọt cháo trắng rơi xuống.

Cổ Phán vừa nghĩ đến chuyện này thì cảm thấy rất khó chịu, trong lòng đau xót như đang có ai đó đang câu cáu, chỉ vì cô không muốn chia ly. Cô khẽ ngược cằm lên, nhìn anh không chớp mắt. Bởi vì bị sốt nên tinh thần cô hơi sa sút, khiến cho người ta có cảm giác cô quá đói yêu đuối.

Trong giây phút đó, trong đầu Trần Thiệu Thần có thiên ngôn vạn ngữ muốn bày tỏ, nhưng anh lại phát hiện mình không thể thốt nên lời. Anh vẫn chưa nghĩ đến việc nếu như Cổ Phán biết được chuyện này thì sẽ phải chịu bao nhiêu tổn thương. Sau một hồi lâu, muỗng cháo đã nguội, không còn hơi nóng bốc lên nữa.

Anh mím môi. “Đã để em lo lắng rồi.” Đặt chén cháo đã nguội sang một bên, anh nắm lấy tay cô. “Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em.” Anh gằn từng chữ, giọng nói kiên định.

Bây giờ đầu óc Cố Phán hoàn toàn trống rỗng. Trong lòng cô rối rắm lạ thường, cô không ngừng tự nói với chính mình rằng, cô không thể ích kỷ giữ chặt anh ở đây mãi như vậy được.”

Trần Thiệu Thần nhìn thấy ánh mắt trống rỗng vô hồn của cô, thở một hơi dài. “Là anh phải lòng em trước, sao có thể bỏ em ở lại đây một mình được chứ?” Anh trầm giọng hơn. “Trừ khi tiểu bánh mì không cần anh nữa.”

Cố Phán rũ đôi hàng mi, không tiếp tục nhìn anh nữa, hươ tay nói: “Anh Thiệu Thần, tối hôm qua ở trong phòng vẽ tranh chỉ có một mình em, em rất sợ. Điện thoại thì hết pin, em muốn gửi tin nhắn cho anh cũng không được. Sau đó em lại nằm trên bàn ngủ thiếp đi, em đã mơ thấy một giấc mơ, mùa đông tuyết rơi năm đó, chúng ta cùng ra khỏi cổng trường, anh nhìn động tác thủ ngữ của em và bảo: ‘Anh có thể hiểu được em đang nói gì’. Anh không biết lúc đó em cảm động đến thế nào đâu. Có lẽ, kể từ lúc đó, em đã thích anh rồi.” Nét mặt cô vừa nghiêm túc vừa chuyên chú. “Nhưng mà, anh ưu tú như vậy, còn em thì quá phiền toái.”

Thì ra, cô vẫn luôn lo lắng

Trần Thiệu Thần nhìn cô hươ tay ra dấu, hai mắt ửng đỏ, anh trừng mắt giả vờ tức giận. “Nếu như phiền toái thì em chính là một phiền toái ngọt ngào.” Anh dừng lại đôi chút. “Huống chi anh rất thích cục phiền toái bé bự này.” Nhịp thở anh đều đặn trầm ổn, dùng giọng nói dịu dàng nhất để bày tỏ tấm lòng mình.

Cố Phán hít mũi, cắn cắn khoé môi, giờ tay lên hươ tay nói: “Cám ơn anh.”

Trần Thiệu Thần cười, anh rời khỏi ghế, ngồi lên mép giường đến gần cô hơn, nắm lấy tay cô đặt trước lồng ngực mình, kề sát bên tai cô, trầm giọng nói: “Anh cũng không nở đi.” Câu nói ngắn gọn nhưng ý vị sâu xa.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của anh reo chuông, phá vỡ giây phút ngọt ngào của hai người, anh vẫn ngồi y chỗ cũ, thật lâu cũng không muốn nhúc nhích,.

Cố Phán đẩy đẩy anh, Trần Thiệu Thần đành đứng dậy đi lấy điện thoại, khi thấy tên người gọi đến hiển thị trên màn hình thì liền cau mày lại.

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Editor: Mèo ™

Cố Phán vẫn luôn nhìn anh không rời, cô nhận thấy vẻ mặt do dự của anh, rốt cuộc anh cũng nhận cuộc gọi.

Trần Trạh Bắc vừa mới đi khảo sát ngoài tỉnh về, cả người mệt mỏi, cho đến giờ ông cũng chưa được chợp mắt nghỉ ngơi chút nào. Hôm qua thư kí cũng đã nói lại với ông là Thiệu Thần có việc tìm ông rồi.

“Thiệu Thần, hôm qua tìm ba có việc gì àh?” Ông nhấc tay xoa xoa huyệt thái dương.

Trần Thiệu Thần đứng trước cửa sổ, trên gương mặt tuấn tú nhận thấy rõ vẻ căng thẳng. “Ba, chuyện du học Mỹ nửa năm sau con đã suy nghĩ rất kỹ càng rồi, mong ba đừng nhúng tay vào nữa.”

Đầu bên kia truyền đến mấy tiếng ho khan.

“Con vẫn cố chấp không muốn đi?” Trần Trạh Bắc hỏi lại một câu.

“Vâng!” Trần Thiệu Thần trả lời, nhìn ra ngoài cửa sổ, phản chiếu lên cánh cửa thủy tinh bóng dáng gầy gò của cô.

Trần Trạh Bắc ngồi đó xoa cái trán đang đau buốt từng cơn. “Làm theo cảm tính.” Ông trầm giọng lên tiếng lần nữa, mang theo sự phê bình không chút che giấu, không giận mà uy.

Trần Thiệu Thần rũ mắt xuống, giọng nói cũng trầm trầm: “Ba, con biết ba và mẹ đã trải qua rất nhiều khó khăn mới đến được với nhau, con thật mong ba có thể hiểu được tình cảm của con.”

“Hò đồ! Nếu như con muốn con bé sống tốt thì chính bản thân con phải làm được điều con muốn, bảo vệ được người con yêu. Trần Thiệu Thần, bây giờ con có năng lực đó sao? Một sinh viên trẻ người non dạ vì tình cảm mà từ bỏ tương lai của mình? Như thế sẽ chỉ làm người khác xem thường con mà thôi, không xứng đáng làm con trai của Trần Trạh Bắc này.” Trần Trạh Bắc càng nói càng tức giận.

Giọng ông trầm vang, Cổ Phán từ xa xa cũng nghe được loáng thoáng chữ được chữ mất.

Trần Thiệu Thần mỉm môi. “Cho dù không đi du học, thì tương lai của con vẫn sẽ rộng mở.”

Cổ Phán cắn chặt môi, nhưng cô không cảm thấy đau gì cả. Trần Thiệu Thần quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy khoé môi cô trắng bệch, anh đi tới, nhẹ nhàng nhắc cằm cô lên. “Nhà ra.”

Cổ Phán chợt giật mình, nhấc răng ra khỏi môi, khoé miệng đã bị cô cắn rách một mảng. Cô lại nắm chặt tay, để mặc cho móng tay cắm vào da, cô muốn mượn cơn đau trong lòng bàn tay xua tan đi cảm giác bất lực lúc này.

Cô nhìn anh, bây giờ bọn họ vẫn còn rất trẻ, đã cùng hứa hẹn với nhau về những dự định phía trước, nhưng mà, ai có thể bảo đảm được tương lai sẽ có đổi thay hay không?

Cảm giác của cô lúc này không khác gì khi bị nhốt trong phòng vẽ tranh lúc đó cả.

Cổ Phán bắt đầu hoang mang...

“Đừng như vậy!” Trần Thiệu Thần lại nhắc cằm cô lên. “Cổ Phán, anh không cho phép em tự tổn thương mình. Anh không muốn nhìn thấy em u buồn không vui.”

Cổ Phán mở to mắt nhìn anh, đáy mắt phản chiếu lại hình bóng của anh.

Anh không giải thích mà dùng hành động của mình làm cho cô yên tâm. “Hình như cháo nguội rồi...” Trần Thiệu Thần bình tĩnh chậm rãi nói. “Giữ gìn sức khoẻ cho tốt.”

Thật may là, lúc này Đường Thanh và Diệp Từ Nhụy vừa tới đây. Hai người còn mua một ít trái cây mang đến nữa. DD.LêQuỳĐoàn’

“Cổ Phán, cậu sao rồi? Mém tí nữa là hù chết bọn mình rồi.” Đường Thanh vuốt vuốt ngực, Diệp Từ Nhụy đứng bên cạnh không nói gì.

“Mình không sao.” Cô cong khoé môi.

Trần Thiệu Thần chào hỏi hai người họ rồi ra ngoài mua cháo nóng mới về.

Đường Thanh nói: “Chúng mình đã hỏi qua rồi, hôm qua người ra khỏi phòng tranh trước cậu là Từ Tung. Không thể nào là cậu ấy khoá cửa được. Cổ Phán, cậu còn nhớ người cuối cùng ra khỏi phòng tranh là ai không?”

Cổ Phán suy nghĩ cố nhớ lại, một hồi sau lắc đầu đáp: “Không nhớ ra, mình mãi mê lo vẽ nên cũng không để ý.”

“Nhất định phải bắt được người đó, quá đáng ghét rồi.” Đường Thanh cắn răng nghiêng lợi nói.

Cổ Phán cười nhẹ. “Có thể là do người đó cũng không để ý thôi.”

Diệp Từ Nhụy nhìn cô, như có điều suy nghĩ. “Mang cho cậu một bộ quần áo này.” Cô ấy dừng lại, nhìn về mặt tái nhợt của Cổ Phán: “Cổ Phán, mình vừa mới biết một chuyện, mình cho rằng nên nói cho cậu biết.”

Đường Thanh kéo tay cô ấy, dường như không muốn cô ấy nói ra.

Diệp Từ Nhụy lấy lại bình tĩnh. “Chúng mình nghe nói học kì sau Trần sư huynh sẽ đi du học Mỹ theo diện trao đổi sinh viên, cậu có biết chuyện này chưa?”

Trong lòng Cổ Phán tràn đầy cảm kích, trên mặt cô cũng không có cảm xúc gì quá lớn. Diệp Từ Nhụy biết cô đã hay tin tức này rồi. Cô quay đi định tìm gì đó, hai người họ hiểu ý liền đưa đi động cho cô.

Hành động ăn ý cùng lúc, ba người chợt nở nụ cười.

Cổ Phán nhìn chiếc điện thoại di động cũ hiệu Nokia của Diệp Từ Nhụy, khung viền quanh màn hình đã bị trầy đến thâm thương, cô viết lên một hàng chữ. “Mình đã biết rồi. Các cậu yên tâm, mình không sao đâu.”

“Vậy Trần sư huynh sẽ đi sao?” Bọn họ đều lo lắng đến vấn đề này.

Cổ Phán trầm mặc một lúc, sau đó lắc lắc đầu.

“Không đi?”

Cô gõ chữ trên điện thoại: “Mình không biết.”

Cả ba người cùng chìm vào yên lặng.

Cố Phán thu tay lại, tùy ý gạt nước mắt đi, khi nhìn anh thì cảm xúc đã ổn định lại, chỉ là sau khi khóc, khoé mắt đỏ ửng có hơi nhếch nhác. Cô huơ tay ra dẫu: “Đám phá hư cửa phòng vẽ tranh của bọn em, anh phải bồi thường đây!” Cô trừng mắt nhìn anh, lông mi thật dài vẫn còn vuron nước mắt.

Trần Thiệu Thần vừa mới cảm động khi thấy cô lo lắng cho mình như vậy, chợt nghe thấy câu nói đó, vẻ mặt liền xị xuống. “Đương nhiên là sẽ đền, nhưng mà...” Sắc mặt anh cũng nghiêm túc lại. “Chúng ta phải tìm hiểu rõ ràng xem ai đã nhốt em trong phòng vẽ tranh trước đã.”

Cố Phán cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm toát ra từ ai đó.

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Editor: Mèo TM

Trần Thiệu Thần cài nút áo sơ mi lại xong xuôi, ngồi ghé salon với Cố Phán. Vốn là muốn giấu cô, không ngờ cô vẫn biết được. Hai cô bạn cùng phòng đối với cô rất tốt, không giấu giếm gì cô cả.

Ánh sáng bên trong phòng sáng ngời, ấm áp cả căn phòng. Chậu hoa lan trong góc tường cũng tươi tốt khoe sắc.

Đáy mắt Cố Phán loé lên ánh sáng nhàn nhạt, tay cô tỉ mỉ vuốt ve mu bàn tay mình, chỗ đó vẫn còn vết kim tiêm truyền dịch. Trong lòng có hơi uất ức, chỉ là cô không biểu hiện ra trước mặt Trần Thiệu Thần mà thôi.

“Chi cần tìm ra người giữ chìa khoá là biết được ngay.” Trần Thiệu Thần lạnh nhạt nói.

Cố Phán cả kinh, cô mở to mắt nhìn, giờ tay lên huơ ra dẫu: “Hôm qua lúc đang ở trong phòng vẽ, hình như em có nghe được tiếng chìa khoá rơi xuống sàn nhà.”

Trần Thiệu Thần chau mày, cầm lấy tay cô, bàn tay có hơi lạnh. “Em biết là ai đúng không?”

Cố Phán thờ dãi một hơi, trầm tư một lúc rồi gạt dẫu. “Chìa khoá là do Kim Nhiễm làm rơi.”

Đầu ngón tay Trần Thiệu Thần khẽ động đậy, anh trầm mặc, ánh mắt thâm sâu như biển.

Cố Phán có hơi thất vọng, cô nói cho anh biết: “Sur huynh, anh còn nhớ Phạm Thi Vũ học lớp 11-2 không, cô ấy từng đạt giải nhì cuộc thi văn nghệ của trường hồi đó đấy?”

Trần Thiệu Thần lắc đầu. “Không nhớ. Lớp 11-2 anh chỉ biết mình em thôi.”

Cố Phán mỉm cười. “Anh không nhớ cũng bình thường. Cô ấy học cùng lớp với em, là đại mỹ nữ toàn khối 11 đấy, rất được hoan nghênh.”

“Đại mỹ nữ? Sao anh không biết nhỉ? Được hoan nghênh đến mức nào mà sao anh không có chút ấn tượng nào cả thế?” Trần Thiệu Thần trêu ghẹo nói.

Cố Phán cong khoé miệng. “Quả thật là cô ấy rất đẹp. Thật ra thì lúc mới đầu, quan hệ của bọn em không tệ. Chỉ là càng ngày chúng em mới từ từ có khoảng cách, không còn thân thiết như trước nữa. Vì hoàn cảnh của em, sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người xung quanh, đồng tình thương hại có, ghen ghét đố kỵ cũng có. Lúc đó vẫn còn nhỏ nên em không để ý nhiều. Lớp em có hơi ít bạn nữ, các bạn nam trong lớp đều thích lấy em và cô ấy ra so sánh với nhau. Có một lần còn bỏ phiếu bầu xem ai được ưa thích hơn nữa, sau khi Phạm Thi Vũ biết chuyện đó thì rất tức giận, cho nên dần dà về sau quan hệ của bọn em càng ngày càng nhạt đi. Cho đến tận khi tốt nghiệp, hình như chúng em cũng không nói với nhau lời nào.” Cô dừng lại một chút. “Khi đó, em mới bắt đầu chú ý để tâm, thật ra thì, bây giờ em vẫn chưa thể quên được. Người bạn cùng lớp mỗi ngày đều chạm mặt nhau, lại vì một chuyện nhỏ mà biến thành như vậy...”

Đã từng là bạn bè, từ quen thuộc đến xa lạ, bây giờ lại đến mức tổn thương nhau.

“Kim Nhiễm và Phạm Thi Vũ có nhiều điểm rất giống nhau.” Cô trầm tĩnh huơ tay: “Em không trách cậu ấy, nhưng trong lòng em vẫn cảm thấy rất khó chịu.”

Trần Thiệu Thần thờ dãi: “Đây là một trong những chuyện mà chúng ta đều phải trải qua, chỉ là mỗi người gặp mỗi trường hợp khác nhau mà thôi.”

“Anh cũng đã từng trải qua rồi sao?”

Trần Thiệu Thần vì đề trấn an người nào đó đang đau lòng nên kể rất chân thành. “Năm đó, anh phải xoắn não vắt óc tìm cách để có thể tiến thêm một bước làm quen với ai đó, suy đi tính lại hại anh gây mất 3 kg.”

Cố Phán nhìn anh khó tin, giơ tay lên xoa xoa đầu anh. “Cũng may là anh thông minh, nếu không chắc chắn bây giờ anh không phải là bạn trai của em rồi.”

Trần Thiệu Thần bị đâm một nhát.

Cố Phán im lặng một hồi rồi mới tiếp tục hươ tay nói: “Em nghĩ cậu ấy chỉ là kích động nhất thời thôi.”

Trần Thiệu Thần vén tóc cô ra sau tai, anh biết cô sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa. “Cho dù không truy cứu thì cũng phải nói chuyện rõ ràng với cô ta.” Đây là giới hạn cuối cùng của anh. DĐ.LeeQuýĐoàn’

Cố Phán dựa vào ngực anh, tay vẫn xoa xoa chỗ vai đang bị bầm tím của anh. Cô nghĩ, lúc đó anh đã phải chịu đau đến nhường nào? Có phải là anh rất lo lắng hay không? “Em nghe theo anh.”

Trần Thiệu Thần nắm chặt tay cô, nhanh chóng nhủ mày, vẻ mặt vẫn dửng dưng như thường, không chút để ý nói: “Nếu em không nghe anh thì anh tự mình tìm cô ấy nói chuyện, đòi lại công đạo cho em.”

Cố Phán: “...”

Giữa tháng, khoa Mỹ thuật diễn ra buổi triển lãm tranh đúng như dự định, có không ít những nhân vật nghệ sĩ nổi tiếng cũng tới tham gia hoạt động lần này, lại càng không thiếu những tác phẩm xuất sắc được đầu giá mua với giá cao.

Bức tranh “Sơ sinh” của Diệp Tử Nhụy cũng nằm trong số đó, nhưng người mua là ai thì bọn họ không biết rõ lắm.

Hôm nay, Cố Phán, Diệp Tử Nhụy và Đường Thanh đang giúp tiếp khách ở đại sảnh.

Chu Chú và bạn bè cũng có ghé qua, cô ta đi tới trước mặt Cố Phán: “Có thể nói chuyện một chút không?” Hôm nay cô ta mặc một chiếc áo khoác bóng chày màu trắng, hai tay áo màu hồng nhạt, phối cùng với quần jeans, đơn giản mà lại thanh xuân tươi trẻ.

Cố Phán đi theo cô ta đến một chỗ khuất ít người qua lại.

Chu Chú nghiêng đầu nhìn cô, từ kỳ nghỉ đông năm ngoái đến giờ, cũng đã hai tháng họ không gặp mặt nhau. “Khoa Quản trị kinh doanh vừa mới công bố danh sách sinh viên đạt học bổng du học Mỹ.”

Cố Phán vẫn bình thản như không, nét mặt không hiện một tia dao động nào.

“Cô biết rồi sao?”

Cố Phán gật đầu.

Chu Chú âm thầm nghiêng rằng. “Có phải cô đã khuyên cậu ấy đừng đi du học đúng không?” Đôi môi cô ta run run: “Cố Phán, cô không thể ích kỷ như thế!”

Ích kỷ?

Cố Phán đột nhiên cảm thấy hai từ này có chút chói tai, đôi mắt chợt nhú lại. Cô viết lên điện thoại di động: “Sur ty, có phải các người ai cũng đều cảm thấy chính em kéo chân anh ấy? Em không xứng với anh ấy đúng không?”

Chu Chú không ngờ cô sẽ có phản ứng thẳng thắn như vậy.

“Cố Phán, tại sao cô không tự xem lại mình đi? Xét về mọi phương diện, Trần Thiệu Thần đều nổi bật xuất chúng, người có thể kể vai sánh đôi với cậu ấy cũng phải ưu tú như vậy.” Dđ • L`Q`Đ`

Cố Phán viết một hàng chữ: “Bác gái không nói với em những lời này.”

Chu Chú cảm thấy trống rỗng, nội tâm sôi trào dậy sóng. “Cô... Cô đã ra mắt cha mẹ cậu ấy rồi sao?”

Cố Phán nuốt nước bọt, nhìn về mặt khó tin của cô ta, là cố chấp không chịu tin thì đúng hơn, cô gật đầu xác nhận. Cô vừa nhìn thấy một dáng người đang đứng ở một chỗ không xa, có lẽ là đã thấy hai người họ đang nói chuyện ở đây rồi nhưng không muốn đến làm phiền.

Cố Phán lại viết lên điện thoại: “Sur ty, em còn có việc nên xin phép đi trước.” Cô không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt của cô ta bây giờ, xoay người bước đi.

Chu Chú la lên: “Cố Phán, rất nhiều người lúc mới bắt đầu cũng khăng khăng cố chấp giống y như cô vậy, nhưng đến cuối cùng vẫn không thể tránh

được thực tế phủ phàng đâu. Tôi chờ đợi ở đây trước cô hai năm, cứ đến kỳ tốt nghiệp mỗi năm, chắc chắn đều có rất nhiều rất nhiều cặp đôi chia tay.”

Cố Phán chậm rãi xoay người lại, cách cô ta khoảng ba mét, đôi môi hơi run run, mấp máy nói chuyện nhưng không có âm thanh: “Vậy em sẽ chờ đến ngày đó, cũng mời chị mở to mắt mà mong chờ.” Cô vẫn luôn tin chắc, anh sẽ không rời bỏ cô đâu.

Cố Phán đi tới khúc rẽ thì gặp Kim Nhiễm đang đứng đó, bốn mắt nhìn nhau, lúng túng.

“Cố Phán, mình đã nhận được tin nhắn của cậu, cậu tìm mình có gì không?”

Hơn nửa năm ở cùng nhau, bây giờ nhìn người con gái uốn tóc xoắn đang đứng trước mặt mình, Cố Phán lại cảm thấy hoảng hốt, cảm thấy thật xa lạ. Là do cậu ấy thay đổi nhiều quá chăng?

Cố Phán nhanh chóng viết lên điện thoại: “Đêm hôm đó mình bị nhốt trong phòng vẽ tranh. Cả một đêm.”

Kim Nhiễm liếc mắt nhìn. “Cậu nghĩ là do mình làm?” Giọng cô ta trầm thấp, lạnh lùng.

“Mình biết rõ là ai.” Cố Phán viết, thấy Kim Nhiễm nhủ mảy, vẻ mặt lo lắng. “Mình rất thất vọng, cảm giác lúc đó cực kì khó chịu.”

“Sao cậu cho rằng là mình làm? Cậu có chứng cứ gì không? Chia khoá phòng vẽ ai cũng có thể giữ mà. Nếu cậu cứ khẳng định nhận định là mình, thì cậu đi báo với giáo viên đi?” Giọng của Kim Nhiễm cao vút đầy kích động, hai gò má cũng đỏ lên.

Cố Phán yên lặng không nói, cô nắm chặt điện thoại, nhớ về lúc trước. “Tại sao cậu lại biến thành như thế này?”

Kim Nhiễm cười giễu. “Có thể sẽ có rất nhiều người thích cậu, nhưng mình khác với bọn họ, mình không thích cậu.” »diễn≡đàn≡lê≡quý≡đôn«

Trần Thiệu Thần đã đến buổi triển lãm từ lúc hai người còn đang nói chuyện, nhưng chờ đến khi hai người nói chuyện xong thì anh mới đi tới, vẻ mặt thâm trầm.

Cố Phán vừa muốn vẫy tay với anh thì thấy anh dừng bước.

“Kim Nhiễm...” Trần Thiệu Thần gọi cô ta lại.

Kim Nhiễm khựng lại, dừng bước, quay sang nhìn cô thì thấy anh đứng gần đó nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng.

“Cố Phán vốn đã muốn bỏ qua chuyện này, bởi vì cô ấy xem cô là bạn. Nhưng...” Trần Thiệu Thần bắt đầu chuyển đề tài, ánh mắt lạnh lùng. “Nếu sau này cô còn giữ những trò hèn như vậy nữa thì nhất định tôi sẽ truy cứu đến cùng. Là sinh viên của đại học T, không chỉ nhìn vào thành tích, không có đức hạnh thì sao xứng làm sinh viên ở đây?” Anh nói từng chữ từng chữ rõ ràng làm cho người khác không rét mà run, đủ để cảnh cáo cô ta.

“Cô còn trẻ, có một câu nhất định đã nghe qua rồi. ‘Biết sai nên sửa, còn gì tốt hơn’. Tấm lòng của người học vẽ cần phải quang minh chính đại, tác phẩm vẽ ra mới có thể có chính khí.”

Kim Nhiễm siết chặt lòng bàn tay, cuối cùng cũng rời đi như người mất hồn.

Cố Phán cũng bị Trần Thiệu Thần làm cho giật mình, cô nhìn anh không chớp mắt.

Trần Thiệu Thần nhìn thấy cô nhìn mình như vậy thì thay đổi vẻ mặt lạnh như băng lúc nãy, trở về vẻ mặt dịu dàng cung chiêu chỉ dành riêng cho cô. “Anh đẹp trai đến vậy àh?”

Cố Phán chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, cũng không tiếc lời mà khen ngợi anh không ngừng, hươ tay ra hiệu một chuỗi thủ ngữ chỉ hai người hiểu.
lượt bỏ n lời khen làm cho ai đó nghe mà phồng mũi

Trần Thiệu Thần khẽ hát cảm, bày ra dáng vẻ rất chi là thoải mái.

Nội tâm Cố Phán run động, kéo tay của anh, Trần Thiệu Thần cúi xuống nhìn cô, chỉ thấy đôi môi xinh đẹp của cô hơi hơi mở ra, mấp máy nói không thành tiếng...

“Trần — Thiệu — Thần — Em — Yêu — Anh!”

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Editor: Thiên Y

Beta: Mèo ™

"Trần — Thiệu — Thần — em — yêu — anh —"

Im lặng không một âm thanh, có lẽ chính là như vậy.

Trần Thiệu Thần cực kì rung động, chỉ thấy cổ họng của anh chuyển động lên xuống, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ trầm tĩnh như cũ.

Cố Phán nhìn anh, oán thăm định lực của người này đúng là tốt thật.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng của Trần Thiệu Thần tựa như thủy triều dậy sóng.

Đáng tiếc là không có âm thanh nào, nhưng anh chính là thích cô như vậy. "Ừ! Anh biết." Trần Thiệu Thần đáp lại, lúc này rốt cuộc vẻ mặt của anh cũng có chút thay đổi.

Cố Phán cong cong khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng, cô huơ tay nói: "Trần Thiệu Thần! Anh xấu hổ rồi."

Trần Thiệu Thần thâm thúy nhìn cô, cười nói: "Lần đầu tiên có một cô gái quang minh chính đại tỏ tình với anh như vậy, đương nhiên là phải khản trương rồi. Sau này em bày tỏ nhiều lần thì anh sẽ quen thôi."

Với anh, đây là lời nói êm tai nhất trên đời.

Ở đằng xa, Diệp Từ Nhụy và một người đàn ông đi tới, thu hút ánh mắt của hai người.

Cố Phán nghiêng đầu nhìn, rốt cuộc Trần Thiệu Thần thờ ra một hơi nói: "Đó là ông chủ Chu?"

Cố Phán gật gật đầu, huơ tay nói: "Không ngờ anh ta cũng tới đây." Hình như anh ấy rất chú ý đến Diệp Từ Nhụy.

Diệp Từ Nhụy và Chu Nhuận Chi đi tới bên bờ hồ, cả đoạn đường đều im lặng. Anh ta đứng ở bên cạnh cô, còn cô lại nhìn bóng dáng của anh.

"Sức khỏe của mẹ em thế nào?" Chu Nhuận Chi lên tiếng hỏi thăm.

Cuối cùng, Diệp Từ Nhụy cũng ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Người đàn ông trước mắt này hơn ba mươi tuổi, đang là giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời. Anh ta cao lớn trầm ổn, mỗi lời nói, cử chỉ luôn đúng mực làm cho người khác có cảm giác rất an tâm. Cô im lặng một lúc, mở to mắt nhìn cây liễu bên hồ. Chồi non mới nảy mầm, cành liễu lay động theo gió.

"Tinh thần tốt lên nhiều rồi." Cô trả lời, dừng một chút mới nói tiếp: "Ông chủ Chu. Cảm ơn anh!"

Chu Nhuận Chi nhìn cô ấy, ánh mắt có chút phức tạp: "Nếu cần gì thì cứ tới tìm tôi."

Gió nhẹ thổi qua mặt hồ, tạo nên từng gợn sóng lăn tăn.

Khoé mắt của Diệp Từ Nhụy giật giật, lưỡi đắng như ăn khổ qua, khổ sở nuốt xuống: "Ông chủ Chu! Bây giờ tôi vẫn chưa có khả năng trả lại số tiền đã mượn của anh."

Chu Nhuận Chi dừng một chút: "Dù sao cô cũng đang làm việc tại phòng tranh của tôi, từ từ trả cũng được."

Diệp Từ Nhụy nhìn anh ta, lúc anh ta cười, bên má trái có một lúm đồng tiền, rất tuấn tú.

Chu Nhuận Chi thấy vẻ mặt cô nặng trĩu, trấn an nói: "Thế này vậy, nếu như muốn cảm ơn tôi, thì mời tôi ăn bữa cơm là được rồi."

Diệp Từ Nhụy giật mình, phân vân. "Anh ăn được thức ăn ở căn tin không?"

Chu Nhuận Chi gật gật đầu: "Nhập gia tùy tục."

Diệp Từ Nhụy nhìn đồng hồ, cũng đến giờ cơm trưa rồi. Cô định sẽ dẫn anh ta đến nhà ăn trên tầng ba. Mấy món ăn ở đó không đắt lắm, nghe nói cũng không tệ.

Lúc bọn họ đến căn tin, Cố Phán và Trần Thiệu Thần cũng đang ở đây, chỉ là Diệp Từ Nhụy không để ý thấy. D~đ^απ ,L/Q/Đ,

Cố Phán có chút khó tin, Chu Nhuận Chi sẽ xuất hiện tại nhà ăn tập thể này sao.

Theo ánh mắt của cô, Trần Thiệu Thần quay lại nhìn: "Ông chủ Chu này thật đúng là đặc biệt."

Cố Phán hươ tay nói: "Anh ấy cho Từ Nhụy mượn một khoản tiền."

Trần Thiệu Thần nhú mày, thoáng chút đăm chiêu.

Cố Phán cũng hơi thoáng trầm tư giống anh.

"Ồ đây món nào ngon nhất?" Chu Nhuận Chi nhìn về phía thực đơn.

Bình thường, Diệp Từ Nhụy sẽ không tới nơi này, hôm nay là lần đầu đưa người khác tới dùng cơm nên cũng không biết nên đề cử món gì. Cô thành thật nói: "Tôi cũng là lần đầu tiên tới đây. Nghe bạn tôi nói, món cá xào lăn rất ngon."

Ánh mắt của Chu Nhuận Chi dịu dàng nhìn về phía cô, lúc này Diệp Từ Nhụy hơi ngược đầu, lộ ra cằm cổ thon dài: "Vậy thì gọi một phần đi."

Cuối cùng họ gọi ba món mặn một món canh. Diệp Từ Nhụy thấy cũng ổn, hai người hẳn là đủ ăn rồi.

Khi cô vừa muốn đi trả tiền, Chu Nhuận Chi lại rút ví ra trước.

Diệp Từ Nhụy nhú mày, nói: "Ông chủ Chu! Đã nói bữa này là tôi mời khách mà."

Chu Nhuận Chi thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô chột nờ nự cười: "Em mời khách, nhưng tôi trả tiền, cũng như nhau cả thôi."

Như nhau chỗ nào? Cũng đâu phải là người một nhà. Trong lòng Diệp Từ Nhụy oán thầm, chột ý thức đến ý nghĩ của mình, bị chính mình làm cho kinh ngạc. Cô thờ dài một hơi, có lẽ là trong lòng cảm kích sự giúp đỡ của anh ta, trong tiềm thức cũng thân thiết với anh ta hơn rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên cô và anh ta dùng cơm, yên ổn tốt lành. Cô vốn chưa bao giờ muốn dùng bữa với đàn ông nên trong lòng hơi khó thích ứng được. Đỗ. Lễ. Qũy. Đỗ

Chỉ là Chu Nhuận không nói nhiều, đề tài nói chuyện đều là xoay quanh chuyên ngành nên cô cũng cảm thấy không quá tẻ nhạt.

Cố Phán và Trần Thiệu Thần ăn cơm xong đứng lên, Cố Phán vẫy vẫy tay, cố gắng làm động tác cổ lên với cô.

Diệp Từ Nhụy bật cười, cổ lên gì chứ? Anh ta cũng không phải là người đó của cô.

Chu Nhuận Chi cười khẽ: "Bạn trai của Cố Phán à?"

"Ừm."

Chu Nhuận Chi nhìn cô, hỏi: "Em thì sao?"

Diệp Từ Nhụy nhún nhún vai. "Ông chủ Chu! Tôi không muốn yêu. Tôi không tin vào tình yêu, cũng chưa từng mong đợi gì cả." Lời nói của cô lạnh nhạt mà kiên định, không giống như đang nói đùa chút nào.

Ánh mắt của Chu Nhuận Chi tối lại: "Em vẫn còn nhỏ."

"Tôi đã hai mươi tuổi, đã trưởng thành rồi." Diệp Từ Nhụy tự nhiên nói: "Ông chủ Chu! Buổi chiều tôi còn có tiết..."

Chu Nhuận Chi nhìn cô. "Từ Nhụy! Em không cần phải bị quan như thế."

Diệp Từ Nhụy trầm tư. "Ông chủ Chu! Anh biết cha tôi phải không." Trong lời nói có mấy phần bất đắc dĩ. Sự giúp đỡ của anh quá trùng hợp.

Chu Nhuận Chi không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô.

"Chuyện của cha và mẹ tôi, tôi không thể làm được gì, mà chuyện của tôi, bọn họ cũng không có quyền can thiệp." Ý của cô rất rõ ràng. Cho dù anh giúp tôi, anh cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của tôi.

Chu Nhuận Chi nhìn cô trong nháy mắt trở nên nóng nảy, trong lòng nghĩ thầm, rốt cuộc thì cô vẫn còn là trẻ con. Đúng vậy, mới có hai mươi tuổi thôi.

"Ừ, ai cũng không có quyền can thiệp chuyện của em. Từ Nhụy! Em không cần căng thẳng như vậy." Anh nhìn cô như vậy liền nghĩ ngay đến con nhím nhỏ đang xù lông.

Diệp Từ Nhụy cũng cảm thấy có chút thất lễ. "Ngại quá." Cô nói xin lỗi: "Tôi tiễn ông chủ ra ngoài."

Chu Nhuận Chi thấy có phần bất đắc dĩ khi trong lời nói của cô vẫn còn dùng kính ngữ: "Thật ra thì tôi cũng không già như vậy đâu, mới ba mươi hai tuổi mà thôi."

Diệp Từ Nhụy đờ người: "Anh chỉ mới ba mươi hai sao?"

"Vậy em nghĩ bao nhiêu?"

"Tôi vẫn nghĩ anh chắc phải ba mươi sáu, nhưng mà nhìn còn rất trẻ." Diệp Từ Nhụy nói chân thành.

Chu Nhuận Chi thất vọng tràn trề, nói: "So với tuổi của em, quả thật là tôi già rồi."

Diệp Từ Nhụy vội vàng nói: "Làm sao có thể! Đàn ông ba mươi mốt là thời hoàng kim, huống chi anh còn là kim cương vương lão ngũ, nhất định là có rất nhiều cô gái vây quanh."

Chu Nhuận Chi chỉ nhìn cô, cười cười.

Sau khi tách ra thì Chu Nhuận Chi đi tới bãi đậu xe, Diệp Từ Nhụy đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của anh, trong lòng của cô có một âm thanh đang nói không ngừng: 'Đừng làm chuyện điên rồ nữa, người đó và mày không thể nào đâu.'

Diệp Từ Nhụy ngửa đầu nhìn trời xanh, lại bị ánh mặt trời chiếu làm chói mắt, nhất thời cảm thấy choáng váng. d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ò n

Một mình cô đơn nhiều năm, cô sớm đã thành thói quen. Nhưng mà đột nhiên xuất hiện một người mang đến ấm áp, không ngờ cô vẫn còn tham lam.

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã đến tháng sáu. Sắp đến ngày tốt nghiệp, mỗi giờ mỗi phút ở trường đều rất khác.

Trần Thiệu Thần cũng nhận lời mời tham gia vài bữa tiệc liên hoan chia tay. Tối hôm đó, anh có uống một chút rượu. Sư huynh năm cuối muốn đến phía nam phát triển, bạn gái là người phương bắc nên phải về quê nhà, rốt cuộc không có cách nào thay đổi.

Sư huynh có chút khó chịu, ở đây uống rượu giải sầu cả một đêm.

Trần Thiệu Thần cũng uống không ít, nhưng mà anh nhớ tới nay Cố Phán muốn đến phòng vẽ tranh, anh phải đi đón cô. Lúc chia tay thì sư huynh vỗ vỗ vai anh, nói: "Hẹn gặp lại."

Trần Thiệu Thần hơi xúc động. Tạo hóa trêu ngươi, quả thật là bất đắc dĩ.

Khi anh đến phòng vẽ thì trong phòng chỉ còn lại hai, ba người.

Anh đứng ở cửa, quan sát sự yên lặng trong phòng vẽ tranh, Cố Phán đang tập trung vẽ. Sau hơn một tiếng đồng hồ, cô mới nhìn đến thời gian, đã mười giờ năm mươi. Cô vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa, quả nhiên đã thấy bóng dáng của anh rồi.

Cố Phán chạy nhanh ra ngoài, hươ tay nói: "Anh đến lúc nào vậy? Sao không gọi em?" Khóe môi của cô có chút khô khốc, nhất định là mê về đến quên cả uống nước.

"Đã vẽ xong rồi sao?" Anh hỏi.

Cố Phán gật đầu một cái, tiếp tục hươ tay: "Ừm, cũng sắp hoàn thành rồi. Đi về thôi. Chờ em thu dọn một chút."

Hai người đi ra từ phòng vẽ tranh. Trong bóng đêm, ánh trăng soi sáng, bầu trời đầy ánh sao lấp lánh.

Cố Phán ngửi thấy mùi rượu trên người anh, nghiêng đầu hỏi: "Anh uống rượu à?"

Trần Thiệu Thần cười, "Có uống một chút."

Bình thường anh không uống rượu, hôm nay nhất định là có chuyện gì rồi. Cô ra dấu nói: "Về sau đừng uống nữa."

Trần Thiệu Thần nắm tay cô: "Biết rồi, lần sau sẽ không uống. Đi đến chỗ anh nghỉ một đêm nhé."

Anh nói như vậy, Cố Phán hơi sững sờ, bất giác nghĩ đến một câu, say rượu mất lý trí.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, nói sâu xa: "Bạn học Cố à! Em lại muốn tiến xa hơn nữa sao? Anh vẫn chưa chuẩn bị sinh Huy sớm như vậy đâu."

Sinh Huy?

Cố Phán buồn bực, lời này là có ý gì?

Mười ngón tay đan vào nhau suốt cả đoạn đường, cô đều đang suy nghĩ về những lời này.

Cuối cùng đã tới nhà trọ, mở cửa ra. Rốt cuộc thì Cố Phán cũng hiểu rõ.

Sinh Huy ——

Cố Phán sinh Huy.

Tên của đứa bé là "Huy"?

Trần Thiệu Thần chống một tay lên trên tường, vây cô ở trong ngực của mình: "Cả đoạn đường em đều không thèm nhìn anh?" Lên án! Bất mãn!

Mặt của tiểu bánh mì đỏ ửng, giờ tay lên ra dấu nói: "Em cảm thấy tên hơi bình thường ——"

Trần Huy, tên hay không?

Trái tim của Trần Thiệu Thần mềm nhũn, lại gần cô, nói: "Tiểu Huy - Ánh sáng rực rỡ, rất đáng yêu." Hơn nữa còn do em sinh.

Cố Phán nhìn bạn học nào đó đang duy trì một chút tỉnh táo cuối cùng, liền nói như dội một chậu nước lạnh: "Anh nghĩ quá sớm rồi! Em còn chưa đến tuổi kết hôn đâu!"

Chỉ ít thì Tiểu Huy cũng phải chờ mấy năm nữa lận đấy?

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Editor: Thiên Y

Beta: Mèo ™

Thời tiết tháng sáu rất đẹp, nhưng những ai ở độ tuổi còn ngồi trên ghế nhà trường lại không khỏi nhiều hơn một phần thương cảm, có lẽ tình cảm này đến từ sự ly biệt.

Qua hai tháng nữa, bọn họ đã không còn là sinh viên năm nhất đại học nữa rồi.

Cuối cùng, tháng sáu cũng trôi qua, rất nhiều sinh viên đã kéo theo vali lên đường về nhà.

Phải đến ngày mừng 8 tháng 7, Cố Phán mới có thể về nhà. Cô muốn dành một khoảng thời gian đến làm thêm ở phòng tranh của Chu Nhuận Chi. Mà mùa hè này, Trần Thiệu Thần cũng sẽ không về thành phố C, học kỳ sau anh sẽ sang năm cuối rồi, cho nên mùa hè này anh phải đi thực tập.

Cố Phán biết anh sẽ ở lại thành phố B, thực tập ở công ty của cậu anh.

Nhưng mà cô phải trở về, ba Tổng sẽ không đồng ý cho cô ở lại đây, có rất lý do vì lại phải xa anh nữa.

Gần đây phòng tranh vừa nhận một hợp đồng vẽ tranh trang trí tường, Chu Nhuận Chi đã giao lại cho Diệp Tử Nhụy và Cố Phán.

"Đây là địa chỉ công ty đó, ông chủ là bạn của tôi, giá cả cũng được." Anh nhìn lướt qua Diệp Tử Nhụy.

"Ông chủ Chu, cảm ơn anh."

"Dự tính phải hơn một tuần mới có thể làm xong. Trong khoảng thời gian này, hai người có thể không đến phòng tranh cũng được." Anh ta nói.

Cố Phán đứng ở một bên, bình tĩnh quan sát anh ta. Người đàn ông này thật là yêu nghiệt. Trong lòng cô có chút lo lắng, trái tim lặng như nước của Tử Nhụy có động lòng không đây?

Diệp Tử Nhụy bình tĩnh trò chuyện với anh ta, không có cảm xúc gì đặc biệt.

Ngày hôm sau, hai người liền đến công ty kia, bọn họ liền được đưa thẳng đến chỗ bức tường cần vẽ.

Tổng Kinh Dương và trợ ký đi ra từ thang máy chuyên dụng thì ánh mắt không khỏi nhìn về phía Cố Phán.

Cố Phán đứng đó, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

Tổng Kinh Dương vẫn không dừng chân mà đi thẳng đến phòng họp.

Diệp Từ Nhụy lên tiếng: "Người vừa này là ông chủ ở đây sao?"

Cổ Phán nhũn mày, thế giới này đúng là nhỏ thật.

Sau hơn một giờ, trợ lý mới tới đây: "Đã để hai cô đợi lâu rồi. Nhờ hai cô thiết kế lại mặt tường này của công ty chúng tôi."

Diệp Từ Nhụy đánh giá bốn phía xung quanh một chút: "Tôi muốn hỏi một chút, các anh muốn thiết kế theo phong cách nào?"

"Đơn giản nhưng khí thế, tạo động lực hăng hái hướng về phía trước."

Diệp Từ Nhụy suy nghĩ một lúc mới trả lời: "Được! Tôi biết rồi." Cô và Cổ Phán trao đổi một chút, lên ý tưởng cho bức tranh sắp tới.

"Vậy thì giao cho hai cô, vất vả rồi." Trợ lý rời đi.

Hai người bắt đầu bận rộn.

Mãi cho đến giờ cơm trưa, hai người cũng không hề dừng tay nghỉ ngơi. Vì bọn họ đã quen rồi, một khi vui đầu vào công việc là bất chấp ăn ngủ, không dừng lại được. Đúng đến thời gian nghỉ trưa, tất cả mọi người đều đi ăn cơm.

Tổng Kinh Dương đi ngang qua hành lang, bước chân dừng lại một chút, im lặng suy nghĩ một lát mới rời khỏi.

Buổi trưa hôm đó, trợ lý mang đến hai hộp cơm cho bọn họ.

Cổ Phán không nói chuyện này cho Trần Thiệu Thần biết. Hai ngày nay, anh đi theo giáo sư hướng dẫn ra bên ngoài học tập.

Ngày hôm sau, Tổng Kinh Dương kêu trợ lý gọi cô đến.

Cổ Phán lau tay sạch sẽ xong mới đi vào phòng làm việc. Tổng Kinh Dương đang cúi đầu xem tài liệu, vẻ mặt chuyên chú. Cô nhẹ nhàng đi tới trước bàn làm việc, cậu ngẩng đầu lên: "Đến đây nào, ngồi đi. Cháu muốn uống gì?"

Cậu rót cho cô một ly nước.

Cổ Phán hoang mang.

"Cháu đang làm thêm ở chỗ Chu Nhuận Chi sao?" Cậu hỏi.

Cổ Phán gật đầu.

Tổng Kinh Dương ôn hòa cười cười: "Thiệu Thần phải giữa tuần sau mới có thể đến chỗ cậu thực tập."

Gương mặt của Cổ Phán nháy mắt liên đồ ừng, cô vội vàng lấy giấy bút ra, viết: "Cậu Tổng! Cháu không biết cậu là ông chủ ở đây."

"Đừng căng thẳng." Tổng Kinh Dương nhìn cô: "Nếu không Thiệu Thần trở về sẽ cho là cậu bắt nạt cháu, đến lúc đó lại tìm cậu tính sổ đấy. Nghi hê cháu không về thành phố C sao?"

Cổ Phán viết: "Xong việc ở đây thì cháu sẽ về."

Tổng Kinh Dương hơi suy tư, nói: "Có chuyện này, cậu biết là không nên nhúng tay vào, nhưng mà nếu đã gặp được cháu thì cậu cũng nói thẳng luôn vậy."

Cổ Phán nhìn ông, trong lòng không hiểu sao thấy căng thẳng.

"Thiệu Thần vứt bỏ cơ hội du học ở Mỹ, nó dự định sẽ học nghiên cứu sinh ở đại học T, chuyện này cháu biết không?"

Cổ Phán khẽ cắn môi, gật đầu trả lời.

"Từ trước đến giờ, Thiệu Thần làm việc gì cũng luôn có chủ kiến của mình. Bây giờ vì chuyện này mà quan hệ của nó với bố nó rất căng thẳng." Cậu khẽ nhếch khóe miệng cười cười: "Bố nó cảm thấy nó coi trọng tình cảm quá mức."

Đúng là như thế. D~đ"π L/Q/Đ,

Gia đình bọn họ như vậy, khẳng định cha mẹ anh ấy đều đặt rất nhiều hi vọng vào anh ấy.

Mười ngón tay của Cổ Phán siết chặt lại, lời nói của Tổng Kinh Dương khiến cho trong lòng cô nổi sóng.

"Phán Phán! Quay về khuyên nhủ Thiệu Thần một chút, để quan hệ cha con nó đừng căng thẳng như vậy, nếu không mẹ nó lại phải lo lắng."

Cổ Phán cứng đờ viết lên trên giấy: "Cháu hiểu." Lòng của cô có chút mất mát.

Bức tranh trên tường vẽ mắt bốn ngày mới xong phần tạo hình. Gần tối hôm đó, khi cô và Diệp Từ Nhụy kết thúc công việc, lúc về không hẹn mà gặp Chu Chú ở cửa ra vào.

Chu Chú và một người đàn ông đứng ở cửa toà nhà cao ốc, cũng nhìn thấy cô từ xa, về mặt cô ta sững sốt.

"Có muốn chào hỏi không?" Diệp Từ Nhụy hỏi.

Hai người đi thẳng đến, Diệp Từ Nhụy gọi một tiếng, "Sur ty——"

Chu Chú nhìn thùng gỗ nhỏ đựng dụng cụ vẽ trong tay hai người, hỏi: "Các cô làm thêm ở đây sao?"

Diệp Từ Nhụy trả lời: "Thiết kế tường cho một công ty ở đây."

Chu Chú nói: "Cha tôi và bạn của ông có bữa tiệc ở đây nên tôi cũng theo tới." Cô ta nhìn thấy Tống Kinh Dương đi ra từ trong đại sảnh, nói với hai người: "Vậy tôi đi trước."

Cố Phán thấy xe của Tống Kinh Dương và xe của nhà họ Chu một trước một sau rồi đi. Đđ • L`Q`Đđ

Diệp Từ Nhụy hỏi: "Không ngờ điều kiện nhà Chu sur ty lại tốt như vậy, bạn của cha chị ấy lại là Giám đốc Tống, cũng khó trách chị ấy và Trần sư huynh quen biết nhau."

Cố Phán vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Diệp Từ Nhụy tiếp tục nói: "Nhưng mà dù có quen biết thì cũng vô dụng thôi, Trần sư huynh đã có người trong lòng từ sớm rồi."

Khóe miệng Cố Phán hơi động, gõ một hàng chữ trên điện thoại di động: "Vậy còn cậu? Rốt cuộc cậu và ông chủ Chu đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Từ Nhụy nhún nhún vai: "Anh ấy biết ba mình."

Thì ra là vậy.

Ngày ấy, Cố Phán mới biết gia đình Diệp Từ Nhụy. Cha của cô là một giảng viên đại học. Khi cô ấy 7 tuổi, cha mẹ ly hôn, lý do là vì không có tình cảm. Cô ấy và người anh sinh đôi được toà phán cho ba nuôi dưỡng, mẹ của cô ấy cứ vậy mà rời đi.

Một năm sau, ba của cô tái hôn, vợ của ông là sinh viên đại học.

Diệp Từ Nhụy vẫn không hiểu tại sao ba lại muốn ly hôn với mẹ, dần dần cũng tràn đầy oán hận với cái nhà kia. Bắt đầu từ tiểu học, cô liền ở nội trú trong trường, nhiều năm như vậy cũng đã thành quen.

"Cha mẹ luôn vì con cái." Cố Phán an ủi cô ấy.

Diệp Từ Nhụy giật giật khóe miệng: "Trước kia mình không hiểu mẹ mình, tại sao bà không quan tâm mình... Suốt bao năm qua mình vẫn luôn oán hận bà ấy. Mẹ mua cho mình rất nhiều đồ chơi quần áo, mình đều vứt đi trước mặt bà ấy." Diệp Từ Nhụy nắm tóc, khóe miệng run run: "Khi lớn lên quay lại nhìn, mình thấy được bà ấy khom lưng nhặt tất cả từ dưới đất lên. Bây giờ mỗi khi nhớ đến hình ảnh đó, mình rất hối hận." Cô ấy hít một hơi thật sâu, cảm giác mũi chua xót.

"Về sau mình mới hiểu được, không phải là bà không cần mình, mà là không thể chăm sóc được cho mình. Ở thời buổi đó, một người phụ nữ đã ly hôn, không có trình độ, không có công việc, bà cho rằng mình ở với ba mới có điều kiện tốt."

Cố Phán cầm tay của cô ấy, khẽ dùng lực, muốn nói cho cô ấy: Không sao đâu, tất cả đều đã qua rồi.

Diệp Từ Nhụy mở to mắt, ngược lên để nước mắt không rơi xuống: "Mình không sao, chỉ là có chút khó chịu. Từ đầu đến cuối, lựa chọn của mẹ mình là hy vọng mình và anh trai có thể có cuộc sống tốt nhất. Nhưng bà chưa từng hỏi mình, mình có muốn sống cùng bà ấy hay không?"

"Bác gái là một người mẹ vĩ đại." Cố Phán viết.

Diệp Từ Nhụy nhìn điện thoại di động cười nói: "Bà ấy àh, là một người phụ nữ ngốc nghếch thì đúng hơn."

Sau khi vất vả hoàn thành bức tranh, lớp trưởng tới tìm bọn họ.

"Ngày mai, bọn mình chuẩn bị đến dãy núi phía đông vẽ cảnh vật, các cậu có muốn tham gia không?" Cảnh vật ở phía đông không tệ, cũng rất nhiều người muốn đi đến đó vẽ phong cảnh.

"Chúng ta sẽ thuê một chiếc xe đi đến đó."

Diệp Từ Nhụy nhìn Cố Phán, nói: "Mình đi, Cố Phán, cậu thì sao?"

Cô Phan suy nghĩ một chút liền gật đầu. Cô nói với người nhà một tiếng, dự định khoảng hai ngày sau sẽ trở về. d i ễ n đ ầ n ~ l ê q u ý đ ô n

Trần Thiệu Thần đã bắt đầu đi thực tập. Mấy ngày nay, cậu của anh hành hạ anh không ít. Nghe cô nói muốn đến núi phía đông liền hỏi: "Đi mấy người?"

"Bảy người."

"Lớp trưởng các em thật sự rất có ý tưởng. Nghỉ hè, bạn bè trong lớp đều về hết, cậu ta lại tổ chức đi về tranh phong cảnh." Trần Thiệu Thần nói đầy thâm ý.

Cố Phan le lưỡi, hươ tay ra dấu: "Lớp trưởng là người tốt, đều rất quan tâm chăm sóc cho bọn em."

Trần Thiệu Thần khẽ cười một tiếng, quyết định: "Em và bọn họ đi trước, buổi chiều anh sẽ đến sau."

Cố Phan hươ tay: "Không phải gần đây anh rất bận sao?"

Trần Thiệu Thần hừ một tiếng. "Dù có bận hơn nữa cũng phải đi theo giám sát bạn gái." Anh đứng dậy, nói: "Không phải phong cảnh nơi đó rất đẹp sao, coi như đi du lịch cũng được." Anh khẽ mỉm cười, ý định của mấy bạn nam trong lớp Cố Phan cũng không hề đơn giản đâu.

"Em đi tắm rồi ngủ thôi." Anh nói.

Cố Phan đỏ mặt, nhớ đến dáng vẻ lưu manh của anh hôm uống rượu say tối đó, mặt của cô đỏ như muốn rỉ máu. Nhưng cuối cùng, người nào đó lại dùng lại, nói cái gì mà bây giờ còn chưa tới lúc sinh Huy.

Quả thật cô bị anh dạy hư rồi.

Trần Thiệu Thần nhìn cô đang ngẩn ngơ, anh khẽ cười vui vẻ.

Sáng hôm sau, ánh nắng sáng sớm xuyên qua màn che chiếu vào phòng, cô ưỡ oải tỉnh dậy, nhưng mà không chịu mở mắt ra.

Trong phòng truyền tới một âm thanh, trầm thấp khàn khàn: "Đã tỉnh rồi àh?"

Cô từ từ mở mắt ra liền nhìn thấy anh ngồi trên một cái ghế gỗ cạnh bàn tròn, trước mặt có để hai ly nước, trong tay anh đang cầm sách, xung quanh như toả sáng. Anh như vậy khiến cô không thể dời mắt được.

Trần Thiệu Thần để sách xuống đi tới bên giường, vuốt lại mái tóc dài của cô, nói: "Mới sáu giờ, có muốn ngủ thêm một lát nữa không, tí nữa anh gọi em dậy."

Cố Phan lắc đầu, bò dậy tựa vào đầu giường. Trần Thiệu Thần cũng tựa vào: "Vậy thì dậy thôi nào, lát nữa tiễn em lên xe."

Cố Phan dựa đầu vào trên người của anh, cánh mũi cứ hít lấy mùi hương dễ chịu từ anh.

Trần Thiệu Thần bật cười, hỏi: "Sao thế?"

Cố Phan ngồi thẳng người, từ từ ra dấu nói: "Trong giấc mơ tôi qua cửa của em, anh muốn đến một nơi rất xa, em luôn luôn ở phía sau anh nhưng anh cũng không có phát hiện ra."

Trần Thiệu Thần nhú mày: "Giấc mơ đều ngược lại với hiện thực."

Cố Phan ngẩn ngơ, cho dù là nằm mơ nhưng sự sợ hãi ấy quá mức chân thật.

Trần Thiệu Thần thấy sắc mặt của cô có chút tái nhợt, có lẽ là bị giấc mơ hù sợ, liền cầm lấy quần áo của cô đưa tới để cho cô thay.

Cố Phan ngây ngốc, Trần Thiệu Thần vuốt tóc cô, hỏi: "Muốn anh thay đồ giúp em không?"

Cô lập tức tỉnh táo lại, hai tay đẩy anh đi ra ngoài.

Trần Thiệu Thần đi đến phòng bếp chuẩn bị trứng ốp và sữa nóng. Cố Phan rửa mặt xong, bàn ăn đã bày sẵn bữa ăn sáng. Bắt đầu một ngày tươi đẹp với một bữa ăn sáng. Sau khi ăn xong, Trần Thiệu Thần đưa cô tới trường tập trung.

Ánh mắt của Trần Thiệu Thần khi thấy cậu bạn lớp trưởng thì chợt tối sầm lại, Diệp Từ Nhụy thấy rõ vẻ mặt không vui của anh.

Trần Thiệu Thần đặt túi xách của cô lên xe: "Các em nhớ chú ý an toàn."

"Trần sư huynh, cảm ơn anh quan tâm."

Trần Thiệu Thần cười cười: "Buổi chiều, khi nào đến anh sẽ gọi điện thoại cho em."

Một bạn nam sinh trong nhóm kinh ngạc, hỏi: "Sư huynh! Anh cũng muốn đi về phong cảnh sao?"

Trần Thiệu Thần nhìn cậu ta một cái, thần hiên nói: "Không, chăm sóc người thân."

Cố Phán: "..."

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Thiên Y

Beta: Mèo TM

Giữa trưa, rốt cuộc bọn họ cũng tới sườn núi phía đông. Bảy người xuống xe, tiến đến một cái thôn nhỏ gần đó, tiếng gà kêu, tiếng chó sủa bên tai không dứt, hình ảnh cuộc sống nông thôn thật yên bình.

"Không khí ở đây thật trong lành, hoàn toàn khác với không khí ô nhiễm thành phố." Một người trong nhóm cảm khái nói.

"Làm mình nhớ đến câu thơ 'bồng lai tiên cảnh' được miêu tả trong sách, đất đai bằng phẳng mênh mông, nhà nhà đông đúc, ruộng đất phì nhiêu, ao hồ bụi tre, cảnh đẹp nên thơ."

"Woa không ngờ đây, hồi cấp ba cậu cũng chăm học quá nhỉ. Đến giờ mà vẫn còn nhớ bài cũ hồi đó àh."

Hai bạn học nam luyện thuyền ba hoa, lớp trưởng đi hỏi đường, chỉ chốc lát sau liền trở lại. "Đường lên núi ở trước mặt đó, người trong thôn đều dặn chúng ta phải chú ý an toàn, núi này chưa khai phá hoàn toàn nên đường núi còn rất hiểm trở." Cậu ta nhìn về phía ba bạn học nữ: "Các cậu có đồ vật gì nặng thì để bọn mình mang giúp cho."

"Không cần đâu, đồ của mọi người cũng nhiều mà." Diệp Tử Nhụy trả lời. "Mình có thể tự mang."

Cố Phán và một bạn nữ sinh khác cũng gật đầu đồng ý.

"Vậy thì tốt, chúng ta lên núi thôi."

Cố Phán nhìn dãy núi phía trước, gửi cho Trần Thiệu Thần một tin nhắn.

Bọn họ đi dọc theo đường mòn lên núi, độ dốc của sườn núi cao chót vót, nhưng mà với một số người mà nói, càng như vậy thì bọn họ càng muốn leo lên.

Ước chừng leo khoảng bốn tiếng đồng hồ, bọn họ mới lên tới đỉnh núi. Quả nhiên phong cảnh hoàn toàn khác với phía dưới núi. Núi non sừng sững, hùng vĩ tráng lệ. Khó trách rất nhiều người muốn tới nơi này về phong cảnh và chụp ảnh.

Bảy người ai cũng đều đuối, mệt đến không thở nổi nữa. Thừa dịp trời còn chưa tối, mọi người vội vàng dựng lều trại.

Trời dần dần tối, tình hình dường như sắp có mưa gió.

"Có phải trời sắp mưa không?"

"Xem ra hình như là vậy."

"Không may rồi. Ở đây cũng không có tín hiệu."

Cố Phán đang nhìn điện thoại di động, hoàn toàn không có tín hiệu, cô mím môi không biết làm sao.

"Dự báo thời tiết nói là có mưa rào, sau cơn mưa cảnh sắc sẽ đẹp hơn." Lớp trưởng nói.

Mọi người lại nở nụ cười.

Trần Thiệu Thần không phải đến một mình. Buổi sáng anh vội vàng hoàn thành xong công việc, xin Tổng Kinh Doanh cho mình nghỉ sớm, lúc ấy Chu Chú cũng ở đây. Chu Chú ra mặt hỏi xem cô có thể đi cùng không.

Vì vậy Chu Chú cũng theo tới luôn.

Trần Thiệu Thần tìm được nơi nhà dân mà bọn Cố Phán gửi đồ, Cố Phán bảo anh đêm nay ở lại đây, ngày mai bọn họ sẽ xuống núi.

Ban đêm, sấm sét ì ùng vang dội, mưa to như trút nước.

Từng giọt mưa bị mái hiên ngăn cản rơi đứt đoạn trên mặt đất, nổi lên những bong bóng nước.

Trần Thiệu Thần đứng dưới mái hiên, bị nước mưa bắn tung tóe lên người, nên hơi ướt một chút.

Chu Chú nhẹ nhàng đi tới bên cạnh anh: "Thiệu Thần! Vào đi thôi, như vậy sẽ bị bệnh đấy."

"Cậu nói xem mưa như vậy thì bao giờ mới tạnh." Anh hỏi.

"Không biết, nói không chừng lát sau sẽ ngừng. Mưa mùa hè đều như vậy."

Trần Thiệu Thần nhú nhú mày.

"Cậu đang lo lắng cho Cố Phán à?" Ánh mắt của Chu Chú âm thầm: "Có bạn học của cô ấy đi cùng, sẽ không có việc gì đâu."

Trần Thiệu Thần trầm mặc, đáng vẻ tuần mỷ không che giấu được sự lo lắng. D~đ"π ,L/Q/Đ,

Chu Chú nắm chặt lòng bàn tay. "Thiệu Thần! Mình không hiểu, tại sao là cô ấy..." Âm thanh của cô ta càng ngày càng thấp, bị át trong tiếng mưa rơi. Cô ta không biết rốt cuộc thì Trần Thiệu Thần có nghe thấy không.

Hai người đứng rất lâu, Chu Chú cảm thấy lạnh đến rét run.

Chủ nhà gọi: "Cô gái! Mau vào nhà đi..."

Trần Thiệu Thần vẫn không nhúc nhích, Chu Chú thở dài một hơi. Lúc xoay người, cô ta nghe được giọng nói của Trần Thiệu Thần: "Lần đầu tiên mình nhìn thấy cô ấy thì đã động lòng rồi."

Vì đó chính là cô.

Người đàn ông này, một khi yêu, chính là chuyện cả đời.

Sắc mặt của Chu Chú chợt thay đổi, tái nhợt không chút huyết sắc.

Trần Thiệu Thần đi qua bên người cô ta vào trong nhà. Anh và bà chủ nhà cùng tán gẫu mấy câu.

Bà chủ nhà vừa nghe cũng không đồng ý. "Bây giờ cậu muốn lên núi sao?" Bà xoa tay liên tục: "Quá nguy hiểm! Trời mưa, đất trên núi toi xóp, hiện tượng sạt lở rất nhiều."

"Bạn của tôi đang ở trên núi, tôi không yên lòng." Anh kiên trì, mười ngón tay nắm chặt.

Ông chủ nhà cũng nói: "Chàng trai! Vẫn nên đợi ngày mai rồi lên, trời mưa trơn trượt, đường khó đi lắm."

Trần Thiệu Thần lặng yên một chút, ánh mắt trầm tĩnh: "Bạn gái của tôi ở trên đó, cô ấy rất sợ sấm chớp."

Ánh đèn huỳnh quang trong nhà toả ra ánh sáng lơ mơ, trên mặt của anh hắt lên bóng mờ loang lổ.

Ông chủ nhà dập diếu thuốc, quay đầu nói: "Dù chúng tôi có muốn cũng không thể lên đó với cậu, nhưng ít nhất cậu cũng nên thay quần áo khác."

Bà chủ nhà lấy đôi dép cao su và áo mưa ra, lại đưa cho anh một cái đèn pin cầm tay: "Haiz, chúng tôi không khuyên được cậu... Cậu nhớ chú ý an toàn."

"Cám ơn." Trần Thiệu Thần thay áo mưa rồi đi ra cửa.

Chu Chú vẫn đứng ngoài hiên, trên gương mặt xinh đẹp đó tràn đầy tình mịch. Cô ta nhìn anh, rốt cuộc tìm về âm thanh của mình: "Cậu điên rồi sao? Cậu có biết như vậy nguy hiểm thế nào không?"

Khoé miệng Trần Thiệu Thần khẽ nhấp nháy: "Cậu ở lại đây." Anh giơ chân lên bước qua ngưỡng cửa.

"Trần Thiệu Thần!" Chu Chú kêu tên của anh: "Cậu có nghĩ tới hậu quả không? Cậu có từng nghĩ cho người nhà cậu chưa?"

Trần Thiệu Thần đưa lưng về phía cô ta nhưng không quay đầu lại, anh nhìn về phía trước: "Mình phải lên núi."

Rốt cuộc nước mắt của Chu Chú rơi xuống, gương mặt quật cường nhuộm vẻ bị thương: "Thiệu Thần! Trong mắt của cậu chỉ nhìn thấy Cố Phán, còn

mình thì sao? Từ trước đến giờ cậu có từng thấy được tâm ý của mình với cậu chưa?"

Trần Thiệu Thần lạnh mặt, anh hít sâu một hơi: "Chu Chú! Cậu rất tốt."

Lòng ngực Chu Chú như bị một thứ vô hình chặn lại, đột nhiên cô ta dùng sức ôm lấy Trần Thiệu Thần, mặt áp vào áo mưa cũ kỹ: "Đừng đi..."

Trần Thiệu Thần giờ tay lên. "Chu Chú! Đừng như vậy." Anh gạt tay cô ta ra: "Rất xin lỗi."

Rất xin lỗi, anh đành phải phụ tám chân tình mà Chu Chú dành cho mình. Trái tim của anh rất nhỏ, chỉ có thể chứa đựng một mình tiểu bánh mì thôi.

Chu Chú lao đảo lùi lại hai bước, thần thờ đứng trước mái hiên. Mặc cho nước mưa rơi xuống trên người của cô ta, toàn thân lạnh buốt, cô ta mới cảm thấy thoải mái.

Bọn Cổ Phán bị vây ở trên núi, mọi người đều ở trong lều trại của mình.

Mưa to lâu như vậy, cũng không có dấu hiệu dừng lại, trong lòng của mọi người cũng càng ngày càng sợ. Lều cũng không chống đỡ được mưa to quá lâu.

Trên mặt của mọi người đều bồn chồn không yên.

Cổ Phán liếc nhìn điện thoại di động, 8 giờ 26 phút. Hẳn là anh đã đến rồi, nhưng mà bây giờ lại không liên lạc được. Không biết vì sao, trái tim của cô thấp thỏm, trong lòng cũng lo lắng không yên.

Cô khẽ cắn răng, nắm lấy tay của Diệp Từ Nhụy. Vừa định nói cho Diệp Từ Nhụy quyết định của mình, cô giật mình khi thấy nhiệt độ trên người của Diệp Từ Nhụy. Đổ. Lẽ. Ồ. Ồ. Ồ.

Diệp Từ Nhụy nghiêng người dựa vào cô, lại lắc đầu.

Nóng hằm hằm. Mượn ánh sáng mờ mờ, Cổ Phán phát hiện sắc mặt của Diệp Từ Nhụy cũng không được tốt lắm.

Diệp Từ Nhụy khẽ nói: "Không có gì đáng ngại đâu, đừng nói với bọn họ. Bây giờ tất cả mọi người đang rất sợ."

Qua nửa tiếng nữa, dường như Cổ Phán thấy Diệp Từ buồn ngủ, cô đành phải tìm những người khác bàn bạc. Lúc này tất cả mọi người tình nguyện ngồi ở dưới mưa cũng không muốn xuống núi.

Dần dần, tình huống của Diệp Từ Nhụy có chút nghiêm trọng.

Lớp trưởng nói: "Bớt mưa rồi, mình đưa cô ấy xuống núi trước."

Cổ Phán muốn đi theo chăm sóc cô ấy, lớp trưởng suy nghĩ tính toán.

Mấy người kia thì muốn ở lại đây.

Tất cả mọi người chỉ mặc duy nhất cái áo mưa mỏng manh, hoàn toàn không đỡ được trận mưa lớn này. Hai người bắt đầu xuống núi, một đường bùn lầy, căn bản cũng không dễ đi, mỗi một bước đi dưới chân đều có thể trượt té. Giày leo núi của bọn họ đã sớm ướt mềm rồi.

Tiếng gió lẫn vào tiếng mưa rơi, trên núi có vẻ khác thường khiến người ta sợ hãi.

"Cổ Phán! Cậu cẩn thận một chút, rất trơn đấy." Diệp Từ Nhụy mở miệng.

Cổ Phán không biết phải trả lời thế nào, lớp trưởng thoáng ngừng lại, nhìn về phía cô, hỏi: "Cậu có sao không?"

Cổ Phán lắc lắc đầu, cô chỉ chỉ phía trước, ý là nên tiếp tục đi xuống.

Ánh sáng đèn pin cầm tay vốn không thể nhìn rõ đường dưới chân.

Đột nhiên Diệp Từ Nhụy lên tiếng: "Chúng ta không cần phải đi vội thế đâu. Lớp trưởng, mình không sao, có thể chịu đựng được."

"Được! Cậu cũng đừng nói chuyện, giữ lấy sức, đường phía trước vẫn còn rất dài." Lớp trưởng thay đổi tư thế: "Cổ Phán. Cậu cũng phải cẩn thận."

Cổ Phán gật đầu.

Đi một lúc lâu, rốt cuộc mưa rơi nhỏ dần đi.

"Cuối cùng cũng ngớt." Diệp Từ Nhụy khàn giọng nói: "Chúng ta đến thật không đúng lúc."

"Ai mà biết được chứ." Trường lớp trả lời. Cậu ta chăm chú nhìn về phía trước, dường như có ánh đèn yếu ớt thoáng qua: "Hình như phía trước có ánh sáng..."

Trong lòng của Cố Phán hơi căng thẳng.

Bọn họ không đi tiếp mà đứng tại chỗ, ánh sáng này càng ngày càng gần.

Một bóng người quen thuộc, Cố Phán cảm giác hai chân bị vùi lấp ở trong bùn, cô cảm thấy hình như là mắt của mình có vấn đề. Người đang mặc áo mưa đó là anh.

Anh đến rồi. Diễđầnlêlêquýđôn

"Cố Phán..." Ở nơi yên tĩnh này, có thể nghe được rõ ràng giọng của anh hơi khác thường.

Cổ họng của Cố Phán như bị chặn lại, tế bào toàn thân đều đang sôi trào. Những khó khăn mà anh gặp suốt chặng đường, cô có thể tưởng tượng được.

"Sao các em lại xuống núi?" Anh hỏi.

Lớp trưởng giật mình bừng tỉnh trong cơn kinh ngạc, nói: "Từ Nhụy sốt cao, bọn em quyết định đưa cô ấy xuống núi."

Anh đứng ở bên cạnh Cố Phán, đưa đèn pin cho cô, cởi áo mưa xuống: "Em khoác vào đi." Không để cho cô nói thêm lời dư thừa nào.

Trần Thiệu Thần nói với lớp trưởng: "Để anh công cô ấy, cậu nghỉ một lát đi."

Lớp trưởng cũng không từ chối. Giờ phút này, trái tim của cậu ta tràn đầy chấn động, còn có chút buồn phiền.

Cả đoạn đường im lặng, lớp trưởng và Cố Phán đi một trước một sau, Trần Thiệu Thần và Diệp Từ Nhụy đi ở giữa.

Trong lòng của Cố Phán cũng rất kinh ngạc, sau khi tỉnh táo thì cô lại không vui vẻ như mình tưởng.

Cô nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên trước mắt bị che phủ bởi một tầng sương mù.

"Chậm một chút, đằng trước có đoạn dốc." Lớp trưởng nhắc nhở.

Trần Thiệu Thần thoáng ngừng lại, anh quay đầu lại nhìn Cố Phán, suốt cả đoạn đường trái tim treo lơ lửng của anh giờ mới được buông xuống. Không có cơ hội nói chuyện với nhau, cũng may cô vẫn bình an, anh cũng yên lòng.

Đột nhiên Cố Phán bị trượt chân, cô ngã lăn về phía trước. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Trần Thiệu thần cũng không kịp phản ứng. Cuối cùng cô tự tóm được dây leo bên đường.

Sắc mặt của Trần Thiệu Thần biến đổi, sắp xếp cho Diệp Từ Nhụy xong liền vội vàng chạy đến: "Em có bị thương không?"

Cố Phán bị đau, bấp chân đau nhói từng cơn. Trần Thiệu Thần đỡ cô dậy, quan sát từ trên xuống dưới: "Bị thương ở đâu?"

Cố Phán huơ tay ra dấu nói: "Không có, chỉ là trầy da một chút thôi, không sao đâu."

Trần Thiệu Thần nhú mày, dặn dò lớp trưởng đỡ Diệp Từ Nhụy. Tiếp đó, anh đỡ Cố Phán.

Bốn người tiếp tục đi về phía trước.

Cố Phán cắn răng đi cố bước, đi được một lát, rốt cuộc Trần Thiệu thần cũng phát hiện ra vẻ khác thường của cô, anh dừng lại, ánh mắt nhìn cô chăm chú.

"Bị thương ở đâu? Em không nói anh sẽ tự kiểm tra đấy!"

Cố Phán giữ lấy tay anh, rốt cuộc chỉ chỉ vào chân trái của mình .

Trần Thiệu Thần ngồi xổm xuống, giơ tay sờ vào bấp chân cô: "Có tổn thương đến xương không?"

Quần bị rách lộ ra vết thương, Trần Thiệu Thần kẹp đèn pin vào hõm cổ, cố nhìn kĩ. Trên bấp chân cô bị nước bùn che mắt, hoàn toàn không thể nhìn được vết thương. "Chân gãy rồi." Anh nặng nề nói.

Cố Phán lôi kéo anh, ra hiệu nói: "Chúng ta tiếp tục đi thôi."

Trần Thiệu Thần thở dài một cái, quay đầu nói: "Có lẽ còn một phần ba đoạn đường, cậu công Diệp Từ Nhụy đi xuống trước tìm bác sĩ đi. Chân của Cố Phán bị thương, chúng tôi đi theo phía sau."

Lớp trưởng tán thành: "Được, hai người chú ý an toàn."

Trần Thiệu Thần đỡ cô tựa vào một thân cây, anh thở dài: "Anh nên đến sớm hơn." Tự trách hồi hận.

Tay Cố Phán nắm vỏ cây, trong móng tay đều là bùn đất, cô hít sâu một hơi mới huơ tay ra hiệu nói: "Không, em hi vọng anh không nên tới đây."

Trần Thiệu Thần nhìn cô, trán anh từ từ dựa vào trán cô, nhìn cô thật lâu, cảm xúc trong ánh mắt còn sâu đậm hơn: "Tại sao anh không thể đến đây? Cố Phán! Em có biết cả đoạn đường này, làm sao anh có thể vượt qua được không?"

Cái loại cảm giác giày vò đó, mỗi phút mỗi giây đều tra tấn anh.

Cô nuốt nuốt nước bọt. Cô biết, nhưng cô không muốn vì mình mà anh gặp nguy hiểm.

Anh dựa đầu vào vai của cô, hơi ấm từ cơ thể anh truyền đến trên cơ thể của cô.

"Đi xuống thôi. Vết thương của em cần xử lý ngay, nếu không sẽ nhiễm trùng."

Nghỉ ngơi một lát, hai người mới tiếp tục đi xuống, tốc độ đã chậm hơn rất nhiều.

Sau cơn mưa, không khí trong núi mát mẻ thoải mái, nhưng mỗi một bước của bọn họ đều rất nặng nề.

Hai người khó khăn đi xuống, một ngày này thật sự quá mệt mỏi. Không biết đã đi bao lâu rồi, hai chân giống như không phải là của mình nữa vậy.

Trong đời có rất nhiều chuyện không thể dự đoán trước, tựa như trận mưa lớn hôm nay, mưa to lại lâu như vậy.

Tựa như không có ai ngờ tới Diệp Từ Nhụy sẽ bị bệnh.

Cũng như không có ai ngờ tới, Trần Thiệu Thần cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Ba năm đại học sau này, Cố Phán vẫn luôn mơ thấy đêm hôm đó, bóng tối kéo dài mà lạnh lẽo không có một chút hơi ấm. Khi tỉnh lại, hai má cô đều ướt đầm, trong đại não không ngừng thoáng qua những hình ảnh kia.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Editor: Thiên Y

Beta: Mèo TM

Ông chủ nhà ở dưới chân núi đã nói, với thời tiết như vậy, trên núi rất dễ bị sạt lở. Trong lúc lên núi, Trần Thiệu Thần vẫn lo lắng chuyện này. Chân Cố Phán bị thương nên tốc độ hai người chậm hẳn lại.

Lúc này, ở trên núi thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm.

Bây giờ, hai người chật vật không chịu nổi, toàn thân đều ướt đầm, quần áo dính vào cơ thể làm cho họ có cảm giác thật khó chịu.

Cố Phán nắm tay anh thật chặt, tay của anh có chút ẩm ướt, không biết là nước mưa hay là mồ hôi, nhưng mà lòng bàn tay vẫn rất ấm áp.

Cố Phán luôn lo lắng cảnh giác những nguy hiểm có thể xảy ra xung quanh, thần kinh căng như dây đàn, sau khi gặp anh, cuối cùng cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mưa, lại rơi xuống.

Về mặt hai người cũng hiện lo lắng, nhưng trong đêm tối, không ai thấy rõ vẻ mặt của ai.

Hình như trong núi còn có thứ khác đang tiến đến.

Cố Phán cắn môi, Trần Thiệu Thần trấn an nói, "Đừng sợ, sắp xuống chân núi rồi."

Sườn núi phía đông, vào những năm tám mươi, thường có sói sinh sống trên núi. Đây là lời nói của những người trong thôn, bọn họ thường lên núi làm việc, thỉnh thoảng cũng sẽ có người chụp được hình sói.

Cố Phán thở hổn hển, bấp chân run lên. Hơn nửa sức nặng của cô đều dựa vào trên người Trần Thiệu Thần.

Trần Thiệu Thần cũng thở ra một hơi. "Kiên trì thêm chút nữa thôi." Anh giờ đèn pin lên, một tay vuốt lại tóc bết trên mặt cô: "Tóc mái lại dài rồi! Đợi sau khi trở về, anh đưa em đi cắt."

Cố Phán hươ tay ra dấu: "Em nghe Đường Thanh nói, có một loại dụng cụ tự cắt tóc. Chỉ cần kẹp lấy như vậy, là cắt rất dễ dàng."

Trần Thiệu Thần nhất thời lặng yên một chút, nói: "Sau khi trở về chúng ta đi mua, anh cho em cắt thoải mái."

Cố Phán im lặng cười.

Đột nhiên, có thứ gì đó chạy tới bên chân phải cô, khiến cô giật mình hoảng sợ.

Trần Thiệu Thần tập trung nhìn: "Là con nhím."

Cố Phán thở hắt ra một hơi, thật không ngờ là con nhím, một đồng đen thùi lùi.

Cô né tránh, ra dấu với anh: "Thật may là chỉ là một con nhím. Chúng ta đi thôi."

Mưa dần to hơn, vết thương trên chân cô dường như không còn cảm giác nữa. Đường dưới chân vừa trơn lại vừa dốc, có lúc hoàn toàn không điều khiển được bước chân mình.

Cái này gọi là lên núi dễ dàng xuống núi khó.

Ánh sáng đèn pin âm ỉ, chân Cố Phán giẫm lên chỗ ánh đèn rơi vào, đột nhiên dường như mặt đất dưới chân đang chuyển động.

Cả người cô tụt xuống trong nháy mắt, Trần Thiệu Thần nhanh chóng đưa tay giữ được cánh tay của cô.

Hai người thuận thế lăn xuống dốc, tốc độ vừa nhanh vừa mạnh.

Một vòng lại một vòng, cũng không ai biết lúc nào thì dừng lại?

Toàn thân cả hai đều chịu bị va đập.

Trần Thiệu Thần giữ một tay sau gáy cô, một tay che chở phần eo của cô thật chặt, một chút cũng không lơ lửng.

Thời gian hồ như đã trôi qua cả một thế kỷ, cuối cùng hai người cũng dừng lại. Mặt cô vui trong lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Giọng của anh khàn khàn: "Có va vào chỗ nào không?"

Cố Phán sụt khóc lên, nhưng cô vẫn cố chịu đựng. Hai người dựa vào rất gần nhưng lại không nhìn thấy rõ được vẻ mặt của đối phương. Đèn pin cầm tay cũng không biết rơi ở đâu rồi?

Trước mắt CP bị một màn đen bao trùm, cô giật giật ngón tay, muốn bò dậy từng chút từng chút, thử nhiều lần mới tìm được cảm giác.

Trần Thiệu Thần thấy cô bò dậy, quỳ trên mặt đất, anh mới thở phào một hơi.

Hình ảnh chấp chờn, bầy chim đập cánh bay lên, đêm đen yên tĩnh đến đáng sợ. Dở. Lẽ. Qũy. Dỡn

Cố Phán muốn đến đu anh, liền nghe được giọng anh vang lên ngăn lại: "Phán Phán! Em hãy nghe anh nói, đừng chạm vào anh."

Toàn bộ máu huyết trong người Cố Phán như đông cứng lại, mười ngón tay dính đầy bùn chột khựng lại, dừng trước mặt anh.

"Đi khoảng nửa giờ nữa là có thể xuống chân núi rồi, bây giờ em xuống núi tìm người giúp đỡ đi." Trần Thiệu Thần nói những lời này có chút khó khăn.

Cố Phán nắm lấy tay anh, cô nức nở, nước mắt lặng yên chảy xuống. Cô mở miệng nhưng một chữ cũng không thốt lên được, nước mắt hoà lẫn vết nước bùn trên mặt rơi vào trong miệng, khổ sở khó khăn nuốt xuống. Cô lắc đầu, cô nên làm gì đây?

Ai có thể nói cho cô biết được không?

Cô cắn răng muốn lên tiếng, nhưng phát ra chỉ có những tiếng a a... đứt quãng.

"Đừng khóc." Trần Thiệu Thần vờn ngón tay, muốn lau nước mắt cô, nhưng anh không còn chút hơi sức nào. "Anh chỉ bị gãy xương thôi. Em giúp anh đi gọi người tới đây, em sẽ phải xuống núi một mình, em đừng sợ."

Cố Phán nghẹn ngào, đột nhiên trong lòng cô vang lên một giọng nói...

Cố Phán! Mày nhìn đi, vì mày mà anh ấy bị thương đấy!

Cố Phán! Đây là điều mày mong muốn sao?

Cô hươ tay ra dấu: "Anh thật sự không sao chứ? Không được gạt em..." Đôi mắt đăm lẹ, cô nhìn thấy đèn pin rơi ở phía trước, ánh sáng yếu ớt soi rọi một khoảng mờ mịt.

Cố Phán bò đến, nhẹ nhàng soi ánh đèn vào gương mặt anh. Lúc này Cố Phán mới thấy rõ được vẻ mặt anh, đôi môi anh trắng bệch, ấn đường nhú chặt lại, như đang chịu đựng một cái gì đó đau đớn lắm.

Tầm mắt cô dần dần lần xuống phía dưới, trên quần áo anh bết đầy bùn đất, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. "Trần Thiệu Thần! Anh nhất định không được xảy ra chuyện gì!" Cô run run hươ tay ra dấu.

Anh gơ tay nắm lấy tay của cô. "Nghe lời..." Bây giờ anh cũng không có sức nói nhiều thêm, dù chỉ là một chữ.

Cố Phán cắn răng, từ từ đứng lên. Cô biết lúc này không thể do dự nữa, cô phải nhanh chóng xuống núi tìm người giúp đỡ mới là cách tối ưu nhất. Cô cũng biết, anh lo lắng một mình cô ở đây cũng sẽ nguy hiểm, xuống núi mới tìm được đường sống. Diễđầnlênlêquýđôn

Cô nặng nề gạt đầu, nhìn anh thật lâu rồi đi xuống núi.

So với thời gian dự tính của Trần Thiệu Thần thì nhanh hơn một chút, cô chỉ mất 28 phút đã đến chân núi. Cố Phán đi như chạy đến nhà người dân gần đó, dùng sức đập lên cánh cửa, từng phát từng phát, lòng bàn tay đau rát.

Chó sủa inh ỏi trong sân.

Cô không thể nào lên tiếng gọi người khác được, nên chỉ có thể dốc sức gõ lên cửa.

Rất lâu sau, bên trong mới có tiếng người bước ra.

Bà chủ nhà khoác thêm áo. "Ai đó?" Bà không có mở cửa mà đứng từ bên trong hỏi vọng ra.

Cố Phán ở ngoài cửa không biết phải trả lời thế nào, nên vẫn gõ vào cửa.

Bà chủ nhà đốt đèn lên, nói: "Có chuyện gì thì nói đi!"

Cố Phán tiếp tục gõ cửa.

Bà chủ nhà lặng yên một chút, như chợt nghĩ tới điều gì đó, liền vội vàng mở cửa. Nhìn thấy cô, khuôn mặt bà hiện vẻ kinh ngạc: "Trời ơi, sao cháu xuống núi giờ này?"

Cố Phán đi tới, tìm được giấy bút, nhanh chóng viết lên: "Bạn của cháu bị thương ở trên núi, xin mọi người lên núi giúp anh ấy."

Bà chủ nhà nhìn chữ viết của cô, ngần ra. "Bác không biết chữ."

Cố Phán chỉ cảm thấy hơi sức toàn thân cũng bị rút sạch, cô mềm nhũn tựa vào vách tường lạnh lẽo, mười ngón tay run run.

"Cháu đừng vội, bác đi sang nhà hàng xóm hỏi thử." Bà chủ nhà vội vã đi sang nhà bên cạnh, gọi một chú đến.

Sau khi mọi người tìm hiểu rõ tình hình, quyết định lập tức lên núi.

Chu Chú nghe động tĩnh, từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy Cố Phán thì cô ta vọt xông lên: "Trần Thiệu Thần đâu? Anh ấy ở đâu?"

Cố Phán không trả lời cô ta, đi theo mọi người lên núi.

Bà chủ nhà nói: "Cô gái! Cháu đừng đi theo nữa, bác thấy sắc mặt của cháu cũng không được tốt lắm."

Cố Phán lắc lắc đầu.

"Haiz, vậy cháu chú ý một chút." Bà chủ nhà thở dài: "Thanh niên trẻ tuổi bây giờ thật là bướng bỉnh."

Chu Chú chợt hiểu: "Anh ấy đang ở trên núi sao? Anh ấy thế nào rồi?"

Bà chủ nhà trả lời: "Bị thương ở trên núi, chúng ta phải đi đón cậu ấy ngay bây giờ."

Sắc mặt của Chu Chú hoàn toàn thay đổi: "Tôi đi với mọi người."

Một nhóm lên núi có sáu người, ba người là đàn ông ở trong thôn, còn có bà chủ nhà đi theo.

Mấy người đàn ông kia đi ở phía trước, bước chân có chút nhanh.

Cố Phán vẫn cắn răng cố gắng đi theo. Dọc đường đi, trái tim cô càng nặng nề, mỗi một bước đi đều thấp thòm không yên. Chu Chú vẫn đi theo bên cạnh cô, nhiều lần cô ta trượt ngã, Cố Phán đến đỡ cô ta đều bị cô ta hất tay ra.

Lúc bọn họ sắp tới nơi, Cố Phán kéo tay của người phụ nữ, chỉ chỉ gốc cây ở phía trước kia.

"Là ở trước mặt sao?" Bà chủ nhà hỏi.

"Vây thì tốt rồi, không cần đi tiếp nữa." Trước mặt một người đàn ông nói.

Rốt cuộc khi bọn họ đến, bàn tay của Cố Phán siết chặt, Trần Thiệu Thần vẫn duy trì tư thế đó, vừa nghe động tĩnh, anh liền mở mắt ra.

Chu Chú gọi tên anh: "Thiệu Thần, anh sao vậy?"

Cố Phán ngồi xổm ở bên cạnh, tay đặt trên khuôn mặt lạnh lẽo của anh, ấn đường cô cau chặt lại: "Anh vừa mới ngủ một giấc..." Anh nói, âm thanh vừa khàn khàn vừa dịu dàng.

Cố Phán nhìn về mặt anh, có lẽ những vết thương cả đời anh đều tập trung hết vào tối nay rồi.

"Phán Phán..." Anh gọi tên cô một lần nữa: "Em đến gần anh một chút nào... Anh không thấy rõ mặt của em rồi."

Cố Phán nhẹ nhàng tiến tới, đôi tay vuốt mặt của anh, cô nhìn anh không chớp mắt.

Trong ánh mắt của anh thanh tĩnh, tràn đầy thư thái, khóe miệng như ẩn như hiện một nụ cười. Cô nhìn thấy thì tim đau thắt lại.

Những người cùng đi lên núi nói: "Cậu bị gãy xương đúng không? Nhanh đưa đến bệnh viện nào."

Cố Phán hoảng hốt đi theo mọi người đến bệnh viện trong thị trấn.

Bác sĩ cũng chỉ sơ cứu, ngay sau đó khăn cấp chuyển đến bệnh viện nội thành.

Trời hơi hừng sáng, Cố Phán ngồi trên cái ghế gỗ dài trong hành lang bệnh viện. Bác sĩ và y tá đi qua cũng nhìn sang nhưng không phát hiện có điều gì kỳ lạ. Một cô gái cả người toàn là bùn đất, ngồi im như tượng gỗ, hồn bay phách lạc.

Tổng Kinh Dương và vợ nghe được tin thì vội vàng chạy từ thành phố B tới: "Thiệu Thần thế nào rồi?"

Chu Chú khóc lóc: "Bị gãy xương sườn, không bị tổn thương nội tạng, đầu bị va chạm mạnh. Bác sĩ nói phải chờ anh ấy tỉnh lại mới biết tình hình cụ thể."

Sắc mặt Tổng Kinh Dương nặng nề: "Hai đứa nhanh đi tắm rửa đi, bên này đã có chú lo rồi. Duy Nhất! Em dẫn hai người họ đi nghỉ ngơi đi."

"Vâng! Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho em." Bà quay đầu lại, nói với hai người: "Đi thôi."

Cố Phán nhú mày, nhưng vẫn theo bà rời đi.

Gần tối, cha mẹ của Trần Thiệu Thần chạy tới, bọn họ ai cũng tràn đầy lo lắng. Trần Thiệu Thần còn chưa tỉnh lại, nhưng mà bác sĩ đã nói là không có gì đáng ngại. »diễn ≡ đàn ≡ lê ≡ quý ≡ đôn«

Cố Phán đứng trong một góc, yên lặng như không hề tồn tại.

Từ Thần Hi thở dài một hơi, cả khuôn mặt đều là sự lo lắng: "Được rồi! Kinh Dương! Cậu đưa Duy Nhất và tiểu Chú về trước đi."

Chu Chú tiến lên: "Bác gái! Cháu muốn ở đây..."

Từ Thần Hi vỗ vỗ bàn tay của cô ta: "Cháu ngoan! Cha mẹ cháu cũng lo lắng cho cháu. Về trước đi, hôm nào đến đây thăm Thiệu Thần được rồi."

Chu Chú nghe bà nói như vậy, lúc này mới miễn cưỡng rời đi.

Cố Phán còn đứng ở chỗ đó, sắc mặt của cô trắng bệch không còn chút máu. Từ Thần Hi đi tới bên cạnh cô. Sau khi tắm rửa, thay quần áo, vết thương ở trên người đều lộ ra ngoài.

Trên mặt, cổ, trên tay, có thể thấy, khắp cơ thể cô, chỗ nào cũng bị thương.

Từ Thần Hi thở dài một hơi: "Sao các cháu lại biến mình thành ra như vậy hả?" Bà không đành lòng trách cứ.

Cố Phán cắn môi, khom lưng viết một tờ giấy: "Bác gái! Thật xin lỗi, là lỗi của cháu."

Từ Thần Hi lắc lắc đầu: "Đây không phải là lỗi của người nào cả, đâu ai ngờ được sẽ xảy ra chuyện như vậy chứ."

Nhưng mà, nên trách ai đây?

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Thiên Y

Beta: Mèo TM

Ánh nắng chiều từ ngoài cửa sổ hắt vào, hành lang khá dài mà tĩnh lặng. Trần Trạh Bắc mang thức ăn đến, xa xa thấy Cố Phán đứng ở gần cửa sổ, gương mặt thanh tú động lòng người hiện lên nét ưu thương nồng đậm.

Ông thoáng dừng chân, một hồi lâu mới đi đến. "Tối đây ăn chút gì đi." Giọng ông hơi trầm thấp.

Cố Phán nhìn ông chằm chằm, vẻ mặt kinh ngạc.

"Thiệu Thần không sao." Cuối cùng, sự nghiêm túc của Trần Trạh Bắc khiến cô cũng không dám từ chối.

Trong lòng Cố Phán rất khó chịu, thái độ này của bác trai và bác gái khiến cô càng cảm thấy ân hận hơn. Đáy mắt vốn trong veo sáng ngời, giờ đây bị che phủ bởi một tầng ảm đạm.

Cố Phán lấy giấy bút ra, viết: "Bác trai! Cháu xin lỗi, anh Thiệu Thần bị thương nặng như vậy tất cả là tại cháu."

Trần Trạh Bắc nặng nề nói: "Nếu nó nhìn thấy cháu buồn bã như bây giờ thì cũng sẽ không vui đâu."

Cố Phán gạt gạt khóe môi, trong miệng chỉ cảm thấy đắng chát. Ngay vừa rồi, cô vừa có một quyết định. Nếu như thật sự yêu anh ấy, thì nên buông tay thôi!

Cô rất sợ, sợ vì mình mà vĩnh viễn mất đi anh. Như vậy, chỉ bằng không ở cạnh nhau nữa.

Trần Trạh Bắc thấy sự đấu tranh trong ánh mắt cô, sắc mặt cũng mềm đi mấy phần. "Ăn một chút gì đi." Ông nhấn mạnh.

Lúc này âm thanh của Từ Thần Hi truyền tới: "Trạh Bắc... Anh mau vào đây..." Trong giọng nói hiện lên vẻ khẩn trương lo lắng.

Trần Trạh Bắc và Cố Phán lập tức chạy vào phòng bệnh.

Trần Thiệu Thần đã tỉnh rồi, anh đang mở mắt.

Từ Thần Hi khóc nức lên. "Mắt của Thiệu Thần không nhìn thấy." Bà dựa vào trong ngực Trần Trạh Bắc.

Trần Thiệu Thần khó khăn lên tiếng: "Ba mẹ! Hai người đều đến cả sao?"

Trần Trạh Bắc an ủi vợ: "Đầu của con bị chấn thương nên có máu tụ trong não, chờ máu tụ tan rồi thì mắt sẽ hồi phục lại thôi."

"Có thật không? Anh không gạt em chứ?" Từ Thần Hi như sắp sụp đổ.

Trần Trạh Bắc lặp lại một lần nữa: "Thiệu Thần! Con cũng đừng lo lắng. Trước đó, bác sĩ cũng đã đề cập đến tình huống này với ba mẹ rồi, nhẫn nại chờ đợi nhé." Ông kiềm chế sự lo lắng của chính mình.

Khoé miệng của Trần Thiệu Thần khô nứt, anh khàn khàn nói: "Ba mẹ! Con không sao, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe thôi."

"Con đừng nói chuyện nữa." Từ Thần Hi nói: "Cố Phán ở trong này, con bé vẫn ổn, không có chuyện gì, vết thương trên người cũng xử lý qua rồi."

Trần Thiệu Thần nói: "Ba mẹ! Con có lời muốn nói với Phán Phán."

Từ Thần Hi nhìn Cố Phán, thấy sắc mặt của cô trắng bệch, đôi mắt đỏ ửng, rất nhanh bà quay mặt qua chỗ khác: "Vây mẹ và ba con đi gặp bác sĩ một chút."

Phòng bệnh im lặng không một âm thanh.

Trần Thiệu Thần động đậy ngón tay, “Phán Phán, lại đây...”

Cố Phán khó khăn bước tới bên giường, ánh mắt dừng lại trên người anh, anh bị thương như vậy thì phải chịu đau đến mức nào chứ?

“Em khóc à?” Anh hỏi.

Cố Phán lắc lắc đầu, lúc này mới kịp phản ứng, anh không nhìn thấy động tác của cô. Cố Phán hít một hơi thật sâu, cầm tay của anh, giờ ngón trỏ viết vào lòng bàn tay của anh: “Anh đừng nói chuyện, gãy xương, đau.”

Trần Thiệu Thần nhẹ nhàng ừ một tiếng, lật tay lại chủ động nắm lấy bàn tay cô. Cố Phán vuốt ve ngón tay của anh, thon dài đầy đặn, trong kẽ móng tay không còn dính bùn đất như tối qua nữa.

Cố Phán nhìn một hồi, trong lòng cảm thấy chua xót khôn nguôi.

Trần Thiệu Thần nói thêm một câu: “Em ngồi bên cạnh anh nhé, như vậy anh mới yên tâm.”

Anh lại từ từ ngủ thiếp đi, Cố Phán vẫn ngồi ở bên cạnh, nước mắt không kiềm được nữa, chậm rãi rơi xuống. Cô không dám khóc thành tiếng, vì sợ làm anh tỉnh giấc.

Trong lòng cô thầm khấn nguyện không biết bao nhiêu lần, xin hãy phù hộ cho đôi mắt của anh không sao, mong anh được bình an tai qua nạn khỏi.

Diệp Từ Nhụy và lớp trưởng cùng đến bệnh viện.

Cố Phán ôm Diệp Từ Nhụy khóc to.

“Sẽ không có chuyện gì đâu.” Diệp Từ Nhụy chỉ có thể an ủi cô như vậy.

Mới không gặp cô có hai ngày, mà cả người Cố Phán đã gầy đi trông thấy, ánh mắt cô như bị che bởi một tầng sương mờ, mất đi toàn bộ vẻ hoạt bát tươi vui thường ngày.

Cố Phán viết trên điện thoại di động: “Từ Nhụy! Mình sai rồi! Có những việc không thể cưỡng cầu, cũng không nên mơ mộng quá xa vời. Mình không nên ích kỷ như vậy. Có rất nhiều người cho rằng mình ở bên cạnh anh ấy sẽ liên lụy đến anh ấy. Trước đây mình nhất quyết không tin, nhưng bây giờ mình không thể không tin được nữa rồi.”

“Cố Phán!” Diệp Từ Nhụy la to lên.

Nét mặt Cố Phán tràn đầy sự kiên định, cô nhanh chóng viết ra hai chữ: “Chia tay.”

Diệp Từ Nhụy âm thầm hít một hơi sâu. “Cậu đừng suy nghĩ nhiều! Cố Phán, bây giờ cậu phải tỉnh táo, chuyện này là ngoài ý muốn thôi! Trần sư huynh thật sự thích cậu, sao cậu có thể dễ dàng đưa ra ý nghĩ này chứ, huống chi cậu còn thích Trần sư huynh đến như vậy!”

Chính vì thích, nên cô mới quyết định buông tay.

Đối mặt với ba mẹ anh, bây giờ cô đã không thể ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Hai ngày sau khi anh tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt của Trần Thiệu Thần đã bình thường trở lại, lần đầu tiên Cố Phán cảm nhận được một ngày dài như cả một năm là như thế nào. Trong lòng cô đau đớn, đầy mắt như nhuộm màu bi thương vô cùng tận.

Ánh sáng chiếu qua rèm cửa sổ vào trong phòng, bác sĩ nêu lên những việc cần lưu ý. “Ừ, không sao rồi, mấy ngày tiếp theo nên nghỉ ngơi thật nhiều.” Đây là bác sĩ khoa mắt nổi tiếng được nhà họ Trần mời tới từ thành phố B.

“Làm phiền ông rồi, bác sĩ Lục.” Trần Trạh Bắc và Từ Thần Hi tiễn bác sĩ ra khỏi phòng, để lại không gian cho hai người bọn họ.

Trần Thiệu Thần nhìn cô không chớp mắt: “Lại đây, để anh xem nào.”

Cố Phán hít một hơi, lúc này mới chậm rãi đi tới.

Trần Thiệu Thần nhíu mày: “Vén quần lên cho anh xem một chút...”

Cố Phán nắm chặt tay không động đậy.

“Muốn anh tự vén lên à?” Anh kiên trì.

Cố Phán khẽ cắn răng, vén quần lên, vết thương đỏ bừng, vừa nhìn là đã biết hai ngày nay cô không thêm chú ý đến nó. Vết thương dài khoảng sáu bảy cm, da xung quanh vết thương đã bầm tím tái, dù không phải bác sĩ thì cũng biết như thế này là bị nhiễm trùng rồi.

Trần Thiệu Thần thở dài một hơi. “Cố Phán!” Giọng của anh có chút cứng rắn, sắc mặt cũng căng thẳng: “Anh đã nói em như thế nào?”

Cố Phán không dám nhìn thẳng anh, hươ tay ra dấu: “Không đau mà, anh không nhắc em cũng quên mất.”

Mặt Trần Thiệu Thần có chút khó chịu, bắt đầu nói: “Lát nữa nhớ tìm bác sĩ sát trùng bôi thuốc, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Trong lòng Cố Phán đau xót, giờ tay vuốt ve lòng bàn tay anh, vì đã nắm rất nhiều lần nên dường như cô nhớ rất rõ từng đường vân tay của anh.

“Em sao vậy?” Anh phát hiện ra sự khác thường của cô.

Cố Phán thở ra một hơi, hươ tay ra dấu: “Thật may anh không xảy ra chuyện gì.” Đôi mắt cô rom rớm nước mắt, khoe miệng lại tươi cười. Cô nhìn anh, cố gắng muốn khắc sâu hình ảnh của anh vào trong đầu mình.

Cố Phán từ từ cúi người xuống, mặt áp vào bên cạnh anh, ngón tay ở trong lòng bàn tay anh khẽ nhúc nhích viết lên tên của anh...

Thiệu Thần ——

Em yêu anh ——

Trần Thiệu Thần nhủ thầm: “Đây là phần thưởng sao?”

Nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống, làm ướt áo anh nhưng anh cũng không phát hiện ra.

Trần Thiệu Thần nằm viện hơn nửa tháng, mỗi ngày Cố Phán đều ở bên cạnh anh. Cô mang theo giá tranh và màu vẽ, mỗi ngày đều vẽ một bức tranh về anh.

Ngày mai anh sẽ xuất viện, lúc này Cố Phán vẫn còn đang vẽ, thỉnh thoảng cô nhìn anh với đôi mắt trống rỗng vô hồn, không biết cô đang nghĩ gì.

Trần Thiệu Thần đi tới, cầm lấy giấy vẽ, nhìn lướt qua cô: “Trở về anh sẽ tịch thu hết.”

Cố Phán đoạt lấy rồi cất kỹ. Những thứ này sẽ không đưa cho anh, cô muốn giữ lại cho riêng mình.

Lưu giữ cả đời.

Cô ngẩng đầu, khẽ mỉm cười. Trần Thiệu Thần bị nụ cười của cô mê hoặc, cúi đầu hôn lên mặt cô, đôi tay đang ra ôm cô vào lòng. Cố Phán nghe tiếng nhịp tim trầm ổn vững vàng của anh, trái tim lại càng đau đớn hơn.

Buổi tối, Từ Thần Hi đến bệnh viện. Ba người cùng ăn cơm tối với nhau.

Cố Phán theo bà xuống lầu rồi kéo tay bà lại, lấy trong túi ra một lá thư màu xanh dương.

“Đây là cái gì?” Từ Thần Hi kinh ngạc, thấy trên lá thư viết năm chữ ‘Thân gửi Trần Thiệu Thần’. Bà hỏi: “Gửi cho Thiệu Thần sao?”

Cố Phán gật gật đầu, vẻ mặt dần dần trở nên xa cách. Cô lấy ra một tờ giấy, bên trên có mấy dòng chữ, hiển nhiên là cô đã chuẩn bị từ trước.

Từ Thần Hi nhanh chóng nhìn lướt qua. “Bác gái, cháu rất áy náy về chuyện anh Thiệu Thần bị thương. Đêm hôm đó, cháu rất sợ. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy sợ. Cháu đã nghĩ rất lâu, quyết định này không phải do xúc động nhất thời, cháu và anh ấy không hợp nhau. Anh ấy tốt như vậy, sau này nhất định sẽ gặp được một người con gái khác tốt hơn cháu rất nhiều, ít nhất cũng có thể nói được.”

Cố Phán vẫn không quên được hình ảnh khi anh và cô lần xuống núi, cô rất muốn hét lên nhưng không thể nào hét ra tiếng được. Loại cảm giác đó thật sự quá khó chịu, tựa như cô đang đứng trên một vách đá dựng đứng bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, dù cô có làm bất cứ chuyện gì cũng đều là phí công.

Lúc Cố Phán học lớp mười, từng có một người đã qua đời trước mắt cô.

Hôm nay hình ảnh đó lại tái hiện...

Bởi vì không muốn phải trải qua nỗi đau khổ đó thêm một lần nào nữa, nên cô quyết định buông tay đoạn cảm tình này.

Từ Thần Hi chấn động: “Phán Phán! Bác không đành lòng nhìn cháu như vậy.”

Cố Phán cười sáng lạn, cô nhìn bà đầy cảm kích, lại lấy ra một tờ giấy khác. d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n

Từ Thần Hi giật mình lần nữa, trên tờ giấy đó viết: “Bác gái! Cảm ơn bác. Cháu biết rõ không có người mẹ nào đồng ý để con mình qua lại với một người bạn gái như cháu cả. Ai nấy đều mong muốn sự toàn vẹn, mà cả đời này cháu cũng không thể lên tiếng nói chuyện được. Phải chứng kiến cảnh anh Thiệu Thần bị thương ngay trước mắt mà ngay cả cơ hội để kêu lên cháu cũng không thể. Thật sự quá bất lực.” Cảm giác như ngàn cân treo sợi tóc lúc ấy... Tay của Từ Thần Hi run rẩy, nhìn xuống tờ giấy đọc tiếp: “Nếu như không gặp cháu, mối quan hệ giữa anh Thiệu Thần với bác và bác trai cũng không rối rắm như vậy. Bác gái, xin bác giúp cháu gửi lá thư này đến tay anh Thiệu Thần. Cháu cảm ơn bác.”

Từ Thần Hi nhìn cô với vẻ không thể tin được: “Đây là cháu đã viết từ trước sao? Làm sao cháu có thể nghĩ được...”

Cố Phán viết: “Bởi vì bác là mẹ của anh ấy. Hai người đều giống nhau, đều rất ôn hòa thiện lương.”

“Thiệu Thần sẽ không đồng ý quyết định của cháu đâu. Cháu biết là nó thích cháu nhiều thế nào mà? Vì cháu mà ngay cả mạng nó cũng...” Từ Thần Hi không nói tiếp.

Cố Phán trầm mặc một hồi, ánh mắt như đã nhìn thông suốt mọi chuyện. Cô viết lên giấy: “Không, anh ấy sẽ hiểu cháu.”

Đây là một câu nói đơn giản.

Từ Thần Hi cầm tờ giấy, lực viết chữ có chút mạnh, tờ giấy phía dưới vẫn còn vết hằn. Trong nháy mắt, đột nhiên bà cảm thấy mình lại trở về thời còn trẻ, bà cũng đã từng có lúc cố chấp điên cuồng như thế này.

“Phán Phán, bác tôn trọng quyết định của cháu.”

Cố Phán hít sâu một hơi, cô lại viết: “Ngày mai cháu sẽ không đến đây với mọi người nữa.” Lòng đau như đã chết.

Cả đêm đó, Cố Phán và Trần Thiệu Thần cùng nằm trên giường bệnh. Cô hôn lên mặt anh, nghe anh nói chúc ngủ ngon với cô. Chỉ là anh không biết, cô lén dùng di động ghi âm lại câu nói “Chúc ngủ ngon” kia.

Ngày hôm sau, trời xanh mây trắng, gió nhẹ ảm áp.

Nhưng mà sau khi Trần Thiệu Thần thức dậy liền nhận thấy được có chỗ nào đó không đúng. Từ Thần Hi giao thư cho anh rồi nói: “Con bé đã đi từ lúc sáng sớm, ba con bé đến đón con bé về rồi.”

Trần Thiệu Thần loạng choạng một chút, xương sườn rất đau, nhất thời không thể thở được. Trần Thiệu Thần mở thư ra, nhìn nét chữ thanh mảnh mà anh rất quen thuộc trên tờ giấy.

Cô đi, là rời khỏi anh, là chia tay, là muốn cắt đứt tình cảm này.

Trần Thiệu Thần âm thầm cười một tiếng, thì ra điều khiến anh mơ hồ có cảm giác bồn chồn không yên gần đây chính là chuyện này.

Bọn họ đều biết, lần này anh bị thương đã đá kích rất lớn đến Cố Phán.

Dòng xe vẫn tấp nập bên ngoài. Trần Thiệu Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài không còn tươi xanh xinh đẹp như vẻ vốn có của nó nữa: “Ba mẹ! Tháng chín con sẽ đi Mỹ.”

Hết chương 44

Tác giả có lời muốn nói: Ta không phải là mẹ kế ác độc đâuuu!!! Có đau lòng không? Có muốn chương tiếp theo là 3 năm sau luôn không?

Hai chương gần đây có khá nhiều lỗi chính tả. Đúng là ta đã quá ẩu tả rồi. T_T

Tha lỗi cho ta, ta nhất định sẽ làm mẹ hiền tốt nhất hành tinh này~~

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Thiên Y

Beta: Mèo ™

Nhiệt độ tháng bảy càng ngày càng cao. Nóng bức khó chịu.

Trần Thiệu Thần ngồi trong phòng đọc sách. Khoảng thời gian nằm viện rồi về nhà trọ, dường như những chậu cây trồng trong góc phòng đã phát triển hơn trước. Lúc trước, Cố Phán và anh chăm sóc mấy cái cây này mỗi ngày nhưng không thấy chúng nó lớn lên, thật không biết phải làm sao. Có lẽ, sau khi xa cách lâu ngày không thấy, thì mới nhận ra được sự thay đổi của những cái cây nhỏ bé này.

Từ Thần Hi mức thêm một chén canh hầm xương, nói: “Uống chút canh đi.” Thấy con trai im lặng, trong tay cầm một quyển truyện tranh. Bà không cần nghĩ cũng biết đó là do Cố Phán để lại. Bà thờ dài một tiếng: “Có liên lạc với con bé không?”

Đã một khoảng thời gian trôi qua, trên trang cá nhân của Cố Phán cũng không có cập nhật mới, tất cả đều dừng lại ở mấy tấm ảnh chụp lúc ở sườn núi phía đông.

Trần Thiệu Thần ngẩng đầu lên: “Cô ấy đã muốn trốn vào trong vỏ của mình, thì sẽ không dễ dàng chui ra ngoài như vậy.”

Quả nhiên hai người này đều rất hiểu rõ đối phương, tâm ý tương thông chẳng?!

Từ Thần Hi không biết cô viết gì trong thư gửi Trần Thiệu Thần, nhưng mà nhìn biểu hiện gần đây của con trai thì có thể biết được, nhất định là đã thuyết phục nó.

Nếu không, theo như bản tính cố chấp của nó, sao có thể dễ dàng buông tay như vậy?

Nhiều năm sau, có ai đó đã hỏi Trần Thiệu Thần: “Cậu yêu cô ấy như vậy, tại sao khi đó không đi tìm cô ấy?”

Lúc ấy bên bờ biển, từng đợt sóng lớn cuộn cuộn xô vào bờ. Anh ngắm nhìn về phương xa: “Bởi vì tôi biết chúng tôi còn cả một đời để đi tiếp.”

Khi đó còn trẻ, rất nhiều việc anh vẫn chưa xử lý tốt. Anh biết cuối cùng cũng có một ngày, bọn họ sẽ gặp lại sau khi chia xa.

Giữa tháng tám, Từ Thần Hi phải về thành phố C. Ngày hôm đó, trước khi đi, đột nhiên Trần Thiệu Thần nói: “Con quyết định đi du học Mỹ.”

Từ Thần Hi đang sắp xếp hành lý, nghe được câu nói của anh, bà từ từ ngẩng đầu lên, hai mẹ con bốn mắt nhìn nhau: “Ừm!”

Cố Phán trở về thành phố C thì bị bệnh. Kết quả của một trận cảm vật đã dẫn đến viêm phổi, cuối cùng phải nằm viện hơn nửa tháng. Chuyện ở núi phía Đông, cô không giấu diếm mà bình tĩnh kể lại từng chuyện cho người nhà nghe.

Cô bây giờ đã tỉnh lại sau đau đớn đêm qua, ánh mắt trong suốt bình yên.

Cố Niệm ôm chăm lấy cô, dịu dàng vuốt lưng cho cô, giống như quay về lúc cô hai ba tuổi, mẹ ôm cô vào lồng ngực cũng ấm áp như vậy.

“Phán Phán của mẹ đã trưởng thành rồi, mẹ ủng hộ quyết định của con.” Đôi mắt của Cố Niệm ửng đỏ, nhìn khuôn mặt gầy gò của con gái, chỉ trong nửa tháng, cô đã giảm mất tám cân. Từ sau khi cô trở về, chưa có một buổi tối nào Tống Hoài Thừa có thể ngủ ngon.

Bọn họ lo lắng cho cô, nhưng cũng chỉ có thể bất lực trở mắt nhìn cô như thế.

Xa nhau, cũng vì mong muốn lần gặp lại tiếp theo sẽ tốt đẹp hơn.

Từ đó, người nhà họ Tống ăn ý không hề nhắc tới ba chữ ‘Trần Thiệu Thần’ nữa. Thậm chí Tống Hoài Thừa còn dặn dò người nhà họ Lương rằng ở trước mặt con gái ông không được nhắc tới tên của ‘Trần Thiệu Thần’.

Một ngày trước khi Trần Thiệu Thần bay, đột nhiên Cố Phán nhận được một cuộc gọi điện thoại: “Cố Phán! Cậu và Trần Thiệu Thần đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh ấy muốn đi Mỹ sao?” Giọng nói của Hoa Từ rất sốt ruột: “Mình nghe anh mình nói, nếu anh ấy đi thì cậu phải làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ?

Cúp điện thoại, Cố Phán gửi cho Hoa Từ một tin nhắn.

“Chia tay, là do mình quyết định.”

Quyết định sau khi đã suy nghĩ kỹ càng.

Cố Phán nhìn điện thoại di động trong tay. Chuyến bay từ Bắc Kinh đến New York, khởi hành lúc 13 giờ 20 phút.

Ngày hôm sau, cô ngồi ở ghế dựa trong sân, nhìn bầu trời vẫn xanh thẳm. Thịnh thoảng có máy bay bay qua trên không. Cô chỉ im lặng, khóe mắt lặng lẽ rơi xuống một hàng nước mắt.

Buông tay từ bỏ. Rất đau.

Sân bay quốc tế thủ đô.

Trần Thiệu Thần nói lời tạm biệt với người nhà và bạn bè. Trước khi vào cửa kiểm tra an ninh, dường như anh còn nhìn ra cửa sân bay một lúc. Người đến người đi, từ đầu đến cuối anh lại không thấy được người anh muốn tìm.

Hoa Hải nói: “Cô ấy biết cậu sẽ đi.”

Trần Thiệu Thần hơi mím môi: “Có chuyện gì thì liên lạc với mình.”

“Biết rồi, yên tâm đi.” Hoa Hải bảo đảm. “Lên đường thuận lợi.”

“Cám ơn.” Trần Thiệu Thần trịnh trọng nói.

Từ Thần Hi nhìn bóng lưng con trai, bà thờ dài một hơi.

Trần Trạh Bắc ôm lấy vai của bà, biết trong khoảng thời gian này bà đã rất buồn vì chuyện của con: “Chúng nó vẫn còn trẻ, cuộc sống sau này còn rất dài, có lẽ về sau sẽ càng gặp phải nhiều khó khăn hơn nữa. Nếu như nhất định muốn sống bên nhau cả đời, thì bắt buộc phải đối mặt với việc này.”

Từ Thần Hi khó khăn nói: “Cũng khổ cho hai đứa rồi.”

“Trước đắng sau ngọt mà.” Trần Trạh Bắc trả lời.

Đến cửa an ninh, Trần Thiệu Thần lấy từng món đồ trong túi ra, điện thoại di động, ví tiền. Sau khi kiểm tra, anh đang sắp xếp lại đồ đạc thì ở phía sau, một cô gái không cẩn thận va vào anh làm ví tiền màu đen rơi xuống đất.

Cô gái khom lưng nhặt lên: “Xin lỗi.”

Trần Thiệu Thần nhàn nhạt trả lời: “Không sao.” Anh mở ví tiền ra, bên trong vẫn còn bức ảnh kia, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô gái trong hình.

Tiểu bánh mì, chờ anh...

Thời gian thấm thoát trôi qua. Mới vừa chớp mắt là đã sắp tốt nghiệp rồi.

Tháng ba vạn vật sinh sôi, cảnh xuân rực rỡ.

Sinh viên năm cuối có rất nhiều tâm trạng khác nhau, có người bận rộn muốn điên lên, có người lại rảnh rỗi đến sắp mọc nấm trên người.

Đường Thanh quyết tâm về quê với ông bà, cô đã ký hợp đồng làm việc với một trường cấp hai ở địa phương, sắp tới sẽ thành một giáo viên dạy mỹ thuật cho học sinh cấp hai. Diệp Từ Nhụy còn đang trong giai đoạn nước rút để thi tuyển học tiếp nghiên cứu sinh.

Buổi tối, sau khi Cố Phán trở về từ phòng tranh, Diệp Từ Nhụy đang ôn bài để chuẩn bị thi vòng hai. Cô ấy muốn thi đỗ để làm học trò của thầy Lý Thịnh. Danh ngạch chỉ có hai người, cho nên áp lực rất lớn.

Cố Phán cười cười động viên cô ấy.

Diệp Từ Nhụy liếc cô một cái: “Bây giờ cậu không cần phải động não nữa rồi. Thật sung sướng! Haizz, mình đang muốn bỏ cuộc giữa đường đây.”

Cố Phán viết lên giấy: “Cậu giỏi nhất. Cậu sẽ đậu mà.”

“Nếu bớt được vài đối thủ cạnh tranh mạnh, thì mình cũng thoải mái hơn nhiều.” Diệp Từ Nhụy nói đùa.

Cố Phán ngáp một cái, cô buồn ngủ rồi, mí mắt vừa khô vừa rát.

“Mệt lắm à?” Diệp Từ Nhụy hỏi.

Cố Phán dụi mắt, gật gật đầu. Ngày mai còn phải viết luận văn nữa, giáo viên hướng dẫn đã thúc giục nhiều lần rồi.

Sáng ngày hôm sau, Cố Phán đến thư viện tìm tài liệu viết luận văn. Cô nhanh chóng gõ chữ. Bên phía đối diện có người ngồi xuống.

Cô viết khoảng hai tiếng đồng hồ, đọc lại vài lần rồi sửa chữa cho hoàn chỉnh. Vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Hàn Diệp Hành đang ngồi đối diện cô, động tác vờn vai của cô liền dừng lại.

Hàn Diệp Hành mỉm cười với cô: “Đã lâu không gặp.” Lâu ngày không gặp, cô đã đổi một kiểu tóc mới, từ mái tóc ngắn ban đầu, bây giờ đã dài hơn nhiều. Thịnh thoảng, anh ta sẽ thấy cô buộc lên cao, lộ ra vầng trán sáng bóng, đôi mắt động lòng người kia trở thành tiêu điểm trên khuôn mặt. Thịnh thoảng, cô cũng sẽ xoa mái tóc dài mềm mại xuống sau lưng. Một chút thay đổi càng khiến trái tim người khác xao xuyến.

Cố Phán gật đầu với anh ta một cái, vài lọn tóc dài khẽ rơi về phía trước.

Hiện tại, anh ta đang học tiếp thạc sĩ ở đại học T. Mấy năm này thịnh thoảng hai người cũng sẽ gặp nhau ở trường, nhưng không quá thân thiết. Hàn Diệp Hành chưa từng bày tỏ tâm ý của mình với cô, anh ta biết cô biết hết nhưng không nói ra mà thôi. Đồ. Lẽ. Qũy. Đỡ.

Lần này bọn họ lần lượt rời khỏi đại học T, quả thật có cảm giác cảnh còn người mất.

“Đang viết luận văn tốt nghiệp à?” Hàn Diệp Hành hỏi.

Cố Phán gật gật đầu.

“Thời gian trôi qua nhanh thật, anh và em quen biết nhau cũng sắp được 4 năm rồi.” Hàn Diệp Hành nhìn cô, trong ánh mắt như thoáng qua điều gì đó.

“Lần trước em vẽ bản đồ giúp anh, anh vẫn chưa cảm ơn em.”

Cố Phán lưu bài luận văn xong, gấp máy tính lại, viết lên giấy “Chuyện nhỏ thôi mà.”

Hàn Diệp Hành giật mình im lặng. “Cố Phán! Sau khi tốt nghiệp em có dự định gì?”

Thật sự Cố Phán vẫn chưa nghĩ đến, cô lắc đầu, viết lên giấy: “Thuận theo tự nhiên thôi.”

Hàn Diệp Hành bật cười, anh lẳng lẳng nhìn cô: “Nhìn em có vẻ đã nghĩ thông suốt rồi. Có trở về không?”

Ánh mắt Cố Phán khẽ thay đổi, viết: “Sẽ trở về, nhưng không phải bây giờ.”

Hàn Diệp như có điều suy nghĩ, mười ngón tay đan xen. Anh ta vừa nhận được một tin, Trần Thiệu Thần đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở nước ngoài rồi. Cậu ta đúng là trâu bò, hình như muốn liều mạng để hoàn thành xong khoá học trong thời gian nhanh nhất. Cậu ta là người đầu tiên kết thúc khoá nghiên cứu, đồng thời có thành tích nổi trội xuất sắc nhất.

Hai người cùng đến nhà ăn tập thể ăn tối. Ở đây, cô gặp Kim Nhiễm đang ăn cơm với bạn trai. Ba năm nay, hầu như Kim Nhiễm không trao đổi gì với mọi người trong kí túc xá.

Mặc dù CP cảm thấy tiếc cho tình bạn của bọn họ, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn.

Sau khi nộp luận văn xong, chưa đến mấy ngày, giáo viên đã hồi âm lại cho cô, bảo cô chuẩn bị bảo vệ luận văn. Cuối cùng cô cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Lên QQ, cô nhận được tin nhắn của biên tập Vân Đóa.

Vân Đóa: “CsC! Khi nào thì có thể nộp bản thảo?”

Cố Phán: “Tháng sáu.”

Vân Đóa: “Cầu xin em nhanh lên, nhanh nữa lên! Chị chờ đến bạc cả tóc rồi.”

Cố Phán cười, nghĩ nghĩ phải trấn an chị ấy như thế nào.

Vân Đóa lại gửi đến một tin: “CsC à! Khi nào thì em rảnh, chúng ta gặp mặt nhé? Chị đã chứng minh thân phận, cũng đã gửi thẻ công tác cho em xem rồi. Em yên tâm, tuyệt đối chị không phải là kẻ lừa đảo đâu.”

Cố Phán: “Đầu năm nay, đâu đâu cũng có kẻ lừa đảo.”

Vân Đóa học máu.

Một năm trước, trong một đêm khuya yên tĩnh, tình cờ Cố Phán dựa theo câu chuyện của chính mình về thành truyện tranh rồi post lên mạng, hình ảnh nhân vật chính trong truyện là một quả cam và một cái bánh mì. Một tuần lễ sau, đột nhiên trang cá nhân của cô tăng lên hơn một trăm nghìn lượt theo dõi.

Vân Đóa là biên tập của một công ty xuất bản sách truyện, lần đầu tiên liên hệ với cô muốn bàn về chuyện ký hợp đồng xuất bản. Cố Phán liền từ chối ngay từ đầu, nhưng Vân Đóa vẫn cứ duy trì liên lạc với cô như vậy, thỉnh thoảng nói chuyện một vài câu với nhau, lâu lâu cũng nhắc đến việc hợp tác.

Nhưng mãi cho đến đầu năm nay, Cố Phán mới đồng ý ký hợp đồng, Vân Đóa vừa mừng vừa lo.

Cô mở weibo cá nhân ra, có hơn hai trăm người hâm mộ để lại lời nhắn. Cô nghiêm túc xem từng tin một, mặc dù không thể trả lời từng người, nhưng mỗi một tin nhắn, cô đều muốn xem hết.

“CsC! Chị rất tò mò là tại sao em lại lấy cái tên này. Là vì thích uống nước ép trái cây hiệu Cici sao?!”

Cố Phán khẽ cười, không trả lời lại chị ấy.

Bởi vì trong cuộc đời cô tồn tại một người quan trọng, tên viết tắt của anh là —— CsC (*). Ban đầu lúc đăng kí bút danh, trong đầu cô liền hiện lên từ này đầu tiên.

(*) Tên phiên âm của Trần Thiệu Thần là [chénsàochén], viết tắt là CsC.

Đơn giản nhưng lại có ý nghĩa sâu xa.

Hơn hai năm qua, bọn họ chưa từng liên lạc với nhau. Thành thoảng ở trường Cổ Phán cũng sẽ nghe được một vài tin tức liên quan tới anh.

Nghe nói, anh ở Mĩ vẫn xuất sắc nổi bật như trước.

Nghe nói, anh quen một cô bạn gái, vừa xinh đẹp lại vừa thông minh.

...

Tất cả đều chỉ là nghe nói.

Cổ Phán xoa đôi mắt hơi cay cay, tiếp tục vẽ truyện tranh.

Mấy ngày sau, trên trang web trường có ai đó post một bài: “Sinh viên khoa nghệ thuật YYY được đại gia bao nuôi”. Bài viết ngày một lan rộng, không bao lâu liền có hơn một ngàn lượt theo dõi.

Cổ Phán vô tình mở ra xem, mới giật mình khi người bị đề cập trong bài viết là Từ Nhụy. Cô vội vàng liên lạc với Diệp Từ Nhụy, nhưng cô ấy không nghe máy.

Đến buổi tối, Diệp Từ Nhụy mới trở về với vẻ mặt ảm đạm.

Cổ Phán và Đường Thanh đều rất lo lắng: “Sao rồi?”

Diệp Từ Nhụy cười chán nản: “Lúc chiều trường khoa tìm mình. Danh sách những người giành được suất học bổng nghiên cứu sinh đã xác định, bây giờ mình không thể làm gì được nữa rồi.”

Cổ Phán và Đường Thanh cũng khó mà chấp nhận sự thật này. Họ cũng biết, vì để giành được suất học bổng này mà Diệp Từ Nhụy đã bỏ ra biết bao tâm huyết.

“Đây không phải là đổi trắng thay đen sao?” Đường Thanh tức giận bất bình: “Chúng ta đi tìm trường khoa, tại mình có thể làm chứng giúp cậu.”

Diệp Từ Nhụy lắc đầu: “Mình đã nói rất rõ ràng rồi, nhưng ai sẽ tin đây? Là mình cầm tiền của Chu Nhuận Chi, khoảng thời gian sau khi mẹ mình ngã bệnh đều do anh ấy giúp đỡ.”

Thế nhưng không phải là quan hệ bao nuôi!

Cổ Phán viết lên giấy: “Mình đi tìm thầy Lý, xin thầy ra mặt.”

Diệp Từ Nhụy kéo tay cô: “Không cần đâu! Mình đã quyết định không học nghiên cứu nữa. Ừ, những khoản nợ kia mình còn chưa trả xong, mình phải nhanh chóng kiếm tiền, trả tiền sớm chừng nào thì chấm dứt tình trạng này chừng đó.”

Về mặt Cổ Phán nặng nề, cô cau mày không nói thêm nữa.

Diệp Từ Nhụy đã hạ quyết tâm, có lẽ cậu ấy đã từ bỏ hi vọng với tình cảm của mình rồi.

Mấy ngày nay, bầu không khí trong kí túc xá vẫn không khả quan hơn. Tối thứ sáu là sinh nhật của một bạn trong lớp, nên mời mọi người cùng đi ăn cơm. Vẫn chưa tốt nghiệp nên mọi người vẫn còn ở tại trường.

Cũng không biết là ai gọi thêm mấy chai bia, bọn họ cùng ngồi xung quanh một chiếc bàn trong góc.

Diệp Từ Nhụy cầm một chai bia lên: “Các cậu có muốn uống không?”

Đường Thanh lắc lắc đầu, còn Cổ Phán thì gật đầu.

Diệp Từ Nhụy mở ra một chai đưa cho cô. Hai người cùng một cái, bắt đầu uống.

Bia vừa vào miệng đã thấy đắng ngắt, Cổ Phán cũng không thích mùi vị này.

Bây giờ Diệp Từ Nhụy cảm thấy rất khó chịu, cô ấy cần một thứ gì đó để trút bầu tâm sự, uống rượu chính là một cách hay. Một hộp lại một hộp, mỗi người uống hai chai bia. Từ lượng của Diệp Từ Nhụy rất khá, chuyện này chỉ có mấy người bọn họ biết. Cổ Phán thì không uống được nhiều, uống xong hai chai thì đã bắt đầu thấy choáng váng. Cô liền đi ra ngoài hít thở một chút.

Hơn chín giờ tối, lúc này khách khứa trong quán ăn cũng thưa dần. Cổ Phán đứng trước cửa sổ, gió thổi vào mặt khiến cô tỉnh táo hơn.

Bóng đêm buông xuống, gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi tung mái tóc dài của cô.

Lúc này có một đám người đi ra từ phía phòng đặt trước, Cổ Phán nhìn lướt qua rồi khẽ quay mặt đi, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai là tiếng bước

chân xa dần của bọn họ. Cô nhắm mắt lại, để mặc cho gió thổi vào mặt.

“Trần Thiệu Thần, đi hát đi ——”

Một giọng nói truyền tới tai cô, máu trong người Cố Phán như sôi trào. Cô mở bừng mắt ra, tại một nơi ánh đèn vàng ảm áp hắt đến, cô nhìn thấy một bóng người vô cùng quen thuộc, áo sơ mi trắng, quần sẫm màu, đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Từng dây thần kinh trong đầu Cố Phán như dừng lại, cứ kinh ngạc đứng đó nhìn bóng lưng của anh, đầu óc trống rỗng, không biết nên làm gì.

Nếu như gặp lại anh lần nữa, mình nên đối mặt với anh như thế nào đây? Nên mỉm cười, hay là rơi nước mắt?

Cố Phán không hề biết rằng, trên mặt cô nước mắt đã chảy dài từ lâu. Khi có người đưa khăn giấy đến trước mặt thì cô mới hoảng hốt phát hiện, thì ra là mình đang khóc.

Lớp trưởng trầm giọng nói: “Để mình đưa cậu về.”

Cố Phán lau nước mắt, lắc đầu, bày tỏ cô muốn về một mình.

Giọng của lớp trưởng mang chút mất mát: “Cố Phán! Minh... Chuyện năm đó, mình rất xin lỗi! Nếu như mình không rủ bạn lên núi vẽ tranh phong cảnh thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Mấy năm này, cậu ta vẫn luôn hối hận và tự trách.

Cố Phán gõ lên điện thoại di động: “Lớp trưởng! Chuyện đó thật sự không liên quan gì đến cậu, là vấn đề của mình.” Cô cười yếu ớt, vẫy tay với cậu ta rồi xoay người xuống lầu.

Trần Thiệu Thần ngồi trong xe, trong xe tối đen như mực. Anh nhìn điện thoại di động, màn hình đang mở một trang web. Giữa bóng tối ở trong xe, ánh sáng từ màn hình điện thoại hắt lên những đường nét trên khuôn mặt anh, khôi ngô tuấn tú, giữa hai lông mày hiện lên vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Người đang ngồi ghế lái phụ bên cạnh liếc nhìn điện thoại của anh, nói: “Cậu vẫn còn theo dõi mấy trang truyện tranh này sao?”

Trần Thiệu Thần khẽ ừ, nói: “Mình muốn biết kết thúc.”

“Đã kết thúc rồi sao? Kết thúc như thế nào?” Người kia hỏi.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần chợt sáng lên, hứng thú nói: “Tác giả còn chưa vẽ xong. Mình cũng muốn gặp tác giả hỏi xem kết thúc sẽ như thế nào.”

“Bút danh của tác giả này hình như không phải tên thật.”

Trần Thiệu Thần bình thản: “Không, mình cảm thấy rất hay. Rất thân thiết.”

Phía trước, có một bóng dáng gầy nhỏ bước ra, bước chân có hơi nhanh, yên lặng mà chuyên tâm đi về phía trước.

Trần Thiệu Thần nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào bóng dáng kia như đang khoá mục tiêu, ánh mắt sắc bén của anh càng thêm nặng nề.

“Woa, là một cô gái đáng yêu.” Người nọ cười nói.

Trần Thiệu Thần khởi động xe, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nhưng động tác trên tay lại tiết lộ tâm trạng hồi hộp của anh lúc này. Xe chậm rãi chạy lướt qua Cố Phán, không dừng lại, cũng không chào hỏi.

Đã đợi lâu như vậy rồi, anh có đủ kiên nhẫn.

Không lâu nữa, em cũng sẽ tốt nghiệp.

Thời gian vừa chuẩn!

Ba năm, bao nhiêu ngày đêm chúng ta phải trải qua trong sự trống trải cô đơn.

Tiểu bánh mì! Anh đã trở lại rồi đây, nơi mà trái tim anh vẫn luôn thuộc về. Lần gặp lại này, chúng ta sẽ không bao giờ chia xa nữa.

Hết chương 45

Tác giả có lời muốn nói: Nghề mà tiểu bánh mì chọn là họa sĩ vẽ truyện tranh (manga) đó. Kết cục ảm áp~~

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Tiết học cuối cùng trước khi tốt nghiệp, các sinh viên trong lớp cũng không có mặt đầy đủ. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng điều này cũng là tất nhiên.

Thầy giáo trò chuyện với sinh viên về những ước mơ ban đầu khi vừa bước chân vào ngưỡng cửa đại học của mình, mọi người thoải mái bộc bạch. Một nửa trong số đó đều nói ban đầu là vì thể theo nguyện vọng của cha mẹ mình, còn bản thân mình là bị bắt buộc mà thôi.

Thầy giáo bị mấy cô cậu sinh viên tinh nghịch trêu chọc cho dờ khóc dờ cười.

Sau đó mọi người lại cùng bàn luận về các tác phẩm hoặc các họa sĩ mà mình thích, mình ngưỡng mộ. Ai cũng nói cười rất thoải mái vui vẻ, trong đó có một bạn sinh viên nhắc đến Lương Cảnh Thâm, lý do thích là vì ông ấy rất đẹp trai.

Thầy giáo trầm giọng trả lời: “Nền tảng hội họa của Lương Cảnh Thâm đã đạt đến trình độ bậc thầy khó ai sánh kịp. Ông ấy có hai học trò tâm đắc, một trong hai người đó là vợ của ông ấy...”

“Woaa...” Mọi người cùng đồng thanh kêu lên ngưỡng mộ. “Thầy ơi, thầy kể một chút chuyện tình của hai người đó đi...”

“Việc này không tiện kể ở đây.” Thầy giáo đổi đề tài. “Người tôi muốn nói ở đây là một học trò khác của Lương Cảnh Thâm, tên là Cố Niệm...”

Mọi người không hện mà cùng im lặng.

“Sở trường của bà ấy là vẽ chân dung, có một tác phẩm nổi tiếng tên là ‘Thính Thuyết’ (*), nhân vật chính trong bức tranh chính là con gái của bà ấy.”

(*) Thính Thuyết: Nghe nói.

Đã có người vào trang Baidu (*) tìm kiếm thông tin.

(*) Baidu: Là từ điển bách khoa toàn thư tương tự như Wikipedia hay Google. Thuộc Công ty hữu hạn kỹ thuật mạng trực tuyến Bách Độ (Bắc Kinh) Trung Quốc.

“Năm xưa bức tranh đó đã gây được tiếng vang lớn ở Pháp, rất được chú ý.” Thầy giáo thờ dài một hơi. “Con gái của Cố Niệm không thể nói được.”

Cả lớp xôn xao ồn ào.

“Thầy ơi, là bẩm sinh không thể nói được hay là sau này lớn lên mới không thể nói được ạ?”

Thầy giáo lắc lắc đầu. “Tôi cũng không biết rõ lắm, chuyện này không được tiết lộ với người bên ngoài. Nói mới nhớ, cô bé kia cũng tầm tuổi với các em đây.” Mọi người trong lớp, anh một câu tôi một câu ồn ào thảo luận về vấn đề mới được biết này, câu chuyện bí ẩn phía sau của một họa sĩ nổi tiếng đã khơi gợi lên sự hứng thú của bọn họ.

Đôi mắt Cố Phán ửng đỏ, yết hầu nghẹn ngào khó chịu.

“Cố Phán...” Thầy giáo kêu to tên của cô.

Trong phòng học yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, trên hành lang có người qua lại, tiếng bước chân rõ ràng dị thường, bước ngang qua, rồi dần dần đi xa.

Diệp Tử Nhụy ngồi bên cạnh cô, lúc thầy giáo nhắc đến tên cô bé kia thì cô ấy liền khẽ nghiêng đầu quay sang nhìn Cố Phán rồi. Những sinh viên trong lớp cũng dần dần đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Phán.

Thầy giáo đứng trên bục giảng nhàn nhạt nhìn cô.

Cố Phán hơi cúi đầu cho nên không ai thấy được vẻ mặt của cô.

Hồi lâu sau, cô mới từ từ đứng lên, từng bước từng bước đi lên bục giảng.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía cô, dõi theo từng bước chân cô.

Cô cầm phấn viết lên bảng.

“Minh chính là nhân vật chính của bức tranh đó.”

Phía dưới truyền đến tiếng hít thở ngạc nhiên của mọi người.

Có nhiều điểm trùng hợp như thế, vậy mà từ đầu đến cuối bọn họ đều chưa hề nghĩ đến, mẹ của Cố Phán lại là danh hoạ sĩ Cố Niệm.

Cô thần nhiên cười cười. “Mẹ mình chưa từng dạy mình vẽ tranh.” Cô mở to mắt, tiếp tục viết lên bảng. “Không thể nói chuyện đúng là rất đáng tiếc, nhưng mình rất may mắn khi được sinh ra trong gia đình mình, được sống dưới sự thương yêu che chở của những người thân trong nhà, còn được quen biết với các cậu nữa.”

Tiết học cuối cùng trước khi tốt nghiệp, hôm đó mọi người ai nấy cũng đều ghi tạc trong lòng. Quá trình học vẽ vốn rất gian truân, nhưng mỗi lần nhớ đến Cố Phán, bọn họ lại muốn cố gắng thêm thật nhiều.

Cố Phán đã dạy bọn họ một điều, dạy bọn họ phải biết rộng lượng và kiên cường.

Vào hôm diễn ra buổi lễ tốt nghiệp, mọi người tự giác thức dậy từ lúc sáng sớm, ai nấy cũng đều ăn mặc trang điểm nhẹ nhàng, thoa son tươi tắn, tinh thần sáng láng. Khoác bộ đồng phục cử nhân rộng rãi lên người, ai nấy cũng đều có cảm giác lâng lâng khác nhau.

Sau khi buổi phát biểu của thầy hiệu trưởng kết thúc, trong toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt kéo dài không dứt.

Mọi người lên sân khấu theo thứ tự để nhận bằng tốt nghiệp và chụp hình lưu niệm, người trao bằng tốt nghiệp cho Cố Phán chính là thầy Lý Thịnh.

“Cô bé, chúc mừng em tốt nghiệp.” Ông cảm khái nói.

Cố Phán khẽ mỉm cười. Lúc vừa bước xuống sân khấu, phía dưới hội trường vẫn huyên náo như trước, đột nhiên ánh mắt cô quét qua nhìn thấy một người, bước chân liền khựng lại, bất động.

Người phía sau nhẹ giọng hỏi cô: “Cố Phán, sao không đi tiếp vậy?”

Cố Phán vội vàng nhấc chân bước đi, đợi khi cô xuống dưới hội trường rộng lớn rồi, nhìn lại theo hướng lúc nãy, người đó đã không còn ở đó nữa.

Sau khi kết thúc buổi lễ tốt nghiệp, các bạn trong lớp còn tổ chức một bữa tiệc chia tay hoành tráng nữa.

Buổi tối, khi vừa bắt đầu thì mọi người đều tươi cười vui đùa với nhau, nhưng đến lúc sắp chia tay, không khí càng lúc càng thương cảm.

Diệp Từ Nhụy uống rất nhiều, bia, rượu vang, ai đến mời cũng không từ chối. Cố Phán đỡ cô ấy vào nhà vệ sinh, cô ấy đã choáng váng lắm rồi, đi một mình cũng không vững. “Cậu ra ngoài trước đi, mình muốn ối.”

Cố Phán đi ra ngoài, đứng ở hành lang hóng gió đêm. Sau lưng vang lên tiếng bước chân, cô cho là Diệp Từ Nhụy, vừa quay đầu lại thì ngạc nhiên đến không thể nói gì, về mặt cũng không kịp thu lại vẻ kinh ngạc, cô nhìn thấy anh đang đứng phía trước, trong đầu liền nổ bùm một cái.

Trần Thiệu Thần từng bước từng bước đi đến gần cô.

Ánh đèn hành lang mờ mờ ảo ảo, anh nhìn cô chăm chú mà dịu dàng.

Cố Phán chỉ cảm thấy máu toàn thân như chảy ngược lên đầu, mười đầu ngón tay lạnh ngắt từ từ nắm chặt lại.

Trần Thiệu Thần nhìn cô không chớp mắt. “Em uống rượu à?” Giọng anh khàn khàn, giống như là đã lâu rồi không nói chuyện. “Không có anh ở đây mà em dám uống rượu sao, hả?” Âm thanh lộ ra mấy phần nguy hiểm.

Cố Phán bất giác cắn môi, trước mắt như bị che phủ bởi một tầng sương mờ.

Tay anh giờ lên vuốt tóc trước trán cô. “Tóc mái đã dài thế này rồi...” Anh bình tĩnh nói, chau mày lại thành hình chữ xuyên (*).

(*) Chữ Xuyên: 川

Hơi thở quen thuộc của anh quanh quẩn bao lấy cô, Cố Phán không dám nhúc nhích.

Trần Thiệu Thần thờ dãi, tiến lên một bước, mũi chân chạm vào mũi giày cao gót của cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng ngực mình. “Bánh mì nhỏ, anh về rồi.”

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Editor: Mèo TM

Anh trở về, sau 3 năm, anh đã trở về rồi.

Nhưng...

Cố Phán kinh ngạc đứng im bất động, trong lòng ngàn chuyển vạn biến. Khoé miệng cô từ từ hiện lên một đường cong thoả mãn, đã biết bao ngày đêm dài dằng dặt, cô đều không dám nhớ đến anh. Mà bây giờ anh đang ôm chặt lấy cô, nhớ nhung trào lên tựa thủy triều.

Khoảnh khắc kia, tốt đẹp mà đầy ý nghĩa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cuối cùng hai người cũng bình tĩnh lại từ trong cảm xúc vui buồn xen lẫn.

“Thiệu Thần...” Có một giọng nam do dự gọi tên anh.

Cố Phán nhanh chóng rời khỏi lồng ngực anh, vén tóc đứng sang một bên.

“Mình cứ nghĩ là mình hoa mắt, ai dè đúng là cậu thật.” Ánh mắt người nọ vẫn nhìn Cố Phán chằm chằm.

Về mặt Trần Thiệu Thần bình thản, cũng không định giới thiệu bọn họ với nhau, anh nhìn đồng hồ. “Mười giờ rưỡi anh đến đón em.” Giọng nói không có vẻ gì là thương lượng. Anh vén lại vài sợi tóc loà xoà trước mặt cô, ánh mắt nóng bỏng. “Em vào trong đi.”

Cố Phán bước từng bước nặng nề vào phòng. DiễnĐã: ‘Đế. quý. đôn ‘

Trần Thiệu Thần đứng tại chỗ trông theo bóng lưng cô, mãi cho đến khi cô khuất hẳn bên trong.

“Đừng nói cô ấy là Cố Phán nhé?” Người kia kinh ngạc truy hỏi.

Trần Thiệu Thần yên lặng hồi lâu. “Đúng vậy, cô ấy là Cố Phán.”

Người nọ kinh ngạc đầy mặt.

Anh ta và Trần Thiệu Thần vừa là bạn cùng lớp nghiên cứu sinh, vừa là bạn cùng phòng. Lần đầu tiên nghe đến tên Cố Phán, là trong một lần gặp gỡ bạn bè du học sinh. Trần Thiệu Thần học tập cực kì nghiêm túc, nhưng anh cũng khiêm tốn vô cùng, mọi người ai nấy cũng đều có ấn tượng rất tốt về anh.

Chung quanh đương nhiên sẽ có vài nữ sinh rung động trước Trần Thiệu Thần, nhưng mà, anh luôn từ chối người khác một cách âm thầm mà quyết tuyệt.

Một ngày nọ, mọi người đang chơi trò ‘Đại náo hiểm’, Trần Thiệu Thần thua, anh chọn nói thật lòng.

Vốn là một cậu nam sinh đặt câu hỏi, nhưng lại bị một nữ sinh giành hỏi trước.

“Trần, cậu có bạn gái chưa?”

Tất cả mọi người đều im lặng, rất chờ mong nghe được đáp án của anh.

Trần Thiệu Thần đang cảm ly nước, sắc mặt bình thản, như đang suy ngẫm, như đang nhớ lại. Hồi lâu sau anh mới trầm giọng nói: “Rồi.”

“Cô ấy tên gì?” Bạn nữ sinh đó cơ hồ là hỏi ngay tắp lự không cần suy nghĩ.

Trần Thiệu Thần nhìn cô ta, đáy mắt trong trẻo đượm chút ưu thương. “Cố Phán, là Cố Phán trong Cố phán sinh huy.” Nhắc tới tên cô, anh chợt nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy, khiến cho cả khuôn mặt anh rạng ngời sức sống.

“Bây giờ cô ấy đang ở đâu?” Nữ sinh đó vẫn hỏi tiếp không tha.

Trần Thiệu Thần đứng dậy, tự nhiên nói: “Ngại quá, mình đã trả lời 2 câu hỏi rồi, theo như quy tắc thì cậu không được hỏi nữa.”

“Haiz...” Mọi người đều đồng thanh thở dài mất hứng. “Trần Thiệu Thần, cậu cố ý làm cho người khác khó chịu vì tò mò đấy à.”

Đầu lông mày Trần Thiệu Thần nhíu lại, hiện lên vẻ mệt mỏi, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, không có ai nhìn thấy được.

Ở Mi ba năm, trong khoảng thời gian này, anh không một lần nào quay về thăm nhà. Tiểu bánh mì có ước mơ của mình, vậy thì anh sẽ chờ, chờ cho đến một ngày nào đó anh đủ lông đủ cánh để có thể che chở cho cô.

Cố Phán trở lại phòng tiệc, tinh thần rõ ràng là đã bay tới tận đâu đâu, một mình cô ngẩn ngơ với tâm sự rối rắm trong lòng.

Mấy người bạn cùng lớp vẫn đang tiếp tục mời rượu mời bia nhau, vừa khóc vừa cười.

Cố Phán đẩy đẩy Diệp Từ Nhụy, ra hiệu bảo cậu ấy đừng uống nữa. Diệp Từ Nhụy lúc này sao có thể nghe lời cô khuyên được nữa.

Lúc Kim Nhiễm đến thì Cố Phán đang cầm cúi chơi game trên điện thoại di động. Kim Nhiễm ngồi vào bên cạnh cô.

Đã thật lâu rồi, họ đã không nói chuyện với nhau câu nào.

“Cố Phán, Từ Nhụy, Đường Thanh, chúng ta cùng cụng ly nào.” Kim Nhiễm lên tiếng đề nghị, giọng cô ta thanh thoát rõ ràng.

Cố Phán ngược mắt lên nhìn cô ta, nhưng không nói gì.

Kim Nhiễm cười giễu. “Haha... Dù gì cũng là bạn cùng lớp cùng phòng, sao đến cơ hội mời mọi người uống ly rượu chia tay cũng không được vậy?”

Cố Phán thở hắt ra một hơi, lấy trong túi xách ra một cây viết, không có giấy, cô đành viết lên lòng bàn tay mình. “Cậu đến để nói lời xin lỗi sao?”

Kim Nhiễm sững sờ. “Tôi không có lỗi gì với cậu hết.”

Cố Phán lại viết lên tay: “Cậu không có lỗi với tôi, nhưng cậu có lỗi với Từ Nhụy.” Câu chữ ngắn gọn, nhưng hàm ý nặng nề.

Khoé miệng Diệp Từ Nhụy cong lên nở một nụ cười buồn. “Vậy thì uống một ly chứ? Tạm biệt cuộc sống đại học của chúng ta.” Cậu ấy bưng ly lên, uống ừng ực, nhanh chóng hết nửa ly bia.

Về mặt Kim Nhiễm rất khó coi, trong đáy mắt ẩn hiện một tia u ám.

Diệp Từ Nhụy đập bẻ cái ly nghe ‘Choang’ một tiếng, những âm thanh ồn ào huyền ảo trong phòng bỗng chốc lắng xuống. “Cậu không muốn tôi thi đậu nghiên cứu sinh đến thế sao? Đến nỗi phải bịa ra lí do đó để ngăn chân tôi?”

Kim Nhiễm bất giác cắn môi. “Nếu như đó không phải là sự thật, vậy sao cậu không đi giải thích với thầy giáo đi. Giữa hai người các cậu vốn cũng không trong sáng gì.”

“Vậy cậu trong sáng chắc? Sau những chuyện xấu xa mà cậu làm? Kim Nhiễm, cậu chính là một kẻ đáng thương, chỉ là một kẻ bị ghen tị che mờ mắt.” Diệp Từ Nhụy tức giận nói.

“Thế cậu không đáng thương chắc? Người cậu thích không thích cậu cơ mà.” Kim Nhiễm nói từng câu từng chữ như xát muối vào tim người khác.

“Cậu đúng là quan tâm tôi ghê nhỉ.” Diệp Từ Nhụy giễu cợt. “Năm đó, Trần sư huynh cũng đã từng nói, chúng ta là người học nghệ thuật, làm việc phải ngay thẳng chính đáng, nếu không thì đừng mơ đạt được thành tựu gì. Kim Nhiễm, là bạn cùng lớp, tôi khuyên cậu, sau khi ra đời va chạm xã hội thì đừng có làm những việc đáng xấu hổ đó nữa.”

Kim Nhiễm thản nhiên nhìn bọn họ. “Cám ơn lời khuyên, tạm biệt.”

“Sao cậu ấy lại có thể trở thành như vậy chứ?” Đường Thanh thì thào, từ đầu đến cuối vẫn không tin được.

Cố Phán và Diệp Từ Nhụy cũng không trả lời câu hỏi này, cũng không ai biết được câu trả lời.

Đường Thanh và Cố Phán cùng đỡ Diệp Từ Nhụy đã say khướt ra ngoài, lúc đó mới 10h15. Bọn họ đứng bên vệ đường chờ bắt taxi thì thấy Chu Nhuận Chi bước xuống từ một chiếc Mercedes màu xám bạc.

“Tôi dùng cơm ở nhà hàng đằng kia, biết hôm nay các em mở tiệc chia tay ở đây nên đến. Cô ấy uống rượu à?” Chu Nhuận Chi ôn hoà hỏi.

Đường Thanh trả lời. “Uống say rồi.”

Chu Nhuận Chi nhíu nhíu mày. “Tôi đưa các em về.”

Cố Phán kéo kéo Đường Thanh, trong nháy mắt Đường Thanh liền hiểu ý của cô. “Ông chủ Chu, chúng em vẫn chưa về đâu, làm phiền ông chăm sóc Từ Nhụy giúp nhé.” Hai người đỡ Từ Nhụy đẩy vào trong ngực Chu Nhuận Chi.

Chu Nhuận Chi đón lấy Diệp Từ Nhụy, đỡ lên xe, lái xe rời đi.

Đường Thanh nói: “Cố Phán, cậu thật xấu xa.”

Cố Phán cười cười, viết lên điện thoại một hàng chữ. “Đây mới chính xác là điều mà Từ Nhụy muốn.”

Kết thúc một đêm tiệc tùng hoành tráng, vốn đã nói trước là ba người cùng nhau trở về kí túc xá, nhưng kết quả chỉ còn hai người Cố Phán và Đường Thanh cùng nhau đi về.

Trần Thiệu Thần đến tìm cô trước 5 phút, nhưng kết quả cô đã nhanh hơn một bước, đi từ trước rồi. Trong phòng còn lại mười mấy người, tất cả mọi

người đều dõi theo anh, yên lặng trầm mặc.

“Trần sư huynh, không phải anh và Cố Phán đã chia tay rồi sao?”

“Hai người trở về với nhau rồi à?”

Trần Thiệu Thần muốn nhanh chóng đuổi theo Cố Phán, nhưng vẫn lịch sự đáp lời những người trong phòng. “Chia tay là phải cả hai bên đều đồng ý mới gọi là chia tay, tôi chưa từng đồng ý chuyện đó. Cũng không có cái gì gọi là trở lại bên nhau hết.”

Có người trêu ghẹo, nói: “Cố Phán mới là sinh viên tốt nghiệp ưu tú nhất của lớp chúng ta! Tình yêu, sự nghiệp đều đạt được thành tựu rực rỡ.”

Sau đó, mọi người đều giải tán, ai về nhà người đó.

Hết chương 47

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau các nàng có muốn có cảnh hôn không? Muốn có cảnh H không... Cho các nàng chọn đây. Nhưng mà, tiểu bánh mì của chúng ta vẫn đang trốn tránh a~ = =

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Editor: Mèo TM

Buổi đêm của ngày tốt nghiệp vẫn luôn làm cho người ta khó mà yên giấc. Trần Thiệu Thần chạy xe đến đại học T, anh ở trong xe ngẩn ngơ suy nghĩ một hồi rồi mới xuống xe.

Sau ba năm, dường như ngôi trường này cũng không có gì thay đổi cả.

Anh đi tới dưới toà nhà kí túc xá nữ, hơi ngước mặt lên nhìn vị trí phòng của Cố Phán, cửa sổ có ánh đèn hắt ra. Anh đứng trong góc tối mà ánh đèn dưới sảnh lầu không rọi tới.

Trên đường, thỉnh thoảng có vài đôi nam sinh đưa nữ sinh về. Bình yên mà tốt đẹp.

Bất giác Trần Thiệu Thần nhớ đến trước kia, hình ảnh lúc anh đưa cô về dần hiện lên trong đầu. Mới đầu cô còn ngại ngùng từ chối, mấy lần sau dần dần cô cũng thành quen.

Mấy năm này, có lúc anh nghĩ, có phải ban đầu anh theo đuổi cô quá dễ dàng, cho nên mới cần có sự thử thách chia ly này để tình cảm hai người càng bền chặt hơn hay không?

Cố Phán ngồi trên băng ghế ngẩn ngơ, suy nghĩ vu vơ, ánh mắt sâu kín. Đường Thanh nói gì đó với cô, cô cũng không trả lời lại.

Đường Thanh quơ quơ tay trước mặt cô. “Sao vậy? Sao vừa về đã ngẩn người ra rồi?”

Cố Phán mới giật mình bừng tỉnh, viết lên điện thoại: “Cậu thu xếp đồ đạc hết rồi chưa?”

Đường Thanh buồn buồn, nói: “Những thứ có thể gửi cũng đã gửi về nhà trước rồi, ngày mai không còn gì để mang về nữa cả.” Ban đầu lúc tới đại học T, cô chỉ mang theo một cái vali và một cái ba lô, sau bốn năm học ở đây, những thứ mang về cũng y như vậy, chỉ là có rất nhiều thứ đã cất giữ lại trong lòng.

Cố Phán chống cằm, chia tay lần này không biết đến khi nào mới gặp lại.

Đường Thanh sợ bầu không khí quá mức buồn bã, vội vàng bông đùa để chuyển hướng câu chuyện. “Minh không biết đâu, mặc kệ là cậu ở đâu, có xa cách đến mức nào đi nữa, thì lúc mình kết hôn cậu nhất định phải có mặt đấy.”

Cố Phán im lặng viết lên điện thoại. “Cho dù là ở trời Nam biển Bắc, mình nhất định sẽ đến.”

“Hứa rồi đấy nhé!” Đường Thanh nhìn cô. “Cố Phán, Trần sư huynh cũng sắp tốt nghiệp rồi.”

Ánh mắt Cố Phán trong veo khẽ chớp, không có quá nhiều cảm xúc, cô chỉ cười cười không đáp.

“Ba năm, chúng ta đều đã trưởng thành rồi, không còn là những cô bé ngây thơ ngốc nghếch như thuở ban đầu nữa. Đừng để bản thân mình phải hối hận. Mình cũng vậy, rất nhiều người đều cho rằng tốt nghiệp khoa Mỹ thuật trường đại học T, cũng chỉ làm được giáo viên học sinh trung học là cùng, thế nên có học đại học T hay không thì có gì khác nhau đâu. Mình chỉ biết tương lai mình sẽ không hối hận là được rồi.” Cô ấy dừng một lát, rồi chuyển hướng câu chuyện. “Trên đời này sẽ không còn Trần Thiệu Thần thứ hai nào xuất hiện nữa đâu.”

Trên đời này sẽ không còn Trần Thiệu Thần thứ hai nào xuất hiện nữa đâu.

Cả đời này, cô cũng sẽ không yêu thương thêm một ai khác nữa..

Trong tim cô chỉ đầy ắp hình ảnh của một nam sinh tên là Trần Thiệu Thần đó.

Điện thoại có tin nhắn, cô lấy ra đọc, trong phút chốc đáy mắt liền rom róm nước mắt.

“Anh đang ở dưới lầu.” Chỉ vồn vện năm chữ đơn giản đó thôi, đã lập tức đập tan bức tường kiên cường mà cô cố dựng lên hôm nay, cảm xúc vỡ oà như nước lũ tràn bờ đê.

Đã biết bao nhiêu lâu rồi cô không nhận được tin nhắn từ anh.

Mỗi lần điện thoại rung lên báo có tin nhắn, cô liền thất thần thật lâu. Biết rõ là anh sẽ không gửi tin nhắn cho cô nữa, nhưng cô vẫn mong đợi trong vô thức.

Đường Thanh nghiêng người liếc mắt nhìn sang màn hình điện thoại, cô ấy la lên một tiếng, “Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới liền. Nhưng mà cũng nhanh quá đó.”

Cố Phán thúc giục Đường Thanh nhanh nhanh lên lầu trước.

Gió ban đêm thổi từng cơn lành lạnh, ánh sao sáng lấp lánh trên bầu trời đen. d. đ. l. q. đ.

Anh đứng ở đằng kia, ánh mắt trầm tĩnh nhìn vào cửa kí túc xá.

Lúc cô xuất hiện, ánh mắt anh khẽ động, như có tàn lửa le lói lại bùng cháy lên.

Trần Thiệu Thần vốn đã bình ổn tâm trạng từ trước, nhưng khi nhìn thấy cô thì sự bình tĩnh đã bị anh vất bay đến chín tầng mây, trái tim đập nhanh không tưởng, lồng ngực liên tục phập phồng. Cô Phán đứng trước mặt anh cách hai bước chân thì dừng lại. Chỉ còn hai bước chân nữa thôi mà cô cũng không dám bước tiếp nữa sao?

Ngược ánh sáng, anh không nhìn rõ được vẻ mặt cô, nhưng đôi mắt sòng sánh có thần kia hoàn toàn bình thản.. Không chút dao động nào.

Anh bước một bước dài tiến lên, khàn giọng hỏi: “Không phải đã nói mười giờ rưỡi anh đến đón em rồi sao, sao em lại đi trước?”

Mới lúc này ở nhà hàng cô còn chưa kịp nhìn kỹ anh, giờ đây cô mới nhận ra, người trước mặt này đã hoàn toàn lột bỏ đi nét ngây ngô của thời sinh viên, bây giờ trong anh toát ra khí chất chín chắn trầm ổn của một người đàn ông trưởng thành, khó mà che giấu được.

Hơi thở của Cổ Phán mỗi lúc mỗi nhanh.

Dưới lầu kí túc xá, người đến người đi, Trần Thiệu Thần vẫn luôn bình tĩnh kiên trì chờ đợi đến giây phút này, hai người thả chậm bước dạo bộ trong sân trường, cuối cùng dừng lại bên bờ hồ.

Mặt hồ nước phản xạ lại ánh đèn xung quanh bờ, tạo thành những ánh sáng lung linh rực rỡ.

Yên lặng vẫn cứ yên lặng. Trầm mặc vẫn cứ trầm mặc.

Cổ Phán thở dài, mắt vẫn nhìn thẳng về mặt hồ phía trước, cuối cùng cô giong tay lên hươu hươu ra dấu: “Sư huynh, anh về lúc nào vậy?”

Trần Thiệu Thần mở to mắt. “Anh còn tưởng là em sẽ không thèm để ý đến anh nữa chứ.” Lời nói bất mãn của anh, Cổ Phán vừa nghe đã biết.

Cô khẽ mấp máy môi, ánh mắt ảm đạm đi vài phần. Cô tiếp tục hươ tay ra đầu: “Sao anh lại về đây?”

Trần Thiệu Thần thấy ánh mắt của cô thì hơi bồn chồn lo lắng. “Anh về từ mấy ngày trước, có một số việc nên phải trì hoãn ít lâu.”

Ý của anh là vì wón bạn một số việc nên mới chưa đến tìm em sớm hơn. Thấy cô vẫn chưa có ý đáp lại, Trần Thiệu Thần mới thở một hơi thật dài. “Ngày mai em muốn làm gì?”

Cố Phan hươ tay nói: “Đường Thanh sẽ về quê, em muốn đi tiễn câu ấy.”

“Mấy giờ?”

“Chuyến bay lúc 10 giờ.”

Chia cách ba năm, dường như đã kéo giãn khoảng cách giữa bọn họ, mối quan hệ thân mật trước đây như chưa hề tồn tại.

Trần Thiệu Thần suy nghĩ một lúc. “Anh đi với em, không được từ chối!”

Cố Phán nhìn anh, cắn cắn môi, sau đó mím lại thành một đường thẳng.

Trần Thiệu Thần nghiêng người ôm lấy cô, một tay đặt ngang eo của cô. “Sau này không được tùy tiện bỏ đi nữa, anh sợ quay lại sẽ không tìm được em” Anh dịu dàng hôn lên đỉnh đầu cô. “Tiểu bánh mì, ba năm qua quá dài. Anh về đây là muốn khơi lên sự dũng cảm của em thêm một lần nữa.”

Ba năm!

Một người nào đó, vẫn luôn cảm thấy khuất tất trong lòng. Tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất của anh, cô đã bỏ lỡ mất.

Còn một người nào đó thì áy náy đến tội lỗi, chỉ đành phải dùng thủ ngữ để bày tỏ: “Anh sẽ dùng cả đời này để bù đắp cho em.”

Người nào đó mới miễn cưỡng tha thứ, trong lòng đã sớm căng thẳng muốn chết.

Đêm cuối cùng trước khi kết thúc đời sinh viên, là anh ở bên cạnh cô. Cả đêm, hai người đi qua từng con đường quen thuộc trước kia, Trần Thiệu Thần nói ra những lời mà anh đã chôn chặt trong lòng suốt ba năm qua, Cố Phán im lặng lắng nghe. ĐĐ.LeêQuýĐoàn’

Ánh nắng ban mai vừa mới hé, Cố Phán tựa đầu vào vai anh ngủ ngon lành.

Trần Thiệu Thần thức trắng cả một đêm, thế nhưng tinh thần lại cực kì tốt.

Khi Cố Phán tỉnh lại đã liên tiếp nắm bóp vai cho anh. Trần Thiệu Thần cười tươi như hoa, nhưng cũng không khách khí với cô, hết kêu cô nắm bên này rồi xoa bóp bên kia.

Buổi sáng, anh lái xe đưa Cố Phán và Đường Thanh đến sân bay. Mặt mày Đường Thanh vui mừng hơn hớn. “Sur huynh, phong thái bây giờ của anh so với ba năm trước chỉ có tăng chứ không hề giảm. Cố Phán hơi ngốc, sau này anh phải chăm sóc cậu ấy nhiều hơn nữa nhé.”

Trần Thiệu Thần nhú mày. “Anh sẽ ‘tận tâm’ với cô ấy... Để cô ấy thông minh hơn một chút.”

Lúc xuống xe, Đường Thanh cười nói: “Cố Phán, sau này cậu cũng đừng làm mấy chuyện trốn tránh vô tình gì đó nữa, bỏ lỡ rồi là không tìm lại được đâu.”

Cố Phán cảm khái viết một hàng chữ lên điện thoại: “Cậu đi đường bình an, nhớ giữ liên lạc nhé.”

Đường Thanh gật đầu liên tục, lại nảy lên ý đồ xấu đòi ôm chào tạm biệt với Trần Thiệu Thần. “Sur huynh, cảm ơn hai người, đã khiến em tin vào tình yêu. Hẹn gặp lại!” Cô ấy kéo vali, thông thả ung dung bước vào sân bay.

Cố Phán dõi nhìn theo, có cảm giác mắt mấp, chớp mũi cũng chua xót.

Trần Thiệu Thần nói một câu mang hàm ý sâu xa. “Ba năm trước, anh cũng rời đi như vậy.”

Cố Phán chỉ có thể ngẩn ngơ ngược lên nhìn trời, không biết nên đáp lời thế nào, dường như tất cả mọi lỗi lầm anh đều nhận hết về mình.

Nửa năm trước Tống Hoài Thừa đã mua cho Cố Phán một căn hộ ở thành phố B, gần trường đại học T. Cố Phán muốn ở lại thành phố B để phát triển thì ông cũng thay cô sắp xếp chuyện sinh hoạt sao cho thuận tiện nhất.

Trần Thiệu Thần giúp cô dọn đồ từ kí túc xá sang căn hộ, khi biết cô có một ngôi nhà nhỏ dành cho riêng mình thì anh cũng không nói gì.

Xế chiều hôm nay, sau khi làm xong tất cả mọi việc, Trần Thiệu Thần ngồi trước ghế salon trong phòng khách nhà cô, trầm tư suy nghĩ gì đó.

Cố Phán rót cho anh một ly nước.

Trần Thiệu Thần ngược mắt lên nhìn cô, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình. “Lại đây ngồi đi, chúng ta nói chuyện một chút.”

Cố Phán cảm thấy anh lúc này y hệt như một trưởng bối muốn hỏi chuyện một đứa bé vậy.

Chỉ thấy vẻ mặt anh bình thản. “Em có ý định làm việc ở đâu chưa?”

Cố Phán ngồi thẳng sống lưng, hươ tay ra dấu: “Em định làm ở công ty xuất bản truyện tranh, bình thường không cần phải đến công ty, ở nhà làm việc cũng được.”

Trần Thiệu Thần gật đầu, chìm vào suy nghĩ. “Vây cũng tốt, vậy em sẽ đến chỗ anh thường xuyên hơn.”

Cố Phán do dự, rốt cuộc bây giờ giữa bọn họ là mối quan hệ như thế nào?!

Trần Thiệu Thần áp sát mặt mình vào trước mặt cô, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt càng ngày càng đen tối.

Hơi thở nhàn nhạt của anh quanh quẩn trước mặt cô, giọng nói quen thuộc lại cất lên. “Bây giờ chúng ta sẽ nói về việc em dứt tình đoạn nghĩa ba năm trước, việc này rất quan trọng đấy.”

Cố Phán cau chặt mày, ánh mắt căng thẳng.

Trần Thiệu Thần thở dài. “Lại còn học uống rượu nữa? Ừm..”

Thì ra tính nọ là phải tính chi tiết từng việc một như thế.

Sự trừng phạt của Trần Thiệu Thần bắt đầu từ một nụ hôn.

Mãnh liệt như lốc xoáy xoay cuồng, nóng bỏng mà mê mẩn, mang theo vài phần giận dữ, vài phần nhung nhớ, vài phần bất đắc dĩ. Dường như chỉ có tiếp xúc thân mật như thế này, anh mới có thể bình tâm lại.

Nụ hôn vừa kết thúc, anh dựa vào trên người cô, ánh mắt xao động, khàn khàn lên tiếng. “Em hờ hững!”

Mặt Cố Phán đỏ như tôm luộc, vừa nghe thấy lời oán giận của anh liền mở mắt ra. *d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n*

“Cho em một cơ hội để luyện tập thêm đấy.” Cô mặc T-shirt phối cùng quần jean ngắn, Trần Thiệu Thần đưa tay đến phần eo của Cố Phán, trực tiếp chạm vào làn da mịn màng của cô.

Anh nhìn cô đầy ý vị sâu xa, hình như là đang rộng lòng cho người nào đó cơ hội lấy công chuộc tội.

Cố Phán cắn răng nhào tới, như lời anh vừa nói, đúng là đã quá lâu không tiếp xúc thân mật như thế này rồi. Hàm răng cô va vào môi anh khiến anh rên lên một tiếng, cuối cùng vẫn là anh đổi khách thành chủ. “Mở miệng nào...”

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa mãnh liệt mà bọn họ đã lâu chưa nếm qua bắt đầu lan toả như sóng ngầm lửa cuồng.

Hơi thở của anh càng lúc càng gấp, cả hai vốn mặc đồ không nhiều, dù có lạnh nhạt thế nào đi nữa cũng khó mà kềm chế được cảm dỗ trước mắt này.

Cuối cùng vẫn là ngừng lại!!!

Trần Thiệu Thần sửa sang lại quần áo giúp cô, hai người dần tỉnh táo lại.

Anh hỏi: “Mấy năm nay em sống tốt không?”

Cố Phán trầm mặc một hồi, sau đó hươ tay hỏi lại: “Còn anh thì sao?”

Trần Thiệu Thần si ngốc nhìn cô. “Không tốt...” Làm sao có thể tốt được chứ? Năm đó ra đi, trong lòng mang theo nỗi khổ, tâm không cam tình không nguyện. “Ngoài học thì cũng chỉ có học, chỉ muốn về sớm chút nào hay chút đó.

Cố Phán nhìn tay anh, khẽ cười, cô nhủ thầm: “Sao lại thế? Chẳng phải là có mỹ nữ bên cạnh đó sao?”

Đầu tiên, Trần Thiệu Thần sững sờ, sau đó cười càng lúc càng vui vẻ. “Nhìn thấy gì đó ở đâu à?”

Cố Phán quay mặt đi không thèm trả lời anh.

Trần Thiệu Thần giật giật tay cô. “Là hình Hi Hi post trên weibo đó sao? Cô gái kia là bạn cùng lớp với cô ấy, chỉ là cùng chụp chung một bức ảnh thôi, không có liên lạc gì hết.”

Cố Phán mím môi, cô hươ tay ra dấu: “Thật ra thì em biết rõ đó là giả.” Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như anh và cô gái kia trở thành một đôi, thì cũng rất tốt.

Mặc dù đau lòng, cô cũng vẫn sẽ chúc phúc cho anh. Chỉ là trong lòng cô luôn biết rõ, anh sẽ không như thế.

Trần Thiệu Thần đọc thủ ngữ của cô, nội tâm xao động, nghiêm mặt lại. Giữa bọn họ chưa bao giờ có chút hoài nghi nào. Bọn họ luôn tin tưởng nhau từ tận đáy lòng.

Điện thoại anh reo chuông, Trần Thiệu Thần liếc mắt nhìn. Nhận cuộc gọi, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ nói mấy câu: “Vâng, con biết rồi.”

Cúp máy, anh nhìn đáng vẻ cau mày của cô, không nhanh không chậm nói cho cô biết. “Là mẹ anh.”

Chương 49

Editor: Mèo ™

Ba năm này, cô rất ít khi nghĩ đến người nhà của anh. Mẹ của anh đối với cô rất tốt, cho dù là tình huống lúc đó, anh vì cô nên mới bị thương, vậy mà bác trai bác gái cũng không trách cô dù chỉ một lời.

Cố Phán vẫn luôn cảm thấy áy náy với bọn họ.

Trần Thiệu Thần dịu dàng nhìn cô. “Bà hỏi anh khi nào thì về thành phố C.”

Thì ra là sau khi anh về nước, vẫn chưa về nhà.

Cố Phán chần chờ huơ tay hỏi anh: “Anh định khi nào về đó?”

Trần Thiệu Thần nhìn cô. “Em có đồng ý về cùng anh không?”

Cố Phán vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Trần Thiệu Thần thờ dài. “Không vội, công việc của anh ở đây cũng chưa sắp xếp ổn thoả, trong thời gian ngắn cũng không rảnh mà trở về. Chờ thêm vậy.”

Lúc này, ngoài cửa có tiếng ai đó tra chìa khoá vào ổ, định mở cửa.

Trần Thiệu Thần nhíu mày. “Để anh đi xem.”

Cố Phán nghe thế mới sực nhớ ra, cô quên nói với anh một chuyện rồi.

Diệp Từ Nhụy cầm chìa khoá trong tay, đứng ở cửa, nhìn chăm chăm vào người đang đứng trước mặt mình, cô ấy cực kì ngạc nhiên, mắt chữ A mồm chữ O. “Hơ... Trần sư huynh?!”

Trần Thiệu Thần cười với cô coi như chào hỏi. “Đã lâu không gặp.”

Diệp Từ Nhụy khổ não. “Trần sư huynh, em không biết anh ở đây, nếu không..”

“Vậy tức là em không muốn gặp anh rồi?” Trần Thiệu Thần lắc đầu giả vờ buồn buồn nói.

Diệp Từ Nhụy liên tục lắc đầu phủ nhận. “Đâu có! Em còn ngày ngày mong ngóng anh quay về đó chứ!” Cô ấy đi tới, khẽ nói nhỏ bên tai Cố Phán. “Trần sư huynh về mà cậu cũng không nói với mình một tiếng, nếu biết thì mình không về đây làm phiền hai người rồi.”

Diệp Từ Nhụy quyết định ở lại thành phố B phát triển sự nghiệp, Cố Phán liền rủ cô ấy đến ở cùng với mình từ mấy hôm trước.

Bây giờ Diệp Từ Nhụy mới phát hiện mình đã biến thành một cái bóng đèn siêu cấp lớn.

Tội lỗi đầy người, trời àh~~

Trần Thiệu Thần nhìn đồng hồ, nói: “Anh về nhé.”

Diệp Từ Nhụy ngại ngùng tự trách. “Sư huynh, vậy em không tiễn anh nữa.”

Cố Phán cùng xuống lầu tiễn anh. Xuống dưới lầu, cô huơ tay nói: “Từ Nhụy ở cùng với em.”

“Ừh!” Trần Thiệu Thần trầm giọng nói. “Hai cô gái ở chung với nhau thì có thể chăm sóc lẫn nhau.” Anh lặng im một lát. “Phán Phán, có phải em cũng nghĩ là anh sẽ không quay về nữa, cho nên em sắp xếp ổn thoả mọi thứ xung quanh cuộc sống của em, chỉ duy nhất không có vị trí của anh thôi?!”

Ánh mắt dịu dàng của anh ẩn hiện vài phần bất đắc dĩ.

Cố Phán bất giác cắn môi, thậm chí cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. “Em không chắc nữa.” Cô chậm rãi huơ tay ra dấu.

“Không chắc việc gì? Về anh hay về em?” Giọng anh hơi vút cao, như gió nhẹ khẽ lướt qua đầu tim.

Cố Phán hít một hơi sâu, ngược mắt lên nhìn thẳng vào anh. “Em quá phiền phức, vĩnh viễn cũng không thể nào lên tiếng nói chuyện được, anh sẽ vĩnh viễn không thể nghe thấy giọng nói của em, thậm chí sau này em cũng không thể dạy con mình tập nói được...”

Tiếc nuôi cả đời này, cùng với nỗi bất đắc dĩ, không cam lòng.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần thâm trầm. “Không phải vẫn còn có anh sao?” Giọng nói của anh khẽ khàng dịu dàng vô cùng, nhưng mỗi một chữ nói ra đều chạm thẳng đến trái tim của Cố Phán. “Em lo lắng nhiều như vậy để làm gì. Không nói được thì viết lên lòng bàn tay anh. Anh có thể dạy con tập nói, từ đầu tiên mà anh sẽ dạy con là, gọi em là mẹ...”

Cố Phán ngẩn ngơ, đôi mắt trong veo ngăn ngán ánh nước.

Trần Thiệu Thần thờ dài, cũng không muốn để cô chịu quá nhiều áp lực, anh liền đổi đề tài. “Ngày mai em có bận không?”

Cố Phán lắc lắc đầu.

“Có muốn đến công ty của anh tham quan một vòng không?” Trần Thiệu Thần đề nghị. “Đi cùng anh.”

Cố Phán im lặng.

“Ngày mai 8h30 anh đến đón em. Em lên nhà trước đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trần Thiệu Thần nhìn cô vào thang máy, anh mới rời đi.

Đã thật lâu, Cố Phán không còn tiếp tục mơ thấy giấc mơ kia nữa, nhưng rốt cuộc không hiểu vì sao tối nay cô lại nằm mơ thấy buổi đêm ở sườn núi hôm đó. Dđ • L`Q`Đ`

Cả đêm không ngon giấc, ngày hôm sau, sắc mặt cô uest oải thấy rõ. Khi rửa mặt, cô nhìn mình trong gương, hầu như không còn vẻ tươi tỉnh thường ngày, cô đang phân vân không biết hôm nay có nên đến công ty của Trần Thiệu Thần hay không.

Diệp Từ Nhụy đã làm bữa sáng, gồm có cháo trắng và một vài món ăn kèm. “Tối qua cậu ngủ không ngon à?”

Cố Phán gật gật đầu.

“Kích động lắm đúng không?” Diệp Từ Nhụy trêu ghẹo.

Cố Phán liếc cô một cái, Diệp Từ Nhụy khẽ khom lưng, đưa đôi đũa đặt trước mặt cô, đột nhiên ánh mắt cô lướt qua cổ cô nàng, không nghi ngờ gì, đó là do vết hôn để lại. Cô không tự chủ liền nghĩ ngay đến buổi tối ngày hôm qua, không biết rốt cuộc Từ Nhụy và ông chủ Chu đã xảy ra chuyện gì.

“Bây giờ Trần sư huynh làm gì?”

Cố Phán cầm lấy giấy trên bàn, viết lên: “Hợp tác với bạn cùng lớp mở một công ty phần mềm máy tính.”

Diệp Từ Nhụy đảo tròn mắt. “Ngần dậm xa xôi trở về thành phố B, là vì có dụng ý khác đúng không?”

Cố Phán im lặng một lúc, viết trả lời: “Từ Nhụy, đổi áo khác đi, tìm cái nào cổ cao ấy.”

Diệp Từ Nhụy cúi đầu, hai má đỏ bừng. “Cháo nguội rồi, cậu ăn nhanh đi.”

Ăn sáng xong, Cố Phán đi rửa bát. Diệp Từ Nhụy đứng ở cửa phòng bếp, nói: “Mình định mấy ngày nữa sẽ đi tìm phòng trọ.”

Cố Phán quay đầu lại.

“Cậu đừng suy nghĩ nhiều, ở đây hơi xa phòng tranh.”

Cố Phán gật gật đầu, chuyện cậu ấy đã quyết định rồi thì không dễ gì mà thay đổi.

Trần Thiệu Thần lái xe đến rước Cố Phán, cho Diệp Từ Nhụy quá giang một đoạn đường. Sau khi Diệp Từ Nhụy xuống xe, Trần Thiệu Thần quay sang nhìn Cố Phán. “Tối qua em ngủ không ngon à?”

Cố Phán thờ hất ra một hơi.

Trần Thiệu Thần nhún mày, mở nhạc lên. “Ngủ thêm một chút đi.” Giai điệu nhẹ nhàng êm dịu vang lên khiến cho tâm trạng luôn căng thẳng của cô dần dần thả lỏng.

Công ty Trần Thiệu Thần cách đại học T khoảng 40 phút chạy xe, toạ lạc trên tầng 26 của một toà lầu khí thế đồ sộ.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe riêng, cô cầm lấy túi xách của mình.

Trần Thiệu Thần nói: “Khoảng thời gian này có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, em thường đến đây bầu bạn với anh nhé.”

Cố Phán cảm thấy Trần Thiệu Thần có sự thay đổi, bây giờ anh còn có thói quen sắp xếp mọi chuyện giúp cô nữa.”

Đến công ty, Cố Phán đi theo phía sau anh, lúc vào trong có người tiến lên báo cáo với Trần Thiệu Thần: “Thiệu Thần, đã tìm được nhà đầu tư tài chính rồi, nhưng đối phương muốn đích thân cậu đến gặp mặt bàn bạc, là một mỹ nữ.” Nói xong, anh ta quay sang nhìn Cố Phán. “Àhh...”

“Cậu tuyển nhân viên mới à?” Người kia hỏi.

Trần Thiệu Thần nhìn cậu ta, trả lời. “Bạn gái của mình, Cố Phán. Đây là Tần Kha, bạn cùng lớp đại học với anh, phụ trách phòng Marketing.”

“Cố Phán à...” Giọng Tần Kha hơi kích động. “Nghe đại danh đã lâu, nay mới được gặp mặt!”

Trần Thiệu Thần lườm cậu ta. “Cậu làm xong việc rồi à?”

Tần Kha trộm cười. “Không phải có khách tới thì nên thoải mái một chút sao? Vậy chuyện nhà đầu tư giao cho cậu đấy.” Người ta chỉ đích danh Trần Thiệu Thần gặp mặt bàn bạc mới chịu mà.

“Chị dâu, khi nào rảnh chúng ta nói chuyện tiếp nhé.” Tần Kha vẫy vẫy tay chào tạm biệt Cố Phán rồi đi làm việc. Đỗ. Lễ. Qũy. Đồn

Trần Thiệu Thần dẫn cô đến phòng làm việc của anh, căn phòng không lớn lắm, nhưng được bày trí rất gọn gàng sạch sẽ, trên bàn có để hai chậu cây cảnh. Cố Phán nhìn lướt qua đánh giá sơ bộ một lượt.

“Ba năm nay anh vẫn gửi chúng ở nhà cậu mẹ anh, đều nhờ cậu mẹ và hai đứa em họ chăm sóc giúp.” Anh nói.

Cố Phán sờ sờ hươ tay ra dấu. “Rất tươi tốt.”

Trần Thiệu Thần lấy từ trong tủ ra một cái ly, rót một ly nước cho cô. Cố Phán nhìn chiếc ly chăm chú, là một đôi với cái đang đặt trên bàn của anh.

“Em ngồi chơi đi, trên tủ có sách, nếu như chán quá thì tự tìm sách đọc nhé.” Anh trở lại ngồi trước bàn làm việc, đột nhiên khai báo một câu. “Mấy người ngoài kia đều rất nhàm chán, em đừng để ý đến bọn họ.”

Cố Phán gật đầu, hươ tay nói: “Anh cứ làm việc đi.”

Chờ khi xung quanh yên lặng lại, Cố Phán chợt phát hiện, cô vốn không cách nào từ chối lời anh nói được. Cô lấy điện thoại ra, thấy tin nhắn mẹ gửi cho cô, hỏi công việc như thế nào rồi?

Cố Phán thành thật trả lời.

Mẹ cô vừa hỏi xong, ba cô cũng nhắn tin đến.

“Phán Phán, nếu như gặp được tên nhóc nào thích hợp với con thì cứ dẫn về nhé, ba đánh giá giúp con.” Gia đình cô không giống với nhà người ta, Tổng Hoài Thừa vẫn luôn rất quan tâm đến chuyện tình cảm của cô.

“Con biết rồi ạ.” Cố Phán trả lời, nhưng nếu ‘cậu nhóc thích hợp với cô’ vẫn là Trần Thiệu Thần, thì ba sẽ đánh giá như thế nào đây?

“Vậy ba và mẹ con chờ tin tức tốt của con đấy, bên đây chúng ta cũng sẽ giúp con tìm đối tượng.”

Năm tháng y như dao mổ heo. Ai có thể ngờ được Tổng Hoài Thừa năm đó cũng sẽ biến thành như thế này chứ. Ôi cuộc đời!!!

Haizz... Cô mới có hai mươi ba tuổi chứ mấy!

Sao ba mình lại gấp gáp đến vậy rồi?

Ngước mắt nhìn về phía người nào đó đang chăm chỉ làm việc đằng kia, anh còn lớn hơn cô hai tuổi, không biết là ba mẹ anh có thúc giục như ba mẹ cô không? Công việc của anh tiếp xúc với nhiều người vậy mà.

“Phán Phán...” Trần Thiệu Thần dừng lại, trầm giọng gọi tên cô.

Cố Phán chợt tỉnh lại, nhìn anh, từ xa hươ tay ra hiệu. “Sao vậy?”

“Em đến đây.” Anh nghiêm túc nói.

Cố Phán đi tới, đứng bên cạnh anh, anh mở máy tính lên, cô khẽ nghiêng người, cho là anh có chuyện gì đó quan trọng.

Bất chợt anh giơ tay kéo cô vào trong ngực mình, Cổ Phán không khỏi giật mình hết hồn.

Trần Thiệu Thần ưỡn khuỷu tỏ cáo. “Anh sai rồi! Vốn không nên dẫn em đến, ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của anh.”

Cổ Phán chu môi, lúc ra cửa cô còn tỉ mỉ thoa lên một lớp son môi đỏ, tôn lên màu da trắng mịn của cô.

Trần Thiệu Thần mím môi, tay anh vững vàng ôm lấy cô.

Cơ thể Cổ Phán mềm nhũn, cả người đều dính sát vào người anh. Trong tiềm thức cô còn nhắc nhở chính mình: Đây là chỗ làm việc, đây là chỗ làm việc, n lần. Cô không khỏi hồi hộp căng thẳng, lỡ như có ai đó đi vào thì...

Ai mà biết được lẽ như...

Tần Kha tự nhiên đẩy cửa bước vào. “Thiệu Thần... Ai chaaa...” Cậu ta la lên, lập tức quay ra.

Trần Thiệu Thần và Cổ Phán kết thúc nụ hôn trong hoảng loạn.

Son môi của cô đã sớm bị người nào đó ăn sạch rồi.

Hai người cùng bình ổn lại nhịp thở.

Trần Thiệu Thần khẽ cười, giơ tay xoa xoa đôi môi cô. “Uống nước nhiều vào, môi khô quá.”

Đôi gò má ửng hồng của Cổ Phán trong nháy mắt nổi lên ba hàng vạch đen.

Ngoài cửa, Tần Kha gõ gõ cửa. “Mình có thể vào chưa vậy?”

“Vào đi!” Trần Thiệu Thần hắng giọng trả lời.

Tần Kha sai bước đi vào. “Mình bị cận 500 độ lận, nên không thấy gì cả đâu. Đã quen vào thẳng phòng cậu mà không gõ cửa rồi, hôm nay quên mất có chị dâu ở đây, xin lỗi nhé.”

Cổ Phán càng cúi đầu thấp hơn.

Mất hết cả mặt mũi rồi, sau này ai mà dám theo anh đến đây nữa chứ.

“Ừm, cậu xem thử phương án hợp tác này xem, có chỗ nào cần chỉnh sửa gì nữa không?” Tần Kha nhìn lướt sang Cổ Phán. “Trưa nay ăn cơm chung không?”

Trần Thiệu Thần cầm lấy phương án, lạnh lùng trả lời. “Không rảnh.”

Khoé miệng Tần Kha giật giật. “Ai mời cậu, mình hỏi Cổ Phán mà.”

Trần Thiệu Thần giương mắt lên. “Cô ấy nghe mình.”

Cậu cũng ngang ngược quá đó! Tần Kha không còn lời nào để nói, đành uất ức đi ra ngoài làm việc. dĩ ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n

Phòng làm việc lại lâm vào khoảng lặng ngán ngùi.

Hồi lâu sau, Trần Thiệu Thần lên tiếng, giọng anh khàn khàn. “Phán Phán...” Anh gọi tên cô, hình như từ sau khi quay về, anh rất thích luôn miệng gọi tên cô. Dĩ nhiên, lúc anh gọi tên cô, luôn có cảm giác đây là cái tên hay nhất thế giới này.

Nhịp tim Cổ Phán không khỏi đập nhanh thình thịch thình thịch.

“Chúng ta kết hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Phòng làm việc yên lặng không một tiếng động, kim giây trong đồng hồ tích tắc tích tắc nhích từng chút, tựa như một bài thơ không lời đẹp đẽ tuyệt diệu.

Thật lâu sau Cố Phán vẫn chưa kịp phản ứng lại, Trần Thiệu Thần đã đứng trước mặt cô, anh ngồi xổm xuống, ánh mắt đen láy chăm chú nhìn cô, cô nhìn thấy được hình bóng mình phản chiếu trong mắt anh. “Không phải là xúc động nhất thời, mà là tâm niệm từ rất rất lâu trước kia rồi. Anh biết là em, vẫn luôn là em.”

Cố Phán dùng sức lực rất lớn mới có thể tìm về được năng lực suy nghĩ của mình, cô huơ tay ra hiệu: “Có phải là quá đột ngột rồi không?” Đáy lòng cô dậy lên một hồi lo lắng.

Trần Thiệu Thần vẫn ngược lên, nhìn không chớp mắt, đưa tay cầm lấy tay cô, lên tiếng: “Sao lại đột ngột? Là thuận theo tự nhiên mới đúng.”

Da mặt của người nào đó đứng là càng ngày càng dày.

Vậy, câu trả lời của cô là gì?

Cố Phán có cảm giác lân lân như đang say rượu, bồng bềnh y như đang ngập lặn trong nước, chênh vênh như đang lơ lững giữa trời, tóm lại là cảm giác lúc này không biết phải diễn tả thế nào mới đúng. Đang lúc giờ tay lên muốn huơ tay ra hiệu thì đột nhiên bụng dưới có một dòng nước ấm trào ra, cô nhũn nhũn hàng lông mày, có dự cảm không tốt chút nào.

“Sao vậy?” Trần Thiệu Thần như đã nhận ra gì đó.

Cố Phán lập tức đứng lên, vừa nhanh vừa dứt khoát. Trời mùa hè vốn oi bức, nên Cố Phán ăn mặc có hơi mỏng manh, huống chi hôm nay cô còn mặc một chiếc quần lửng ống rộng màu trắng sữa, thật là thê thảm không dám nhìn.

Bà đi cô sao lại đến vào đúng lúc này cơ chứ.

Trần Thiệu Thần hiểu rõ, anh hơi mất tự nhiên nói: “Nếu như không phải xảy ra tình huống này, anh thật sự cho là em muốn từ chối anh đấy.”

Cố Phán cúi đầu, ngượng ngùng đến nỗi hai tai đỏ bừng, huơ tay nói: “Em về trước đây.”

Trần Thiệu Thần kéo tay cô lại, cầm lấy áo khoác của mình, cột lên eo cô. “Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu.” Cố Phán huơ tay nói.

Trần Thiệu Thần nắm lấy tay cô. “Phán Phán, em cho rằng một khi anh trở về thì sẽ dễ dàng buông tay vậy sao? Ba năm trước đây em đưa ra quyết định của riêng mình em, vậy thì ba năm sau cũng nên để anh đưa ra quyết định cho cả anh và em chứ.”

Như vậy mới công bằng. Trần Thiệu Thần cũng mới có thể yên tâm.

Lúc đi ra ngoài, mọi người trong công ty đều cùng nhìn sang hai người. Đều là thanh niên trẻ tuổi, tất cả mọi người vừa nhìn là đã ngẫm hiểu trong lòng.

Cố Phán cảm thấy Trần Thiệu Thần... Phách lối quá đi mất!

Cô lặng lẽ ngồi trong xe, bụng dưới căng cứng khó chịu, cô ỉu xiu ngồi dựa vào ghế, trần ngập trong đầu đều là người đang ngồi bên cạnh này đây. “Sur huynh, anh còn phải làm việc mà.”

“Sur huynh, chiều nay anh còn phải họp đấy.”

Trần Thiệu Thần thở dài một hơi. “Phán Phán, gọi tên anh rất khó à?”

Không khó! Nhưng mà cô không quen.

Xe ngừng lại đã một lúc, mà cô cũng không hay biết.

“Anh đi mua chút đồ, em ngồi trong xe chờ anh nhé.” Anh nhẹ nhàng nói, xong mở cửa xe đi ra.

Mười phút sau, anh trở lại, trong tay có cầm theo một túi đồ.

“Phán Phán...” Anh gọi tên cô.

Cố Phán mở mắt ra, mỗi khi bà đi đến thăm cô đều rất dễ buồn ngủ.

“Có muốn anh bế em lên nhà không?” Anh cau mày lo lắng.

Cố Phán lập tức ngồi thẳng người, xuống xe.

Trần Thiệu Thần đi bên cạnh cô. Sau khi vào nhà, Cố Phán cúi đầu đi tắm, đợi khi cô ra ngoài, trên bàn đã đặt sẵn một ly nước đường đỏ.

“Nước cũng bớt nóng rồi, em uống đi.” Trần Thiệu Thần nói. “Giờ bụng còn đau không?”

Cố Phán gật gật đầu, Diệp Từ Nhụy và Đường Thanh không bị đau như cô, không biết là cô bị làm sao nữa. Mỗi lần bà đi đến thăm thì bụng sẽ quặn đau rất khó chịu.

“Trong nhà có túi chườm nóng không?” Anh hỏi.

Cố Phán lắc đầu, lúc dọn nhà cũng không biết là đã để đâu mất rồi.

Trần Thiệu Thần nói: “Em nằm xuống nghỉ trước đi.”

Trần Thiệu Thần đến phòng ngủ ôm một cái chăn mỏng thông khí ra ngoài. Mùa hè ở hành phố B rất oi bức, mà Cố Phán lại sợ nóng, vừa mới đến đầu hè là cô chỉ thích trốn trong nhà bật điều hoà suốt, không có việc gì quan trọng là nhất quyết không lộ đầu ra ngoài. Trần Thiệu Thần đắp chăn cho cô kín đến nỗi không khác gì một cái bánh tét.

Về mặt của cô như này (↖ ↗)

Trần Thiệu Thần sờ sờ trán cô, nhiệt độ vẫn bình thường, anh nói với giọng trầm khàn: “Sau này, kết hôn rồi thì sẽ không bị đau bụng nữa.”

Anh nói gì thế? Cố Phán không dám tin vào tai của mình luôn, cô mở to mắt, ngo ngắc, miễn cưỡng huơ tay ra hiệu: “Ai nói vậy?”

Trần Thiệu Thần quay mặt sang bên, để lại cho cô gò má có chút phớt hồng của mình. “Hi Hi.”

Cố Phán rất muốn cười nhưng vẫn cố nhịn. “Có nhà khoa học nào chứng minh điều này chưa?”

Trần Thiệu Thần: “...”

Cố Phán huơ tay ra hiệu. “Anh đã tốt nghiệp thạc sĩ ở đại học Mỹ rồi mà sao có thể tin lời đồn đãi không có căn cứ khoa học này thế?”

Trần Thiệu Thần trầm ngâm. “Có phải lời đồn đãi vô căn cứ hay không, sau này thử sẽ biết.”

Cố Phán: “...”

Cô mơ màng ngủ mất, nghe được anh đang gọi điện thoại cho ai đó.

“Cậu đi thay mình đi, mình có việc bận, cậu vất vả rồi.” Anh đề thấp giọng mình để không làm ồn cô, Cố Phán lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

Khi tỉnh dậy, cô nhìn thấy có một bóng người đang đi qua đi lại trong nhà cô. Tim cô cảm thấy thật an bình. Con đau ở bụng cũng giảm bớt rất nhiều.

Ghế salon khẽ lún xuống.

“Phán Phán... Phán Phán...” Anh dịu dàng gọi tên cô.

Cố Phán giơ tay lên dụi dụi mắt, hai tay vô thức nắm được bàn tay anh, ngón tay cô từng chút từng chút mân mê lòng bàn tay anh, từng đường vân tay quen thuộc, sự ấm áp quen thuộc, ừ, tất cả đều rất quen thuộc.

“Phán Phán...” Anh áp lại gần sát mặt cô.

Sau một giấc ngủ ngon, da dẻ của cô mịn màng đến mức có thể nhéo ra nước.

Đã từng xa nhau tận chân trời, nay đã gần trong gang tấc.

Tại sao anh lại gấp gáp như vậy? Dù cho anh luôn tự nhủ trong lòng là đừng vội vàng, đừng gấp gáp, mọi chuyện phải từ từ, cần phải vỗ về trấn an tiểu bánh mì, để cô ấy yên tâm trước đã, nhưng khi nhìn thấy cô, tất cả mọi tự nhủ đều như hoá thành bọt biển, không thể kèm chế được nữa.

Khi nói ra hai chữ kết hôn kia, chính anh cũng cảm thấy đột nhiên, nhưng vì là cô nên não anh mới bị úng nước, không thể suy nghĩ gì được. Anh rất rất rất muốn bảo vệ tiểu bánh mì của anh mà! Những tình cảm lắng đọng suốt bao năm phun trào như núi lửa tỉnh giấc.

Tay cô vẫn mãi miết mân mê trong lòng bàn tay anh, làm lòng anh cũng nhộn nhạo không yên, đáy mắt càng lúc càng đen như bị nhuộm mực.

“Phán Phán... Bây giờ em đang trong tình huống đặc biệt, chớ có quyến rũ anh.” Trần Thiệu Thần nắm chặt tay cô. “Chờ khi em khoẻ lên, anh tùy em giày vò. Hôm nay thì cố nhẫn nhịn đi.”

Tình cảm tràn đầy trong đáy mắt anh không chút che giấu, Cố Phán lúng túng, rốt cuộc ai mới là người phải cố nhẫn nhịn chứ!

Hai má cô nóng bừng, đỏ đến tận mang tai. Cô yên tự lạng trấn an mình, đều là người lớn hết rồi mà.

Ngoan ngoãn thu tay lại, nhưng cô vẫn không cam lòng. Vươn tay vuốt ve mặt anh. “Anh phải ngoan đó.” Ừ, không khác gì đang vỗ về thú cưng nhà

mình.

Ba ngày sau, Diệp Từ Nhụy tìm được phòng trọ mới nên chuyển đi. Hôm chuyển nhà, Diệp Từ Nhụy cảm thấy hơi mất mát, cô cũng không nói gì với Cố Phán.

Một tuần sau, Cố Phán đang vẽ tranh ở nhà thì nhận được một cuộc điện thoại lạ, là từ bệnh viện gọi đến.

“Cố Phán đúng không? Diệp Từ Nhụy xảy ra chuyện, bây giờ đang ở bệnh viện...”

Trong giây phút đó, đầu óc Cố Phán trống rỗng không suy nghĩ được gì, cô chạy nhanh xuống lầu, vô ý đụng phải vài người đang đi vào trước cửa chung cư, cuối cùng bị một người nào đó kéo lại.

“Cố Phán, đã xảy ra chuyện gì thế?” Về mặt Hàn Diệp Hành lo lắng hỏi.

Cố Phán hoảng loạn nên không thể nào viết chữ trả lời nổi.

Hàn Diệp Hành đến đây là để tìm cô, thấy cô như vậy vội vàng trấn an. “Em đừng vội, muốn nói gì thì em gõ chữ lên điện thoại đi.”

Cố Phán cắn răng, khó khăn đánh từng chữ. “Bạn em đang ở trong bệnh viện.”

Hàn Diệp Hành đưa cô đến bệnh viện.

Diệp Từ Nhụy vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật.

Cô lặng lẽ đứng ngoài hành lang, cảnh sát cũng đứng bên cạnh cô.

Diệp Từ Nhụy thuê phòng trọ trong một toà nhà tư nhân không bảo đảm chất lượng theo luật an toàn kiến trúc xây dựng. Lúc toàn nhà đổ sập xuống, cô ấy đang ở trong nhà nên bị kẹt trong đó hơn một tiếng đồng hồ mới được cứu ra.

Cố Phán dựa vào tường, đã không còn sức đứng thẳng.

Điện thoại di động vang lên thật lâu, nhạc chuông vẫn đang hát.

Cô run run lấy điện thoại ra, là anh gọi. Trong điện thoại có rất nhiều tin nhắn mới mà cô chưa đọc.

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, nhận cuộc gọi.

“Phán Phán, em đang ở đâu?”

Bên kia không có âm thanh đáp trả, chỉ có thể nghe được tiếng thở của cô.

“Có đọc tin nhắn của anh chưa?” Giọng anh vội vàng gấp gáp. “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Phán Phán, em có nghe anh nói không?”

Phán Phán im lặng khóc.

“Phán Phán, nếu nghe được thì gõ vào điện thoại đi.” Trần Thiệu Thần lo lắng.

Rất cuộc, Cố Phán cũng giơ tay lên gõ vào điện thoại một cái.

“Cộp” một tiếng, Trần Thiệu Thần mới bớt thấp thòm một chút. “Phán Phán, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đầu tiên em phải bình tĩnh lại trước đã. Bây giờ em nhắn cho anh địa chỉ, anh sẽ đến với em ngay.”

Nước mắt đã lăn dài hai bên má cô.

Hàn Diệp Hành đóng viện phí xong thì đến bên cạnh cô, lấy điện thoại từ trong tay cô, anh ta nhìn lướt qua cái tên đang hiển thị trên màn hình, nhú mày.

“Alô...”

Trần Thiệu Thần bỗng chốc căng thẳng.

“Là tôi, Hàn Diệp Hành.”

Đầu bên kia điện thoại bỗng im lặng.

Hàn Diệp Hành nuốt nuốt nước miếng. “Diệp Tử Nhụy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện, Cố Phán đã bị dọa sợ rồi.”

Trần Thiệu Thần thờ hất ra. “Hai người đang ở bệnh viện nào?”

Hàn Diệp Hành đọc một địa chỉ.

Cúp máy, Trần Thiệu Thần bắt đầu đi xuống lầu. Hàn Diệp Hành, ba năm nay thỉnh thoảng sẽ xuất hiện bên cạnh cô ấy!

Hết chương 50

Tác giả có lời muốn nói: Máy cô gái này đều là người tốt. Diệp Tử Nhụy, Đường Thanh, Kim Nhiễm đều có thật.

Cuộc sống đại học của ta đã qua mấy năm rồi, rất nhớ! Nhưng đáng tiếc là, bốn người cùng phòng kí túc xá chúng ta đã không còn liên lạc với nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Editor: Mèo TM

Mấy tiếng đồng hồ sau, rớt cuộc cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra.

“Bức tường đổ sụp xuống va vào đầu của bệnh nhân, tay phải bị nứt xương nghiêm trọng, người nhà và bệnh nhân nên có sự chuẩn bị tâm lý trước.” Bác sĩ chịu trách nhiệm phẫu thuật chính khoảng hơn 40 tuổi, mặt mũi sạch sẽ lộ ra vài phần đáng tiếc. Có lẽ bọn họ cũng đều biết rồi, cô gái nhỏ nhắn đang còn hôn mê bên trong kia là họa sĩ. Theo như kinh nghiệm của ông thì tay của cô gái đó sau này không thể vẽ tiếp được nữa.

Trần Thiệu Thần, Cố Phán, Hàn Diệp Hành cùng im lặng sửng sờ.

Trần Thiệu Thần lên tiếng trước tiên. “Cám ơn bác sĩ.”

Bác sĩ gật gật đầu, rời đi.

Diệp Tử Nhụy vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh.

Trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại hai người, Cố Phán ngồi ở một góc phòng. Hàn Diệp Hành đã về từ nãy, cô cũng không còn tinh thần để nói lời cảm ơn với anh ta.

Cánh cửa phòng bệnh đột ngột bị đẩy mở ra, qua mấy giây sau Cố Phán mới ngược lên nhìn.

Dưới ánh sáng tối mờ ngoài hành lang hắt lên trước cửa, Chu Nhuận Chi vội vã bước vào, bước chân gấp gáp hỗn loạn.

Cố Phán hơi nhui mày, cô đứng dậy.

Sắc mặt của Chu Nhuận Chi rất không tốt, anh ta nén giọng mình lại, nói: “Tôi vừa từ Pháp về, bác sĩ cũng đã nói với tôi rồi.”

Vừa từ Pháp về sao?

Nghe nói, vợ chưa cưới của anh ta đang ở Pháp.

Ánh mắt Chu Nhuận Chi tràn đầy đau lòng, bây giờ Cố Phán cũng không biết nên nói gì nữa, an ủi anh ta sao?

Cô đi ra khỏi phòng bệnh, Trần Thiệu Thần đang đứng ngoài cửa, cô đi tới, ôm lấy anh từ phía sau, mặt áp vào lưng anh, tâm trạng thấp thỏm cả ngày mới tạm thời thả lỏng.

Thật may là, ngay lúc này, có anh ở đây.

Như vậy, là tốt rồi!

Trần Thiệu Thần cầm lấy tay cô. “Đừng lo, rồi sẽ ổn cả thôi.”

Cố Phán ôm anh một lúc lâu mới buông tay ra. Cô thở dài, hươ tay ra đầu với anh: “Là anh liên lạc gọi anh ta tới sao?”

Trần Thiệu Thần nhìn vào mắt cô. “Ừm, em nên nhìn ra được, trong lòng anh ta xem trọng Từ Nhụy hơn là vẻ bề ngoài anh ta thể hiện.”

Cố Phán cong khoé môi. “Nhưng nếu như chỉ dùng sự xem trọng này để anh ta nhận ra được tình cảm của mình, Từ Nhụy cũng quá đáng thương rồi.”

Về tranh, là một nửa cuộc sống của các cô đó!

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Anh vuốt tóc cô. “Ngồi xuống một lát đi.”

Anh biết, cô nhất định phải chờ đến khi Từ Nhụy tỉnh lại thì mới có thể yên tâm về nhà nghỉ ngơi. Đỗ. Lễ. Qũy. Đỗĩn

Đêm khuya, trong hành lang cũng vắng vẻ, không nhiều người qua lại. Hai người ngồi trên băng ghế ở hành lang, Cố Phán dựa đầu vào vai anh.

Sáng hôm sau, Diệp Từ Nhụy tỉnh lại từ trong cơn mê. Cô ấy vừa định giơ tay lên liền nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Đừng động đây...” Người nọ đè tay cô lại.

Diệp Từ Nhụy nhìn lên thì thấy anh ta.

Cầm anh ta lún phún râu, hơn nửa thuận thế nhìn xuống, cô nhận thấy được quần áo của anh ta cũng nhăn nhúm hết cả.

Chu Nhuận Chi nhìn cô thâm trầm. “Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Diệp Từ Nhụy sững sờ, đầu óc trống rỗng bắt đầu hồi tưởng lại. Cô vừa nhớ đến cảnh tượng cả căn phòng đổ sụp xuống trong nháy mắt, sàn nhà run chuyển dữ dội, cô vốn không chạy ra ngoài kịp, đầu đón liền truyền thẳng đến đại não.

Khẽ giật giật ngón tay, cô nhìn xuống, cả cánh tay phải của cô đang được bó bột, năm ngón tay sưng vù không khác gì lạp xưởng.

Cô khẽ mỉm cười. “Em tưởng là mình chết chắc rồi.” Cô nói rất chậm, giọng nói cũng khàn khàn.

Sắc mặt Chu Nhuận Chi chợt biến đổi. “Không được nói bậy.” Anh nặng nề hít một hơi sâu. “Sẽ không đâu.”

Diệp Từ Nhụy nhắm mắt lại. “Chu Nhuận Chi, em đã nằm mơ thấy anh. Mơ thấy anh kết hôn, anh mặc một bộ vest đen lịch lãm, rất đẹp trai, còn đẹp hơn cả ngôi sao Cbiz nữa.”

“Được rồi, đó chỉ là mơ thôi. Nhụy Nhụy, chúng ta nghỉ ngơi trước đã, đừng nói gì cả.”

Diệp Từ Nhụy ừ một tiếng, cô còn chưa kể hết giấc mơ của mình, trong mơ cô thấy anh kết hôn với vợ chưa cưới của mình, mà cô, thì đứng lẫn trong đám người đến dự.

“Em không biết anh lo lắng cho em thế nào đâu, anh tình nguyện người chịu đau đớn là anh chứ không muốn nhìn thấy em như bây giờ...” Tay anh ta run rẩy.

Khoé môi Diệp Từ Nhụy không tự chủ cong lên thành một nụ cười. Vết thương trên mặt đau rát.

Trong phòng làm việc, Trần Thiệu Thần đang xem tài liệu. Lúc này vang lên hai tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

Tần Kha đi vào. “Thiệu Thần, cô Chu đến tìm cậu.”

Chắc đã ba năm không gặp rồi nhỉ.

Chu Chú mặc một bộ đồ công sở được cắt may khéo léo, trang điểm tinh tế, không để người khác nhận ra một chút khuyết điểm nào.

“Thiệu Thần, chuyện hợp tác, cậu vẫn chưa đưa ra cho mình một câu trả lời chắc chắn.” Chu Chú ngồi xuống.

Tần Kha bày ra vẻ mặt vui vẻ như đang xem kịch.

“Ngại quá, mấy ngày nay mình bận một số việc, hiện giờ mình vẫn còn đang cân nhắc.” Trần Thiệu Thần bình tĩnh nói.

“Chuyện của công ty à?” Chu Chú ân cần hỏi.

Lúc này điện thoại của anh báo có tin nhắn đến. “Chờ mình một chút.” Anh lấy điện thoại xem tin nhắn.

Chu Chú âm thầm quan sát, gương mặt anh tràn đầy dịu dàng.

“Chu Chú, bây giờ chúng ta sẽ cùng bàn chuyện hợp tác.”

Sắc mặt Chu Chú rất khó coi, nếu như không trang điểm thì chắc sẽ nhợt nhạt đến thảm hại. “Minh có thể nói chuyện riêng với cậu không?”

Tần Kha rất thức thời. “Minh còn có việc, các cậu cứ nói chuyện đi.”

Ba năm, Trần Thiệu Thần cũng không hề cho cô một chút cơ hội nào, thậm chí còn có ý né tránh cô. dĩ ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n

“Vẫn là cô ấy sao?” Giọng Chu Chú có chút dè dặt. “Ba năm, Trần Thiệu Thần... Ba năm nay, hai người chưa từng liên lạc với nhau. Tại sao?!”

Trần Thiệu Thần nhìn lướt qua chiếc ly đặt trên bàn, đó là cái mà lần trước cô đã uống khi đến đây, anh vẫn để lại trước bàn làm việc của mình, mỗi ngày đều rửa một lần. “Ba năm, hay ba mươi năm thì cũng vậy thôi.”

Một khi đã yêu, thì yêu cả một đời.

Đây là câu trả lời của anh.

Cô cho anh ba năm, vì không muốn ba mẹ anh phải khó xử.

Thế thì, anh trao cho cô cả cuộc đời còn lại của mình.

Chu Chú cười bất đắc dĩ, nụ cười bi thương. “Trần Thiệu Thần, có đôi lúc cậu thật tàn nhẫn.”

Mười ngón tay Trần Thiệu Thần đan vào nhau. “Chuyện hợp tác với công ty cậu, mình cần phải suy nghĩ thêm.”

Chu Chú bất giác cắn môi, từ từ nở nụ cười. “Công việc là công việc, chuyện nào ra chuyện đó. Cậu làm việc tiếp đi, mình về đây.” Giày cao gót dẫm lên sàn phát ra những tiếng cộp cộp vang vọng, cô đơn mắt mác.

“Khi nào có thời gian thì gọi Cổ Phán ra ngoài dùng cơm nhé, dù gì cũng là bạn bè mà.”

Trần Thiệu Thần suy nghĩ một lát. “Qua một khoảng thời gian ngắn nữa đã, hiện giờ bạn của cô ấy đang nằm viện, mỗi ngày cô ấy đều bận đến đó chăm sóc bạn rồi.”

Chu Chú giật giật khoé miệng. “Cũng được!”

Anh nhìn theo bóng lưng Chu Chú rồi đi, lát sau thu hồi tầm mắt, nhìn điện thoại.

“Tối nay anh muốn ăn gì? Em có mua cho Từ Nhụy một con cá, tối nay định nấu canh.”

Trần Thiệu Thần khẽ mỉm cười, thế cũng được. Anh trầm tư một lát, mở điện thoại lên, chọn vào mục ghi âm, có một đoạn âm thanh vang lên.

“Mẹ, mẹ...”

“Mẹ, con yêu mẹ...”

“Phán Phán, đừng leo cao thế...”

Đoạn ghi âm này anh đã nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần. Không thể nói chuyện được thì sao? Người mà anh yêu chính là một cô gái như vậy.

Đầu ngón tay của anh lướt trên màn hình điện thoại. “Chờ anh về làm cơm tối giúp em.”

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Cổ Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Editor: Mèo ™

Buổi chiều, Cổ Phán đến bệnh viện thăm Diệp Từ Nhụy, cảm xúc của Diệp Từ Nhụy rõ ràng trầm lắng hơn trước đây rất nhiều.

“Cậu đừng mức nữa, mình không ăn đâu, không có khẩu vị.”

Cố Phán viết lên giấy: “Canh này rất tốt cho sức khoẻ đây.”

Diệp Từ Nhụy cười chua chát, nhìn vào tay phải của mình. “Có tốt thật không? Sau này mình không thể về tranh được nữa rồi, dù có ăn nhiều hơn nữa cũng vô dụng thôi.” Trong giọng nói của cô ấy tràn ngập chán nản.

Cố Phán gạt mình, đầu ngón tay cầm muống múc canh trắng bệch.

Diệp Từ Nhụy biết cô đang nghĩ gì. “Mình đã tự đi hỏi bác sĩ. Ông ấy nói sinh hoạt bình thường sẽ không có vấn đề gì, nhưng muốn làm những động tác tỉ mỉ thì không thể được. Ông ấy còn nói, bác sĩ phẫu thuật cho mình là người giỏi nhất của bệnh viện này, ông ấy còn không nắm chắc, có thể thấy được kết quả sẽ là gì rồi đó.”

Cố Phán sửng sốt, cô biết bây giờ bất kì ai an ủi cũng không có tác dụng. Cô không quen nhìn thấy một Diệp Từ Nhụy suy sụp như vậy. Cô nhanh chóng viết lên giấy. “Cậu còn nhớ tiết học cuối cùng của chúng ta không?”

Diệp Từ Nhụy gạt đầu, biết cô muốn nói gì.

“Có rất nhiều chuyện xảy ra với mẹ mình mà chưa ai được biết. Thật ra thì mẹ mình cũng từng bị thương, lúc đó gần như bà đã suy sụp, có một khoảng thời gian dài bà không thể cầm bút vẽ nữa.”

Diệp Từ Nhụy đọc mấy dòng chữ trên giấy, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Cố Phán trình trọng gạt đầu, tiếp tục viết. “Cho nên, kỉ tích là có thật. Bây giờ cậu không nên suy nghĩ quá nhiều, phải từ từ chăm sóc sức khoẻ thật tốt đã.”

Diệp Từ Nhụy cười nhạt. “Không, Cố Phán, nếu như chỉ là chuyện này, mình cũng không đến nỗi đau lòng như vậy. Cậu biết không? Vợ chưa cưới của Chu Nhuận Chi là do gia tộc của anh ấy chọn, hai nhà kết thông gia là vì lợi ích, vốn không thể làm gì khác được.”

Đoạn tình cảm này ngay từ đầu đã không có kết quả tốt.

“Nếu như anh ấy từ hôn, thì anh ấy chỉ còn lại hai bàn tay trắng.” Cô ấy gần từng chữ, dường như đã trút hết sức lực để nói xong lời cuối cùng.

Cố Phán hiểu, cho dù Chu Nhuận Chi vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn, Từ Nhụy cũng không muốn như vậy. Bởi vì yêu, nên không muốn người mình yêu lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường.

“Cậu không phải là anh ta, sao cậu biết anh ta nghĩ gì.” Cố Phán viết xuống những lời này.

Diệp Từ Nhụy nhắm mắt lại, quần áo bệnh nhân mặc trên người cô ấy rộng thùng thình, lộ ra vòm cổ và xương quai xanh quyến rũ. Sắc mặt của cô ấy vẫn tái nhợt, lại thêm mấy phần suy sụp. “Cậu có vẻ rất hiểu câu nói này. Vậy tại sao năm đó cậu lại đưa ra sự lựa chọn đó?”

Trên đường trở về, Cố Phán vẫn luôn suy nghĩ đến câu hỏi lúc nãy của Diệp Từ Nhụy. Chia ly năm đó, đúng là do một mình cô quyết định, tại sao lúc đó cô lại có thể nhẫn tâm và quyết tuyệt như thế chứ?

Khi về đến nhà, trong phòng bếp vang lên những âm thanh khe khẽ.

Cô đổi dép đi trong nhà, đứng trước cửa phòng bếp nhìn vào. Trần Thiệu Thần đang đứng ở đó, nồi canh trên bếp đang bốc hơi nóng nghi ngút. Tất cả dường như chỉ là ảo giác, có chút không chân thực, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác vốn nên là như thế.

Cô say sưa ngắm nhìn anh, đáy lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Trần Thiệu Thần quay sang, ánh mắt anh nhìn cô đông đầy dịu dàng. “Về rồi à, hôm nay Từ Nhụy thế nào rồi?”

Cố Phán đi tới bên cạnh anh, huơ tay ra dấu: “Không tốt chút nào.”

Trần Thiệu Thần tắt bếp, múc canh ra bát. “Cô ấy biết chuyện tay mình rồi sao?”

Cố Phán gạt gạt đầu, lại nói: “Đợi khi cậu ấy khoẻ hơn, em muốn mời một người đến châm cứu cho cậu ấy, tay của mẹ em là nhờ ông ấy chữa cứu mà khỏi đó.” ĐD.LeêQuýĐoàn

Trần Thiệu Thần gạt đầu. “Tiền đóng viện phí là của Hàn Diệp Hành, em trả lại anh ta chưa?”

Lúc này Cố Phán mới chợt nhớ ra, sao lại quên mất chuyện này chứ.

Trần Thiệu Thần lắc lắc đầu. “Anh để trên bàn trà, ngày mai gấp trả lại cho anh ta đi.”

Cố Phán chép chép miệng, huơ tay ra dấu: “Vây em mượn tạm của anh trước vậy.”

Nghe thấy vậy, Trần Thiệu Thần vừa bực mình vừa buồn cười, đến lúc nào rồi mà cô còn nhắc đến chữ ‘mượn’ với anh chứ.

“Đi rửa tay, ăn cơm thôi.” Giọng anh trầm ấm.

Ăn cơm tối xong, hai người ngồi trước sofa phòng khách xem tivi, Cố Phán cầm điều khiển ti vi chuyển kênh. Gần đây cô rất thích xem các chương trình giải trí. Chương trình thiếu nhi này đang quay hai đứa bé rất đáng yêu. Cô xem đầy hứng thú.

Trần Thiệu Thần ngồi bên cạnh xem tài liệu, thỉnh thoảng quay sang ngắm cô mấy lần. “Em thích bé nào?”

Cố Phán hươ tay trả lời: “XX, cậu bé mặt trời, sau này nhất định là mỹ nam chân dài, thật là đẹp trai, là cậu bé mặc quần có hình hoạt hình đó.”

Trần Thiệu Thần cười cười. “Chân dài là do gen di truyền từ ba mẹ, nhà chúng ta thì không có hi vọng gì rồi.”

Cố Phán sùng sốt mấy giây mới phản ứng lại được, kì thị trắng trợn vậy luôn! Con gái phương đông cao 1m65 là chuẩn quá rồi còn gì!

Anh nheo mắt cười cười. “Người ta nói, chiều cao của con trai di truyền từ mẹ, giữa hai chúng ta, nó sẽ trách em chứ không phải anh.”

Cố Phán trừng mắt nhìn anh.

Trần Thiệu Thần cười thầm. “Cho nên vẫn là sinh con gái tốt hơn, giống em.”

Con gái mà đặt tên là tiểu Huy sao? Chắc chắn nó sẽ oán hai người họ cho xem.

Trần Thiệu Thần nhìn cô. “Ngày mai đi gặp mẹ anh nhé. Em thấy sao?”

Một nửa bên mặt Cố Phán ngược ánh sáng, đầu ngón tay cô trắng bệch. “Bác gái biết chúng ta bây giờ đang...”

“Biết, cái bà cũng biết hết.” Trần Thiệu Thần hươ tay ra dấu với cô.

“Bà có nói gì không?”

“Bà nói, nếu như em có thời gian thì muốn nhờ em dạy bà vẽ tranh, gần đây mẹ anh rất thích vẽ vôi, mỗi ngày đều ở lì trong nhà tập vẽ, nhưng mà vẽ không đẹp gì cả...” Trần Thiệu Thần cười nói.

Cố Phán chớp chớp mắt, lát sau mới hươ tay trả lời: “Được thôi!”

Rốt cuộc Trần Thiệu Thần cũng cười tươi vui vẻ, đôi môi lướt thật nhanh qua gò má cô, hai tay ôm lấy cô. “Sắp đến ngày lễ tình nhân rồi, anh đang định hôm đó đi đăng kí kết hôn. Nhưng mà vẫn phải đợi sau khi về nhà gặp ba mẹ em đã.”

Cố Phán bất giác xụ mặt xuống, cô chậm rãi hươ tay, thành thực báo cáo: “Ba em rất cố chấp.” Ý là ông sẽ không chấp nhận anh dễ dàng đâu, bây giờ anh phải cố gắng nữa lên.

“Ừ, có thể liên tưởng được, ba nào con nấy mà.”

Cố Phán cắn răng, vừa định phản bác lại thì điện thoại của cô vang lên. Cô nhìn lướt qua, là một dãy số lạ, cô không nhận mà từ chối cuộc gọi luôn.

“Sao không nghe máy? Điện thoại quấy rồi à?”

Cố Phán chợt nhớ ra, hình như hai ngày trước cũng nhận được cú điện thoại này.

Lúc này có một tin nhắn mới gửi đến.

“Cố Phán, tôi là bạn cũ của ba cô. Cô có bao giờ thắc mắc tại sao mình lại không thể nói được không? Nếu muốn biết nguyên do thì hãy đến gặp tôi.” Đây là số mã vùng điện thoại từ huyện J thành phố C.

Cố Phán có cảm giác tức ngực khó thở, đột nhiên trong lòng lập tức căng thẳng cảnh giác.

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Editor: Mèo TM

Cố Phán rơi vào trầm tư, giữa hai lông mày ẩn hiện vẻ lo lắng, trong lòng cồn cào không yên.

Trần Thiệu Thần nhìn thấy cô như vậy thì không yên tâm, hỏi: “Tin nhắn của ai vậy?”

Cố Phán hít sâu một hơi, không do dự đưa điện thoại cho anh xem, đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, giữa cô và anh vốn cũng không tồn tại bí mật gì.

“Lúc trước số điện thoại này có gọi cho em một lần rồi, nhưng em không nghe máy.” Cố Phán kể chi tiết cho anh hay. “Khi đó không đề ý.”

“Chuyện khi nào?” Trần Thiệu Thần trầm mặc.

“Một tháng trước khi anh về nước.”

“Gọi điện một lần, nhắn tin một lần...” Anh vừa lẩm bẩm vừa suy nghĩ. “Có lẽ người này quen biết ba mẹ em, hơn nữa quan hệ không phải bình thường. Em có nhớ đến ai không?”

Cố Phán lắc lắc đầu. “Có khi nào là đối tác kinh doanh với ba em không?”

Trần Thiệu Thần lắc đầu. “Em định thế nào?” Anh hỏi.

Cố Phán nhìn anh, hươ tay trả lời: “Em không thể nói được là chuyện của nhiều năm trước rồi, cho dù biết được nguyên do thì có thể làm gì đây? Huống chi bây giờ em đang tận hưởng một cuộc sống rất vui vẻ.” Cần gì phải tự tìm thêm phiền toái chứ.

Thật ra thì cô cũng mơ hồ đoán ra được chút ít, có lẽ nguyên nhân khiến cô không thể nói được cũng không tốt đẹp gì.

Trần Thiệu Thần suy tư trong chốc lát. “Anh sẽ điều tra số điện thoại này, nếu như người đó có liên lạc với em nữa thì nói cho anh biết.”

Cố Phán gật đầu, đảm bảo an toàn là được, còn lại những thứ khác cô cũng không muốn phát sinh thêm nhiều chuyện.

Nếu Chu Hảo Hảo đã chủ động liên lạc với Cố Phán thì đương nhiên sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy, bà ta có sự cố chấp của riêng mình.

Hai ngày sau Trần Thiệu Thần đã tra ra được chủ nhân của số điện thoại kia, cùng với một câu chuyện xưa liên quan đến người đó. Chu Hảo Hảo, người thành phố C. Bà ta còn có một thân phận khác nữa - người đã từng là bạn gái thanh mai trúc mã của ba Cố Phán.

Trần Thiệu Thần thông qua mối quan hệ giao thiệp rộng của ba mình để điều tra, nên đương nhiên chuyện này Trần Trạm Bắc cũng biết.

Từ Thần Hi gọi điện thoại đến. “Thiệu Thần, con điều tra người đó làm gì?”

Trần Thiệu Thần cũng không muốn kể chuyện này cho mẹ mình biết, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của ba vợ tương lai của anh. Anh đành phải đánh trống lảng, “Có một người bạn nhờ con giúp thôi.”

Từ Thần Hi ở đầu dây bên kia im lặng một lúc. “Bạn nào? Bạn của con quan tâm đến bạn cũ của ba Cố Phán làm gì? Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.”

Trần Thiệu Thần tăng hăng một tiếng.

Từ Thần Hi tức giận mắng: “Quả nhiên, có con dâu là quên luôn mẹ, khi nào mới dẫn Phán Phán về nhà đây, mẹ xuống bếp làm mấy món ăn. Cũng lâu rồi mẹ chưa gặp con bé.”

Trần Thiệu Thần cười: “Không phải là mẹ sẽ đến thành phố B sao?”

“Đến chứ! Đương nhiên phải đến! Mua vé máy bay luôn rồi.” Im lặng một hồi, bà còn thêm một câu. “Ba con cũng đi theo.”

Trần Thiệu Thần vỗ trán. “Để con hỏi cô ấy xem có thời gian không đã.”

Hừ! Còn làm bộ làm tịch nữa.

Hôm nay Cố Phán đang vẽ bản thảo ở một quán coffee, lúc này có ai đó đứng bên cạnh bàn của cô, rất lâu cũng không rời đi. Cố Phán ngược lên nhìn thì thấy đó là một người phụ nữ khoảng 40, 50 tuổi, hơi quen mặt.

Nhưng trong nhất thời cô vẫn chưa nhớ ra là đã gặp ở đâu.

Người phụ nữ đó nhếch môi cười cười, nụ cười rất nhạt, miệng chỉ hơi cong đã kéo theo nếp nhăn ở khoé mắt hiện lên, cho thấy dấu vết bào mòn của năm tháng, “Tôi có thể ngồi đây không? Cố Phán...”

Cố Phán vẫn còn ngây người chưa đáp, bà ta đã ngồi xuống đối diện cô.

Bà ta mặc một chiếc váy liền màu đen, là kiểu dáng của mấy năm trước rồi, nhưng vẫn toát lên được sự sạch sẽ chỉnh tề.

Cố Phán vẫn còn hơi cảnh giác, rốt cuộc cô cũng nhớ ra rồi, đây là người phụ nữ mà ba năm trước đây cô đã từng gặp ở thành phố C.

“Cô nhớ ra chưa?” Người phụ nữ cười cười. “Chúng ta đã từng gặp nhau, lần gặp trước cách đây chắc khoảng ba năm, còn lâu hơn thì chính là khi cô còn rất nhỏ.” Bà ta buồn bã nói.

Cố Phán gấp laptop lại, cầm bút và giấy, nhanh chóng viết: “Bà là ai?”

Người phụ nữ nhìn cô chăm chăm, như đang tìm kiếm thứ gì đó từ trên người cô, hồi lâu sau bà ta mới lên tiếng: “Cô rất giống ba cô.”

“Bà là bạn cũ của ba tôi?” Cố Phán lại hỏi.

Bà ta nhẹ nhàng gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, “Đúng vậy! Suýt chút nữa thôi tôi đã thành vợ của ông ấy rồi, tôi họ Chu.”

Chu Hảo Hảo chậm rãi trả lời, giữa hai hàng lông mày như vuron một nét đau thương sâu kín.

Cố Phán như bị người khác tát một bạt tai vào mặt, gương mặt cô tràn đầy vẻ bất ngờ không thể tin được.

Hai tay Chu Hảo Hảo đan vào nhau. “Xem ra cô vẫn không hay biết gì. Đúng nhỉ, ai mà muốn nhắc tới những chuyện xa xưa không vui đó làm gì.”

Cố Phán cảm thấy cổ họng mình khô khát khó chịu.

“Cảm xúc khi lần đầu tiên tôi biết đến sự tồn tại của cô cũng y như thế, nếu như Tống Hoài Thừa đón cô về, tôi tự nhủ sẽ chăm sóc cô thật tốt. Nhưng mà, ba cô lại không cho tôi cơ hội đó.” Chu Hảo Hảo như đang nhớ lại. DD <`Lê•Quý•Đôn`>

Cố Phán nắm chặt bút trong tay, cô không biết nên hỏi gì nữa.

Chu Hảo Hảo vẫn đang tự thuật lại chuyện trước kia, bà ta và Tống Hoài Thừa là thanh mai trúc mã cùng nhau trưởng thành, bà ta vẫn luôn có ý với ông, rất thích ông. Khi người phụ nữ ngồi trước mặt cô nhắc đến ba cô, vẻ mặt thảnh thơi cũng nảy ra vài nét ngưng ngưng của thiếu nữ, thảnh thơi cũng tràn đầy oán giận. Bà ta nói chuyện hơi hỗn loạn, nhớ chuyện gì thì kể chuyện đó chứ không sắp xếp theo trật tự nào, nhưng Cố Phán vẫn nghe hiểu được.

Chu Hảo Hảo chắc cũng xem xét tuổi với mẹ cô, nhưng nhìn vẻ bề ngoài thì thấy bà ta lớn tuổi hơn mẹ cô nhiều.

“Tôi đã từng ngồi tù, vì tội cô ý gây thương tích cho người khác. Mà người đó chính là mẹ của cô. Ba cô cũng thật tàn nhẫn, dù là đối với tôi hay là đối với mẹ cô trước kia...” Bà ta nói một nửa rồi dừng lại không nói tiếp nữa.

Cố Phán nhìn bà ta, ngẩn ngơ.

Chu Hảo Hảo trừng mắt nhìn cô. “Cô có biết ba mẹ cô đã từng ly hôn không?”

Cố Phán cắn cắn môi, việc này cô có biết.

Động tác nhỏ này đã bán đứng tâm trạng của cô hiện giờ. Chu Hảo Hảo nói tiếp: “Sau khi mẹ cô kết hôn, suốt mấy năm vẫn không thể mang thai, là bởi vì ba cô luôn cho mẹ cô uống thuốc tránh thai. Mà cô không thể nói được, một nửa nguyên nhân trong đó là do Tống Hoài Thừa, dĩ nhiên mẹ cô cũng không tránh khỏi trách nhiệm, cô ta cũng rất liều mạng.”

Sau lưng Cố Phán đã ướt đầm mồ hôi, sắc mặt gần như là tái nhợt.

Chu Hảo Hảo bùng ly nước lên, nhấp một ngụm nước lọc lạnh lẽo. “Đây cũng coi như là trả nợ thôi. Ông trời sẽ dùng những cách khác nhau để đòi lại sự công bằng. Cố Phán, là cô đang trả nợ thay bọn họ.”

Trong lớp cô có một người bạn là Phật tử, đôi lúc sẽ nói chuyện giảng đạo với bọn họ, nhân quả tuần hoàn, vạn vật trên thế gian này đều có số mệnh của riêng nó.

Duyên nợ của kiếp trước như thế nào, cô không thể bàn cãi gì. Những chuyện khi còn bé, cô đã không còn nhớ được nhiều, ba mẹ cũng cố ý lờ đi những hồi ức xưa cũ đó, cho nên rất ít nói về chuyện trước kia, dần dần những hồi ức đó càng ngày càng mờ nhạt đi.

Nếu như không có những đoạn ghi âm ngắn của mẹ thì có lẽ cô cũng sẽ quên mất, cô đã từng giống như những đứa trẻ bình thường khác, cũng có thể nói được. d 。 đ 1. q 。 đ 2

Tâm trạng càng lúc càng tệ, Cố Phán viết lên giấy: “Tại sao bà lại nói cho tôi biết những chuyện này?” Thật ra thì cô cũng nghĩ đến câu trả lời rồi, còn mục đích gì khác ngoài việc muốn gia đình bọn họ không được yên ổn hạnh phúc nữa?

Chu Hảo Hảo nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt kia y hệt như của người đó khiến bà ta cảm thấy hơi hoảng hốt. “Đã nhiều năm như vậy, tôi và ba cô cùng sống cùng ở một thành phố, nhưng chưa bao giờ tình cờ chạm mặt nhau. Một nhà các người được trải qua những ngày tháng hoà thuận hạnh phúc, tôi

Trần Thiệu Thần nhíu mày. “Một giờ chiều.”

Cố Phán thấy anh không nhắc đến chuyện đi đón, liền nhắm mắt hỏi. “Chúng ta có cần đến sân bay đón họ không?”

Trần Thiệu Thần cố nén cười. “Không cần đâu, cũng không phải lần đầu tiên đến, hai người họ sẽ không bị lạc đường đâu.”

Cố Phán xoa xoa tay. “Em muốn chuẩn bị một ít quà.” Cô còn cường điệu thêm “Quà tặng nhất định phải cần.”

Trần Thiệu Thần đi tới. “Được, nghe theo em. Buổi tối đi chọn mua với em. Bận bận cả ngày rồi, em đi tắm trước đi, anh xuống lầu mua đồ ăn. Em muốn ăn gì?”

Cố Phán suy nghĩ một lúc. “Vịt quay, ngó sen hầm cay, bánh ngô nướng.”

“Tham ăn.” Ánh mắt Trần Thiệu Thần đầy cưng chiều, đi xuống lầu.

Cố Phán nhanh chóng đi tắm, sau khi tắm xong mới chợt nhớ ra là quên mang theo khăn, trong phòng tắm không có cái khăn nào cả. Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng mở, đóng cửa.

Cô mở hé cửa phòng tắm, ló đầu nhìn ra, vurun một tay vịn lên cánh cửa gỗ.

Lúc nhìn thấy người nào đó đang đứng trong phòng khách, thì cả người cô bất ngờ sững sờ đến bất động.

Từ Thần Hi theo tiếng động nhìn sang, gương mặt xinh đẹp mặn mà của bà phút chốc cũng sượng trân.

Cố Phán có cảm giác nhiệt độ trên người mình càng lúc càng cao, những giọt nước trên mặt vẫn chưa kịp lau khô, tí tách rơi xuống, cô mím chặt môi, bây giờ phải giải thích như thế nào đây?

Từ Thần Hi khẽ mỉm cười. “Tắm à, quên mang quần áo sao?” Dịu dàng hiền hậu.

Ba hồn bảy vía của cô vẫn chưa bay đi hết, vẫn còn suy nghĩ được, cô lắc lắc đầu.

“Vậy là quên mang khăn đúng không?”

Cố Phán đỏ mặt gật gật đầu.

“Cháu chờ một chút, để bác lấy giúp cho.” Từ Thần Hi đi tới ban công, khoe miệng cũng không tự chủ cong lên thành một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mèo ™

Cố Phán nhận lấy chiếc khăn lông từ tay Từ Thần Hi, khăn mỏng nhẹ mà sao cô có cảm giác như đang cầm một quả tạ nặng mấy trăm cân. Cô nhốt mình trong phòng tắm tự trấn an khoảng một phút, mới mặc quần áo đi ra ngoài.

Từ Thần Hi vui vẻ ngồi trên ghế salon, thấy cô ra ngoài thì lên tiếng gọi cô: “Tối đây ngồi đi.”

Cố Phán nhắm mắt đưa chân ngồi xuống.

Từ Thần Hi thấy hai má cô ửng hồng thì không biết là do vừa mới tắm xong hay là do thẹn thùng, bà cong môi cười, đã lâu không gặp, Cố Phán còn xinh đẹp đáng yêu hơn cả trước kia.

“Hai đứa dọn dẹp lại nhà cửa gọn gàng sạch sẽ thật đấy.” Từ Thần Hi khen.

Cố Phán vẫn chưa bớt lúng túng ngại ngùng, một tay cô cầm bút, một tay cầm quyển sổ nhỏ, viết: “Không biết hôm nay bác gái sẽ đến đây, chúng cháu chỉ mới vừa quét dọn sáng nay thôi.”

Từ Thần Hi cười ôn nhu, ày, thì ra hai đứa nó không ở cùng nhau à. Vậy mà con trai bà cũng nhịn được sao?

Chuyện mới vừa nãy, người lớn tuổi như bà đây vừa nhìn cũng muốn xông vào ăn đậu hủ của cô bé con này ngay và luôn chứ nói gì đến thanh niên trai tráng như Thiệu Thần.

Từ Thần Hi giải thích: “Bác định đến trước để dọn dẹp lại phòng ốc, không ngờ những người trẻ tuổi bây giờ suy nghĩ chu đáo thật, nếu biết thế thì bác cũng không đến sớm làm gì, tiết kiệm được thời gian lại không quấy rầy hai đứa. Thiệu Thần nó đâu rồi?”

Lòng bàn tay Cố Phán rịn ướt mồ hôi, chuyện xảy ra ba năm trước làm cô không còn mặt mũi nào đối diện với người nhà họ Trần nữa. Từ đó đến nay, rốt cuộc cô vẫn không từ bỏ triệt để được Trần Thiệu Thần.

Cô viết câu trả lời lên giấy: “Anh ấy đi mua com tôi rồi ạ.”

Từ Thần Hi nhún mày. “Đồ ăn bên ngoài không vệ sinh, cũng không tốt cho sức khỏe, trên tivi cũng nói nhiều rồi, toàn chứa phẩm màu hoá học không thôi. Ngày mai bác tự tay nấu cho cháu, cháu muốn ăn gì?”

Cố Phán nhớ đến hình như lúc trước Trần Thiệu Thần đã từng kể với cô rằng tài nấu nướng của mẹ anh không được giỏi cho lắm.

“Bác gái, không cần phiền toái thế đâu ạ.” Cố Phán vội viết lên giấy.

“Không sao, không sao mà. Ngày mai bác sẽ bộc lộ tài năng nấu nướng cho hai đứa thấy. À, đúng rồi, giờ chắc con cũng tốt nghiệp rồi nhỉ, quyết định làm việc ở đâu chưa?” Từ Thần Hi sợ cô cảm thấy không thoải mái, nên toàn chọn những chủ đề gần gũi để tán gẫu, như thế có thể giúp kéo gần khoảng cách giữa hai người hơn.

Cố Phán viết: “Cháu vẫn chưa có ý định làm việc lâu dài, giờ mới chỉ là hoạ sĩ vẽ truyện tranh tự do thôi ạ.”

Từ Thần Hi gật gù đầu. “Lần trước bác có tham gia một hoạt động của thành phố, có nhìn thấy mẹ của cháu, nhưng cũng chưa có cơ hội nói chuyện với bà ấy, nếu như thuận tiện thì hai gia đình chúng ta gặp mặt nhau đi.” Từ Thần Hi nói rất uyển chuyển.

Trong lòng Cố Phán vẫn đang suy nghĩ không biết phải trả lời thế nào. Trần Thiệu Thần, sao anh còn chưa về nữa? Nếu biết trước thì cô đã không đòi ăn nhiều món như vậy rồi. ♣️❖♦️♠️♥️♣️

Cô viết lên giấy: “Khi về nhà nhất định cháu sẽ nói lại với mẹ ạ.”

Từ Thần Hi vẫn cười. “Cháu đừng câu nệ như vậy. Trước kia bác vẫn muốn sinh một đứa con gái, ai dè Thiệu Thần lại là con trai, nhưng mà bác sắp được thỏa lòng mong ước rồi, con dâu thì cũng có khác gì con gái đâu.”

Cố Phán chỉ biết cười ngây ngô.

Lúc Trần Thiệu Thần vào nhà thì nhìn thấy đôi giày trước cửa. “Mẹ...”

“Về rồi đấy à?!” Từ Thần Hi hỏi.

Cố Phán nhìn anh, thấy Cố Phán và mẹ mình ngồi đằng kia, trực giác Trần Thiệu Thần mách bảo rằng hình như lúc anh vắng nhà, giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì đó thì phải.

Cố Phán viết lên giấy. “Bác gái, con vào dọn dẹp lại phòng ngủ ạ.”

“Đi đi, cứ tự nhiên như đang ở nhà mình.” Từ Thần Hi hoà ái nói.

Khoé môi Cố Phán giật giật, cô đi vào phòng ngủ, lập tức lấy hai tay che mặt lại, thật là, mắccờ chết đi được mà!

Trong phòng khách.

Trần Thiệu Thần đặt túi thức ăn lên bàn, hỏi: “Mẹ, mẹ tới bao lâu rồi?”

Từ Thần Hi ưu nhã uống nước. “Không lâu, chỉ mới một lát thôi.” Bà dừng lại, giả hoạt nói thêm một câu. “Lúc đó Cố Phán vừa mới tắm xong nhưng không có khăn, đúng lúc mẹ đến nên đưa giúp con bé một cái khăn lông. Ngại quá, đã giành mất chuyện tốt của con rồi.”

Trần Thiệu Thần coi như đã hiểu ẩn ý trong ánh mắt Cố Phán lúc nãy là gì rồi, bất giác anh bật cười. Lúc này trong phòng ngủ, chỉ sợ ai đó da mặt mỏng đang tìm chỗ để độn thổ cho rồi.

“Nhưng mà nếu để ba con biết, nhất định sẽ giáo huấn con một trận, danh không chính ngôn không thuận.” Từ Thần Hi nghiêm túc nói.

Trần Thiệu Thần cười cười. “Mẹ nghĩ nhiều rồi.”

Từ Thần Hi cau mày. “Có thật là do mẹ nghĩ nhiều không? Con đã về lâu như vậy rồi còn gì.” 26 tuổi, con sói đói như con nhện được miếng thịt ngon trước mắt à?

Trần Thiệu Thần nhún vai. “Không vội.”

Từ Thần Hi trêu ghẹo nói: “Con mà không vội sao? Cũng không biết là ai liều mạng học ngày học đêm chỉ để nhanh chóng kết thúc khoá học vậy kia. Còn không vào đó an ủi người ta đi?”

Trần Thiệu Thần đứng dậy. “Mẹ, về phía ba con...”

“Mẹ biết, bên phía ba con không cần phải lo lắng gì đâu.” Từ Thần Hi lườm anh. “Mọi vấn đề chủ yếu đều từ hai đứa thôi, ba mẹ không giúp gì được đâu. Lo là lo bên phía ba của Phán Phán kia, chỉ sợ con phải dốc sức biểu hiện cho thật tốt mới được.”

Trần Thiệu Thần lắc lắc đầu. “Con biết mà.”

Anh đi vào phòng ngủ, Cố Phán quay đầu lại lườm anh một cái nảy lửa, sau đó vẫn tiếp tục chải tóc, chắc là vì để kéo dài thời gian, cô còn nghiêm túc thắt tóc mái thành bím tóc nhỏ dọc theo trán cố định ở vành tai nữa.

Trần Thiệu Thần đứng phía sau, nhận lấy cây lược trong tay cô, tiếp tục chải tóc cho cô. “Em muốn thắt tất cả tóc thành đuôi sam rồi mới ra ngoài sao?”

Cố Phán xoay người lại, hươ tay nói với anh: “Em mắc cỡ chết đi được! Không dám ra ngoài gặp mẹ anh đâu.”

Anh háp háy tươi cười. “Ừ!” một tiếng. “Lúc này mẹ anh nói, vừa nhìn thấy em như vậy cũng muốn xông vào ăn em...”

Cố Phán nhìn anh chằm chằm.

Trần Thiệu Thần nhún vai. “Bà nhất định cho rằng chúng ta đã... Có gì đó rồi. Em nói xem, bây giờ chúng ta nên làm thế nào đây?” Anh chậm chậm nắm lấy mười ngón tay cô.

Làm thế nào?

Cố Phán hoảng. 囧

Anh cười cười. “Anh nên về sớm hơn mới đúng.”

Cố Phán đang nghĩ, anh nói câu này là có ý gì?

“Về sớm hơn để tự tay lấy khăn lông cho em.” Trần Thiệu Thần tiếp lời.

Cố Phán bất mãn, cô thật muốn học theo nữ chính trong phim truyền hình chương một phát vào ngực anh. Nhưng không biết tại sao cuối cùng lại diễn thành... Ôm ấp yêu thương rồi.

Tay phải anh xoa xoa mặt cô, ánh mắt sáng ngời. “Phán Phán, vậy thì anh không từ chối nữa.” Đúng thật là không từ chối, anh vòng tay ôm lấy cô, mùi sữa tắm nhàn nhạt quen thuộc cùng với hơi thở ấm áp không chút giấu giếm tình cảm.

Nụ hôn cháy bỏng, nóng rực, sâu lắng đến cùng cực.

Chân Cố Phán bắt đầu mềm nhũn, tất cả sức lực chống đỡ đều dựa vào người anh. Tay Trần Thiệu Thần vững vàng ôm vòng eo con kiến của cô. “Thật muốn nhanh chóng gặp mặt bác trai bác gái.” Ánh mắt đen láy nhìn cô chằm chằm không rời. “Thế thì sẽ làm được chuyện khác sớm hơn.”

Chuyện khác!

Cố Phán ngơ ngốc nhìn anh.

Trần Thiệu Thần hít sâu một hơi. “Đừng nhìn anh như vậy, bây giờ vẫn chưa được.”

Bên ngoài vang lên tiếng hai tiếng gõ cửa.

“Hai người trẻ tuổi nồng nhiệt các con mau ra ăn cơm đi, đồ ăn sắp nguội hết cả rồi.” Từ Thần Hi đứng ngoài cửa nói vọng vào.

Khoé miệng Trần Thiệu Thần cong lên, bình ổn lại tâm trạng. “Ra ăn cơm nhé?! Hừm...” Anh sửa lại mấy sợi tóc rối cho cô.

Cố Phán muốn đập đầu vào tường bất tỉnh cho rồi. Cuối cùng vẫn phải nhắm mắt đưa chân theo anh ra ngoài ăn cơm.

Từ Thần Hi xới ba chén cơm, lại dọn đồ ăn ra đĩa, gọn gàng ngon mắt. Ánh đèn màu vàng cam phía trên bàn ăn toả ra ánh sáng ấm áp.

“Ngồi đi, ăn cơm nào.”

Ba người bắt đầu im lặng dùng cơm.

Cơm nóng hôi hổi cộng với vị quay thơm lừng, ngó sen cay cay, mùi vị ngon đúng chuẩn.

Từ Thần Hi gấp một cái đùi vịt để trước cái đĩa nhỏ trước mặt Cố Phán. “Bạn bận cả ngày rồi, cháu ăn nhiều một chút.”

Cố Phán vừa định hươ tay nói gì đó, Trần Thiệu Thần đã lên tiếng trước: “Vì con vịt quay này mà con phải xếp hàng hơn 30 phút mới mua được đó.”

“Đó là chuyện con nên làm.” Từ Thần Hi nói. “Lúc mẹ mang thai con, thèm ăn miến chua ngọt (*), ba con phải chạy cả nửa thành phố để mua về cho mẹ đây.”

(*) Miến chua ngọt: Đây là món ăn đặc trưng của Trùng Khánh - Tứ Xuyên, Trung Quốc. Sợi miến được làm từ bột khoai lang, nấu trong nước lèo từ đậu nành, tương ớt, dấm và sa tế. (Ảnh minh hoạ bên dưới)

Cố Phán buồn cười, dù cho bác trai có hơi nghiêm nghị, nhưng quả thực đối với bác gái rất tốt.

“Phán Phán đang nghĩ gì thế?” Từ Thần Hi nhìn cô đang cười vui vẻ.

Cố Phán hươ tay ra dấu: “Cháu đang nghĩ, lấy được một ông chồng lớn hơn mình nhiều tuổi có vẻ rất tuyệt.”

Từ Thần Hi nhìn về phía Trần Thiệu Thần, chờ anh phiên dịch lại.

Trần Thiệu Thần cau mày. “Lúc anh còn nhỏ, anh và ba mẹ cùng nhau ra ngoài chơi, người ta toàn lầm tưởng anh và mẹ là hai chị em. Em còn cảm thấy tuyệt nữa không?”

Cố Phán đảo mắt nhìn Từ Thần Hi, hình như thấy nét mặt của bác gái có chút xấu hổ.

“Thằng nhóc này tuyệt đối không giống bác và ba nó chút nào, không lãng mạn gì hết. Phán Phán, sau này cháu phải rộng lượng tha thứ cho nó nhiều rồi.” Từ Thần Hi cong môi. “Phán Phán, mấy ngày nữa, cháu có thể cùng trở về với chúng ta một chuyến không?”

Cố Phán chớp chớp mắt, liền nghe bác gái nói tiếp: “Người lớn hai nhà chúng ta chính thức gặp mặt để bàn bạc chuyện chung thân đại sự của các con.”

Mặc dù đã chuẩn bị từ trước, nhưng khi nghe bác gái nói ra những lời này, cô vẫn cảm thấy cực kì cảm động. Bác gái đúng là một người mẹ vô cùng hiền dịu. DD.LeeQuyĐoàn’

Sau bữa cơm tối, Trần Trạ́m Bắc đã đến đây. Cố Phán vẫn còn hơi hồi hộp, nên chỉ lễ phép cười chào hỏi ông.

Trần Trạ́m Bắc nhìn cô, gật gật đầu. “Mấy người bên nhà họ Tống(*) có gửi một ít trái cây để tôi mang đến đây, Thiệu Thần, con đi rửa sạch rồi gọt cho Phán Phán với mẹ con ăn đi.”

(*) Là người nhà bên Tống Kinh Dương chứ không phải bên Tống Hoài Thừa đâu nha.

Cố Phán đi theo Trần Thiệu Thần vào phòng bếp để rửa trái cây.

Dưới ánh đèn ấm áp, hai người vai kề vai đứng gần bên nhau, nước chảy rào rào.

Trần Thiệu Thần rửa trái cây, Cố Phán nhận lấy trái cây rửa xong từ tay anh để vào đĩa.

Anh nghiêng đầu, nói nhỏ: “Lần này ba mẹ anh đến, chính là muốn thăm em”

Cố Phán đang cầm một quả quýt, đầu ngón tay hơi nắm chặt.

“Đừng lo, ba mẹ anh đều rất thích em.” Anh nhìn cô. “Em lại đang nghĩ bậy bạ gì đó?” Giơ tay lên, tình nghịch búng một cái vào mi tâm của cô, làm cho cả mặt cô đều ướt đầy nước.

“Ba năm qua giống như một giấc mộng thật dài, sau khi tỉnh giấc, anh lại trở về bên cạnh em, như chưa từng rời đi.” Cố Phán hươ tay nói với anh.

Giọng Trần Thiệu Thần dịu dàng trầm thấp. “Anh vẫn luôn ở đây.” Anh dùng ống tay áo lau nước trên mặt cô.

“Bác trai và bác gái rất yêu thương nhau.” Cố Phán hươ tay nói.

Trần Thiệu Thần cười như không cười. “Sau này chúng ta cũng sẽ như vậy.”

Cô bưng đĩa trái cây ra ngoài, Trần Thiệu Thần đi phía sau cách cô một bước, anh nói nhỏ chỉ đủ để một mình cô nghe: “Phán Phán, là anh tìm người để cùng chung sống cả đời, cho nên, anh thích là được.”

Bá đạo thật đấy!

Bước chân Cố Phán khựng lại một giây, quay đầu lại nhìn anh, đôi môi cong cong nở nụ cười tươi.

Hai người cùng bưng trái cây ra phòng khách, bốn người cùng ngồi trên ghế sofa trò chuyện trên trời dưới đất, vui vẻ hoà thuận.

Hơn chín giờ tối, Trần Thiệu Thần đưa cô về nhà.

Trần Trạh Bắh và Từ Thần Hi vừa xem tivi vừa nói chuyện. “Giờ chắc Thiệu Thần đã cảm thấy yên tâm rồi nhĩ?” Từ Thần Hi thờ dãi.

Trần Trạh Bắh lắh đầu. “Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sang năm có thể kết hôn được rồi.”

“Không biết con trai anh có muốn đợi nữa hay không kìa, em thấy nó chỉ muốn kết hôn ngay ngày mai luôn cho rồi.”

Trần Trạh Bắh vỗ trán. “Cũng được thôi, hai đứa nó hạnh phúc là được.”

“Hình như anh không cảm thấy bất mãn gì hết nhĩ? Con dâu trong tưởng tượng của anh với trong thực tế chênh lệch nhau như đáy sông với mặt biển vậy mà?”

Trần Trạh Bắh bật cười. “Không có, anh còn thích thực tế như vậy nữa kìa, giống em. Cô bé Cố Phán này rất tốt, rất xứng đôi với Thiệu Thần.” Trần Trạh Bắh khẽ nói tiếp. “Lương thiện chính trực, mọi mặt đều ưu tú. Công bằng mà nói, bà Trần à, lúc còn trẻ bà có rất nhiều điểm chưa bằng con dâu tương lai của chúng ta đâu.”

“Hừ! Anh hối hận à? Hối hận cũng muộn rồi! Hàng đã mua rồi thì miễn trả lại!”

Ngày hôm sau, trời xanh mây trắng, nhiệt độ có giảm nhẹ hai độ.

Cố Phán đi dạo trung tâm thương mại cùng với Từ Thần Hi, bà lôi kéo cô hết đi chỗ này rồi lại đến chỗ kia, trong chốc lát, trên tay hai người đều đã xách theo gần mười túi đồ.

“Phán Phán, bác đã chuẩn bị xong quà tặng cho mẹ cháu rồi, còn ba cháu thích gì?” Từ Thần Hi khổ não suy nghĩ.

Cố Phán suy nghĩ một lát, sau đó viết lên giấy: “Ba cháu chỉ thích mẹ cháu thôi, bác gái không cần chuẩn bị gì đâu.” Cô còn chưa thông báo cho ba mẹ biết nữa, thật giống như trong tình cảnh ‘lấy tay bắt cá’ vậy.

Từ Thần Hi bị câu trả lời của Cố Phán làm cho bật cười. “Ày dà, câu trả lời của con đúng là đặc biệt.” Thôi, quà tặng ba Cố Phán sẽ để cho Trần Trạh Bắh chuẩn bị vậy.

Từ Thần Hi dẫn cô đến một cửa hàng bán nội y.

Nhân viên nghênh đón hai người, nhiệt tình đề cử vài kiểu đáng đang thịnh hành.

Từ Thần Hi chọn mấy bộ. “Phán Phán, cháu thử xem.”

Trên mặt Cố Phán thoáng qua mấy phần kinh ngạc.

Từ Thần Hi nói: “Bộ màu đỏ mặn chín này không tệ, để mặc lúc kết hôn, quyến rũ lắm đó.”

Bác gái có nghĩ xa quá rồi không.

Nhân viên đứng bên cạnh cười cười. “Dáng người của con gái cô rất đẹp, đây là cỡ 70C, có thể vào phòng thử đồ thử thoải mái ạ.”

Cố Phán vẫn còn đang do dự, ánh mắt Từ Thần Hi đã quét qua vòng một của cô. “Phán Phán, đi thử đi, không sao đâu, hôm nay bác sẽ chịu trách nhiệm quét thẻ thanh toán.”

Lúc Cố Phán vào phòng thử đồ, đã gửi cho Trần Thiệu Thần một tin nhắn: “Mẹ anh dẫn em đến trung tâm thương mại, mua rất nhiều quần áo.”

Trần Thiệu Thần trả lời: “Không cần khách sáo với bà đâu.”

Không phải vấn đề này mà!

Cô lại gõ một hàng chữ: “Mẹ anh dẫn em đi mua nội y. ToT”

Trần Thiệu Thần hồi âm: “Mất thẩm mĩ của mẹ anh cũng không tệ lắm đâu.”

Cố Phán: “.....”

Hai người vui vẻ trở về. Bây giờ Cố Phán cảm thấy, số tuổi tâm hồn của bác gái trẻ hơn mẹ cô rất nhiều, một người trung niên có tâm hồn thiếu nữ, rất đáng yêu.

Từ Thần Hi về đến nhà không chút mỏi mệt, tinh thần phấn chấn, bà lăm bắh: “Có con gái vẫn tốt hơn, có thể dạo phố với mình, còn có thể giúp chọn quần áo cho nhau nữa.”

Cố Phán mang quần áo mua cho Trần Thiệu Thần vào phòng ngủ, liền nghe thấy cuộc đối thoại từ bên ngoài. Đồ. Lẽ. Qũy. Đồ.

Từ Thần Hi: “Thiệu Thần, đây là quần áo của Phán Phán. Mấy bộ nội y này, lát nữa đưa con bé về nhớ cầm theo đấy. Không nhìn ra đó, dáng người của vợ con đẹp lắm luôn.”

Mặt của Cố Phán như bị hơi lửa, lát sau cô nghe được Trần Thiệu Thần trả lời: “Đúng vậy! Cả bên trong lẫn bên ngoài của cô ấy đều rất đẹp.”

Cố Phán không muốn ra ngoài nữa. Da mặt của người nào đó dày quá rồi. Hợp với Từ Thần Hi nữa thì cô chỉ có nước chết vì xấu hổ mất.

Một năm này, nhiệt độ mùa hè ở thành phố C cũng không thay đổi nhiều.

Buổi tối, Tống Hoài Thừa tham gia tiệc rượu xã giao, gặp được Tổng giám đốc của công ty Từ thị – Từ Dịch Phong. Hai người đã từng hợp tác làm ăn với nhau nên hàn huyên mấy câu. Từ Dịch Phong có dẫn theo con trai cùng đến dự tiệc.

Từ Dịch Phong giới thiệu. “Con trai tôi, Mạnh Lăng. Dẫn nó ra ngoài để học hỏi thêm.”

Tống Hoài Thừa kín đáo quan sát cậu trai trẻ. “Tổng giám đốc Từ nói đi đâu vậy, tôi có nghe nói, tiểu Lăng là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc của đại học T đấy.”

Từ Dịch Phong nheo mắt. “Con gái ông cũng là sinh viên ở đại học T mà.”

“Mới vừa tốt nghiệp tháng 6 này, con bé muốn làm chuyện mình thích nên bây giờ vẫn còn đang ở thành phố B.” Tống Hoài Thừa nhắc đến con gái liền bày ra vẻ mặt kiêu ngạo.

“Có cơ hội chúng ta nên sắp xếp cho hai đứa gặp mặt qua lại nhiều hơn, về sau cũng có thể giúp đỡ nhiều hơn.”

Hai người họ ngẫm hiểu lẫn nhau, cùng nhìn nhau cười cười.

Sau khi về nhà, ông liền nói chuyện này cho Cố Niệm hay.

“Cậu con trai của Từ Dịch Phong đúng là nhân tài nổi trội, thành thực trầm ổn.” Tống Hoài Thừa ca ngợi đến tận mây xanh. “Để tôi đi check mail, Từ Dịch Phong nói sẽ gửi hình cho tôi.”

Cố Niệm không muốn đề ý đến ông, nhưng vẫn bị ông lôi kéo theo.

Tống Hoài Thừa đăng nhập vào mail, có mấy tin mới chưa đọc, ông cũng bỏ qua luôn, chỉ xem mail vừa mới gửi đến. “Em xem, đây chính là Mạnh Lăng.”

Cố Niệm xích lại gần màn hình laptop xem ảnh. “Quả thật không tệ, bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn Phán Phán ba tuổi.”

“Sao không theo họ ba mà theo họ mẹ vậy?”

Tống Hoài Thừa giết giết khoe miệng khô khốc. “Không phải nhà họ Từ sinh đôi một trai một gái sao, một đứa theo họ ba, một đứa theo họ mẹ cũng là bình thường mà.” Ông tiện tay mở ra một mail khác. “Ah...” Trong nháy mắt kinh ngạc không thôi, là ảnh của Phán Phán, mặc dù chỉ chụp từ một bên mặt, nhưng ông nhìn một cái liền nhận ra ngay.

“Ai gửi hình cho ông vậy?” Cố Niệm âm thầm run run.

Sắc mặt Tống Hoài Thừa lạnh lùng, ông nhìn đến tên của người gửi phía trên — ‘HaoHao’. Không cần nói cũng biết.

“Là Chu Hảo Hảo.” Đã nhiều năm bọn họ không nhắc đến cái tên này rồi.

Hết chương 54

Tác giả có lời muốn nói: Hơn một nửa chương này đều là ngọt.

Chương kế tiếp nên ăn! Ăn cho thật đã!

Editor có lời muốn nói: Oà, chính thức chấm dứt chuỗi ngày ăn chơi trác táng. Tốc độ edit lại chậm dần đều rồi. Hôm nay post chương trễ quá, mong mọi người thứ lỗiiiii (T_T—T_T)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Editor: Mèo TM

Cuộc sống bình yên hạnh phúc trước giờ rồi cuộc cũng bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của Chu Hảo Hảo. Những năm này, bọn họ đều không còn nghĩ đến những chuyện trước kia, nhớ lại có quá nhiều chuyện không vui, cho nên mỗi người đều lựa chọn quên lãng.

Tổng Hoài Thừa như vậy, Cổ Niệm cũng thế.

Tổng Hoài Thừa nói: “Đề anh tìm cô ta nói chuyện, xem xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì.”

Tay trái Cổ Niệm vẫn đang xoa xoa cổ tay phải, ở đó có một vết sẹo đã biến thành màu trắng hồng.

“Sao đột nhiên cô ta lại tìm tới Phán Phán chứ?” Bà thì thào hỏi.

“Anh đã gửi mail trả lời, chờ gặp mặt rồi hỏi cho rõ hơn.” Tổng Hoài Thừa không khỏi cảm thấy đau đầu.

Cổ Niệm an ủi. “Anh cũng đừng lo lắng quá, nếu quả thật đã xảy ra chuyện gì thì Phán Phán sẽ liên lạc với chúng ta thôi.”

Tổng Hoài Thừa vò rối tóc mình, trầm giọng nói: “Anh sợ cô ta sẽ nói những chuyện trước kia cho Phán Phán biết.”

Không phải ông không dám đối mặt với chuyện lúc xưa, nhưng ông không muốn Phán Phán lại bị tổn thương thêm lần nào nữa, ông nguyện một mình chịu đựng tất cả mọi nỗi đau đó.

Ngày hôm sau Tổng Hoài Thừa liền gọi điện thoại cho Chu Hảo Hảo. Nghe thấy giọng nói của đối phương qua điện thoại, hai người đều cảm thấy xa lạ khác thường.

“Hảo Hảo, Phán Phán không biết gì cả, cô... Cô không được làm tổn thương con bé.” Tổng Hoài Thừa cũng không cực kì tức giận như ông tưởng.

Chu Hảo Hảo cười giễu: “Tôi chỉ chụp hình con bé thôi mà ông đã không yên lòng vậy sao? Nhiều năm qua, các người đều phòng tránh tôi như lũ, hôm nay lại chủ động liên lạc... Tôi thật có chút vừa mừng vừa lo đó.”

Tổng Hoài Thừa cau mày. “Cô đang ở đâu?”

“Thành phố B. Ông muốn đến đây sao?” Giọng Chu Hào Hào nghe như tiếng gió thổi, lạnh lùng.

Tổng Hoài Thừa căng thẳng. “Được. Chúng ta hẹn địa điểm nói chuyện đi.”

Chu Hào Hào nheo mắt, lúc này bà ta đang ở Di Hoà viên, xung quanh đều là khách khứa xa lạ. Tới thành phố B đã mấy tháng, bà ta cũng thường hay đến đây.

“Mấy ngày nữa tôi sẽ về thành phố C, chờ tôi liên lạc lại.” Nói xong, bà ta cúp máy, đứng nhìn về phương xa mờ mịt.

Có một người nước ngoài đi đến, cười cười nhờ bà chụp giúp một bức ảnh.

Chu Hào Hào vui vẻ giúp đỡ, cuối cùng hai người còn chụp chung với nhau một tấm.

Đã có quá nhiều khách qua đường ngang qua cuộc sống của bà ta, nửa đời trước đã lặng lẽ trôi qua như vậy, chẳng lẽ nửa đời sau cũng muốn trải qua như vậy sao?

Khúc mắc trong lòng này, có lẽ nên cởi bỏ rồi.

Tổng Hoài Thừa và Cố Niệm cùng bàn bạc chuyện này, Cố Niệm gửi tin nhắn cho con gái, hỏi cô về cuộc sống và công việc gần đây.

Cố Phán nhận được tin nhắn, cúi đầu suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng gửi một tin trả lời: “Mẹ, cuối tuần con sẽ về.” Còn dẫn theo bạn trai về nhà ra mắt nữa.

Ừm... Hay việc này để về nhà rồi nói tiếp. Cô sợ ba lại đột ngột tăng huyết áp nữa thì khổ.

Nhưng Cố Niệm và Tổng Hoài Thừa lại hiểu lầm, sao con gái và Chu Hào Hào lại cùng trở về trong khoảng thời gian này, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Có phải con bé biết hết mọi chuyện rồi không?

Cố Phán mang theo laptop đến công ty Trần Thiệu Thần, lúc cô bước vào, có người chú ý đến, làm một dấu tay ra hiệu với cô, ý là Trần Thiệu Thần đang ở trong phòng họp.

Cố Phán khẽ mỉm cười, người này đúng là thân thiện.

Cô định đến phòng làm việc của anh chờ, lúc đi ngang qua phòng họp, cửa phòng chỉ khép hờ, vừa hay cô lướt mắt nhìn vào bên trong. Trần Thiệu Thần ngồi ở vị trí chủ trì cuộc họp, anh hơi nghiêng người nhìn về phía trước, chăm chú nghe người khác báo cáo, vẻ mặt bình tĩnh nghiêm túc, vẫn đẹp trai ngồi ngồi không chút khuyết điểm.

Không, anh của bây giờ, hình như cô càng nhìn càng thích hơn.

Cố Phán vào phòng làm việc của anh, xem chừng anh vẫn còn bận khá lâu nữa, vì vậy cô mở laptop lên bắt đầu vẽ tranh. DD.LeeQuyĐoàn`

Kết cục câu chuyện của quả cam to to và bánh mì nhỏ nhỏ...

Cô nghiêm túc suy nghĩ, quả cam và tiểu bánh mì đã trải qua rất nhiều khó khăn, cuối cùng cũng được hạnh phúc bên nhau. Nhưng mà vấn đề bây giờ là, cục cưng mà quả cam và tiểu bánh mì sinh ra nên là cái gì đây?

Quả cam nhỏ? Bánh mì nhỏ? Chẳng lẽ là tiểu Huy Huy?

Cố Phán rồi nùi một cục.

Cuộc họp kết thúc, Trần Thiệu Thần và Tần Kha vẫn còn ở lại phòng họp bàn bạc thêm dự án thiết kế. “Lão đại, bạn gái của anh đến rồi.” Có người hào tâm nhắc nhở anh biết.

Trần Thiệu Thần quay sang nhìn Tần Kha. “Giao cho cậu.”

“Này, cậu muốn ngược chết đám chó độc thân tui này sao?” Tần Kha kêu gào.

Trần Thiệu Thần cười cười: “Đợi khi nào bạn gái của cậu đến tìm, mình bảo đám sẽ biến mất trong im lặng.”

Hừ! Vậy còn được, Tần Kha tiếp tục chăm chỉ làm việc.

Lúc Trần Thiệu Thần vào phòng, Cố Phán đang hỏi ý kiến của Đường Thanh, bảo bố sinh ra sẽ là quả cam hay là bánh mì.

Đường Thanh: “Hai người sinh một đứa đi, không phải sẽ biết ngay sao?”

Cố Phán: “.....”

Đường Thanh: “Đến quá trình nào rồi? Đến bây giờ thì gạo cũng nấu thành cơm rồi chứ? Cảm giác thế nào?”

Cố Phán: “.....”

Đường Thanh: “Có đau không? Cảm giác có giống như trong phim hay truyện ngôn tình miêu tả không?”

Cố Phán: “Cô giáo Đường à, giáo viên gương mẫu, sao cậu có thể... Đầu óc đen tối như vậy chứ?”

Đường Thanh: “Cậu quên bác Mạnh nói gì rồi sao? Thực sắc tính dã (*). Ấy dà, kỹ thuật của Trần sư huynh chắc là trên cả chuẩn luôn nhĩ? Đúng không, đúng không? Nói thử nghe xem nào?”

(*) Thực, sắc, tính dã: Là câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Cố Phán “Cạch!” một cái đóng máy tính lại, thật là quá đáng!

Trần Thiệu Thần đẩy cửa vào thì thấy cô như vậy. “Phải đổi laptop mới thôi.” Anh trêu cô.

Cố Phán đỏ mặt, hươ tay hỏi: “Họp xong rồi à?”

Trần Thiệu Thần ngồi xuống bên cạnh cô. “Đến tìm anh có việc à?”

Cố Phán hươ tay nói với anh: “Em đã nói với mẹ rồi, cuối tuần về nhà. Nhưng mà em vẫn chưa nói cho ba mẹ biết, anh cũng về cùng.”

Trần Thiệu Thần nhú mày, nhìn cô: “Ừ, không sao.” Đầu ngón tay anh mân mê những lọn tóc của cô, ánh mắt đặt trên cái ót trắng mịn lộ ra trên nền tóc đen của cô không rời.

Cố Phán theo bản năng vồ vồ trán mình, do dự hỏi: “Có cần cắt cho giống như trước không?”

Khoé môi Trần Thiệu Thần cong lên: “Không cần, như vậy... Rất đẹp!” Mặc dù thường xuyên được người khác khen đẹp, nhưng nghe từ miệng anh nói ra, nhịp tim của cô không khỏi đập nhanh hơn.

Cô đang phân vân có nên đáp lại anh hay không, ví dụ như, dáng vẻ của anh trong cuộc họp lúc nãy, đặc biệt mê người.

Trần Thiệu Thần im lặng một lúc rồi nói: “Không cắt tóc mái là vì muốn chờ anh trở về dẫn em đi cắt, đúng không?”

Cố Phán cảm thán, không khen anh nữa. “Không phải, là vì tiết kiệm tiền! Chắc anh vẫn chưa biết, bây giờ giá cắt tóc mái ngoài salon ít nhất là 20 đồng đó.”

Trần Thiệu Thần khẽ cười. “Không cần tiết kiệm tiền giúp anh đâu, bà Trần.”

Bà Trần...

Chưa gì đã đòi họ cho cô rồi sao? Có nhanh quá không?

Cô cựa quậy cơ thể, quay sang néo anh một cái, cảm thấy trên vai có gì đó hơi lỏng... Hoá ra là dây áo ngực bị tuột rồi. Cô đang định đứng dậy đi sửa lại, nhưng người nào đó vẫn lôi kéo cô. “Ngồi với anh một lát, nhứ đầu.”

“Chờ một chút, em muốn đi toilet.” Cố Phán bị phần hươ tay nói.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, mắt rơi vào đầu vai của cô, vừa đúng lúc dây áo cộm lên lộ ra ngoài. d . đ 1. q . đ 2

Cố Phán cắn răng đỏ mặt. “Đây là mới mua, là bác gái mua cho em.” Cô tự nhủ với mình, không được xấu hổ, phải bình tĩnh.

Trần Thiệu Thần thẳm hít một hơi thật sâu. “Chỉ nhìn bên ngoài vẫn là có sự chênh lệch với tiếp xúc thực tế.”

Cố Phán bị sặc nước bọt, bạn trai nhà người ta có giống như anh không thế?

Cố Phán đi vào phòng nghỉ ở sát vách chỉnh lại dây áo thì nghe thấy giọng Trần Thiệu Thần vang lên từ bên ngoài: “Phán Phán, anh mượn máy tính của em gửi một email nhé.”

Ừm... Chợt Cố Phán hoảng hốt nhớ đến cái gì đó, vội vã chạy ra ngoài.

Trần Thiệu Thần đã và đang nhìn vào màn hình laptop của cô. Tiêu rồi! Tiêu rồi! TIÊU RỒIII!!!

Cô còn chưa kịp nói gì, giờ cô chỉ muốn thời gian đông cứng lại ngay lúc này.

Từng bước từng bước đi tới, tay nhẹ nhàng kéo anh xê ra để cô nhìn.

Trên màn hình laptop là những hình manga cô vừa vẽ, còn có cuộc đối thoại đen tối với Đường Thanh lúc nãy.

Cô cúi người xem rõ hơn, tầm mắt vừa đúng ngang với màn hình, không ngờ là sau khi cô gấp laptop lại rồi mà Đường Thanh vẫn còn lầu bầu rất nhiều.

“Vóc người của Trần sư huynh hẳn là không tệ chứ?”

“Minh dùng ánh mắt chuyên nghiệp để đánh giá, vai rộng eo thon, là hình tam giác đúng chuẩn đấy.”

“Cố Phán, cậu lời rồi.”

.....

Mười ngón tay mảnh khảnh của Cố Phán run run, hươ tay nói với anh: “Cậu ấy uống rượu, say rồi...”

Trần Thiệu Thần cười nhẹ như nước: “Không sao, rượu vào lời ra.”

Hoàn toàn là không cùng đẳng cấp. Cách nhau một trời mười vực lận đó!!!

Hôm trở về thành phố C, lúc máy bay đáp xuống sân bay, trời đổ xuống một cơn mưa rào nho nhỏ, sắc trời âm đạm.

Lúc trên máy bay, Cố Phán vẫn luôn suy nghĩ, sau khi về nhà phải nói chuyện Trần Thiệu Thần với ba mẹ như thế nào đây? Năm đó khi anh xuất ngoại du học, ba đã rất tức giận dù cô đã giải thích với ông rất nhiều lần.

Trần Thiệu Thần đưa cô về đến nhà, đã đưa là phải đưa đến tận sát dưới lầu nhà cô.

Hoàng hôn thâm trầm, hai người đứng dưới gốc cây hoa tử vi.

“Hai ngày nữa, anh sẽ đến.” Anh nói.

Cố Phán gật gật đầu.

Trần Thiệu Thần vuốt vuốt tóc cô: “Không nhăn nhu thêm gì sao?”

Cố Phán nhìn trái phải hai bên, nhón chân định hôn một cái lên má anh, ai ngờ bất chợt anh quay mặt lại, môi chạm môi với cô.

Thật may là lúc này trời mưa lâm râm không có ai qua lại, nếu không thì xấu hổ chết mất. Đổ. Lẽ. Ờ. Ờ. Ờ. Ờ.

Trần Thiệu Thần ôm lấy cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Anh đã xin nghỉ dài hạn, tạm thời có thể ở lại thành phố C lâu dài rồi.”

Ý gì đây?

Cố Phán chớp chớp mắt, đang định hỏi anh thì sau lưng có một giọng nói truyền đến. Giọng nói đó lộ ra vẻ chưa chắc chắn và xen lẫn chút kinh ngạc.

“Phán Phán...”

Cố Phán chỉ cảm thấy chợt có một tia sáng chiếu thẳng qua đại não, cứng đờ quay người lại.

Ông ngoại bà ngoại cô đang đứng phía sau cách hai người khoảng năm thước, mắt hai người vẫn còn rất tỉnh, chậm rãi đi đến gần.

Trong lúc nhất thời, bốn người họ có hơi... Ngại ngùng.

Ngược lại, bà ngoại cô bình tĩnh lại rất nhanh. “Về rồi à?”

Cố Phán gật đầu, hươ tay nói: “Dạ, con vừa mới về.” Quay sang nhìn Trần Thiệu Thần, cô giới thiệu: “Ông ngoại bà ngoại, đây là Trần Thiệu Thần.”

Trần Thiệu Thần trầm ổn lễ phép chào hỏi hai người.

Ông ngoại Cố nhìn anh: “Trần Thiệu Thần, cái tên này nghe rất quen.”

Cố Phán nghĩ thầm, ông ngoại mình đang giả bộ.

Ông ngoại Cố suy nghĩ một hồi. “Hình như lúc trước ông tìm thấy một mảnh giấy của Phán Phán, bên trên chỉ viết duy nhất một cái tên này thôi. Ày dà, trí nhớ của ông không tốt lắm.”

Trần Thiệu Thần quay sang nhìn Cố Phán, trong đáy mắt như đang loé sáng.

Cố Phán giật mình hươ tay ra dấu: “Hay chúng ta cùng vào nhà rồi nói tiếp nhé?”

Ông ngoại bà ngoại nhìn cô, con bé thật biết cách đánh trống lảng.

Trần Thiệu Thần bật cười. “Ông ngoại bà ngoại, hôm nay hơi muộn rồi, con cũng chưa có chuẩn bị trước, hôm nào con lại tới nhà chào hỏi chính thức ạ.”

Ông ngoại Cố im lặng một lúc rồi mới trầm giọng đáp: “Được!”

Buổi tối, ‘cuộc họp gia đình của nhà họ Tống’, bắt đầu.

Bà ngoại Cố vừa vào nhà liền nói chuyện với Cố Niệm. “Lúc chúng ta tản bộ về thì nhìn thấy Cố Phán và cậu thanh niên đó đang đứng dưới lầu...” Bà ngoại cười cười. “Rốt cuộc cũng là người trẻ tuổi, đi thấy cậu ta không tệ, vừa cao lớn vừa đẹp trai, không thua gì mấy nam diễn viên truyền hình trên tivi đâu.”

Cố Niệm cười: “Chắc tối nay Tống Hoài Thừa không ngủ được rồi.”

Bà ngoại nói: “Cậu ta còn nói, hôm nào sẽ qua nhà ra mắt nữa đấy.”

Cố Niệm nói: “Khi cậu bé đó đến tìm con, hỏi xin con mấy đoạn ghi âm mà khi còn bé Phán Phán nói chuyện chơi đùa với chúng ta, con biết ngay là hai đứa nó sẽ không bị chia cắt dễ dàng vậy đâu.” Bà thờ dãi: “Thời gian là sự kiểm nghiệm tốt nhất, ba năm, hai đứa nó cũng đều trưởng thành rồi.”

Cố Phán đang đọc sách trong phòng ngủ, Tống Hoài Thừa gõ cửa đi vào.

Cố Phán chột dạ để sách xuống, quay sang nhìn ông cười cười lấy lòng.

Mặt Tống Hoài Thừa lạnh lùng, chỉ cho nói chuyện không cho cười: “Về đây nghỉ phép à? Hay còn vì việc gì khác nữa?”

Cố Phán cong môi cười cười, đưa tay kéo Tống Hoài Thừa ngồi xuống. Cô hươ tay nói: “Ba, hình như dạo gần đây ba mập lên rồi.”

“Đừng có đánh trống lảng. Ba hỏi con, cậu nhóc kia trở về bao lâu rồi?”

“Anh ấy về lúc con vừa tốt nghiệp.”

“Cũng gần một tháng rồi.” Tống Hoài Thừa nói. “Âm thầm trở về rồi đi tìm con, lòng dạ quá sâu hiểm. Phán Phán, con không phải đối thủ của thằng nhóc đó.”

“Ba, đây không phải là phim võ hiệp, con cũng đâu có đấu võ với anh ấy.”

“Ý của ba là con không kèm giữ được nó, cuộc sống về sau sẽ rất bị động.” Tống Hoài Thừa lo lắng. “Hôn nhân là chuyện cả đời, đi nhầm một bước là phải chịu khổ cả đời đó.”

Cố Phán chột hiểu ra.

“Không phải ba dọa con, Trần Thiệu Thần không phải không tốt, mà là quá tốt.” Ông nhớ đến ba năm trước đây, chứng kiến những ngày tháng mà con gái ông phải chịu khổ sở. Ông nhăn mày nghiêm mặt nói: “Con rể của ba không được làm cho con gái của ba phải đau lòng.”

Cố Phán yên lặng thờ dãi.

Sau cuộc nói chuyện giữa hai cha con, Cố Phán chủ động nhắn tin báo cáo tình hình cho người nào đó biết.

Cố Phán: “Gần đây cảm xúc của ba em không được tốt lắm.”

Trần Thiệu Thần: “Cho nên không muốn gặp anh à?”

Cố Phán: “Hay là chờ tâm tình của ba em tốt hơn một chút xem sao? Để em cố lay động ông đã. Cũng có lúc ông ấy trẻ con lắm.”

Trần Thiệu Thần: “Nghe lời em, nhưng về phần anh thì anh đề nghị ngày mai qua nhà em luôn.”

Như vậy thì Cố Phán sẽ không đồng ý.

Trần Thiệu Thần để điện thoại di động xuống, Trần Trạh Bắc quay sang nhìn anh. “Sao rồi?”

“Ba, phải đợi thêm rồi.” Trần Thiệu Thần có chút thất bại.

Trần Trạh Bắc hiểu ý cười cười: “Cố gắng lên, lão kia có tiếng là yêu con gái đến phát cuồng, chờ tâm tình ông ta tốt lên không bằng chủ động xuất kích.”

Đúng là gừng càng già càng cay.

Phòng dành cho trẻ con thoáng nhìn thì có vẻ nhỏ hơn phòng ngủ chính một chút, nhưng được thiết kế rất đáng yêu, bé trai hay bé gái đều thích hợp.

“Vẫn còn một ít đồ đạc chưa sắp xếp xong.” Trần Thiệu Thần nói: “Em cảm thấy thế nào?”

Cố Phán hươ tay ra đầu: “Em rất thích.” Đây là cô nói thật lòng.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, trong đáy mắt chỉ đều là hình bóng của cô. “Vậy thì tốt.”

Chuyến tham quan ‘Nhà tân hôn’ kết thúc, Cố Phán và anh cùng đi bày trí lại phòng làm việc. Trần Thiệu Thần trước đó đã mang tới một ít đồ, nhưng vẫn chưa sắp xếp dọn dẹp lại.

Lúc này hai người tiện tay dọn dẹp thu xếp luôn.

Sách của anh rất nhiều, với đủ mọi lĩnh vực. Cố Phán vừa xếp vừa nhìn, dọn tới đồng sách thời trung học, cô không khỏi nhìn thêm vài lần.

Sau khi Trần Thiệu Thần quay lại nhìn thì thấy cô đang say sưa xem sách. “Em xem gì thế?”

Cố Phán khép sách lại. “Hồi học cấp 3, trong sách của em toàn là ghi chú, sao sách của anh lại sạch sẽ đẹp đẽ như vậy?” Cô dựa vào giá sách, nhìn anh dịu dàng.

“Ban tự nhiên có rất nhiều kiến thức học bằng cách hiểu chứ không học bằng cách nhớ, lúc lên lớp quan trọng nhất là nghe giảng bài để tiếp thu.”

Cố Phán nhớ đến khi đó trong lớp bọn họ cũng có rất nhiều người tập trung nghe giảng bài, mỗi lần giáo viên giảng xong lại bắt đầu ghi nhớ, nhưng thật ra thì những lời giáo viên giảng trên lớp vẫn chưa kịp tiêu hoá xong, đợi đến khi tan học về nhà lại phải tốn thời gian học lại lần nữa. “Lúc đó em nên đến tìm anh, vậy thì có thể thỉnh giáo được phương pháp học hiệu quả của anh rồi.”

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chú, mặt cô tràn đầy vẻ đáng tiếc.

Cố Phán hươ tay nói: “Vậy thì em có thể lười biếng rồi.”

Trần Thiệu Thần nhú nhú mày. “Tìm anh chỉ vì để được lười biếng thôi sao?” Anh dần tiến đến gần cô, hơi thờ phả lên gương mặt dần ửng hồng của cô.

Cố Phán chợt hiểu cô đã mắc phải sai lầm to bự rồi. Chồng cùi chó trước ngực anh, vội vàng bổ sung thêm. “Khi đó em mới học cấp 3, tư tưởng còn rất trong sáng thuần khiết mà.”

Vậy, ý cô là tư tưởng anh không trong sáng. Tức là đầu óc đen tối đó hả?!

Trần Thiệu Thần cắn môi cô. “Không phải em vẫn luôn tưởng tượng đến vóc dáng của anh sao? Có muốn nhìn thử xem, xem có phải là chuẩn tam giác như mong đợi của em không nào?”

Trái tim nhỏ bé của cô gái nào đó đang đập thành thịch như muốn nhảy luôn ra ngoài.

“Khoá kéo ở đâu?” Anh khàn giọng hỏi.

Cố Phán nào còn suy nghĩ được nữa.

Rất nhanh Trần Thiệu Thần đã tìm được, đưa tay ra sau lưng kéo ‘Roẹt!’ một cái từ trên xuống dưới, chiếc váy hé rộng vẫn còn chưa cời ra hết, lộ ra đầu vai xinh đẹp mẽ người.

Nụ hôn của anh vừa đúng lúc chạm đến, nóng hổi không giống như lửa bình thường. “Có thể không?”

Đây có được gọi là từng bước dụ hoặc không?

Cố Phán chớp chớp mắt, một tay áp sát giá sách, một tay vòng qua cổ anh. Bây giờ vẫn còn là ban ngày mà.

Tay của anh dịu dàng vuốt ve xoa nắn hai ‘quả tuyết lè’ mềm mại trước ngực cô, xoa xoa vuốt vuốt từng đợt từng đợt. Cố Phán đã không còn giữ được tỉnh táo nữa rồi.

Anh thì thảo nói: “Lần sau mua nội y sẽ không bị làm nữa.”

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: Mèo ™

Lửa nóng lan dần, hơi thở dồn dập.

Động tác của anh lưu luyến mà dịu dàng, đưa tay cời vấy cô xuống, bề cơ thể khoả thân mềm mại của cô lên giường, không chút ngại ngùng mắc cỡ.

Mái tóc dài của cô bung xoã trên tấm ga giường màu lam nhạt tràn đầy hấp dẫn, Trần Thiệu Thần cũng giống với những nam sinh khác, rất thích bạn gái mình để tóc dài, vì có thể quấn tóc cô quanh đầu ngón tay của anh.

Anh từng chút từng chút dẫn dụ cô tiến vào lĩnh vực hoàn toàn xa lạ của cả hai. “Đau thì cắn anh...”

Cô mơ hồ hấp háy mắt, anh vừa mới tiến vào một chút, trong nháy mắt lửa nóng bao vây quanh cô, toàn bộ máu huyết trong người như sục sôi trào. Cổ Phán cắn môi, hai tay cô bấu chặt lấy cánh tay anh.

Một tay Trần Thiệu Thần chống xuống giường, một tay vẫn đang vuốt ve âu yếm cô, cơ thể của anh ở phía trên cách cô chỉ vài cm, si ngốc nhìn người con gái dưới thân mình. “Rất đau sao?”

Cổ Phán vẫn chưa thể trả lời, hai chân quấn chặt bên eo anh, không thể lộn xộn gì được, anh chọc cho cô kêu rên, âm thanh quỵến rũ mê người. Trần Thiệu Thần hơi đẩy người về phía trước, cô không kiềm được mà uốn éo thân mình, đạt được khoái cảm lạ lùng mà trước đây chưa hề biết, kéo theo phản ứng thất chặt bao trọn lấy anh.

Nơi đó bao quanh anh thật chặt, Trần Thiệu Thần phải dùng tất cả ý chí còn sót lại để kiềm chế chính mình.

Trên mặt Cổ Phán dần dần rịn ướt mồ hôi. Đau! Rất đau! Thế nhưng xen lẫn là một loại cảm giác không nói ra lời, ê ẩm, căng cứng, thỉnh thích. Cả da thịt trên người cô đều lộ ra một màu phấn hồng mê người.

Trần Thiệu Thần hôn khắp cơ thể cô từ trên xuống dưới, hôn từng tác da tác thịt không bỏ sót chỗ nào, mỗi lần hôn mỗi thì thảo: “Anh yêu em, Phán Phán, anh yêu em...”

Rốt cuộc khi anh vừa đột phá xông qua lớp màng kia thì dừng lại, một tay lướt qua đôi mắt cô, nơi đó đã ướt đầm nước mắt từ lúc nào. “Ngoan, chỉ đau lần này thôi, sau này sẽ không đau nữa.”

Anh nghiêng người ôm lấy cô, lửa nóng vẫn còn chôn trong cơ thể cô như trước, lẳng lặng đợi cô thích ứng với mình.

Cô cảm thấy mình được anh lấp đầy, nửa người dưới bóng râm, khẽ động đậy thì nghe thấy hơi thở anh dồn dập, anh khàn giọng nói: “Nhịn một chút, chờ một chút.” Anh dùng động tác dịu dàng mềm mại nhất để vuốt ve kích tỉnh cô. Hai người cùng ôm nhau hít thở, rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ngăn cách ánh sáng sáng ngời bên ngoài không cho chiếu vào phòng.

Tay Trần Thiệu Thần khẽ vuốt ve sống lưng trắng mịn của cô, Cổ Phán nhẹ nhàng hít thở, cô không dám động đậy nữa. Thật lâu sau, cô mới giương mắt nhìn anh, trong ánh mắt mê mẩn tràn đầy áy náy, hương tay ra dấu: “Được rồi...”

Trần Thiệu Thần nghe xong thì khẽ cong khoé môi, đáy mắt ngày càng sâu thẳm, mưa hôn lại rơi xuống, rốt cuộc cũng xông thẳng về phía trước, thật sâu thật sâu...

Cơ thể hai người hợp lại làm một.

Thế lực của phụ nữ cũng không bằng đàn ông, sau khi sóng tình như thủy triều qua đi, Trần Thiệu Thần ôm lấy cô, anh khó nén được sự hưng phấn của mình, mà cô đã ngủ thật say rồi, cơ thể vùi sâu trong lồng ngực anh.

Ánh mắt của Trần Thiệu Thần vẫn sâu thẳm như cũ, anh nhẹ nhàng hôn cô. “Tiểu bánh mì, tiểu bánh mì...”

d. đ. l. q. đ. 𐄂

Khi Cổ Phán tỉnh lại đã là 7 giờ tối.

Cô có chút thẹn thùng không dám mở mắt ra, phất tay sờ soạn bên cạnh, anh đã không còn ở trên giường. Cổ Phán ngồi dậy, cả người đau nhức như muốn gãy rời từng đốt xương. Quần áo của cô được xếp gọn gàng đặt trên tủ cạnh đầu giường, Cổ Phán thay đồ xong, vừa xuống giường thì bắp chân run rẩy không bước đi nổi.

Đi tới phòng khách, cô nghe thấy có tiếng động vang ra từ phòng bếp.

Cô từ từ đi tới, thấy Trần Thiệu Thần đang đứng đưa lưng về phía mình, không biết đang làm món gì mà thơm lừng nứt mũi.

Trần Thiệu Thần thấy bóng Cố Phán phản chiếu trong kệ kính, biết cô ở phía sau liền quay lại cười cười: “Là canh cá, đói bụng chưa nào?” Anh tắt bếp, đi tới trước mặt cô, ánh mắt tia xuống dưới chân cô, nhủu mày: “Sao em không mang giày?” Nói xong cúi người xuống.

Cố Phán hớn hờ leo lên, Trần Thiệu Thần cồng cô đến ghế sa lon trong phòng khách, mặt cô dán sát vào lưng anh, đầy lòng tràn đầy hạnh phúc. Hai người lại cùng ôm ấp vui vào nhau.

Anh nhìn về mặt môi trên mặt cô. “Mệt lắm không?”

Dường như trong nháy mắt về mặt của Cố Phán liền trở nên nghiêm nghị, vấn đề này phải nói với anh như thế nào đây, bây giờ cô mệt đến mức chỉ muốn nằm im một chỗ không động đậy gì nữa thôi.

Trần Thiệu Thần để cô gác chân lên đùi mình, lúc vận động lúc này anh có chú ý đến, trên bắp chân cô có một vết sẹo dài, chắc là lưu lại từ khi đó.

Ngón tay anh vuốt ve tới lui trên vết sẹo.

Cố Phán dựa vào trong ngực anh, chẳng buồn động đậy, giống y như một bé mèo lười biếng.

“Chắc lúc đó em rất đau.” Trần Thiệu Thần đau lòng, khi đó anh chẳng làm được gì cả.

Cố Phán nhấc mí mắt lên, hươ tay nói: “Không thấy đau gì cả, lúc đó em quá hoảng loạn, cảm giác sợ hãi còn mãnh liệt hơn cả cảm giác đau.” Khi đó trong đầu cô chỉ lo lắng đến vết thương trên đùi anh.

Trần Thiệu Thần nặng nề thở dài một hơi. “Có lúc chính anh lại nghĩ, nếu như lần đó em không đến núi Đông thì có khi bây giờ chúng ta đã kết hôn, hoặc có khi đã sinh bé con luôn rồi.”

Cố Phán cong miệng cười cười: “Nói không chừng là đã ly hôn luôn rồi đấy.”

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chăm. “Sẽ không đâu.” Anh chỉ nói vồn vện ba chữ.

Cố Phán bị câu trả lời của anh làm cho xúc động rồi, cô nắm lấy tay anh, từng nét từng nét viết lên lòng bàn tay: “Trần Thiệu Thần, em yêu anh, rất yêu anh.” Yêu đến mức, cho dù phải tự mình chịu bao nhiêu tổn thương đi nữa cũng chấp nhận, chỉ duy nhất không muốn để anh phải đau lòng.

Cơ thể Trần Thiệu Thần cứng đờ, lại áp sát người cô. Cố Phán liên tiếp né tránh, nhìn ánh mắt như có lửa của anh vội vàng hươ tay nói: “Em còn đau.”

Trần Thiệu Thần bật cười: “Anh chỉ muốn ôm em thôi.”

Cố Phán nóng mặt, ai mà biết được chứ.

Hơi thở của anh phả vào vành tai cô. “Thật tịch là một ngày tốt.”

Dĩ nhiên, là Valentine của Trung Quốc cơ mà. Cố Phán nhìn anh ngờ ngác khó hiểu.

Trần Thiệu Thần nhẹ giọng nói ra: “Hôm đó chúng ta đi đăng kí kết hôn đi.”

Cố Phán nghi ngờ. “Có nhanh quá không?”

“Nhanh sao?” Trần Thiệu Thần hỏi ngược lại. “Em không biết là anh nóng lòng cỡ nào đâu.” Anh trêu ghẹo nói. “Vội lại anh sợ tiểu Huy Huy sẽ đến tìm chúng ta sớm hơn.”

Cố Phán vội vàng nhìn xuống bụng mình, nơi đó vẫn phẳng lì như cũ. Chẳng lẽ lúc này anh không sử dụng biện pháp phòng tránh gì cả sao?

Tay vô thức sờ sờ bụng, đầu óc mơ mơ hồ hồ, rốt cuộc là có hay không? Cô cố gắng nhớ lại từng đoạn ngắn cảnh nóng lúc này.

Trần Thiệu Thần vuốt vuốt tóc cô. “Anh có sử dụng áo mưa. Ít nhất cũng phải chờ đến khi đăng kí kết hôn xong mới để cho em mang thai...” Hai nhà chúng ta vẫn chưa chính thức gặp mặt nhau, da mặt Cố Phán lại mỏng, anh không muốn cô phải chịu bất cứ tai tiếng không tốt nào.

Cố Phán nắm lấy tay anh, cùng đan xen ngón tay của mình vào ngón tay anh.

»diễn ≡ đàn ≡ lê ≡ quý ≡ đồn«

Trần Thiệu Thần khẽ mỉm cười. “Lúc em ngủ, có điện thoại gọi đến, anh sợ phá giấc ngủ của em nên đã nghe máy rồi.”

Cố Phán hoảng hốt nhìn anh, khó khăn hươ tay hỏi: “Là ai gọi vậy?”

“Bác trai...” Trần Thiệu Thần nêu lên hai chữ.

Cố Phán lập tức ịu xịu, có cảm giác như bị bắt tại trận khi đang làm chuyện xấu vậy. Trần Thiệu Thần đưa điện thoại cho cô. “Anh không nói gì cả, chỉ chào hỏi bác trai, rồi nói cho ông biết là em đang ngủ ở chỗ anh thôi.”

Cái này gọi là không nói gì sao?

“Ba em nói sao?” Cố Phán như chết trong lòng một ít. Oà, sao lại trùng hợp thế chứ.

“Bác trai rất khách khí, mời anh chủ nhật đến nhà chơi, anh đã đồng ý rồi.” Anh nhẹ nhàng nói tiếp.

Cố Phán thấy đầu óc mình như đang đảo lộn hết cả lên. “Là anh cố ý! Cố ý!”

Trần Thiệu Thần khoác vai cô. “Ừ, là cố ý đấy! Dù sao chúng ta cũng bỏ phí mất 3 năm, anh hi vọng về sau lúc nào chúng ta cũng được ở bên nhau, từng giây từng phút.”

Mới đầu, mơ cũng không dám mơ, nói gì đến việc yêu anh, sau đó dần dần cô mới hiểu rõ được ý nghĩa của hai chữ ‘vội cao’ này.

Tuổi thơ trong trí nhớ, những đứa bé cùng tuổi hay trêu chọc cô rằng: “Con bé câm, không nói được, chỉ biết a a a.”

Trẻ con không hiểu chuyện, nên cô chỉ buồn chứ không trách, đến giờ cô đã không còn nhớ được những đứa bé trêu chọc đó là ai từ lâu rồi.

Một ngày học lớp 11 nào đó, khi thấy anh là Chủ tịch hội học sinh đứng trên bục cao phát biểu, vẻ mặt đẹp trai rạng ngời, ngoài những từ hoa mỹ để hình dung anh lúc đó ra, còn có một câu mà cô vẫn không nói cho anh biết.

Đó chính là ‘cao không với tới’.

Nhưng rốt cuộc cô cũng dừng cảm một lần, thi vào trường đại học T, đó là quyết định dứt khoát nhất của cô từ trước đến giờ.

Trở về thành phố C đương nhiên là phải gặp mặt bạn bè cũ. Bạn học Hoa Từ bây giờ đang làm phóng viên hiện trường của đài truyền hình thành phố C. Hai ngày nữa, cô ấy phải đi lấy tin từ một hoạt động lớn ở Vân Nam, vì vậy hôm nay liền gọi Cố Phán ra ngoài gặp mặt.

Là Tổng Hoài Thừa lái xe đưa cô đến chỗ hẹn. Hoa Từ nhiệt tình chào hỏi: “Chú Tổng, chú ngày càng đẹp trai đó nha.”

Tổng Hoài Thừa rất có thiện cảm với Hoa Từ. “Tiểu Hoa càng lúc càng giống phóng viên rồi.”

Cô chính là phóng viên mà!

“Phán Phán con phải học tập tiểu Hoa nhiều vào, người trẻ tuổi thì phải tích cực hoạt động. Các con chơi đi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ba.”

“Chú Tổng đi thông thả ạ.” Hoa Từ vẫy vẫy tay, mắt dõi theo tiền ông rồi đi. “Đến giờ mà ba cậu vẫn còn quan con gái chặt vậy sao? Tiểu thư Cố à, cậu đã hai mươi mấy rồi, không phải là đứa con nít mấy tuổi nữa đâu.”

Cố Phán viết lên điện thoại. “Trong lòng ba mình vẫn còn vương mắc.”

“Chứ không phải là vì không chấp nhận sao? Không dễ dàng chấp nhận Trần Thiệu Thần, cái người đã lừa gạt con gái ông ấy đấy.” Hoa Từ cười hi hi. “Nhà tân hôn cũng chuẩn bị xong rồi, mình tuyệt đối ủng hộ anh ấy! Còn nữa, giường cưới như thế nào vậy?”

Cố Phán liếc cô ấy một cái nảy lửa. “Rất lớn.”

“Oa, đã ngủ thử rồi sao?” Vẻ mặt Hoa Từ đầy xấu xa. “Cậu đúng là giấu đầu hở đuôi.”

Điện thoại báo có tin nhắn mới, cô mở ra xem, xem xong liền quay sang nhìn về phía tay phải, thì thấy Trần Thiệu Thần bước từ trên xe xuống.

“Hoa Từ, đã lâu không gặp.” Anh chào hỏi, khoe miệng cong cong mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Hoa Từ lập tức trở nên nghiêm túc. “Trần sư huynh, chúc mừng anh về nước.”

Trần Thiệu Thần nói vài chuyện phiếm với cô ấy, Hoa Từ đã sớm đoán được, Cố Phán mượn cớ ra ngoài với cô ấy thật ra là vì muốn trốn đi hẹn hò với Trần Thiệu Thần thì có. Hoa Từ cười. “Trần sư huynh, em có một yêu cầu hơi quá đáng.”

“Chuyện gì?”

“Em muốn chụp hình hai người để viết một bài báo.”

Cố Phán lắc đầu. “Không được.”

Hoa Từ trợn mắt. “Minh hỏi chồng cậu mà.”

Chồng...

Mặt mày Trần Thiệu Thần hớn hờ. “Đừng chụp chính diện, vợ anh sẽ xấu hổ.”

Hoa Từ oán thăm, hai người cứ ân ái tiếp đi.

Cố Phán: “...”

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Editor: Mèo TM

Hoa Từ nhìn hai bóng lưng của cặp đôi vừa mới rời đi kia, đóng vai người đứng xem, cô cũng cảm thấy hạnh phúc lan toả xung quanh bọn họ.

Ngàn vạn cuộc sống, bất luận bạn là ai, không cần biết bạn sống cuộc đời ra sao. Thi sâu thẳm trong nội tâm bạn vẫn khát vọng một tình yêu đơn thuần mãi bền lâu.

Yêu một ai đó, thì câu nói ‘Em yêu anh’ là cách biểu đạt đơn giản mà phổ biến nhất. Nhưng đối với bọn họ, đó cũng là một hy vọng xa vời vĩnh viễn không thể nào đạt được.

Hoa Từ cong môi cười, nhìn những bức ảnh vừa chụp trong máy ảnh. Không sao cả, có lẽ chuyện gì cũng cần phải xen lẫn một chút ít tiếc nuối mới là hoàn mỹ nhất.

Thời tiết rất oi bức, Trần Thiệu Thần dừng xe ở gần trung tâm thương mại, khu vực đỗ xe rất đông nên việc tìm chỗ dừng xe phải tốn hơn 20 phút.

Cố Phán ngồi gần cửa sổ trong một tiệm McDonald, trái phải mỗi tay đều cầm một cây kem ốc quế, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn ra ngoài.

Gần cửa ra vào trạm tàu điện ngầm, có hai mẹ con thu hút rất nhiều ánh nhìn của những người xung quanh, người mẹ đầu tóc rối bù hôi hám, đang ôm một đứa bé gái quý trên mặt đất. Thật ra thì, ở trung tâm thành phố càng ngày càng ít thấy những chuyện như vậy. Đô thị văn minh đông đúc, những tình huống này càng ngày càng được quản lý chặt chẽ hơn.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, có nhân viên làm việc đến thúc giục hai mẹ con kia rời đi.

Người mẹ ôm đứa bé thần thờ bỏ đi.

Cố Phán cũng nghe những lời xua đuổi đó, nếu như không phải do thực sự khó khăn, thì ai mà nguyện ý từ bỏ tôn nghiêm để hành động như thế chứ.

Haizz... Cô cảm khái, không cần thận ăn hết cả hai cây kem ốc quế rồi.

Khi Trần Thiệu Thần đến, thấy đối diện với cô là một cậu bé trai khoảng 5, 6 tuổi.

Bé trai mặc một quần yếm jean, đẹp trai đáng yêu, chẳng thấy sợ người lạ, vẫn đang luyên thuyên không ngừng.

“Chị à, chỉ có một mình chị thôi sao?”

“Chị ơi, em đang học ở nhà trẻ XXX, lớp chúng em có 3 cô giáo...”

Cố Phán nhìn cậu bé, cậu nhóc này đang nói nhảm à.

“Chị à, một lát nữa em mời chị ăn kem nhé, đang khuyến mãi mua một tặng một đấy.”

Cố Phán cười cười với cậu nhóc, người bạn nhỏ này thật là đáng yêu.

Trần Thiệu Thần đến nơi đã không còn chỗ nữa, anh nhìn Cố Phán không lên tiếng.

Người bạn nhỏ ngược lên nhìn anh. “Anh ơi, anh cũng muốn làm quen với chị sao?”

Cố Phán sững sờ, Trần Thiệu Thần liếc mắt nhìn cậu nhóc, khoé miệng cười cười. “Anh là bạn trai của cô ấy, còn cần phải làm quen sao?”

Người bạn nhỏ a ê a, ra về ông cụ non, nói: “Mẹ em nói yêu sớm không đáng tin, chị ơi, chị phải cẩn thận đấy.”

Chỉ chốc lát sau, cậu nhóc bị mẹ dẫn đi. Trần Thiệu Thần ngồi xuống, không khỏi bật cười: “Con nít bây giờ trưởng thành sớm vậy sao? Cậu nhóc đó mà lớn hơn một chút nữa thì anh sẽ cho rằng nhóc đó đang tán tỉnh bạn gái của anh đấy.”

Cố Phán chắc lưỡi, hươ tay nói: “Không có đâu.”

Trần Thiệu Thần khẽ cười. “Kem ốc quế của anh đâu? Không phải nói là mua một tặng một, để dành cho anh một cây sao?”

Cố Phán ngại ngùng, gật đầu hươ tay nói: “Em ăn hết rồi.”

Trần Thiệu Thần há miệng. “Lần sau không được vậy nữa đâu đó.”

Hai người ngồi tám một lát rồi chuẩn bị đến trung tâm thương mại mua quà tặng, nhưng không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy, có lúc tỷ lệ gặp người quen giữa chốn đông người thật sự là quá cao.

Là bạn cùng lớp cấp ba của Trần Thiệu Thần, còn dẫn theo hai đứa bé, ba người xuất hiện tại đây, thật có chút làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Cậu ta nhìn thấy Trần Thiệu Thần thì khó mà nén kích động.

“Lớp trưởng, đã lâu không gặp. Mình nghe mấy người bạn cũ nói là cậu ra nước ngoài du học rồi.” Cậu ta cười ha ha. “Đây là con trai, con gái của mình.”

Mới bao nhiêu đây tuổi đã trái ôm phải bế, quả thật là khiến cho bọn họ nể sợ rồi.

Người bạn cùng lớp này của anh thật lợi hại. Trong lòng Cố Phán đầy bội phục!

“Vợ mình đang mua đồ trong siêu thị, mình đang giữ con đội cô ấy, hai đứa nhóc này rất thích ăn đồ ăn nhanh, hết cách rồi, nên mới phải dụ dỗ hai đứa nó đến đây, nếu không, để hai đứa nó chạy loạn phá phách, nói không chừng cô ấy sẽ xé xác mình ra mất.” Cậu ta nhún mày bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Trần Thiệu Thần chủ động đi mua rất nhiều đồ ăn nhanh mà bọn trẻ thích.

Cậu bạn học cũ kia nhiệt tình truyền thụ rất nhiều kinh nghiệm chăm giữ trẻ con lại cho anh.

Lúc rời đi, Trần Thiệu Thần vừa đi vừa im lặng suy nghĩ, cũng không thêm để ý đến cô. Cố Phán kéo kéo tay gọi hồn anh về.

Anh cười đáp lại: “Trước kia cậu ta học cùng lớp, bằng tuổi anh, thành tích học tập cũng tầm tầm không có gì nổi trội. Nhưng không thể ngờ được là bây giờ gặp lại, anh phải học hỏi cách chăm con giữ cái từ cậu ta.” Anh nói xong cười cười. “Xem ra, anh phải cố gắng thêm nhiều nữa mới được. Tốt nhất là một lần sinh đôi, tiết kiệm sức lực và thời gian.”

Nhìn thấy cảnh ba cha con vui đùa với nhau lúc này, đúng là một đả kích không nhẹ với anh!

Khoé môi Cố Phán gật gật, đừng có quyết định việc này vội vàng như thế, được không?

Hôm Trần Thiệu Thần đến nhà ra mắt gia đình Cố Phán, mới sáng sớm tỉnh mơ Tống Hoài Thừa đã thức dậy, cả người ông đều cảm thấy không thoải mái, cũng không biết rõ lý do vì sao không thoải mái.

Ông ngoại Cố đang tập thái cực quyền ở dưới lầu, Cố Phán cũng chạy bộ rèn luyện sức khoẻ. Tống Hoài Thừa đứng ở ban công lầu hai, ánh mắt trời bắt đầu chiếu rọi trong sân, chói sáng như những bông hoa rực rỡ giữa mùa hè.

Chín giờ, Trần Thiệu Thần đến đúng hẹn.

Cố Phán ra mở cửa, cô khẽ mỉm cười, dẫn anh vào nhà.

Trần Thiệu Thần ăn mặc rất lịch sự thoải mái, áo sơ mi trắng cùng với quần jean, làm toả ra khí chất thanh xuân hăng hái, tác phong nhanh nhẹn, đi tới đâu như một cơn gió mát lành tới đó.

Cố Phán hươ tay: “Trần Thiệu Thần.” Coi như là giới thiệu anh với người lớn trong nhà, cô vẫn còn thấy ngượng ngùng. Quay đầu sang nhìn Trần Thiệu Thần, giới thiệu lần lượt từng người trong gia đình cô với anh.

Trần Thiệu Thần tặng quà ra mắt cho từng người một.

Cố Phán nhìn lướt qua, cũng biết là anh rất dụng tâm chuẩn bị. “Tiểu Trần, ngồi đi, để bác gái lấy đồ uống cho cháu nhé.”

Trần Thiệu Thần mỉm cười. “Cháu cảm ơn ạ.”

Cố Phán đi theo Cố Niệm vào phòng bếp giúp một tay.

Cố Niệm hươ tay ra hiệu với cô: “Con không ra ngoài đó xem tình hình thế nào à?”

Cố Phán lắc lắc đầu, cầm lấy cái ly.

“Ba con chắc chắn sẽ làm khó người ta.” Cố Niệm nói. “Tiểu Trần uống gì? Trà xanh? Cà phê?”

Cố Phán hươ tay. “Mẹ, sao con biết được.”

Cô rót một ly nước ấm “Mẹ...” Cô kéo kéo tay Cố Niệm

Cố Niệm nhướn mày, cười như không cười. “Tiểu Trần cắt đứt liên lạc với con ba năm, trong lòng ba con đã ghim chuyện này rồi.” Im lặng một lát, bà lại nói thêm “Cách đây không lâu, ba con có tìm được một đối tượng hẹn hò cho con.”

Cố Phán nhức đầu.

Tổng Hoài Thừa vẫn nghiêm mặt. “Tôi nghe nói cậu đã tốt nghiệp thạc sĩ, sau này vẫn còn muốn du học nước ngoài chứ?” Vừa mở đầu câu chuyện đã nói lời mỉa mai.

Trần Thiệu Thần không khẳng định cũng không phủ nhận, thật là ngoài dự liệu của ông.

Tổng Hoài Thừa vẫn giễu cợt như cũ: “Đương nhiên Trung Quốc bây giờ còn chưa phát triển được như nước Mỹ người ta, với trình độ của cậu, ở đây đúng là phí phạm nhân tài.”

Bây giờ Trần Thiệu Thần đã tin câu nói kia của Cố Phán rồi, có lúc ba cô rất trẻ con. Anh nói thẳng luôn: “Cháu đi theo Cố Phán, cô ấy ở đâu, cháu sẽ bám rễ ở đó.”

“Nói cứ như là con gái tôi muốn ở chung với cậu lắm không bằng.” Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nói.

Bà ngoại của Cố Phán không nhìn được nữa, lôi kéo ông ngoại Cố vào phòng bếp.

Vừa đến phòng bếp, bà cụ lắc lắc đầu: “Giờ Tổng Hoài Thừa đang diễn ‘vai ác’ sao? Diễn rất chuyên nghiệp đó.”

Nói xong cả bốn người trong bếp đều cười rộ lên.

“Chắc Tiểu Trần cũng đau đầu lắm nhỉ.” Bà ngoại Cố thờ dãi một hơi.

Cố Phán nhìn Cố Niệm cầu cứu, Cố Niệm lắc đầu hết cách. “Đề mẹ.”

Quả nhiên, Cố Niệm vừa ra phòng khách, không khí giữa hai người đã hài hoà hơn nhiều. Bà thăm hỏi Trần Thiệu Thần về Từ Thần Hi.

“Lần trước tham gia hoạt động có gặp được mẹ cháu, nhưng mà vội vàng quá, ngay cả chào hỏi cũng không kịp.” Cố Niệm điềm tĩnh nói: “Mẹ cháu là một lãnh đạo tốt, đã trợ giúp được rất nhiều trẻ em có hoàn cảnh khó khăn.”

“Bác gái, mẹ cháu cũng muốn đến thăm hỏi, nhưng chỉ sợ quấy rầy hai bác. Hoạt động lần trước cháu cũng có nghe mẹ nhắc đến, bà nói người làm về mảng giáo dục thì cần phải cống hiến hết sức mình để xứng đáng với sự tin tưởng của mọi người, bà rất cảm ơn sự ủng hộ của hai bác.”

Tổng Hoài Thừa nhướn mày, miệng lưỡi của tên nhóc này ngọt như bôi mật vậy.

Buổi trưa, Trần Thiệu Thần được mời ở lại dùng cơm, vì là dịp đặc biệt nên có uống một chút rượu.

Ông ngoại Cố nói: “Tiểu Trần, có rảnh thì đến đây chơi nhiều hơn nhé.”

Bà ngoại Cố nói: “Còn nữa, nên thường xuyên dẫn Phán Phán ra ngoài chơi, thanh niên mà, cần phải giao lưu tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn.”

Cố Phán nói với anh: “Anh đừng ngại, ăn nhiều một chút.”

Chỉ có một mình Tổng Hoài Thừa đơn độc chiến đấu. “Phán Phán ăn thêm đi con, hình như gần đây con gầy đi đấy.” Ông như vô ý nói. “Về sau không sống cùng với ba mẹ thì sao đây? Con đâu có biết nấu ăn.”

Người nhà họ Tống im lặng để tùy cho Tống Hoài Thừa tự biên tự diễn. Nhưng mà, ông cũng đã nói lên tiếng lòng của bọn họ. Toàn bộ người nhà họ Tống đều tự tay chăm sóc Cố Phán từ nhỏ đến lớn, một cô bé không thể nói chuyện, không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều, làm cho người ta không thể không cưng chiều cô. Tìm được một người toàn tâm toàn ý yêu cô là kỳ vọng của tất cả mọi người ở đây.

“Con sẽ nấu ăn.” Trần Thiệu Thần trầm giọng trả lời. “Lúc còn du học ở Mỹ, con không thích ăn ở ngoài nên cũng tự học được một ít.” Anh nói rất thành khẩn.

Tổng Hoài Thừa ôn hoà ừ một tiếng, sau đó là khoảng thời gian dùng cơm yên bình.

Sau giữa trưa, anh cùng vào phòng ngủ của Cố Phán, đây là lần đầu tiên anh bước vào không gian riêng thuộc về cô. Có thể nhìn ra được, trong phòng được thiết kế bày trí rất tinh tế.

Thoải mái thả lỏng tinh thần, ngay trước giường ngủ lớn là một bức tường được vẽ trang trí. Trần Thiệu Thần nhìn kỹ, nhận ra đó là phong cách của cô.

Cố Phán giải thích: “Lúc chán vẽ chơi thôi.”

Trần Thiệu Thần trả lời: “Mấy bức tường trong nhà chúng ta cũng đều trống không, sau này nếu em thấy chán thì có thể tận tình phát huy.”

Bên cạnh phòng ngủ là phòng đọc sách của cô, còn có một khu trồng cây nữa, cũng như anh, cô có rất nhiều sách, hơn phân nửa là về lĩnh vực mỹ thuật. Cô có thể đạt được thành tích như bây giờ, một mặt là nhờ điều kiện gia đình trợ giúp, mặt khác chính là nhờ sự nỗ lực không ngừng của cô. Nhiều sách như vậy, bằng với việc mỗi ngày đọc một ít đã giúp cô dần tiếp xúc và nắm vững các kiến thức căn bản của hội họa. Thành công của ai đó đều không phải dễ dàng đạt được.

Trong đầu anh lại hiện ra một hình ảnh, cô và anh đang cầm sách của mình, yên lặng ngồi dựa vào nhau đọc chăm chú, an hoà tốt đẹp.

Ánh mắt anh rơi vào gương mặt tinh tế của cô. “Anh có được coi là đã qua cửa ải của bác trai rồi chưa?”

Cố Phán cười cười, đưa tay lên xoa xoa khuôn mặt căng thẳng cả ngày hôm nay của anh.

Trần Thiệu Thần thở ra một hơi. “Xót anh rồi à?!”

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Editor: Mèo ™

Cố Phán dịu dàng nhìn anh, trong lòng rồi rấm không yên. Anh làm tất cả vì cô, cô đều biết. Cô cong môi mỉm cười, những ngón tay linh động hươ hươ ý nói: “Cảm ơn anh.”

Trần Thiệu Thần đáp lại một tiếng. “Anh thích cảm ơn bằng hành động thực tế hơn.” Ánh mắt anh hấp háy ý cười.

Haizz.. Người này, thật ra thì anh và ba cô có một số điểm rất giống nhau.

Rốt cuộc, Cố Phán cũng cam kết. “Cho em nợ.”

Trần Thiệu Thần đồng ý.

Bên ngoài phát ra mấy tiếng gõ cửa, hai người cùng sững sốt.

“Phán Phán, mẹ con gọt trái cây rồi, hai đứa mau ra đây ăn đi.” Giọng nói của Tống Hoài Thừa vang lên ngoài cửa, lạnh lùng nghiêm nghị.

Khoé miệng Trần Thiệu Thần nở một nụ cười bất đắc dĩ, có chút cảm tưởng thất bại. “Bác trai có vẻ không muốn chúng ta ở riêng với nhau.”

Cố Phán le lưỡi, hơi ngượng ngùng, ba cô đúng là trẻ con thật! “Chúng ta xuống đó đi.” Cô hươ tay nói.

Trần Thiệu Thần chau mày. “Ừ!” Cúi đầu hôn cô, hàm hồ nói một câu. “Nếu còn chưa xuống, không biết chừng bác trai sẽ phá cửa xông vào mất.”

Thời gian quay trở lại 10 phút trước, người nhà họ Tống tập trung ngồi trên ghế salon, đĩa trái cây đặt trên bàn không có ai động vào, nhưng hình như tâm tình của bọn họ cũng không tệ lắm thì phải?!

Cố Niệm lên tiếng. “Đề em đem chút trái cây lên đó.”

Tống Hoài Thừa hừ một tiếng. “Anh đi gọi bọn chúng xuống ăn.”

Cố Niệm nhìn theo ông, gần đây người này dờ chừng kì cục, tất cả mọi người cũng không thêm đề ý đến ông.

Cố Phán và Trần Thiệu Thần cùng xuống lầu, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người bọn họ.

Cố Phán cố ý đến ngồi bên cạnh ba mình.

“Tiểu Trần, đến đây ăn trái cây đi.” Cố Niệm nói. “Đây là những trái cây hái ở vườn nhà ông ngoại Phán Phán đó, con nếm thử xem.”

Trần Thiệu Thần nhận lấy. “Cám ơn bác gái.”

Cố Phán ngồi ở một bên, hơi nhếch môi lên, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích. “Mẹ, mẹ không lấy cho con.”

Cố Niệm liếc xéo cô. “Tự mình lấy đi, lớn già đầu rồi còn gan tị, cũng không biết là giống ai nữa.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người trong phòng không ai hện ai cùng bắn ánh mắt về phía Tống Hoài Thừa.

Sắc mặt Tống Hoài Thừa không chút dao động, bình thản ung dung. “Phán Phán, con thích ăn dưa mật mà, ăn nhiều một chút.”

Trần Thiệu Thần nén cười, dùng tăm cắm một miếng dưa mật đưa cho cô.

Cố Phán then thùng, đưa tay nhận lấy trước bao ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người. ĐĐ.LeêQuyýĐoôn’

Người nhà họ Tống không ai giấu được nụ cười của mình, không tệ, không tệ.

Trước khi Trần Thiệu Thần rời đi, đã nhắc với Cố Niệm về chuyện hai gia đình cùng gặp mặt nhau.

Cố Niệm trầm tư trong chốc lát. “Tiểu Trần, cháu đã chuẩn bị cẩn thận hết chưa?” Đáy mắt bà như vương điều khó nói, đương nhiên Trần Thiệu Thần hiểu rõ ý của bà.

Anh gật gù đầu. “Bác gái, cháu sẽ quý trọng cô ấy cả một đời.”

Cố Niệm cười. “Bác biết... Ba năm, chắc đợi nóng lòng rồi hả?” Mẹ vợ bắt đầu đùa giỡn con rể tương lai rồi.

Trần Thiệu Thần bật cười. “Dùng ba năm đổi lấy một đời, tính thế nào cũng là con lời.”

Cố Niệm càng ngày càng thích cậu con rể tương lai này. “Ba của Phán Phán qua chút thời gian nữa là ổn thôi, cháu đừng để trong lòng.”

“Cháu hiểu, là bác trai không nỡ. Bất cứ người ba nào cũng đều có tâm lý như thế cả.” Trần Thiệu Thần hiểu lý lẽ nói.

Cố Phán tiễn Trần Thiệu Thần về, hai người cùng thả bộ, bước chậm chậm trong khuôn viên chung cư.

Bầu trời xanh thẫm, gió thổi hiu hiu.

Trần Thiệu Thần vẫn nắm tay cô suốt từ lúc ra khỏi cửa đến giờ không buông. “Anh đã bàn với bác gái xong cả rồi, ngày 28 tháng này, hai gia đình chúng ta sẽ gặp mặt.”

Tất cả cứ như thế mà quyết định xong cả rồi sao? Thật là nhanh!

Cố Phán không có phản ứng, Trần Thiệu Thần nghiêng đầu nhìn cô. “Sao vậy?”

Cố Phán rút tay ra. “Đột nhiên em cảm thấy chớp nhoáng quá, em mới tốt nghiệp mà đã kết hôn ngay rồi. Giống như kiểu chưa yêu mà cưới ấy.”

Trần Thiệu Thần nheo mắt. “Sau này mỗi ngày chúng ta đều hẹn hò yêu đương bù lại, cũng không khác nhau lắm đâu.”

Cố Phán ngẩng đầu lên nhìn anh, vừa muốn nói gì đó thì nụ hôn của Trần Thiệu Thần lại kề sát. Một tay anh nâng sau đầu, một tay vòng qua ôm lấy eo cô.

Nụ hôn tinh tế mà dịu dàng, quần lý từng chút từng chút một.

Xung quanh không có ai, thỉnh thoảng có một vài học sinh trượt ván ngang qua, còn huyết sáo như đang trợ hứng cho hai người vậy.

Anh nhẹ nhàng quần lý đầu lưỡi cùng đôi môi cô, nụ hôn kết thúc, hai người đều nén tiếng thở dốc. Trần Thiệu Thần thì thầm. “Thì ra là sẽ nghiện thật.”

Tay Cố Phán sưng lại, cô hiểu ý của anh, thì ra hôn cũng sẽ bị nghiện. Cô dựa mặt mình vào đầu vai anh, dụi dụi.

Cố Phán quay về nhà với gương mặt đỏ như quả đào chín mọng.

Bà ngoại Cố đang ở lầu hai, lúc hai người vừa ra cửa, bà vẫn còn đang khen ngợi cháu rể tương lai với những người trong phòng. “Aizz, hai đứa nó thật xứng đôi mà.”

Chỉ là, về mặt của con rể không tốt cho lắm.

Cố Niệm bình tĩnh nói. “Điều kiện của tiểu Trần như thế, đúng là đốt đèn lồng cũng khó tìm được. Ông Tổng à, anh nhanh đi soi gương nhìn lại cái mặt mình đi.”

“Các người đừng để về ngoài cửa cậu ta mê hoặc.” Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nói.

Cố Niệm lườm ông. “Nói như vậy là anh nhất định cố chấp không đồng ý à?”

Tổng Hoài Thừa không trả lời.

Cố Niệm đứng dậy, không muốn nói chuyện với ông nữa, mặc công lại nổi điên. “Anh là chủ gia đình, là ba của Phán Phán, không nói cũng biết Phán Phán sẽ rất dễ tâm đến suy nghĩ của ông. Nếu ông nhất quyết không đồng ý, thì có lẽ con bé cũng sẽ không tiếp tục qua lại với tiểu Trần nữa. Thôi, vậy thì để cho hai đứa nó chia tay đi. Để cả đời này Phán Phán không kết hôn, ở bên cạnh chúng ta tới già luôn. Nhưng mà ông nghĩ lại xem, nếu như tương lai chúng ta đều không còn, thì Phán Phán sẽ ra sao đây?” Bà vừa nói vừa bước lên lầu.

Lúc Cố Phán trở lại, chỉ thấy ba cô vẫn còn ở trong phòng khách, ngồi im không nhúc nhích y như một pho tượng.

Cô đi qua đó, kéo kéo tay ông.

Tổng Hoài Thừa cười với cô. “Về rồi à? Tiễn xuống dưới nhà thôi mà lâu thế sao? Xem con kìa, phơi nắng đến mặt đỏ rần rồi.”

Cố Phán sờ sờ mặt mình, mặt cô đỏ không phải do phơi nắng đâu!

Tổng Hoài Thừa thở dài. “Phán Phán, ba không muốn con kết hôn sớm như vậy, phải quan sát thêm đã. Con chỉ mới 23 tuổi thôi, không vội. Sang năm là năm tuổi của con, không nên kết hôn, năm tới trở đi rồi tính tiếp.”

Cố Phán ngẩn người, không biết nên bàn chuyện với ba cô sao đây.

Trần Thiệu Thần và Từ Thần Hi đến nhà của ông bà, bà nội Trần thấy cháu trai đến thăm thì tươi cười không ngớt.

Từ Thần Hi thưa lại với bà nội về chuyện của hai đứa nhỏ, tuần sau hai nhà sẽ chính thức gặp nhau bàn chuyện cưới hỏi.

Bà nội Trần vui vẻ. “Thằng nhóc con sao gấp gấp vậy hả? Mới về nước chưa bao lâu mà đã tính đến chuyện kết hôn rồi. Bạn gái con tên gì?”

Trần Thiệu Thần trả lời: “Cố Phán, Cố Phán trong ‘Cố Phán sinh huy’ ạ.”

Bà nội Trần suy nghĩ một lát. “Mắt sáng long lanh, càng nhìn càng thích. Cô bé đó nhất định rất xinh xắn.”

“Rất đáng yêu ạ!” Từ Thần Hi bình tĩnh tiếp lời. “Là một cô gái người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.”

Trần Thiệu Thần lấy bức ảnh trong ví ra, hắng giọng: “Bà nội xem ạ...”

Bà nội Trần đeo kính lão, nhìn cô gái trong bức ảnh. “Ấy ui, ánh mắt rất có hồn, đúng là rất đẹp, rất dễ thương.”

Từ Thần Hi vào phòng bếp rót nước, bà nội Trần thấy bà đi rồi mới hạ thấp giọng mình xuống, nói: “Ánh mắt của con tốt hơn ba con nhiều.”

Trần Thiệu Thần nghĩ thầm trong bụng không biết có nên cười phá lên hay không, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn vài phần: “Bà nội, Cố Phán không thể nói được.”

“Hả?” Bà nội Trần vẫn chưa hiểu được vấn đề.

Trần Thiệu Thần hít một hơi sâu: “Khi còn bé, cô ấy đã gặp phải một chuyện ngoài ý muốn nên từ đó về sau không thể nói được nữa.”

Sắc mặt của bà nội Trần thay đổi nhanh chóng, trong lúc nhất thời chỉ biết nhìn bức ảnh trên tay. Hồi lâu sau bà mới lên tiếng: “Con cũng giống y như ba con, chả khác gì nhau.”

Ánh mắt bà nội Trần có chút âm trầm không vui, như đang rơi vào trầm tư. “Các con đó, đã quyết định chuyện gì rồi là nhất quyết không thay đổi, ai khuyên cũng không được.” Đổ. Lẽ. Qũy. Đổ.

Từ Thần Hi vẫn đang đứng ở sau cửa phòng bếp, bà lặng lẽ quan sát tình hình ngoài phòng khách, trong lòng cảm thấy hơi chua xót.

Bà nội Trần thở dài, nói: “Không nói được thì các con giao tiếp, yêu đương kiểu gì?”

Trần Thiệu Thần bị câu hỏi của bà nội chọc cho vui vẻ. “Con học thủ ngữ của người khiếm khuyết.”

Bà nội Trần từ từ nhớ ra, hình như có một khoảng thời gian thằng nhóc này có đi học thêm gì đó thì phải. “Lớp 12 đúng không?”

“Dạ.” Trần Thiệu Thần bình tĩnh trả lời.

Bà nội Trần lại nhìn cô gái trong bức ảnh lần nữa, tự an ủi mình. “Con trai ba mươi mấy tuổi mới chịu kết hôn, cháu trai 26 tuổi đã muốn kết hôn, không tệ, cũng có chút tiến bộ rồi.”

Trần Thiệu Thần nắm lấy bàn tay gầy yếu của bà. “Cám ơn bà nội đã thông cảm.”

“Sinh con sớm một chút.” Bà nội Trần nặng nề giao phó một câu. “Bà biết thanh niên trẻ tuổi các con bây giờ chưa muốn sinh con sớm, nhưng con thì không được như thế đâu đấy.”

Trần Thiệu Thần mỉm cười, việc này anh đồng ý cả hai tay.

Ngày 28, rốt cuộc cũng đến ngày hai gia đình gặp mặt, bầu không khí hài hoà trên mức bình thường. Tống Hoài Thừa đã thay đổi thái độ lạnh lùng của mấy ngày trước, trở nên lịch sự tao nhã, như ánh mặt trời ấm áp giữa ngày đông, làm cho người ta nhất thời có chút không thích ứng kịp.

Nguyên nhân sự thay đổi của ông là vì một câu nói của Cố Niệm: “Ba của tiểu Trần khiến cho người khác rất có thiện cảm, thành thực ôn trọng, phong tư lỗi lạc. Tiểu Trần rất giống ông ấy. Phái nữ bây giờ đều thích những người đàn ông đích thực như vậy.”

Trong lòng Tống Hoài Thừa bỗng phập phồng không yên.

Hai nhà mở đầu cuộc gặp mặt bằng vô số câu chuyện trời Nam đất Bắc, từ tình hình kinh tế, chính trị, đến văn hoá, nghệ thuật,... Rốt cuộc, cuối cùng hai bà thông gia tương lai đã thống nhất quyết định xong ngày kết hôn.

Ngày kết hôn là mùng 1 tháng 10.

Là một ngày rất có ý nghĩa.

Rốt cuộc Tống Hoài Thừa cũng bộc phát tính tình. “Phán Phán vẫn còn nhỏ, làm việc cũng chưa đủ khôn khéo, sau này xin mọi người thông cảm nhiều hơn.”

“Đâu có, Phán Phán thông minh lanh lợi, có ai mà không thích đâu chứ.” Từ Thần Hi thoải mái bày tỏ sự yêu thương của mình với Cố Phán.

Hôm đó sau khi kết thúc, người lớn hai nhà thức thời cho bọn họ có không gian riêng tư do ở bên nhau.

Trong lúc vô tình, Từ Thần Hi hỏi: “Các con xem bên nhà tân hôn kia còn thiếu gì không, nếu thiếu thì ghi lại danh sách để mẹ đi mua cho.”

Tống Hoài Thừa ngạc nhiên, trong lòng oán thâm. Cả nhà họ Trần đều là hồ ly! Ông nuôi nấng bao bọc thương yêu con gái suốt 23 năm trời, cứ như vậy mà trở thành con dâu nhà người ta rồi!

Ánh trăng toả sáng dịu dàng, bóng cây lắc lư theo chiều gió.

Trần Thiệu Thần nắm tay cô. “Thật tuyệt, toàn bộ thế giới của em đều đã dành riêng cho anh rồi.”

Cố Phán đang chìm đắm trong những bức ảnh áo cưới mà bà ngoại gửi tới, cô qua loa gật đầu với anh, người nào đó bắt mắt cúi đầu khẽ cắn một cái lên vành tai cô.

Cố Phán quay đầu lại lờm anh, đưa điện thoại cho anh xem những mẫu áo cưới trong đó.

Trần Thiệu Thần nhìn lướt qua. “Ừ, anh cảm thấy...”

Cố Phán nhìn anh mong đợi. “Mẫu nào đẹp nhất?”

Anh kẻ sát bên tai cô, thì thầm: “Anh cảm thấy, không mặc gì là đẹp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Phán cho rằng, gặp được và yêu Trần Thiệu Thần là một chuyện may mắn nhất trên thế gian này. Ví dụ như, quá trình từ yêu đến kết hôn, chuyện gì anh cũng xung phong đi đầu, bảo vệ họ tống cho cô. Hình như cô chỉ cần diễn tốt vai trò của một người bạn gái tốt, một người vợ chưa cưới tốt là được rồi, còn mọi chuyện cứ để anh lo.

Bọn người Hoa Từ thì chỉ biết cảm khái: “Kiếp trước cậu là anh hùng cứu cả hệ ngân hà sao? Để kiếp này cho cậu may mắn gặp được Trần Thiệu Thần như thế.”

Sau khi người lớn hai bên gia đình gặp nhau, lần đầu tiên cô đến đại gia đình của nhà họ Trần để ra mắt bà con họ hàng thân thích của gia đình anh.

Nhà tổ của họ Trần đã nhiều năm không náo nhiệt như vậy.

Ngôi nhà tổ mà ông bà nội Trần ở có kiến trúc hai tầng, có sân vườn rộng rãi được tách riêng với các ngôi nhà khác bởi hàng rào bao quanh, phong cách cổ xưa, mang hơi hướm của nhiều thập kỉ trước, các vật bày trí trong nhà đều là bảo vật mà ông nội Trần sưu tập, là những đồ cổ từ xa xưa, nhưng chất liệu toàn là thượng hạng.

Lúc Cố Phán và Trần Thiệu Thần đi vào phòng khách mới hoảng hốt nhận ra, hôm nay có rất nhiều người xuất hiện ở đây.

“Ông nội, bà nội, Phán Phán đến rồi.” Trần Thiệu Thần đứng trước cửa phòng thông báo.

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn ra, trong lúc nhất thời Cố Phán cảm thấy quần bách không biết phải làm sao, trong lòng âm thầm tự nhủ, không sao, không sao, đều là người nhà mình cả.

Ngồi một lúc lâu, Cố Phán mới biết những người có mặt ở đây hôm nay đều là những người đặc biệt. Ngồi giữa đám người là một cụ ông có tuổi xấp xỉ với ông ngoại cô, nhìn cô với ánh mắt rất từ ái.

Cô khẽ mỉm cười với ông, người nọ cũng cười cười với cô.

Chờ sau khi Trần Thiệu Thần giới thiệu, rốt cuộc Cố Phán mới biết thân phận của ông cụ kia. Xét theo quan hệ bên ngoại thì ông là ông ngoại của Trần Thiệu Thần. Còn xét về quan hệ bên nội thì ông là dượng của Trần Thiệu Thần.

Ôi, mỗi quan hệ dây mơ rễ má gì thế này. Cũng may mà chung sống hoà thuận với nhau.

Những người của nhà họ Trần có ý lơ đãm mỗi quan hệ này, cũng chỉ có những ngày lễ tết mới có cơ hội tụ họp cùng nhau dùng cơm mà thôi.

Mọi người đều rất chú ý chăm sóc cho Cố Phán, chỉ là loại cảm giác chăm sóc này không như về quan tâm dành cho người khuyết tật, mà xuất phát từ thật tâm. ĐiệnĐàn ٩٩: «Lẽ.quý.đôn "

Chào hỏi đáp chuyện đến hơn mười giờ, Từ Thần Hi đứng dậy đi vào phòng bếp, Cố Phán chủ động đi theo giúp đỡ.

Từ Thần Hi không đồng ý, Cố Phán hơi ngại ngùng nhưng vẫn đi theo bà vào bếp. Hai người gà mờ này thì có thể nấu được cao lương mỹ vị gì chứ?

Mọi người trong phòng khách ăn ý cười cười với nhau, sợ là nếu như giao vào tay hai người thì chắc trưa nay khỏi dùng cơm luôn.

Cố Phán lấy gạo nấu cơm, việc này không khó. Nhưng khi nhìn đến việc kê tiếp thì thật có chút khó khăn. Sườn non sốt chua ngọt, tôm lăn bột chiên giòn, làm như thế nào đây?

Cô nghe Hoa Từ nói, các bà mẹ chồng thường thích xem con dâu làm cơm. Điều này cô không đạt tiêu chuẩn rồi.

Cố Phán quay sang nhìn Từ Thần Hi với ánh mắt chờ mong, bắt đầu đi lắc lắc đầu.

“Bác cũng không biết làm, Phán Phán, cháu lên baidu tìm hiểu cách làm đi.” Từ Thần Hi nghĩ tới cách này, ít nhất cũng đã để lại cho con dâu tương lai một tấm gương không tốt rồi.

Lúc Trần Trạh Bắc và Trần Thiệu Thần đi vào, liền thấy hai người họ đang chăm chú nhìn vào điện thoại di động nghiên cứu cách nấu ăn. Hai cha con quay sang nhìn nhau cười cười.

“Làm được mấy món rồi?” Trần Trạh Bắc háng giọng hỏi.

“Em đang ướp sườn, bỏ bao nhiêu đường thì được?” Từ Thần Hi nói.

Trần Trạh Bắc nhìn quét qua rồi không nói gì.

Trần Thiệu Thần bước lên, nắm tay Cố Phán. “Còn em làm được gì rồi?”

Cố Phán chỉ chỉ nồi cơm điện, còn có một rổ rau xanh đã được rửa sạch sẽ bên cạnh.

Khoé miệng Trần Thiệu Thần cong thành một nụ cười. “Ba mẹ, để con làm cho.”

Trần Trạh Bắh nhìn anh, gậh gậh đầu. “Chúh ta ra ngoài thôi.”

Từ Thần Hi nói: “Em thích ăh món sườn chua ngọt anh làm cơ.”

Trần Trạh Bắh hỏh hỏh nhanh chóng xắn tay áo lên ướp sườn. Cố Phán và Trần Thiệu Thần đứng ở một bên quan sát, Từ Thần Hi nháy nháy mắt với hai người. “Lo mà học hỏi ba con đi.”

Trần Thiệu Thần không chúh để ý trả lời: “Trên baidu đều có chỉ cách làm.”

Trần Trạh Bắh nấu xong một đĩa sườn xào chua ngọt hấp dẫn rồi dẫn vợ ra khỏi phòng bếp. Từ Thần Hi nhìn Cố Phán nói: “Phán Phán, không sao, con dâu của nhà họ Trần đều không cần biết nấu ăh.”

Trần Thiệu Thần đang bận nấu nướng. “Anh cần giám...”

Cố Phán nhìn lướt qua những chai chai lọ lọ kia, cuối cùng cũng tìm được giám đưa anh. Trần Thiệu Thần thuần thực làm xong tất cả trình tự rồi đập nắp nồi lại, quay sang nhìn cô, thấy cô đang suy nghĩ ngắh ngắh.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh nhúh mày.

Cố Phán nghiêm túc huơ tay nói: “Bác trai thật là lợi hại, ban đầu em còn tưởng ông rất nghiêm túc, không bao giờ động tay vào bếp, nhưng không ngờ hôm nay tận mắt chứng kiến mới thấy, đắh đắh quá đi.”

Trần Thiệu Thần khếh cười. “Toàn bộ sự dịu dàng của ba đều dành hết cho mẹ, ngay cả anh cũng không được hưởng kéh đâu. Gắh 40 tuổi mới có anh.. Anh sinh ra hơn một tháng rồi mà ông cũng không ỏh anh được một lần, chỉ toàn lo chăm sóc mẹ anh thôi.”

Cố Phán vui vẻ cười tươi không ngừng.

“Em đừng cười, khi còn bé anh bị té, đầu gối rách một đường toét máu nhưng ông lại nói không sao. Mẹ anh mang giày cao gót bị đau chân, vậy mà ông lại khắh trương đi mua cho bà đôi giày đế bằng khác.” Trần Thiệu Thần kể ra từng chuyện một.

Cố Phán lại gờh ngón tay cái lên. “Bác trai rất thương bác gái!”

Trần Thiệu Thần đến gần cô. “Anh cũng sẽ giống vậy.”

Cố Phán đỏ mặt, huơ tay nói: “Chúng ta nhanh lên một chúh đi, tất cả mọi người vẫn đang đợi đấy.”

Một bữa cơm vui vẻ hoà thuận. Tất cả mọi người đều đón nhận cô, bà nội nắm lấy tay cô, hình như càng ngày càng thích cô rồi. “Chuyện đính hôn, các cháu cũng không cần lo đâu, an tâm nghỉ ngơi đi, giữ gìn sức khoẻ thật tốt là được.”

Sau bữa trưa, Trần Thiệu Thần và Cố Phán thả bộ đi dạo trong sân vườn, trong vườn có một gốc cây hoa sơn chi, đã qua thời kì nở hoa, trên nhánh cây chỉ còn lưạ thưa vài đoá hoa héo tàn, nhưng hương thơm vẫn còn thoảng thoảng toả khắp xung quanh.

Hai người dừng chân đứng dưới gốc cây.

Trần Thiệu Thần ngưng mắt nhìn cô. “Em đoán xem cây này được bao nhiêu tuổi rồi?”

Cố Phán vuốt ve thân cây sờn sờn. “Mười mấy năm?”

Trần Thiệu Thần lắc đầu, chậm rãi nói đáp ăh: “46 năm. Năm 7 tuổi mẹ anh đã gặp ba anh ở đây, hai người đã cùng gieo duyên tại dưới gốc cây này.”
Điểh đầh ăh ềh quýh đầh

Trong lòng Cố Phán chảy qua một dòng nước ăm, đột nhiên cô nghĩ đến một việc, huơ tay nói với anh: “Bác gái chỉ mới 7 tuổi, vậy khi đó bác trai bao nhiêu tuổi? Xác định mục tiêu sớm như vậy rồi sao?”

Trần Thiệu Thần bật cười. “Khi đó chỉ mới là quan hệ thân thích bình thường, nhưng bắt đầu khi nào từ tình thân biến thành tình yêu thì chỉ có ba anh mới biết.”

Cố Phán suy nghĩ. “Bác trai cũng thật không dễ dàng gì, đã đợi bao nhiêu năm như vậy cơ mà.”

Trần Thiệu Thần ừh một tiếng: “Anh cũng vậy, ba năm cô đơn lẻ loi ở nước ngoài.”

Cố Phán: “.....”

Hôm thất tịch – Lễ tình nhân ở Trung Quốc, những đôi yêu nhau đi đăng kí kết hôn không phải nhiều bình thường. Hai người đến nơi cũng xếp hàng chờ đợi như mọi người, chụp ảnh rồi đến ký tên. Xong xuôi rồi mà Cố Phán vẫn có cảm giác như mình vẫn còn đang ngủ mơ.

“Chúc mừng anh chị!” Nhân viên làm việc chúc mừng bọn họ. Hôm nay có rất nhiều cặp đôi đến làm giấy đăng kí kết hôn, cũng không thiếu những nam thanh nữ tú, nhưng chỉ có cặp đôi trước mắt này gây cho người khác ăh tượng khó quên, vừa nhìn thấy bọn họ, hai mắt liền toả sáng.

Trần Thiệu Thần tặng người nhân viên một ít kẹo cười đã chuẩn bị sẵn từ trước. “Cảm ơn.”

Nhân viên làm việc vừa nhìn thấy hộp chocolate, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười tươi, haha...

Buổi tối, hai người họ cùng ra ngoài dùng cơm, sau khi ăn xong thì trở về nhà mới. Cố Phán cảm thấy mọi chuyện thuận lợi như nước chảy thành sông, cô có cảm giác hình như thiếu thiếu gì đó, nhưng lại không nhớ ra được là gì.

Trần Thiệu Thần vừa bước từ phòng làm việc ra, Cố Phán ngược lên nhìn anh, anh ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng mình. Hai người cùng ngồi ghé sofa trong phòng khách xem chương trình giải trí trên tivi. Cố Phán thấy hơi mệt, lười biếng vùi mình vào ghế sofa êm ái.

Trần Thiệu Thần nhếch miệng cười vui vẻ. “Sau này người khác sẽ phải gọi em là bà Trần rồi.”

Cố Phán trầm ngâm nghĩ ngợi, quay sang nhìn anh: “Em cảm thấy mình vừa mới già thêm 10 tuổi.”

Trần Thiệu Thần cúi người蹭 trán với cô. “Bà Trần à, em vẫn còn nhỏ tuổi hơn anh mà.” Thân nhiệt trên người anh càng lúc càng cao, cách hai lớp áo ngủ mà cô cũng nhận thấy được.

Trong bầu không khí nồng ấm, đột nhiên tiếng chuông báo tin nhắn đến liên tiếp vang lên, cô hươ tay ra hiệu với anh, muốn lấy điện thoại xem tin nhắn mới.

Trần Thiệu Thần cắn cắn cổ cô rồi mới đứng dậy lấy điện thoại cho cô, khoe miệng anh hiện lên một đường cong giáo hoạt.

Cố Phán vừa nhìn thấy đồng tin nhắn mới thì có chút giật mình, có rất nhiều bạn bè nhắn tin cho cô. Hoa Tử, Đường Thanh, lớp trưởng...

“Cố Phán, cậu kết hôn rồi à?!”

“Cố Phán, chúc mừng cậu!”

“Cố Phán, tốc độ của cậu cũng nhanh quá đó. Chúc mừng nha~”

.....

Cố Phán quay đầu nhìn sang ai đó: “Sao mọi người đều biết hết vậy?”

Trần Thiệu Thần thành thật trả lời: “Weibo.”

Cố Phán như đã hiểu ra gì đó, cô đăng nhập tài khoản weibo của mình, mười phút trước, anh vừa mới post một trạng thái mới toanh trên trang weibo cá nhân.

“Nắm chặt tay nhau, bên nhau đến già. Tiểu bánh mì & Tiểu tranh tử.” Kèm theo một bức ảnh chụp hai bản đăng kí kết hôn.

Trong nháy mắt, weibo cá nhân của Trần Thiệu Thần như muốn bùng nổ.

Ba năm qua, rốt cuộc trang weibo lạnh ngắt này cũng có cập nhật tin mới rồi, hơn nữa còn là một tin tức mang tính chấn động toàn cầu như vậy.

Tin tức như vậy thật khó có được lần thứ hai, lại còn được phát ngôn bởi học trưởng Trần Thiệu Thần nghiêm túc lạnh lùng này nữa chứ.

Cố Phán nắm chặt điện thoại di động, ánh mắt long lanh linh động, đầu ngón tay khẽ chuyển động, một trạng thái mới lại được post lên.

“Cảm tạ trời cao đã cho em may mắn gặp được anh. Em yêu anh!”

Ba chữ này vĩnh viễn cô cũng không thể thoát ra lời được, nhưng tâm ý này cũng phải để cho toàn bộ thế giới biết cô yêu anh đến nhường nào.

Trần Thiệu Thần vừa nhìn thấy ba chữ kia thì dường như đáy mắt hơi ươn ướt.

Anh hiểu!

Không thể chính miệng nói ra được ba chữ đó, tiểu bánh mì của anh đã rất tiếc nuối. Nhưng mà, sau này anh sẽ không để cô phải chịu bất kì thương tổn nào nữa.

Trong đêm nay, weibo của cả hai người đã phải hứng chịu sự oanh tạc của rất nhiều nhân sĩ.

Cao Hi Hi vừa mới trở về nước, nhận được tin trong lúc cấp bách cũng gọi điện thoại đến bày tỏ chúc mừng, trong lời nói của cô ấy tràn đầy trêu ghẹo. “Tiểu tranh tử, đám kết hôn trước cả chị đây à, không phải đã nói là sẽ làm phù rể cho mình rồi sao? Không giữ chữ tín gì hết. Đừng nói là do Phán Phán có tin vui rồi đấy nhé? Ha ha ha...”

Mặt Trần Thiệu Thần không đổi sắc, Cố Phán ngồi bên cạnh nghe thấy thì mặt nóng bừng lên. d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n

Trần Thiệu Thần trả lời: “Thì giờ cho cậu làm dâu phụ, còn chưa hài lòng à?”

“Cậu nằm mơ đi, mình đã làm ba lần rồi, nếu làm nữa thì sẽ ế mất. Đúng rồi, áo cưới của Phán Phán đã chọn được chưa? Nếu chưa thì mình sẽ chuẩn bị miễn phí cho cô ấy, nhưng không biết là các cậu có chờ nổi hay không thôi. Ha ha ha...”

“Ba tháng, cậu có thể xong không?”

Cao Hi Hi trả lời. “Ok! Vậy quyết định thế đi, cậu nhắn cho mình biết số đo ba vòng của Phán Phán là được. Không quấy rầy hai người nữa, chào hỏi Phán Phán giúp mình nhé.”

Đêm thất tịch, lãng mạn mà nhu tình. Rót cuộc hai người cũng danh chính ngôn thuận cùng nằm trên một chiếc giường, vận động cả một đêm không biết mệt mỏi, hết lần này đến lần khác anh đưa cô đến đỉnh điểm cao trào hạnh phúc.

Sau khi kết thúc thì anh ôm chặt lấy cơ thể cô không buông, khẽ thì thầm bên tai cô: “Không biết hôm nay tiểu Huy có đến điểm danh báo cáo hay không nhỉ?”

Cố Phán nhắm hai mắt lại, mệt đến mí mắt cũng không mở lên nổi. Cục cưng à, mẹ không giúp được con rồi, ba con vẫn cứ kiên trì đặt cái tên này thôi..

Ngoại truyện ngắn.

Vài năm sau.

Trong nhà trẻ, các bạn nhỏ lần lượt lên bục giới thiệu tên của mình trước lớp.

Đến phiên Trần Gia Mộc, cậu nhóc hắng giọng giới thiệu: “Chào các bạn, mình tên là Trần Gia Mộc, tên gọi ở nhà là tiểu Huy, năm nay mình bốn tuổi...”

Cậu nhóc vẫn chưa nói hết thì các bạn nhỏ ở phía dưới lớp đã hưng phấn bàn tán xôn xao.

“Mình rất thích Lọ Lem...”

“Ba mẹ của cậu là Sói xám và Sói hồng sao?”

“Ha ha ha...”

Bạn nhỏ Trần Gia Mộc đứng trước lớp, lớn tiếng giải thích: “Dốt văn hoá thật là đáng sợ. Là Huy trong ‘Cố Phán sinh Huy’, mẹ mình tên là Cố Phán, mình là cục cưng do mẹ sinh ra, cho nên gọi là tiểu Huy đó.”

Hết chương 59

Tác giả có lời muốn nói: Sẽ có ba chương theo thứ tự là: Đăng kí kết hôn, cầu hôn và kết hôn nhé. Cùng chờ đón nào~~

Editor có lời muốn nói: Mèo muốn giải thích một chút về sự xôn xao của các bạn nhỏ khi nghe thấy tên của tiểu Huy.

Tên của tiểu Huy là ‘辉’ (phiên âm là Huī). Mà trong tên của Lọ Lem hay Sói xám đều có chữ ‘灰’ (cũng phiên âm là Huī). Các bạn nhỏ vẫn chưa phân biệt được hai từ đồng âm khác nghĩa này nên mới dẫn đến sự nhầm lẫn đáng yêu thế đó. Bạn nhỏ tiểu Huy của chúng ta mới 4 tuổi mà đã bình tĩnh giải thích rõ ràng tường tận ý nghĩa tên của mình với các bạn trong lớp rồi. Thông minh quá điiii~~

Đây là hoa sơn chi nà. :))

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Editor: Mèo ™

Sau khi đăng kí kết hôn xong, Cố Phán và Trần Thiệu Thần cùng trở lại thành phố B.

Trần Thiệu Thần vừa mới hợp tác với bạn cùng lớp thành lập công ty, đang trong giai đoạn phát triển sơ bộ, ban đầu anh đã bàn giao công việc với Tần Kha ổn thỏa, có việc gì thì tùy cơ ứng biến. Cô ở đâu, anh sẽ theo cô ở đó.

Nguyên do chính là vì có dụng ý khác.

Khi công ty đi vào quỹ đạo, anh sẽ rời đi, đây chính là kế hoạch ban đầu của anh. Anh cũng đã thương lượng với Tần Kha đầu vào đầy hết rồi, đại khái khoảng cuối tháng sẽ đi. Mà công việc của Cố Phán là họa sĩ vẽ truyện tranh, có thể làm việc tự do, ở đâu cũng được cả.

Sau khi bàn bạc với người nhà xong, hai người quyết định sau này sẽ trở về thành phố C phát triển sự nghiệp, dù sao gia đình người thân của bọn họ đều ở đây cả.

Sau khi hai người trở về thành phố B, nghiêm nhiên là sẽ thoải mái hưởng thụ cuộc sống mới của vợ chồng son rồi.

Cố Phán đồng ý với biên tập Vân Đoá là trước khi kết hôn nhất định sẽ hoàn thành xong bộ truyện đang dang dở, vì việc này mà phần lớn thời gian bây giờ của cô đều vui đầu vào vẽ và sáng tác truyện tranh.

Trần Thiệu Thần vừa về đến công ty, các đồng nghiệp rồi rít tới chúc mừng. Mọi người ai nấy đều phục anh sát đất, tốc độ của anh thật sự là quá nhanh quá nguy hiểm mà.

Sau khi tốt nghiệp đại học T, không ngờ là vẫn còn rất nhiều người còn nhớ bọn họ. Các đàn em khoá dưới đã chung tay làm một tấm thiệp chúc phúc thật to dành tặng cho hai người. Không thể nghĩ ngờ gì, tình yêu của anh và Cố Phán đã khiến rất nhiều người cảm động và hâm mộ.

Vì thế mà weibo cá nhân của cả hai đều tăng thêm một lượng followers (Người theo dõi/ Fans) đông đảo, có không ít người lên tiếng xin chủ weibo thường xuyên cập nhật trạng thái hơn nữa.

Có một tài khoản tên là ‘Nick ảo của Tiểu Hoa Từ’ comment (bình luận): Xin len lên nói một câu, bạn nữ nào đó đang cất giấu một bức tranh bán khoa thân của bạn nam nào đó do chính tay mình vẽ. Tôi cho rằng, nghệ thuật là phải để mọi người thương thức cùng nhau, không biết bạn nữ nào đó có thể cho mọi người được mở rộng tầm mắt học hỏi ít nhiều hay không? Như vậy cũng là để các bạn sinh viên có hứng thú hơn với nghệ thuật cơ thể con người, học tập ngày càng tiến bộ.

Cố Phán vừa nhìn thấy bình luận này thì khoé mắt bắn thẳng tới chiếc tủ để các tác phẩm của mình, trong lòng nghĩ thầm, lần sau phải cất hết tất cả những bức vẽ kia vào trong két sắt, khoá chặt lại mới được, nếu không, không chừng hôm nào đó sẽ bị Hoa Từ đào ra mất thôi, thật là nguy hiểm quá đi.

Phản bình luận trong weibo của Cố Phán đều là những người ái mộ Trần Thiệu Thần kéo qua kêu gào đòi xem bức tranh. Rốt cuộc cô cũng comment trả lời lại: Thật ra thì cũng không có gì đặc biệt lắm đâu.

Sau đó thì có một loạt comment khác trả lời: Chúng ta chính là muốn xem cơ thể không có gì đặc biệt đó đó, cầu xin ban thương~

Cố Phán ngẫm nghĩ có nên xoá cái bình luận vừa rồi của mình hay không, xoá sạch không để lại dấu vết ấy. *Điện Đăn* 电蛋: «Lẽ. quý. đôn »

Kết quả là chuyện này bị người trong cuộc phát hiện, hơn nữa còn comment trả lời tiếp theo đồng bình luận đó.

“Bà Trần à, em nói vậy anh rất đau lòng đó.”

Cố Phán vừa bận một chút việc, quay lại liền nhìn thấy chất vấn của Trần Thiệu Thần. Ừm... Lại lỡ lời rồi!

Cô vừa uống nước vừa nghĩ làm sao để đền bù cho anh, thì tin nhắn của anh gửi đến: “Đang ở nhà à?”

“Vâng, anh đang làm gì thế?”

“Lướt weibo.”

Động tác của Cố Phán hơi khựng lại, gõ xuống vài chữ: “Em vừa mới ngủ dậy, đợi lát nữa cũng lên weibo xem thử.”

Câu trả lời của cô làm cho Trần Thiệu Thần khẽ mỉm cười.

Trần Thiệu Thần vừa nhắn tin vừa đi ra ngoài, người trong văn phòng liền quay sang nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, mờ ám, không có ý tốt.

Anh cố ý nhấn lại: “Cũng không có gì đặc biệt đâu.”

Cố Phán liền vận động não xoay 180 vòng, đăng nhập weibo, comment một câu: “Quá đáng! Là ai hack weibo của tôi vậy?!”

Chỉ mấy phút mà thôi, tất cả những người chứng kiến sự việc này trên weibo đều lăn ra cười bò.

Hoa Tử và nhóm người kêu gào xem tranh đều nhất loạt giơ ngón tay cái lên bội phục!

Cố Phán nóng mặt, nhanh chóng đăng xuất tài khoản weibo.

Trần Thiệu Thần vừa thấy bình luận mới nhất của cô, đáy mắt lan toả nụ cười ngày càng sâu.

Diệp Từ Nhụy đã xuất viện, xem ra tất cả đều vẫn giống như trước kia.

Lúc trước nằm viện cô ấy phải cắt tóc cạo đầu để làm phẫu thuật, bây giờ tóc vừa mới mọc ra được một ít, đi đâu cũng phải đội mũ.

Cố Phán nhìn sắc mặt của cô ấy cũng không tệ lắm, tay phải cảm muốn khuấy cà phê, cà phê màu nâu sữa từ từ xoay tròn trong tách.

“Trước kia chưa từng đếm qua đã uống bao nhiêu cà phê bình dân để thức đêm hoàn thành tác phẩm, sau này chắc sẽ không thể trải nghiệm được nữa.”
Cô ấy lạnh nhạt nói.

Lòng Cố Phán chợt thấy buồn.

Diệp Từ Nhụy nhìn cô với ánh mắt thân thiện: “Bác sĩ nói không thể chữa khỏi, cũng không thể cầm được vật nặng.”

“Cậu không tiếp tục chữa nữa sao?” Cố Phán viết lên giấy.

Diệp Từ Nhụy nhấp một hớp cà phê, rất đáng, cô ấy cau mày lại. “Anh ấy đã mời chuyên gia nổi tiếng khám cho mình rồi.” Cô ấy bình tĩnh nói.

Hai người đều rơi vào trầm mặc rất lâu.

“Mình cũng đã rất mong chờ vào kỳ tích, nhưng kỳ tích sẽ chỉ xuất hiện trong phim mà thôi. Đây là số mệnh của mình.”

Số mệnh!

Lúc người ta rơi vào tuyệt vọng, đều đổ lỗi tất cả cho sự an bài của vận mệnh. DD <^Lê•Quý•Đôn^>

Diệp Từ Nhụy cười. “Cậu không cần an ủi mình làm gì. Không phải có một câu nói như thế này sao? ‘Thất chi đông ngưng, thu chi tang du’(*). Mình vừa tìm được một công việc mới, là một công ty quảng cáo ở Thượng Hải, rồi sẽ ổn cả thôi.”

(*) Thất chi đông ngưng, thu chi tang du: Mất bên Đông, được bên Tây. Là thành ngữ của Trung Quốc, có điển tích từ Hậu Hán thư – Phùng Dị liệt truyện thời Nam triều. Lúc ban đầu bị thất bại ở một phương diện này, nhưng cuối cùng lại thành công ở một phương diện khác.

Cố Phán nhìn cô ấy, cuối cùng cả bốn người cùng phòng kí túc xá đã đường ai nấy đi cả rồi. Nhớ ngày nào mới tới đây, thành phố B phồn hoa đô hội đã khiến bọn họ hạ quyết tâm sau khi tốt nghiệp sẽ trụ lại đây tiếp tục phát triển cuộc sống sự nghiệp sau này.

Trong lúc lơ đãng, năm tháng luôn khiến chúng ta từ bỏ lý tưởng ban đầu, cuối cùng tất cả sẽ trôi về một nơi xa xăm nào đó.

“Cậu đã thay đổi rất nhiều.” Cố Phán viết lên giấy.

Diệp Từ Nhụy cười cười. “Ai mà không thay đổi chứ? Hết cách rồi, mình phải khuất phục số phận thôi. Không thể thay đổi được sự an bài của vận mệnh thì chỉ có thể thay đổi chính mình vậy.” Cô ấy dừng lại một lát: “Có thời gian thì liên lạc với Kim Nhiễm, thừa dịp mình còn ở đây, mọi người cùng gặp mặt ăn bữa cơm vậy.”

Cố Phán cười, gật gù đầu.

Hai người họ đã sớm buông bỏ chuyện cũ từ lâu.

Diệp Từ Nhụy nheo mắt nhìn một người từ bên ngoài tiến vào, cô cười: “Anh nhà cậu đến rồi.”

Cố Phán quay mặt sang, liền nhìn thấy anh đang bước đến gần.

Trần Thiệu Thần ngồi xuống, thăm hỏi về sức khoẻ của Diệp Từ Nhụy. Một bữa cơm ba người dùng rất vui vẻ, Trần Thiệu Thần tỉ mỉ chu đáo phục vụ hai người họ.

Lúc anh gọi thanh toán, Diệp Từ Nhụy mới bật cười. “Đã nói là mình mời mà.”

Trần Thiệu Thần dịu dàng cười. “Sau này vẫn còn cơ hội.”

Tâm tình Diệp Từ Nhụy rất tốt, Trần Thiệu Thần đưa cô ấy về trước, bây giờ cô ấy đang ở căn nhà nhỏ của Cố Phán. Cố Phán đã dời đến ở chung với Trần Thiệu Thần từ trước rồi.

Buổi tối, hai người họ triển khai thảo luận về vấn đề ‘bị hack nick’ và ‘không có gì đặc biệt’. Dĩ nhiên, kết thúc bằng việc ai đó bị lấn áp, ức hiếp đến liên tục xin tha.

Sau đó, Cố Phán cực kì buồn ngủ nên chỉ miễn cưỡng hươ tay nói: “Trần Thiệu Thần, anh quá phúc hắc rồi, cũng không thèm cầu hôn mà dẫn em đi đăng kí kết hôn luôn.”

Trần Thiệu Thần ôm cả cơ thể cô, khẽ cười một tiếng: “Đến bây giờ mới nhớ ra chuyện đó sao?” Anh vừa được ném mật ngọt nên rất thoải mái. “Ngủ đi, sẽ có mà.” Anh dịu dàng thì thầm, Cố Phán cũng không nghe rõ lắm.

Cách mấy ngày sau, Cố Phán tham gia một buổi Live stream (Phát trực tiếp) trên weibo do công ty tổ chức cho cô.

Ba giờ chiều, hoạ sĩ vẽ tranh manga đang cực kì nổi tiếng – CsC sẽ làm khách mời cho buổi Live stream của chúng ta ngày hôm nay.

CsC là tác giả của bộ truyện tranh ‘Tiểu bánh mì và tiểu tranh tử’ rất được hoan nghênh từ các bạn đọc giả trẻ tuổi. Ban đầu, bộ truyện tranh này đột nhiên xuất hiện trên mạng internet, chỉ trong một đêm, đã bùng nổ như một hiện tượng xã hội, thu về được một lượng lớn người hâm mộ. Chỉ là, tác giả của bộ truyện tranh này vẫn luôn là một bí ẩn. CsC là một bút danh rất đơn giản và dễ nhớ, dĩ nhiên chỉ là một biệt danh mà thôi, về thân phận thật sự của cô, không ai biết cả, nhưng dù là vậy, cũng không hề làm trở ngại sự yêu thích của tất cả những người ái mộ dành cho cô.

Đúng ba giờ, bắt đầu phát Live stream. ♣ diễn ♠ đàn ♠ lê ♠ quý ♠ đôn ♣

Vịt nhỏ phát cuồng: CsC, mình rất thích truyện tranh ‘Tiểu bánh mì và tiểu tranh tử’ của bạn, có thể hỏi tác giả đại nhân năm nay bao nhiêu tuổi được không?

Hoa cỏ đại: Truyện tranh mà chị vẽ có liên quan đến cuộc sống ngoài đời của chị không?

Mạn Mạn ~(≥ ∇ ≤)/~: CsC đáng yêu, tiểu tranh tử là người đàn ông của cô sao? Ha ha ha. Trả lời tôi, trả lời tôi~~

.....

Cố Phán ngồi trong phòng làm việc tại công ty, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ bằng thủy tinh chiếu vào, cả căn phòng đều tràn ngập ánh nắng ấm áp.

Vân Đoá ngồi bên cạnh giúp một tay, bận rộn cả hồi lâu Cố Phán mới biết sử dụng các chức năng trả lời thế nào.

Ngón trở chậm rãi trượt con chuột, khoe miệng đầy áp ý cười. Có rất nhiều câu hỏi, đều là những câu hỏi vô cùng dễ thương

Có một comment của một tài khoản vừa đập thẳng vào mắt cô. — Tranh tâm y nguyên(*)

(*) Tranh tâm y nguyên: Có nghĩa là ‘trái tim của Tranh tử vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu’ ấy =))

Tranh tâm y nguyên: Kết cục cuối cùng của tiểu bánh mì và tiểu tranh tử là như thế nào vậy? CsC có thể tiết lộ một chút không?

Cố Phán giật mình ngồi đó, đại não không kèm được mà click chuột vào tài khoản đó.

Trang cá nhân rất đơn giản, chỉ được liên kết bởi một tài khoản weibo, là tài khoản vừa mới đặt câu hỏi.

Vân Đoá nhắc nhở cô: “Thời gian rất gấp, đã có hơn hai nghìn lượt câu hỏi rồi, em cứ tùy ý chọn một vài câu để trả lời đi.”

Cố Phán trả lời tài khoản ‘Tranh tâm y nguyên’: Hạnh phúc bên nhau, bình an đến trọn đời.

Cô chuẩn bị trả lời những câu hỏi khác thì ‘Tranh tâm y nguyên’ lại tiếp tục đặt câu hỏi. d 。 đ 1. q 。 đ 2

Tranh tâm y nguyên: Tiểu bánh mì thân yêu, em có đồng ý kết hôn với anh không?

Phản bình luận tương tác bùng nổ trong nháy mắt.

Giáp: Tình huống gì thế này?!

Ất: Tiểu tranh từ phiên bản người thật à?!

Bính: Trái tim bé nhỏ của ta, mọi người có thể nói cho ta biết đây không phải là mơ đi?!!

.....

Mọi người trong công ty đều ngẩn cả ra, Vân Đoá đang ôm trái tim bé bỏng của mình, khó nén kích động. “Đây không phải là thủ đoạn tuyên truyền mới của công ty đó chứ?”

Cố Phán không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Không. Là anh! Lần đầu tiên nhìn thấy tên tài khoản thì giác quan thứ 6 của cô đã nói cho cô biết, đó chính là anh!

Ai nói sinh viên khối tự nhiên thì không có té bào lãng mạn chứ, một màn cầu hôn đầy sáng kiến như vậy mà anh cũng dám làm đấy thôi.

“Trả lời cậu ấy đi!!!!!!” Vân Đoá khàn khản.

Bây giờ là thời khắc lịch sử quan trọng trong cuộc đời cô.

Khoé miệng Cố Phán không giấu được ý cười, cô gõ ba chữ trả lời: Em đồng ý.

Buổi live stream tương tác biến thành một buổi cầu hôn công khai, hiệu quả cực kì tốt, vượt xa cả mong đợi.

Sau buổi phát trực tiếp đó, Vân Đoá ngồi dựa vào ghế, mệt phờ người. “CsC à, em nên báo trước với chị một tiếng để chị còn chuẩn bị tinh thần chứ, bây giờ toàn bộ thể lực của chị cạn kiệt rồi.”

Cố Phán cười cười, cô là nhân vật chính mà còn bị một phen bất ngờ cơ mà.

Lúc này, bên ngoài vang lên có mấy tiếng gõ cửa. “CsC, bên ngoài có người tìm cô này.”

Cố Phán đứng dậy, vặn tay cầm cửa mở ra. Một bó hoa hồng to đùng đỏ thắm xuất hiện trước mắt cô, mà người đang cầm bó hoa đó chính là người đã cầu hôn cô trên kênh phát trực tiếp mới vừa này.

Anh mặc một bộ vest trắng trang trọng, càng tôn lên phong thái trác tuyệt vốn có của mình, khuy cài trên ống tay áo phát ra ánh sáng lấp lánh thu hút ánh nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau, giữa bọn họ vốn không có bất kì sự tồn tại của một ai khác.

Trong mắt cũng như trong trái tim anh, chỉ có em.

Anh quỳ một chân, giơ bó hoa hồng lên.

“Phán Phán, lấy anh nhé.” Giọng nói anh dịu dàng như nước, làm run động lòng người, ngũ quan trên gương mặt hết sức nhu hoà.

Đáy mắt Cố Phán rung rung, chậm rãi giơ tay lên, đôi mắt biết cười cong lên thành hình trăng khuyết, ngón tay mảnh khảnh hươ tay ra dấu, động tác lưu loát: “Đương nhiên là lấy rồi, ai bảo em thích anh nhiều năm như vậy chứ.”

Dù anh đã tưởng tượng đến màn cầu hôn này rất nhiều lần trong đầu, nhưng tất cả thuộc về cô đều khiến cho cả trái tim anh đông đầy ảm áp, anh kèm chế sự kích động của mình, đưa tay lên vén một vài sợi tóc mai loà xoà của cô ra sau vành tai.

Cuối tháng mười cùng năm, bộ truyện tranh ‘Tiểu bánh mì và tiểu tranh từ’ được tung ra thị trường, bộ truyện tranh này được bán rất chạy, liên tục cháy hàng trên toàn hệ thống nhà sách khắp cả nước. Vân Đoá báo tin tức đáng vui mừng này cho người nào đó đang trải qua cuộc sống tân hôn vui vẻ hạnh phúc.

Cố Phán mỉm cười.

Có lúc suy ngẫm lại, cô cũng cảm thấy, hết thảy mọi chuyện đều là sự kỳ diệu mà số phận an bài.

Cuộc sống là một quãng đường có kỳ hạn, trên từng đoạn đường bạn sẽ luôn gặp được rất nhiều người khác nhau. Nhưng không ai biết trước được, trong lúc không ngờ nhất, bạn sẽ gặp được một người, cũng chính là người nắm tay bạn đi hết quãng đường đó.

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Editor: Mèo ™

Cuối tháng 9, lại một năm nữa hoa quế toả hương khắp chốn, Cố Phán và Trần Thiệu Thần cùng trở lại thành phố C, bắt đầu phụ giúp mọi người chuẩn bị những việc dành cho hôn lễ.

Nhưng thực tế thì Cố Phán chỉ việc đứng ngoài quan sát, vì đã có bà ngoại và mẹ lo ổn thoả hết rồi, họ bàn bạc từ ngày này qua ngày khác, từ khách sạn tổ chức tiệc cưới đến công ty tổ chức sự kiện, từ MC dẫn chương trình đến người chứng hôn, tất cả đều thông qua sự chọn lựa kỹ càng của hai người. Cô lén lút gặp mặt báo cáo với Trần Thiệu Thần: “Đâu cần phiền phức như thế, vậy sẽ khiến hai người vất vả lắm.”

Trần Thiệu Thần cười cười. “Họ đã đợi nhiều năm như vậy, em phải cho hai người phát huy sở thích chứ, hôn lễ của em phải hoàn hảo 100%, nếu không họ sẽ thấy tiếc nuối lắm.”

Cố Phán hươ tay nói với anh: “Thì ra kết hôn lại phiền phức như vậy.”

Trần Thiệu Thần vỗ vỗ mu bàn tay của cô, an ủi: “Cả đời người chỉ có một lần thôi, đây là giấc mơ của chúng ta, cũng là của bọn họ.”

Cố Phán cong khoé môi, dựa vào trong lồng ngực anh.

Trước hôn lễ nửa tháng, Cao Hi Hi mang theo áo cưới trở về.

Trong lòng mọi người rất chờ mong, Cố Phán thay áo cưới, là kiểu vai trần quyến rũ, đuôi xoè dài, xa hoa lộng lẫy, mang phong cách cổ điển mà lại cực kì tao nhã.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng thử đồ, hai mắt của người nào người nấy đều toả sáng như hai cái đèn pha, nhìn Cố Phán không rời, nhất trí đều cảm thấy rất đẹp. Ngay cả bà nội Trần xưa nay tôn trọng lễ phục truyền thống cũng khen không ngớt lời. “Ài chà, giống y hệt như nàng công chúa trong truyện bước ra vậy.”

Cao Hi Hi sửa sang lại lần váy giúp cô. “Bà nội à, vậy là bà cũng nhân tiện khen Trần Thiệu Thần là hoàng tử luôn sao?”

“Con đó, phản ứng cũng nhanh nhẹn quá đấy.” Bà nội Trần vui vẻ, tươi cười hơn hờ. DD <Lê•Quý•Đôn>

Cố Phán không nói gì, chỉ cảm thấy ở eo có hơi chật một chút.

Cao Hi Hi cũng phát hiện ra. “Cần phải nói eo ra một chút, khoảng một tấc là ok. Gần đây cậu tăng cân sao? Không phải là có rồi đấy chứ?”

Cố Phán cúi đầu nhìn xuống bụng mình, nhất định là do mấy ngày gần đây mình ăn hơi nhiều. Cô lo mấy ngày cử hành hôn lễ sẽ rất mệt nên mới ăn nhiều một chút để bồi bổ sức khoẻ trước.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

‘Có...’

Từ Thần Hi và Cố Niệm căng thẳng nhìn Cố Phán, làm cho Cố Phán cũng luống cuống tay chân theo. Cố Niệm nhỏ giọng hỏi: “Tháng này bà đi đến thăm chưa?”

Cố Phán quần bách, hươ tay nói: “Hình như chậm gần 10 ngày rồi.” Nhưng việc này cũng đâu nói lên được điều gì, trước kia bà đi đến thăm cô cũng thất thường như vậy mà.

Cả người Từ Thần Hi cũng khấn trương, “Hai đứa vẫn còn nhỏ, Phán Phán, lại đây ngồi đi, đừng đứng nữa.” Bà nhìn Cố Niệm: “Lát nữa chúng ta đến bệnh viện kiểm tra đã, xác định rồi tính tiếp.”

Cố Niệm gật đầu đồng ý, bà kéo tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng lại không thốt ra lời được.

Hai mẹ cùng hộ tống cô đến bệnh viện, kết quả là cô mang thai thật, đã được 41 ngày rồi.

Cố Phán bối rối, giống như đang mơ vậy.

Mặc dù hai mẹ đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhận được kết quả thông báo chính xác thì sung sướng đến phát rồ luôn.

“Con không cần phải quan tâm đến chuyện hôn lễ nữa, tất cả cứ để mẹ lo.” Cố Niệm nói.

“Không sao, không sao, con đừng lo lắng gì hết, có bác gái và mẹ con đây rồi. Ừ, giày cũng nên đổi thành giày đế bằng, hôm đó không sao đâu, váy

cười sẽ che lại được hết.” Từ Thần Hi an ủi.

Trong lòng Cố Niệm cảm động, con gái mình đã gặp được mẹ chồng tốt, chưa về nhà chồng mà đã thương yêu như vậy rồi. Đđ • L`Q`Đđ

Cố Phán về đến nhà thì gửi tin nhắn cho Trần Thiệu Thần, soạn tới soạn lui, cuối cùng chỉ đơn giản gửi một câu ngắn gọn:

“Hôn lễ của hai người chúng ta biến thành của ba người rồi. Chúc mừng!”

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Trần Thiệu Thần mới trả lời lại cô. “Cám ơn em! Cùng vui!”

Cố Phán nhìn tin nhắn của anh đã có thể tưởng tượng ra bên kia anh đang vui sướng như thế nào, cô trả lời: “Cùng vui!”

Tài liệu đang mở ra trước mặt Trần Thiệu Thần, thế nhưng anh lại nhìn chăm chăm vào điện thoại không dời mắt, khớp xương mười ngón tay rõ ràng. Không biết đã trôi qua bao lâu, anh mới giật mình quay lại tiếp tục làm việc, chỉ là trong ánh mắt tràn đầy vui sướng.

Buổi tối, Trần Thiệu Thần đến nhà cô, Cố Phán đang ở dưới sân chung cư, cô đang mặc một chiếc váy màu xanh da trời, tôn lên làn da trắng như tuyết của mình.

Cố Phán khẽ kiễng chân, hình như là đang muốn hái hoa quế, vây xung quanh cô là bốn năm cô bé nhỏ tuổi, đang ngược cổ lên nhìn theo cô.

Trần Thiệu Thần đột nhiên cảm thấy căng thẳng, nhanh sai bước tới, một tay ôm eo cô, một tay giơ lên hái được một nhánh hoa.

Cố Phán quay đầu sang mỉm cười với anh, nhận lấy cành hoa quế trong tay anh đưa cho một cô bé.

Cô bé nở nụ cười tươi như hoa: “Cám ơn chị, cám ơn anh.” Nói xong thì chạy đi chơi cùng với các bạn.

Trần Thiệu Thần ôm cô. “Bây giờ em đang có cục cưng, không được làm như thế nữa!”

Cố Phán nháy mắt mấy cái, muốn hươ tay nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ phui nhẹ những cánh hoa quế rơi xuống đầu vai anh. “Sao hôm nay tan làm sớm vậy?”

Trần Thiệu Thần cười. “Từ chiều đến giờ anh hoàn toàn không còn đầu óc đâu mà làm việc.” Ánh nắng chiếu lên hai người bọn họ, soi rọi đầy mắt đọng đầy tình yêu của cả hai.

Trần Thiệu Thần nắm tay cô, chậm rãi trở về nhà.

Anh nói: “Chín tháng tiếp theo cực khổ cho em rồi.”

Cố Phán nhìn gương mặt tuấn tú không che giấu được vui mừng của anh, cô dừng lại hươ tay nói: “Như anh mong muốn, tiểu Huy đến báo danh rồi.”

Từ đó, chính là thế giới của ba người.

ĐiềnĐiền ㄟ_ㄟ: «L. quý.đôn "

Ngày mừng 1 tháng 10 – Ngày cử hành hôn lễ.

Một ngày trước, Đường Thanh và Diệp Từ Nhụy đã đến đây, tổng cộng có 12 dâu phụ và rể phụ, đều là bạn học trước đây của hai người.

Cố Niệm cùng chào hỏi Đường Thanh và Diệp Từ Nhụy, khi bà báo tin Cố Phán có tin vui thì hai cô nàng đều vui mừng hết lên.

“Thật không thể tưởng tượng nổi.” Đường Thanh nói.

“Mình chỉ có thể nói, Trần sư huynh quá quá quá nhanh.” Diệp Từ Nhụy giơ ngón cái lên.

Cố Phán thẹn thùng. “Đừng dịp, đừng dịp thôi.” Cô viết lên điện thoại. Hai người họ đều không thèm để ý đến lời giải thích của cô.

Cố Phán hỏi: “Từ Nhụy, ông chủ Chu có hỏi mình về cậu.”

Diệp Từ Nhụy trầm mặc, sau đó thần nhiên nói: “Tình yêu vô vọng thì nên từ bỏ sớm, như vậy sẽ tốt hơn.”

Cố Phán và Đường Thanh cùng nắm tay an ủi cô ấy.

“Yên tâm đi, mình đã quên hết rồi.” Diệp Từ Nhụy không có một chút bi thương nào, hình như là cô đang nói thật.

Buổi tối, ba người họ cùng ngủ trên một chiếc giường lớn, hai người kia ngồi xe cả ngày, đã mệt ngủ thiếp đi từ sớm rồi. Cố Phán lại nôn nao không ngủ được, cô nhìn điện thoại di động, mười một giờ, không biết anh đang làm gì, có mất ngủ giống cô hay không.

Cuối cùng cô vẫn gửi cho anh một tin: “Anh ngủ chưa?”

Đặt điện thoại xuống, không bao lâu sau, cô nhận được tin nhắn trả lời của anh: “Chưa, anh không ngủ được.”

Cố Phán: “Em cũng không ngủ được, Đường Thanh và Từ Nhụy đều ngủ cả rồi.”

Trần Thiệu Thần cảm điện thoại, ngồi trên ghế salon trong phòng khách, vẫn nhớ đến lời nói của ba anh lúc nãy.

“Hôn nhân là tình yêu, cũng là trách nhiệm. Nếu con quyết định muốn kết hôn với Cố Phán, thì phải chuẩn bị tinh thần làm cho tốt việc bảo vệ con bé cả đời, không xa không rời.”

Trần Thiệu Thần: “Ngủ sớm đi nào, ngày mai anh sẽ đến sớm đón em về nhà.”

Cố Phán: “Vậy anh hát một bài cho em nghe đi.”

Trần Thiệu Thần: “Muốn nghe bài nào?”

Cố Phán: “Tùy anh.”

Điện thoại cô vang lên, là âm thanh nhạc chuông quen thuộc mà cô cài dành riêng cho anh, khiến cô cảm thấy thật an lòng.

“Phán Phán...”

Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng gõ một cái vào điện thoại.”

Trần Thiệu Thần hắng giọng, tiếng hát trầm ấm chậm rãi vang lên.

"Khi em già rồi, mái đầu cũng bạc. Thêm thiếp chìm vào giấc sâu

Khi em già rồi, chẳng bước nổi nữa. Lìm dim bên bếp lửa, nhớ lại thời thanh xuân

Có biết bao nhiêu người đã từng yêu em khi tuổi trẻ thanh xuân. Hâm mộ vẻ đẹp của em là thật tâm hay giả ý?

Chỉ có một người vẫn luôn yêu em bằng cả linh hồn thành kính

Yêu đến từng nếp nhăn trên gương mặt già nua của em

Khi em già rồi, rèm mi khẽ buông. Ánh đèn ấm đượm lay lắt

Con gió thổi tới mang lời nhắn này đến em

Rằng đây chính là bài ca trong trái tim anh... Dành tặng cho em”

.....

Bài hát《Khi em già đi - 当你老了. 》 Có nhiều phiên bản khác nhau, nhưng Mèo tìm bài hát do nam ca sĩ trình bày cho hợp tình cảnh hã. Các bạn có thể nghe ở đây: Khi em già đi - 当你老了

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một bức tranh hạnh phúc y như trong lời ca, theo tiếng hát của anh, cô dần dần đi vào giấc mộng.

Ngày hôm sau, chú rể không cỡi bạch mã, mà ngồi trên một chiếc BMW màu trắng đến nghênh đón cô dâu đẹp nhất của mình. Anh tự tay mang đôi giày cao gót màu đỏ cho cô, còn trình trọng bảo đảm với Tổng Hoài Thừa và Cố Niệm: “Ba mẹ, xin hãy yên tâm giao Phán Phán cho con.” Sau đó anh bế cô đi như đang giữ một báu vật quý nhất trần gian trong tay.

Những người có mặt trong phòng ai nấy đều cười nói náo nhiệt, mà Tổng Hoài Thừa và Cố Niệm đứng giữa đám người cũng tươi cười mà rung rung nước mắt, tuy không nở, nhưng cũng thật lòng chúc phúc cho đôi trẻ.

Tổng Hoài Thừa nghẹn ngào. “Hôm nay Phán Phán thật là đẹp.” Dừng lại một chút, ông lại nói thêm một câu: “Trần Thiệu Thần cũng đẹp trai. Hai đứa nó đúng là trời sinh một đôi.”

Cố Niệm mỉm cười. d 。 đ ẽ l 。 q 。 đ ẽ

Lễ đường được trang trí từ hơn một ngàn đóa hoa bách hợp, màu xanh lá và màu trắng lẫn lộn đan xen lẫn nhau, cực kì nổi bật. Khi người chứng hôn dùng giọng nói trang trọng hỏi: “Trần Thiệu Thần, anh có nguyện ý lấy cô gái này làm vợ hay không? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khoẻ mạnh, giàu có hay nghèo hèn, cũng sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, tiếp nhận và vĩnh viễn ở bên cạnh nhau cho đến khi cái chết chia lìa?”

Trần Thiệu Thần vẫn luôn mỉm cười, anh nhìn sâu vào trong đôi mắt cô, giơ tay lên, thành kính hươ tay làm động tác thủ ngữ để trả lời một cách chân thành từ tận đáy lòng mình: “Tôi nguyện ý!”

Giây phút đó, toàn bộ lễ đường đều yên lặng.

Chỉ có giọng nói của người chứng hôn xuyên qua micro truyền đến từng góc ngách trong lễ đường. “Cố Phán, cô có nguyện ý lấy chàng trai này làm chồng hay không? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khoẻ mạnh, giàu có hay nghèo hèn, cũng sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, tiếp nhận và vĩnh viễn ở bên cạnh nhau cho đến khi cái chết chia lìa?”

Cố Phán cong cong đôi môi, đầy mắt tràn đầy hạnh phúc, thành kính mà cảm động, những đầu ngón tay cô khẽ huơ thành động tác thủ ngữ đẹp mắt: “Tôi nguyện ý!”

Sau khi cô dâu chú rể trao nhẫn cưới cho nhau xong, anh nhắc tấm sa mùng che mặt cô lên, trân trọng hôn lên đôi môi cô, cuối cùng còn khẽ thì thầm bên tai cô: “Từ bây giờ, anh chính là giọng nói của em, em chỉ cần ra dấu, anh sẽ nói thay em”

Thời gian như ngừng trôi. Cả sảnh đường im lặng bỗng chốc vỡ tan hoan hô vang dội như sấm rền.

Đây là một hôn lễ hạnh phúc động lòng người.

Khoảnh khắc đầy ý nghĩa, hạnh phúc đến không nói nên lời.

Tất cả mọi người đều tin rằng, hai người họ sẽ tiếp tục hạnh phúc như vậy, mãi mãi.

Hết chương 61

Tác giả có lời muốn nói: Ngày cuối cùng của tháng năm, rốt cuộc cũng đã đặt dấu chấm kết hoàn mỹ cho câu chuyện này.

Tổng thể của truyện ‘Cố Phán Rực Rỡ’ này là một câu chuyện ấm áp. Cố Phán là một cô gái không hoàn mỹ, dĩ nhiên không nói chuyện được không có nghĩa là không hoàn mỹ. Cô ngây thơ, thiện lương, có lúc rất kiên cường, nhưng có lúc lại nhát gan sợ hãi. Khách quan mà nói, Trần Thiệu Thần quả thật là quá hoàn mỹ rồi, mọi thứ đều tốt, điều quan trọng là anh dành một trái tim toàn tâm toàn ý cho người mình yêu. Mặc dù đây chỉ là tiểu thuyết ngôn tình, nhưng ta tin rằng, trong cuộc sống nhất định vẫn còn tồn tại những chàng trai giống như Trần Thiệu Thần vậy.

Rất cảm ơn các bạn đọc giả đã theo dõi câu chuyện này, nếu không có các nàng thì ta cũng không kiên trì được lâu như vậy, cho nên đọc giả và tác giả vẫn luôn luôn cùng tồn tại với nhau.

Không biết vì sao, sau khi kết thúc câu chuyện này, ta lại đặc biệt cảm thấy không nỡ, các nàng thì sao?

Lời editor muốn nói: Oà, kết thúc rồi, Mèo cũng rất không nỡ a~

Nói thật lòng thì câu chuyện giữa Cố Phán và Trần Thiệu Thần rất nhẹ nhàng, không hiểu vì sao một người nghiện ngược và SE như Mèo ban đầu lại nhận lắp hồ truyện này nữa. Chắc có lẽ là vì yêu thích các tác phẩm của Dạ Mạn chăng? Vì Mèo cũng rất muốn biết kết cuộc mà tác giả dành cho con gái của Tống Hoài Thừa và Cố Niệm nữa mà, từ tò mò mà ra cả thôi. Hihi.

Chân thành cảm ơn tất cả các bạn đọc giả đã cùng đồng hành với Mèo trong suốt thời gian qua. Các bạn là niềm động lực to bự của Mèo đó!>

À, các chương sau là ngoại truyện về Diệp Từ Nhụy và Chu Nhuận Chi nhé. Chuyện tình của hai người họ đã phải trải qua đầy phong ba trắc trở, đúng gu Mèo thích luôn. Cũng hay không kém đâu à nha, Mèo sẽ nhanh chóng cho ra lò ngay thôi, các bạn đừng bỏ lỡ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Editor: Mèo ™

Thoáng một cái, Diệp Từ Nhụy đã đến Thượng Hải được một năm. Trước khi tan làm, đồng nghiệp đã hẹn cô cùng đi ăn tôm hùm đất. Cô vốn muốn về nhà nghỉ ngơi, vì dự án quảng cáo lần này mà suốt một tuần lễ cô không có được một giấc ngủ ngon rồi.

“Từ Nhụy, đi đi mà! Ông chủ mời khách mà cậu còn không nể mặt sao?” Đồng nghiệp Tiểu Thiển nói với cô.

Cô cũng không đáp lời, lấy điện thoại ra xem tin nhắn mà Cố Phán vừa gửi lúc nãy, là bức ảnh chụp một đứa bé hơn một tháng tuổi, đã lớn hơn một chút so với lúc vừa chào đời.

Đôi mắt của đứa bé hoàn toàn giống hệt Cổ Phán, mắt sáng long lanh, sau này nhất định là một tiểu soái ca vạn người mê cho xem.

Tiểu Thiên cũng thấy bức ảnh. “Oa, đứa bé đáng yêu quá.”

Diệp Từ Nhụy cười rạng rỡ. “Con nuôi mình đây, rất đẹp trai đúng không?”

“Từ Nhụy, cậu xinh đẹp như vậy, nhất định con của cậu sau này cũng sẽ rất đáng yêu.” Tiểu Thiên bắt đầu ba hoa chích choè. “Từ Nhụy, có thật là cậu vẫn chưa có bạn trai không?”

Mọi người trong công ty cũng từng âm thầm bàn luận, sao một cô gái xinh đẹp như vậy mà vẫn không có bạn trai chứ?

Diệp Từ Nhụy nheo mắt lại, quay sang nhìn Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên không hiểu ánh mắt của cô là có ý gì, hình như trong đáy mắt cô còn vờn chút ưu thương, chớp mắt một cái lại không thấy đâu nữa. “Tùng có!” Giọng Diệp Từ Nhụy lộ ra một tia đề nén.

Về người kia, hình như rất lâu rồi cô không còn nhớ đến nữa. Vết thương đã lành nên cũng đã quên mất cảm giác đau đớn lúc đó.

Buổi tối, cô vẫn đi ăn hòm hòm đất với đồng nghiệp, như lời Tiểu Thiên nói, phải nể mặt ông chủ. Các đồng nghiệp ăn rất vui vẻ, mỗi người đều uống hết một chai bia.

Trong lúc vô tình Diệp Từ Nhụy uống liền hai chai, một đồng nghiệp nam ngồi kế bên cười nói: “Không ngờ tửu lượng của Từ Nhụy lại tốt vậy đó.”

Diệp Từ Nhụy cười cười, uống cạn sạch chai bia cuối cùng.

Ăn uống vui vẻ đến tận 11 giờ, mọi người mới chịu giải tán ai về nhà nấy.

Ông chủ lái xe thuận đường nên cho cô quá giang về nhà, Diệp Từ Nhụy cũng không từ chối, trên xe còn một đồng nghiệp khác nữa. Nhưng khi đồng nghiệp đó xuống xe thì ông chủ lên tiếng: “Từ Nhụy, lên ngồi ghế lái phụ đi.”

Diệp Từ Nhụy tỉnh rượu hơn phân nửa, sau lưng rịn ướt mồ hôi, cô kinh ngạc nhìn ông chủ, không biết phải nói gì bây giờ.

“Tôi không biết nhà cô ở đâu, cô lên ngồi đằng trước chỉ đường tiện hơn.” Ông chủ lại lên tiếng.

Diệp Từ Nhụy luôn miệng đáp: “Vâng! Được!”

Xe lại chậm rãi lăn bánh, ông chủ hỏi cô một vài vấn đề, ví dụ như:

“Đã quen với cuộc sống bây giờ chưa?”

“Công việc có khó khăn gì hay không?”

.....

Diệp Từ Nhụy tỉnh táo hơn nhiều, lúc xuống xe, cô vội vàng nói lời cảm ơn. Xe của ông chủ dừng trước cổng chung cư, cho đến khi cô vào trong rồi, quay đầu lại vẫn có thể nhìn thấy xe của ông chủ vẫn chưa rời khỏi.

Cô thuê một phòng trọ, hơn bốn mươi tệ một tháng, một người ở rất thoải mái.

Đêm hôm đó, cô có một giấc mơ, trong mơ xuất hiện rất nhiều người. Ba cô, mẹ cô, anh trai cô, và anh.

Lúc Diệp Từ Nhụy vừa ra đời, ba cô đang công tác ở thành phố khác. Đợi đến khi ba cô trở về thì anh trai và cô đã được sinh ra gần một tháng rồi. Bởi vì là sinh đôi, nên cô và anh trai rất nhẹ cân, cũng không có ai thân thích đến chăm sóc mẹ lúc đang ở cữ.

Cha mẹ cô đều là người ở khu vực duyên hải Đông Nam bộ, vì công việc của ba cô, nên hai người họ mới chuyển đến thành phố Z sinh sống. Sinh con là chuyện lớn của đời người, mà bên cạnh mẹ cô không có người thân nào chăm sóc, nhưng mẹ cô không có một chút oán hận nào.

Diệp Từ Nhụy không nhớ nhiều lắm về chuyện lúc nhỏ, cô chỉ ấn tượng nhất là lúc ba mẹ cô muốn ly hôn, mẹ cô khóc lóc đau khổ cầm cây kéo sắt vào cổ của mình, cuối cùng vẫn không có can đảm xuống tay.

Có lúc cô nhớ lại, hình như chính từ lúc đó trở đi, cô đã hoàn toàn thất vọng về ba mình, nhưng cô cũng hận mẹ, bởi bà không cần cô nữa.

Lại nói, ba cô yêu sinh viên của mình. Nửa năm sau khi cha mẹ cô ly hôn, ba cô tái hôn với người đàn bà đó. Diệp Từ Nhụy vẫn nhớ mãi ngày hôm ấy, ba cô đặt mấy bàn tiệc trong khách sạn để tổ chức hôn lễ. Nhưng anh cô và cô đều không có mặt tham dự, hai người đều đến nhà của bạn bè chơi đến hết ngày.

Từ lúc 5 tuổi, Diệp Từ Nhụy đã bắt đầu học vẽ, là mẹ cô dẫn cô đi đăng kí học thêm, một khi đã học liền học mãi cho đến mười mấy năm sau. Có lẽ việc ba mẹ ly hôn đã để lại ám ảnh trong lòng cô, khi còn nhỏ, cô là một cô bé rất hướng nội và dễ bị tổn thương.

Ba cô đều dồn hết tâm hết sức nuôi dạy hai anh em họ, nhưng Diệp Từ Nhụy nhất quyết dựa vào bản thân mình đăng kí thi vào đại học T. Ba Diệp lúc đó là phó giáo sư giảng dạy ở trường đại học Z, cũng có nhiều mối quan hệ, vốn nghĩ nếu như con gái mình không thi đậu vào đại học Z thì ông cũng sẽ giúp con bé vào những trường đại học khác trong thành phố. ~~Điễnđầnlêquýđôn~~

Nhưng Diệp Từ Nhụy chỉ trả lời: “Tính sau đi.”

Đợi đến hôm chính thức nhận được giấy thông báo trúng tuyển, cô mới vừa lãnh được tháng lương đầu tiên khi đi làm thêm dịp hè, khi về nhà, cả người một mỏi nằm bẹp trên giường. Anh trai cô đi vào phòng, đá đá chân cô. “Này, chúc mừng”

Cô cũng không thêm mở mắt ra. “Giấy thông báo trúng tuyển đã gửi đến chưa?”

“Rồi, ngày 16 tháng 8 đi đăng kí nhập học.”

“Ừm...”

“Nếu làm thêm một như vậy thì đừng làm nữa.”

Diệp Từ Nhụy không trả lời, sáng ngày hôm sau, trước khi cô ra ngoài có nhìn qua giấy thông báo trúng tuyển đó. Hôm đó, sau khi tan việc làm thêm, cô bắt xe đến một thành phố khác. Đến một khu chung cư cũ kỹ không chịu nổi, cô nhìn lên từng căn nhà nhỏ đã trải qua bao năm tháng, tâm trạng chán chường khó tả. Cô đứng trong một góc, nhìn chăm chú vào một cửa hàng nhỏ bán trái cây phía trước.

Cô siết chặt tay, trên mặt không lộ ra bất cứ biến hoá nào.

Trong cửa hàng bán trái cây đó chỉ có một người phụ nữ, vẫn luôn bận rộn luôn tay luôn chân, bà đang khom lưng chuyển đưa hầu từ trong tiệm ra bày trước cửa hàng.

Ánh mắt của Diệp Từ Nhụy không biết đã uồn ướt từ lúc nào.

Người phụ nữ đó khi đứng thẳng lên thì không ngừng chấp tay ra sau lưng lưng mình. Đột nhiên Diệp Từ Nhụy nhớ ra, khi còn bé, mỗi khi trời đổ mưa hay thời tiết ẩm ướt, bà cũng thường hay bị đau lưng. Cô không tiếp tục nhìn thêm nữa, liền xoay người rời đi.

Người phụ nữ kia chợt nhìn về phía này, trong lòng cảm thấy kinh ngạc và chua xót, bà vẫn cứ đứng đó nhìn về phía cô vừa đứng thật lâu, ánh mặt trời nóng rực chiếu vào mặt bà khiến bà cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Sau khi lên đại học, Diệp Từ Nhụy bắt đầu tìm nhiều công việc làm thêm, mỗi ngày trôi qua không khác gì con quay, quay mãi quay mãi mà không dừng lại nghỉ ngơi chút nào. Vừa mới đầu, cô cũng không có tiếp xúc quá nhiều với ba người bạn cùng phòng kí túc xá kia lắm.

Nhưng mà trong ba người đó, có một cô bạn không thể nói được, điều này cũng khiến cô ít nhiều cảm thấy lúng túng. Cô cho rằng Cố Phán dựa vào quan hệ mới có thể thi đậu vào trường, một vị tiểu thư con nhà khá giả, nên cô cũng chưa nghĩ đến chuyện sẽ kết giao bạn bè với cô ấy. Nhưng chuyện biết đâu bất ngờ, sau này hai người lại trở thành bạn bè thân thiết cả đời của nhau.

Kết thúc học kì một, cô chuẩn bị về nhà ăn tết.

Rất cuộc ba cô cũng hiểu ra được một số việc. Từ sau khi Diệp Từ Nhụy đến trường đại học T đăng kí nhập học đến nay, chưa hề liên lạc về nhà lần nào. Trước kia, những người trong nhà đều tưởng là do việc học bận rộn nên thế, nhưng bây giờ ông mới biết, thì ra là do Diệp Từ Nhụy không muốn liên lạc với ông.

Được! Được thôi! Đã thế thì ông sẽ cắt hết tất cả chi phí sinh hoạt của cô.

Học kì thứ hai trôi qua hai tháng, ba Diệp vẫn không nhận được tin tức của cô, ông có chút phiền não, rốt cuộc cũng đến ngân hàng tra xét về tình hình rút tiền của Diệp Từ Nhụy. Khi ông cầm tờ giấy kê khai thu chi của tài khoản thì đầu óc bưng bưng lửa giận.

Trong tài khoản có hơn 25,000. Ông nhìn cận kề từng khoản một, chỉ có chuyển khoản vào chứ chưa hề được rút ra. Bắt đầu từ tháng chín năm ngoái, mỗi tháng đều có một khoản tiền được chuyển vào.

Ông cầm tờ kê khai về nhà, tức giận đùng đùng gọi điện thoại bảo con trai về nhà. Con trai ông đang ở trọ gần trường để tiện cho việc học. Trong điện thoại, anh nhận thấy ba mình đang rất tức giận. ~~d i ễ n đ à n ~ l ệ q u ý đ ô n~~

“Ba, kêu con về làm gì? Không thể nói qua điện thoại sao?”

Ba Diệp cau chặt lông mày. “Em con có liên lạc với con không?”

“Có ạ.” Diệp Tiêu Uy đáp ngay không cần nghĩ. “Nó đang sống rất tốt.”

“Rất tốt?” Ba Diệp lạnh giọng hỏi ngược lại. “Không xài một đồng tiền nào trong thẻ, sống sao mà gọi là tốt?”

Diệp Tiêu Uy nhún nhún vai. “Con bé có tay có chân, tự nuôi sống mình thì có khó khăn gì. À, chắc ba không biết, khi nghỉ hè con bé có đi dạy vẽ cho

mấy học sinh tiểu học, cũng kiếm được 6,000 – 7,000 đó.”

Sắc mặt ba Diệp càng thêm khó coi. “Vậy con nói xem, mỗi tháng trong thẻ này còn được chuyển vào một số tiền, vậy là sao? Chẳng lẽ nó kiếm được nhiều tiền vậy ư?”

Sắc mặt của Diệp Tiêu Uy cũng lạnh xuống. “Không! Đó là nó đang trả tiền cho ba. Nó không muốn nợ ba.”

Ba Diệp thở dốc một hơi, kích động nói: “Bây giờ con gọi điện thoại cho nó, bảo nó về nhà ngay lập tức.”

Diệp Tiêu Uy nhìn ba mình, cười lạnh một tiếng: “Ba, tính tình của con bé giống ba như đúc, đã quyết định chuyện gì rồi thì chắc chắn sẽ không thay đổi, giống như khi xưa ba vì tình yêu đích thực của mình mà ly hôn với mẹ của chúng con vậy. Mấy năm nay con bé sống cũng không vui vẻ gì, vẫn luôn không vui! Con bé cố gắng học tập, chính là vì muốn rời khỏi đây, rời khỏi ba, khỏi dì, có thể còn muốn rời khỏi con nữa. Con bé sẽ không trở về đâu! Nếu không tin thì ba có thể tự mình đến thành phố B tìm nó nói chuyện thử xem”

Trong thoáng chốc, Ba Diệp như già đi 10 tuổi. “Khốn kiếp!” Nói xong ông thở phì phò đi ra khỏi phòng.

Diệp Tiêu Uy đứng đằng kia, khoé miệng nhếch lên cười một nụ cười thê lương.

Em gái của anh còn dừng cảm hơn cả anh.

Diệp Từ Nhụy chưa từng than thở mình mệt mỏi như thế nào, nhưng khi cô mệt đến thiếp đi, đã vô tình phá hỏng một bức tranh trong phòng tranh mà cô đang làm thêm. Cô tự biết giá của bức tranh này không hề rẻ, tốt nhất là nên có sự chuẩn bị tinh thần trước.

Tiền, trong một khoảng thời gian ngắn cô không thể trả nổi.

Ông chủ phòng tranh không bảo cô phải trả ngay. Nhưng không ai biết được, cả đời này cô cũng không có cơ hội để trả hết khoản tiền kia.

Sau đó, Diệp Từ Nhụy lại nghĩ, nếu như lúc ấy cô kiên trì thêm chút nữa, tìm cách trả hết nợ, có lẽ cũng sẽ không xảy ra những chuyện tiếp theo sau đó.

Chu Nhuận Chi, người đàn ông này anh tuấn nhiều tiền, tao nhã lịch sự, thành thực ôn trọng. Nhân viên trong phòng tranh không ít thì nhiều đều bàn luận về anh, Diệp Từ Nhụy cũng nghe được rất nhiều chuyện liên quan đến anh.

Diệp Từ Nhụy cảm giác có thể vì mình quá thiếu thốn tình cảm, nên không có cách nào từ chối được tình cảm của người đàn ông hơn mình 10 tuổi này.

Có một lần cô thức trắng nhiều đêm để hoàn thành bức vẽ. Khi đến làm thêm, cô không chịu được nữa, cho dù đã uống mấy ly cà phê nhưng đều vô dụng, cô gục xuống bàn ngủ say sưa không biết trời đất gì.

Lúc cô tỉnh dậy, mọi người trong phòng tranh đều đã tan làm về nhà hết. Khoảng không gian đen kịt, cô hoảng loạn đứng bật dậy, đụng phải một chiếc ghế gần đó nên ngã xuống, âm thanh đột ngột vang vọng trong đêm yên tĩnh khác thường.

Ngay vào lúc này, đèn được bật sáng lên.

Trong lúc nhất thời Diệp Từ Nhụy không thích ứng được, giơ tay phải lên che mắt. “Ai vậy?”

Một giọng trầm trầm vang lên: “Là tôi.”

Giọng nói này, quá đỗi quen thuộc với cô, là giọng nói đặc trưng của riêng Chu Nhuận Chi.

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Editor: Mèo ™

Vừa mới tỉnh dậy, là thời khắc Diệp Từ Nhụy buông lỏng phòng bị nhất, gương mặt cô vẫn đầy cảm xúc chưa kịp thu lại, phiền lòng, buồn ngủ, mệt mỏi, còn có mơ hồ... Bên má phải cô vì nằm nghiêng quá lâu nên đã in hằn lên vài vết đỏ đỏ dài khoảng 5 6 cm.

“Ông chủ Chu...” Giọng cô khàn khàn, dường như cô đã trải qua một sa mạc mà không có một giọt nước vậy. “Sao ông lại ở đây?” Cô hỏi ngay mà không cần suy nghĩ gì, hỏi xong cô liền hối hận. Ông ấy là ông chủ, chưa về thì có gì lạ đâu.

Diệp Từ Nhụy cười cười, che giấu sự đường đột lúc nảy của mình.

Phòng làm việc yên tĩnh, ánh đèn phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Hai người đứng ở đây cũng khá là lúng túng.

Về mặt Chu Nhuận Chi vẫn bình thản như thường. “Tôi quay lại lấy chút đồ. Bây giờ cô mới về sao? Để tôi đưa cô về.”

Diệp Từ Nhụy im lặng mấy giây sau mới phản ứng được. “Dạ được, cảm ơn ông.”

Chu Nhuận Chi khẽ cười. “Từ Nhụy, tôi chỉ lớn hơn cô một chút thôi, nói chuyện với tôi không cần dùng kính ngữ đâu. Như vậy sẽ làm tôi có cảm giác như mình đã già 80 tuổi đấy.”

Diệp Từ Nhụy cúi đầu đi bên cạnh anh, ở giữa hai người có một khoảng trống, không xa không gần. Cô nhìn xuống nền gạch hoa văn, đan xen hợp lý. “Ông là ông chủ của tôi.” Giọng cô rất nhỏ.

Khoé miệng Chu Nhuận Chi nhếch lên thành một nụ cười nhạt, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối mát rượi, tối nay các vì sao đều ẩn trong mây, chỉ có đèn đường toả sáng trong đêm. Xe khởi động, chậm rãi lướt đi.

Bên trong xe là một bầu không khí yên tĩnh.

“Về trường đúng không?” Anh hỏi.

Diệp Từ Nhụy suy nghĩ một chút. “Vâng!” Thật ra thì bây giờ đã muộn, kí túc xá cũng đóng cửa mất rồi, thôi, cô đành vào tiệm internet ngủ đờ mấy tiếng đồng hồ vậy.

Xe dừng lại trước cổng trường đại học T, Diệp Từ Nhụy nghiêng đầu sang nói với anh. “Ông chủ Chu, cảm ơn ông.”

Ngón tay Chu Nhuận Chi nhẹ nhàng gõ gõ trên vô lăng, không biết đang suy nghĩ gì, ánh sáng bên trong xe hơi tối, Diệp Từ Nhụy cũng không thấy rõ về mặt anh. Đột nhiên anh lên tiếng: “Về đến phòng rồi thì gửi tin nhắn cho tôi.”

Diệp Từ Nhụy gật gật đầu, trong lòng không khỏi khen thầm, đàn ông lớn tuổi đúng là rất tỉ mỉ chu đáo. Tinh táo lại nào, đừng để bị ông ấy mê hoặc chứ!

“Có số điện thoại của tôi không?” Trước khi cô xuống xe, đột nhiên Chu Nhuận Chi hỏi một câu.

Diệp Từ Nhụy khựng lại, cô bước xuống xe, đứng trong vệ đường, không biết nên trả lời sao. Cô không thể nói không có số điện thoại của ông chủ mình được, dù sao thì trong túi xách vẫn còn danh thiếp của anh.

“139xxxxxxx, số điện thoại di động của tôi, lưu lại đi.” Anh đọc với tốc độ chậm rãi.

Diệp Từ Nhụy sững sờ một lát rồi lấy chiếc điện thoại cũ của mình ra. “139xxxxxxx, lưu rồi.”

Cô rất thông minh, Chu Nhuận Chi chỉ vừa đọc một lần, cô đã nhớ kỹ.

Chu Nhuận Chi lái xe rời đi, Diệp Từ Nhụy vẫn còn ngây ngốc đứng ở đó, cô nhìn chăm chăm vào số điện thoại của anh đã được lưu trong điện thoại mình, không khỏi cong môi cười một cái, sau đó ném điện thoại vào túi xách của mình.

Đi tới đi lui trước cổng trường đại học vài vòng, vẫn không nên quay rầy giấc ngủ ngon của người khác. Cô thẳng tiến đến tiệm internet ngay khúc cua trước mặt.

Chu Nhuận Chi cũng không hiểu tại sao ngày hôm đó mình lại muốn quay trở lại, có lẽ là vì lo lắng cho một cô gái hơn nửa đêm mà còn ở bên ngoài như cô sẽ gặp phải nguy hiểm gì đó. Anh chỉ muốn xác định cô có vào kí túc xá an toàn hay không, nhưng không ngờ lại thấy cô vẫn còn lang thang ngoài đường một mình.

Chu Nhuận Chi dừng xe ở lề đường đối diện, anh nheo mắt nhìn theo bóng lưng cô.

Nhiệt độ ban đêm có 6, 7 độ, cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, cổ áo đều được dựng lên bao quanh cổ mình. Có lẽ là vì thấy lạnh, nên cô luôn khoanh tay lại, bước chân cũng rất nhanh. Chu Nhuận Chi chỉ có một suy nghĩ, cô gái này vẫn luôn có thói quen như vậy, một mình bước về phía trước, mắt luôn nhìn thẳng, như thế sẽ không thấy được những người xung quanh mình.

Chỉ cần cô nhìn về hai bên một chút thôi, thì sẽ phát hiện được xe của anh đang dừng ở đó.

Chu Nhuận Chi lấy điện thoại di động ra, tìm được số điện thoại của cô, gọi đi.

Cô gái phía trước bỗng dừng chân.

Bản nhạc giao hưởng kinh điển vang lên, Diệp Từ Nhụy không nghĩ ra còn ai có thể gọi điện thoại cho cô lúc này, cô cho rằng nhất định là điện thoại quá rồi, nhưng tiếng chuông vang lên mười mấy giây cũng không hề ngắt máy. Lúc này cô mới lấy điện thoại ra, thấy người gọi đến là dãy số quen thuộc

lúc này, da đầu cô như bị nhúng nước lạnh. »diễn ≡ đàn ≡ lê ≡ quý ≡ đôn«

“Ông chủ Chu?” Cô nghe máy, cực kì ngạc nhiên.

“Về tới kí túc xá chưa?” Chu Nhuận Chi trầm trầm hỏi.

Diệp Từ Nhuy im lặng một lát, cô hít một hơi sâu, lạnh quá. “Vâng, đã đến dưới sảnh rồi, rất nhanh sẽ về đến phòng. Ông chủ Chu, ông còn việc gì sao?”

Chu Nhuận Chi cau chặt mày lại, mím môi, trong lòng rối loạn khó hiểu, dường như thật lâu sau mới lên tiếng: “Quay đầu lại.”

Giây phút nghe thấy câu nói đó, trong lòng Diệp Từ Nhuy như bị một vật nặng đè xuống, cô sững sờ quay đầu lại, liền nhìn thấy bóng dáng của một người cao lớn đang đứng ở phía xa xa, một tay hút trong túi quần, một tay đang cầm điện thoại áp lên tai.

Diệp Từ Nhuy cứng đờ người, gió rét thổi thốc vào mặt, cô lạnh cóng đến run lấy bẫy, vẫn cầm chặt điện thoại trong tay, hoang mang lo lắng y như một đứa trẻ nói dối mà bị vạch trần vậy.

Chu Nhuận Chi băng qua đường đi đến trước mặt cô. “Tại sao không về kí túc xá?” Giọng của anh không phải như đang chất vấn, mà giống một trưởng bối đang quan tâm đến tiểu bối của mình.

Diệp Từ Nhuy nuốt nuốt nước miếng, tâm trạng dần bình ổn lại. “Muộn quá rồi, quản lý kí túc xá cũng đã đóng cửa ngủ mất rồi. Tôi thấy không nên quấy rầy người khác nên định đi tìm chỗ nào đó ngủ tạm một đêm.” Tại sao anh quay lại? Tại sao? Là vì trùng hợp ư?

“Tôi đi với cô.” Chu Nhuận Chi lên tiếng, chân đã bước đi trước.

Gió đêm vẫn thổi không ngừng, hai người bước đi trên vỉa hè dành cho người đi bộ. Anh luôn trầm mặc không nói, đương nhiên Diệp Từ Nhuy cũng không dám chủ động bắt chuyện. Sau khi đi được một đoạn đường khá dài, Chu Nhuận Chi mới ngừng lại, hỏi: “Mệt chưa?”

“Dạ?” Đại não Diệp Từ Nhuy vẫn chưa bắt kịp tiết tấu của anh. “Không mệt. Tôi chưa mệt.”

Chu Nhuận Chi quay sang nhìn cô, nhíu mày: “Lên xe ngồi đi.”

Kết quả là, trong xe lại xuất hiện hai người quen thuộc, lại nói chuyện thêm một hồi, Diệp Từ Nhuy mệt mỏi dựa đầu vào ghế ngủ ngon lành.

Chu Nhuận Chi nhẹ nhàng điều khiển ghế thấp xuống, cời áo khoác của mình đắp lên người cô.

Anh nheo nheo mắt, nhưng không cảm thấy buồn ngủ gì cả.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, lúc ánh mặt trời ló dạng, Diệp Từ Nhuy tỉnh dậy vì đói. Thấy người đang ngồi ngủ bên cạnh, trong đầu cô trống không một mảy, về mặt cũng không che giấu sự ngạc nhiên.

Sáng sớm hôm nay sương mù dày đặc giăng lối, trời nhiều mây u ám, khó mà nhìn rõ được phía trước. D~đ^n ,L/Q/Đ,

Diệp Từ Nhuy không dám gây ra tiếng động nào quá lớn, cô chỉ xoa xoa cái cổ đang nhức mỏi của mình.

Chu Nhuận Chi đã tỉnh từ này, chỉ là vẫn nhắm mắt nằm đó không chịu dậy. Anh biết Diệp Từ Nhuy đang làm gì. Diệp Từ Nhuy thấy anh vẫn còn ngủ, thử mở cửa xe, vậy mà mở được, không có khoá. Cô rón rén bước xuống, đứng trước cửa xe, cô hơi trầm ngâm trong chốc lát, quay đầu nhìn anh một cái rồi rời đi. Đi tới một quán ăn gần đó thì dừng lại, đi vào mua một phần bữa sáng, rồi quay trở lại xe.

Chu Nhuận Chi ngồi trên xe, dưới bóng mắt đen như mắt gấu trúc. Diệp Từ Nhuy đứng từ phía xa xa quan sát tình hình trong xe, cô không dám đến đó. Cuối cùng lòng căm kích đã chiến thắng sự rối rắm trong lòng.

Cô gõ gõ cửa xe, tấm kính cửa sổ từ từ hạ xuống.

Chu Nhuận Chi lẳng lặng nhìn cô, gương mặt anh vẫn anh tuấn như vậy, dù chưa rửa mặt vẫn hấp dẫn mê người, ông trời thật không công bằng mà.

Diệp Từ Nhuy nặn ra một nụ cười mỉm. “Ông chủ Chu, cảm ơn ông. Bánh nướng của tiệm bán đồ ăn sáng đó rất ngon, chúng tôi thường hay xếp hàng mua ăn, mời ông dùng thử.”

Cô nhanh chóng đưa cho anh. “Tôi về chuẩn bị đi học đây.”

“Chờ một chút...” Anh gọi giật lại.

Diệp Từ Nhuy ngạc nhiên dừng lại.

“Sau này, buổi tối đừng ở bên ngoài một mình.” Anh nghiêm nghị nhắc nhở.

Diệp Từ Nhuy cũng đáp: “Ông chủ Chu, buổi tối cũng không nên chạy loạn ngoài đường đâu.” Nói xong, cô lém lỉnh chuồn đi mất.

Cả ngày hôm đó, bài giảng của giáo viên trên lớp đều bị Diệp Từ Nhụy nghe tai này ra tai kia, không tiếp thu được một chữ. Trong lòng như có gì đó đang chậm rãi nảy mầm, loại cảm giác đó rất kì diệu, ngọt ngào, chua xót, xen lẫn chút tham lam và e sợ.

Cô cho rằng mình bị bệnh rồi.

Diệp Từ Nhụy phát hiện thứ tình cảm mà cô dành cho Chu Nhuận Chi không đơn thuần là của nhân viên đối với ông chủ bình thường nữa. Trong lòng cô rất rối loạn.

Sau đó, khi làm thêm trong phòng tranh, có thể tránh được Chu Nhuận Chi thì tránh, cơ hồ hai người cũng không có chạm mặt nhau nhiều.

Chu Nhuận Chi là ai chứ, thời gian lâu dài, đương nhiên anh liền nhận ra. Chi là anh cũng chưa xác định được trái tim mình muốn gì.

Mùa đông năm nay, Diệp Từ Nhụy không có ý định trở về nhà mừng năm mới. Mùa đông ở thành phố B rét lạnh hơn nhiều so với miền Nam. Mỗi ngày cô đều chạy qua chạy lại giữa trường học và các nơi làm thêm, cơ thể càng ngày càng gầy hằn đi.

Chu Nhuận Chi biết ngoài làm thêm ở phòng tranh của mình ra, cô còn làm thêm ở nhiều nơi khác nữa, nhưng không nghĩ cô sẽ quay mình như chong chóng như vậy.

Diệp Từ Nhụy là một cô gái rất kiên cường, anh đã biết điều này từ lâu.

Gần cuối năm, trong phòng tranh càng ít người hơn, Chu Nhuận Chi đã cho bọn họ nghỉ phép về quê ăn tết rồi. Hôm đó, Diệp Từ Nhụy nhận được khoảng lương cuối năm của mình, rất dư dả, cô cười cười nói với chị kế toán phòng nhân sự: “Cám ơn chị.”

Chị kế toán rất thích cô. “Muốn cám ơn thì cám ơn ông chủ đấy, tiền này là do ông ấy chi trả mà.”

Diệp Từ Nhụy le lưỡi cười. “Em không dám đâu.”

Chị kế toán cười. “Hôm nay nữa thôi là được nghỉ tết rồi, không còn việc gì thì về sớm đi. Gần cuối năm nên siêu thị giảm giá rất nhiều, có rảnh thì đi xem thử, thích thì mua một ít. Haizz, chị nói em đấy, đừng cả ngày ăn mặc như bà cô già như vậy, cô gái trẻ thì nên mặc những bộ quần áo tươi sáng mới đẹp.”

Cô ăn mặc như vậy cho tiện, quần áo đậm màu dù bị dính màu vẽ cũng sẽ không gây chú ý lắm.

Cô không ngờ hôm nay sẽ đụng mặt với Chu Nhuận Chi, không phải anh đã đến Pháp rồi à? Không đón năm mới với vợ chưa cưới sao? Diệp Từ Nhụy đội mũ lưỡi trai, cô lặng lẽ kéo sụp nón xuống, đại khái như vậy anh sẽ không nhìn đến cô.

Chu Nhuận Chi đang nói chuyện với một người bạn, hai người vừa nói vừa đi đến đây. Dđ • L^Q^Đ

Diệp Từ Nhụy đi lướt qua hai người họ thì ánh mắt của anh cũng thoáng nhìn cô, hơi sửng người, lời nói cũng khựng lại.

Người bạn thấy vậy, hỏi: “Sao vậy?”

Chu Nhuận Chi bất đắc dĩ cười cười. “Không có gì, không biết từ khi nào thì mình bắt đầu làm cho người ta tránh xa rồi.”

“Ai tránh xa cậu chứ. Đừng có đùa!” Người bạn trêu ghẹo.

Diệp Từ Nhụy đi đến siêu thị thật, vòng tới vòng lui, cô mua được một cái áo vải nhung, nhưng không phải mua cho cô. Trả tiền xong, cô liền muốn trở về kí túc xá. Lúc này điện thoại di động reo lên, là một dãy số quen thuộc.

Do dự hồi lâu, cô mới nghe máy.

“Ông chủ Chu...” Giọng cô rất khẽ.

“Cô đang ở đâu?” Chu Nhuận Chi hỏi. “Đừng nói dối tôi.”

Diệp Từ Nhụy bất giác cắn cắn môi. “Ông chủ Chu, ông từ Pháp về rồi sao?” Cô nhìn về phía trước, bầu trời u ám, lúc này đã có mưa tuyết nhỏ, lác đác vài bông tuyết rơi xuống.

Chu Nhuận Chi bạnh mặt, anh đứng trước cửa sổ thủy tinh trong phòng làm việc, ngắm nhìn về phương xa, ánh mắt sâu thêm vài phần.

Điện thoại rơi vào trầm mặc.

Một phút im lặng kia, hai người đều đang nghĩ về đối phương.

Diệp Từ Nhụy cười, một tay cô đang ôm cái túi đựng chiếc áo vừa mới mua cho mẹ. Mẹ cô là một người phụ nữ đáng thương “Ông chủ Chu, năm mới vui vẻ.”

Cô cúp máy, đứng ngơ ngác ở đó hồi lâu.

“Chị ơi...” Một cô bé kéo tay, đưa cho cô một tờ khăn giấy.

Thì ra là cô đang khóc.

“Chị ơi, đừng khóc. Em tặng chị cây kẹo này, rất ngọt đó.” Diệp Từ Nhụy nhận lấy khăn giấy. “Cảm ơn em” Mẹ của cô bé đang đứng ở đằng xa nhìn, gật gật đầu với cô.

Một giây tựa như vạn năm, dường như Chu Nhuận Chi cũng cảm nhận được gì đó.

Chờ đến khi anh gọi lại cho cô, thì cô không nghe máy.

Trước đó, Diệp Từ Nhụy nhận được một cuộc điện thoại từ đi hàng xóm kế bên nhà mẹ của cô. “Tiểu Diệp Từ, mẹ con vừa mới ngắt xiu, con mau về nhà ngay đi, thật là đáng thương mà...”

Diệp Từ Nhụy mơ hồ có một dự cảm xấu. “Dì Lulu, mẹ con sao rồi?”

Trong điện thoại ấy là một bầu không khí trầm mặc khiến người ta không hít thở được.

“Ừng thư dạ dày... Cũng sắp hết rồi, con mau về nhà với bà ấy đi.”

Diệp Từ Nhụy như tắt ngấm, mông lung đi trên đường như người mất hồn, không quần khăn quàng cổ, không mang bao tay. Cô không biết mình về trường bằng cách nào, đợi đến khi tới dưới sảnh lầu kí túc xá nữ mới có một bàn tay giữ chặt cô lại.

“Cô đã đi đâu?” Giọng nói của Chu Nhuận Chi cực kì lo lắng.

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Editor: Mèo TM

Dáng vẻ thất hồn lạc phách của Diệp Từ Nhụy đã khiến Chu Nhuận Chi hiểu ra gì đó. Anh lo lắng cho cô, trong khoảng thời gian không gọi được cho cô, tim của anh như đang treo trên sợi chỉ mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt phụt. Trong giây phút đó, rốt cuộc anh cũng đã hiểu rõ, thì ra cô bé này đã vô tình chiếm lấy một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng anh. Một đường chạy thẳng đến trường đại học T, đứng đợi trước sảnh dưới lầu kí túc xá nữ, cuối cùng cũng tìm được cô rồi.

Vào dịp lễ tết, sinh viên ở lại trường cũng không quá nhiều, lúc này sân trường vắng lặng hơn hẳn ngày thường.

Giờ phút này, trong lòng anh có một giọng nói cứ lặp đi lặp lại. Không được buông tay, không được buông tay, không được buông tay...

Anh lấy khăn quàng cổ của mình choàng cho cô, từ lúc vừa nhìn thấy cô, anh đã biết được nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rồi. Cô bé bướng bỉnh này, còn kiên cường hơn cả bức tường thành.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Diệp Từ Nhụy nhìn anh bằng đôi mắt mông lung, cổ dần ảm lên được một chút, cô có thể cảm nhận được một mùi hương nam tính tản mát ra từ chiếc khăn quàng cổ này, suy nghĩ vẫn còn đang lơ lửng. Từ từ cũng tìm lại được sự tỉnh táo, về mặt cô lạnh nhạt: “Ông chủ Chu, sao ông lại ở đây?” Giọng nói một mõi và bất lực.

Chu Nhuận Chi nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của cô, không có một chút sinh khí nào. “Từ Nhụy, tôi biết cô đang lo lắng về điều gì. Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau, còn bây giờ tôi dẫn cô đến bệnh viện.” Mới vừa chạm vào bàn tay cô anh đã nhận ra, cô đang sốt, cả người nóng bừng lên.

Diệp Từ Nhụy cau chặt lông mày. “Tôi không sao, chỉ là hứng chút gió lạnh thôi. Cảm ơn ông, tôi còn có việc bận, mời ông hãy về cho.” Nói xong cô không nhìn được mà ho mấy tiếng.

Chu Nhuận Chi nắm chặt tay cô. “Đã sốt đến như vậy mà còn nói không sao.”

Diệp Từ Nhụy hít sâu một hơi, cố gắng tay ra nhưng không được, cô mệt mõi, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mõi. “Ông chủ Chu, bây giờ tôi phải về

nhà. Thật sự tôi không có thời gian đến bệnh viện đâu.”

“Về nhà?” Chu Nhuận Chi hỏi: “Về Chiết Giang sao?”

Diệp Từ Nhụy khó khăn gật gù đầu. “Vâng, đúng vậy.”

Lúc này điện thoại di động của cô reo vang, cô liền nghe máy ngay lập tức. “Trần sư huynh?”

“Đã chuyển tiền vào tài khoản của em rồi, Phán Phán nhờ anh chuyển lời cho em, có chuyện gì thì liên lạc với cô ấy, không cần phải lo lắng đến chuyện tiền nong.”

“Cám ơn.” Diệp Từ Nhụy thì thầm nói.

“Bây giờ đang là cận tết, em về nhà nhớ chú ý an toàn. Đã mua vé máy bay chưa?”

“Em đã đặt vé rồi, chuyến máy bay sáng ngày mai.” Chi là giá cả thì không hề rẻ chút nào.

“Vậy thì tốt, cần phải tin tưởng vào sự tiến bộ của nền y học ngày nay.” Trần Thiệu Thần trấn an cô.

“Em biết, cám ơn hai người, em đi thu dọn đồ đạc đã, cúp máy trước nhé.”

Quan sát vẻ mặt và giọng nói của cô từ nãy đến giờ, Chu Nhuận Chi vẫn chưa thể đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh nghiêm mặt lại.

Cúp điện thoại, cô quay đầu lại nhìn Chu Nhuận Chi, ánh mắt đã không còn trống rỗng như lúc nãy nữa. “Ông chủ Chu, tôi lên phòng trước đây.” Nói xong, cô cũng không nhìn anh thêm lần nào, trong lòng cũng không còn tâm trạng đầu mà suy nghĩ gì nữa.

Diệp Từ Nhụy chỉ lên phòng thu dọn đồ đạc khoảng 10 phút, khi xuống lầu, sau lưng chỉ nhiều thêm một cái ba lô màu đen, cũng không mang thêm gì khác.

Nhìn thấy Chu Nhuận Chi vẫn còn đang đứng ở chỗ cũ, anh đang gọi điện thoại cho ai đó.

Lúc Diệp Từ Nhụy đi ngang qua thì nghe thấy anh nói một cái tên, trong nháy mắt, sắc mặt cô liền thay đổi.

Chu Nhuận Chi quay đầu lại thì nhìn thấy cô, từ trong con ngươi màu nâu không nhìn ra được tâm tình gì.

“Tôi đưa cô đến sân bay.” Anh giơ tay lấy cái ba lô từ trên vai cô xuống.

Diệp Từ Nhụy hết cách, chỉ cười khổ nghe theo.

Trên đường, Chu Nhuận Chi gọi vài cú điện thoại.

“Đúng, vé máy bay đến thành phố H nhanh nhất, hai vé. Chuẩn bị thêm thuốc hạ sốt và thuốc cầm.” Anh phân phó. “Được, tôi chờ anh ở sân bay.”

Anh cúp máy, Diệp Từ Nhụy cũng có cơ hội lên tiếng. “Tự tôi có thể về một mình, ông chủ Chu, ông không cần đi theo tôi làm gì.”

Chu Nhuận Chi nhìn về phía trước. “Được rồi, bây giờ đừng tranh chấp với tôi nữa, chờ đến sân bay rồi chúng ta lại nói tiếp.” Anh trầm trầm giải thích. “Tôi vừa từ Pháp về là đi tìm cô luôn, từ chiều hôm qua đến giờ vẫn chưa được gặp chút nào đâu.”

Giờ bọn họ đang lái xe trên đường cao tốc, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ xảy ra chuyện đó. ĐD.LeêQuyýĐoàn`

Diệp Từ Nhụy cắn môi, bất đắc dĩ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng rối rắm không yên.

Hơn bốn mươi phút sau, bọn họ cũng đến sân bay.

Chu Nhuận Chi dừng xe, cả hai người cùng đi vào đại sảnh sân bay. Bọn họ tìm được chỗ trống, ngồi xuống.

“Đừng lo lắng quá, chờ thêm một chút nữa thôi.” Anh an ủi cô.

Diệp Từ Nhụy không che giấu tâm tình của mình. “Thật ra thì ông không cần đi theo tôi, dù sao chúng ta...” Vốn không có quan hệ gì cả.

“Là ông chủ thì nên quan tâm đến nhân viên của mình, không được à?” Anh cau mày, nói cứ như là chuyện bình thường nhất trên đời. Sau đó, anh dựa đầu vào ghế tranh thủ nghỉ ngơi.

Diệp Từ Nhụy cũng không nói gì nữa, cô vẫn luôn siết chặt tay, nhìn những hành khách xung quanh mình, trong lòng mờ mịt. Chiếc điện thoại cũ kỹ của cô không có trình duyệt hỗ trợ truy cập internet, bây giờ cô muốn lên mạng tìm hiểu thử xem, rốt cuộc ung thư dạ dày là loại bệnh gì?

Ngồi gần bên cạnh là một thanh niên trẻ, khoảng hơn 20 tuổi. Diệp Từ Nhụy thấy cậu ta đang cầm điện thoại mà không làm gì cả, liền hỏi:

“Ngại quá, có thể làm phiền cậu tìm hiểu trên mạng giúp tôi một việc được không?”

Cậu thanh niên quay sang nhìn cô, sau đó liếc nhìn chiếc điện thoại Nokia đời cũ của cô, mới hỏi: “Cô muốn tìm hiểu gì?”

Diệp Từ Nhụy nhấp máy đôi môi khô khốc của mình: “Ung thư dạ dày.”

Cậu thanh niên ngạc nhiên. “Cô?”

“Không phải tôi, là người thân của tôi. Làm phiền cậu.”

Cậu thanh niên nhanh chóng search từ khoá ‘ung thư dạ dày’, có rất nhiều trang web liên quan hiện ra, cậu ta đưa điện thoại cho cô. “Cô tự mình xem đi.”

Diệp Từ Nhụy run tay nhận điện thoại, chọn một vài trang web xem, đáy mắt dần mờ hồ.

“Tôi cho rằng nền y học trong tương lai nhất định có thể chữa được căn bệnh ung thư quái ác này, dễ dàng như chữa bệnh cảm cúm thông thường hay ăn một đĩa cơm sườn vậy.” Cậu thanh niên trầm trầm nói.

Sắc mặt Diệp Từ Nhụy ngày càng trắng bệch.

Đột nhiên Chu Nhuận Chi đưa tay lấy đi điện thoại trong tay cô, đưa lại cho chính chủ, anh nghiêm nghị nói: “Đừng lo lắng quá như vậy, cô còn chưa biết rõ tình hình thế nào mà.”

Diệp Từ Nhụy biến sắc. “Vậy thì ông biết được bao nhiêu? Bà ấy là người thân nhất của tôi, làm sao ông có thể hiểu được cảm giác của tôi lúc này chứ?” Bây giờ cô không khác gì một bé nhím nhỏ đang xù lông tự vệ vậy.

Chu Nhuận Chi nhìn cô. “Lúc tôi 12 tuổi, mẹ tôi đã qua đời vì ung thư.” Cho nên, anh là người hiểu tâm trạng của cô lúc này hơn ai hết.

Sự nóng nảy của Diệp Từ Nhụy bị anh dập tắt chỉ trong nháy mắt. “Xin lỗi.” Cô đã vô cớ trút giận lên anh.

Chu Nhuận Chi hơi cong môi cười. “Bây giờ cô phải nghỉ ngơi lấy lại tinh thần đã, tiếp theo còn một trận đánh ác liệt cần phải đương đầu đấy.”

“Vâng.” Cô không nhìn anh.

30 phút sau, có một người đàn ông trung niên mang đến những vật dụng cần thiết mà lúc này anh dặn dò.

Chu Nhuận Chi nhận lấy. “Liên lạc với những chuyên gia về ung thư dạ dày ở thành phố B giúp tôi.”

Đáy lòng Diệp Từ Nhụy bỗng cảm thấy ấm áp.

“Vâng, anh yên tâm.”

Chu Nhuận Chi quay sang nói với Diệp Từ Nhụy: “Chuyến bay lúc 6 giờ 50 phút, chúng ta đi ăn gì đó trước đã.”

Diệp Từ Nhụy đồng ý đi theo phía sau anh, một câu nói ‘Cám ơn’ khẽ khàn bay vào tai anh.

Mấy tiếng sau, máy bay đáp xuống sân bay thành phố H.

Diệp Từ Nhụy bắt xe đến thẳng bệnh viện, sau khi máy bay hạ cánh, cô liền liên lạc ngay với anh trai mình.

“Bây giờ mẹ sao rồi?”

“Mới vừa ngủ, chờ em đến chúng ta sẽ nói tình huống cụ thể sau.”

“Ừ.”

Đến bệnh viện, Diệp Tiêu Uy đã đứng ngoài cửa phòng bệnh chờ cô, đã hơn nửa năm không gặp em gái, anh lại cảm thấy hơi xa lạ.

“Từ Nhụy...” Thấy có một người đàn ông bên cạnh em gái mình, anh không khỏi có chút nghi ngờ.

Diệp Từ Nhụy thân nhiên giới thiệu. “Ông chủ Chu, là chủ của phòng tranh nơi em làm thêm. Biết chuyện của mẹ, vừa đúng lúc ông ấy đang công tác ở đây nên đến thăm.”

“Ông Chu, cảm ơn ông.”

“Đừng khách khí.” Ánh mắt Chu Nhuận Chi nhẹ nhàng lướt qua Diệp Tiêu Uy. “Chỉ có một mình cậu chăm sóc mẹ thôi sao?”

“Đúng vậy. Bà con thân thiết của mẹ đều ở tỉnh khác, là hàng xóm đưa bà vào viện, tôi bảo bọn họ về nhà nghỉ ngơi hết rồi.”

Diệp Từ Nhụy hỏi: “Bác sĩ nói sao?”

Diệp Tiêu Uy trầm mặc. Chu Nhuận Chi lên tiếng nói: “Tôi có chút việc, hai người cứ nói chuyện đi.”

Anh vừa đi, hai anh em cùng trò chuyện với nhau: “Anh cũng vừa mới biết, năm ngoái mẹ đã làm một cuộc phẫu thuật. Bác sĩ nói tình hình lần này không tốt lắm.”

Diệp Từ Nhụy dựa vào vách tường lạnh lẽo. “Ông ta có biết không?”

Ông ta... Cũng chính là ba ruột của anh em bọn họ.

“Anh không nói, anh nghĩ mẹ cũng không muốn nói cho ông ấy biết.”

Diệp Từ Nhụy cười lạnh. “Ngày mai em đi tìm ông ta.”

“Từ Nhụy, em bình tĩnh một chút.” Anh kéo tay cô lại.

“Đây là ông ta nợ mẹ. Lúc còn trẻ mẹ chúng ta vì ông ta mà đã chịu biết bao nhiêu vất vả? Ông ta thì tốt rồi! An ổn hưởng thụ tình yêu đích thực của đời mình. Đã nhiều năm như vậy, ông ta có còn một chút lương tâm nào hay không? Ông ta có bao giờ để tâm đến mẹ sống chết ra sao đâu!” Cô kích động vung tay ra. “Anh, nếu như mẹ có chuyện gì, cả đời này em sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta, không bao giờ!” Trong mắt cô tràn đầy thù hận.

“Từ Nhụy, em cũng đừng quá chấp nhất, bây giờ quan trọng nhất là bệnh tình của mẹ.”

Cả người Diệp Từ Nhụy lạnh như băng, trong lòng vừa đau nhói vừa thương mẹ. Nhưng cô che giấu tâm tình mình cực giỏi, quyết không để lộ ra chút tia mềm yếu nào. Từ lúc xuống máy bay, cô đã luôn suy nghĩ rất nhiều chuyện. [die,n; da.nlze.quydo/n](#)

Chuyện của mẹ cô, ba cô, còn có Chu Nhuận Chi nữa.

“Anh, anh dẫn ông chủ Chu đến khách sạn gần đây đặt phòng nghỉ ngơi trước đi.” Cô từ từ nhắm mắt lại, dựa vào tường.

Ngay cả những nghi ngờ trong lòng đối với mối quan hệ giữa Diệp Từ Nhụy và ông chủ Chu đó cũng lắng xuống hết. Anh nghe theo lời em gái, quay người đi tìm Chu Nhuận Chi.

Tất cả dần dần trở nên yên ắng.

Ngày hôm sau, đã có một chút ánh nắng chiếu rọi khắp thành phố, khiến cho giá rét ở đây thêm vài phần ấm áp.

Mẹ Diệp được sắp xếp ở trong một phòng bệnh nữ dành cho 3 người, mỗi bệnh nhân đều có chồng con đến chăm sóc. Hôm nay sắc mặt bà vô cùng tốt, có lẽ là vì được gặp lại con gái mà bà ngày đêm mong nhớ.

“Con có muốn ăn táo không? Để mẹ gọt cho.” Mẹ Diệp vừa nói vừa cầm quả táo lên.

Diệp Từ Nhụy chau mày. “Không cần, chúng ta trò chuyện thôi.”

Mẹ Diệp luôn miệng nói “Được! Được!” Bà liếm đôi môi khô của mình, ngón tay nín lấy chân, những động tác nhỏ này khiến Diệp Từ Nhụy thấy đau rưng rức.

“Hình như con còn gầy hơn cả trước khi thi tốt nghiệp trung học nữa, món ăn miền bắc không hợp khẩu vị sao?” Giọng mẹ Diệp hơi khàn khàn, rõ ràng là bà đang rất hồi hộp khẩn trương, nhưng trong giọng nói không che giấu được sự vui sướng.

Kì thi tốt nghiệp trung học?

“Lúc đó bà lên đến thăm tôi sao?” Diệp Từ Nhụy lên tiếng.

“Mẹ vừa đúng lúc đi qua trường của các con, hôm đó có rất nhiều phụ huynh đi theo chờ ngoài cửa đấy.”

Hôm đó có nhiều phụ huynh và học sinh như vậy, bà vẫn có thể tìm thấy cô giữa đám đông, nhất định là đã đợi rất lâu. Bởi vì, cô là người đi ra trễ nhất.

“Thành phố B rất tốt, trường của con rất đẹp, cái gì cũng có hết.” Cô im lặng một lúc mới nói tiếp: “Khi nào trời ấm lên, con và anh hai đưa mẹ đến đó chơi.”

Ánh mắt mẹ Diệp sáng lên. “Có thể không? Nhụy Nhụy...”

Diệp Từ Nhụy cười: “Đương nhiên rồi.”

Diệp Từ Nhụy nói chuyện với bác sĩ rất lâu, bác sĩ nói nếu như muốn tiến hành trị liệu thì phải làm ngay bây giờ, càng sớm thì càng có cơ hội hơn.

Nhưng mà, cũng chỉ được khoảng nửa năm mà thôi.

Nếu tình trạng diễn biến tốt, thời gian kéo dài lâu hơn cũng có thể được.

Đương nhiên bọn họ muốn chữa trị cho bà, nhưng hai anh em họ vẫn còn là học sinh, kiếm đâu ra được nhiều tiền như vậy.

Diệp Từ Nhụy xuống dưới lầu đóng viện phí, Chu Nhuận Chi vẫn luôn im lặng trầm mặc, cho đến khi cô trở lại, anh nhìn thấy cô cau chặt mày nhìn tờ hoá đơn tạm tính trong tay, tìm anh như có thứ gì đâm vào, chua xót.

“Cô không cần lo chuyện tiền nong.” Anh nói.

Diệp Từ Nhụy ngược mắt lên nhìn anh, trong đáy mắt trong veo đó không gọn một chút tạp chất nào. “Ra ngoài nói chuyện đi.” Cô đề nghị.

Cái lạnh của miền Nam hoàn toàn khác với miền Bắc, loại cảm giác lạnh lẽo đó, còn kèm theo cả gió và ẩm ướt, khiến người ta rất khó chịu.

Diệp Từ Nhụy cúi đầu, nhìn theo hai cái bóng kéo dài trên mặt đất. “Bác sĩ nói mẹ tôi chỉ còn nửa năm nữa thôi.”

Hai người dừng bước.

“Mẹ tôi cũng biết, nhưng hình như bà hoàn toàn không thèm để tâm đến. Bà là người hiểu rõ hơn ai hết.” Cổ họng như có thứ gì chặn lại. “Ba mẹ tôi ly hôn đã rất nhiều năm, mẹ tôi không phải là người ở đây, sau khi ly hôn, ông ngoại tôi bảo mẹ về quê, nhưng bà không chịu, nói rằng bà không còn mặt mũi nào mà trở về nữa. Thật ra bà muốn ở lại đây là vì để được ở gần anh em chúng tôi mà thôi. Mặc dù nhiều năm qua, chúng tôi rất ít khi gặp mặt nhau. Tôi từng hận bà, hận bà đã bỏ rơi tôi. Tôi không tài nào hiểu được suy nghĩ đó của bà, ba tôi có thể cho tôi cuộc sống đầy đủ vật chất thì sao chứ, tôi không cần.” Hai vai cô run rẩy.

Chu Nhuận Chi lên tiếng: “Đứng ở lập trường của bà, lúc đó bà chỉ có thể chọn lựa như vậy.”

“Đúng vậy. Nhưng khi đó tôi còn rất nhỏ, tôi không hiểu chuyện đó. Tôi chỉ cảm thấy là mình bị bỏ rơi. Ngày bà ấy rời đi, tôi đã khóc nháo rất dữ dội, tôi bảo bà dẫn tôi theo... Nhưng bà đã đẩy tôi ra.” Cô khổ sở nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. “Ông xem, tôi cũng rất hư, ghi hận nhiều năm như vậy. Nhưng mà...” Đột nhiên cô thay đổi đề tài. “Cho dù tình cảm giữa ba và mẹ tôi như thế nào, thì vợ kế của ông đúng là đã trái với luân thường đạo lý. Tôi phi nhổ vào hành động đó. Giữa bọn họ là tình yêu đích thực, vậy tình cảm giữa ba mẹ tôi là gì? Cho nên, Chu Nhuận Chi, em và anh là không thể nào.”

Sắc mặt Chu Nhuận Chi trầm xuống, anh thở dài một hơi. “Đồ ngốc. Rốt cuộc em biết được bao nhiêu chuyện của anh? Những người khác nói thế nào về anh thì em liền tin như vậy à?”

Diệp Từ Nhụy không trả lời câu hỏi này của anh.

Chu Nhuận Chi cười khổ. “Cha mẹ cô ấy là đối tác làm ăn với ba mẹ anh, mẹ anh rất thích cô ấy, người lớn hai bên cũng đã lập hôn ước từ khi chúng ta còn rất nhỏ, điều này có liên quan đến lợi ích của hai nhà, còn có một số nguyên nhân đặc biệt khác, đủ mọi nguyên nhân, chờ sau này anh sẽ nói rõ với em sau. Nhưng anh đảm bảo, em tuyệt đối sẽ không bao giờ trở thành người trái với luân thường đạo lý, sẽ không bị bất cứ ai khinh thường phi nhổ cả, nếu không, anh nguyện cả đời này cô độc đến già, em tin không?” Anh thật bất đắc dĩ, anh mà cũng có lúc ngây thơ như vậy ư.

“Anh cũng không biết vì sao lại là em. Chuyện đời đâu ai ngờ tới mà...” Chu Nhuận Chi nắm chặt tay cô. “Đừng chau mày nữa, như bà lão ấy. Chuyện của mẹ em, anh đã liên lạc với bác sĩ chuyên môn bên thành phố B rồi, chờ qua năm mới, chúng ta cùng đến đó.”

Diệp Từ Nhụy si ngốc nhìn anh, đáy mắt anh đọng đầy tình ý, để trong nhất thời cô không thể từ chối được. Die nd da nl e q uy ydo n

Lời cự tuyệt của mình lại đổi được lời thật lòng của anh, người đàn ông này cũng không vô tình máu lạnh như cô nghĩ.

Trở về phòng bệnh, Chu Nhuận Chi và cô cùng vào gặp mẹ Diệp.

Mẹ Diệp đang trò chuyện với những bệnh nhân cùng phòng. “Con gái tôi lúc nhỏ rất giống con trai, như tomboy vậy, nhưng lớn lên thì rất xinh đẹp.”

“Bây giờ chắc đang học đại học nhỉ?”

“Đúng vậy, khoa y thuật của đại học T ở thành phố B.”

“Lợi hại vậy sao. Bà đúng là có phúc thật, sinh được một trai một gái thì còn gì bằng.”

Mẹ Diệp cười: “Hai đứa nó là niềm hạnh phúc lớn nhất mà ông trời ban cho tôi đó.” Nụ cười của bà rực rỡ như một bông hoa đang nở rộ.

Diệp Từ Nhụy quay đầu lại nhìn anh: “Hay anh tránh mặt trước đã, ở đây có quá nhiều người, em sợ bọn họ hiểu lầm.”

Chu Nhuận Chi bật cười: “Ngược lại, anh lại muốn bị mẹ em hiểu lầm đấy. Đi thôi...”

Cô kéo kéo áo khoác của anh. “Haizz.. Sẽ dọa mẹ em mất.”

“Không đâu, mẹ em rất vui về mà.” Anh trở ngược tay, nắm lấy tay cô.

Diệp Từ Nhụy vội vàng rút tay về.

Mẹ Diệp cũng nghe con trai nói rồi, con gái có dẫn theo một người đàn ông cùng về. Nhưng lúc gặp mặt anh thì bà lại hơi kinh ngạc một chút.

“Bác gái, chào bác.” Anh ôn hoà chào hỏi.

Sau khi Diệp Từ Nhụy nghe anh gọi hai tiếng ‘bác gái’, đột nhiên những lo lắng bất an trong lòng đã bay biến đi đâu mất. Nếu tính ra thì mẹ cô cũng không lớn hơn anh bao nhiêu tuổi.

Mẹ Diệp sững sờ. “Ông Chu, mời ngồi.”

Chu Nhuận Chi liếc mắt nhìn ai đó đang ngồi bên cạnh chờ xem diễn biến tiếp theo, cô thì hay rồi, lúc này còn không mau mau bay ra nói đỡ cho anh nữa.

“Bác gái, bác gọi Nhuận Chi là được rồi.” Chu Nhuận Chi khiêm tốn lễ độ nói.

“Vây, mời ngồi mời ngồi. Nhụy Nhụy, mau mời cậu Chu ngồi đi...”

Diệp Từ Nhụy vẫn đứng im. “Mẹ, anh ấy không mệt đâu.”

“Con bé này.” Mẹ Diệp không biết nói gì, nhưng cũng nhìn ra được ít nhiều... Bà nhìn Chu Nhuận Chi. “Cậu và Nhụy Nhụy...” Bà cũng nhìn ra, điều kiện của người đàn ông này vô cùng tốt.

Chu Nhuận Chi trả lời: “Nhụy Nhụy đang làm thêm ở phòng tranh của cháu, chúng ta quen biết nhau khoảng nửa năm rồi. Cô ấy rất nỗ lực, là một cô gái tốt.”

Mẹ Diệp đau lòng. “Hoá ra là vậy. Con bé rất bướng bỉnh, vừa mới thi tốt nghiệp cấp 3 xong đã đi làm thêm rồi, tôi biết sau khi lên đại học nó sẽ tiếp tục làm việc như bán mạng mà. Cảm ơn cậu đến thăm tôi.”

Hết chương 64

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Editor: Mèo TM

Diệp Từ Nhụy cũng không biết phải giải thích mối quan hệ giữa cô và Chu Nhuận Chi với mẹ và anh như thế nào nữa. Nhưng tất cả mọi người đều đoán ra được. Nếu không, ai mà rảnh rỗi theo cô về quê, trăm bận ngàn vội lo lắng cho gia đình cô khi năm mới tết đến chứ?!

Mẹ Diệp cũng đã âm thầm hỏi Diệp Từ Nhụy: “Cậu Chu không về nhà đón Tết sao?”

Diệp Từ Nhụy đáp ứng. “Anh ấy đến đây vì có việc, làm xong thì mới về.”

Mẹ Diệp cười cười, cuối năm tết đến rồi, còn việc gì mà bận nữa chứ.

Ba Diệp cuối cùng cũng biết chuyện mẹ Diệp bị bệnh. Nhiều năm qua, ông đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với vợ cũ, bà cũng không cần một đồng tiền trợ cấp nào của ông.

Nếu đã không có tình cảm, chỉ bằng dứt khoát hẳn, khỏi dây dưa làm gì cho phiền lòng nhau.

Ông vẫn luôn cảm thấy áy náy với bà, cho nên khi gặp Lý Nhiên, bọn họ cũng phải trải qua quá trình phân vân đầy sóng gió mới đi đến quyết định ở bên nhau. Mà ông cũng cảm thấy thiệt thòi cho Lý Nhiên về ý định không muốn sinh con thêm và hai đứa con riêng của mình.

Diệp Tiêu Uy về đến nhà, ba Diệp đang ngồi đọc sách trong phòng khách. “Về rồi à, dạo gần đây bận việc gì mà ngày nào cũng ra ngoài hết vậy?”

Diệp Tiêu Uy cởi áo khoác ra. “Có chút việc, ba, có gì ăn không? Con đói sắp chết rồi.”

Ba Diệp nhú mày: “Chuyện gì mà phải bán cả xe thể?” Sắc mặt ông nghiêm nghị.

Diệp Tiêu Uy trả lời: “Gia đình của bạn con có việc, cần dùng tiền gấp.”

“Bạn nào? Cần tiền thì ba có thể cho mượn.” Ba Diệp nhìn anh.

“Không cần, tạm thời đã giải quyết được rồi.”

“Giải quyết được rồi?” Ba Diệp hỏi ngược lại: “Ung thư dạ dày có thể giải quyết dễ dàng thế ư?”

Cả căn phòng yên tĩnh, căng thẳng dồn nén khiến người ta khó mà hít thở nổi.

Sắc mặt Diệp Tiêu Uy không chút thay đổi. “Ba biết rồi sao?”

“Nếu không phải hôm nay giáo sư Vương nói với ba chuyện này, chắc hai đứa vĩnh viễn cũng không muốn cho ba biết phải không?”

Diệp Tiêu Uy thở hắt ra một hơi: “Là thế này, ba cũng biết tính cách của mẹ thế nào mà, bà không muốn cho người không liên quan biết.”

Ba Diệp nghe xong cũng thở dốc theo. “Tiêu Uy, ngay cả con cũng oán trách ba sao? Em gái con viện lý do học đại học để bỏ nhà đi, bây giờ con cũng...”

“Ba, thật ra con rất hâm mộ Nhụy Nhụy, nó có thể dứt bỏ tất cả mà rời đi như vậy. Con biết mấy năm nay ba cũng không vui về gì, thế nhưng đó là sự lựa chọn ban đầu của ba, bây giờ có muốn hối hận cũng đã muộn rồi, mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm với quyết định của mình.”

“Ha ha, Diệp Tiêu Uy, bây giờ con đủ lông đủ cánh rồi đúng không? Muốn nói lý lẽ với ba sao? Con cút ngay cho ba!” Ba Diệp tức giận cầm ly trà trên bàn ném thẳng vào Diệp Tiêu Uy, anh cũng không tránh, ly trà đập vào trán, cũng chỉ đau trong nháy mắt.

“Ba...” Diệp Tiêu Uy chau mày. “Mẹ con chỉ còn nửa năm nữa thôi...” Nói xong, anh đi lên phòng mình.

Tay ông run rẩy không ngừng, hồi lâu sau mới ngồi phịch xuống ghế sofa.

Hơn 50 tuổi, tóc ông cũng đã bạc đi nhiều, sau chuyện kia, bây giờ nhìn ông như già thêm 10 tuổi.

Lúc Diệp Từ Nhụy gặp lại ba mình, cô vốn không có một chút gì gọi là nhớ thương sau một năm dài xa cách. Hai cha con ngồi đối diện nhau, mặt đối mặt, cũng chỉ có lạnh nhạt và lạnh nhạt.

“Nhụy Nhụy, một năm này con sống thế nào?” Ba Diệp trầm giọng hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Cô lạnh nhạt trả lời.

“Hình như đã gãy đi nhiều, học tập rất vất vả hả?” Ông thở dài. “Con là con gái của ba, con gái dùng tiền của ba là chuyện rất bình thường. Sao lại đi làm thêm làm gì, sau này đừng như vậy nữa.”

Bàn tay Diệp Từ Nhụy để trên bàn từ từ nắm chặt lại. “Ba, trước kia con vẫn luôn muốn bỏ đi, không muốn ở lại căn nhà đó nữa. Mẹ không quan tâm con, con rất đau lòng. Con cũng không thể nào chấp nhận được việc ba mình vì ‘tình yêu đích thực’ mà vứt bỏ người vợ tào khang(*) của mình. Con rất may mắn khi không gặp phải mẹ ghẻ ngược đãi, nhưng xin lỗi, con không thể tiếp nhận bà ta được. Dĩ nhiên, bà ta cũng không cần sự tiếp nhận của con, bạn bè xung quanh ba đều đã công nhận bà ta là bà Diệp từ lâu. Có ai thèm nhớ đến người đã từng là bà Diệp trước kia nữa chứ?”

(*) Người vợ tào khang: ám chỉ người vợ (cũng là vợ cả) cưới khi chồng còn nghèo hèn, cùng ở bên chồng vượt qua mọi thử thách hoạn nạn. Tiếng Việt còn gọi là người vợ tam cam.

“Nhụy Nhụy...” Ba Diệp lớn tiếng gọi tên cô. “Hôm qua, anh con cũng đã nói với ba, hai đứa vẫn còn nhỏ, mẹ con bị bệnh sẽ phải tốn không ít tiền, ba biết bà ấy không muốn dùng tiền của ba. Vậy thì đừng nói cho bà ấy biết...” Ông lấy trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng. “Mặt mã là ngày sinh của con.”

Cô không nhận tấm thẻ trên bàn. “Ba, nếu như con nhận số tiền này, thì có phải áy náy trong lòng ba sẽ vui bớt đi không?” Đột nhiên cô bật cười. “Ba, mẹ tôi không cần số tiền này. Chắc ông không biết, trước đây bà đã phẫu thuật cắt đi nửa cái dạ dày. Sống hay chết, bà đã không còn màng tới từ lâu rồi. Năm đó, ông muốn ly hôn với bà, chẳng khác nào bắt bà sống không bằng chết. Nhưng bà vẫn còn luyến tiếc anh em tôi. Thật ra, bà đã sớm buông xuôi. Mặc dù học thức của mẹ tôi không cao, tính cách cũng nhảm chán vô vị, nhưng mắt nhìn sự đời của bà quá mức thấu đáo, nếu không năm đó bà cũng sẽ không đồng ý chuyện ly hôn một cách thoải mái như vậy.”

Sắc mặt của ba Diệp tối sầm xuống.

“Ba, tôi không thể nhận chiếc thẻ này. Đây là chuyện giữa hai người, tôi không dám xen vào. Tôi phải đi rồi, ba cũng tự chăm sóc mình tốt nhé.” Diệp Từ Nhụy bình tĩnh nói.

Cô đến bệnh viện dùng cơm trưa với mẹ.

Xế chiều, Chu Nhuận Chi tới thăm, nói chuyện với mẹ Diệp một hồi, Diệp Từ Nhụy mới đưa anh về khách sạn. d 。 đ 1. q 。 đ 2

Mấy ngày nay Diệp Từ Nhụy cũng mệt mỏi quá sức. Đến khách sạn, Chu Nhuận Chi nắm lấy tay cô, cô vừa muốn rút tay về liền nhìn thấy người ở phía

trước, ánh mắt lạnh lùng.

“Người quen à?” Chu Nhuận Chi hỏi.

Diệp Từ Nhụy và anh bước vào thang máy. “Vợ của ba em.”

Đến phòng khách sạn, Chu Nhuận Chi lấy một ly nước cho cô. “Nghỉ ngơi một lát đi.”

Diệp Từ Nhụy ngồi trên ghế salon, không khí ấm áp trong phòng làm cho người khác cảm thấy thật thoải mái. Cô uống nước xong, nói: “Bà ấy là một người rất coi trọng sự nghiệp, sau khi kết hôn với ba em, lại tiếp tục học thạc sĩ, sau đó học tiếp lên tiến sĩ. Ba em không muốn sinh thêm con nữa, bà ấy cũng không một câu oán hận. Bà ấy rất thoải mái, cũng chịu khó chăm lo cho anh em em, có lẽ bà ấy rất muốn trở thành mẹ của chúng em, đáng tiếc... Lúc hợp phụ huynh ở trường tiểu học đều là do bà ấy đi.”

Chu Nhuận Chi ngồi bên cạnh chăm chú lắng nghe. “Lần đầu tiên, cô giáo còn hỏi một câu, ‘Có phải chị là mẹ của Từ Nhụy không?’ Lúc đó em liền ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói với cô giáo, ‘Cô ấy là học sinh của ba em, ba em nhờ cô ấy đến hợp phụ huynh giùm thôi.’ Có phải em rất xấu xa không?”

Chu Nhuận Chi cầm ly nước trong tay cô. “Vị trí của người mẹ không ai có thể thay thế được. Em lên giường ngủ một lát đi.” Anh bế cô lên, cơ thể Diệp Từ Nhụy cứng đờ, giường trong khách sạn êm hơn giường ở nhà nhiều, nằm rất thoải mái.

“Một lát thôi.” Chu Nhuận Chi dịu dàng nói.

“Ừm, ngủ hai tiếng, cài đồng hồ báo thức giúp em nhé.”

“Ừ!”

Cô nhắm mắt lại, nhưng trong lúc nhất thời không thể nào chìm vào giấc ngủ ngay được, cô xoay qua xoay lại trở mình vài lần.

“Sao vậy?” Chu Nhuận Chi hỏi.

Diệp Từ Nhụy mở mắt ra, hoàng hôn lặng lẽ phủ xuống, đã hơn 5 giờ chiều.

“Anh không về nhà đón năm mới sao?”

Chu Nhuận Chi nhìn cô. “Em muốn anh về ư?”

Diệp Từ Nhụy không trả lời, hai gò má ửng đỏ như hai rạng mây hồng.

Chu Nhuận Chi tự nhiên nằm xuống phần giường còn trống bên cạnh cô, một hồi lâu sau anh mới lên tiếng: “Sau khi anh lên đại học, ba anh đã bắt đầu đi du lịch vòng quanh thế giới, khi tâm trạng vui vẻ sẽ viết du ký.”

“Đi một mình sao?” Diệp Từ Nhụy kinh ngạc hỏi.

Chu Nhuận Chi đáp: “Đi cùng với một vài người bạn, hoặc những người tình cò gặp trong chuyến đi. Đây cũng là ước định giữa ba và mẹ anh.”

Diệp Từ Nhụy nhòm dậy nhìn anh, muốn an ủi anh, nhưng cũng không biết nên nói gì. Chu Nhuận Chi chỉ ngoái đầu lại nhìn cô, cười cười: “Ba anh yêu mẹ anh rất nhiều.”

Nội tâm Diệp Từ Nhụy rất xúc động, ba mẹ cô lại hoàn toàn khác với họ. Không, ba cô đã dồn cả trái tim vào cái gọi là tình ‘tình yêu đích thực’ kia. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, nhắm mắt lại, nói nhỏ: “Cảm ơn anh.”

Chu Nhuận Chi rướn người qua đặt lên trán cô một nụ hôn. “Cô bé ngốc của anh, mau ngủ đi nào.”

Diệp Từ Nhụy trong lúc mơ màng đột nhiên nghĩ đến người con gái mang danh vợ chưa cưới của anh, cảm thấy tình cảm giữa anh và cô có mấy phần không thật. Thôi, hay là chờ sau này rồi nói đến chuyện đó vậy.

Chu Nhuận Chi ở lại khách sạn gần bệnh viện, tính ra anh cũng đã đến thành phố H này 4 ngày rồi. Mẹ Diệp và những bệnh nhân ở cùng phòng của bà cũng có ấn tượng tốt với anh, khi anh đến thăm cũng sẽ hỏi một vài câu: “Ánh mắt của tiểu Nhụy thật tốt, sao hôm nay bạn trai con còn chưa tới vậy?”

Cô chỉ biết cười cười.

Mẹ cô chưa từng hỏi rõ ràng chuyện giữa cô và Chu Nhuận Chi, còn anh trai cô thì đã hỏi một lần. “Chu Nhuận Chi bao nhiêu tuổi? Hình như lớn hơn chúng ta khoảng 5, 6 tuổi thôi đúng không?”

Nào chỉ có 5, 6 tuổi chứ!

Diệp Từ Nhụy trả lời qua loa, Diệp Tiêu Uy cười giảo hoạt: “Dù có lớn hơn bao nhiêu tuổi thì cũng phải gọi anh một tiếng anh vợ.” Tính sao anh cũng lớn hơn.

Diệp Từ Nhụy hấp háy mắt: “Anh muốn người ta gọi anh một tiếng ‘anh’ sao?”

“Có vấn đề gì à? Tôn ti trật tự, em là em gái anh, cậu ta là một đôi với em, tương lai sẽ là chồng của em gái, đương nhiên phải gọi anh một tiếng anh vợ rồi!” Diệp Tiêu Uy nói năng hùng hồn.

“Thế thì, anh tự đi mà nói với anh ấy.” Diệp Từ Nhụy không thể tưởng tượng ra hình ảnh đó được.

Diệp Tiêu Uy hừ một tiếng, đối mặt với Chu Nhuận Chi, anh không dám nắm chắc phần thắng.

Năm nay, Chu Nhuận Chi đón tết ở thành phố H với mẹ Diệp và hai anh em Diệp Từ Nhụy, bữa cơm tất niên đơn giản nhưng cũng rất ấm cúng náo nhiệt. Ai nấy cũng đều nhìn ra được mẹ Diệp rất vui vẻ.

Ở trước mặt bà, Diệp Từ Nhụy lạnh nhạt trước sau như một cũng lộ ra dáng vẻ một cô gái nhỏ hiếu thảo dịu dàng, đây cũng là lần đầu tiên Chu Nhuận Chi chứng kiến mặt này của cô.

Diệp Tiêu Uy và Chu Nhuận Chi ngồi ở phòng khách xem chương trình Gala Mừng Xuân của đài Hồ Nam, Diệp Từ Nhụy ở trong phòng bệnh trò chuyện với mẹ Diệp, bà vốn thích yên tĩnh, hôm nay ồn ào cả một ngày, bà cũng thấy hơi mệt mỏi, lúc này đang nghỉ ngơi trong phòng. Bà lấy ra ba bao lì xì: “Nhụy Nhụy, đây là mẹ mừng tuổi các con.”

Diệp Từ Nhụy ngẩng ngẩn cả người: “Mẹ...”

“Nghe lời, đây là truyền thống rồi.” Cô nhớ khi còn bé, mỗi khi năm mới tết đến, ba và mẹ đều chuẩn bị bao lì xì mừng tuổi cho anh em cô. “Mấy năm trước, mẹ muốn đưa cho các con mà không có cơ hội, năm nay rất cuộc cũng được đón tết với hai anh em con rồi, còn có cậu Chu nữa. Cậu ấy không ngại đường xa tới làm khách nhà chúng ta, con cầm ra đưa cho cậu ấy giúp mẹ đi. Năm mới không được khóc, cố nhịn đi nào.”

Diệp Từ Nhụy nằm dựa vào mép giường, mặt áp sát vào nệm, ga giường là loại kiểu dáng cũ, các hình bông hoa họa tiết bên trên khiến người ta thấy thật hoài niệm. “Con xin lỗi, mẹ... Mấy năm nay là do con quá cố chấp.”

Mẹ Diệp vuốt vuốt tóc cô: “Con gái ngọc, con không biết mẹ thấy hai anh em con như bây giờ thì đã vui vẻ đến thế nào đâu. Nhụy Nhụy, con đó, sau này đừng nên cố chấp nữa. Cũng đừng oán hận ba con, dù sao ông ấy cũng là ba ruột của con, ơ sinh thành dưỡng dục nặng tựa Thái sơn. Biết chưa?”

“Vâng.” Cô thì thào đáp.

Bảy tháng sau, mẹ Diệp qua đời. Diệp Từ Nhụy chìm trong đoạn thời gian chán chường tuyệt vọng, mẹ ruột qua đời đã mang đến sự đã kích không nhỏ cho cô, tâm tình tuột dốc không phanh. May mà, vẫn còn Chu Nhuận Chi thời thời khắc khắc luôn ở bên cạnh làm trụ cột tinh thần cho cô, cô cũng từ từ vượt qua được nỗi đau này. *d i ễ n đ ầ n ~ l ệ q u ý đ ồ n*

Trong những cuộc tán gẫu lúc trước của hai mẹ con, mẹ Diệp thường hay cố tình hay vô ý thúc đẩy chuyện tình cảm giữa cô và Chu Nhuận Chi. Cho nên, thời gian sau này, cho dù cô đã quyết định xa anh, mỗi khi nhớ đến đều thấy cõi lòng đau xót.

Thời gian trôi qua thật nhanh, vừa kết thúc năm hai đại học thì bạn thân của cô – Cố Phán đã chia tay với Trần Thiệu Thần. Rất nhiều người đều cảm thấy tiếc nuối cho bọn họ. Cô và Đường Thanh muốn an ủi Cố Phán, nhưng Cố Phán đã dựng nên một bức tường kiên cố, nhốt chặt mình vào trong, khiến người khác không thể nhận ra được nỗi buồn của cô ấy.

Rõ ràng là yêu nhau nhiều như thế, cuối cùng vẫn vì tốt cho đối phương mà không thể không buông tay.

Sau lần đó, họ không hề nhắc đến những gì liên quan đến Trần Thiệu Thần trước mặt Cố Phán nữa, hai năm trôi qua trong bình lặng, quên hết tất cả, xem như chưa từng xảy ra những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc giữa hai người.

Cho đến khi một buổi đêm trước khi tốt nghiệp, bọn họ tâm sự với nhau, rốt cuộc cũng nhắc đến tên Trần Thiệu Thần. Sắc mặt Cố Phán khề thay đổi nhưng khoe môi vẫn cong lên thành một nụ cười.

Đường Thanh hỏi: “Cố Phán, tại sao khi đó cậu nhất quyết phải chia tay Trần sư huynh?”

Cố Phán viết lên giấy: “Mình sợ sẽ liên lụy anh ấy.”

Rốt cuộc là tình cảm sâu đậm cỡ nào mới có thể dũng cảm quyết định như thế?

Học kì cuối cùng của năm tư đại học, mỗi người đều bận rộn không ngớt. Diệp Từ Nhụy chưa từng nghĩ tới một năm này sẽ làm thay đổi cả cuộc đời sau này của cô.

Khi một cô bạn cùng lớp một tay cầm bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy hôn thú, ba người Diệp Từ Nhụy, Cố Phán và Đường Thanh đều vui vẻ trêu ghẹo cô ấy, khi nào tổ chức hôn lễ nhớ phải mời bọn họ tham dự đấy.

Hôn nhân đã từng là chuyện xa vời với Diệp Từ Nhụy, có lúc cô còn cực liệt bài xích nó, nhưng bởi vì gặp anh mà thay đổi.

Nhưng... Vợ chưa cưới của Chu Nhuận Chi, đã trở về.

Ngoại truyện ngắn

Chuyện thường ngày của tiểu Huy.

Lúc tiểu Huy bắt đầu học nói, người lớn hai bên nội ngoại đều rất đau não, bởi vì Cố Phán không thể nói được nên khó mà phụ trách được việc này. Ai nấy cũng đều rất quan tâm đến vấn đề đó, ngoại trừ ba của tiểu Huy.

Mỗi ngày anh sẽ dạy cậu nhóc gọi ‘Mẹ’, những người khác cũng góp sức dạy dỗ. Không hề ngạc nhiên khi từ đầu tiên mà tiểu Huy gọi là ‘Mẹ’. Cố Phán hạnh phúc vô bờ bến, ôm cậu nhóc mập mạp trong ngực mà nước mắt chảy dài.

Trần Thiệu Thần đau lòng cho bà xã đại nhân, quay sang túm nhóc con lên dặn dò: “Tiểu Huy lớn nhanh nhé, sau này không được làm mẹ khóc nữa đâu đấy. Tiếp theo, gọi ‘Ba’ xem nào...” Tiểu Huy mở to mắt nhìn ba mình, nghiêng đầu nghiêm túc ngẫm nghĩ, kết quả là... “Mẹ... Mẹ...”

Hết chương 65

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Editor: Mèo TM

Cuối cùng Diệp Tử Nhụy cũng không bảo vệ luận án nghiên cứu thành công, nguyên nhân là vì có người tố cáo cuộc sống cá nhân của cô không trong sạch, nữ sinh viên đại học được đại gia bao nuôi. Trường khoa cũng gọi cô lên văn phòng hỏi chuyện cho rõ ràng.

“Sinh viên Diệp, bốn năm này, tất cả các giáo viên đều rất hài lòng với những biểu hiện của em. Chúng tôi cũng đã thảo luận rồi, không tin rằng em sẽ làm như vậy. Nhưng, có người đã tố cáo với lãnh đạo của nhà trường, đưa ra chứng cứ rất bất lợi với em. Lý Thịnh cũng đã gặp mặt lãnh đạo để nói giúp em, đây là lần đầu tiên ông ấy ra mặt giúp sinh viên, ông ấy rất tin tưởng ở em. Bây giờ em hãy nói rõ quan hệ giữa em và cậu Chu là như thế nào, sau đó chúng tôi sẽ giải thích lại với lãnh đạo nhà trường sau.”

Diệp Tử Nhụy nghiêm mặt lại: “Cám ơn thầy. Nhưng chuyện tình cảm sao có thể nói rõ ràng với chỉ vài câu nói được. Em rất xin lỗi vì đã gây ra những điều tiếng không hay cho nhà trường.”

Cố Phán và Đường Thanh đều thấy cô từ bỏ như vậy thật không đáng. Kiên trì đi 99 bước, còn 1 bước cuối cùng để bước qua cánh cửa thì lại bị đẩy nhào cho một cái.

“Ai mà thất đức vậy chứ? Dừng chuyện bôi đen người khác mà không thấy xấu hổ à?” Đường Thanh tức giận bắt bình nói với Cố Phán.

“Rõ ràng là người này có ý, Tử Nhụy là đối thủ nặng kì của rất nhiều sinh viên thi lên nghiên cứu sinh, đương nhiên sẽ có người muốn gạt cậu ấy ra rồi.”

Diệp Tử Nhụy chán nản úp mặt xuống bàn. “Thôi, không học lên thạc sĩ nữa cũng không sao, dù có học lên nữa cũng chưa biết được tương lai sau này có thể làm được gì.” Nói thì nói thế, nhưng tất cả cố gắng đều trôi theo dòng nước, có mấy ai có thể bình thản được chứ.

Cố Phán viết lên giấy: “Có nên nói với anh ấy không?”

Diệp Tử Nhụy nhìn tờ giấy, im lặng một lát rồi lắc lắc đầu.

Cố Phán và Đường Thanh quay sang nhìn nhau, đáy mắt đều bày tỏ đau lòng.

Diệp Tử Nhụy bắt đầu tìm việc làm như đông đảo các sinh viên sắp tốt nghiệp khác, khi đó cô rất mong lung, không biết phải làm gì, phải đi đâu? Sau khi tham gia phỏng vấn ở rất nhiều công ty, tất cả đều không có hồi âm gì.

Lúc Chu Nhuận Chi gọi điện thoại cho cô thì cô đang ở thư viện lên mạng tra thông tin tuyển dụng.

“Chủ nhật em có rảnh không?” Đã một thời gian bọn họ không gặp nhau rồi. “Đi đánh golf với anh nhé.”

Diệp Tử Nhụy bắt giác cần cần môi, đồng ý với anh. Sau khi cúp máy thì đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Có câu nói như thế này, khi yêu con người ta thường hay ngốc nghếch. Lời này quá đúng, không sai vào đâu được.

Chủ nhật, Chu Nhuận Chi lái xe tới trường đón cô. Diệp Tử Nhụy vẫn mặc áo T- shirt quần jean thoải mái, trên quần có mấy vết mài xước, tràn đầy sức

sống thanh xuân. Chu Nhuận Chi bật cười: “Khó trách lần trước bọn họ cười nhạo anh, nói anh không giống bạn trai em mà giống chú em hơn.”

Diệp Từ Nhụy cúi đầu nhìn trang phục của mình, cô nhếch khoé miệng, gương mặt cũng tỏ ra hết cách.

Chu Nhuận Chi nói tiếp: “Không sao, anh không quan tâm. Có bạn gái trẻ trung xinh đẹp là phúc của anh, đám lão già bọn họ không hiểu được đâu.”

Lão già? Rõ ràng mấy người bạn kia của anh cũng chỉ mới hơn 30 tuổi thôi mà.

Diệp Từ Nhụy vui vẻ.

Bình thường, Chu Nhuận Chi rất thích vận động, đánh cầu lông, tennis, golf, hơn nữa chơi cũng rất giỏi. Diệp Từ Nhụy đã đi xem anh chơi mấy lần.

Hôm nay bọn họ tổ chức đánh golf, Diệp Từ Nhụy vốn không thích trò thể thao sang chảnh này lắm, vì vậy ngồi ở một bên, thưởng thức cảnh sắc xung quanh. Không khí ở đây trong lành hơn trong thành phố rất nhiều.

Cô ngồi một bên, lấy điện thoại ra. Đây là quà sinh nhật mà Chu Nhuận Chi tặng cho cô. Cô vốn không muốn nhận món quà quý trọng như vậy, nhưng Chu Nhuận Chi suýt vì chuyện này mà giận cô, cuối cùng cô cũng chịu nhận.

Điện thoại này có rất nhiều chức năng ứng dụng, quả thật cũng giúp ích rất nhiều trong việc học của cô. Cô nhìn bức tranh minh họa mình tải xuống lúc trước, học tý nhờ cô vẽ mấy bức tranh minh họa cho quyển tiểu thuyết giúp, chuyện này kéo dài cũng được 1 - 2 tuần rồi. Cô phải tăng tiến độ gấp để hoàn thành mới được. Sau khi học tý biết cô không học lên thạc sỹ liền mời cô đến làm ở công ty mình, Diệp Từ Nhụy cũng đang suy nghĩ về chuyện này.

Lúc cô đang xem say sưa thì có người đi đến bên cạnh cô, dừng chân đứng đó.

Diệp Từ Nhụy ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng ở gần cô. Người đó có mái tóc ngắn chỉnh tề, mặc bộ quần áo vận động.

Diệp Từ Nhụy nhìn chị ấy, cô cũng không nhận ra được là ai, chỉ quay đầu lại cong môi cười cười coi như là chào hỏi.

Diệp Từ Nhụy nhìn chị ấy lên xe điện di chuyển vào trong sân golf, xe dần dần đi xa, cô cũng thu hồi tầm mắt.

Hơn một giờ sau, Chu Nhuận Chi trở lại.

“Không chơi nữa sao?” Diệp Từ Nhụy kinh ngạc.

Chu Nhuận Chi ngồi xuống: “Đang xem gì vậy?”

Diệp Từ Nhụy đưa điện thoại cho anh xem: “Anh thấy hai bộ tranh này, bộ nào đẹp hơn?”

Chu Nhuận Chi nhìn sang: “Dùng để làm gì?”

“Tranh minh họa tiểu thuyết.” Diệp Từ Nhụy suy ngẫm. “Học tý nhờ em vẽ giúp một bộ, em vẽ theo hai phong cách khác nhau, để chị ấy chọn.”

Chu Nhuận Chi nói: “Bộ có màu xanh lá này, có chỉ tiến thủ.”

Diệp Từ Nhụy cười: “Em cũng thích bộ này.”

Khi hai người đang nói chuyện, đám bạn của anh lục tục trở lại. Trong đám người còn có thêm một người phụ nữ, là người lúc này cô đã gặp, Diệp Từ Nhụy quét mắt nhìn sang thì thấy chị ta khẽ cười duyên, lên tiếng: “Nhuận Chi, em còn muốn chơi thêm một ván với anh đấy. Sao chưa gì đã nghỉ rồi?”

Chị ta vừa mở miệng, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì.

Diệp Từ Nhụy nhìn chị ta, vẫn bình tĩnh thong dong như thường.

Chu Nhuận Chi chỉ nhàn nhạt trả lời: “Hơi mệt, để lần sau vậy.”

Mọi người bảo nhau đi ăn trưa nên từ từ rời đi. Diệp Từ Nhụy cảm thấy có gì đó sai sai. Rốt cuộc người phụ nữ kia là ai?

Trở lại nhà hàng, bữa trưa trôi qua rất bình thường hoà hợp, sau khi ăn xong mọi người tụ lại với nhau đánh bài. Diệp Từ Nhụy không có hứng thú, nói với anh là cô về phòng nghỉ ngơi trước. ~~Diễn đàn Lê Quý Đôn~~

Chu Nhuận Chi nắm tay cô lại, dặn dò: “Sau khi em ngủ trưa dậy, chúng ta sẽ trở về.”

“Sớm vậy sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Anh cười cười: “Về sớm để xử lý một số chuyện.”

Diệp Từ Nhụy cũng không đi ngủ, mà đi loanh quanh hội sở tham quan một chút. Phong cảnh nơi đây rất đẹp, cô tiện tay chụp vài bức ảnh. Xa xa thấy

bạn bè của Chu Nhuận Chi đang đi đến gần, cô nép sang một góc khuất, hai người đó đi thẳng qua chỗ cô vừa đứng lúc này mà không hề phát hiện ra cô.

“Lúc này mình cứ tưởng Nhuận Chi như đang đùa với lừa ấy, vợ chưa cưới đối đầu với bạn gái. Ha ha, cậu ấy đúng là lợi hại thật.”

“Cậu còn không nhìn ra sao? Cậu ấy rất quan tâm đến cô bạn gái đó, có vẻ là thật lòng đấy.”

“Vậy thì sao? Trước khi mẹ cậu ấy qua đời, đã quyết định hôn sự cho cậu ấy rồi, dù cậu ấy có yêu cô gái kia đến đâu thì cũng chẳng thay đổi được gì đâu.”

“Được rồi, chúng ta đừng nói nữa. Cậu ấy cũng không muốn người khác bàn luận sau lưng mình đâu.”

Diệp Tử Nhụy đứng trong góc khuất, toàn thân như đông cứng lại, sắc mặt trắng bệch không chút máu, giống như vừa bị người khác đánh mấy bạt tai vậy.

Yêu đương gì chứ. Toàn là lừa đảo!

Cô siết chặt lòng bàn tay, liều mạng chịu đựng không phát tiết ra ngoài, thần kinh căng cứng như dây đàn.

Lúc này, Chu Nhuận Chi đang ngồi đối diện với Hứa Hữu Tinh.

“Em về khi nào?” Chu Nhuận Chi lên tiếng.

“Khoảng 3, 4 ngày rồi, có một số việc cần xử lý. Hôm qua nghe nói các anh sẽ đến đây đánh golf, cũng là rồi em không chơi, vừa đúng lúc nên đến để xả stress một chút.” Chị ta nhấp một ngụm trà.

Chu Nhuận Chi vuốt ve miệng tách trà. “Hữu Tinh, những lời mà năm ngoái anh nói với em vẫn không thay đổi.”

Hứa Hữu Tinh nhíu mày. “Nhuận Chi, chúng ta quen biết nhau bao nhiêu lâu rồi? Ừm, năm nay em 29 tuổi, đã 29 năm rồi. Quan hệ giữa hai nhà chúng ta đã gắn liền với nhau từ lâu. Anh cũng biết, nếu như chúng ta hủy bỏ hôn ước thì sẽ gây ra tổn thất như thế nào mà?!”

Chu Nhuận Chi vẫn bình tĩnh. “Khi có quyết định này, anh cũng đã nghĩ rất kỹ rồi. Tất cả mọi tổn thất sẽ do mình anh gánh chịu.”

“Mình anh gánh chịu? Chỉ vì ham muốn cá nhân của mình, anh có biết có bao nhiêu gia đình sẽ gặp tai hoạ không? Hứa Hữu Tinh cười giễu, chị ta hít một hơi sâu. “Tám năm trước, khi hai nhà chúng ta lập hôn ước, anh có thể từ chối ngay lúc đó mà.”

“Trên đời này, không ai biết trước được chuyện gì. Anh cho rằng cả cuộc đời mình sẽ không yêu ai, nhưng không ngờ lại gặp được cô ấy.” Anh trầm ngâm nói.

Hứa Hữu Tinh bật cười: “Vì cô ấy mà anh muốn từ bỏ tất cả sao?”

Chu Nhuận Chi im lặng, không tiếp tục trả lời câu hỏi của chị ta.

Hứa Hữu Tinh không ngờ anh sẽ chọn con đường này. Sau khi Chu Nhuận Chi rời đi, chị ta vẫn còn ngồi tại chỗ đó, im lặng suy nghĩ.

Buổi chiều, quả thật Chu Nhuận Chi dẫn Diệp Tử Nhụy rời khỏi hội sở. Xe vững vàng chạy trên đường, hai người cũng trầm mặc không nói chuyện với nhau.

Diệp Tử Nhụy nhìn ra ngoài cửa sổ, từng cảnh vật xa lạ vụt ngang qua, trong lòng hoàn toàn trống vắng.

Xe vào đến nội thành, cô phát hiện đây không phải con đường đến trường đại học T. “Em phải về trường, cuối tuần là đến hạn nộp luận văn rồi.”

Chu Nhuận Chi xoay vô lăng. “Nhụy Nhụy, chúng ta cần nói chuyện.”

Diệp Tử Nhụy cắn môi. “Được.”

Xe dừng lại bên vệ đường.

Im lặng một hồi, Chu Nhuận Chi mới lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng đến khó thở đó: “Hữu Tinh là vợ chưa cưới của anh.”

Diệp Tử Nhụy cắn chặt răng, sắc mặt cứng đờ.

“Mấy năm nay, anh vẫn luôn bận xử lý việc kinh doanh của gia tộc, năm ngoái anh đã đến Pháp gặp mặt cô ấy nói về việc hủy bỏ hôn ước. Nhưng Hữu Tinh không đồng ý, còn liên lạc với ba anh, hôn ước của anh là do mẹ anh quyết định, anh đã từng nói với em rồi, ba anh rất yêu mẹ anh, đương nhiên ông muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ anh. Thế nên anh và ba đang bất hoà với nhau.”

Diệp Tử Nhụy mới nhớ ra, hình như tháng 3 năm ngoái, sau khi anh từ Pháp quay về thì tâm tình rất xấu, rất hay nóng nảy, thì ra là như vậy.

Mỗi người đều có việc phiền lòng, thân bất do kỷ, nếu đã được an bày như vậy, thì phải chịu trách nhiệm thôi.

Ngay bây giờ cô không biết phải nói gì, bất kỳ từ ngữ nào đều không thể diễn tả được tâm trạng cô lúc này.

Đường như trong đầu cô vang vọng một câu nói: ‘Diệp Tử Nhụy, mày thật là buồn cười! Xem đi, bây giờ không phải mày là người thứ ba phá hoại tình cảm của người khác sao?’

Chu Nhuận Chi nói tiếp: “Lần này Hữu Tinh về nước cũng tốt, anh sẽ xử lý chuyện này ổn thoả nhanh nhất có thể.” Anh nắm tay cô. “Đừng suy nghĩ nhiều. Trước kia không nói cho em biết là vì sợ em suy nghĩ lung tung.”

Có thể giải quyết ổn thoả được thật không?

Diệp Tử Nhụy khô khốc nói: “Vâng!”

Hứa Hữu Tinh đến tìm Diệp Tử Nhụy cũng không có gì quá bất ngờ.

Hứa Hữu Tinh là một người phụ nữ thông minh, chị ta biết đánh rắn phải đánh bảy tấc (*), ngay từ lúc đầu cô ta đã bảo người điều tra rõ ràng về gia thế bối cảnh của Diệp Tử Nhụy. Từ từ từng chữ chị ta nói ra đều đâm thẳng vào tử huyệt của cô.

(*) Đánh rắn bảy tấc: Bảy tấc tính từ đầu rắn là vị trí của tim rắn, một khi bị trọng thương thì đương nhiên sẽ chết. Một phát chết ngay.

“Tôi biết Nhuận Chi vì cô mà từ bỏ tất cả mọi thứ của nhà họ Chu, nhưng đó là do gia tộc của anh ấy khổ cực lập nên, có một phần là di sản của mẹ anh ấy, tôi nghĩ cả tôi và cô, không ai muốn anh ấy quyết định như vậy.”

“Cô Diệp, tôi biết cô là một cô gái mạnh mẽ, lòng mang chính nghĩa, bởi vì chuyện của mẹ cô, nên quan hệ giữa cô và ba rất xa cách. Tôi nghĩ cô sẽ phần nào hiểu được tâm trạng hiện giờ của tôi.”

Diệp Tử Nhụy hoàn toàn không thể nào đáp trả được.

Cô không khóc, gần như là cực kì bình tĩnh, trở về trường.

Sắp tốt nghiệp, thời gian chia ly ngày càng gần. Cô nghĩ, việc buông tay rời khỏi, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Editor: Mèo TM

Từ nhỏ Diệp Tử Nhụy đã rất hiểu chuyện, cô độc lập mạnh mẽ, quyết sẽ không bi lụy một người đàn ông mà trở nên yếu đuối, nhu nhược. Khi bảo vệ luận án thi lên thạc sỹ không thành, có lẽ tình yêu cũng sắp thất bại, cô liền suy tính cho tương lai sau này của mình.

Cố Phán và Đường Thanh cũng đã từng nói, thật ra thì nội tâm của Diệp Tử Nhụy quá mức bi quan, nhất là khi đối mặt với tình yêu.

Khi bọn họ tốt nghiệp thì Trần Thiệu Thần cũng quay trở về, rốt cuộc anh và Cố Phán vẫn trở về bên nhau, xua tan mây đen để thấy ánh mặt trời ấm áp. Diệp Tử Nhụy dời ra khỏi căn nhà nhỏ của Cố Phán, tự mình tìm phòng trọ.

Cố Phán đã khuyên mấy lần nhưng cô vẫn kiên trì: “Bây giờ Trần sư huynh đã trở về rồi, sao mình không biết xấu hổ mà làm kỳ đà cản mũi được chứ. Yên tâm đi, chủ nhà của mình là người rất tốt, phòng ở cũng sạch sẽ thoáng mát, chỉ là hơi cũ chút thôi.”

Cố Phán vẫn không yên lòng.

Đại khái tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Tử Nhụy sẽ ổn, cô vẫn luôn kiên cường như vậy, có chuyện gì có thể làm khó được cô chứ. Nhưng chỉ có một việc không ai có thể dự đoán được.

Phòng trọ mà Diệp Tử Nhụy thuê đột nhiên sụp đổ, mà lúc ấy, cô đang ở nhà.

Dùng bốn chữ ‘Cửu tử nhất sinh’ này để hình dung cũng không phải là nói quá.

Thời gian phẫu thuật khá dài, bác sĩ cũng nói với bọn họ là tay của Tử Nhụy bị nứt xương, gân tay tổn thương nghiêm trọng nên sẽ không thể linh hoạt

được như trước kia.

Lúc Diệp Tử Nhụy tỉnh lại, mái tóc dài đã bị cạo đi, trên đầu cô có ghim 6 thanh kim loại để cố định, rất đau, nhưng cô lại cười nói: “Mau chụp cho mình bức ảnh làm kỉ niệm đi.”

Vành mắt Cỏ Phán ứng đỏ.

Diệp Tử Nhụy cười: “Mình chưa chết mà, mình vẫn ổn. Không phải đã nói đại nạn không chết ắt có hậu phúc đó sao?”

Qua ngày hôm sau, khi hay tin cô gặp chuyện không may, Chu Nhuận Chi đã vội vã chạy từ nơi công tác về. Lòng anh đau xót, thấy cả người cô quần đầy băng, nhưng anh không có cách gì có thể giúp cô bớt đau.

Diệp Từ Nhụy vẫn giống như trước đây, nhưng anh cảm thấy cô bé gốc nhà mình có gì đó đã thay đổi, cho dù cô đang cười với anh, nhưng nụ cười như đang che giấu một tầng âm đạm ưu thương.

Cô biết sau này tay mình sẽ không thể vẽ tranh được nữa, nhưng vẽ mặt lại cực kì bình thản.

Chu Nhuận Chi nắm tay cô: “Chúng ta sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho em, nhất định tay em sẽ khôi phục lại y như trước đây thôi.”

Cô nhìn anh, ánh mắt sâu như biển, khoe miệng cô run run, từ từ rút tay về, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tay mình, năm ngón tay chậm rãi nhúc nhích: “Cho dù có trị khỏi thì cũng khó mà giống như trước đây được. Nhuận Chi...”

Trong lòng Chu Nhuận Chi bỗng dưng căng thẳng, dường như cô chưa từng gọi tên anh như thế, không phải là Chu Nhuận Chi thì cũng là ông chủ Chu, hoặc đại loại là Chu đại thúc,...

“Sao thế?” Anh hỏi.

Diệp Tử Nhụy hít sâu một hơi: “Chúng ta chia tay đi.”

“Em nói bậy gì thế.” Chu Nhuận Chi nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

Diệp Từ Nhụy mở to mắt nhìn anh. “Dù sao anh và chị ấy cũng có hôn ước, giống như ba mẹ em vậy, dù không có tình yêu nhưng vẫn có một tờ giấy chứng nhận kết hôn rành rành.” Giọng cô nheo nhào. “Còn ba anh thì sao?”

Chu Nhuận Chi im lặng không đáp.

Diệp Tử Nhụy nhìn thẳng vào mắt anh. “Càng lớn tuổi thì sẽ càng mong muốn có con cháu quay quần bên cạnh, ba và mẹ anh rất thích chị Hữu Tình, cũng đã định chuyện kết hôn cho hai người. Anh hãy làm theo lời người lớn đi, đừng vì em mà mâu thuẫn với ba anh. Nếu không, anh hãy nhìn em làm gương, em rất hối hận vì lúc xưa đã không đối xử tốt với mẹ em. Bây giờ có hối hận cũng không còn kịp nữa.”

Chu Nhuận Chi cẩn thận tránh vết thương của cô, nói: “Ngốc, anh đã hơn 30 tuổi, đã là người trưởng thành rồi, chuyện kết hôn của anh mà anh còn không thể làm chủ sao? Em yên tâm đi, anh sẽ giải quyết chuyện này nhanh thôi, còn nữa, chuyện của chúng ta không giống với chuyện của ba mẹ em. Đừng bao giờ nói lại chuyện chia tay nữa, dưỡng bệnh cho mau khỏe là được rồi, nghe lời anh!”

Diệp Tử Nhụy quả thật rất nghe lời, một tháng sau đã khỏe lại, xuất viện.

Chu Nhuận Chi vẫn luôn thuyết phục những người lớn trong nhà họ Chu, cuối cùng bọn họ cũng không quan tâm đến nữa, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Nhưng khi anh đến thăm thì cô đã không còn ở bệnh viện nữa. Cố Phán ngồi trong phòng bệnh đưa một lá thư cho anh.

“Cô ấy đâu rồi?” Chu Nhuận Chi khàn giọng hỏi.

Cố Phán chỉ chỉ lá thư, ý là anh hãy đọc thư trước đã.

“Ông chủ Chu, thật xin lỗi vì đã không từ mà biệt. Trong khoảng thời gian này, em đã suy nghĩ rất kỹ mới đưa ra quyết định này. Vừa mới đầu em còn tưởng anh là gay, không ngờ có một ngày anh lại trở thành bạn trai của em. Ha ha, cứ như đang mơ ấy!”

Em chưa từng tưởng tượng đến việc rồi đây em sẽ yêu một ai đó, em thừa nhận rằng mình rất bị quan trọng chuyện tình cảm nam nữ. Nhưng mà, cảm ơn anh, vì đã luôn ở bên cạnh em. Nhưng em cũng hiểu ra rằng, vĩnh viễn em cũng không thể nào vượt qua được vương mắc trong lòng mình. Xin lỗi anh! Tam biệt!”

Chu Nhuận Chi siết chặt lá thư, đôi mắt đỏ ngầu. “Cố Phán, cô có biết cô ấy đi đâu không?”

Cổ Phán lắc lắc đầu.

“Ha. Ngay cả cô cũng muốn gát tôi!” Chu Nhuận Chi cười khẽ. “Nếu muốn đi thì tùy cô ấy vậy.” Anh lạnh nhạt nói.

Cố Phán cắn môi, nhìn theo bóng lưng của anh.

Mấy tháng sau, Diệp Tử Nhụy đã sắp xếp mọi thứ ổn thoả ở Thượng Hải, cô nhận được một bưu phẩm Cố Phán gửi tới, là một bức tranh. Về bóng lưng của một người đàn ông, cô đơn mà ưu thương.

Cô giữ bức tranh kia lại, đặt trong phòng mình, lúc nào cũng có thể lấy ra xem.

Một năm sau, Chu Nhuận Chi cũng đến Thượng Hải, khi đó anh đã hoàn toàn xử lý ổn thoả chuyện hôn ước giữa anh và nhà họ Hứa. Ngay tại lúc đó, toàn bộ sản nghiệp của anh ở thành phố B cũng đã được chuyển đi.

Trước hôm rời khỏi thành phố B, anh ở nhà đánh cờ với ba mình.

“Bây giờ con mới đi tìm cô bé đó, không chừng người ta đã có bạn trai mất rồi.”

Chu Nhuận Chi không nói gì.

“Nhuận Chi, cô bé đó tốt vậy sao? Nhỏ hơn con tận 10 tuổi, con đã suy nghĩ kĩ càng về tương lai của cả hai chưa? Sẽ không thuận lợi như con tưởng đâu.”

Ván cờ đã định.

“Ba, con thắng rồi.”

Ba Chu nhìn ván cờ, ông khẽ cười.

Chu Nhuận Chi nhặt lại các quân cờ trên bàn cờ vậy. Sau đó anh mới đáp: “Con không muốn thấy cô ấy độc thân cả đời.”

“Con chắc chứ?” Ba Chu thở dài một hơi. “Đến đó rồi, con phải bắt đầu lại từ đầu đó. Không dễ dàng gì.” Cực khổ lắm đó.

Chu Nhuận Chi chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Thời tiết ở Thượng Hải hoàn toàn khác với miền Bắc, nhưng nơi này có cô. Đột nhiên anh cảm thấy mọi thứ vẫn tươi đẹp như thường.

Anh tìm cô rất lâu, phải tận dụng rất nhiều mối quan hệ. Một năm này, anh đều loay hoay ở Thượng Hải tìm cô. Cô ẩn nấp thật giỏi, không chừa lại cho anh chút manh mối nào. Cũng may, anh vẫn tìm được cô.

Anh đang chờ dưới lầu nhà cô, lại chờ thấy được một người đàn ông khác đưa cô về nhà. Người đàn ông đó anh tuổi trẻ tuổi, anh vừa thấy đã biết người đó có ý với cô.

Còn cô thì sao?

Chu Nhuận Chi ngồi trên xe hút mấy điếu thuốc rồi mới xuống xe, đứng trước cửa nhà cô, ngập ngừng hồi lâu mới giơ tay lên gõ cửa.

“Ai vậy?” Là giọng nói quen thuộc trong trí nhớ anh. Cô cảnh giác như vậy khiến anh không khỏi đau lòng.

Cách một cánh cửa, như cách cả thiên sơn vạn thủy.

“Ai vậy?” Diệp Tử Nhụy hỏi lại lần nữa.

“Nhụy Nhụy, là anh.” Chu Nhuận Chi trầm giọng lên tiếng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rót cuộc cửa cũng mở toang, ánh sáng bên trong nhà hắt ra ngoài hành lang mờ tối, chiếu sáng gương mặt quen thuộc của anh.

Anh đứng trước mặt cô, nhìn không chớp mắt. Một năm này, tóc cô đã mọc ra, nhưng cô không để tóc dài nữa, mà để một kiểu tóc ngắn ngang vai, lộ ra chiếc cổ trắng ngần xinh đẹp.

“Anh là người xa xứ, không có nhà để về, cô Diệp có thể thu nhận không?” Anh nhíu mày hỏi.

Chớp mũi Diệp Tử Nhụy chưa xót. “Tại sao lại là anh? Sao anh lại tới đây?”

Anh cười: “Cô Diệp, xin chào...” Anh giơ tay ra. “Chu Nhuận Chi, 33 tuổi, người thành phố B, chưa cưới vẫn còn độc thân, cầu bao nuôi.”

Diệp Tử Nhụy bất giác cắn cắn môi, ứa nước mắt, cô né người sang một bên. “Mời vào.”

Anh tiến lên ôm chầm lấy cô. “Xin lỗi, là anh đến muộn.”

Đến muộn, càng thêm trân quý. Bởi vì chỉ có ở bên nhau, mới có thể làm bạn đến già.

Chương 68

Editor: Mèo ™

Mùa hè năm 2015, ở cửa hàng Starbucks, tôi tình cờ nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi, ngồi gần bên cạnh tôi, bọn họ nói chuyện với nhau bằng thủ ngữ. Khoảnh khắc đó quả thật đã khiến tôi cực kì rung động. Bản thảo《Cố Phán Rực Rỡ》đã được post trên mạng hoàn chỉnh văn từ 1 tháng trước, trong đầu tôi liền nghĩ ngay đến cặp đôi Cố Phán và Trần Thiệu Thần, tưởng tượng rằng hai người bọn họ đang ngồi gần bên tôi, họ đã từ trong từng con chữ trang sách mà bước ra ngoài đời thật. Giây phút đó, khoé mắt tôi đỏ hây rơm rớm nước mắt. chàng trai ấy rất tốt với cô gái, trong lúc nói chuyện, khoé môi vẫn luôn mím cười dịu dàng.

Trước khi viết《Cố Phán Rực Rỡ》tôi vẫn rất do dự, tiểu bánh mì không thể nói chuyện được thì nên viết như thế nào đây? Nữ chính của một quyển tiểu thuyết, không có một lời thoại, thì phải phát triển tình tiết sao mới hợp lý đây? Tôi mang tâm trạng thấp thỏm hơn một tháng trời, hết do dự rồi phân vân. Khi các bạn đọc giả hỏi tôi khi nào thì viết tiếp《Cố Phán Rực Rỡ》, rốt cuộc tôi cũng hạ quyết tâm, viết thôi!

Cứ như thế, 《Cố Phán Rực Rỡ》ra đời. Tôi rất cảm kích các bạn đã ủng hộ để tôi có thể tiếp tục viết tiếp câu chuyện này. ㄟ_ㄟ_ㄟ 「Lê quý, đơn」

Rất nhiều độc giả đều nói thích 《Cố Phán Rực Rỡ》, thích tiểu bánh mì và tiểu tranh tử, bởi vì tình cảm của bọn họ đơn thuần trong sáng, tôi cũng vậy. 《Cố Phán Rực Rỡ》lại một lần nữa cho tôi ôn lại khoảng thời gian ngồi trên ghế nhà trường, viết nên những hồi ức thanh xuân tươi đẹp. Mà kế hoạch năm nay của tôi đó chính là du lịch Bắc Kinh, đến thăm trường đại học T một chuyến.

Cuối cùng, cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi truyện, tôi biết rất nhiều độc giả của 《Cố Phán Rực Rỡ》là sau khi đọc《Chấp niệm》mới bay qua đọc tiếp, ban đầu viết《Chấp niệm》tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi, vậy coi như quyền này đền bù cho mọi người vậy, dĩ nhiên vẫn còn nhiều sai sót, tôi sẽ cố gắng cải thiện hơn.

Về bản thảo mới, tôi dự định sẽ viết về Tống Khinh Dương, câu chuyện giữa chàng tổng giám đốc và cô thư kí nhỏ. Đến lúc đó, cũng mong các bạn chiêu cổ nhiều hơn nhé!~

-----oOo-----

CHÍNH VĂN HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Cố Phán Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.